தமிழ் இலக்கிய வரலாறு

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு

இரண்டாம் பாகம்

"THE HINDU"
EDITORIAL DEPT.
28 JUN 1973

மு. அருணாசலம்

காந்தி வித்தியாலயம்

பொருளடக்கம்

		பக்கம்
1.	இலக்கிய உரை – 1: அடியார்க்கு நல்லார்	521
2.	இலக்கிய உரை – 2	601
3.	இலக்கணம்	616
4.	இலக்கண உரையாசிரியர்	664
5.	சைவ இலக்கியம்	705
6.	வைணவ இலக்கியம்	740
7.	சைன இலக்கியம்	780
8.	பிரபந்த இலக்கியம் – 1	795
9.	பிரபந்த இலக்கியம் – 2	840
10.	பிறவகை இலக்கியம்	861
11.	உரை நடை	891
	சில குறிப்புக்கள்	911
	பிற்சேர்க்கை	930
	1. திருஉந்தியாரும் மெய்கண்ட சந்தானமும்	930
	2. திருப்புகலூரில் அப்பர் சுவாமிகள்	936
	3. கலித்துறை பற்றிய குறிப்பு	941
	4. சோழ மன்னர் பரம்பரை–நூற்றாண்டு 12–13	943
	ஆதார நூல்கள்	944
	ஆசிரியர் கால ஒப்புமை அட்டவணை	945
	ஆசிரியர் பெயர் கால அகராதி	946
	சொல்லாட்சியும் பொருளும்	948
	மேற்கோள் செய்யுள் அகராதி	951
	பொருள் அகராதி	963
	சிறப்புப் பெயரகராதி	971
	பிழை திருத்தம்	996

அத்தியாயம் 5

இலக்கிய உரை - 1

அடியார்க்கு நல்லார்

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இலக்கிய இலக்கணங்களுக்கு உரை எழுதும் மரபு ஒரு சிறந்த இலக்கியப் பிரிவாக வளர்ந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். தொல்காப்பியம் ஆட்சி பெற்றிருந்த காலம் தொடங்கி இத்தகைய மரபு தோன்றியிருக்கவேண்டும். தமிழ்நாட்டின் வரலாற்றில் தமிழ் வளர்க்கும் பெரும்பணியில் மதுரை சிறந்து விளங்கியிருந்தது. கடைச்சங்கம் என்பது ஒரு பல்கலைக் கழகமாக அங்கு நெடுங்காலம் அமைந்தது ; புலவர்களுக்கு இருப்பிடமாகவும், சிறந்த தமிழ் நூல்களை அரங்கேற்றும் இடமாகவும், மாணக்கரைப் பயிற்றிப் புலவராக்கும் இடமாகவும், பாண்டி மன்னர் ஆதரவில் ஓங்கியிருந்தது. பாண்டியருக்கு ஏற்பட்ட தாழ்வே இச்சங்கம் அழிவதற்கும் காரணம் என்று வரலாற்றால் அறிகிறோம். பிறநாட்டிலிருந்து வந்த களப்பிரர் என்று பெயர் சொல்லப்படுகின்ற ஓர் அன்னிய இனத்தார் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் மதுரையுள் புகுந்து, பாண்டியரைத் துரத்திவிட்டு, நாட்டைக் கைப்பற்றிச் சுமார் முந்நூறு ஆண்டுக் காலம் ஆட்சி புரிந்தனர். அக்களப்பிரர், நாட்டாலும், மொழியாலும் அன்னியர் ; சைனராயிருந்தபடியால், சமயத்தால் அன்னியர்; அவர்களுக்கு முன் பாண்டி நாட்டில் சைனம் நிலவியதில்லை. அவர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழ் வீழ்ச்சி யடைந்தது. பாண்டியருக்கு இடுக்கண் வந்தமையால், அவரால்

ஆதரிக்கப்பெற்ற தமிழ்ச் சங்கத்துக்கும் அழிவு வந்தது. அச்சைனர் இசையாலும் பெண்ணாலும் மனிதன் கெடுவான் என்ற சமயக் கொள்கையுடையவர்கள். ஆகவே, இசையை ஒடுக்கினார்கள். இசைத்தமிழையும், நாடகத்தமிழையும் ஆட்சியில்லாது ஒடுங்கச் செய்துவிட்டார்கள். முத்தமிழில் இரண்டு பெரும் பிரிவுகளாகிய இவை மறையலாயின. சிலப்பதிகார உரைகளால், நாம் அறிகின்ற பெருஞ் சிறப்பு வாய்ந்த இசையும் நாடகமும் போன இடம் கூடத் தெரியாமல் மறைந்தன. பின்னர் ஆறாம் நூற்றாண்டில் கடுங்கோன் என்ற பாண்டிய மன்னன் தோன்றிக் களப்பிரர் என்ற கலியரசரை வேரறுத்து மீண்டும் பாண்டியர் ஆட்சியை நிலைபெறுவித்தான் என்று வேள்விக்குடிச் சாசனத்தால் அறிகிறோம். அடுத்த நூற்றாண்டில் திருஞானசம்பந்தர் சோழநாட்டில் அவதரித்து, மதுரை அடைந்து சைவ சமயத்தை அங்கு நிலைநாட்டியதோடு, இசைத் தமிழையும் புதிதாகத் தூக்கி நிறுத்தினார். அவர் எங்கும் தம்மை 'இசை வல்ல தமிழ் ஞான சம்பந்தன்' என்றே கூறிக் கொள்வதால், அவருடைய அவதாரத்தின் பெரு நோக்கம், சமயத்தின்மூலம் தமிழுக்கு வாழ்வளித்தல், சிறப்பாக இசைத் தமிழுக்கு வாழ்வளித்தல் என்பது நன்கு புலப்படுகிறது. இங்கு இசை நமக்கு நோக்கமல்லவாதலால், இதை இவ்வளவோடு நிறுத்திக் கொள்கிறோம்.

இங்குச் சிறப்பாய்க் கருதத்தக்கது தமிழின் சிறப்புப் பகுதியாயுள்ள அகப்பொருளுக்கு விளைந்த அழிவு. களப்பிரர் பெண்ணால் மனிதன் அழிவான் என்ற கொள்கை யுடையவர் ஆதலால், அவர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில், பெண்ணைப் பெருக்கிச் சொல்லுகின்ற அகப்பொருளுக்கும் அழிவு ஏற்பட்டது. அகப்பொருட்பயிற்சி குன்றிய நிலையால், தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் ஆட்சியின்றி மங்கியது. பின்னால் பாண்டிய அரசனுடைய கவலையைப் போக்குவ தற்காக இறையனார் களவியல் செய்து தந்தபோது,

பொருளதிகாரத்தில் களவியல் ஒன்றுமே செய்து கொடுத்தார். அரசன் கவலைப்பட்டதைக் கூறும் இடத்து 'என்னை, எழுத்தும் சொல்லும் யாப்பும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே? பொருளதிகாரம் பேறேமே யெனின், இவை பெற்றும் பெற்றிலேம் எனச் சொல்லா நிற்ப' என்று அவ்வுரை கூறுகிறது. அக் காலத்துக்கு முன்னிருந்த தொல்காப்பியம், இறையனார் களவியல் செய்த காலமாகிய எட்டாம் நூற்றாண்டில் இல்லை என்ற நிலை ஏற்பட்ட காரணம், களப்பிரர் ஆட்சியில் தொல்காப்பியப் பயிற்சியும், ஆட்சியும் இல்லாது போனமையே. ஒருகால் அக்காலத்துக்கு முன்னமே தொல் காப்பியத்துக்கு உரைகள் ஏற்பட்டிருத்தலும் கூடும். நமக்கு எதுவும் கிடைக்கவில்லை, வரலாறும் தெரியவில்லை.

தமிழ் உரை மரபு

எட்டாம் நூற்றாண்டில் இறையனார் களவியல் எழுந்தது. அதற்கு உரை செய்தார் ஒரு நக்கீரர் என்பது வரலாறு. இதுவே இன்று கிடைக்கின்ற தமிழ் உரை நூல்களுள் முதல் உரை நூலாகும். தமிழ் இலக்கிய மரபில் உரைகள் மூன்று நெறியில் சென்றிருக்கின்றன. முதலாவது இலக்கண உரை, இரண்டாவது இலக்கிய உரை, மூன்றாவது சமயச் சார்பான உரை.

முதலாவதாக இலக்கண நூல் உரை நெறியைக் கருது வோமானால், அங்கு மேற்கூறியவாறு நக்கீரர் இறையனார் களவியலுக்கு எழுதிய உரையே முதல் உரை என்று தெரி கிறது. பின்னர் எப்படியோ, மறைந்து போயிருந்த தொல் காப்பியத்தை இளம்பூரணர் கண்டுபிடித்து, மிகவும் முயன்று உரை எழுதிவைத்தார்; இது நடந்தது பதினொராம் நூற் றாண்டில். அக்காலம் தொடங்கி இலக்கண உரைநூல் மரபு வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. இளம்பூரணருக்குச் சில

ஆண்டுகள் முன்னமேயே யாப்பருங்கல விருத்தி உரை தோன்றியிருந்தது. பின்னர் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு வரையில் வீரசோழிய உரை, வச்சணந்திமாலை உரை, தொல்காப்பிய உரைகள், நம்பி அகப்பொருள் உரை, நன்னூல் உரை, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை உரை, நேமிநாத உரை என்றெல்லாம் உரைகள் பெருகிக்கொண்டு போயின. தொல்காப்பியத்துக்கு அறுவருக்குமேல் உரை செய்திருப்பது அதன் சிறப்பு.

இனி, இலக்கியங்களைப் பார்த்தால், குறள்மணக்குடவர் உரையே முதன் முதலில் தோன்றிய இலக்கிய உரையாகும். அதிலிருந்து தொடங்கி, சிலப்பதிகார உரைகள், குறள் உரைகள், எட்டுத்தொகை உரைகள் என்றெல்லாம் உரைகள் வளர்ந்துகொண்டு போகின்றன. உரைகாரர் அனைவரிலும் பெருஞ்சிறப்புக்குரியவர் நச்சினார்க்கினியர். இவர் பேரிலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்துக்கு உரை எழுதியதோடு, பேரிலக்கியங்களாகிய சிந்தாமணி, பத்துப் பாட்டு, கலித்தொகை என்பவற்றுக்கும் சிறப்பான பேருரைகள் எழுதினர்.

இனி, சமயநூல் மரபில் உரை எழுதினர் இருவகை. முதல்வகை வைணவ ஆசாரியர் மரபில் நாலாயிரப் பிரபந்தங்களுக்கு எழுந்த சமயதத்துவ விளக்க உரைகள். இவை இராமானுசர் காலத்தில் திருவாய்மொழிக்குத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் எழுதிய ஆறாயிரப்படி என்ற வியாக்கியானம் தொடங்கி, 15ஆம் நூற்றாண்டில் மணவாளமாமுனி செய்த பெரியாழ்வார் திருமொழி உரை வரையில், மிகவும் விரிவாக உள்ளன. உரை செய்தாருள் பெரியவாச்சான் பிள்ளை என்பவர் மிகப்பெருஞ் சிறப்புடையவராய் வியாக்கியான சக்கரவர்த்தி என்றும் கூறப்பெறுகிறார். இவ்வுரைகள் யாவும் ஒரு விலக்கும் இல்லாமல், தமிழும் வடமொழியும் கலந்த மணிப்பிரவாள நடையில் செய்யப்பெற்றிருந்தன.

இவையன்றி, நீலகேசி உரைபோன்ற சில, சைன சமயத்தில் மணிப்பிரவாளத்தில் தோன்றியிருக்கின்றன. மற்றொரு வகை, சைவ சாத்திர உரைகள். 16ஆம் நூற்றாண்டில் அபூர்வமாகச் சிவாக்கிரயோகி ஒரு சைவ சாத்திர உரை முன்கூறிய மணிப் பிரவாள நடையில் செய்தார். திருக்கோவை உரைகள் இலக்கிய உரைகளாகவே அமைந்தன. 14ஆம் நூற்றாண்டில் இருபா இருபது சிவப் பிரகாசம் என்ற சித்தாந்த சாத்திரங்களுக்கு உரைகள் எழுந்தன. 15ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியிலிருந்து தொடர்பாகச் சைவ சாத்திரநூல் உரைகள் பல பெருகி வந்திருக்கின்றன: இவை யாவும் சிறப்பான தமிழ் உரைகள்.

ஒரு பொதுநோக்காகப் பார்க்கும்போது, இலக்கிய இலக்கணப் பேருரைகள் 15ஆம் நூற்றாண்டோடு நின்று போகின்றன. பிறகு தோன்றியவை யாவும் சிறப்புடைய சைவ சாத்திர உரைகளே அன்றி, இலக்கிய இலக்கண உரைகள் எழவில்லை. இலக்கண உரை செய்தாருள் நூலாசிரியரே உரை செய்து உதாரணச் செய்யுட்கள் எழுதிவைத்தலும் உண்டு. எடுத்துக்காட்டுக்கள் இலக்க ணத்துள் மட்டும் உள்ளன – தமிழ்நெறி விளக்கம், நம்பி அகப்பொருள் விளக்கம், இலக்கண விளக்கம், பிரயோக விவேகம் முதலாயின ; தண்டியலங்காரம் – மூலமும் மேற் கோள் புதுச்செய்யுட்களும் ஆசிரியரே செய்தவை.

உடன் உள்ள இலக்கிய இலக்கண உரை அட்டவணை இங்கே கூறிய கருத்துக்களை விளக்கிக் காட்டும். இவ் வட்டவணையில், வரலாற்றுக்காகவே உரையாசிரியர்களின் சமயத்தையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். இவர்கள் பெரும் பான்மையோர் சைவர். அவர்கள் தொகையில் பாதித் தொகையினர் சைனர். சைனர் செய்த இலக்கிய உரைகள் திருக்குறள் உரை நாலடி நீலகேசி என்பனவே. வைணவ சமயத்தினராய் இலக்கிய உரைசெய்த ஒரே பெரும்புலவர் பரிமேலழகர். இலக்கண உரை செய்தாருள் வைணவர் இல்லை; சைவர் தொகையும் சைனர் தொகையும் சமமாகவே உள்ளது.

இலக்கிய இலக்கண உரைகள்

எண்	நூற்றுண்டு	இலக்கிய உரையாசிரியர்	சமயம்	உரை செய்த இலக்கியம்	எண்	இலக்கண உரையாசிரியர்	சமயம்	உரை செய்த இலக்கணம்
				எட்டாம் நூற்றுண்டுக்கு முன் எந்த உரையும் எழவில்லை.				
	8				1	நக்கீரர்	சைவம்	இறையனுர் அகப் பொருள். உரை எழுதப்பெறவில்லை.
	9				2	நூலாசிரியரே	—	தமிழ் நெறி விளக்கம்
1	10	மணக்குடவர்	சைனம்	திருக்குறள்	3	நீலகண்டனுர்	சைவம்	இறையனுர் அகப் பொருள் உரையை எழுதிவைத்தார்.
					4	ஆத்திரையன் பேராசிரியன்	சைவம்	தொல்காப்பியப் பொதுப்பாயிரம்
2	11	அரும்பதவுரை காரர்	சைவம்	சிலப்பதிகாரம்	5	விருத்தியுரை காரர்	சைனம்	யாப்பருங்கலம்
3		பரிப்பெருமாள்	சைவம்	திருக்குறள்	6	குணசாகரர்	சைனம்	யாப்பருங்கலக் காரிகை
					7	இளம்பூரணர்	சைனம்	தொல்காப்பியம் முழுமையும்
4	12	பழையவுரை யாசிரியர்	சைவம்	புறநானூறு 266 பாடல்	8	பெருந்தேவனுர்	சைவம்	வீரசோழியம்

5	12	அடியார்க்கு நல்லார்	சைவம்	சிலப்பதிகாரம்				
6		பழைய உரை யாசிரியர்	சைவம்	திருக்கோவை யார்				
7	13	காலிங்கர்	—	திருக்குறள்	9	உரையாசிரியர்	சைனம்	வச்சணந்தி மாலை
8		பரிமேலழகர்	வைண வம்	திருக்குறள்	10	பேராசிரியர்	சைவம்	தொல்காப்பியம் — பொருள்
				பரிபாடல்	11	இராச பவித்திரப்பல் லவதரையர்	சைனம்	அவிநயம்
							நூலும் உரையும் இல்லை.	
9		பழைய உரை யாசிரியர்	சைவம்	திருமுரு காற்றுப் படை				
10		பழைய உரை யாசிரியர்	—	ஐங்குறு நூறு	12	சேனாவரையர்	சைவம்	தொல்காப்பியம் — சொல்.
11		பழைய உரை யாசிரியர்	—	அகநானூறு	13	நாற்கவிராச நம்பி	சைனம்	நம்பியகப்பொருள்
12		பழைய உரை யாசிரியர்	—	பதிற்றுப்பத்து				
13		பதுமனார்	சைனம்	நாலடியார்				
14		தருமனார்	சைவம்	நாலடியார்				
15		விளக்க உரை காரர்	—	நாலடியார்				

எண்	நூற்றாண்டு	இலக்கிய உரையாசிரியர்	சமயம்	உரை செய்த இலக்கியம்	எண்	இலக்கண உரையாசிரியர்	சமயம்	உரை செய்த இலக்கணம்
16		பேராசிரியர்	சைவம்	திருக்கோவை				
17		பல உரைகாரர்	—	பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்கள்				
18	14	நச்சினார்க் கினியர்	சைவம்	பத்துப்பாட்டு	14	மயிலைநாதர்	சைனம்	நன்னூல்
				கலித்தொகை	15	உரையாசிரியர்	சைவம்	களவியற் காரிகை
				சிந்தாமணி	16	நச்சினார்க் கினியர்	சைவம்	தொல்காப்பியம் முழுமையும்
		சமயதிவாகர வாமன முனிவர்	சைனம்	நீலகேசி				
19	15	பழைய உரை யாசிரியர்	சைவம்	தக்கயாகப்பரணி	17	கல்லாடர்	சைவம்	தொல்காப்பியம் சொல்.
20		பரிதியார்	சைவம்	திருக்குறள்	18	பழைய உரை யாசிரியர்	—	தொல்காப்பியம். சொல்.
					19	தெய்வச்சிலையார்	—	தொல்காப்பியம் சொல்.
					20	சாமுண்டிதேவ நாயகர்	—	புறப்பொருள் வெண்பா மாலை
					21	உரையாசிரியர்	சைனம்	நேமிநாதம்.

அடியார்க்கு நல்லார்

சிலப்பதிகாரத்தின் அரும்பதவுரை முன்னமே எழுதப் பெற்றிருந்தது. அதை நன்கு பயின்று, விரிவுரை எழுதிய முத்தமிழ்ப் புலவர் அடியார்க்கு நல்லார் என்பவர்.

வரலாறு

நச்சினார்க்கினியர் என்பது போல, இப் புலவருக்கும் அடியார்க்கு நல்லார் என்ற இனிய பெயர் அமைந்திருக் கிறது. இப்பெயர் சிவபெருமானை ஏத்தும் பெயராக, சம்பந்தர் திருக்கருவூரானிலைப் பதிகம் முதற்பாடலில் அமைந் திருக்கிறது (1766) :

விண்ணு லாமதி சூடி வேதமே
பண்ணு ளார்பர மாய பண்பினர்
கண்ணு ளார்கரு வூருள் ஆனிலை
அண்ண லார்அடி யார்க்கு நல்லரே.

பிற்காலத்தில் அடியார்க்கு நல்லார் என்ற பெயரை ஒரு புடையொத்த பெயர்கள் இலக்கியங்களில் பயிலக் காண் கிறோம். பெற்றான் சாம்பானுக்கு முத்தியளிக்கும்படி சிற்றம்பலவர் உமாபதி சிவாசாரியருக்கு எழுதியதாக வழங்கும் பாட்டில், 'அடியார்க் கெளியன் சிற்றம்பலவன்' என்பது அவருடைய கையெழுத்து. 15ஆம் நூற்றாண்டில் கந்தரலங்காரம்பாடிய அருணகிரிநாதர் முருகனை 'அடியார்க்கு நல்ல பெருமாள்' என்று கூறுவது காணத்தக்கது (33) :

முடியாப் பிறவிக் கடலிற் புகார்; முழு துங்கெடுக்கும்
மிடியால் படியில் விதனப் படார்; வெற்றி வேற்பெருமாள்,
அடியார்க்கு நல்ல பெருமாள், அவுணர் குலமடங்கப்
பொடியாக் கியபெரு மாள்திரு நாமம் புகல்பவரே,

சிலப்பதிகாரப் பதிக உரையின் இறுதியில் காணப் படுகின்ற சிறப்புப் பாயிரப் பாடல்கள் மூன்று. முதல் பாடல் இவர் பெயரைக் குறிப்பிடுகிறது :

குருவை யுணர்ந்த இளங்கோ வடிகளுட் கொண்டுசொன்ன
தருவை நிகருஞ் சிலப்பதி காரத் தனித்தமிழுக்கு
அருமை யுரைசெய் அடியார்க்கு நல்லார் அவதரித்து
வருமைப் பொழில்நிரம் பைப்பதி யுங்கொங்கு மண்டலமே.

இனி மூன்ருவது பாட்டு : பொப்பண்ண காங்கேயர் கோன் என்ற கொங்கு நாட்டு வள்ளல் இவரை ஆதரித்த சிறப்பினுல் இவர் முத்தமிழ் நூலுக்கு உரை செய்ய இயன்றது என்று கூறுகின்றது :

காற்றைப் பிடித்துக் கடத்தில் அடைத்துஅக் கடியபெரும்
சேற்றைக் குரம்பை செய்வார் செய்கைபோலும்;
அற்காலமெனும்
கூற்றைத் தவிர்த்தருள் பொப்பண்ண காங்கெயர் கோனளித்த
சோற்றுச் செருக்கல்ல வோ,தமிழ் மூன்றுரை சொல்வித்ததே.

காங்கேயர் என்ற மரபினர் கொங்கு நாட்டினர் என்று வரலாறுகள் கூறும். இப்பாடல் அடியார்க்கு நல்லார் தம்மை ஆதரித்த பொப்பண்ண காங்கேயனைப் புகழ்ந்து தாமே பாடியதாகத் தோன்றுகிறது; சோற்றுச் செருக்கு என்று மற்ருெருவர் பாடியதில் சிறப்பு இல்லை. இப்பாடல்கள் கூறும் செய்திகளைத் தவிர இவரைக் குறித்து வேறு செய்தி எதுவும் தெரியவில்லை. இவருடைய சிலப்பதிகார உரையில் இவரது கல்வியும், பெரும் புலமையும் விளங்குகின்றனவே அன்றி, இவருடைய வரலாறு எதுவும் விளங்கவில்லை.

இதுவரையில் அறிய வந்தவை, இவர் நிரம்பை என்ற ஊரினர், செல்வமுடையவர், பொப்பண்ண காங்கேயர் என்பவரால் ஆதரிக்கப்பட்டவர் என்பவை மட்டுமே. சிலப்பதிகார உரை அன்றி வேறு எந்த நூலோ, பாடலோ இவர் செய்ததாக வரலாறு இல்லை.

சமயம்

அடியார்க்கு நல்லார் என்ற பெயர் சிவபெருமான் பெயராக உள்ளது என்று முன்னமே குறிப்பிட்டோம். சிவ

பெருமானை இவர் எங்கும் இறைவன் என்றே குறிப்பிடுகிருர். இறைவன் உறைகின்ற வெள்ளியம்பலம், இமயமும் இறைவனும், இறைவன் கோயில், இறைவன் நுதல் விழியான் இழந்த மெய், இறைவன் ஊராகிய கயிலாயம் நிற்கும் கோயில், கண் இறைவன் கண், கங்கையைச் சடை முடியின் மீதணிந்த இறைவன்—என்ற இடங்கள் காண்க. பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயில் என்ற இடத்து, என்றும் பிறவாத யாக்கையுடைய இறைவன் கோயில் என்று எழுது கிருர்; சிவபெருமான் என்பது பொருள். துறவறத்தைக் கூறுமிடத்து, அதன்துறை சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்பன, சரியை அலகிடல் முதலியன, கிரியை பூசை முதலியன, யோகம் எண்வகைய. அவை நியமம், நியமம் ஆகாயம் வளிநிலை தொகைநிலை பொறைநிலை நினைதல் சமாதி என்பன என்று கூறி, எட்டையும் விளக்கும் எட்டு நூற்பாக்களை எடுத்துரைக்கிருர்[1]. இவர் கூறும் இக்கருத் துக்கள் சைவசமயக் கருத்துக்கள். திருக்கோவையார்த் தொடர்களை மேற்கோளாகத் தந்தும் உரைநடையாகவே வைத்தும் எழுதுகிருர். இவற்ருல் இவர் சிறந்த சைவர், சிவபிரானையே பரம் பொருளாகக் கொண்டவர் என்பது தெளிவு.

இவர் சைவராயினும், எங்கும் விரிந்த மனத்தோடு பிற சமயங்களை பக்திச்சார்பாக நின்றே குறிப்பிடுகிருர். இந்தத் தன்மையில் இவருடைய மனப்பாங்கு மூலநூலாசிரியரின் மனப்பாங்கை யொத்தது. இளங்கோவடிகளைப் போலவே இவரும் பிற சமயங்களைப் பொதுநோக்குடனேயே சொல்லு கிருர். எடுத்துக்காட்டாக, சைனம்பற்றி இவர் கூறும் சில நயமான கருத்துக்களைக் குறிப்பிடுவோம்.

நூலுள் பல இடங்களிலும், சைன சமயக் கருத்துக்கள் வரும்போது அவற்றை உரிய போற்றுதலுடன் விளக்கிக்

1 இவற்றைப் பின்னல் தொல்காப்பிய உரையில் நச்சினர்க் கினியரும் எடுத்துக் கூறுகிருர்.

கூறுவது கண்டு மகிழத்தக்கது. கவுந்தியடிகளுடன் கோவலனும் கண்ணகியும் மதுரைநோக்கிச் செல்லும்போது, அவர், வல்வினை ஒழியாது ஊட்டும் என்று சொல்லி அருகதேவனை ஏத்துகிறார். இவ்விடத்து இளங்கோவடிகள் அருகன் நாமாவளியாக 48 பெயர்களைச் சொல்கிறார். இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் அடியார்க்கு நல்லார் நயமாக விளக்கவுரை எழுதியிருப்பது படித்து இன்புறத்தக்கது; நாமங்களின் வேர்ச்சொல்லின் பொருளை இங்கு உரைக்கிறார்.

செல்லும் நெறியிலுள்ள ஏதங்களைக் கூறிக்கொண்டு வருமிடத்து, கவுந்தியடிகள் வயல்வழியாக யாம் செல்வோம் எனின், அங்கு கண்ணகியானவள்,

> கரும்பிற் றொடுத்த பெருந்தேன் சிதைந்து
> சுரும்புசூழ் பொய்கைத் தூநீர் கலக்கும்
> அடங்கா வேட்கையின் அறிவஞர் எய்திக்
> குடங்கையின் நொண்டு கொள்ளவும் கூடும் (10:82-5)

என்று கூறியவிடத்து உரை எழுதும்போது, தேனையும் உண்ணலாகாது, தேன்கலந்த நீரையும் அருந்தலாகாது என்ற சைனர் கருத்தை இவர் நயமாக எடுத்துரைக்கிறார்: 'கரும்பல்லது காடின்மையான் அவ்விடத்து உளதாய கரும்பில்வைத்த பெருந்தேனடைகள் முற்றி நெருங்குதலானே தேன் அழிந்தொழுகிச் சுரும்பு சூழப்பட்ட பொய்கையின் நல்ல நீரோடு சென்று கலந்துவிடும். ஆதலான் அதனை அறியாமல் தனியாக நீர் வேட்கையான் இவள் தன் குடங்கை யான் முகந்துகொண்டு பருகவும்கூடும் என்றார்......இதனைச் சொல்லியது, நமது தரிசனத்துக் கடியப்பட்டவாற்றான் தேனுண்டலைப் பரிகரிக்க என்றதாம். எனவே ஊனையும் உடன் கூறிற்றாம்.'

அடுத்து, வாய்க்காலின் அடைகரையின் வழியே சென்றால் அங்கு காலில் அலவனும் நந்தும் மிதிபட்டு உறக்கடவ நோயை நம்மால் உறுமாயின் அதனால் நமக்கு

வரும் கொலைப்பாவம் நம்மால் தாங்கவுமொண்ணாது என்ற விடத்து, இவர், ஆசிரியர் கொலை என்று கூறாது நோய் என்று கூறியதன் காரணம் கூறுகிறார் : 'நோய் என்றார், கொலை என்று வாக்கால் கூறவும் ஆகாமையின். இக் கொலைப்பாவம் ஒன்றாலும் கழுவப்படாது.' இதற்குமுன் : 'இதனாற் சொல்லியது உயிர்க்கொலை புகாமற் பரிகரிக்க என்பதாம்.' 'பொருண்மொழியாகிய தெய்வம்; ஆவது பஞ்சமந்திரம் – அ சி ஆ உ சா.'

அட்டாங்கயோகம் பற்றி இவர் கூறியிருப்பதைத் தொடர்ந்து சில கருத்துக்கள் சொல்லத்தக்கன. எட்டுப் படிகளும் பதஞ்சலி யோகசூத்திரத்தின்படி, இயமம் நியமம் ஆசனம் பிராணாயாமம் பிரத்தியாகாரம் தாரணை தியானம் சமாதி எனப்படும்; நல்லார் கூறும் பெயர்கள் இயமம் நியமம் ஆசனம் வளிநிலை தொகைநிலை பொறைநிலை நினைதல் சமாதி என்பன. நான்கு படிகள் இவர் தமிழால் குறிப்பிடுவது அறியத்தக்கது. ஆசனம் என்பதை இருக்கை எனப் பிறர் கூறியதும் உண்டு. இன்னும் பழமையாக, சமாதி என்ற கருத்தைப் பரிபாடல் குறிப்பிடக் காண்கிறோம். பரிபாடல் ஐந்தாம் பாடலுரையில், 'முனிவர் நொசிப்பின் உணர்ந்து' என்றவிடத்து, 'முனிவர் சமாதியாலுணர்ந்து' என்று எழுதிப் பரிமேலழகர், 'மனத்தினை ஒன்றாக்கி நுண்ணியதாகக் காண்டலாதலிற் சமாதி நொசிப்பு எனப்பட்டது' என்று விளக்கவுரை கூறுகிறார். எனவே, இவ்வாறு பரிபாடலின் காலந்தொட்டு இந்த யோகத்தின் படிகளுக்குத் தமிழ்ப்பெயர் வழங்கியது தெரிகின்றமையால், இவை தமிழ்நாட்டு யோகமுறைகளாய் இருத்தலும் கூடும்.

காலம்

ஐயரவர்களுடைய சிலப்பதிகார மூன்றாம் பதிப்பில், 'இவருடைய காலம் புலப்படவில்லை. ஆனாலும் நச்சினார்க்கு

இனியரால் மறுக்கப்படுவனவற்றுள் சில இவருடைய கொள்கையாக இருத்தல்பற்றி, இவரது காலம் நச்சினார்க்கினியருடைய காலத்துக்கு முந்தியதாக இருக்கலாம் என்று யூகிக்கப்படுகின்றது' என்று எழுதி யிருக்கிறார்கள். நச்சினார்க்கினியர் காலம் 14ஆம் நூற்றாண்டு, நல்லார் காலம் 12ஆம் நூற்றாண்டு என்று து. அ. கோபிநாதராயர் 1905இல் எழுதியிருக்கிறார் (செந்தமிழ் 4 : 401 – 3.) இவை பற்றிய சில கருத்துக்களை இங்கே கூறலாம்.

இந்திரவிழவூர் எடுத்த காதை 88ஆம் அடி முதலிய இடங்களில் பலியூட்டுகின்ற செயல்களைக் கூறும்போது அடியார்க்கு நல்லார் சில பரணித் தாழிசைகளை எடுத்துத் தருகிறார். இங்குக் காட்டப்பட்டுள்ள பாடல்களில் மூன்று கலிங்கத்துப்பரணியுள் காணப்படுகின்றன (97, 98, 165 தாழிசைகள்). வேறு இருதாழிசைகள் கலிங்கத்துப்பரணியுள் காணப்படவில்லை. அவற்றைப் பிறகு குறிப்பிடுவோம். கலிங்கத்துப்பரணி கொண்ட குலோத்துங்க சோழன் காலம் கி. பி. 1070 – 1120. கலிங்கப்போரின் காலம் 1112க்குப் பின் என்று தெரிகிறது. ஆகவே கலிங்கத்துப்பரணியின் காலம் இதற்குப்பின். இந்நூலை மேற்கோள் காட்டும் அடியார்க்கு நல்லார் இதற்குப் பின்னே உரை செய்துள்ளார் என்பது தெளிவு.

இவரை ஆதரித்த வள்ளல் பொப்பண்ண காங்கேயர் கோன். இவன் கங்க வமிசத்தில் பிறந்த ஒருவன். இவன் இராமானுசரால் வைணவ மதத்துக்கு மாற்றப்பட்ட போசள விஷ்ணுவர்த்தன மன்னனின் மந்திரியும் படைத்தலைவனுமாகிய கங்கராசன் என்பவனது புதல்வன். இவன் கன்னட நாட்டினன். சமயத்தால் சைனன். சைனனாயிருந்தமை பற்றிச் சைனசமயத் துறவியாகிய கவுந்தியடிகள் முதலியோரைச் சிறப்பித்துச் சொல்லுகின்ற சிலப்பதிகாரத்துக்குப் பெரும் புலவராக விளங்கிய அடியார்க்கு நல்லாரைக் கொண்டு

இவன் உரை எழுதுவிக்க விரும்பியிருத்தல் கூடும். இவன் காலம் முதற் குலோத்துங்க சோழனுக்குப் பிந்தியது என்பர். அன்றியும், இராமானுசர் பரமபதித்தது 1137 ஆதலால், இதற்குப் பிற்பட்ட காலமே பொப்பண்ணனுக்குரியது எனல் பொருந்துவதே. அன்றியும், பொப்பண்ணன் தமிழ்ப் புலவருக்கு ஆதரவு அளித்தமைக்கு ராயர் ஒரு காரணம் கூறுகிருர். 'கன்னட நாட்டிலுள்ள சில சாசனங்கள் கூறுகின்ற செய்தி, தீபங்குடிக்கு அருகிலுள்ள நிடும்பரைத் தீர்த்தத்தினின்றும் பல சைனர்களை, சைனர்களுடைய சிறப்பான க்ஷேத்திரமாகிய சிரவணபெள்குளம் (வெள்ளைக்குளம்) என்னும் இடத்தில் பல காலங்களில் குடியேற்றினர் என்பது. தீபங்குடி[1] திருவாரூர் அருகில் முன்னெரு காலத்தில் சைனர் குடியிருப்பாயிருந்தது. அன்றி, இன்றும் சைனர் அதிகமாய்க் குடியிருக்கின்ற பிரதேசமாகிய திண்டிவனம் பக்கத்தில் ஒரு தீபங்குடி உள்ளது. நிடும்பரைத் தீர்த்தம் நிரம்பை என்று சிறப்புப் பாயிரப் பாடலில் மருவி வந்திருத்தல் கூடும். இந்த தீபங்குடிச் சைனர் பல மொழிப் பண்டிதராயிருந்தார்கள். அன்றியும், இன்றைக்கும் மேற்குறித்த சிரவண பெள்குள மடத்துச் சந்நியாசி போளூர்த் திருமலையிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படும் ஒரு தமிழ்ச் சந்நியாசியே; எனவே இந்தத் தொடர்புகளையெல்லாம் வைத்து ஆராயும்போது, சைனனை பொப்பண்ணன் தமிழருக்கு ஆதரவளித்தது இயல்பே ஆகும். இவன் காலமாகிய பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டே அடியார்க்கு நல்லார் காலம் என்பது உறுதியாகும்.' மேலும், இவர் கருத்தின்படி, அடியார்க்கு நல்லார், கொங்குநாட்டினரல்லர், தீபங்குடியருகே நிடும்பரைத் தீர்த்தக்கரையாகிய நிரம்பைக்குரியவரே என்பதாகும்.

கலிங்கத்துப் பரணியை இவர் மேற்கோள் தருவதால் அதன் காலமாகிய 12ஆம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்துக்கு

1 சயங்கொண்டார் என்ற கட்டுரை, இறுதிப்பகுதி பார்க்க.

இவர் பிந்தியவர் ஆகிறார். அன்றியும், இளம்பூரணரைப் பெயர் குறிப்பிட்டும் அரும்பதவுரையைப் பெயர் குறிப்பிட்டும் முழுமையும் பின்பற்றியும் இவர் உரை எழுதியிருப்பதாலும், இவர் அவ்விருவருக்கும் காலத்தால் பிற்பட்டவர் ஆகிறார். அரும்பத உரைகாரர் காலம் 1025 என்றும், இளம்பூரணர் காலம் 1070–95 என்றும் நிறுவப்பெற்றுள்ளது[1]. ஆதலால் அடியார்க்கு நல்லார் காலம் 12ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதி என்று முடிவு செய்வது பொருந்தக் கூடியதே.

சிலப்பதிகார உரை

தமிழ் மக்கள் தமிழில் முத்தமிழிலும் இலக்கியம் பெற்றிருந்தோம் என்று சொல்வதெல்லாம், பழங்கதையாய்க் கனவாய்ப் போகாமல் காப்பது, சிலப்பதிகாரம் ஒன்றே. இதைத்தவிர வேறு முத்தமிழ் நூல் பழங்காலத்ததாக – பிற்காலத்ததாகக்கூட – எதுவும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இந்நூலும், பெருங்கதைபோல் சிதைவுறாமல் முழுமையும் நமக்கு இன்று கிடைப்பது, நாம் செய்த பாக்கியம். இந்நூலினுள் இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழ் வளமும் நிரம்பியுள்ளது. நூல் முழுமையுமே இயற்றமிழ், இது ஆசிரியப் பாவால் செய்யப்பெற்றது என்று பொதுவாக நாம் நினைப்பினும், சில பகுதிகள் கொச்சகக் கலிப்பா, கலிவெண்பா போன்றவற்றாலும் இயன்றுள்ளன. கானல்வரி, வேட்டுவவரி, குன்றக் குரவை, ஆய்ச்சியர் குரவை, வாழ்த்துக்காதை ஆகிய பகுதிகள் இசைத்தமிழ். அரங்கேற்றுக்காதை, இந்திரவிழவூரெடுத்த காதை என்பனவற்றின் பொருள் முழுமையும் நாடகத்தமிழ். இளங்கோவடிகள் முத்தமிழிலும் இணையற்ற பெரும் புலவராயிருந்தார் என்பதில் ஐயமில்லை.

---

1 எமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, 11ஆம் நூற்றாண்டு பக்கம் 57–84, 203–238 பார்க்க.

இவர் கூறும் இசைத்தமிழ் நாடகத் தமிழ்ச் செய்திகள் இக் காலத்து ஒரு வகையாலும் அறிதற்கரியன. இயற்றமிழ்ச் செய்திகளே பெரும் பகுதி மறைந்து போயிருக்கும்போது,[1] பிறவற்றைச் சொல்லவா வேண்டும்? சிலப்பதிகாரத்துக்குப் பேருரை எழுதிவந்த ஆசிரியருக்கு எல்லையில்லாத முத்தமிழ்ப் புலமையும் பயிற்சியும் அமைந்திருந்தால் தான் உரைகாண முடியும். இவை அடியார்க்கு நல்லாருக்கு இருந்தன என்று அவர் உரையுள் வரிதோறும் காணமுடிகிறது. இவருடைய உரை இல்லாதிருந்தால், சிலப்பதிகாரத்தின் சிறப்புக்களை நாம் உணரவியலாது போவது மட்டுமன்றி, பண்டைத் தமிழின் சிறப்புக்களையும் அறிய வாயிலே இல்லாது போயிருந் திருக்கும். நல்லார், தம் காலத்திற்கு முன்னமேயே இசைத் தமிழும் நாடகத் தமிழும் அழிந்து போனமையை உணர்ந்தார்; தம் காலத்திலேயே அவை பின்னும் அழிந்து வந்தமையையும் நேரில் கண்டார். கண்டபோது அவர் மனத்தில் எழுந்த கரையற்ற துயரத்தால், வருங்காலத் தமிழ் மக்களுக்குப் பண்டைத் தமிழின் சிறப்புக்களைத் தாமாவது உணர்த்தி வைக்கவேண்டும் என்று அவர் உணர்ந்தார். அவ்வுணர்வின் வெளிப்பாடே சிலப்பதிகார உரை. அவ்வுணர்வாவது, முத்தமிழுக்குத் தொண்டு புரியவேண்டும் என்ற உணர்வு; இல்லையானால் அவர் ஏன் சிலப்பதிகாரத்தைத் தேர்ந்து கொள்ளவேண்டும்?

இது சிலப்பதிகார உரை மட்டுமன்று; இசை நாடகம் பற்றிய இலக்கண இலக்கியக் களஞ்சியம். எவ்வாறு இவருக்கு இத்தகைய களஞ்சியம் படைக்கும் பெரும் புலமை அமைந்தது என்றே நாம் வியப்படைய வேண்டியுள்ளது. இவ்வளவு பெருங்கலைச் செல்வங்கள் பண்டைத் தமிழரிடம் இருந்தன என்பதை இவர் உரையைக் கொண்டுதான் ஒரு தொலை நோக்கியால் காண்பதுபோல் காண முடிகிறது.

1 யாப்பருங்கல விருத்தி பார்க்க.

மறைந்து போயிருந்த தொல்காப்பியத்தைப் பதினோராம் நூற்றாண்டில் இளம்பூரணர் கண்டார்; அதைப் பயின்று உரை எழுதிச் சிறப்பித்தார். அதுபோல, மறைந்து போன இசை நாடகப் பொருள்களை அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதி காரத்தின் மூலம் அடுத்த நூற்றாண்டில் கண்டு, உரை எழுதித் தமிழ் மக்களுக்கு அளித்தார்.

பண்டைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறுகள்

பண்டைத் தமிழ்நாட்டுச் செய்திகளையும் இலக்கிய வரலாறுகளையும் ஓரளவேனும் விளக்கமாகக் குறிப்பிடுபவை எந்த மூலநூல்களுமல்ல, இரண்டு உரைகளே. ஒன்று எட்டாம் நூற்றாண்டில் செய்து, பத்தாம் நூற்றாண்டில் முசிறி நீலகண்டனாரால் ஏட்டில் எழுதிவைக்கப் பெற்ற நக்கீரனாரது இறையனார் களவியலுரை.[1] மற்றது, சிலப்பதிகார அடியார்க்கு நல்லார் உரை. இந்த இரு உரைகளுமே முன்னாள் இருந்த முச்சங்கங்கள் பற்றிய வரலாறு, தமிழ் ஆராய்ந்தார், புலவர் தொகை, பாடினர் தொகை, பாடிய நூல், மூலநூல், சங்கம் இருந்த கால எல்லை, அரசர், கவியரங்கேறினர், சங்கம் இருந்த இடம் என்ற பொருள்களைத் தருகின்றன. இவ்வுரைகள் இல்லாவிட்டால், இச் செய்திகளை அறிய வழியில்லை.

இவற்றுள், அடியார்க்கு நல்லார் உரைப்பாயிரத்துள் இடைச்சங்கச் செய்திகளைக் கூறுகிறார். கூறிய அளவுக்கு, இவை இறையனார் களவியலுரை கூறிய செய்திகளை ஒத்தே உள்ளது. இவர் கூறுவது: “இரண்டாம் ஊழியதாகிய கபாடபுரத்தின் இடைச்சங்கத்துத் தொல்காப்பியம் புலப்படுத்திய மாகீர்த்தியாகிய நிலந்தரு திருவிற்

---

1 இவ்வுரை கூறும் முச்சங்க வரலாற்றை ஓர் அட்டவணையாக எமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, 10ஆம் நூற்றாண்டு பக்கம் 283 இல் காணலாம்.

பாண்டியன் அவைக்களத்து அகத்தியனாரும், தொல்காப்பியனாரும், இருந்தையூர்க் கருங்கோழி மோசியாரும், வெள்ளூர்க் காப்பியனாரும், சிறுபாண்டரங்கனாரும், மதுரை யாசிரியன் மாறனாரும், துவரைக் கோமகனும், கீரந்தையாரும் என்றித் தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மர் உள்ளிட்ட மூவாயிரத்து எழுநூற்றுவர் தம்மாற் பாடப்பட்ட கலியும் குருகும் வெண்டாளியும் முதலிய செய்யுளிலக்கியம் ஆராய்ந்து செய்த உதயணன் கதையுள்ளும், 'கருதுவ தங்கொன்றுண்டோ காப்பியக் கவிகள் காம, வெரியெழ விகற்பித்திட்டார்' (1585) எனச் சிந்தாமணியுள்ளும், 'நாடகக் காப்பிய நன்னூல் நுனிப்போர்' (19 : 80) என மணிமேகலையுள்ளும் பிறவற்றுள்ளும் கூறினமையானும், சொற்றொடர்நிலை பொருட்டொடர்நிலை யென்னும் தொடர் நிலைச் செய்யுட்கும் காப்பியமென்று பெயர் கூறுதலும் ஆசிரியர் கருத்தெனை உணர்க."

இங்கு அடியார்க்கு நல்லார் களவியல் உரையின் கூற்றை அப்படியே எழுதியிருப்பது தெரிகிறது. மாறுதல் குறைவு. மதுரை ஆசிரியன் மாறனார் என்பது அங்கு திரையன் மாறனார் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது: வேறுபாடு எழுதினோர் பிழையால் வந்ததாகும். பாடப்பட்ட நூல்களில் களவியல் உரை, வியாழ மாலை அகவல் என ஒன்றை அதிகமாகக் கூறுகிறது. அன்றியும், 'தொல்காப்பியம் புலப்படுத்தியது மாகீர்த்தியாகிய நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவைக்களத்து' என்று இவர் இங்கும் வேனிற் காதை உரையிலும் கூறுகின்றார். இச் செய்தி களவியல் உரையில் இல்லை. மேலும், அவ்வுரை கூறுகின்ற மாபுராணம், பூதபுராணம் என்ற இரண்டையும் அடியார்க்கு நல்லார் குறிப்பிடவில்லை.[1] அன்றியும், இவர் இசைத்தமிழ் நூல்களையும் நாடகத்தமிழ் நூல்களையும் குறிப்பிட்டு, அவை

1 தொல்காப்பிய உரையில் பேராசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

இறந்தன என்று எழுதுகிறார். 'இனி இசைத்தமிழ் நூலாகிய பெருநாரை பெருங்குருகும், பிறவும் தேவவிருடி நாரதன் செய்த பஞ்ச பாரதீயம் முதலா உள்ள தொன்னூல்களும் இறந்தன. நாடகத்தமிழ் நூலாகிய பரதம் அகத்தியம் முதலாகவுள்ள தொன்னூல்களும் இறந்தன. பின்னும் முறுவல் சயந்தம் குணநூல் செயிற்றியம் என்பனவற்றுள்ளும் ஒருசார் சூத்திரங்கள் நடக்கின்ற அத்துணையல்லது முதல் நடு இறுதி காணாமையின் அவையும் இறந்தன போலும். இறக்கவே வரும், பெருங்கலம் முதலிய பிறவுமாம். இவற்றுட் பெருங்கலமாவது பேரியாழ்; அது கோட்டினதளவு பன்னிரு சாணும், வணரளவு சாணும், பத்தரளவு பன்னிரு சாணும், இப்பெற்றிக்கேற்ற ஆணிகளும், திவவும், உந்தியும் பெற்று ஆயிரங்கோல் தொடுத்து இயல்வது; என்னை?

ஆயிர நரம்பிற் றாதியா ழாகும்,
ஏனை யுறுப்பும் ஒப்பன கொளலே,
பத்தர தளவும் கோட்டின தளவும்
ஒத்த வென்ப இருமூன் றிரட்டி,
வணர்சா ணொழித்தென வைத்தனர் புலவர்

என நூலுள்ளும்,

தலமுதல் ஊழியிற் றானவர் தருக்கறப்
புலமக ளாளர் புரிநரப் பாயிரம்
வலிபெறத் தொடுத்த வாக்கமை பேரியாழ்ச்
செலவுமுறை யெல்லாம் செய்கையிற் றெரிந்து
மற்றை யாழும் கற்றுமுறை பிழையான்

(43: 51–5) எனக் கதையினுள்ளும் கூறினாராகலாற் பேரியாழ் முதலிய ஏனவும் இறந்தனவெனக் கொள்க.' இங்கு இவர் கூறுகின்ற செய்திகள் வேறு எங்கும் காண்பதற்கில்லை. இனி, இப்பகுதியை அடுத்து, இசை நாடகம் என்ற இரு பொருள் பற்றியும் சிலப்பதிகாரத்துக்கு உரை எழுதத் தமக்கு ஆதாரமாய் இருந்த ஐந்து நூல்களைக்

குறிப்பிடுகின்றார். இவையும் வேறு எங்கும் குறிப்பிடப் பெறாத நூல்கள். இசை நுணுக்கம் ஒன்று மட்டும் களவியல் உரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் அடியார்க்கு நல்லார்க்குப் பயன்பட்டுப் பின்னால் இறந்து போயிருக்கிறது. இப்பகுதியை மூலநூல்கள் என்ற தலைப்பில் தந்திருக்கிறோம்.

இனி இவர் 'நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் பௌவமும் தமிழ் வரம் பறுத்த தன்புனல் நன்னாட்டு' என்ற வரிகளுக்கு உரை எழுதுங்கால், தலைச்சங்க வரலாறுகளைக் குறிப்பிடுகிறார். 'நெடியோன் குன்றம் – வேங்கடமலை. தொடியோள் – பெண்பாற் பெயராற் குமரி யென்பதாயிற்று; ஆகவே தென்பாற் கண்ணதோர் ஆற்றிற்குப் பெயராம். ஆனால், நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் நதியுமென்னாது பௌவமுமென்றது என்னையெனின், முதலூழி யிறுதிக்கண் தென் மதுரையகத்துத் தலைச்சங்கத்து அகத்தியனாரும் இறையனாரும் குமரவேளும் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரும் நிதியின் கிழவனும் என்றிவ ருள்ளிட்ட நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் எண்ணிறந்த பரிபாடலும் முதுநாரையும், முதுகுருகும் களரியாவிரையும் உள்ளிட்டவற்றைப் புனைந்து தெரிந்து நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்திற்றியாண்டு இரீயினர் காய்சின வழுதி முதல் கடுங்கோன் ஈறாயுள்ளார் எண்பத்தொன்பதின்மர்; அவருட் கவியரங் கேறினர் எழுவர் பாண்டியருள் ஒருவன் சயமா கீர்த்தியனாகிய நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் தொல்காப்பியம் புலப்படுத்து இரீயினான். அக்காலத்து அவர் நாட்டுத் தென்பாலி முகத்திற்கு வடவெல்லையாகிய பஃறுளி யென்னும் ஆற்றிற்கும் குமரியென்னும் ஆற்றிற்குமிடையே எழுநூற்றுக் காவதவாறும் இவற்றின் நீர் மலிவானென மலிந்த ஏழ்தெங்க நாடும் ஏழ் மதுரை நாடும் ஏழ் முன் பாலை நாடும் ஏழ் பின்பாலை நாடும் ஏழ்குன்ற நாடும் ஏழ்குணகாரை நாடும் ஏழ்குறும்பனை நாடும் என்னும் இந்த நாற்பத்தொன்பது நாடும் குமரி கொல்லம் முதலிய பன்மலை நாடும்

காடும், நதியும், பதியும் தடநீர்க்குமரி வடபெருங் கோட்டின் காறும் கடல்கொண் டொழிதலாற் குமரியாகிய பௌவ மென்றுரென்றுணர்க. இஃது என்னை பெறுமாறெனின்,

வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொருது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள (11 : 18–20)

என்பதனாலும், கணக்காயனர் மகனர் நக்கீரனு ருரைத்த இறையனர் பொருளுரையானும், உரையாசிரியராகிய இளம் பூரணவடிகள் முகவுரையானும், பிறவாற்றானும் பெறுதும்.'

இவர் கூறும் முதற்சங்க வரலாறுகள் களவியல் உரையை ஒத்தே உள்ளன. இங்கு பஃறுளி யாற்றுக்கும் குமரியாற்றுக்கும் இடையே உள்ள நாடுகள் முதலாக வரும் செய்திகள் கருதத்தக்கன. ஒன்று கணக்காயனர் மகனர் நக்கீரனர் உரைத்த இறையனர் பொருளுரை. பொருளுரை யாவது, பொருளதிகார உரை, அதாவது களவியல் உரை மற்றது உரையாசிரியர் ஆகிய இளம்பூரண அடிகள் முகவுரை என்பது[1]. இக்குறிப்பினல் இளம்பூரண அடிகளே உரையாசிரியர் எனப் பண்டை உரைகளிற் சொல்லப் பட்டவர் எனத் திட்டமாய் அறிகிறோம். அவர் செய்த முகவுரை என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது; இது இப்போது கிடைக்கவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

இவ்விருவர் குறிப்புக்களையன்றி, ஐயரவர்கள் பிரதி செய்து சிலப்பதிகாரத்தில் வெளியிட்ட பழம் பாடலொன்று முச்சங்க வரலாறுகளையும் கூறுகிறது. இது அடியார்க்கு நல்லார் உரைச் செய்திகளோடு, கடைச்சங்கச் செய்திகள்

---

1 முகவுரை என்பது கொண்டு, இது களவியல் உரைக்கு முகவுரை என்றும், இதனல் இறையனர் உரையைச் செய்தவர் இளம் பூரணர் ஆகவே இருக்கலாம் என்றும் மு. இராகவையங்கார் ஆராயத் தக்க ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்திருந்தார். இதை ஆராய்ந்து இது பொருந்தாது என்பது, எமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 11 ஆம் நூற்றாண்டு பக்கம் 216–217 இல் விளக்கிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

பலவற்றையும் சேர்த்துக் கூறுகிறது. பிழைபட்ட செய்திகளும் பல இதனுள் உள்ளன.[1]

உரைக்கு மூல நூல்கள்

அடியார்க்கு நல்லார் உரை எழுதும் பாணியால், பிற்காலத்தாருக்குப் பேருபகாரம் செய்ய வேண்டும் என்ற பெருநோக்கம் கொண்டே உரை எழுதினுர் என்று தெரிகிறது. அன்றிலிருந்து இன்று வரை உள்ள ஒரே முத்தமிழ் நூல் சிலப்பதிகாரம். அது கூறும் முத்தமிழ்ச் செய்திகளுக்கு எந்த ஆதரவும் இல்லே. பண்டை நூல்கள் யாவுமே இவர் காலத்தில் இறந்தன. இந்த நிலேயை இவரே சொல்கிருர்: ‘இசைத்தமிழ் நூலாகிய பெருநாரை பெருங்குருகும் பிறவும் தேவவிருடி நாரதன் செய்த பஞ்ச பாரதீய முதலாவுள்ள தொன்னூல்களும் இறந்தன. நாடகத் தமிழ் நூலாகிய பரதம் அகத்தியம் முதலாவுள்ள தொன்னூல்களுமிறந்தன. பின்னும் முறுவல் சயந்தம் குணநூல், செயிற்றியம் என்பனவற்றுள்ளும், ஒருசார் சூத்திரங்கள் நடக்கின்ற அத்துணேயல்லது முதல் நடு இறுதி காணுமையின், அவையும் இறந்தன போலும், இறக்கவே வரும், பெருங்கலம் முதலிய பிறவுமாம்; இவற்றுட் பெருங் கலமாவது பேரியாழ்.’

இறந்தன என்று இங்கு இவர் சொல்வது நூல்கள் மட்டுமின்றி, பேரியாழும் ஆகும்; பேரியாழ் ஆயிரம் நரம்பு களேயுடையது என்று கூறி, இதற்கு ஆதாரமாக நூலேயும் கதையையும் மேற்கோள் காட்டியிருக்கிருர். நூல் என்று இவர் காட்டுவது, மதிவாணர் நாடகத்தமிழ் நூல்; இவர் காலத்து இருந்து பின்னர் இறந்துபோனதாகும்; கதை என்பது, இறந்துபோகும் நிலேயையடைந்து யமன் வாயி லிருந்து அரையும் குறையுமாக ஐயரவர்கள் மீட்டுத் தமிழுலகுக்களித்த பெருங்கதையாகும்.

1 பெருந்தொகை 1384.

பெருங்கதையைக் குறிப்பிடும்போது இவர், "கலியும் குருகும் வெண்டாளியும் முதலிய செய்யுளிலக்கியம் ஆராய்ந்து செய்த உதயணன் கதை" என்பார் ; இதனல் பெருங்கதையின் அருமையும், அது இலக்கணம் மட்டுமின்றி இலக்கியமும் ஆராய்ந்து செய்த சிறப்புடைய காப்பிய மென்பதும் நன்கு விளங்கும்.

இவ்வாறு பண்டைய நிலையைக் கூறிய பிறகு, அடியார்க்கு நல்லார் தாம் உரை எழுதுவதற்குத் துணையாகக் கொண்ட இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் இலக்கண நூல்களைக் குறிப்பிடுகிருர் :

"இனித் தேவவிருடியாகிய குறுமுனிபாற் கேட்ட மாணக்கர் பன்னிருவருட் சிகண்டி என்னும் அருந்தவமுனி, இடைச்சங்கத்து அநாகுலனென்னும் தெய்வப்பாண்டியன் தேரோடு விசும்பு செல்வோன் திலோத்தமையென்னுந் தெய்வமகளைக் கண்டு தேரிற்கூடினவிடத்துச் சனித்தானைத் தேவரும் முனிவரும் சரியா நிற்கத் தோன்றினமையிற் சாரகுமாரனென அப்பெயர் பெற்ற குமரன் இசையறிதற்குச் செய்த இசைநுணுக்கமும், பாரசவ முனிவரில் யாமளேந் திரர் செய்த இந்திரகாளியமும், அறிவனர் செய்த பஞ்ச மரபும், ஆதிவாயிலார் செய்த பரதசேனபதீயமும், கடைச் சங்கமிரீஇய பாண்டியருட் கவியரங்கேறிய பாண்டியன் மதிவாணனர் செய்த முதனூல்களிலுள்ள வசைக்கூத்திற்கு மறுதலையாகிய புகழ்க்கூத்தியன்ற மதிவாணர் நாடகத்தமிழ் நூலும் என இவ்வைந்தும், இந்நாடகக் காப்பியக் கருத் தறிந்த நூல்களன்றேனும், ஒருபுடை யொப்புமை கொண்டு முடித்தலைக் கருதிற்று இவ்வுரை யெனக்கொள்க."

அடியார்க்கு நல்லார் இங்குக் கூறியுள்ள நூல்கள் ஆசிரியர் அந்நூற்சிறப்புக்கள் ஆகியவற்றைப் பின்வரும் அட்டவணையாகக் காட்டலாம்.

அடியார்க்கு நல்லார் உரையின் ஆதார நூல்கள்

எண்	நூற் பெயர்	பொருள்	யாப்பு	ஆசிரியர்	சிறப்புக்கள்
1	இசை நுணுக்கம்	இசைத்தமிழ்	வெண்பா	சிகண்டி	சாரகுமரன் இசையறிதற்கு; சிகண்டி, குறுமுனியின் மாணாக்கர்.
2	இந்திரகாளியம்	இசைத்தமிழ்	நூற்பா	யாமளேந்திரர்	இவர் பாரசவ முனிவர்; இந்திரகாளியம் ஒரு பாட்டியல் நூலாகும்.
3	பஞ்சமரபு	நாடகத்தமிழ்	வெண்பா	அறிவனார்	இந் நூலின் பகுதி வே. ரா. தெய்வசிகாமணிக் கவுண்டர்மூலம் கிடைத்து அச்சாகி வருகிறது.
4	பரதசேனாபதீயம்	நாடகத்தமிழ்	வெண்பா	ஆதிவாயிலார்	—
5	மதிவாணர் நாடகத்தமிழ் நூல்	நாடகத்தமிழ்	நூற்பா	பாண்டியன் மதிவாணனார்	வசைக்கூத்திற்கு மறுதலையாகிய புகழ்க்கூத்து இயன்றது.

இந்நூல்களைக் குறித்துச் சிலப்பதிகாரத்திலிருந்து திரட்டப்பட்ட கருத்துக்களை இங்குக் கூறுவோம்.

இசை நுணுக்கம்

இதன் வரலாறு முன்னரே சொல்லப்பட்டது; அன்றியும் உரையில் இசை நுணுக்கமுடைய சிகண்டியார் என்று இரண்டிடங்களிற் பெயர் சொல்லி நான்கு வெண்பாக்களைத் தருகிறார். முதல் இடம் அரங்கேற்றுக் காதையுரையில், பூதங்கள் உடம்பு நாடிகள் வாயுக்கள் என்பன கூறுமிடம்; இங்கு 12 வெண்பாக்களுக்குமேல் நூற்பெயர் சொல்லாமல் உள்ளன. பொருள் ஒற்றுமையாலும் வெண்பா யாப்பமைதியாலும் இவை யாவுமே இசை நுணுக்கமென்று கருதலாம். மேலும் இதே இடத்தில், பாண்டி மன்னனை விளிப்பதாக, 'தார்பொலிந்து மன்னும் திருமார்ப வண்கூடற்கோமானே' என்றும், 'நண்ணிய மன்னர்க்கு மண்கொடுத்து மாற்றார்க்கு விண்கொடுத்த தென்னர் கோமானே' என்றும் இரண்டு பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இசை நுணுக்கம், சாரகுமாரன் என்ற பாண்டிய குமாரனுக்கு இசை அறிவுறுத்தற்பொருட்டுச் சிகண்டியாரால் செய்யப்பட்டது ஆதலால், பாண்டியனை விளிக்கின்ற இப்பாடல்கள் அந்நூலுக்கு உரியனவாய் இருக்கலாம். அங்ஙனமாயின், இந்நூல் களப்பிரர் காலத்துக்கு (3ஆம் நூற்றாண்டுக்கு) முற்பட்டதென்று சொல்லத் தகும். இது இடைச்சங்கத்து நூலென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது பொருத்தமாகலாம்.

இந்திரகாளியம்

இதுபற்றி உரைப்பாயிரத்துள் கூறப்பட்டதன்றி, வேறெந்தச் செய்தியும் சிலப்பதிகாரத்தில் சொல்லப்படவில்லை. இசைத்தமிழ் நூல் என்று கருதவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால், பன்னிருபாட்டியலாலும், வச்சணந்தி மாலையுரை நவநீதப் பாட்டியலுரைகளாலும், இந்திரகாளியம்

ஒரு பாட்டியல் இலக்கண நூல் என்று அறிகிறோம். அன்றியும், அக்காலத்தில் (8 – 9 நூற்றாண்டுகளில்) பாட்டியல் நெறியானது அகத்தியர்வழி இந்திரகாளியார்வழி என இரு நெறியாயிருந்தது என்றும், நவநீதப்பாட்டியல் சிதம்பரப் பாட்டியல் முதலாயின அகத்தியர் பாட்டியல் வழி என்றும், வச்சணந்திமாலை இந்திரகாளியவழி என்றும் அறிகிறோம். இந் நூலின் காலம் எட்டாம் நூற்றாண்டா யிருக்கலாம். இசைத்தமிழுக்குப் பாட்டியலும் வேண்டப் படுவது என்று உரைகளால் அறிகிறோம்.

பஞ்சமரபு

கடலாடு காதையுரையில் ஒன்பது வகை இசைப் பாக்களை கூறும் ஒரு வெண்பாவையும் பஞ்சமரபுடைய அறிவனார் என்றும் ஆசிரியர் என்று காட்டுகிறார். இவ் வெண்பா மகடூஉ முன்னிலையாயுள்ளது. வேறு செய்திகள் தெரியவில்லை.

பரதசேனாபதீயம்

இதன் பாடல்களை நான்கிடத்தில் தருகிறார். அரங்கேற்றற்குரியாளது வயது, பயிற்சியின் காலம், அரங் கமைக்கும் நிலத்தின் இலக்கணம் முதலான பொருள்களை இவை குறிப்பிடுகின்றன. இது நாடகத்தமிழ் நூல். ஒரு பாடற்பகுதி, அகத்தியர் சாபத்தால் இந்திரன் மகன் சயந்தன் மூங்கிலான செய்தி கூறுகின்றது. பாடல் மகடூஉ முன்னிலையாயுமுள்ளது.

மதிவாணனார் நாடகத்தமிழ் நூல்

மதிவாணனார் என்பவர் பாண்டிய மன்னர். நான் கிடங்களில் இந்நூற் பாடல்கள் வருகின்றன. நூல் நூற்பாவால் இயன்றதுபோலும்; வெண்பாவும் வருகிறது. 'தேவரை ஏத்திப் பூதரை மூவடி முக்கால் மொழிந்து' என்று ஒரு பாடல் சொல்வது கருதத்தக்கது. அன்றியும்,

நூல் என்றும் நூன்முகம் என்றும் அடியார்க்கு நல்லார் குறிப்பிடுவன, இந்நூலையும் இதன் நூன்முகத்தையும் குறிப்பனவாகும்.

அடியார்க்கு நல்லார் கூறுகின்ற பல நூல்களைப் பற்றித் தெரியவரும் செய்திகளையும் இங்குக் கூறலாம்.

பஞ்சபாரதீயம்

உரைப்பாயிரத்துள் இறந்துபோன தொன்னூல்கள் என்று இவரால் குறிக்கப்பெற்ற நூல்களில் இதுவும் ஒன்று. செம்பகை ஆர்ப்பு கூடம் அதிர்வு என்ற நான்கு இசைக் குற்றங்களைக் கூறியவிடத்து இந்நான்கையும் குறிப்பிடும் ஓர் அறுசீர்விருத்தத்தைத் தந்து இது பஞ்சபாரதீயம் என்கிறார். இது தேவவிருடியாகிய நாரதன் செய்தது என்றும் சொன்னார். அறுசீர்விருத்தம் நூலிலே வருவது மிகவும் பிற்காலம். அப்பருடைய திருநேரிசை முழுமையும் (7 நூ.) அறுசீர்விருத்தம்; திருமங்கையாழ்வார் செய்த திருக்குறுந்தாண்டகம் முழுமையும் (8 நூ.) அறுசீர்விருத்தம். இந்நூல் மிகவும் பழமையுடையதன்று; 8ஆம் நூற்றாண்டில் செய்யப்பெற்றிருக்கலாம் என்று கருதவேண்டும்.

செயிற்றியம்

செயிற்றியனார் செய்தது செயிற்றியம். இதன் நூற் பாக்கள் ஆறு இவரால் தரப்பெற்றுள்ளன. பின்னும் பலவும் இங்கு இருத்தல் கூடும். இவை நாடகத்தமிழ் பற்றியன. உரைப்பாயிரத்துள், "செயிற்றியம் என்பவற்றுள்ளும், ஒருசார் சூத்திரங்கள் நடக்கின்ற அத்துணை யல்லது முதல் நடு இறுதி காணாமையின் அவையும் இறந்தன போலும்" என்று எழுதுகிறார். பன்னிரு பாட்டியல் செயற்றியனார் செய்த பாட்டியற் சூத்திரங்கள் பல தருகிறது. யாப்பருங்கலவிருத்தியுரை முதலியவற்றால், செயிற்றியனார் ஒரு பாட்டியல் செய்ததல்லாமல், பொருளிலக்கணத்துள்

வரும் கூற்று என்ற உறுப்பை விளக்கும் கூற்றியல் என்ற ஒரு நூலும் செய்திருந்தார் என்றும் அறிகிறோம். கூற்றியல் நாடகத்தமிழுக்கு உரியதென்று கொண்டாலும் இழுக்கில்லை. இவர் இந்நூல்கள் செய்த காலம் மிகப் பழங்காலமல்ல; 8ஆம் நூற்றுண்டாயிருக்கலாம்.

இசைத்தமிழ் – பதினுறு படலம்

இப்பெயரை அடியார்க்கு நல்லார் சொல்லவில்லை, அரும்பதவுரைகாரரே சொல்கிறார்; கானல் வரியில், இசைக் கரண வகை எட்டு என்று கூறி விளக்குமிடத்து, தெருட்டல் என்ற கரணத்தை விரிக்கும் இலக்கணமாக, ஏழு அடி கொண்ட ஒரு நூற்பாவைத் தந்து – 'இவை இசைத்தமிழ்ப் பதினுறு படலத்துக் கரண வோத்துட் காண்க, என்று எழுதுகிறார். கானல் வரிக்கு அடியார்க்கு நல்லார் உரை கிடைக்காமையால், இதுபற்றி அவருடைய குறிப்பை அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இசைத்தமிழ் பற்றிய ஓர் இலக்கண நூல் பதினுறு பிரிவுடையதாக இருந்தது என்றும் அதன் பிரிவு படலம் எனறு பெயர் பெற்றிருந்தது என்றும் இதிலிருந்து நாம் யூகிக்கலாம். புறப்பொருட் பன்னிருபடலம் என்ற நூல் புறப்பொருள் பன்னிரு பிரிவுகளையும் கூறுவதாய் அமைந்திருந்ததும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது. இசைத் தமிழ்ப் பதினுறு படலமும் இதை யொத்தது போலும் இதன் பிரிவுகள் படலம் என்றும், உட்பிரிவுகள் ஓத்து என்றும் பெயர்பெற்றிருக்கலாம். அப்பிரிவுகளில் ஒன்றையே அரும்பதவுரைகாரர் கரணவோத்து என்று இங்குக் காட்டுகிறார். அடியார்க்கு நல்லார் தாளவகையோத்து என்ற ஒன்றைச் சொல்லுகிறார். அதுவும் இப்பதினுறு படலத்துள் ஒரு பிரிவாகலாம். ஒத்து என்ற பெயரை இலக்கணநூற் பிரிவின் பெயரால் அமைத்திருப்பதை யாப்பருங்கலத்தில் காணலாம்.

அகத்தியம் : முத்தமிழின் இலக்கணத்தையும் கூறுவதான ஒரு பெரிய இலக்கண நூல். கடல்கொண்ட தென் மதுரையில் இருந்த பண்டை அகத்தியர் செய்தது. அடியார்க்கு நல்லார் காலத்திலேயே இறந்துபோயிற்று.

பரதம் : நாடகத் தமிழ்நூல்; இறந்துபோன நூலாகவே அடியார்க்குநல்லார் கூறுகிறார்.

குணநூல் : நாடகத் தமிழ்நூல், ஒருவரியை மட்டும் அடியார்க்கு நல்லார் தருகிறார்.

சயந்தம் : நாடகத் தமிழ்நூல், ஒரு வரியை மட்டும் இவர் தருகிறார்.

முறுவல் : நாடகத் தமிழ்நூல்; எச்செய்தியும் தெரியவில்லை.

கூத்த நூல் : நாடகத் தமிழ்நூல், கூலம் எண்வகை என்பதற்கு இதன் நூற்பாவை எடுத்துத் தருகிறார்.

அணியியல் : இது அடியார்க்கு நல்லார் காட்டும் நூல்களுள் குறிப்பிடத்தக்க ஓர் இயற்றமிழ் இலக்கண நூலாகும்; இது அணியிலக்கணத்தை உரைப்பது. இன்று நமக்குக் கிடைக்கும் அணியிலக்கண நூல்களுள் பழமையானது, 12ஆம் நூற்றாண்டில் தண்டி என்பவர் செய்த தண்டியலங்காரம் என்ற நூலாகும். (அலங்காரம் — அணியிலக்கணம்.) இந்நூலின் பெயர் அணியதிகாரம் என்று அதன் உரை கூறுகிறது. இதற்கும் முன்னமே அணியியல் என்ற பெயருடைய ஓர் அணியிலக்கண நூல் இருந்ததென்று யாப்பருங்கல விருத்தியுரையால் நாம் அறிகிறோம். தொல்காப்பிய வுரையும் நவநீதப் பாட்டியலுரையும் அணியியலைக் குறிப்பிடுகின்றன. அந்நூல் வழங்காது போகவே, அதிலிருந்து கிடைத்த சில நூற்பாக்களைத் தண்டியாசிரியர் தாம் புதிதாய்ச் செய்த நூலுள் எடுத்தமைத்துக்கொண்டார் என்று தெரிகிறது. அடியார்க்கு

நல்லார் அணியியல் என்று பெயர் குறிப்பிட்டு இரண்டு இடங்களில் அணியிலக்கணச் சூத்திரங்களை மேற்கோள் காட்டுகிருர். அவையாவன: 'உரையும் பாடையும் விரவியும் வருமே' என்பது அணியியலாகலின் – உரைபெறு கட்டுரை இறுதி. 'உதாரம் என்பது ஓதிய செய்யுளில், குறிப்பின் ஒரு பொருள் நெறிப்படத் தோன்றல்' – மனையறம் படுத்த காதையுரை (26 – 27). இவ்விரு மேற்கோள்களும் தண்டியலங்காரத்துள் காணப்படுகின்றன. (பொதுவணியியல், 11, 21 நூற்பாக்கள்). அலங்காரத்துள் காணப்படாத மேற்கோள் நூற்பாக்களை அணியியல் என்று பெயர் குறிப்பிட்டுப் பிற உரைகள் தருகின்றன. தண்டியலங்காரம் அடியார்க்கு நல்லார் காலத்துக்குச் சில ஆண்டுகள் முன் இயற்றப்பட்டது என்பது உண்மை. எனினும், எத்தனையோ பண்டை நூல்களையும் இறந்த நூல்களையும் குறிப்பிடுகின்ற இவர், தண்டியலங்காரத்திலிருந்து மேற்கோளை எடுத்தார் என்று சொல்வதைவிட, தண்டிக்கும் முன்னிருந்த மூல அணியியலிலிருந்தே எடுத்துக்கொண்டார் என்று சொல்வதே பொருத்தமாகும். இவ்வணியியல் இன்று இல்லை. இது ஒரு தனி நூலா, அல்லது வேருெரு விரிந்த இலக்கணத்தின் ஒரு பகுதியா என்பதை அறிய வழியில்லை.

இந்நூல்கள் யாவுமே, ஒரு சிறு பகுதியும் எஞ்சாதபடி முழுமையும் இறந்தன.

அரும்பதவுரை: இவருக்கு முக்கியமான மற்ருெரு மூலநூல், அரும்பதவுரைகாரர் எழுதிய சிலப்பதிகாரக் குறிப்புரை. அடியார்க்கு நல்லார் இசை நாடகப் பகுதிகளுக்கு உரை எழுதும்போது, ஒவ்வொரு தொடருக்கும் அரும்பதவுரைகாரர் கூறியதை எழுதியே மேற்சொல்லுகிருர்; காரணம், அதைவிடச் சிறப்பாகச் சொல்வதற்குச் சொற்கள் இல்லை என்பது ஒன்று; மற்றது, அரும்பதவுரைகாரர் காலத்தில் இருந்த மரபுகளும், கருத்துக்களும் அடுத்த

நூற்றுண்டில் பின்னும் மறையத் தொடங்கின என்பன.[1] இனி அடியார்க்கு நல்லார் உரையால்தான் அரும்பதவுரை யாசிரியர் என்ற பெயர்கூட ஆட்சிக்கு வந்திருக்கிறது. இந்திர விழவூரெடுத்த காதையுரையில் (157) ஐம்பெருங் குழுவும், எண்பேராயமும் என்பதற்கு,

'ஐம்பெருங்குழு :

அமைச்சர் புரோகிதர் சேனு பதியர்
தவாத்தொழில் தூதுவர் சாரணர் என்றிவர்
பார்த்திபர்க் கைம்பெருங் குழுவெனப் படுமே.

எண்பேராயம் :

கரணத் தியலவர் கரும காரர்
கனகச் சுற்றம் கடைகாப் பாளர்
நகர மாந்தர் நளிபடைத் தலைவர்
யானை வீரர் இவுளி மறவர்
இனையர் எண்பே ராயம் என்ப

எனுமிவர். இனி,

சாந்துபூக் கச்சாடை பாக்கிலை கஞ்சுகநெய்
ஆய்ந்த இவரெண்மர் ஆயத்தார் – வேந்தர்க்கு
மாசனம் பார்ப்பார் நிமித்தரோ டமைச்சர்
ஆசில் அவைக்களத்தார் ஐந்து

எனக் காட்டுவர் அரும்பதவுரையாசிரியர்' என்று இவரே பெயர் சொல்லிக் குறிப்பிட்டதனுல் இதை நன்கறியலாம்.

உரை எழுதிய பகுதி

1. புகார்க்காண்டம் – 10 காதைகள்: கானல் வரி தவிர ஏனைய பகுதிகள்.

---

1 இது பற்றிய கருத்துக்களை எமது பதின்மூராம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கிய வரலாறு பக்கம் 79–80இல் விளங்கக் காணலாம்.

எழுதியிருக்கிருர். அங்கு இளங்கோவடிகள் அறனும் பொருளும் இன்பமும் கூறி வீடு சிறிதாயினும் கூருமைக்குக் காரணம், சாத்தனர் மணிமேகலை துறவாக மாதவியின் மகள் வரலாற்றை அறனும் வீடும் பயப்ப ஒரு காப்பியமாகச் செய்து அமைத்திருந்தமையால், அடிகள் இரண்டினையும் சேர்த்து ஒரு காப்பியமாக்கி நடாத்துவித்தார் என்று தமது காப்பிய உரைப் பாயிரத்துள் கூறுகின்ருர். அன்றியும் உரைப்பாயிரத்தின் தொடக்கத்தில், 'குணவாயில்........ வாழ்வீரீங்கென்' என்று நூலின் தொடக்கச் சொல்லையும் இறுதியில் உள்ள வரந்தரு காதையின் இறுதிச் சொல்லையும் எல்லையாக வைத்து, நூல் முழுமையும் கருதி எழுதிக்கொண்டு போகிருர். அல்லாமலும், பதிக உரை இறுதியில் சிலப்பதிகாரம் முதல் மூன்று உறுதிப் பொருள்களைக் கூறி வீடாகிய முடிவை மணிமேகலையைக் கொண்டு முடிகிறது என்று 'மணிமேகலை மேல் உரைப் பொருள் முற்றிய சிலப்பதிகாரம்' என்று நூலின் இறுதியில் உள்ள தொடரை வைத்து முடித்துக் காட்டுகிருர். பதிக உரையுள் முதல் கரு உரிப்பொருள் கூறுமிடத்து, வஞ்சிக் காண்டத்துப் பகுதிகளையும் கூறுகின்ருர். ஆதலால், இவர் பதிகமும் வஞ்சிக் காண்டமும் இளங்கோவடிகள் செய்தன என்ற கருத்தை உடன்பட்டே உரை எழுதுகிருர். இதன் பொருளாவது, இவ்விரு பகுதிகளும் இடைச் செருகல் என்று நாம் கருதுவோமானல், இவ்விடைச் செருகல் அடியார்க்கு நல்லார் காலத்துக்கு நெடுநாள் முன்னமே நடந்திருக்கவேண்டும்.

எனினும், அடியார்க்கு நல்லார் கானல் வரியையும் மதுரைக் காண்டத்துப் பகுதிகளையும் குறிப்பிடுவதுபோல, வஞ்சிக் காண்டத்துக்கு உரை செய்ததாக எங்கும் குறிப்பிட வில்லை. ஆதலால் அப் பகுதிக்கு இவர் உரை செய்தார் என்பது பெரிதும் ஐயத்துக்கு இடமானது.

அடியார்க்கு நல்லார் பிற பகுதிகளுக்கு எழுதிய உரையும் கிடைத்திருப்பின், எத்துணையோ அரிய செய்திகளை நாம் அறிந்திருக்கலாம். தமிழ் நாட்டின் நல்லூழின்மை, இப் பகுதிகள் இன்று இறந்தனபோலும்.

நூலின் பகுதிகள் சில, மற்றவற்றைப்போலக் காதை என்று பெயர்பெருமல், பாடல் வரி குரவை மாலை என்று பெயர் பெற்றிருப்பதைக் குறிப்பிட்டு, அவற்றுக்கு விளக்கம் அவற்றின் முடிவில் கூறுதும் என்று எழுதுகிருர்; கூறுபவற்றுள் கானல்வரியும், வஞ்சினமாலையும், குன்றக் குரவையும் உள்ளன (பதிகம் 62 – 3). பின்னிரு பகுதிகளும் வஞ்சிக் காண்டத்தில் உள்ளன. இதனல் நாம் பெறுவது, வஞ்சிக்காண்டம் பிற்காலத்துச் சேர்க்கையானல், அது நல்லார் காலத்துக்கு முன்னமே சேர்க்கப்பட்டது! அப் பகுதிக்கும் இவர் உரை எழுத எண்ணியிருந்தார் – என்ற செய்திகளாகும்.

காதை இறுதி வெண்பாக்கள்

சிலப்பதிகாரம் 30 காதைகளுள், 11 காதைகளின் இறுதியில் தனி வெண்பாக்கள் அமைந்துள்ளன. இவற்றைப் பின்வந்தோர் செய்தனரா அல்லது இளங்கோவடிகளே செய்தாரா என்பது திட்டமாய்ச் சொல்ல முடியவில்லை. இவ்வெண்பாக்கள் 2, 3, 6, 8, 9, 10, 16, 20, 21, 22, 23 ஆகிய காதைகளின் இறுதியில் உள்ளன. வஞ்சிக்காண்டக் காதைகளில் ஒன்றில் கூட இறுதி வெண்பா இல்லை. இவ் வெண்பாக்கள் பெரும்பான்மையும் அவ்வக் காதையின் கதைப் பொருளைத் தழுவியும் மாருயும் வருகின்றன. வஞ்சிக் காண்டத்தில், கோவலன் கண்ணகி வரலாறு இன்மையால், தனி வெண்பாவும் எழவில்லை போலும்.

காதை 8 இறுதியில் 2 வெண்பா; காதை 6இல், வெண்பா அடியார்க்கு நல்லாரின் காதை உரைக்குப் பின்னர் உள்ளது. காதை 20இல் 3 வெண்பா. ஆக வெண்பாக்கள்

14.[1] இவற்றுள் அரும்பத வுரைகாரர் *8* (*2* வெண்பா), *9*, *16*, *20* (முதல் வெண்பா மட்டும்), *22*, *23* – ஆகிய காதை இறுதி வெண்பாக்களுக்கு உரை தந்திருக்கிறார்; ஆனால் இவர் உரை குறிப்புரையே யாதலால், சில சமயம் உரை எழுதாமலே விட்டிருக்கவும் கூடும். அடியார்க்கு நல்லார் உரை எழுதிய வெண்பாக்கள் மூன்றே: *8*இல் இரண்டாவது வெண்பா, *9*, *16* இறுதி வெண்பா 'நண்ணும் இருவினையும்' என்பது; இதன் கருத்தைக் கூறி, இளங்கோவடிகள் அருளிச்செய்தது என்று அரும்பதவுரைகாரரும், அடிகள் கூறினர் என்க என்று அடியார்க்கு நல்லாரும் எழுதியது காண்க. இது இளங்கோவடிகள் செய்தது என்பதே இருவருடைய கருத்தும். அன்றியும் *23* – கட்டுரை காதைக்கு இவர் எழுதிய உரை கிடைக்காது போயினும், இதன் இறுதி வெண்பாவாகிய 'தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுவாளைத் தெய்வம் தொழுந் தகைமை திண்ணமால்' என்று இவரே எடுத்து, *19*ஆம் காதையுரையில் குறிப்பிடுகிறார். 'பெருந்தெய்வம் – தெய்வத்திலும் மேலான தெய்வம், என்னை? தெய்வந் தொழாள் கொழுநற் றொழு வாளைத் தெய்வம் தொழுந் தகைமை திண்ணமால் என்று கூறினமையின்' என்று எடுத்துக்காட்டுகிறது. இப்பாடல் இளங்கோவடிகள் வாக்கென்றே இவர் கருதுவது தெளிவு.

ஆனால் இப்படி எல்லாவற்றையும் சொல்ல முடியவில்லை. இவர் உரை எழுதிய பாடல்கள் இவருக்கு முன் இருந்தன— ஒருகால் இளங்கோவடிகளே செய்திருக்கலாம்; உரை செய்யாத வெண்பாக்கள் இவர் காலத்தில் இல்லை, பின்னால் செய்து சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம்: எல்லாவற்றுக்கும் உரை எழுதுவது இவர் இயல்பாகவே, இவ்வாறு எண்ணத்தோன்று வதும் இயல்பு, ஆனால் வேறொரு நிலையும் உண்டு. அரும்பத

1 பின்னும் இரு வெண்பாக்களும் சுப்பராயச் செட்டியார் பதிப்பில் காணப்படுகின்றன. இக்கட்டுரை இறுதியில் பதிப்பு என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

உரைகாரர் இவருக்கு முன் உரை எழுதியவர். வேனிற் காதை இறுதியில், செந்தாமரை விரிய, ஊடினீர் எல்லாம் என்ற இருவெண்பாக்கள் உள்ளன. அரும்பதவுரைகாரர் இரண்டையும் குறிப்பிடுகிறுர். அடியார்க்கு நல்லார் பிந்தியதை மட்டுமே கூறுகிறுர். இது கொண்டு முதல்பாட்டு இவருக்குப் பிந்தித்தான் வந்தது என்று சொல்ல முடியாது என்பது தெளிவு. இப்பாடலை ஒருகால் நல்லார் பார்க்க வில்லைபோலும் என்றே கருதமுடியும்.

எல்லாப் பாடல்களையும் இளங்கோவடிகளே பாடி விட்டார் என்று கொண்டால், இந்தச் சிக்கல் எழாதே என்று எண்ணலாம். உண்மை. ஆனுல் அடியார்க்கு நல்லார் எல்லாப் பாடல்களுக்கும் உரை எழுதுபவர். பாடல் கிடைக்காமல் அல்லது தவறி ஒன்றை விட்டிருக்கலாமே ஒழிய, பல பாடல்களை விட்டார் என்று சொல்வது பொருந்தாது. ஒருகால், செந்தாமரை விரிய என்ற பாடல் இளங்கோவடிகள் பாடல் அல்ல என்று (அரும்பதவுரைகாரர் குறிப்பிட்டிருந்த போதிலும்) தெரிந்தே இவர் விட்டிருக்கலாம்.

இதனுல் மற்ருெரு குறிப்பும் நமக்குக் கிடைக்கிறது. வழக்குரைகாதையின் இறுதியில் உள்ள மூன்று வெண்பாக் களில் முதலாவது 'அல்லவை செய்தார்க் கறங் கூற்றம்' என்பது. அரும்பதவுரைகாரர் இதற்குக் குறிப்பெழுதினுர்; மற்ற இரண்டுக்கும் எழுதவில்லை. ஆதலால் இப்பாடல் அவர் காலத்துக்கு முன் தோன்றியது என்பது தெளிவு; இளங்கோவடிகளே இதைச் செய்தாரா என்பது பொதுவான ஐயம். (அடியார்க்கு நல்லார் உரை வழக்குரை காதைக்குக் கிடைக்கவில்லை.) மேற்காட்டிய பாடல்வரி, நான்மணிக் கடிகை 84ஆம் பாட்டிலிருந்து எடுத்தது. இக்காரணம்பற்றி, நான்மணிக்கடிகை 'சிலப்பதிகாரத்திற்கு முன்னே தோன்றியது என்று இதுகாறும் கொண்டிருந்த கருத்துச் சரிதானு என்று இப்போது மறுபடியும் நிதானிக்க

வேண்டியிருக்கிறது. இப்பாட்டீல இளங்கோ பாடவில்லை, பின்னுல் சேர்க்கப்பட்டது என்று கருதவேண்டும்.

சிலப்பதிகாரத்தின் தொடக்க வரி

இவ்வாராய்ச்சி உண்மையில் சிலப்பதிகார வரலாற்றிலேயே செய்தற்குரியது. இருப்பினும், அடியார்க்கு நல்லார் உரை என்ற பொருத்தத்தினுல் இங்கு இதுபற்றிச் சில சொற்கள் கூறுகிறேும். பதிகம் அடியார்க்கு நல்லார் உரை செய்திருப்பினும், இளங்கோவடிகள் செய்ததாயிருக்க வியலாது என்று முன் கூறினேம். அடுத்தது உரை பெறு கட்டுரை என்ற சில வரிகள், அடியார்க்கு நல்லார் உரை கொண்டவை. சிலப்பதிகாரத்தில் காண்டந்தோறும் இறுதியில் கட்டுரையென்று காணப்படுகிறது. இவற்றை ஆராய்ந்து இங்குச் சில சொற்கள் சொல்வது பொருத்தமுடையதாயிருக்கும்.

இத்தகைய கட்டுரைகள் மொத்தம் ஐந்துள்ளன.

1. **உரைபெறு கட்டுரை:** பதிகத்தின் இறுதியில், ஐயரவர்கள் ஏனைய நான்கையும், செய்யுளாகச் சீர்வரையறை அடிவரையறை செய்து பதிப்பித்துள்ளார்; இதை அவ்வாறு பதிப்பிக்கவில்லை; *1* முதல் *4* வரை எண்ணிட்டு *4* பத்திகளாய் இதைப் பதிப்பித்திருக்கிறுர். இவ்வுரைபெறு கட்டுரை, 'நித்தல் விழாவணி நிகழ்வித்தோனே. உரைபெறுகட்டுரை முற்றிற்று' என்று முடிகிறது. நல்லார் உரை கொண்டது. முற்றிற்று என்ற வாக்கியம் தனி வாக்கியம்; கட்டுரைக்குரியதன்று.

2. **புகார்க் காண்டத்திறுதி:** செய்யுளாகப் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது. 'தனிக்கோள் நிலைமையும் ஒரு பரிசா நோக்கிக் கிடந்த புகார்க்காண்டம் முற்றிற்று' என்று, முற்றிற்று என்பதுகூட, கட்டுரையின் பகுதியாகவே வருகிறது.

3. மதுரைக் காண்டத்திறுதி : செய்யுளாகப் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது. 'பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனே டொருபரிசா நோக்கிக் கிடந்த மதுரைக் காண்டம் முற்றிற்று' என்பது முடிவு.

4. வஞ்சிக் காண்டத்திறுதி : செய்யுளாகப் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது. 'செங்குட்டுவனே டொருபரிசா நோக்கிக் கிடந்த வஞ்சிக் காண்டம் முற்றிற்று' என்பது முடிவு.

5. நூற்கட்டுரை : நூலிறுதி, செய்யுளாகப் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது. 'மணிமேகலை மேலுரைப் பொருள் முற்றிற்று' என்பது முடிவு.

1, 2: அரும்பதஉரையும் நல்லார் உரையும் உண்டு. 3, 4, 5: இருவர் உரையுமே இல்லை. (நல்லார் உரைப்பகுதி கிடைக்கவில்லை. அரும்பத உரைகாரர் ஒருகால் எழுதாமலே விட்டிருக்கலாம்.) இவற்றைப் பார்க்கும்போது, உரைபெறு கட்டுரை பதிகத்தோடு சேர்ந்தது, நூலுக்குரியதன்று; பதிகம் பிற்சேர்க்கை என்றால், இதுவும் பிற்சேர்க்கையே; நூல் பதிகத்தோடு தொடங்கவில்லை என்றால், 'அன்று தொட்டுப் பாண்டியனுடு மழைவறங்கூர்ந்து' என்று உரை பெறு கட்டுரையைக் கொண்டு தொடங்காது. ஆகவே, நூலின் தொடக்கவரி, 'திங்களைப் போற்றுதும் திங்களைப் போற்றுதும்' என்ற மங்கல வாழ்த்துப் பாடலின் தொடக்க வரியே யாகும் என்பது தெளிவு.

உரையமைப்பு

சிலப்பதிகாரத்தில் முதல் காண்டத்தின் முதல் காதை யாகிய மங்கல வாழ்த்துப்பாடலுக்கு முன்னும் பதிகம் என்ற பகுதி உள்ளது. பதிகமாவது பாயிரம். காப்பியங்களின் பதிகம் நூல் வரலாற்றையும், அதன் பகுதிகளையும் தொகுத்துக் கூறுவது. பதிகமுடைய முதல் காப்பியம்

சிலப்பதிகாரமே. ஏனைய காப்பியங்கள் சிலவற்றுக்கும் பதிகம் அமைந்துள்ளது. பிற்காலத்தில் 16ஆம் நூற்றாண்டில் பல புராணங்களுக்குக்கூடப் பதிகம் பாடப்பெற்றுள்ளது. பதிகத்திலிருந்தே அடியார்க்குநல்லார் உரைதொடங்குகிறார். உரைக்கு முன்னதாக, நூல் முழுமையும், 30 காதைகளையும், ஒரு தொகுப்பாக நோக்கிப் பாயிரம் எழுதுகிறார். இங்கு முதலில் இடைச்சங்கத்துப் பாண்டியன் அவைக்களத்தில் தொல்காப்பியம் புலப்படுத்தப்பட்டது என்கிறார். காப்பியம் என்ற வடமொழிப்பெயர் முந்துநூல்களில் இல்லை என்கிறார். பின்னர் இசைத்தமிழ் நூல்கள், யாழ், மதிவாணர் நாடகத் தமிழ் நூல் முதலிய பொருள்களைக் கூறி, தமக்கு உரை எழுதத் துணைசெய்த ஐந்து நூல்களைக் குறிப்பிட்டு, சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலையைக் கொண்டு பொருள் முடிவு பெறுகிறது என்று கூறி அவையடக்கமாகப் பின்வரும் பாட்டை எழுதி முடிக்கிறார் :

எழுத்தின் திறனறிந்தோ இன்சொற் பொருளின்
அழுத்தம் தனிலொன்று அறிந்தோ - முழுத்தும்
பழுதற்ற முத்தமிழின் பாடற் குரை,இன்று
எழுதத் துணிவதே யான்.

இதன் பிறகு பதிக உரை, உரைபெறு கட்டுரையின் உரை. பின் காதை தோறும் உரை எழுதிக்கொண்டுபோய், 19 ஊர் சூழ்வரி என்ற காதையோடு உரை நிற்கிறது. கானல்வரிக்கும் 19ஆம் காதைக்குப்பின் உள்ள காதைகளுக்கும் இவருடைய உரை கிடைக்கவில்லை என்பது முன் சொல்லப்பட்டது.

உரை எழுதும்போது மூலத்தைப் பொருள் தொடர்புள்ள பகுதிகளாகப் பிரித்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் முதலில் பொழிப்புரை கூறி பின் இலக்கணக்குறிப்பு விளக்கம் விசேட உரை கூறுகிறார். விசேடக் குறிப்பில் மேற்கோள்களாய்க் கணக்கற்ற இலக்கிய இலக்கணங்களையும்,

இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் நூல்களையும் எடுத்துத் தருகிறார். ஒவ்வொரு காதையின் இறுதியிலும் அக் காதை இன்ன காரணத்தால் இன்ன பாவாகும் என்று வரையறை செய்து குறிப்பிடுகின்றார். சிலசமயம் உரையில் முன்னமே குறிப்பிட்ட கருத்தை மீண்டும் சொல்கிறார். அவ்வாறு சொல்வது குற்றம் ஆகாது என்னுமிடத்து, இவருடைய சுவைதேரும் தன்மை வெளிப்படக் காண்கிறோம். நூலைப் பகுதி பகுதியாக எல்லோரும் சுவைக்கவேண்டும் என்பது இவருடைய கருத்துப்போலும். பின்வரும் பகுதி சிறப்பாய்க் கருதத்தக்கது: ‘இவையெல்லாம் முன்னம் அரங்கேற்றுக் காதை முதலியவற்றுள் விரித்துக் கூறினவாகலின், ஈண்டும் விரித்துக் கூறுதல் ‘கூறியது கூறல்’ என்னுங் குற்றமா மெனின், ஒக்கும்; ஆண்டுக் கூறிய அடிகளே ஈண்டும் கூறுதலானும், இக்காதை ஒன்றனையுமே கற்றுணர்வார்க்குப் புலப்படவேண்டுதலானும் ஈண்டும் விரித்துரைக்கப்பட்டன.’ கதைதோறும் பகுதி பகுதியாகவும் முழுமையாகவும் வினை முடிபுகளைத் தொகுத்துக் காட்டுகிறார்.

உரைக்குரிய நோக்கம்

நூலாசிரியர் ஒருநோக்கம் வைத்து நூலைச் செய்தார்:

அரைசியல் பிழைத்தோர்க் கறங்கூற் றுவதூஉம்,
உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்,
ஊழ்வினை உருத்துவந் தூட்டும் என்பதூஉம்,
சூழ்வினைச் சிலம்பு காரண மாக—
நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்

என்று அவரே கூறுகிறார். இம்மூன்றையும் அன்றி, வேறும் சில நோக்கம் வைத்தே நூலைச்செய்து வெற்றிகண்டிருக்கிறார். ஒன்று, முடிகெழு வேந்தர் மூவருக்கும் உரிய சிறப்புகளைப் போற்றியுரைத்தல். அவர் சேர மரபினராயிருந்தும், தம் நாட்டுச் சார்பு சிறிதும் இல்லாமல் பிறர் இருவரையும்

போற்றியிருக்கிருர். மற்ருென்று, எல்லாத் தெய்வங்களையும் சிறப்பாகவும் சமமாகவும் போற்றுதல்: சிவபிரானையும் திருமாலையும் அருகதேவனையும் கொற்றவையையும் சிறப் பாகவும் சமமாகவும் பக்திச்சுவை குன்ருமல் போற்றியுள்ளார். மூலநூலின் இத்தன்மைகளுக்கு ஏற்ப அடியார்க்கு நல்லார் உரை எழுதினுர் என்பது இவருக்கு உரிய பெருமை. அது மட்டும் அல்ல; தாமும் ஒரு நோக்கம் கொண்டார்: அதுவே மறைந்துபோன இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழின் பகுதிகளை இயன்றவரைக்கும் பின்வருவோர் உணரும்படி விரித் துரைத்தல்; இவர் விரித்துரைத்ததனுலல்லவா இன்று நாம் இப்பொருள்களைச் சிறிதேனும் அறிய முடிகிறது? 'இக் காலத்தில் வேருெரு வகையாலும் அறிதற்கியலாத இசை யிலக்கணவகை, நாடக இலக்கணம், பரத இலக்கணம், அவிநய வகைகள், நகர அமைப்பு, கோயிலமைப்பு முதலியன, ஐவகைத் திணையின் அமைதிகள், இன்ன இன்ன சாதியார் இன்ன இன்ன தொழில் செய்துவந்தன ரென்பது, பலவகை நீதிகள், சமயக் கோட்பாடுகள், இராசபக்தி, ஆச்சிரம அமைதி, ஆசிரிய பக்தி, மாணுக்கரியல்பு, ஆபரணவகை, தானியவகை, யாகவகை, ஊர்திவகை, கருவிவகை, மந்திர வகை, பூவகை, செடிவகை, கொடிவகை, மரவகை ஆகிய இவைகளும் இவைபோல்வன பிறவும் இந்நூலால் அறிய லாகும்' என்பது ஐயரவர்கள் முகவுரை.

உரை இயல்பு

பருந்தும் நிழலும் என்ற பாடல், மிகவும் நன்ருக இவ ருடைய உரையின் தன்மையைச் சிறப்பிக்கிறது. இவர் எல்லாப் பொருளும் தெரிந்து, மூலநூலைப் பயில்வார்க்கு நல்லமுதம் பாலித்தார் என்று அது கூறுவது முழுமையும் உண்மை. அவையடக்கமாக இவர் தம் பணிவைப் புலப் படுத்திய போதிலும், நூலுரை பெருமித வெற்றியுடையது என்று திட்டமாய்ச் சொல்லலாம்.

இவருடைய உரைநடை சில இடங்களில் எதுகை மோனைபெற்று, இனிய சுவையுடையதாய்ச் செய்யுளோசையும் அமையப்பெற்றது. அடியார்க்கு நல்லார் சிறந்த ரசிகர், கவிச்சுவை தேரும் பண்பினர்; ஆதலால், நூலைச் சுவைப்பவர் முழுநூலைப் படித்துச் சுவையறிய வேண்டுவதில்லை, ஒவ்வொரு பகுதியே போதும் என்ற எண்ணமுடையவர்; தோள் கண்டார் தோளே கண்டார் என்பது போல; இதன்பொருட்டே ஒரு பகுதிக்கு விளக்கம் அவ்விடத்தேயே முழுமையும் அமையவேண்டும் என்ற கருத்தில் முன்சொன்ன கருத்தையே மீண்டும் சொல்வார்; இதை அவரே குறிப்பிட்டும் இருக்கிறார். சொற்களுக்கும் தொடர்களுக்கும் பொருள்விளக்கம் சொல்லுகிறார். வடமொழிப் புலமை காரணமாக, எளிதாக வடசொற்களையும் பயன்படுத்தி விளக்குகிறார். பழமொழிகள், வழக்குக்கள் வரும் போதெல்லாம் தக்க விளக்கம் எழுதுகிறார். மேற்கோள் தந்தும், முன்னுள்ள உரை, பாடங்களைக் குறிப்பிட்டும் எழுதுகிறார். காதை, வரி, மாலை என்பனவாகிய நூற்பகுதியின் பெயர் வேறுபாட்டுக்குக் காரணம் கூறி, ஒவ்வொரு பகுதியும் என்ன பாடல் என்பதைத் தவறாது காதையின் இறுதியில் காரணத்தோடு குறிப்பிடுகிறார். அரும்பொருள் விளக்கங்கள் மிகவும் சிறப்பாய்த் தருகிறார். கதை நிகழ்ச்சியிலும், கருத்திலும், முன்பின் பொருத்தங்களைத் தொடர்புபடுத்திக் காட்டுகிறார். கதை நிகழ்ச்சி பற்றிய கால அளவுகளை ஆங்காங்குக் கணக்கிட்டுக் காட்டுகிறார். இவையனைத்திலும் மேலான பெருஞ் சிறப்பு, இவர் தரும் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ்ச் செய்திகள். நூலாசிரியரிடத்தும், நூற்பொருளிடத்தும், முத்தமிழினிடத்தும் தமிழ் மரபினிடத்தும் இவர் அளவற்ற பக்தியுடையவர். இந்தப் பக்தியினாலேயே இவர் உரை பெருஞ்சிறப்பு உடையதாக ஆகியிருக்கிறது.

இவ்வியல்புகளைப் பின்னே தக்க எடுத்துக்காட்டுக்களுடன் விளக்கிக் காட்டுகிறோம்.

செய்யுளோசை

உரையைப் பல இடங்களிலும் எதுகை மோனை அமையச் செய்யுளோசைபடும்படி எழுதுவது இவருக்கு ஓர் இயல்பு. கடலாடு காதை 44–5 :

வானோ ராகிய தேரில் நான்மறைக்
கடும்பரி பூட்டி நெடும்புற மறைத்து
வார்துகில் முடித்துக் கூர்முள் பிடித்துத்
தேர்முன் நின்ற திசைமுகன் காணும்படி

பாரதிவடிவாகிய இறைவன் வெண்ணீற்றை அணிந்தாடிய பாண்டரங்கக்கூத்து. ஊர்காண் காதை 17 :

ஒழுக்கம் உடைய விழுக்குடிப் பிறந்தோர்
நாணுடை மகளிரொடு நீணெறிச் செல்லார்.

முழுமையும் செய்யுளாகவே ஒரு நீண்ட பகுதி எழுதுகிறார். பதிகத்தின் முதலிரு வரிகளின் உரைக்கு எழுதும் தோற்றுவாயைக் காண்க : 'அடிகள் என்றது துறத்தலான். அத் துறவின் வரலாறு யாதோ என்னில்,

குமரியொடு வடஇமயத்து
ஒருமொழிவைத் துலகாண்ட
சேர லாதற்குத் திகழொளி ஞாயிற்று
ஏழ்பரி நெடுந்தேர்ச் சோழன் தன்மகள்
நற்சோணை ஈன்ற மக்கள் இருவருள்
முன்னோன் தன்னைப் பின்ன ரியற்றிப்
பின்னோன் தன்னையும் பெருநம்பி யாகென
அன்னவர் தம்மொடு தென்னர் செம்பியர்
தன்னடி போற்றத் தமனிய மண்டபத்துச்
சிங்கம் சுமந்த பொங்கணை மீமிசை
உவரித் திரையிற் கவரி யிரட்ட

வேந்தன் இருந்துழிச் சார்ந்த நிமித்திகன்
அடிமுதல் முடிவரை நெடிது நோக்கி
இன்தோள் கழியப் பொன்திகழ் உலகம்
சேர்தி நீயெனச் சேரலற் குரைத்தவன்
மைந்தரை நோக்கி நந்தாச் செங்கோல்
அந்தமில் இன்பத்து அரசாள் உரிமை
இளையோற் குண்டென உளைவனன் நனிவெகுண்டு
அழுக்காற் றெருழுக்கத்து இழுக்கு நெஞ்சினன்
கண்ணெறி தவழ அண்ணலை நோக்கும்
கொங்கவிழ் நறுந்தார்க் கொடித்தேர்த் தானைச்
செங்குட் டுவன்தன் செல்லல் நீங்கப்
பகல்செல் வாயிற் படியோர் தம்முன்
அகலிடப் பாரம் அகல நீக்கிச்
சிந்தை செல்லாச் சேண்நெடுந் தூரத்து
அந்தமில் இன்பத்து அரைசாள் வேந்து

ஆயினன் என்பது.’ இப்பகுதியினுள், முதல் முன்று வரிகள் 29ஆம் காதை – வாழ்த்துக் காதையின் தொடக்கமான உரைப்பாட்டு மடையின் முதலிலுள்ள வரிகள்; இறுதி வரிகள் ஆறும் வரந்தரு காதையில் 177 – 182 வரிகளாயுள்ளன; ஏனைய வரிகள் – இடையிலுள்ள 17 – அடியார்க்கு நல்லார், இளங்கோவடிகள் துறவுபூண நேர்ந்த அச்சந்தர்ப்பத்தைத் தாமே விரித்துக் கூறும் பகுதியாகும்.

சொல்லும் பொருளும்

விரிவான இவருடைய உரையில் எண்ணற்ற சொற்களுக்கும் தொடர்களுக்கும் சுவையான பொருளை உணர்த்திச் செல்லுகிறுர். சிலவற்றை இங்குக் காட்டுவோம். அத்திரி:[1] *அத்திரி ஏற – கோவலன் இராசவாகனமாகிய அத்திரி ஏற; அத்திரி – கோவேறு கழுதை; இதன் நேர் வடமொழி*

---

1 *இதுபற்றிய ஒரு சுவைமிக்க ஆராய்ச்சிக் குறிப்பை எமது 11ஆம் நூற்றுண்டுத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பக்கம் 82 – 3இல் காணலாம்.*

பெயர்ப்பே இராசவாகனம்; இது அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டுக்குப் புதிது; ஆகவே மிக்க சிறப்பாய்க் கருதப் பட்டது போலும். இடம் பிடித்தல்: பெருநீர் போகும் இரியன் மாக்களோடு என்ற இடத்து, கடற்கரைக்கண் இடம்பிடிக்க விரைந்து செல்லும் மாக்களோடு என்கிருர். இடம் பிடித்தல் என்பது அக்காலத்திலும், விரைந்து செய்யத்தக்க ஒரு செயலாக இருந்தது என்று அறிகிறோம். உண்டல் – உறுதல். கழிபேராண்மைக் கடன் – தன்னைத் தானிடும் பலிக்கடன்; இந்த இருபதாம் நூற்றுண்டிலும் அரசியல் காரணங்களுக்காக நிகழக் காண்கிறோம்;

அடிக்கழுத்தி னுடன் சிரத்தை அரிவராலோ
அரிந்த சிரம் அணங்கின் கைக் கொடுப்ப ராலோ
கொடுத்த சிரம் கொற்றவையைத் துதிக்கு மாலோ
குறையுடலம் கும்பிட்டு நிற்கு மாலோ

என்ற கலிங்கத்துப்பரணிச் செய்யுள் காணத்தக்கது. காம நூல் என்பது காமனுக்கு ஒரு வில்லென்று கூறுகிருர்; 'காம நூல் – பூவிசேடம்; இதனை மன்மத தந்திரம் என்பர் வடநூலார்' என்பது ஐயரவர்கள் குறிப்பு. இப் பூவானது இன்று மன்மத பாணம் என்ற பெயரில் உள்ளது. இப் பூ மல்லிகைக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது; இரண்டங்குலம் நீண்ட இதழ்களையுடையது; மணம் குறைவு.

சாத்தன் (மகாசாஸ்தா, ஐயனர்) என்ற தெய்வத்தை, "இவற்றிற்கு முதலாயுள்ள சாத்திரங்களைப் பயின்றவ னுதலின் மகாசாத்திரன் என்பது அவற்குப் பெயராயிற்று" என்பார். புனிதன் – புதியவன், புராணன் – பழையவன் (அருகன் பெயர்கள்). பண்ணை – தோட்டங்களும் ஓடைகளும். பொறை – மட்சிறுமலை. திசைமுகம் பசந்து – திக்காகிய முகம் பொன்னிறங்கொண்டு பசந்தென்றுர், மாலைக்காலத்துப் பரந்தபச்சை வெயிலை;... இக்காலத்து இதனைக் காடுகிழாள்

வெயிலென்ப. மகிடாசுரன் – விக்கிரமாசுரன். முகவைப் பாட்டாவது பொலிபாடுதல்; முகக்கக் கொடுத்தலின் முகவை யாயிற்று. மூழ்குதல் – அழுக்கறக் குளிரக் குளித்தல். 'வச்சிரம் இருதலைச் சூலமாய் நடுவு பிடியாயிருத்தலான், அதனிடையை நுசுப்புக்கு உவமம் கூறுப;' வேல் என்ற முருகன் ஆயுதம் இவ்வாறு இருதலைச் சூலமாயிருக்கும் என்று சொல்வது இன்று வழக்கு. வெள்ளியம்பலம்: மன்றப் பொதியிலில் வெள்ளியம்பலத்தென்றது பொன் னம்பலமுமுண்டாகலின்.

மாதவி என்ற சொல்லுக்கு இருபொருள் கூறி உரை யையும் பொருத்திக் காட்டுவார்:

காதற் கொழுநனைப் பிரிந்தல ரெய்தா
மாதர்க் கொடுங்குழை மாதவி தன்னோடு:

மாதவி என்றது சிலேடை: காதலிக்கப்பட்ட தன் கொழுநனைப் பிரிந்து வேறுபட்டு அலருறாத அழகிய வளைந்த மகரக் குழையையுடைய மாதவி என்றும், எல்லோரும் காதலிக்கும் கொழுவிய நனையாந்தன்மையை விட்டு முதிர்ந்து அலராகாத வளைந்த அழகிய தளிரையுடைய குருக்கத்தி என்றும் சொல்லுக. ஒருதலையாகப் பொருள் கொள்ளாது பலரும் தத்தமக்குத் தோற்றியவாறே பொருள் கொள்ளக் கிடந்த போற்றி என்றசொல்லை, இவர் இகர வீற்று வியங்கோளாகக் கொண்டு போற்றுவாயாக என்று பொருள் செய்திருக்கிறார்.

ஆறிய கற்பும் சீறிய கற்பும் என்றதொடர் இன்று மேடைகளில் முழங்கும் தொடராகி உள்ளது. இத்தொடரை அமைத்துக் கொடுத்தவர் அடியார்க்கு நல்லார் ஆவர். பதிக உரையில் அரும்பதவுரைகாரர் 'வீரபத்தினி – சீறிய கற் புடையாள்' என்று மட்டும் எழுதினர். இதை விரித்து அடியார்க்கு நல்லார், 'வீரபத்தினி – மறக்கற்புடையாள், கோப்பெருந்தேவி – அறக்கற்புடையாள்; ஆக ஆறிய கற்பும் சீறிய கற்பும் எனக் கற்பு இருவகை' என்று கூறினர். மிக்க நயமான தொடர்கள்.

வடமொழி

அடியார்க்கு நல்லார் வடமொழிப் புலமை மிக்கவர். கீரிப்பிள்ளையும் பார்ப்பனியும் என்ற கதையைக் கூறுமிடத்து, அரும்பதவுரைகாரர் கூறுகின்ற பஞ்சதந்திர வடமொழிச் சுலோகத்தை இவரும் எடுத்துக் காட்டுகிருர், வடமொழி இவருக்கு மிக எளிதாகக் கைவருதலால், தொட்ட இட மெல்லாம் வடசொற்களைப் பெய்து உரைக்கிருர். இணையற்ற முத்தமிழ்ப் புலமை படைத்த இவர் வடமொழியை எடுத்துத் தருவது, பொருள் விளக்கத்திலுள்ள எளிமையைக் கருதியே என்று நாம் எண்ணவேண்டும். இசை நாடகம் ஆகிய வற்றில் பல சொற்கள் பொருளமைதி காரணமாகத் தமிழோடுகூட வடமொழியும் சேர்ந்து பயில்வது இயல்பு. எனினும் பல சமயம், தமிழை விளக்கு முகமாக இவர் வடமொழியைத் தருகிருர். அறிதுயில் – யோக நித்திரை. செம்மல்: விநாயகமூர்த்தி. நீரணி விழா – அபிடேக விழா. கருணை மறவா – கிருபாவீரனே. செவ்வி – மனோரதம். வாளாமை – ஆசௌசம். கண்கூடாவது – பிரியதரிசனம், அஃதானது காட்சி. மீனரசு – சந்திரன், உடுபதி. வழுத்தல் – அபிமந்திரித்தல். பொற்குடம் – அபிடேக கலசம்.

சங்கரன் என்ற சொல்லை இளங்கோவடிகள் அருகன் பெயர்களுள் ஒன்ருகச் சொல்கிருர். இவர் அச்சொல்லுக்குச் சைவ மரபில் சொல்லும் பொருளாகிய சுகத்தைப் பண்ணுகிறவன் என்று பொருள் கூறுவது அறியத்தக்கது.

வடசொற்களை இவ்வளவு அதிகம் ஆளுகின்ற இவர், அட்டாங்க யோகத்தைக் கூறுகின்றபோது (சமயம் என்ற தலைப்பும் பார்க்க) இயமம், நியமம், ஆசனம், வளிநிலை (பிராணுயாமம்), தொகைநிலை (பிரத்தியாகாரம்), பொறை நிலை (தாரணை), நினைதல் (தியானம்), சமாதி என்று, எட்டில் நாலுக்குத் தமிழ்ப் பெயர் கூறியிருக்கிருர். இவ் வட்டாங்க யோகநெறி முற்காலத்தில் தமிழ்நாட்டுக்குரிய தாகவே இருந்ததோ என்று நினைக்கலாம்.

பழமொழியும் வழக்கும்

பழமொழிகளாகவும் வழக்குக்களாகவும் இவர் பல பொருள்களை உணர்த்திச் செல்கிறார். 'விளையாட்டுப் பூசல் வினையாயிற்று' என்னும் வழக்குப்பற்றி; 'திருவாணைக்கு மேலாய ஆணை இல்லை' என்பது வழக்கு; தெழித்தல் — பிரித்தலுமாம்; குடநாட்டார் வழக்கு; 'கெட்டால் மதி தோன்றும்' என்னும் வழக்கு — இவை பழமொழிகள். பனியென்பதொரு நோயுண்டு: அது குடநாட்டு வழக்கு என்கிறார்; திருஞானசம்பந்தர் தம் அடியாருடன் குடநாடு சென்றபோது குளிர் சுரம் தாக்கி வருந்தினர் என்று அவருடைய புராணம் கூறுவதும் இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது. பணித்தல் — அருளிச் செய்தல்; திசைச்சொல்; பணிவிடை என்னும் வழக்குமது என்கிறார். 'சொன்னோம் சொன்னோம்' என்னும் வழக்கு — இது இன்றும் வழக்கில் உள்ளது. வழக்கினுள்ளும், 'இஃது ஒரு கதை' என்பவாகலின். பதியிலாரிற் குடிக்குற்றப்பட்டாரை, ஏழு செங்கற் சுமத்தி ஊர் சூழ்வித்துப் புறத்திடுதல் மரபு. அக்காலத்து முத்து நோக்குவார், முத்து ஒளிபெறுதல் நோக்கி, நீலவிதானம் விரித்து நோக்குப. நீயிரே இது செய்வீராயின் — என்பது ஒரு வழக்கு: இங்ஙனம் நேர்ந்தால் எனக்குக் கவலையில்லை என்பது குறிப்பு. துண்ணிக்கடைகளில் வாசனைப்புகை போடும் இன்றைய வழக்கம் அன்றும் இருந்தது: 'புடைவை (துணி)க் கடைகளுக்கு வாசங் கொளுத்துதலின் நறுமடி என்றார்' என்பது காண்க. பட்டினி நோன்பு — இரண்டு உவாவும் அட்டமியும் பெரும்பாடும் பட்டினி விட்டுண்ணும் விரதம் என்ற வழக்கைக் குறிப்பிடுகிறார். நங்கை: நங்கை யென்று புதல்வர் மனைவியரைக் கூறும் முறைப் பெயராதலின் நங்கை என்றாள் என்க... இஃது அக்கால வழக்கு. இடுவந்தி கூறுதல் என்ற வழக்கு: குற்றமில்லாதவன்மேல் குற்றத்தைச் சுமத்துதல்.

மேற்கோள்

அடியார்க்கு நல்லாருடைய சிறப்புக்களில் ஒன்று, அவர் தாம் எடுத்துக் காட்டும் மேற்கோள் பாடல் எந்த நூலில் உள்ளதென்பதைப் பெரும்பான்மையும் சுட்டி எழுதுவதாகும். நூலையும் அதன் பகுதியையும் பாடலையும் கூடக் குறிப்பிட்டுச் சொல்வது இவர் இயல்பு. இவ்வாறு சொல்வதனாலேயே இறந்துபோன பலநூல்களின் பெயர்களேனும் தெரியவருகின்றன. சில இடங்களிலேயே இவர் நூலைப் பெயர் சுட்டாது காட்டிச் செல்வது. சிந்தாமணியை இவர் அதிகமாகக் காட்டுகிறார். அதனினும் அதிகமாக இவர் போற்றுவது பெருங்கதையை; கதை என்றும் உதயணன் கதை என்றும் பெருங்கதை என்றும் குறிப்பிடுவார். இவர் காட்டும் பல பகுதிகள், பெருங்கதையின் இறந்துபோன பகுதிகளில் உள்ளனபோலும். இடைச்சங்கத்தார் பாடிய கலியும் குருகும் வெண்டாளியும் முதலிய செய்யுளிலக்கியம் ஆராய்ந்து செய்த உதயணன் கதை என்பார்; இதனால் எட்டாம் நூற்றுண்டில் கொங்குவேளிர் செய்த பெருங்கதை, மேற்சொன்ன இடைச்சங்ககால இலக்கிய இலக்கணங்கள் இருந்து, அவற்றை ஆராய்ந்து செய்யப்பட்டது என்று தெரிகிறது; அடுத்த நான்கு நூற்றுண்டுகளில் அந்நூல்கள் யாவும் மறைந்து விட்டன.

பிறநூல்களில் சிறப்பாய்க் குறிப்பிடத்தக்கவை ஆசிரியமாலை, பெரும்பொருள் விளக்கம், செயிற்றியம், கூத்தநூல், வளையாபதி: இவை இறந்துபோன நூல்கள். இப்போதுள்ள நூல்களில் கலிங்கத்துப்பரணி, கலித்தொகை, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, மணிமேகலை, சூளாமணி, இராமாயண உத்தரகாண்டம், திருக்குறள், திருக்கோவையார், திவாகரம், பிங்கலம், புறநானூறு என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. கனாநூல் பாட்டுக்கள் பல இவர் தருகிறார். இந்நூலுக்கு வேறு இலக்கிய ஆட்சி இல்லை; எத்துணையோ நூல்கள் இறந்துபோயிருக்க, இந்நூல் மட்டும் இன்றும் இருக்கிறது.

பண்டை நூல் வரிகளேயும் தொடர்களேயும் பெயர் சுட்டாது உரைநடையாகவே எழுதிக்கொண்டு போகும் இடங்களும் உண்டு. கருவூர்த்தேவர் பாசுரத் தொடர் ஒன்றை — எங்கள் கண்முகப்பே என்பது — இவ்வாறு எழுதிக்கொண்டு போவது சிறப்பாய்க் குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தொடர் திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்திலும் உள்ளது.

அடியார்க்கு நல்லார், தாம் கொண்ட பாடத்தினும் வேருன பாடம் இருந்தமையும் குறிப்பிடுகிருர்; சில பாடங் களுக்குப் பொருளும் உரைக்கிருர். வேறு உரையையும் குறிப்பிடுகிருர். அரும்பதவுரையாசிரியர் என்று பெயர் சுட்டியே எழுதுகிருர். 'சொல்வாருமுளர்' என்று இவர் சொல்வதனலேயே வேறு உரைகள் எழுதப்பெற்றிருந்தன என்பது பொருளன்று: வேறுவிதமாக உரை சொல்லும் மரபு இருந்தது என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஓரி டத்தில், நகைச் சுவைபட, இவ்வாறு 'பொருள் கூறலு மொன்று. இதனன் மிக்க பலமின்று. ஏற்குமேற் கொள்க. இது போலி' என்று எழுதுவதும் காணத்தக்கது.

புகழுவமையலங்காரத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாக, இவர் 'இறையோன் சடைமுடிமேல் எந்நாளும் தங்கும்' என்ற ஒரு பாடலேத் தருகிருர்; இது தண்டியலங்காரத்திலும் (பொருளணி. 5) காட்டப்பட்டது; எனினும் இது தண்டி யினின்றும் எடுத்ததென்று சொல்லவியலாது; இது ஒரு பழம்பாடலாயிருந்து ஆசிரியர் இருவருமே எடுத்துக்காட்டு கிருர்கள் என்று கொள்ளவேண்டும்.

பதிற்றுப்பத்து ஐந்தாம்பத்தின் இறுதியில் உள்ள 'வடவருட்கும்' என்ற பதிகத்தை இவர் குறிப்பிடுவதால், இவர் காலத்துக்கு முன்னேயே அப்பதிகம் இயற்றப்பட்டு ஆட்சிக்கு வந்திருந்தது என அறிகிருேம்.

இசை நாடகத்தமிழுக்கு இவர் தமக்கு ஆதாரமாக ஐந்து நூல்களேக் கொண்டமைபோல, இயற்றமிழுக்குத்

தொல்காப்பியத்தையே ஆதார நூலாகக் கொண்டிருக்கிறார். "இவ்வியலிசை நாடகப் பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுளை அடிகள் செய்கின்ற காலத்து இயற்றமிழ் நூல் தொல் காப்பியமாதலானும், பிறர்கூறிய நூல்கள் நிரம்பா இலக் கணத்தனவாகலானும், அந்நூலின் முடிபே இதற்கு முடி பென்றுணர்க" என்று உரைப்பாயிரம் தொடங்குவதால் இது நன்கு விளங்கும். தவிர, இவருக்குமுன் சிறப்பான வேறு இயற்றமிழ் இலக்கண நூல் ஆட்சியில் இருந்ததாகவும் தெரியவில்லை.

நூற்பகுதிகளின் பெயர்

நூற்பகுதிகள் காதை என்றே பெயர் பெறத்தக்கன. ஆனால் சில அவ்வாறு பெயர் பெறவில்லை. இதை இவர் பதிகவுரையுள் விளக்கிக் கூறுகிறார்: 'இதனை மங்கல வாழ்த்துக் காதையும் என்னாது பாடலுமென்றது என்னையோ வெனின், – இஃது ஆசிரியப்பாவால் வாராது கொச்சகக்கலியால் வருதலானும், கதையையுடையது காதை யாமாதலானும் அவ்வாறு இதிற்கதை நிகழ்ச்சியின்மை யானும், வாழ்த்தும் உரையும் பாடலுமாய் வருதலானும் இங்ஙனம் பெயர் கொடுத்தாரென உணர்க. அஃது அற்றாக; மேலும் கானல்வரி, வேட்டுவவரி, ஆய்ச்சியர்குரவை, துன்ப மாலை, ஊர்சூழ்வரி, வஞ்சினமாலை, குன்றக்குரவை இவை யிற்றையும் காதையென்றிலராலெனின், - அவற்றைக் கூறு ததும் சில வேறுபாடு கருதிப்போலும்.' ஆசிரியப்பாவால் இயன்ற பகுதிகள் காதை என்று பெயர் பெற்றன. ஏனைச் செந்தூக்கு, கலிப்பா, கலிவெண்பா முதலியன, இடம் நோக்கி வரி, குரவை, மாலை எனப்பெயர் பெற்றன; கனாத்திறமுரைத்த காதை யொன்றுமட்டும், கலிவெண்பாவால் பாடப்பெற் றிருப்பினும், காதை என்று பெயர் தரப்பெற்றிருக்கிறது – அதனுள் கதை நிகழ்தலான்.

ஒவ்வொரு காதை முடிவிலும் இது இன்ன காரணத்தால் இன்ன பாவாகும் என்று தவருது கூறிமுடிக்கிருர் : இது எல்லாவடியும் தம்முளொத்து முடிதலின் (அல்லது நேரடியா வருதலின்) நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா – என்பதுபோல. இவ்வாறு இவர் கூறியுள்ளவை: பதிகம் – குட்டச் செந்தூக்கு. ஏனைய 19 காதைகளுள்ளும், (கானல்வரி யில்லை) கலிவெண்பா-1 ; மயங்கிசைக் கொச்சகக்கலிப்பா-2; அயல்மயங்கிசைக் கொச்சகக்கலிப்பா-1 ; நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா-12 ; ஆய்ச்சியர் குரவைமட்டும் – இது கூத்தாற் பெற்ற பெயர் என்கிருர். கனாத்திறமுரைத்த காதை – இது ... முந்நான்கடியின் இறந்து வருதலால் நெடுவெண்பாட்டா காது கலிவெண்பாட்டாதல் உணர்க.

விளக்கங்கள்

உரையெங்கும் பழந்தமிழ்ச் செய்திகளையும் மரபுகளையும் அறிவிக்கும் விளக்கங்கள் மலிந்து காணப்படும். இசை நாடகம் பற்றிய விளக்கங்கள் அவ்வத் தலைப்புக்களில் சொல்லப்பட்டன. ஊர்காண் காதையில், ‘தொண்டியோர் இட்ட அகிலும் துகிலும் ஆரமும் வாசமும் தொகுகருப்பூரமும் சுமந்து’ என்ற வரிகளின் உரையில், இந்த ஐவகைப் பொருள்களின் பெருக்கமும் சொல்கிருர்; அகில் – ஐந்து வகை சொல்லி, இவ்வகைத்தாகிய தொகுதி என்கிருர் ; துகில் – கோசிகம் பீதகம் என்று தொடங்கி 37 வகைகளைக் கூறி இத்தகைய பல்வகைத்தாகிய தொகுதி; ஆரம் – மலையாளம் முதலான 6 வகைக்கு மேலும் பலவகைத்தான தொகுதி ; வாசம் – அம்பர் முதலான 15 வகைக்கு மேலும் பலவகைத்தான தொகுதி; கருப்பூரம் – மலைச்சரக்கு முதலான 14 வகைக்கு மேலும் பலவகைத்தாகிய தொகுதி – என்று தொகுத்தும் விரித்தும் பொருளுரைக்க என்கிருர். எல்லா வகைகளின் பெயரும் சொல்கிருர். கருப்பூரத்தில் கூடன் சீனச்கூடன் என்பன கூறியிருப்பது காணத்தக்கது.

தொண்டியோர் சோழகுலத்தோர் என்றும் சொல்கிறார்: இதனால், கீழ்க்கடற்கரையிலும் அக்காலத்தில் சோழருக்குரியதான தொண்டி என்ற பட்டினம் இருந்தது என்று தெரிகிறது.

இதே காதையில், ஒன்பது மணிகள், அவற்றின் வகைகள், குணம் குற்றம் என்பன விரித்துக் கூறுகிறார். கூறுமிடத்து, இவற்றுக்கு மேற்கோளாக நூற்பாக்கள் பலவற்றைத் தருகிறார். கூலம் பதினெண்வகைத்து எனக் கூறி மேற்கோள் தருகிறார். கடலாடுகாதையில், மாதவி தன்னை அலங்கரித்தமை கூறும் பகுதியில், அணிகலன் பற்றிய விளக்கம் அதிகமாகத் தருகிறார். இவற்றுக்கு மேற்கோளாகப் பல விருத்தப் பாடல்களையும்[1] காட்டுகிறார்.

ஆய்ச்சியர் குரவை, முந்நீரினுள்புக்கு என்ற பாடற் பகுதியில், முந்நீர் என்பதற்கு உரை எழுதுமிடத்து, இவர் தர்க்கரீதியாக எழுதுகின்ற பொருள் சுவைத்து இன்புறத் தக்கது. "முந்நீர்–கடல்; ஆகுபெயர்; ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் மேனீரென இவை என்பார்க்கு, அற்றன்று; ஆற்றுநீர் மேனீராகலானும் இவ்விரண்டுமில்வழி ஊற்றுநீரும் இன்றாகலானும், இவற்றை முந்நீர் என்றல் பொருந்தியதன்று; முதிய நீரெனின், நெருங்கடலும் தன்னீர்மை குன்றும் (குறள் 17) என்பதனால், அதுவும் மேனீரின்று அமையாமையின் ஆகாது. ஆனல் முந்நீர்க்குப் பொருள் யாதோவெனின், முச்செய்கையுடைய நீர் முந்நீர் என்பது. முச்செய்கையாவன மண்ணைப் படைத்தலும் மண்ணையழித்தலும் மண்ணைக் காத்தலுமாம்."[2] ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் மேல்நீர் என்று எழுதியவர் புறநானூற்றுரைகாரர்.

1 இவை வளையாபதிப் பாடல்கள் என்று கருதுதல் தகும்.

2 இவரைப் பின்பற்றி இதே கருத்தை நச்சினார்க்கினியர் பெரும்பாணாற்றுப்படையுரையிலும் சிந்தாமணியுரையிலும் எழுதுகிறார்.

ஆகவே அடியார்க்கு நல்லார் உரை அவர் கருத்துக்கு மறுப்பென்று கருதக்கூடும். முன்னீர் – நிலத்துக்கு முன்னாகிய நீர் என்ற கருத்தையும் அவரே குறிப்பிடுகிறார்.

பெரும் பான்மையும் இவர் ஒரு விளக்கம் அல்லது தொகைவிரியைத்தந்து, பின்னர் அக்கருத்துக்கு ஆதாரமான மூலநூற் செய்யுளை எடுத்துத் தருவார்; முதலில் பாடலைச் சொல்லிப் பின் கருத்தை விளக்குமிடமும் உண்டு. பின்வரும் பகுதி காண்க (அரங்கினது அமைதி கூறுவது):

'தந்திரத் தரங்குஇங்கு இயற்றுங் காலை
அறனழித் தியற்ரு அழகுடைத் தாகி
நிறைகுழிப் பூழி குழிநிறை வாற்றி
நாற்றமும் சுவையும் மதுரமு மாய்க்கனந்
தோற்றிய திண்மைச் சுவட துடைத்தாய்
என்புமி கூர்ங்கல் களிஉவர் ஈளை
துன்ப நீறு துகளிவை இன்றி
ஊரகத் தாகி உளைமான் பூண்ட
தேரகத் தோடும் தெருவுமுக நோக்கிக்
கோடல் வேண்டும் ஆடரங் கதுவே

என்பது; தந்திர அரங்கு இவ்வுலகத்துச் செய்யுமிடத்து, தெய்வத்தானமும் பள்ளியும் அந்தணரிருக்கையும் கூபமும் குளனும் காவும் முதலாகவுடையன அழியாத இயல்பினை யுடைத்தாய், நிறுக்கப்பட்ட குழிப்பூழி குழிக் கொத்துக் கல்லப்பட்ட மண் நாற்றமும் மதுரநாறி இரதமும் மதுரமாகித் தானும் திண்ணிதாய் என்பும் உமியும் பரலுஞ் சேர்ந்த நிலம் களித்தரை உவர்த்தரை ஈளைத்தரை பொல்லாச் சாம்பற்றரை பொடித்தரை என்று சொல்லப்பட்டன ஒழிந்து, ஊரின் நடுவணதாகித் தேரோடும் வீதிகளெதிர்முகமாக்கிக் கொள்ளல் வேண்டுமென்க.'

அரங்கு என்பது, இன்று திறந்த வெளிமன்றம் என்ற நவீன பரிபாஷையில் சொல்வது போல்வது (கட்டடமன்று). அதற்கேற்ற இடம் இவ்வளவு சிறப்பாய்க் கூறியிருப்பது

பெரிதும் சிந்திக்கத்தக்கது. இக்காலம் திரைப்படம், களியாட்டம், பொம்மலாட்டம் முதலானவற்றுக்குக் கொட்டகை போடுவதென்றால், சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் அதற்குச் சுகாதாரச் சான்றிதழ் கேட்கிறார்கள். இவ்வாறு விதித்தவர்கள் சட்டமியற்ற அடியார்க்கு நல்லாரிடம் கற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. கோயில் கட்டுவதற்கு எவ்வாறு நிலம் தேர்ந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதைக் கூறுமிடத்து, பூ பரீட்சை என்ற தலைப்பில் மண்பற்றிய குற்றங்களையும் இலக்கணங்களையும் காமிகாகமம் முதலிய ஆகமங்கள் விரித்துக் கூறுகின்றன.

இவர் கூறிய விளக்கங்களுள் மிகவும் சிறப்பானது, பதிகவுரையில் பொருளாராய்ச்சியைக் கூறுவது. இங்குச் சொல்வன: பொருளாராய்ச்சி எண்வகைய: திணை பால் செய்யுள் நிலம் காலம் வழு வழக்கு இடம் என்பன. திணை இரண்டு அகத்திணை புறத்திணை; பாடல் பதினன்கு, கைக்கிளை முதல் பெருந்திணை இறுவாய் ஏழும், வெட்சி முதல் பாடாண்திணை இறுவாய் ஏழும்; செய்யுள் அறுவகை, வெண்பா ஆசிரியப்பா கலிப்பா வஞ்சிப்பா பரிபாடற்பா மருட்பா; நிலம் நால்வகை, முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல்; காலம் பன்னிரண்டு, சிறுபொழுதாறும் பெரும்பொழுதாறும்; வழு பதினன்கு, அகத்திணை வழுவேழும் புறத்திணை வழுவேழும்; வழக்கு இருவகை நாடக வழக்கும் உலகியல் வழக்கும்; இடம் இருவகை வழக்கிடமும் செய்யுளிடமும். இச்சிறுகுறிப்பில் பொருளாராய்ச்சிக்குரிய பொருள்கள் அனைத்தையுமே அடக்கிவிட்டார். அடுத்து நான்குதிணைக்குமுரிய முதற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருள் ஆகியவற்றுக்குரிய இலக்கியத்தை இவர் சிலப்பதிகாரத்திலிருந்தே எடுத்துக் காட்டுகிறார். இப்பகுதி இவரது அளவற்ற நினைவாற்றலையும் இலக்கணப் புலமையையும் உணர்த்துகிறது. இதன்பின் பாலைக்கும் இங்ஙனமே இலக்கியம் காட்டியுள்ளார்.

பொருத்த விளக்கம்

உரையாசிரியர் நூலைச் சிறப்பு மிகும்படி நடத்திச் செல்வதில் விருப்பமுடையவர். அரசர் செங்கோல் நெறி திறம்பாதோர் என்று காட்டுவதில் பெரிதும் முயற்சி எடுக்கிறார். 'என், தாழ்பூங்கோதை தன்காற் சிலம்பு, கன்றிய கள்வன் கையதாகில், கொன்று அச்சிலம்பு கொணர்க ஈங்கு எனக் காவலன் ஏவ' என்ற வரிகளுக்கு உரை எழுத வந்தவர், 'சிலம்பு அவன் கையகத்ததாயின் அவனைச் சொல்ல அச்சிலம்போடு ஈங்குக்கொணர்க எனக்கருதியவன், வினைவிளை கால மாதலானே, அவனைக் கொன்று அச் சிலம்பைக் கொணர்வீராக என்று சொல்ல என்க;......... கொன்று – கொல்லவெனத் திரிப்பினும் அமையும். இனி, என் கோதை தன்காற் சிலம்பு அடிப்பட்ட கள்வன் கையதாகிற் கொன்று கொணர்க எனினும், தன்கட் கொடுங் கோன்மை யின்மையுணர்க' என்று எழுதியிருப்பது காணத் தக்கது. இதே இடத்து, பொற்கொல்லன் கள்வர் செயலைப் பற்றிய கதைகள் சொல்லப்புக்கபோது, 'ஒரு பொய்க்கரி கூறுகின்றான்' என்கிறார்.

முன்பின் நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்புபடுத்தி எழுதுவது பார்த்து மகிழத்தக்கது. கோவலன் பொருளில்லை என்று நாணுகின்றபோது, கண்ணகி, 'நலங்கேழ் முறுவல் நகைமுகங் காட்டிச் சிலம்புள கொண்ம்' என்கிறாள். 'சிலம்புள என்றாள், இவை யொழிந்த கலனெல்லாம் தொலைதலால், இவை அணியாதிருத்தலை அவன் அறியானைக் கருதினும், அவன் தளர்ச்சி கூறுதலால் தான் இவை உண்மை நினைந்து கூறினாள் என்க. புலந்து கூறினாள் எனிற் கற்பின் தன்மையன்றாம்.' துன்பமாலையில் 'கண்ணகி செங்கண் சிவப்ப அழுதாள்' என்பதை விளக்குமிடத்து, முன்னமே இந்திர விழவூரெடுத்த காதையில் 'கண்ணகி கருங்கண் என்றவர் ஈண்டு செங்கண் என்றார், காலையில் தண்ணளியால் பிறந்த செவ்வி தோன்ற' என்று எழுதுவது காண்க;-

இந்திரவிழவூரெடுத்த காதையில், கண்ணகி கருங்கணும் மாதவி செங்கணும் – இருவர்க்கும், கூட்டமின்மையும் உண்மையும் உணர்த்தற்கு என்று எழுதியிருக்கிறார்.

புறஞ்சேரியிறுத்த காதையில், பகற்பொழுது கழிந்து இராப்பொழுது வரவும், கண்ணகியின் நிலையைக் கண்டு பார்மகள் இரங்கிக் கூறி வருந்தி நெட்டுயிர்ப்புக்கொண்டு துயின்றாள் என்று கவிஞர் கூறுகிறார். அவருடைய கூற்றுக்களை, 'இத்துணையும் இவள் புணர்ச்சியின்பம் பெறாமை நோக்கிப் பார்மகள் இரங்கிக் கூறினாள்' என்று எழுதி, புணர்ச்சியில்லாதவாறு என்னை என்பதைப் பின்னர் விளக்குகிறார்; மாதவியோடு புலந்துபோதுதலானும், மதுரைக்குச் சேறற்கு ஒருப்பட்ட நெஞ்சினன் ஆதலானும், மேற்கவுந்தியடிகளுடன் வழிச் சேரலானும், யாண்டும் மெய்யுறன் மாத்திரமல்லது புணர்ச்சியில்லென வுணர்க என்று இவர் பொருத்திக்காட்டுவது காணத்தக்கது.

மதுரைப் புறஞ்சேரியில் கண்ணகி அமுதமைத்து உண்பித்ததைக் கூறுமிடத்து, 'காதலன் அடிநீர் – சுடுமண் மண்டையிற் றெழுதனள் மாற்றி' என்றவிடத்துக் கூறுகிறார்: 'மண்டை என்றது சுடுமண் மண்டை என்றார், புதுக்கல மாதல் தோன்ற. இதனை மண்டை என இழித்துக் கூறினார். முன்னர்ப் பொன் வெள்ளி முதலியன வழங்குதலின்' என்று அமைதி கூறுவது காணத்தக்கது.

ஆய்ச்சியர் குரவையுள் உள்வரி வாழ்த்து என்ற தலைப்பில் மூன்று பாடல்கள் முறையே பாண்டியன் சோழன் சேரன் வாழ்த்தாக உள்ளன. 'இவற்றுள் சேரனை முற்கூறாது பாண்டியனை முற்கூறியது என்னையெனின், இது மதுரைக் காண்டமாதலானும், இக்காப்பியம் செய்தவர் விழைவு வெறுப்பற்ற சேரமுனி யாதலானும், முடிகெழு வேந்தர் மூவர்க்குமுரியது எனச் சாத்தனார் கூறினமையானும் என்க' என்று அடியார்க்கு நல்லார் இதற்கு ஒரு சமாதானம் கற்பிக்கிறார்.

இதே ஆய்ச்சியர் குரவைத் தொடக்க வரிகளில், 'கயலெழுதிய இமய நெற்றியில் - அயலெழுதிய புலியும் வில்லும்' என்ற வரிகளின் பொருளை விளக்குவார், பின் வருமாறு எழுதுகிறார்: 'இமய நெற்றியில் தான் எழுதிய கயலுக்கு அயலெழுதிய புலியையும் வில்லையும் உடைய செம்பியன் சேரன் என்னும் மன்னரும்...... அயல் என்றது வடக்கும் மேற்கும்; அக்கயலைச் சேவிக்க அயலெழுதிய புலியும் வில்லுமென்க. ஒப்பாக எழுதிற்றிலர் என்பதாம்.'

இயல் தமிழ்

அரங்கேற்றுக் காதையுரையில், கவிஞனது அமைதி என்ற ஒரு பகுதி சொல்கிறார். கவிஞன் மூன்று தமிழிலும் வல்லவனாயிருத்தல் வேண்டும். நாடகநூலை நன்குணர்ந்து, இசைப் புலவன் ஆளத்தி வைத்த பண்ணீர்மையைத் தன் கவியினிடத்தே தோன்றவைக்க வல்லவனாயிருத்தல் வேண்டும். வகையின் அளவறிந்து, அது தன் கவியினிடத்தே தோற்றுதபடி நூல் செய்யவேண்டும்; இவ்வாறு செய்யாவிடில்:

இன்ன னல்லோன் செய்குவ னாயில்
தேற்றா மாந்தர் ஆரியம் போலக்
கேட்டார்க் கெல்லாம் பெருநகை தருமே

என்று அரும்பதவுரைகாரரோடு ஒத்துச் சொல்கிறார். மொழித்திறமை இல்லாத மாந்தர் ஆரியம் பேசியதும் பாடியதும் அக்காலத்திலேயே பெருநகை தந்ததுபோலும்.

தமிழ் என்றது - வடவெழுத் தொரீஇ வந்த எழுத்தானே உறழ்ந்து கட்டப்பட்ட வாக்கியக் கூறுகளும் இயலிசை நாடகமென்ற மூவகைத் தமிழ்களும், 'பஃறுளியாற்றுடன் பன்மலையடுக்கத்துக் குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொண்ட பின், அந்நிலக் குறைக்குச் சோழநாட்டெல்லையிலே முத்தூர்க் கூற்றமும் சேரமானாட்டுக் குண்டூர்க் கூற்றமும்

என்னுமிவற்றை இழந்த நாட்டிற்காக ஆண்டதென்னவன்' என்று கூறியிருப்பது புதிய செய்தி.

இவர் இயற்றமிழில் எல்லாப் பகுதியிலும் இணையற்ற புலமைபெற்றவர் என்பது விளக்கிக்கூற வேண்டுவதில்லை. அணியிலக்கணத்தைப் பல இடங்களிலும் போற்றி எடுத்துக் கூறுகிருர். எடுத்துக்காட்டாக,

அரும்பெறற் பாவாய் ஆருயிர் மருந்தே
மலையிடைப் பிறவா மணியே என்கோ
அலையிடைப் பிறவா அமிழ்தே என்கோ
யாழிடைப் பிறவா இசையே என்கோ

என்ற அடிகளுக்கு உரை எழுதுமிடத்து, 'காட்சியின் உயிர் மயக்குறுதலின் கொல்லியிற் பாவாயென்றும், அவ்வாறு அழியுமுயிரை இமைப்பிற் றருதலின் ஆருயிர் மருந்தே என்றும் கூறி, மலையிடைப் பிறக்கும் மணி குழையாமையின் அதிற் பிறவாமணியே யென்பேனே! அலையிடைப் பிறக்கும் அமிர்திற்கு இவ்வடிவின்மையின் அதனிற் பிறவாத அமுதே யென்பேனே! யாழ்கட்கு இன்னுதாகலின் அதனிடைப் பிறவாத இசையே யென்பேனே! எனத் தெரிதரு தேற்ற வுவமை யென்னும் அலங்காரமும், மலைகடலென விரோ தமும், பின்வருநிலையென்னும் அலங்காரமும் புலப்படுத்தினு ரெனவுணர்க' என்ற பகுதி காணத்தக்கது. இங்கு, பாவை மருந்து என்றெல்லாம் கூறியதற்கு விளக்கம் காட்டியதோடு, அலங்காரங்களையும் குறிப்பிட்டிருப்பது சிறப்பு.

உரைப் பாயிரத்துள் காப்பியம் தொடர் நிலைச்செய்யுள் என்ற பெயர்களை ஆராய்ந்த பிறகு, காதை என்ற சொல்லை ஆராய்கிருர்: 'இதன் செய்யுள் காதையென்று வழங்குதலிற் கதையையுடையது காதையாமாகலின், ஆசிரியம் வெண்பா வெண்கலிப்பா என்னும் இவற்றேடு சிறுபான்மையான் ஒருசார் கொச்சகக்கலி மயங்கி வருதலானும், காண்டமெனக் குறிபெறுதலானும்' இதனைக் கதையென்றல் வலியுடைத்

தென்பார்க்கு அற்றன்று ; கதையென்பது பொய்ப் பொருள் புணர்த்துக் கூறுவது ; என்னை ? 'கதையெனக் கருதல் செய்யான் மெய்யெனத் தானுங்கொண்டான்' (சீவக சிந்தாமணி) என்றமையானும், வழக்கினுள்ளும் இஃது ஒரு கதையென்பவாகலானும், 'நாடகக் காப்பியம்' (மணி மேகலை) என்றலானும், கதையென்பது அல்லது. இனி அது நல்ல புலவராற் பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி யால் நாட்டப்பட்டு வருவதாகலின், இஃது அவ்வாறன்றி யோனியென்னும் நாடக வுறுப்பும் நாடகமும் தழுவி உள்ளோன் தலைவனாக உள்ளதொரு பொருள்மேற் சித்தரிக் கப்படாது பட்டாங்கு கிளந்து பலவினப்பாட்டான் வருதலின், ஈது அன்னதன்றென்பார்க்குக் காப்பிய மென்றலுமாம்.'

இசைத்தமிழ்

இவர் உரை எழுதுவதற்கு, இசைத்தமிழ்ப் பகுதிக்கு, இசை நுணுக்கம் இந்திரகாளியம் என்ற நூல்களை மூல நூல்களாகக் கொண்டார் என்பதை முன்னே குறிப் பிட்டோம். இசை நுணுக்கம் இடைச் சங்கநூல் என்று இவரே எழுதியிருக்கிறார் ; இசைத் தமிழ் நூலாகிய பெருநாரை பெருங்குருகும் பிறவும் தேவவிருடி நாரதன் செய்த பஞ்சபாரதீயம் முதலா உள்ள தொன்னூல்களும் இறந்தன என்று எழுதி, பேரியாழும் இறந்தது என்று குறிப்பிட்டார் ; பேரியாழ் ஆயிரம் நரம்புடையது என்பதை இரு நூற்பாக்களால் காட்டியும் உள்ளார் (பண்டை இலக்கிய வரலாறுகள் என்ற தலைப்புப் பார்க்க). 'ஆயிரம் நரம்பிற்று ஆதியாழாகும்' என்று மட்டும் பிங்கல நிகண்டு கூறுகிறது ; இவர் காட்டும் ஏனைய இலக்கணங்களை அது சொல்லவில்லை. அதன் காலம் இரு நூற்றாண்டுகள் முன்னே.

பதிகவுரையில், ஐந்திணை முதல் உரி கருப்பொருளை விரிவாக எடுத்துக்காட்டிய இவர், இசை நாடகத் தமிழ்

இவைபோலப் பெருவழக்கில்லை என்று எழுதுகிறார்: இசை நாடகத் தமிழ் நூலது பகுதியும், இவைபோலப் பெருவழக்கின்றாதலானும், நிலத்தோடும் கலத்தோடும் கண்டத்தோடும் கருவியோடும் நிலையோடும் இயக்கத்தோடும் இருவகை பலவகை விலக்குறுப்புக் கைகால் வட்டணை பொருள் யோனி விருத்தி சந்தி சுவை சாதி குறிப்பு சத்துவம் அவிநயம் சொல் சொல்வகை வண்ணம் வரி சேதம் என்பனவற்றோடும் கதையோடும் பலகூத்துக் கூறுங்கால் உய்த்துணர்வில்லோர்க்குச் செவிச்சுவை பயக்குமாதலானும், ஈண்டு விரியாது விரித்தலைக் கருதிற்று இவ்வுரையெனக் கொள்க.

அரங்கேற்றுக்காதையுரையில் இசைத்தமிழுக்குரிய பல செய்திகளைக் கூறுகிறார். கீதாங்கம் – கீதத்துக்கு வாசிப்பது, நிருத்தாங்கம் – நிருத்தத்துக்கு வாசிப்பது, உபயாங்கம் இரண்டிற்கும் வாசிப்பது. எண்வகைப் பயனுமுடைய பாடல்; மாத்திரைப் பெயர்கள்; அவற்றின் தொழில்; தூக்கு; தாளங்கள்.

இசையாசிரியன் அமைதி: நூல்வகை, யாழின், உறுப்புக்கள், குழல்; குழல் செய்வதை இவர் கூறுமிடத்து, அத்துறையின் முறை போகியவராகவே நின்று பேசுகிறார். இவ்வொரு பொருள்பற்றி இவர் கூறியிருப்பதை விரிவாக இங்குத் தருகிறோம். இதுபோலவே இவர் விளக்கியெழுதியுள்ள ஏனைய எல்லாப்பொருள்களும் என்று உணர்தல் வேண்டும்.

'குழல் வங்கியம்; அதற்கு மூங்கில், சந்தனம், வெண்கலம், செங்காலி, கருங்காலி என ஐந்துமாம்; என்னை?

ஓங்கிய மூங்கில் உயர்சந்து வெண்கலமே
பாங்குறு செங்காலி கருங்காலி, – பூங்குழலாய்!
கண்ணன் உவந்த கழைக்கிவைகள் ஆமென்றார்,
பண்ணமைந்த நூல்வல்லோர் பார்த்து

என்றாராகலின். இவற்றுள் மூங்கிலிற் செய்வது உத்தமம்; வெண்கலம் மத்திமம்; ஏனைய அதமமாம். மூங்கில் பொடிது செய்யும்; வெண்கலம் வலிது; மரம் எப்பொழுதும் ஒத்து நிற்கும்.

'இக்காலத்துக் கருங்காலி செங்காலி சந்தனம் இவற்றால் கொள்ளப்படும்; கருங்காலி வேண்டுமென்பது பெருவழக்கு. இவை கொள்ளுங்கால் ஒத்த நிலத்திற் பெருக வளர்ந்து நாலுகாற்று மயங்கின் நாதமில்லையாமாதலான், மயங்கா நிலத்தின்கண் இளமையும் நெடும் பிராயமுமின்றி ஒரு புருடாயுப்புக்க பெரியமரத்தை வெட்டி ஒருபுருடாகாரமாகச் செய்து, அதனை நிழலிலே இட்டுவைத்துத் திருகுதல் பிளத்தல் போழ்ந்துபடுதலின்மையை யறிந்து, ஓர் யாண்டு சென்றபின் இலக்கணவகையான் வங்கியஞ் செய்யப்படும்; என்னை?

உயர்ந்த சமதலத் தோங்கிக்கா ஞன்கின்,
மயங்காமை நின்ற மரத்தின் – மயங்காமே
முற்றிய மாமரந் தன்னை முதல்தடிந்து
குற்றமிலோ ராண்டிற் கொளல்.

என்றாராகலின்.' இதன் பின் பிண்டியிலக்கணம், துளையள விலக்கணம், ஏழுவிரல், ஏழிசை, சீர் என்று சொல்லி, இதன் பகுதியெல்லாம் .... தாளவகையோத்தினுட் கண்டுகொள்க என்கிறார். இதன் பிறகு பூதங்கள் ஐந்து, அவற்றின் குணம், அவை பரிணமித்து உடம்பாதல், அவற்றின் செயல், தசவாயுக்கள், நாடிகள், அவற்றின் செயல் – என்ற இப்பொருள்கள் இசை நுணுக்கத்திலிருந்து தரப்படுகின்றன. பின் இசைக்குப் பிறப்பிடமான ஆதாரம், ஆளத்திவகை (ஆலாபனம்), பண்ணென்ற பெயர், பண் பிறக்கும் தானம் எட்டு, கிரியை எட்டு – இவ்வளவும் மிடற்றுப் பாடல். பின் தண்ணுமை வகை 31; இவற்றுட் சிலவற்றின் பெயர்ப் பொருள். (கரடி கத்திறை போன்றது

கரடிகை; கரடி கத்துதல் – உற் டட்ட டட்ட என்பது என்று வேறிடத்தில் சொல்கிருர்.) நோதிறமாவது புறநீர்மை, அது பாலைப் பண்ணின் திறம் ஐந்தனுள் ஒன்று என்று கூறி இவர் ஒரு வெண்பா மேற்கோள் தருகிருர். இவ்வெண்பா இசை நுணுக்கம் போலும்; இதனுள் 'ஐந்தும் பாலைத் திறமென்ருர் – பூந்தார் அகத்தியனுர் போந்து' என்று வருகின்றது. அகத்தியரொருவர் முத்தமிழுக்கும் நூல் செய்தார் என்ற கூற்றுக்கு இத்தொடர் ஆதரவு தருகிறது.

கடலாடு காதையில், தேவபாணி முத்தமிழ்க்கும் வராது, அது இயற்றமிழில் வருங்கால், சிறு தேவபாணி பெருந் தேவபாணி என இருவகையாய்க் கொச்சக ஒருபோகாய் வரும், இசைத்தமிழில் வருங்கால், முகநிலை கொச்சகம் முரி எனவும் அல்லது இசைப்பாவாகவும் வரும் என்று சொல்லி, இசை நுணுக்கமுடைய சிகண்டியார் பாட்டு என ஒரு வெண்பா மேற்கோள் தந்துள்ளார். நாடகத்தமிழில் வருங்கால், பெருந் தேவபாணி பல தேவரையும் சிறு தேவபாணி வருணப்பூதரையும் மூவடி முக்கால் வெண்பாவால் துதிக்கும் என்று கூறி, மதிவாணனுர் நாடகத்தமிழ் நூல் நூற்பாவொன்றைத் தருகிருர்.

கானல்வரிக்கு இவர் உரை கிடைக்காமையால் இங்கு இருந்திருக்கக்கூடிய இசைத்தமிழின் விரிவு கிடைக்கவில்லை. வேனிற் காதையில் இசைக்குற்றங்கள், இவை மரக்குற்றத் தாலும் பிறக்கும் என்பது; மாதவி யாழ் வாசித்தாள் என்ற விடத்து, இசைச் செய்திகள் பல கூறப்படுகின்றன. பண் 103, அவை பண், பண்ணியல், திறம், திறத்திறம் என நால்வகைப்படும் என்பது முதலான இசைச் செய்திகள் புறஞ்சேரியிறுத்த காதையில் சொல்லப்படுகின்றன. ஆய்ச்சியர் குரவை உரையில் பாலை நான்கு வகை என்று

சொல்லி அவற்றுக்குரிய நரம்புகள், மாத்திரை முதலிய பல செய்திகளை மீண்டும் விரித்துரைக்கிறார். அன்றியும் குழலைக் குறித்த செய்திகளும் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றன.

இவருடைய இசைத்தமிழ் விளக்கமே, சுவாமி விபுலானந்தரை இதன் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுத்தி யாழ்நூல் என ஒன்று புதிதாக எழுதி வெளியிடச் செய்தது.

நாடகத்தமிழ்

நாடகத்தமிழுக்கு இளங்கோவடிகள் மூலமாய்க் கொண்ட நூல்களையும், அவருக்கு முன்னே இறந்துபோன நூல்களையும் முன்னர்க் குறிப்பிட்டோம். நாடகத்தமிழ் நூல்களாக பரதம் அகத்தியம் இருந்தன, இறந்தன: பரதம் ஒரு தமிழ்நூல் என்பது இங்கு அறியத்தக்கது. முறுவல் சயந்தம் குணநூல் செயிற்றியம் என்பன முன் இருந்தன, அவற்றுள் சில சூத்திரங்கள் மட்டுமே அடியார்க்கு நல்லார் காலத்தில் வழங்கின, நூல்கள் இறந்துபோயின. கூத்த நூல்[1] என ஒன்றும் இருந்து இறந்து போயிற்று. இவர் ஆதாரமாய்க் கொண்ட நூல்கள் அறிவனார் செய்த பஞ்ச மரபு, ஆதிவாயிலார் செய்த பரதசேனாபதீயம்[2], பாண்டியன் மதிவாணனார் செய்த நாடகத்தமிழ்நூல். இவர் காலத்தில் இருந்த இம்மூன்று நாடகத்தமிழ் நூல்களும் கூட, பின்னால் இறந்துபோயின. இவர் காலத்துக்குப்பின் நாடகத்தமிழ் என்று காட்டுவதற்கு எந்த இலக்கணமும் இலக்கியமும் இல்லை.

அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் சிறப்பான பகுதி, இசை நாடகம் பற்றியது: முந்தியது கானல் வரியுரையிலும் பிந்தியது அரங்கேற்றுக் காதையுரையிலும் காணத்தக்கது.

1, 2 இங்குக் குறிப்பிட்ட கூத்தநூலும் பரத சேனாபதீயமும் வேறு, பின்னால் 1968 இல் அரசு உதவியுடன் அச்சான 'சாத்தனார் செய்த கூத்தநூலும்,' ஐயரவர்கள் நூல் நிலைய வெளியீடான பரத சேனாபதீயமும் (1944) வேறு.

முந்திய பகுதி உரை இறந்து போயிற்று. பிந்தியதால் நாம் அறியவருகின்ற கூத்து பரதம் நாடகம் பற்றிய செய்திகள் கடல்போலப் பரந்து பட்டன. மூலத்துக்கு ஏற்ப நூற் பகுதிகளை, கூத்தி, ஆடலாசிரியன், இசையாசிரியன், கவிஞன், தண்ணுமையோன், குழலோன், யாழாசிரியன், அரங்கு, தலைக்கோல், அரங்கிற் புகுந்து ஆடுகின்ற இயல்பு என்ற பகுதிகளாகப் பிரித்துக் கொண்டு, இவற்றுக்கான அமைதியை விரிவாக விளக்கி, பண்டைநூல் மேற் கோளும் காட்டி உரை எழுதுகிறுர்.

கூத்தி : ஐயாண்டில் தண்டியம் பிடித்து ஏழாண்டு பயிற்றிப் பன்னீராண்டில் அரங்கேற்றம். ஆனைமுகன் பாதம் வணங்கித் தண்டியம் பிடிப்பித்தல்; கட்டளைய கீதக்குறிப்பும் அலங்காரமும் கிளர அரங்கேற்றுதல்.

ஆடலாசிரியன்: இருவகைக் கூத்துப் பலவகை, இவை விரிந்த நூல்களிற் காண்க என்கிறுர். இங்குச் சொல்லப் பட்ட பொருள்கள் சொக்கம் சுத்தநிருத்தம். அவிநயக் கூத்து கதைதழுவாது பாட்டினது பொருளுக்குக் கைகாட்டி வல்லபம் செய்யும் பல்வகைக் கூத்து. குரவை – பலர் கைபிணைந்தாடுவது. கலிநடம் – கழாய்க் கூத்து. கரணம்– படிந்த ஆடல். தோற்பாவைக் கூத்து; விதூடகக் கூத்து, விலக்குறுப்புப் பதினன்கு. பின் ஒன்பதுவகைச் சுவை; இச் சுவைகளுக்குத் தத்துவமும் மிக நுணுக்கமாகக் கூறுகிறுர்: அச்சுவைகளில் எண்ணம் வந்தால் தோற்றும் உடம்பில்: உடம்பின் மிகத் தோற்றும் முகத்து; முகத்தின் மிகத் தோற்றும் கண்ணில்; கண்ணின் மிகத்தோற்றும் கடைய கத்தே என்றவாறு. பின் வரிக்கூத்து.

கவிஞனதமைதி, இயற்றமிழ் என்ற பிரிவில் சொல்லப் பட்டது. இசையாசிரியன், தண்ணுமையோன், யாழாசி ரியன் அமைதிகள் முன் இசைத்தமிழ் என்ற பிரிவில் சொல்லப்பட்டன.

அரங்கு : அரங்குக்கு இடம் தேர்ந்தெடுக்கும் பகுதியை முன்பு காட்டினேம். அரங்குக்கேற்ற இடம், அளவு, உயரம், வாயில், பிறபகுதிகள், உருவுதிரைகள், கட்டுத்திரை.

தலைக்கோல் : அதற்கேற்ற கோல், பூசித்து நடுதல், இதற்கேற்ற நல்ல நாள், வாழ்த்து.

அரங்கிற் புகுந்து ஆடுதல் : நாடகக் கணிகை வலக்கால் முன்வைத்து ஏறுதல். குழல் யாழ் தண்ணுமை முழவு ஒன்றின்வழி ஒன்று இயங்குதல், ஆடுதல்.

ஆகிய இத்தனைப் பொருள்களுக்கும் அவற்றுள் இங்குச் சொல்லாத பல்வகைப் பிரிவுகளுக்கும் இவர் தவருது மேற்கோள் சூத்திரமொன்றைத் தருகிருர்; இத்தனையும் திரட்டினல் இது தனி ஒரு இலக்கண நூலாதலும் கூடும். இங்குக் காட்டியவற்றுள் பெரும்பகுதி ஆசிரியப்பா, சிறு பகுதி வெண்பா; இவை முறையே மதிவாணர் நாடகத் தமிழ்நூல், பஞ்சமரபு ஆகியவற்றின் பகுதிகளாயிருத்தல் கூடும்.

வரிக்கூத்து : 'வரி என்பதனைப் பல்வரிக்கூத்து என்பாரும் உளர்' என்றுகூறி, ஒரு நீண்ட கலிவெண்பாவால் நூறுவகையான கூத்துக்களைக் காட்டுகிருர். இவை தமிழுலகத்தில் வேறெங்கும் காணப்படாதன. இக் கூற்றுக்களின் ஆட்டமும் இவற்றுக்கான இலக்கணமும் அடியார்க்கு நல்லார் காலத்தில் ஆட்சியில் இருந்தன போலும். இன்று நமக்கு இவருடைய உரைக்குறிப்பைத் தவிர வேறொன்றும் இவைபற்றித் தெரியவில்லை. பொருளின் அருமைபற்றி இவர் காட்டும் கலிவெண்பா முழுதும் கீழே தருகிறேம் :

சிந்துப் பிழுக்கை யுடன்சந்தி யோர்முலை
கொந்தி கவுசி குடப்பிழுக்கை – கந்தன்பாட்டு
ஆலங்காட் டாண்டி படுமண னெல்லிச்சி

சூலந் தருநட்டம் தூண்டிலுடன் – சீலமிகும்
ஆண்டி அமண்புனவேடு ஆளத்தி கோப்பாளி
பாண்டிப் பிழுக்கையுடன் பாம்பாட்டி – மீண்ட
கடவுட் கடைவீர மாகேசம் காமன்
மகிழ்சிந்து வாமன ரூபம் – விகடநெடும்
பத்திரங் கொற்றி பலகைவாள் பப்பரப்பெண்டு
அத்தசம் பாரம் தகுணிச்சம் – கத்தும்
முறையீண் டிருஞ்சித்து முண்டிதம் மன்னப்
பறைபண் டிதன்புட்ப பாணம் - இறைபரவி
பத்தன் குரவையே பப்பறை சாவதன்
பித்தனொடு மாணி பெரும்பிழுக்கை – எத்துறையும்
ஏத்திவரும் கட்களி யாண்டு விளையாட்டுக்
கோத்த பறைக்குடும்பு கோற்கூத்து – மூத்த
கிழவன் கிழவியே கிள்ளுப் பிருண்டி
அழகுடைய பண்ணிவிக டாங்கம் – திகழ்செம்பொன்
அம்மனை பந்து கழங்காடல் ஆலிக்கும்
விண்ணகக் காளி விறற்கொந்தி – அல்லாத
வாய்ந்த தனிவண்டு வாரிச்சி பிச்சியுடன்
சாந்த முடைய சடாதாரி – ஏய்ந்தவிடை
தக்கபிடார் நிர்த்தம் தனிப்பாட்டுச் சாதுரங்கம்
தொக்க தொழில்புனைந்த சோணுண்டு – மிக்க
மலையாளி வேதாளி வாணி குதிரை
சிலையாடு வேடு சிவப்புத் – தலையில்
திருவிளக்குப் பிச்சி திருக்குன் றயிற்பெண்டு
இருண்முகத்துப் பேதை இருளன் – பொருமுகத்துப்
பல்லாங் குழியே பகடி பகவதியாள்
நல்லார்தந் தோள்வீச்சு நற்சாழல் – அல்லாத
வந்தி அவலிடி ஊராளி யோகினிச்சி
குந்திவரும் பாரன் குணலைக்கூத்து - அந்தியம்போது
ஆடும் அணிசெய்யும் உள்ளிப்பூ ஐயனுக்குப்
பாடும்பாட் டாடும் படுபள்ளி – நாடறியும்
கும்பீடு நாட்டம் குணுட்டம் குணலையே
துஞ்சாத சும்மைப்பூச் சோனகம் – மஞ்சரி
ஏற்ற உழைமை பறைமைமுதல் என்றெண்ணிக்
கோத்தவரிக் கூத்தின் குலம்.

இக்கூத்துக்கள் பற்றி இரண்டொரு சொற்கள் சொல்லலாம். இவற்றுள் அம்மனை உந்தி சாழல் தோள்வீச்சு (தோள் நோக்கம்) என்பன போன்ற சில திருவாசகத்தில் இலக்கிய ஆட்சி பெற்றிருப்பதை நாம் அறிவோம். கழங்கு, குணலை, குரவை, பகடி, பகவதி, பந்து, பறை, பாம்பாட்டி, பிடாரன் என்பனபோன்ற பல பிற்காலத்தில் (15ஆம் நூற்றாண்டில்) தத்துவராயர் பாடுதுறையுள் இலக்கிய அமைப்புப் பெற்றிருப்பதையும் காண்கிறோம். ஆலங்காட்டாண்டி என்பது காரைக்காலம்மையார் திருவாலங்காட்டில் திருக் கூத்தைத் தரிசித்த வரலாற்றோடு தொடர்புடையதாய் இருக்கலாம். சும்மைப் பூ என்பது சும்மேலோ சும்முலக்காய் என்ற பாட்டோடு குற்றுகின்ற தொழிலைக் குறிக்கும்; இது வள்ளைப் பாட்டு. இப்பாட்டு கலிங்கத்துப் பரணியில் வந்த போதிலும்கூட, சும்மேலோ என்ற சொல்லாட்சி பின்னர் 13ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய இரணியவதைப் பரணியில் காண்கிறோம். பல்லாங்குழி என்ற ஆட்டவகை இன்றும் பெண்கள் (இன்றைய உடற்பயிற்சித்துறைக் கல்வியாளர் பரிபாஷையில் சொன்னால்) வீட்டுக்குள்ளிருந்து ஆடும் விளையாட்டு வகைகளில் ஒன்று. ஆடும் படுபள்ளி என்பது ஒருகால் பிற்காலத்துச் சிறப்பான பள்ளு என்ற பிரபந்த வகையாக வளர்ச்சி பெற்றிருக்கலாம். அவலிடி என்பதும் வள்ளைப்பாட்டுப் போன்றதே. திருவிளக்குப் பிச்சன் என்பது சோழர் கல்வெட்டுக்களிற் காணும் தொடர்; திருவிளக்குப் போடும் பணி செய்வோன்; திருவிளக்குப் பிச்சி என்பது அதன் பெண்பால். பிழுக்கை சிந்து என்ற பல்வகை விளையாட்டுக்களும் இங்கு வருகின்றன. பிற கூத்து வகைகளைக் குறித்து எந்த விளக்கமும் நமக்குத் தெரியவில்லை. அடியார்க்கு நல்லார் இக்கலி வெண்பாவில் காட்டும் கூத்தும் அவற்றின் விளக்கமும் அவற்றிற்குரிய இலக்கியமும் வளர்ச்சியும் தனியான ஓர் ஆராய்ச்சிக்குரிய பொருளாகும். இக் கலிவெண்பா எட்டாம் நூற்றாண்டில்

தோன்றிய கூத்தநூல் அல்லது ஒரு கூத்தியல் நூலின் பகுதியாயிருத்தல் கூடும்.

பின்னர், கடையம் அயிராணி முதலான பதினோராடல். பின்னர் இசைச் செய்திகள் சொல்லப்படுகின்றன. பின்னர் தாளங்கள் முத்திரை வகைகள்.

கடலாடு காதையில் பதினோராடலின் விளக்கம். வேனிற்காதையில், ஓவிய நூலுள் இருப்பு என்பது நிற்றல் இதை விரித்து ஒன்பதினுள் அடக்கினார் என்று கூறுகிறார். மாதவியின் ஓலையைக் கோவலன் வாங்க மறுத்தான் என்ற விடத்து, கண்கூடுவரி முதலான எண்வகை வரிகளையும் விளக்கியுரைக்கிறார். எண்ணெண் கலையோர் இருபெரும் வீதியும் என்ற இடத்து ஊர்காண் காதையில் வரிக் கூத்துக்களும், தாளங்கள், தூக்குக்கள், போர்க்கருவிகள் தலைக்கோல் அரிவை முதலிய கூத்தியர் ஆகிய செய்திகளை விரித்துரைக்கிறார்.

முத்திரை

கை என்ற பெயரில் இவர் கூறும் கருத்துக்கள் யாவும், இன்று முத்திரை என்ற பெயரில் சிவ பூசையிலும் பரத நாட்டியத்திலும் வரும் கை அமைப்புக்களுக்கு முழுமையும் பொருந்திவருவன. இருத்தல் கிடத்தல் இயங்குதல் எனப் பலவிகற்பங்கள் என்று கூறிப்பின் நாடக நூலுள் இவ்விருப்பு ஐம்பதென ஒத்திருப்பது கண்டு மகிழத்தக்கது. 'கைதான் இரண்டு வகைப்படும்; அவைதான் இணையாவினைக்கையும் இணைக்கையும் என இவை ஒற்றைக்கை இரட்டைக்கை என்றும் வழங்கப்படும்'. இணையாவிணைக்கை 33 வகை, இணைக்கை 15 வகை என்று குறிப்பிட்டு, ஒவ்வொன்றையும் விளக்கியுரைத்து, அதைச் சொல்லும் சூத்திரமொன்றையும் தருகிறார். எடுத்துக்காட்டாக இரண்டைமட்டும் இங்குக் குறிப்பிடுவோம்.

'மான் தலையாவது – பெருவிரலும் சிறுவிரலு மொழிந்த மூன்றும் தம்மின் ஒத்து ஒன்றி முன்னே இறைஞ்சி நிற்பது என்னை?

மான்தலை என்பது வகுக்குங் காலை
மூன்றிடை விரலும் நிமிர்ந்தக மிறைஞ்சிப்
பெருவிரல் சிறுவிரல் என்றிவை நிமிர்ந்து
வருவ தென்ப வழக்கறிந் தோரே.'

இதுவே இன்று மிருக முத்திரை.

மகரம் என்றது – கபோதமிரண்டு கையும் அகம்புறம் ஒன்ற வைப்பது; என்னை?

மகரம் என்பது வாய்மையின் உரைப்பின்,
கபோத மிரண்டு கையும் அகம்புறம்
ஒன்ற வைப்பதென்று உரைத்தனர் புலவர்.

உச்சித்தம் என்பதும் இதனது பெயர்; இதுவே மகர முத்திரை.

என இத்தனைப் பொருள்களும் வல்லவனே ஆடலாசிரியன்.

கால அமைதி

அடியார்க்கு நல்லாரிடத்துப் பிற துறைப் புலமை போலவே, கால அறிவாகிய வானநூற் புலமையும் சிறப்பாக இருந்தது. கோவலன், கண்ணகி இருவரும் மணம் முடிந்து சிலகாலம் சென்று நெடுந்தூரம் வழி நடந்து மதுரை அடைகிறார்கள். இந்நிகழ்ச்சிகளில் சில இடங்களில் இவர் காலத்தைக் கணக்கிட்டுக் காட்டுகிறார். இந்திரவிழவூர் எடுத்த காதையுள், சித்திரைச் சித்திரைத் திங்கள் சேர்ந்தென என்ற இடத்து, இவர் உரையில் அரும் பதவுரையைத்தழுவி, 'சித்திரைமாதத்துச் சித்திரைநாளிலே நிறைமதி சேர்ந்ததாக' என்று காட்டுகிறார். இந்திரவிழா நிகழ்ந்தபோது கோவலன் மாதவியைப் பிரிந்து கண்ணகி

யிடம் வருகிருன். பின்னர் அவளை உடன்கொண்டு புகாரிலிருந்து முப்பது காவதம் உள்ள மதுரைக்குச் செல்கிருன். இந்நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்புபடுத்திப் பொருள் கூறுகிருர். இங்கு தாம் கால அளவை முறைப்படுத்திக் கூறுவதாக வேனிற் காதையுரையில் கூறுகிருர். 'இனி இவ்விழாவின் முதலும் முடிவும் கடலாட்டும் புலவியும் புறப்பாடும் வதிச்செலவும் பொறையுயிர்த்திருப்பும் நிறை பதிப்புகலும் தீதுறு நாளும் ஊர் தீப்பாடும் முதனடு விறுதியாகக் கட்டுரைகாதையுள் விரியக் கூறுவாம்': இக் கட்டுரை காதை இல்லாதபோதிலுங்கூட வேறு இடங்களில் ஓரளவு காலவரையறை தருகிருர்:

> **வான்கண் விழியா வைகறை யாமத்து**
> **மீன்திகழ் விசும்பின் வெண்மதி நீங்கக்**
> **காரிருள் நின்ற கடைநாட் கங்குல்**

என்ற வரிகளுக்கு உரை எழுதும் இடத்து, 'என்பது அந்தச் சித்திரைத் திங்கட் புகுதிநாள் – சோதி, திதி – மூன்ரும் பக்கம், வாரம் – ஞாயிறு. இத்திங்களிருபத்தெட்டிற் சித்திரையும் பூரணையுங்கூடிய சனி வாரத்திற் கொடியேற்றி, 'நாலேழ் நாளினும்' (மணிமேகலை 1:8) என்பதனுல் இருபத்தெட்டுநாளும் விழா நடந்து கொடியிறக்கி வைகாசி இருபத்தெட்டினிற் பூருவ பக்கத்தின் பதின்மூன்ரும் பக்கமும் சோமவாரமும் பெற்ற அனுடத்தில் நாட்கடலாடி ஊடுதலின், வைகாசி இருபத்தொன்பதிற் செவ்வாய்க்கிழமையும் கேட்டையும் பெற்ற நாசயோகத்து நிறைமதிப் பதினுலாம் பக்கத்து வைகறைப் பொழுதினிடத்து நிலவுபட்ட அந்தரத் திருளிலே யென்றவாறு. அது பூருவ பக்கமென்பது தோன்றக் 'காரிருணின்ற கடைநாட் கங்குல்' என்ருர். இந்த இடத்து நாள் திதி வாரம் முதலியன இவர் கணக்கிட்டுக் காட்டுவது இவருடைய சிறப்பான வானநூற் புலமையைக் காட்டுகிறது.

முன்னமே வேனிற்காதை 58ஆம் அடியில் ‘திங்கட் செல்வன் என்ற தொடரை பிறை என்று கொண்டால், அது நாடுகாண் காதையுள்

வைகறை யாமத்து,
மீன்திகழ் விசும்பின் வெண்மதி நீங்கக்
காரிருள் நின்ற கடைநாட் கங்குல்
ஊழ்வினை கடைஇ யுள்ளந் துரப்ப.........
நெடுங்கடை கழிந்து (10: 1-8)

என்பதனுற் பூருவபக்கத்துப் பதினாலாம் பக்கமாதலான் அதனேடும்,

ஆடித் திங்கட் பேரிருட் பக்கத்து
அழல் சேர்குட்டத் தட்டமி ஞான்று
வெள்ளி வாரத் தொள்ளெரி யுண்ண,
உரைசால் மதுரையோடு அரைசு கேடுறுமெனும்
உரையுமுண்டு (23: 132-6)

என்பதனேடும் பிறவற்ருேடும் மாறுகொள்ளுமாதலான், அவ்வாறு கூறுதல் பொருந்தாதென வுணர்க’ என்று காட்டுகிருர்.

உரை நயங்கள்

இவர் உரை முழுமையுமே தமிழ்ப் பண்பாட்டின் நயங்கள் பெருக்கத் தோன்றும். உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலைக் கூறுவது இந்நூலின் கருத்தாதலால் மங்கல வாழ்த்துப் பாடலில், முதலில் கண்ணகியைக் கூறிப் பின்னரே கோவலனைக் கூறுகிருர்: ‘கண்ணகியை முற்கூறினர், பத்தினியை ஏத்துதல் உட்கோளாகலான்’ என்கிருர் அடியார்க்குநல்லார். இதே இடத்தில், ‘மடவார் தம் பண் தேய்த்த மொழியினர் ஆயத்து’ என்ற தொடரில், மடவார் என்பதற்குப் பூமாதும் கலைமாதும் செயமாதும் புகழ்மாதும் புவிமாதும் என்று கூறி, ‘இவர் அழகிற்கும் அறிவிற்கும் ஆண்மைக்கும் புகழுக்கும் பொறைக்கும் இவன்

என்று உட்கொண்டு ஏத்தும் கிழமையான் எனினும் அமையும்' என்ற சிறப்புரை நோக்கத்தக்கது. காட்டின் வழி கோவலனை மயக்கவந்த இயக்கி அவனுடைய மந்திரத்தைக் கண்டு, அஞ்சி, தன்னை வெளிப்படுத்தி, 'இந்நிகழ்ச்சியை உடன் வரும் தன் மனைவிக்கும் கவுந்தியடிகளுக்கும் கூறவேண்டா' என்னும்போது, 'புனமயிற் சாயற்கும் புண்ணிய முதல்விக்கும் என் திறம் உரையாதே' என்கிறாள். இங்கு, கவுந்தியாகிய தவ முதியோளை முதலிற் குறிப்பிடாது, கண்ணகியை முதலிற் குறிப்பிட்டதை விளக்குகிறார்: தவத்தினும் கற்புச் சிறந்ததாதலின் முற் கூறினார். 'வளமனை மகளிரும் மைந்தரும் விரும்பி'— மகளிரை முற் கூறினார், இன்பத்திற்கு முதல்வராகலின். 'பாசிலை என்றார், இளவேனிற்கட் செந்தளிராயது முதுவேனிற்கு முற்றிப் பாசிலையாயிற் றென்பது தோன்ற.' தன்தெறல் வாழ்க்கை – தனது என்னும் தன்மையில்லாத வாழ்க்கை. மடந்தை பருவமன்று, பொண்பாற் பெயர். ஐயை கண்ணகிக்கு அடிசில் ஆக்கக் கலங்களைத் தந்த போது, அமைந்த கலமென்றாள், தாங்கள் ஆளும் கலமன்றி மேன்மக்கள் ஆளும் மடைக்கலங்களை. ஆடித் திங்கள் என்பது தோன்றக் குடக்காற்றுக் கூறினார்: ஆயிரத்து முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்டும், இன்றும் அதே காவிரி நாட்டில் ஆனி ஆடி மாதங்களில் குடக்காற்று பெருக்க அடிப்பது அறிந்து இன்புறத்தக்கது.

புகாரிலிருந்து வந்த கோசிகன் கொடுத்த மாதவியின் கடிதத்தைக் கோவலன் பிரித்து வாசிக்கும்போது அவள் வணக்கம் கூறித் தொடங்கும் பகுதியை 'இஃது ஓலை முகப் பாசுரம்' என்று கூறி, இனி அக்காரிகைப் பாசுரம் என்கிறார்.

ஊர்காண் காதையில், கவுந்தியடிகள் கூற்றாக,

பிரிதற் றுன்பமும் புணர்தற் றுன்பமும்
உருவி லாளன் ஒறுக்குந் துன்பமும்

மணந்தவருக்கு உண்டு என்று கூறுகிறார். 'உருவிலாளன் என்பதைக் காமன் மேலும் கட்புலனாகா வறுமை மேலும் ஏற்றுக' என்பது அடியார்க்கு நல்லார் குறிப்பு; வறுமையால் வருந் துன்பத்தை நன்குணர்ந்து கூறுகிறார் போலும். இவ்வாறு துன்புற்றோர் பலர் என்று சொல்லி, 'அப்பலருள் தேவரிற் சிறந்தோனொருவனையும் மக்களுட் சிறந்தோனொருவனையும் எடுத்துக்காட்டுவார்' என்கிறார்; இராமன் கதையும் நளன் கதையும் இளங்கோவடிகளால் சுட்டப் பட்டுள்ளன. 'இராமன் சீதை பொருட்டாக வில்லேற்றல் முதலிய புணர்தற்றுன்பமும், பின்னர் அவள் பிரிதலான் வரும் துன்பமும், தசரதன் தனக்கு முடிசூட்டத் தொடங்கிய பொருள் புணர்தற்பொருட்டு வருந்துன்பமும், பின்னர் கைகேசி அதனை விலக்க அப்பொருள் பிரிதலான் வருந் துன்பமும் முன்பு வந்தவாறு உணர்க. இது தேவரிற் சிறந்தோனொருவனைக் காட்டியது .... இதனுள் நளன் தமயந்தியை வதுவை செய்து புணர்தற்பொருட்டு வருந் துன்பமும், பிரிதற்பொருட்டு வருந்துன்பமும், சூதாடுகின்றுழி அச்சூது வென்று பொருள்புணர்தற்பொருட்டு வருந் துன்பமும், மண்ணும் அரசுமாகிய பொருள்கள் பிரிதலான் வருந்துன்பமும் ஈண்டு வந்தவாறு உணர்க. இது மக்களிற் சிறந்தோனொருவனைக் காட்டியது – என்ற இவர் விளக்கம் அறியத்தகுந்தது.

சோமகுலத் தென்னர் என்னாது தென்னர்குலச் சோம னென்றார், அவன் அளியினொத்து வலியினும் தெறலினும் ஒவ்வாமையானும், குறைவும் நிறைவும் மறுவுமுடைமை யானும், இவர்க்கு அவை இன்மையானும் உயர்ச்சி நோக்கி.

முடிவுரை

அடியார்க்கு நல்லார் உரையானது கடைச் சங்க காலத்துக்கு முன்னும் பின்னும் அக்காலத்திலும் இருந்த முத்தமிழ் இலக்கிய இலக்கணத்தைத் தெளிவு பெற

உணர்த்துகின்ற ஓர் ஆதாரநூல். உரைப்பாயிரத்துள் இடைச் சங்க கால நிலையையும் வேனிற்காதை யுரைத் தொடக்கத்தில் தலைச் சங்க கால நிலையையும் கூறுகிறார். இளங்கோவடிகள் நூல்செய்த காலத்து, இலக்கணம் தொல்காப்பியமே, ஏனையவை நிரம்பா இலக்கணம் என்று கூறுகிறார். அரங்கேற்றுக் காதை யுரையிலும் பிற இடங்களிலும் இவர் எடுத்துக் காட்டியுள்ள இசை நாடகச் செய்திகளை உணர்வதற்கே இன்று அத்துறைகளில் தேர்ச்சி பெற்ற அறிவுடைய மக்கள் இலர். தமக்கு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்த சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்பட்ட இசை நாடக இலக்கணங்களில் இவர் எப்படித்தான் இத்தகைய தொரு பெறற்கரிய புலமை பெற்றாரோ என்று எண்ணி யெண்ணி வியக்க வேண்டியிருக்கிறது. தமிழ்மட்டுமல்ல: வாழ்க்கையின் பலதுறை வளங்களையும் தழுவியதாகவே இவர் உரை அமைந்திருக்கிறது.

பதிப்பு

1880 ஆம் ஆண்டு (விக்கிரம வருடம் சித்திரை மாதம்) மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்களின் மாணாக்கராகிய சோடசாவதானம் சுப்பராய செட்டியார், 'சேரர் குலத் துதித்த இளங்கோவடிகள் இயற்றிய சிலப்பதிகாரம்'புகார் காண்டம்' மட்டும் பல பிரதிகளைக் கொண்டு பரிசோதித்து, தாம் புதிதாய் இயற்றிய கானல்வரி உரையோடும் சென்னை மிமோரியல் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பித்தார். இதன் முகவுரை யாகிய அறிவிக்கை என்ற பகுதியில் சில செய்திகள் குறிப்பிடத் தக்கன. ஒன்று இவரிடம் புகார்க்காண்டம் மதுரைக் காண்டம் இரண்டும் உரையோடு கிடைத்தன, வஞ்சிக்காண்டம் கிடைக்கவில்லை என்பது; மதுரைக் காண்டம் எதுவரையில் உரை கிடைத்தது என்பது குறிப்பிடவில்லை. புகார்க்காண்டம் ஒன்றுமே அச்சிட்டார் (விலை ரூ. ஒன்று அணா பன்னிரண்டு); மதுரைக் காண்டம்

அச்சிடவில்லை. அடியார்க்கு நல்லார் உரை விரிந்திருந்ததனால் சுருக்கியே அச்சிட்டார். கலிப்பாவாகிய மங்கலவாழ்த்துப் பாடலையும், கானல் வரியையும், கலிவெண்பாவாகிய கனாத்திற முரைத்த காதையையும் மட்டும் பாட்டாக அச்சிட்டார். ஏனைய காதைகளைத் தொடர்ந்த உரைநடை போல, அடிகளுக்கிடையில் ஒரு சிறு கோடிட்டு அச்சிட்டார். ஐயரவர்கள் பதிப்பில் இல்லாது, இவர் பதிப்பில் இந்திர விழவூரெடுத்த காதை, கானல் வரி இறுதியில் இரு வெண்பாக்கள் காணப்படுகின்றன:

வார முடையதிறல் வானவர்கோ னுக்கெனவே
ஓரம் உடையோர் உயிர்இழப்ப – வீர
முழவெடுத்த பேரொலியால் மூவுலகோ ரேத்த
விழவெடுத்தான் பூம்புகார் வேந்து.

சேவலொடு துயில் மணிவண்டு காலைக்
களிநிறவண் டாதுதிர்ப்பத் தோன்றிற்றே காமர்
தெளிநிற வெங்கதிரோன் தேர்.

இப்பாடல்களை நோக்கும்போது இவை இளங்கோவடிகள் செய்தனவாகத் தெரியவில்லை. உரையும் இங்குக் காணப் படுகிறது; செட்டியாரே செய்தார்போலும். இப்பதிப்பு 176 பக்கம் மிகவும் நெருக்கி அடுக்கின எழுத்துக்களை யுடையது. முதலில் நூல் வெளியிடுவோருக்குள்ள சிரமம் செட்டியாருக்கு இருந்திருக்கிறது. பொருள் விளக்க மில்லாமலே, பெரும்புலவரான அவர் ஆராய்ந்து வெளியிட வேண்டியிருந்தது; அவிநயம் என்ற சொல்லை அறியாமல் வினயம் என்றே அச்சிட்டிருக்கிறார். கானல்வரி உரை கிடைக்காமல் இருந்தும், தாமே ஓர் உரை எழுதிய அவருடைய முயற்சியைப் பாராட்டவேண்டும்.

ஐயர் அவர்களுடைய முதல் பதிப்பு 1892ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. இதன் சிறப்பு, பெறுதற்கரிய மாணிக்கம் போன்ற அரும்பதவுரை கிடைத்து, அதையும் அடியார்க்கு நல்லார் உரையோடு சேர்த்து இவர் அச்சிட்டிருப்பது. நல்லார் உரையானது இரண்டாம் காண்டத்து ஊர்சூழ் வரியோடு முடிகிறது. ஐயர் அவர்கள் காலத்தில் 1920–

1927இல் இரண்டாவது மூன்ருவது பதிப்புகள் அச்சாயின. பண்டைத் தமிழ் நூல்களை அழகுபெறச் செம்மை செய்து அச்சிட்டுப்பரப்புவதற்கென்றே அவதரித்தவர் ஐயர் என்று மூன்ரும் பதிப்பும் பின்னுள்ள 150 பக்கம் கொண்ட அகராதிகளும் நன்கு உணர்த்தும். நூற்குறிப்பு அகராதி என்பது ஐயர் அவர்கள் தோற்றுவித்த ஓர் அரிய பதிப்புக் கலை. இன்றுவரை சிலப்பதிகாரம், ஐயர் அவர்கள் காலத்தின் பின் அவர் புதல்வராலும், பேரராலும் எட்டாம் பதிப்புவரை அச்சிடப்பட்டுள்ளன. ஐயர் அவர்களின் நூற்பதிப்புக்கள் 1930ஆம் ஆண்டின்பின் மிக்க விரிவு பெற்றன. இவ்விரிவை அவருடைய பத்துப்பாட்டு, குறுந்தொகை முதலிய பதிப்புக்களில் காணலாம். சிலப்பதிகாரத்தை இவர் 1927 இன் பின் பதிப்பிக்கவில்லை; பதிப்பித்திருந்தால் நூல் இன்னும் எவ்வளவோ சிறப்படைந்திருக்கும். ஆராய்ச்சியாளருக்கு இவருடைய பதிப்பைப்போலப் பயன்படத்தக்க ஒரு பதிப்பைப் படைக்கும் ஆற்றல் உடையவர் இனித்தான் பிறக்கவேண்டும்.

ஐயரவர்கள் பதிப்பில் எல்லாப் பாடல்களையும் ஒன்று போல, ஆசிரியப்பாப் போல, அடிகளைத் தொடர்பாக அச்சிட்டுள்ளார்: இடையே யாப்பு விகற்பம் காட்டும் குறிப்பு இல்லை, உரைகாரர் வேறுபாடு கூறியிருந்துங்கூட, இவர் பதிப்பில் அப்படி காட்டவில்லை. செட்டியார் பதிப்பில் மங்கலவாழ்த்துப்பாடல், கானல்வரி, கஉைத்திறமுரைத்த காதை என்ற மூன்றையும் முறையே மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா பலவகையான கொச்சகப்பா, கலிவெண்பா என்ற முறையில் பிரித்து அச்சிட்டிருக்கிருர். முதல் பாட்டில் போற்றுதும் என்ற நான்கையும் சிந்தியல் வெண்பா என்று தலைப்பில் காட்டியபின், மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா என்று தொடங்கி, தரவு, தனிச்சொல், நான்கடித்தாழிசை மூன்று, இருசீரோரடி எட்டம்போதரங்கம், தாழிசை மூன்று, அராகம் ஆறு, சுரிதகம் என்பனவாக அமைத்துக் காட்டியிருக்கிருர். ஐயரவர்கள் ஏன் இந்த அமைப்பையும் பின்னுல் தெளிவான கலிவெண்பா முறையையும் கைக்கொள்ளவில்லை என்பது விளங்கவில்லை.

அத்தியாயம் 6

இலக்கிய உரை - 2

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில், பிற ஆசிரியர்களைப் போல, இலக்கிய உரையாசிரியர்களும் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு முதல் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு வரையில் ஆறு நூற்றாண்டுக் காலம் சிறப்பான இடம் பெறுகிறார்கள். முதல் இலக்கிய உரையாக இன்று கிடைப்பது திருக்குறளுக்கு மணக்குடவர் செய்த உரையாகும்; இதற்குமுன் எந்த இலக்கியத்துக்கும் உரை கிடைக்கவில்லை. உரை செய்யப் பெற்றதாக வரலாறும் இல்லை. 15ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் எழுந்த இலக்கிய உரைகளையும், இலக்கண உரைகளையும் கால முறைப்படி காட்டும் அட்டவணையொன்றை முன் அத்தியாயத்தில் கொடுத்திருக்கிறோம்.

12ஆம் நூற்றாண்டு இலக்கிய வரலாற்றைப் பார்க்கும் போது, இங்கு மூன்று இலக்கிய உரைகளைக் காண்கிறோம். முதலாவது, புறநானூற்றுக்குப் பெயர் தெரியாத ஓராசிரியர் செய்த பழைய உரை. சிலப்பதிகாரத்துக்கு அடியார்க்கு நல்லார் செய்த மிகவும் சிறப்பமைந்த உரை; இது இதன் பெருந் தகுதி பற்றித் தனியே முந்திய அத்தியாயத்தில் ஆராயப்பெற்றது; இது காலத்தால் புறநானூற்றுக்குப் பிற்பட்டது. பேராசிரியருக்கு முன்னிருந்த ஓராசிரியர் திருக்கோவையாருக்குச் செய்த பழைய உரை. இம் மூன்றிலும் காலத்தால் முற்பட்டது புறநானூற்றுரை. அதை இங்கு ஆராய்வோம்.

புறநானூற்று உரையாசிரியர்

ஆசிரியர்

எட்டுத் தொகையுள் நற்றிணை தவிர்ந்த ஏனை ஏழு நூல்களுக்கும், குறிப்புரையோ, பதவுரையோ, விரிவுரையோ – ஏதோ ஒருவகையான பண்டைய உரை கிடைத்து அச்சிடப் பட்டுள்ளது.[1] புறநானூற்றுக்கு மிகவும் சிறப்பான ஓர் உரை செய்யப்பெற்றுள்ளது. அதன் ஆசிரியர் பெயரோ வேறெந்த வரலாறோ விளங்கவில்லை. இவரைக் குறித்து அறியப்படுவதெல்லாம் இவரது உரையைக் கொண்டுதான். 'வைத்து' என்ற சொல்லை இடையே பெய்து இவர் உரைநடை எழுதிச் செல்வதால், இவர் தென்பாண்டி நாட்டினராயிருக்கலாமென்று கருத இடமுண்டு. இவர் வைதிக சமயத்தவர் என்பதில் தடையில்லை. 'தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங்கடனிறுத்தல்' என்ற தொடரின் உரையில் (பாட்டு 9) பிண்டோதகக் கிரியை என்று இவர் சொல்வதால் இது நன்கு விளங்கும். சிவபிரானைக் குறிப்பிட்டு எழுதும் போது, திருமுடி, திருமிடறு, திருநுதல், திருச்சடை, திருநயனம், திருமார்பு என்றே தவறாது எழுதுவார். பல தேவர் நிறத்தைக் கங்கையொக்கும் திருநிறம் என்பார். திருமால் மேனியை நீலமணி போலும் மேனி என்பார். முருகனைப் பிள்ளையார் என்பார். இவர் சிறந்த சைவர் என்று தெரிகிறது; எனினும், சமயப்பொறை மிக்கவர் என்பதை இவர் எழுதும் ஓர் உரையால் நன்கு தெளியலாம். 198ஆம் பாடலுரையில் 'ஆலமர் கடவுளன்ன நின்செல்வம்' என்றவிடத்து, பொதுவாக ஆலின்கீழ் அமர்ந்துள்ள தென் முகக் கடவுள் என்றே யாரும் உரை எழுதுதல் இயல்பு. இவர் 'ஆலிலையின்கண் மேவிய திருமால் போலும் நின்னுடைய செல்வம்' என்று எழுதி, பின்னர் 'ஆலின்

1 இவ்வுரைகளின் விளக்கத்தை எமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, 13ஆம் நூற்றாண்டு பக்கம் 109–118 இல் காண்க.

கீழமர்ந்த முக்கட் செல்வனாகிய கடவுளை யொப்ப என்று உரைப்பினும் அமையும்' என்று எழுதுவது காணத்தக்கது. பலதேவரைக் குறிப்பிடும்போது நம்பி மூத்த பிரான் என்று எழுதுவதும் காணத்தக்கது.

இவர் இசையும் வல்லவர். மூவேழ் துறையும் (152) என்றவிடத்து 'வலிவு, மெலிவு, சமம் என்று மூன்று தானத்தினும் ஒவ்வொன்றில் ஏழுதானம் முடித்துப் பாடும் பாடற்றுறையை; அன்றி இருபத்தொரு நரம்பாற் றொடுக்கப் படும் பேரியாழ்[1] எனினும் அமையும்' என்று எழுதி இருப்பதாலும் பிற குறிப்புக்களாலும் அறியலாம்.

புறநானூற்றுரை

இவ்வுரையானது நூல் முழுமைக்கும் கிடைக்கவில்லை. மூலத்தை உரையோடு பலமுறை ஐயரவர்கள் அச்சிட்டார்கள். அவர்களுக்குக் கிடைத்த மூல ஏடுகள் 8; உரைப் பிரதிகள் 13. உரைப் பிரதி ஒன்று மட்டும் 266 பாடலுக்கு உரை உடையது. ஏனையவை யாவும் குறைவான பாடல்களே கொண்டவை. புறநானூறு 400 பாடலுடைய நூலாயிருந்தும், அதன் 267–8 பாடல்கள் எப்பிரதிகளிலும் கிடைக்கவில்லை.[2] உரை 266ஆம் பாடலோடு நின்று விடுகிறது.[3] ஏனைய பகுதிகளுக்கு உரை இல்லை.

இவ்வாசிரியருடைய உரையின் இயல்பை ஐயரவர்கள் நன்கு ஆய்ந்து மூன்றாம் பதிப்பில் பதினைந்து பக்கம் விளங்கக் கூறியிருக்கிறார்கள். உரையையும் அக்

1 ஆயிரம் நரம்புடையது பேரியாழ் என்பது அடியார்க்கு நல்லார் விளக்கம்; பேரியாழ் மறைந்துவிட்டது என்று அவரே கூறுகிறார்.

2 அவ்வையார் என்ற 4ஆம் அத்தியாயம் பக்கம் 449-451இல் புறநானூற்றின் 268ஆம் பாடல் என்று கருதத் தக்க ஒரு பாடலைப் பற்றிய குறிப்பு உள்ளது.

3 யாம் பரிசோதித்த ஓர் உரைப் பிரதியானது 256ஆம் பாடலின் தொடக்க வரிகளோடு அபூர்த்தியாய் இருந்தது.

குறிப்பையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வரும் செய்திகள் சொல்லப்பெறுகின்றன. 'இவருடைய உரைநடையின் அமைதியும் உரைநயமும் இலக்கணம் கூறும் திறமும் பிறவும், இளம்பூரணர், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர், அடியார்க்குநல்லார் முதலியவர்களுடன் ஒப்பக் கருதும் அறிவுடையராக இவரைப் புலப்படுத்துகின்றன. தமிழ் நாட்டின் பண்டைக்கால வரலாறுகளையும் தமிழர் ஒழுக்கம் முதலியவற்றையும் அறிவிக்கும் கருவூலமாகிய இந்நூலுக்கு உரை வகுக்கப் புகுந்ததொன்றே இவர் பேராற்றலுடையா ரென்பதைப் புலப்படுத்தும்'—ஐயரவர்கள் முகவுரையின் பகுதி.

இவருடைய உரையானது எளிய நயம்மிக்க பொழிப் புரையாக உள்ளது. மூலத்திலுள்ள ஒவ்வொரு சொல்லையும் விடாது தெளிவாக விளக்கித் தொடர்பு படுத்தி உரை எழுதுகிறார். ஆற்றொழுக்காகச் செய்யுளிற் சொற்கள் அமைந்தவாறே இவர் பொருள் கூறிச் செல்வதால் மூலத்தை நன்கு வரையறை செய்யவும் முடிகிறது.[1] உரை எளிமையாய்

1 இந்த இயல்பானது, யாம் புறநானூற்று உரை யொன்றை ஆராய்ந்த போது, 22ஆம் பாடலில் 31–32 அடிகளில் ஓசை நயமும் எதுகை நயமும் அமையும்படி 'வயங்கு செந்நா' என்றும், 'பிற் பிறரிசை நுவலாமை' என்றும் உண்மைப்பாடம் கண்டு கொள்ள உதவிற்று. இதன் வரலாற்றைச் சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் சங்க இலக்கியப் பதிப்பு முகவுரையில் காணலாம். மற்றுமோரிடம் குறிப்பிடத்தக்கது.

'யாதும் ஊரே' என்ற மிகவும் நன்கு தெரிந்த பாட்டில் (192), 'சாதலும் புதுவதன்றே, வாழ்தல் (இனிதென மகிழ்ந்தன்று மிலமே)' என்பது அச்சில் உள்ளபடி நான்காம் அடி. உரை, 'சாதலும் கருவிற்றோன்றிய நாளே தொடங்கி உள்ளது; வாழ்தலை இனிதென்று உவந்தது மிலம்' என்பது. அச்சில் இக்கருத்துக்கு உரிய மூலம் இல்லை. இவ்வுரைகாரர் மூலத்தை ஒட்டியே உரை எழுதுபவர்; சொற்களைப் பெய்துரைத்தால், பெய்துரைக்கப்பட்டது, வருவித் துரைக்கப்பட்டது என்று தவறாது எழுதுவார். இங்கு அவ்வாறு குறிப்பிடவில்லை. மேலும் யாம் பரிசோதித்த ஏட்டில், 'சாதலும் புதுவதன்றே, உளது; வாழ்தல்' என்று காணப்பட்டது. ஆதலால் உரைக்குப் பொருந்த இதுவே பாடமாதல் வேண்டும்; உளது என ஒருசொல் இருந்தால் அதை விரித்துப் பொருள் செய்து கொள்ளலாம்.

இருப்பினும், இவர் ஆழ்ந்த புலமை உடையவர் என்பதை இவர் கூறும் பல உரைகளால் நன்கறியலாம். பல இடங்களில் பாடபேதங் காட்டுகிறார்: என்பதும் பாடம், என்று பாடமோதுவாரும்உளர் என்று அனேகப்பாடல்களில் காட்டுகிறார். இவ்வாறு கூறுவாரும் உளர், உரைப்பாரும் உளர் என்றும், இவ்வாறு கூறினும் அமையும் என்றும், தவறாது பாடல்தோறும் பொருள் எழுதிச் செல்வது இவருடைய புலமைக்குச் சான்று. இவருக்குமுன், புறநானூற்றுக்கு உரை இருந்ததாகத் தெரியாவிட்டாலும், உரை சொல்லும் மரபு இருந்து வந்திருக்கிறது. அதையே இவர் சுட்டுகிறார். எனினும், பிறரை மறுத்துரைப்பதோ கண்டிப்பதோ இல்லை. தாம் உடன்படாத இடத்து 'இவ்வாறு உரைப்பாரும் உளர், அது பொருந்துமேல் கொள்க' என்பார். தவறாது வினைமுடிபு காட்டி இலக்கணக் குறிப்புக்களையும் குறைவறத் தந்து, துறை விளக்கங் கூறி முடிப்பார். இவர் உரையின் அமைப்பு பதவுரை போன்றது. சொற்களை மாற்றிப் பொருள் கொள்ளாமல் சொற்கள் அமைந்தவாறே பொருள்கூறிச் செல்லுதல் இவருடைய சிறந்த இயல்பு. எங்கேனும் ஒரு சொல் சேர்க்க நேர்ந்தாலும், ஒரு சொல் தரப்பட்டது, ஒரு சொல் வருவிக்க, ஒரு சொல் கூட்டிப் பொருளுரைக்க என்று கூறுவார்.

இவருடைய உரையில் வட சொல்லாட்சி மிகவும் குறைவாகவே காணப்படும். 'பிண்டோதகக் கிரியை' என்னும் தொடர் முன்னமே காட்டப்பட்டது; அத்தியயனம், பரிகாரம் பரிகரித்தல் என்பன பின்னும் சில. மேற்கோளாக இவர் எடுத்துக் காட்டும் நூல்கள் தொல்காப்பியம், புறப் பொருள் வெண்பாமாலை, தமிழ்நெறி விளக்கம், பெரும் பாணாற்றுப் படை, குறுந்தொகை, கலித்தொகை, சிந்தாமணி என்பன. நூற்பெயரைச் சொல்வது இவர் வழக்கமன்று; நாலடி, குறள் வரிகளைத் தம் உரைநடையாகவே எழுதியும் செல்வார்.

உரை இயல்பு

இவர் உரையின் இயல்புகளில் சிறப்பான சிலவற்றை இங்குக் கூறுவோம். மூலத்தை ஒட்டியே உரை கூறி வருகின்ற இவர், இன்றியமையாத இடங்களில் கருத்தை வேறு சொற்களைப் பெய்து விளக்குகிறார். 'அக்கறை – மறை நவில் அந்தணர் நுவலவும் படுமே' என்ற இடத்து 'அக் கறுப்புத்தான் மறுவாயும், வானோரை உய்யக் கொண்ட மையின் வேதத்தைப் பயிலும் அந்தணராற் புகழவும் படும்' என்பார். இவ்வாறு பெய்துரைப்பதன் காரணத்தைச் சில சமயம் பின்னே விளக்கிக் கூறுவார். 'முடிவுத் தோளோச்சித் தண்ணென வீசியோயே' என்ற இடத்து, சாமரத்தாற் குளிர வீசினாய் என்று எழுதிவிட்டு, முழவுத்தோளோச்சி எனவும், தண்ணென வீசியோய் எனவும் கூறியவாற்றால் சாமரை என்பது பெற்றாம் என்று எழுதுகிறார்.

மாறிக் கூட்டுதல் இவர் உரையில் மிகவும் குறைவு. வைத்து என்ற சொல்லைப் பெய்து எழுதுவதுபோல, பரிசு என்ற சொல்லையும் பெய்து எழுதுவார்.

மூலச் செய்யுளில் வரும் சொற்களின் கருத்து தம்முள் பொருந்தாமல் இருப்பதாகத் தோன்றின், அப்பொருத்த மின்மையை எவ்வாறு பொருத்துவது என்று நன்கு விளக்கிக் காட்டுவார்: 2 ஆம் பாட்டில் குணங்களுக்கு உவமையாக ஐம்பெரும் பூதங்கள் கூறியவிடத்து அவை நிலன், விசும்பு, வளி, தீ, நீர் என்ற முறையில் கூறப்பட்டுள்ளன. இக் கூற்று, பூதங்களுடைய தோற்ற முறையாக வேனும், ஒடுக்க முறையாக வேனும் இல்லை. இம்மாறுபாட்டை இவர், போற்றார்ப் பொறுத்தல் முதலாகிய குணங்களை அரசிய லடைவாற் கூறுகின்றாராதலின் பூதங்களின் அடைவு கூறா ராயினர் என்று தெளியவைக்கின்றார். 'ஆரைச் சாகாட் டாழ்ச்சி போக்கும் உரனுடை நோன் பகட்டன்ன வெங்கோன்' என்றவிடத்து, உயர்ந்த தலைவனுக்கு இழிந்த பகட்டை உவமை கூறுவது குற்றமாகுமோ என்னும்

மயக்கத்தை, 'இராச்சிய பாரத்தைப் பொறுத்து நடத்துமாறு நோக்கி நோன்பகட்டோடு உவமித்தமையின் இறப்ப இழிந்த ஆனந்த உவமை அன்றாயிற்று' என்பதனல் நீக்குகின்றனர்.

இவர் காலத்து அணியிலக்கணம் பெரிதும் ஆட்சிக்கு வரவில்லை போலும்; சில அணிகளையே சொல்லுகிறார். சிலவற்றைப் பெயர் சொல்லவில்லை; ஓரணி கருதி நின்றது சில அணி தோன்ற நின்றன என்று மட்டுமே சொல்கிறார்.

பொருளுடைய விளக்கங்கள் பல சொல்லுகிறார், எருவை - தலைவெளுத்து உடல் சிவந்திருக்கும் பருந்து என்கிறார்; எந்தச் சொல்லையும் எந்தப் பொருளையும் குறிக்க வழங்கும் தவறான இன்றைய தமிழ் ஆசிரியர் மரபில், இவ்வாறு இவர் செய்துகாட்டும் பொருள் வரையறை சிறப்புடையது. வண்டு-மறவருள் ஒருசாதி என்பார். கானயானை தந்த விறகு என்றது, இவன் தவம் மிகுதியால் அதுவும் ஏவல் செய்தல்-நல்ல விளக்கம். நெடுமொழி மறந்த சிறு பேராளர்- நெடுமொழி மொழிதலாற் பேராண்மையும் பின் அதனை மறத்தலாற் சிறுமையும். படைமடம் என்றது வீரரல்லாதோர் மேலும், முதுகிட்டார் மேலும் புண்பட்டார் மேலும் மூத்தோர் இளையோர் மேலும் செல்லுதல். மீன் கணற்று அதன் சுனையே (109) என்றது, சுனையினது பன்மையும் தெளிவும் சிறுமையும். வாணிகப் பரிசிலன் அல்லேன் (208): யான் தரங்கெடப் பொருள் கொடுபோமவன் அல்லேன்; அவனாயின் இதுவும் கொடுபோவன்; நீ எனக்குத் தரமறிந்து தரவேண்டும் என்பதாம். அருளாவது ஒன்றின் துயர் கண்டாற் காரணமின்றித் தோன்றும் இரக்கம்; அன்பாவது தன்னாற் புரக்கப்படுவார் மேலுளதாகிய காதல் (5). வழிபடுவோரை வல்லறிதி (10). என்பது, அறிந்து அவர்களுக்கு அருள் செய்வை என்பதாம். மன்னிய வேள்வி (26) என்றது, களவேள்வி யொழிந்த வேள்விகளை. 63ஆம்

பாடலில் துறையை விளக்குமிடத்து, இது பொறுத்தற்கரிய பிழையைப் பொறுத்த குணவென்றியான், அரசவாகை யாயிற்று என்பார். பரணன் 'பாடினன்' என்ற இடத்து (99), இன்றும் பரணன் பாடினன் என்றது, அவனும் தன் பெருமையாற் பாடினன், பிறராற் பாடப்படுதல் அரிது என்றதாம்.

கோவதை முதலாயின வாக்காலும் சொல்லப் படாமையின், ஆன் முலையறுத்த எனவும், மகளிர் கருச் சிதைத்த எனவும், பார்ப்பார்த் தப்பிய எனவும் மறைத்துக் கூறப்பட்டன (34); இறந்த என்று சொல்லுதல் இன்னாமை யால், போகிய என்றார்—என்பன இவர் கருதும் இடக் கரடக்கலுக்குக் காட்டுக்கள்.

சில வழக்குகள்: கொண்டைமேற் காற்றடிக்க—என்பதொரு வழக்குப்பற்றி நின்றது (33). 'கிளி... குரலனையன் என்றது, கிளியீடு வாய்த்தாற் போல்வ னென்னும் வழக்கைப் பற்றி நின்றது (138). இங்கு 'கீழ்ச்செய் தவத்தால் கிளியீடு நேர்பட்டு' என்ற திருவாசகத் தொடர் ஒப்புநோக்கத்தக்கது. தேவர்களும் அசுரர்களும் பொருவழிப் பகலும் இராப்போல இயங்கித் தாம் போர்செய்தற் பொருட்டு அசுரர் ஞாயிற்றைக் கரந்தார்கள்; ஞாலம் அதனை உள்ள பருவரல் தீரத் திருமால் அதைக் கொண்டுவந்து விட்டதொரு கதை—என்கிறார். மோரியராவார் விச்சாதர சக்கரவர்த்திகள்; விச்சாதரும் நாகரும் என்ப (175) என்று எழுதுமிடத்து, அக்காலத்துப் புவியியல் (உலகத்துள்ள நாடுகள் மக்கள் பற்றிய) அறிவு குறைவாதலால், அயல் நாடுகளிலிருந்து வந்தோர் யாராயினும், விச்சாதரர் நாகர் என்று கூறும் மரபு இருந்தமை பெறுகிறோம்.

69ஆம் பாடல் உரையுள், ஒரு நாளுள் முதல் பத்து நாழிகையும் அறத்தின் வழியொழுகிப் பின் பத்து நாழி கையும் இறையின் முறைமை கேட்டுச் செய்த பொருளைப்

பரிசிலர்க்குக் கொடுத்து மகிழ்ந்திருத்தல் என்று இவர் உரை எழுதியிருப்பது, இறையனுர் அகப் பொருளுரையைத் தழுவியது: 'தலைமகனால் தலைநின்று ஒழுகப்படுவன தருமார்த்த காமமென்பன; அம்மூன்றினையும் ஒரு பகலை மூன்று கூறிட்டு முதறகட் பத்து நாழிகையும் அறத்தொடுபட்டுச் செல்லும்; இடையன பத்து நாழிகையும் அருத்தத்தொடு பட்டுச் செல்லும்; கடையன பத்து நாழிகையும் காமத்தொடு பட்டுச் செல்லும்; ஆதலால் தலைமகன் நாழிகையளந்து கொண்டு தருமத்தொடு படுவான், தலைமகளும் வேண்டவே தானும் வேண்டப் போந்து அத்தாணி புகுந்து அறங் கேட்பதும் அறத்தொடு பட்டுச் செல்வதும் செய்யும்: நாழிகை யளந்து இடையன பத்து நாழிகையும் இறையும் முறையும் கேட்டு அருத்தத்தினெடு பட்டு வாழ்வானும் இறை.'

காலம்

இவ்வுரைகாரர் காலத்தை அறிவற்குச் சில குறிப்புக்கள் கிடைக்கின்றன. ஒன்று தமிழ்நெறி விளக்கம் என்ற பண்டைய அகப்பொருள் இலக்கண நூலுள் வரும் 'நிரையிர் செல்லுமோ என்ரோர்ந்து' என்ற பாடலின் மூன்ரும் அடியை இவர் மூன்றிடங்களில் எடுத்துக்காட்டுகிருர். 'ஏவல் இளையர் தாய்வயிறு கரிப்ப' என்பது இவ்வடி. இப்பாடல் தமிழ் நெறி விளக்க ஆசிரியரே செய்தது. இந்நூலின் காலம் 9ஆம் நூற்ருண்டு. அன்றியும் இவர் சிந்தாமணி, புறப் பொருள் வெண்பாமாலை என்ற இலக்கிய இலக்கணங்களையும் எடுத்துக் காட்டுகிருர். இவற்றின் காலமும் ஒன்பதாம் நூற்ருண்டு.[1] ஆதலால் புறநானூற்றுரை இவற்றின் பின்னர் எழுந்தது என்பது தெளிவு.

இனி 8ஆம் பாடலுரையில் இவ்வாசிரியர் 'பகல் விளங்கலை என்னும் பாடத்திற்குத் திங்கள் மண்டிலமாக்கி,

---

1 எமது ஒன்பதாம் நூற்ருண்டுத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இம் மூன்று நூல்களின் காலமும் வரையறை செய்யப்பெற்றுள்ளது.

மாறி வருதி என்பதற்குத் தேய்ந்தும் வளர்ந்தும் வருதி எனவும் பிறவும் அதற்கேற்ப உரைப்ப' என்று எழுதுகிருர். 'உரைப்பவர் இளம்பூரணர்' என்பது ஐயரவர்கள் அடிக் குறிப்பு. இளம்பூரணர் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் 306 ஆம் சூத்திரமாகிய 'ஒரீஇக் கூறலும் மரீஇய பண்பே' என்பதற்கு உரை எழுதுமிடத்து, 'இதுவும் உவமைக் குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று, உவமையை உவமிக்கப்படும் பொருளின் நீக்கிக் கூறலும் மருவிய இயல்பு என்றவாறு' என்றெழுதி புறம் 8 ஆம் பாடலின் முதல் நான்கடி நீக்கி ஏனைய அடிகளை எடுத்துக் காட்டாகத் தந்துள்ளார். காட்டிய பகுதி பின்வருவது;

கடந்தடு தானைச் சேர லாதனை
யாங்ஙனம் ஒத்தியோ, வீங்குசெலல் மண்டிலம்?
பொழுதென வரைதி, புறக்கொடுத் திறத்தி,
மாறி வருதி, மலைமறைந் தொளித்தி,
அகலிரு விசும்பி னானும்
பகல்விளங் குதியால் பல்கதிர் விரித்தே.

இப்பகுதி ஐயரவர்கள் புறநானூற்றுப் பதிப்பிலுள்ளது போலவே இளம்பூரணத்தில் அச்சிடப் பட்டிருக்கிறது. அங்ஙனமாயின், ஒன்று: 'பகல் விளங்கலையால்' என்று புறநானூற்றுரைகாரர் காட்டிய வேறுபாடம் இங்கு இல்லை; இரண்டு: இளம்பூரணர் கூறியபடி 'உவமையை உவமிக்கப் படும் பொருளின் நீக்கிக் கூறல்' என்ற கருத்து இதில் இல்லை. 'பகல் விளங்கலையால்' என்ருல்தான் இளம்பூரணர் கருத்துக்கு இப்பாடல் உவமையாகும்; இல்லையாளுல் இது உவமையாகாது. ஆதலால் பாடலின் இறுதி வரி, 'பகல் விளங்கலையால் பல்கதிர் விரித்தே' என்று இருத்தற்குரியது. பகல் விளங்காமையால் புறநானூற்றுரைகாரர் இது திங்கள் மண்டிலமென்றும் (பகல் விளங்கும் சூரிய மண்டிலமல்ல) திங்கள் இயல்புக்குப் பொருந்தத் தேய்ந்தும், வளர்ந்தும் வருதி என்றும் உரைப்பர் என்று பொருத்தி விளக்கிக்

காட்டியிருக்கிறார். உரைக்குத் தொல்காப்பியச் சூத்திரத் தோடுள்ள பொருத்தத்தாலும், புறநானூற்றுரைகாரர் விளக்கத்தாலும், ஐயரவர்கள் கருத்தாலும் 'பகல் விளங்கலை' என்பதே பாடம் என்று உறுதியாய் ஏற்படுகிறது.[1]

இங்கு நமது நோக்கம் திருத்தமான பாடம் காண்பதன்று; இளம்பூரணர் உரையைப் புறநானூற்றுரைகாரர் சுட்டிப் பேசுகிறார் என்பதே. இளம்பூரணர் காலம் கி. பி. 1070 – 1090 என்று வரையறை செய்திருக்கிறோம்.[2] இது கொண்டு புறநானூற்றுரைகாரர் காலத்தால் இதற்குப் பிற்பட்டவர் என்பது தெளியலாம்.

அன்றியும், புறநானூறு 9ஆம் பாட்டு உரையில் 'முந்நீர் விழவின் நெடியோன்' என்னுமிடத்து முந்நீர் என்ற சொல்லுக்கு இவர் எழுதும் பொருளை அடியார்க்கு நல்லார் மறுக்கிறார். இது அடியார்க்கு நல்லார் வரலாற்றில் விளக்கப்பட்டுள்ளது – பக்கம் 576. முந்நீர்க் கடற்றெய்வத்திற் கெடுத்த விழாவினையுடைய நெடியோன் என்று உரை கூறி, 'முந்நீர் யாற்றுநீரும், ஊற்றுநீரும், மழைநீரும் அன்றி, முன்னீர் என்று ஓதி, நிலத்துக்கு முன்னாகிய நீர் என்றும் உரைப்ப' என்ற கருத்தை அடியார்க்கு நல்லார் மறுக்கிறார்; 'முச்செய்கையையுடைய நீர் முந்நீரென்பது; முச்செய்கை யாவன மண்ணைப் படைத்தலும், மண்ணை யழித்தலும், மண்ணைக் காத்தலும்.' இக்கருத்தையே பெரும்பாணாற்றுப் படை உரையிலும், சீவகசிந்தாமணி உரையிலும் நச்சினார்க்கினியர் கூறுகிறார். அடியார்க்கு நல்லார் காலம் 12ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியும் நச்சினார்க்கினியர் காலம்

1 தொல்காப்பியம் பொருளதிகார உரையில் (307) பேராசிரியர் இப்பாடல் முழுமையும் எடுத்துத் தந்து, 'பகல் விளங்கலை' என்ற பாடமே காட்டுகிறார். காட்டிய விடத்துப் பாடலையும் விளக்கியுரைக்கிறார்; அடுத்த சூத்திர உரையும் பார்க்க.

2 எமது 11 ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பக்கம் 203 – 238.

14ஆம் நூற்றாண்டும் ஆகும். எனவே அடியார்க்கு நல்லாரால் மறுக்கப்பட்ட புறநானூற்றுரைகாரர், 12ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதிக்கு முற்பட்டவராகிறார்.

162ஆம் பாடலுரையில், 'யாம்பிணித்த என்னும் பன்மை பெருமிதந்தோன்ற நின்றது' என்கிறார். சிலப்பதிகார அரும்பதவுரைகாரர் (20 : 13), 'யாம் என்றாள் தம்பிராட்டியாதலால் தன் பெருமிதந் தோன்ற' என்று எழுதுகிறார். அவரைத் தழுவி இவர் எழுதினாரென்று கொண்டால், இவர்காலம் அவர் காலமாகிய கி. பி. 1025க்கு[1] இவர் பிற்பட்டவர் என்பது தெளிவு.

இவற்றால் நாம் பெறுவது, புறநானூற்றுரையாசிரியர் காலம் 11ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னும், 12ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்கு முன்னும் என்று தெரியும்போது, இதை 1100 – 1125 என்று முடிவு செய்வதும் பொருத்தமாகத் தெரிகிறது.

திருக்கோவை - பழைய உரையாசிரியர்

'திருக்கோவையார் பழையவுரை' என ஓர் உரை தஞ்சைச் சரசுவதிமஹால் வெளியீடாக 1951இல் வெளிவந்து, பின் காசிமடத்துப் பதிப்பாக 1960இல் பேராசிரியருரையோடு சேர்த்து வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வுரையாசிரியர் பெயர் முதலிய வரலாறு எதுவும் புலப்படவில்லை. எனினும், இவ்வுரை மிகவும் பழமையானதோருரை யென்று மட்டும் தெரிகிறது. பேராசிரியர், பிறர் இவ்வாறு உரை கூறுவர் என்றும், பிறர் பாடம் கொள்வர் என்றும் குறிப்பிட்ட இடங்களில் முப்பது இடங்களுக்கு மேல் இவ்வுரையுட் காணப்படுகின்றன. ஆதலால் இவ்வுரையின் காலம் பேராசிரியருக்கு முந்தியது என்று மட்டும் கூறலாம். அவர்

1 எமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, 11ஆம் நூற்றாண்டு பக்கம் 81-84.

உரை சுமார் 1275. எனவே இவ்வுரை 12ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி என்று கொள்வது பிழையாகாது (சுமார் 1150).

இவர் சிறந்த சைவர் என்பது சொல்லவேண்டியதில்லை. தில்லையைக் குறிப்பிடுமிடங்களில் பலவும் தெற்குத் திருப்பதி என்றும், திருச்சிற்றம்பலமென்றும், பெருமானை எங்கள் சுவாமி அம்பலநாதன், திருச்சிற்றம்பலநாதன் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். சிவபெருமானை முதலியார் என்றே பல இடங்களிலும் குறிப்பிடுகின்றார். இது அபூர்வமான ஒரு சொல்லாட்சி. தில்லையுலாவில் மட்டும் காணப்படுகிறது. அந்நூலாசிரியர் பெயரும் தெரியவில்லை. ஒருகால் இரு நூல்களும் ஒருவரே செய்ததாகலாம் அல்லது ஒரே சூழலில் வாழ்ந்தவராகலாம். சேய் என்று வருமிடங்களில் சுப்பிரமணியன் என்றும், உமைபங்கன் என்று உமை பெயர் குறிப்பிடுமிடங்களில் ஈசுவரி, பரமேசுவரி, சங்கரி என்றும் குறிப்பிடுவார். திருமாலை நயம்படப் புருடோத்தமன் என்று கூறுவார்.

இவருரையைப் பயின்றே பேராசிரியர் தம் உரை எழுதினர் என்பதைப் பல குறிப்புகளால் அறிகிறோம். 141ஆம் பாடல் இத்திருக்கணி என்ற இடத்து, ‘ இந்தத் திருவாகிய கணி, திரு என்பது சாதிப் பெயர் ; கணி என்பது தொழிற்பெயர் ; அந்தச் சோதிடம் சொல்லும் சாதியிலே பிறந்து அந்தச் சோதிடம் தப்பாமே சொல்லி வருகின்றவர் என்று அதற்கு இழிவு சொன்னபடி ’ என்பது பழைய உரை. ‘ இத்திருவாகிய கணி : திரு– சாதிப்பெயர், கணி – தொழிற் பெயர். நல்ல கணி என்று இழித்துக் கூறினராக உரைப்பாருமுளர்’ என்ற பேராசிரியர் கூற்றுக் காண்க. இப்படியே, 173 – சோத்தம் – இழிந்தார் செய்யும் அஞ்சலி, அது சோத்தெனக் கடைக்குறைந்து நின்றது ; 183 – கிழி – கிழிச்சீலை ; கிழிதம் என்று கிழிக்கும் பெயராக உரைப்பினும் அமையும் ; 193 – மிளகுக் கொடி இன்பம்

செய்யாதாயினும் கண்ணினுக்கு அழகிதாய்த் தோன்றினாற் போல- என்பன போன்ற இடங்கள் எடுத்துக்காட்டு. பாடல் 400 காண்க. 85ஆம் பாடல் சிலேடையாக உள்ளது. இரு பொருள்களையும் பழைய உரைகாரர் தனித்தனியாக எழுதியுள்ளார். இதைத் தழுவியே பேராசிரியரும் தனித்தனியாக எழுதியிருப்பதும் காண்க. இவற்றால் பேராசிரியர் முந்திய உரையை அறிந்தமை நன்கு புலப்படும்.

இவ்வாசிரியர், பிண்டப் பொழிப்பாகவும், பலசமயம் நேரே சொற்பொருள் விளக்கும் பதவுரையாகவும் எழுதிச் செல்வார். சிலவிடங்களில் தனியே விசேடவுரையும் எழுதுகிறார். அவ்விடங்கள் நயமாகவே இருக்கும். சில இடங்கள் சாமானியப் பேச்சுநடை போலவே எழுதியிருப்பார். 'சுவாமியே! நீ இவ்விடத்தில் தாழ்க்கத் தாயாரானவரும் குரோதம் பண்ணுவார்கள்; எங்கள் ஐயன்மார்கள் மிகவும் மூர்க்கராய் இருப்பார்கள்; இவ்விடந்தான் இயங்குவாரில்லாத இடமாகையினாலே இப்போதே தணிக்கும் சுவாமி.' இதுபோல்வன பல. கிளவித் தலைவனை விளிக்கும்போது சுவாமி என்றே தலைவி பாங்கி முதலியோர் கூற்றாக இவர் உரைக்கிறார். பொதுவாக இவர் உரையில் பேராசிரியர்போல அகப்பொருட் கருத்தை விளக்கியுரைக்கும் நோக்கம் காணப்படவில்லை.

இவர் திருவாசகத்தைக் குறிப்பிடவில்லையாயினும், மாணிக்கவாசகரே திருக்கோவை செய்தார் என்ற கருத்துடையவர் என்பதில் ஐயமில்லை. திருச்சிற்றம்பலம், அம்பலநாதன் என்னும் தொடர்கள் இதை உணர்த்துவதோடு வேறொரு குறிப்பும் கிடைக்கிறது. 279ஆம் பாடல் உரையில் 'சுரந்த தன் அருளால் பரிந்து எனையாண்ட சிற்றம்பலத்தான்' என்றதொடருக்கு உரை எழுதும்போது, 'தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பது மாணக்கருக்குச் சுரந்த பெரிய கருணை பொறுக்க மாட்டாமையினாலே தானும் வாய்மை

மறித்து என்னை அடிமைகொண்ட திருச்சிற்றம்பலநாதன்' என்று எழுதுகிறார். இது, முற்பிறவியில் உத்தரகோச மங்கையுள் குருவாய் வந்த பெருமான் ஆயினும் மாணக்கருள் இவரை மட்டும் தில்லையுள் வா என்று சொல்லி நீத்து மற்ற அனைவரையும் அழைத்துச் சென்றார் என்ற மாணிக்கவாசகர் வரலாற்றுச் செய்தியைக் குறிப்பதாயுள்ளது.

இவர் மேற்கோள் காட்டியது தொல்காப்பியம் ஒன்றே. ஆ ஆ என்பது திருவாசகத்துள் பலமுறை பயிலும் தொடர்; கோவையிலும் வருகிறது. ஐயோ, ஐயோ என்று இவர் இரக்கக் குறிப்பாகப் பொருள் எழுதுகின்றார் (211, 355). சிந்தாமணி என்ற சொல் வரும் இரண்டிடங்களிலும் சிந்தாமணி என்ற வள்ளல் (112, 400) என்றே எழுதுவார். இவர் காலத்தில் ஒருகால் இப்பெயர் கொண்ட ஒரு சிறந்த வள்ளல் இருந்து அந்த நினைவால் இவர் இப்படி எழுதி யிருப்பார் போலும். சுழியல் 377 – திருவலஞ்சுழி என்பார்.

இவர் கொளுவுக்கும் உரை எழுதியிருக்கிறார். பாலைக்கு நிலமில்லை யாதலால் நானிலம் என்பார் (191). சில சொற்கள்: தமியம் – தனிச்சி; பாணன் – பாணிச்சி.

இங்ஙனம், இவ்வுரை பேராசிரியர் உரை போன்ற பெருஞ் சிறப்புடையதல்லவாயினும், தன்னளவிலே சிற்சில நயங்களைப் பெற்றிருக்கிறது.

அத்தியாயம் 7

இலக்கணம்

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இலக்கண நூல்களும் சிறப்பான இடம் பெற்றிருக்கின்றன. தொல்காப்பியம் ஓர் இலக்கண நூல் என்று கூறினும், பின் விளைந்த இலக்கிய வளத்துக்கே ஒரு வரம்பு கோலித் தந்தது என்றால் உண்மையாகும். இங்ஙனமே பின் வந்த இலக்கண நூல்களையும் நாம் கருதவேண்டும். காலம் தோறும் சிறப்புடைய இலக்கண நூல்கள் செய்யப்பெற்று வந்திருக்கின்றன. ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொரு வகை இலக்கியத் தேவை தோன்றியது போலும்: இலக்கண நூல்களும் அத்தேவையை யொட்டியே தோன்றியிருக்கின்றன.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டைத் தனியே நாம் கருதுவோமானால், சிறப்புமிக்க இலக்கண ஆசிரியர் இருவர் வாழ்ந்து நூல் செய்தமை காண்கிறோம். யாப்பருங்கலம், காரிகை முதலான யாப்பிலக்கணப் புலவர் முந்திய நூற்றாண்டில் தோன்றியிருக்க, அணி யிலக்கணம் அப்போது தோன்றவில்லை. தண்டியாசிரியர் இந்த நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து இக்குறையை நிரப்பி, இன்றும் தமிழ் மக்கள் போற்றி வருகிற தண்டியலங்காரம் செய்தார். செய்த காலம் முதல் அத்துறையில் தனக்கு இணையில்லாத சிறப்புடைய நூலாக இது பயிலப்பட்டு வருகிறது.

குணவீர பண்டிதர் என்ற சைன முனிவர் இக்காலத்து வாழ்ந்து இரு வேறு இலக்கண நூல்கள் செய்தார். ஒன்று ஐந்திலக்கணத்துள் எழுத்தும் சொல்லும் கூறுகிற நேமி

நாதம்; இது முந்திய நூற்றாண்டில் தோன்றிய வீரசோழியம் போன்றது; அது கலித்துறை, இது வெண்பா. மற்றது, பன்னிரு பாட்டியல் முதலான பாட்டியல் நூல்கள் போல, பாட்டியல் கூறும் வச்சணந்திமாலை என்னும் வெண்பாப் பாட்டியல்.

மேற்குறித்த இலக்கண நூல்கள் யாவுமே பழைய உரையுடையன. இவற்றுள் தண்டியலங்காரம் நூற்பா; ஏனைய நேமிநாதமும் வச்சணந்தி மாலையும் வெண்பா. ஆசிரியர்களுள் முன்னவரான தண்டி சைவ சமயத்தவர்; பின்னவர் சைன சமயத்தவர்.

தண்டியாசிரியர்

அணியிலக்கணம்

'எழுத்து முதலாம் ஐந்திலக்கணமும் தோய்ந்து பழுத்த தமிழ்ப் புலமை' என்று குமரகுருபரர் பாடுகிறார். தமிழில் நான்கிலக்கணத்தைப் பற்றிய குறிப்பு முதன் முதலில் இறையனார் களவியலில் வருகிறது. புத்தமித்திரனார் என்ற பௌத்த சமயத்தினரான ஆசிரியர் 11ஆம் நூற்றாண்டில் வீரராசேந்திர சோழனுடைய ஆதரவில் வாழ்ந்து, அவன் பெயரால் செய்த வீரசோழியம் என்ற இலக்கண நூல் ஐந்திலக்கணமும் கூறுவது; 'எழுத்துச் சொல் நற்பொருள் யாப்பு அலங்காரமென்னும் பாமேவு பஞ்ச அதிகாரமாம் பரப்பைச் சுருக்கித்' தாம் சொல்வதாக அவர் எழுதுகிறார். அலங்காரப் பகுதிக்கு அவர் வைத்துள்ள ப்யெர் (அலங்கார அதிகாரம்) என்பது. அடுத்து, 12ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தோன்றிய பாட்டியல் இலக்கணமாகிய வச்சணந்திமாலை என்பது, ஆசுகவிக்கு இலக்கணம் கூறுமிடத்து, ஐந்திலக்கணங்களையும், அவற்றுள் இறுதியாக அலங்காரத்தையும் குறிப்பிடுகிறது:

பேரெழுத்தில் சொல்லில் பொருளில் பெருங்கவியில்
சீர்அலங்கா ரத்தில் தெரிந்தொருவன் – நேர்கொடுத்த
உள்ளுரைக் கப்போ துரைப்பதனை ஆசென்றார்,
எள்ளாத நூலோர் எடுத்து :

நன்னூலின் சிறப்புப்பாயிரம், அரும்பொருள் ஐந்து என இவ்வைந்திலக்கணங்களையும் குறிப்பிடுகிறது :

குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்
எனும்நான் கெல்லையின் இருந்தமிழ்க் கடலுள்
அரும்பொருள் ஐந்தையும் யாவரும் உணரத்
தொகைவகை விரியில் தருக என

என்பது காண்க. ஆனால் இன்றுள்ள இலக்கண நூல்களில் முற்பட்ட இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியம், எழுத்து சொல் பொருள் என்ற மூன்று அதிகாரங்களே உடையது.

எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடிச்
செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணி

என்ற பனம்பாரனாரது தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரத்தால் எழுத்து சொல் பொருள் என்ற மூவகைப் பாகுபாடே முந்து நூலாகிய அகத்தியத்திலும் இருந்தது என நாம் கருதவேண்டும். தொல்காப்பியத்துப் பொருளதி காரத்துள் பொருள் என்ற அதிகாரத்துள் யாப்பு, அணி என்ற பிற இரு அதிகாரங்களும் அடங்கியுள்ளன. அணியை வட நூலார் அலங்கார சாஸ்திரம் என வழங்குவர். பொருளை விளக்குவது உவமை யாகலான், தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரத்துள் உவம இயலைச் சேர்த்தார். அகத்திணையியலினுள் உவமத்தை உள்ளுறை உவமம் ஏனை உவமம் என இரு கூறாக்கிச் சுருக்கிக் கூறிய பின், உவமவியலுள் அவற்றை விரித்துக் கூறினார். அவர் கூறும் உவமக் கூறுபாடுகள் தொழில் பயன் வடிவு வண்ணம் என நான்கு. பின்வந்த நூலாசிரியர் இவற்றைச்

பல அலங்காரங்களாக்கி வேறு பல அலங்காரங்களும் சேர்த்து அணியிலக்கணம் செய்வாராயினர். தொல்காப்பியர் கொண்ட அணி, உவமம் ஒன்றே. உவமத்தின் வழியாகப் பொருளணிகள் பல தோன்றும் என்ற கருத்து, பிற்காலத்தில் அப்பைய தீக்ஷிதர் வடமொழியில் செய்த சித்திரமீமாம் சையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது என்று ஆசிரியர் பலர் பின்வரும் வரிகளால் அவர் கருத்தை எடுத்துக் காட்டுவர்.[1]

உவமை என்னும் தவலரும் கூத்தி
பல்வகைக் கோலம் பாங்குறப் புனைந்து,
காப்பிய அரங்கில் கவினுறத் தோன்றி,
யாப்பறி புலவர் இதயம்
நீப்பறு மகிழ்ச்சி பூப்பநடிக் கும்மே.

அலங்கார சாஸ்திரமாக நமக்கு இன்று கிடைக்கும் பழைய இலக்கணநூல் தண்டியலங்காரம் என்பது. இதைச் செய்த ஆசிரியர் தண்டியாசிரியர் எனப்படுகிறார்.

தமிழில் அணியிலக்கணம்

தமிழில் அணியிலக்கண வரலாற்றை மட்டும் இங்குச் சிறிது கூற எண்ணுகிறோம்; அதன் பொருளைச் சொல்ல வில்லை. கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் செய்யப்பெற்றது என்று கருதத்தக்க நக்கீரர் களவியல் உரையானது எழுத் ததிகாரம் சொல்லதிகாரம் யாப்பதிகாரம் பொருளதிகாரம் என்றுமட்டும் குறிப்பிடுகிறது; அணியதிகாரம் என்று பெயர் எதுவும் சொல்லவில்லை. எனினும், அதே நூற்றாண்டில் அணியிலக்கணம் தோன்றிவிட்டது என்று தெரிகிறது. பிற்காலத்தில் யாப்பருங்கல விருத்தியுரை

1 தக்கயாகப் பரணி 12ஆம் தாழிசையில், சொல் பொருள் அலங்காரம் என்ற இலக்கணப்பகுதிகளைத் தொனியால் குறிப்பிட் டிருப்பதையும் காண்க: வெல்லும் பொரு ளதிகாரம் அலங்காரம் விளங்கச் சொல்லும் பொருள் செருகுங் குழல்மடவீர் கடைதிறமின்.

முதலியன அணியியல்[1] என்ற பெயரால் ஓர் அணியிலக்கண நூலைக் குறிப்பிடுகின்றன. இந்நூல் எட்டாம் நூற்றுண்டில் தோன்றியது என்று சொல்லக்கூடும். இது நூற்பாவால் ஆனது. இதுவே தமிழில் முதன்முதல் தோன்றிய அணியிலக்கண நூலாகும். இந்த நூல் இன்று இல்லை.

வீர சோழிய அலங்காரப் படலத்தில் உதாரதை என்று தொடங்குகிற அணி முதல் மடக்கு என்ற சொல்லணி வரையில் அணிக்கு விளக்கமாக 105 நூற்பாக்களும் எடுத்துக்காட்டாகப் பல வெண்பாக்களும் தரப்பட்டுள்ளன. இந்நூற்பாக்கள் மற்ருேர் அணியிலக்கண நூலிலிருந்து உரையாசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகிருர். இவை அணியியல் சூத்திரங்களாயிருக்கலாம். இவ் அணியியலானது தனியே தமிழ் மரபில் அணியிலக்கணங்களைக் கூறுவதென்று கருத வேண்டும். இது தருகின்ற பெயர்கள் யாவும் தமிழ்ப் பெயர்களாகவே உள்ளன.

பின்னுல் வடமொழித் தண்டியாசிரியர் தொடர்பு ஏற்பட்டுத் தமிழில் அலங்கார நூல்கள் எழலாயின. அலங்கார நூல் என்ற மாத்திரத்தில் எல்லோருக்கும் முதலில் தண்டியாசிரியரின் அலங்காரமே நினைவுக்கு வருகின்றது. இவர் காலம் கி. பி. 1133 – 1150 ஆக இருக்கலாம். ஆனுல், இவருக்கு முன்னதாக கி. பி. 1060 – 1090 இல் வாழ்ந்தார் எனக் கருதத்தக்க புத்தமித்திரனுர் என்ற பௌத்த சமய ஆசிரியர் செய்த ஐந்திலக்கணம் கூறும் வீரசோழியம் என்னும் பெயருடைய இலக்கணமே முதலாவதாக அணியிலக்கணத்தை விரித்துரைக்கின்றது. இந்நூலின் முதல் நான்கு பகுதிகளும் எழுத்ததிகாரம் சொல்லதிகாரம் பொருளதிகாரம் யாப்பதிகாரம் என்று பெயர் வைத்தார். இதன் ஐந்தாம் பகுதியை அலங்காரப்

1 இதுபற்றிய ஒரு குறிப்பு, 5ஆம் அத்தியாயத்தில் காணப்படும். (பக்கம் 551–2.)

படலம் என்றே பெயர் வைத்திருக்கிறார். இப்பகுதி 39 கட்டளைக் கலித்துறைகள் கொண்டது. மிகவும் விரிவானது என்பதில் ஐயமில்லை. புத்தமித்திரனார் தம் நூலை வட மொழித் தண்டி நூலின் வழியே செய்வதாக முதல் பாடலில் கூறுகின்றார். 'செய்யுட்களாம் தரை மலி மானிடர் தண்டி சொன்ன, கரை மலி நூலின்படியே உரைப்பன்' (143) என்றும், 'உரைத்தார் பண்டு தண்டிகளே' என்றும் (149), 'தண்டி சொன்ன வாக்கு மலி அலங்காரம்' (153), 'தண்டி சீரும் பொலிவும் மலியும் தன் நூலினிற் செப்பியதே (160) என்றும் இவர் தம் நூலினுள் கூறியிருப்பது காணத்தக்கது. இந்நூல் முழுமையும் இன்று உள்ளது.

பின்னால் 12ஆம் நூற்றாண்டில் தண்டியாசிரியர் விரிவான அலங்கார நூல் செய்தார். இவருடைய இயற்பெயர் மறைந்து போய், வடமொழி ஆசிரியருடைய பெயரே இவருக்கு வழங்குகிறது. இங்ஙனமாக வடமொழி நூலைப் பின்பற்றியும் மொழிபெயர்த்தும் வீர சோழிய ஆசிரியரும் தண்டி யாசிரியரும் நூல் செய்தார்கள் என்று அறிகிறோம். வட மொழித் தண்டியார் கூறுகின்ற வைதருப்ப நெறி கௌட நெறி என்ற இரண்டையும், இவ்விரு அலங்காரங்களும், தமிழாட்சி இல்லாதபோதுங்கூட, உரைக்கின்றன. இரண்டும் சிறப்பான உரைகள் உடையன. வீரசோழிய உரை தண்டிக்குக் காலத்தால் முற்பட்டது. தண்டியலங்கார உரை காலத்தால் மிகவும் பிற்பட்டது.

இன்னும் பிற்காலத்தில், திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர் என்பவர் நம்மாழ்வார் புகழைக் கூறுமுகமாக[1] மாறனலங்காரம் என்ற பெயரில் முழுமையும் தண்டியடிகள் நூலையே தழுவிப் பின்னும் பெருக்கிப் புதிதாக ஓர்

1 இங்ஙனமே வடமொழியிலும் பாடல்தோறும் பிரதாப ருத்திரன் என்ற அரசனைச் சிறப்பித்துப் பாடப்பட்ட இலக்கண நூல் பிரதாப ருத்திரீயம் என்பது.

அணியிலக்கண நூல் செய்தார். (*காலம் 16ஆம் நூற்றுண்டு.*) *இதற்கு அவருடைய மாணுக்கரான திருமேனி ரத்தினக் கவிராயர் உரை எழுதியிருக்கிறுர். இது விரிவான நூல்.*

வடமொழித் தண்டியாசிரியர்

தமிழ்த்தண்டியைக் குறித்துப் பேசும்போது, இவருடைய நூலுக்கு மூலமான வடமொழி அலங்காரம் செய்த வடமொழித் தண்டியைக் குறித்தும் சில அறிவது பயனுடைய தாகும். இவர் காஞ்சியில் பல்லவ மன்னர்களால் ஆதரிக்கப் பெற்று வாழ்ந்தவர். இவருடைய தந்தை தாமோதரன், தாய் கௌரி. ஏழு வயதில் தாய் இறந்தாள், பின் தந்தையும் இறந்தார். அக்காலம் சாளுக்கியர் – பல்லவர் போர் மலிந்தகாலம். இவர் சிறுபிள்ளையாயிருந்த காலத்தில் ஆதரிப்பாரின்றிப் பல இடங்கள் சுற்றித் துன்பமான வாழ்க்கை நடத்திஞர். இவருடைய புலமையைக் கண்டு, பல்லவ மன்னன் (ஏழாம் நூற்றுண்டு) இவருக்கு மிக்க ஆதரவளித்து அவைப் புலவராக்கினுன். அவ்வாறு சிறப்புப் பெற்ற காலத்தில் இவர் மூன்று நூல்கள் எழுதினுர். முழுமையும் உள்ளது இந்தக் காவ்யாதர்சம் (கவிதைக் கண்ணுடி) என்ற அலங்கார சாஸ்திரம். இது இவருக்கு, வடநூற்புலவர் வரிசையில் மிகவும் உன்னதமான ஓர் இடத்தைத் தந்தது. தமிழ்நாடு மட்டுமல்ல, தென்னுடு முழுமைக்குமே, இலக்கிய விமரிசனத்துக்கு இவர் நூலே மூலநூல் என்று வடமொழிவாணர் சொல்வர். இவர் செய்த மற்றொரு நூல், அவந்திசுந்தரி என்ற வசனகாவியம்; இதன் தொடக்கமும் இறுதியும் இல்லாமல், இடைப்பகுதி மட்டும் தசகுமார சரிதம் என்ற பெயரில் வழங்கிவருகிறது. மூன்ருவது நூல், சில மேற்கோள் பாடல்கள் அறியவருவதே யன்றி முழுமையும் மறைந்துபோயிற்று.

இங்கு நாம் அறியவேண்டியது, மிகச்சிறந்த வடமொழி அணியிலக்கணம் செய்த தண்டியாசிரியர் தமிழ்நாட்டார்

என்பது. தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர் இதை நன்கு உணர்ந்த தாகத் தெரியவில்லை. வடமொழித் தண்டி தமிழ்நூலில் இருபெரும் இலக்கிய நெறிகளைக் குறிப்பிடுகிருர்: இவை கீழ்த்திசை நெறியும் தென்திசை நெறியும் ஆகும்; முந்தியது புலமைக்கு அதிக இடங்கொடுப்பது, பிந்தியது உணர்வுக்கும் பாவத்துக்கும் அதிக இடங்கொடுப்பது. இரண்டிலும் அவர் சிறப்பாய்க் கொண்டது, பிந்திய நெறியே. இவ்விரு நெறிகளும் வைதர்ப்பநெறி எனவும் கௌடநெறி எனவும் பெயர்பெறும்; இரண்டும் விதர்ப்பதேசம் கௌட தேசம் என்ற நாடுகளின் வழக்கைத் தழுவியது என்பர்.

வடமொழித் தண்டியின் நூலைத்தழுவியே பிற்காலத்தில் தென்னிந்திய மொழிகளில் அலங்கார சாத்திரங்கள் செய்யப்பட்டன– தமிழில் வீரசோழிய அலங்காரப்படலமும், தண்டியலங்காரமும்; கன்னடத்தில் கவிராசமாணிக்கம்; சிங்களத்திலும் சீயபாஸ்லகாரம் என்ற நூல் இதைத்தழுவிச் செய்யப்பட்டது என்பர். இப்பொருள் பின்னும் பேராராய்ச்சிக்கு உரிய பொருளாகும்.

அணியியல்

தண்டியலங்காரத்துக்கு முன்னும் தமிழில் அணியிலக்கணம் கூறும் நூல்கள் இருந்தன என்று பண்டைய உரைகளால் அறிகிறோம். காலத்தால் தண்டியலங்காரத்துக்கு முற்பட்டவரான யாப்பருங்கல விருத்தியுரைகாரர், அணியியல் என்ற நூலை ஐந்திடங்களில் குறிப்பிட்டு மேற்கோளும் தருகிருர். இவை தண்டியலங்காரத்துள் இல்லை; யாப்பருங்கலத்தின் காலப் பழமை நோக்க, பிந்திய தண்டியின் பகுதியாக இவை இருக்கவும் முடியாது. இவ்வாறு காட்டப்பட்ட இடங்கள் பின் வருவன: அகவல் என்பது இன்னிசை வெண்பா: என்னை ?

அகவல் வெண்பா அடிநிலை பெற்றுச்
சீர்நிலை தோறும் தொடைநிலை திரியாது

நடைவயின் ஓரடி நேய முடைத்தாய்ப்
பொருளொடு புணர்ந்து எழுத்தறி யாதே

என்ருராகலின் ; வரலாறு :

வைகலும் வைகல் வரக்கண்டும் அஃதுணரார்
வைகலும் வைகலை வைகுமென் றின்புறுவர்
வைகலும் வைகல்தம் வாழ்நாள்மேல் வைகுதல்
வைகலை வைத்துணரா தார்.

இஃது அகவல் வெண்பா வென்று அணியியலுடையார் காட்டிய பாட்டு' (செய்யுளியல் சூ. 4 உரை மேற்கோள்).

இனி ஒழிபியல் – மாலை மாற்றே சக்கரம் சுழி குளம் என்னும் சூத்திரவுரையில், 'உருவகமும் உவமையும் வழி மொழியும் மடக்கும் தீபகமும் வேற்றுமை நிலையும் வெளிப்படை நிலையும் நோக்கும் உட்கோளும் தொகை மொழியும் மிகை மொழியும் வார்த்தையும் தன்மையும் பிற பொருள் வைப்பும் சிறப்பு மொழியும் சிலேடையும் மறு மொழியும் உடனிலைக் கூட்டமும் நுவலா நுவற்சியும் உயர் மொழியும் நிதரிசனமும் மாருட்டும் ஒருங்கியன் மொழியும் ஐயமும் உயர்வும் விரவியலும் வாழ்த்தும் என்ருேதப்பட்ட அலங்காரங்களும் என்றவாறு; 'அவை அணியியலுட் காண்க' என்று கூறுகிறது. ' இனிச் செய்யுளாவன :

செய்யுள் தாமே மெய்பெற விரிப்பிற்
றனிநிலைச் செய்யுள் தொடர்நிலைச் செய்யுள்
அடிபல தொடுத்த தனிப்பாச் செய்யுள்
உரையிடை மிடைந்த பாட்டுடைச் செய்யுள்
இசைநுவன் மரபி னியன்ற செய்யுள்
நயநிலை மருங்கிற் சாதியொடு தொகைஇ
யவையென மொழிப வறிந்திசி னேரே.

என்ருேதப்பட்ட வெல்லாம் அணியியலிலுட் காண்க' என்று மற்ருேரிடத்தே அதே சூத்திரவுரையில் கூறுகிருர். பின்னும் அடியோத்து 1ஆம் சூத்திரவுரை, அணியியலுடையாரும்,

இயன்ற செய்யுட் கியைந்த பொருளை
உயர்ந்த நடையால் உணரக் கூறலும்
அருங்கல மொழியால் அரில்தபக் காட்டலும்
ஒருங்கிரண் டென்ப உயர்நடைப் பொருளே

என்னும் சூத்திரத்துள், ஒருங்கிரண்டு என்புழி ஆற்றலாற் பொருளை என்ப என்னும் முற்றுச்சொல்லோடு புலவர் என்னும் பெயர் கூட்டிப் பொருள் உரைத்தாராகலின் என்கிறது. இங்கு பொருள் உரைத்தார் என்றமையால், இவ்வணியியல் உரையோடு கூடிய நூல் என்றும் நாம் கருதுகிறோம். மற்றுமோரிடமும் இங்குக் கருதத்தக்கது.

'காரே கூதிர் முன்பனி பின்பனி
சீரிள வேனில் வேனில் என்றுங்கு
இருமூ வகைய பருவம்; அவைதாம்,
ஆவணி முதலா இவ்விரண் டாக
மேவின திங்கள் எண்ணினர் கொளலே.

இந்த இருது வருணனை அணியியலுட் காண்க' (யாப்பருங்கல விருத்தி, சித்திரக் கவி மாலை கூறும் மாலை மாற்றே என்னும் சூத்திர உரை மேற்கோள்).

இனி, நேமிநாத உரையாசிரியரும் இவ்வணியியலைக் குறிப்பிடுகிறார் (எழுத்து 4, 20ஆம் செய்யுட்களின் உரை; இரு சூத்திரங்களை இரு இடங்களிலும் குறிப்பிடுகிறார்). அவையும் தண்டியலங்காரத்துள் காணப்பெறவில்லை; அவை பின் வருவன:

புனையறு செய்யுட் பொருளை யொருவழி
வினைநின்று விளக்கினது விளக்கெனப்படுமே.

முதலிடை கடையென மூவகை யான.

இவ்வாறு கிடைக்கும் மேற்கோள்களால் சில செய்திகள் விளக்கமாகின்றன. பண்டை அணியியல் என்பது, செய்யுள் வகைகளையும் ஆராய்ந்த அணியிலக்கண நூல்; 27 அணிகளை அந்நூல் விளக்கிற்றுப்போலும்; இருது வருணனை

கூறியமையால் காப்பிய இலக்கணமும் அதனுள் சொல்லப் பட்டது போலும்; அன்றியும் அதற்கோர் உரை இருந்தது என்ற செய்திகள் அறியக்கிடக்கின்றன. யாப்பருங்கல விருத்தியுரைகாரர் செய்யுளியலுடையார் என வேருெரு செய்யுளியல் நூலைப் பலமுறைக் குறிப்பிடுவதும் இங்கு அறியத்தக்கது.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் மரபியல் 108 ஆம் சூத்திரவுரையில் பேராசிரியர், 'கூறியது கூறல்' என்னும் குற்றம் வர நூல் செய்ததற்கு உதாரணமாக மூன்று அணி இலக்கணச் சூத்திரங்களைக் காட்டி, அவற்றுள் இக்குற்றம் வந்தமையைக் குறிப்பிடுகிருர். நூற்பெயர் கூறவில்லை. இச் சூத்திரங்கள் முற்கூறிய அணியியலில் உள்ளனவா வேரு என்பது விளங்கவில்லை. அவர் கூறும் பகுதி பின் வருவது

'தன்மை உவமை உருவகம் தீவகம்
பின்வரு நிலையே முன்ன விலக்கே
வேற்றுப் பொருள் வைப்பு வேற்றுமை எனஅ

எனவும்,

உருவகம் உவமை வழிநிலை மடக்கே
விரிசுடர் விளக்கென மரீஇ வருவன

எனவும் சில சூத்திரங்களை முதல் நிறீஇப் பின்னரும் அவ் வாய்பாட்டானே,

தன்மை உவமை உருவகம் தீவகம்
பின்வரு நிலையே முன்ன விலக்கே
வேற்றுப் பொருள் வைப்பு வேற்றுமை என்ருங்கு
எண்வகை யியல செய்யுட் கணியென
மையறு புலவர் வகுத்துரைத் தனரே

என்ருற் போலப் பின்னரும் அவ்வாறே சூத்திரம் செய்தல் கூறியது கூறலாய்ப் பயன்படாதாயிற்று.'

சிலப்பதிகார வுரையில் அடியார்க்கு நல்லார், உரைப் பாட்டு மடையின் இறுதியிலும் மனையறம் படுத்த காதை

27 ஆம் அடியின் உரையில் உதாரம் என்னும் அலங்காரத்துக்கு ஆதாரமாகவும், இரண்டு சூத்திரங்களைக் காட்டி : என்பது அணியிய லாகலான்' என்று எழுதுகிறார். இது முன்னர் விரிவாக ஆராயப்பட்டது (பக்கம் 552). அச்சூத்திரங்கள் பின் வருவன .

உரையும் பாடையும் விரவும் வருமே.

உதாரம் என்பது ஓதிய செய்யுளிற்
குறிப்பின் ஒருபொருள் நெறிப்படத் தோன்றல்.

இவ்விரண்டும் தண்டியலங்காரப் பொதுவணி யியலுட் காணப்பட்ட போதிலும், இவை அணியியலிலிருந்து தண்டி எடுத்துக் கொண்டார் என்ற கருத்து அங்குச் சொல்லப்பட்டது.

கிடைத்த அணியியற் சூத்திரங்களை ஆராயும்போது, அணியியலானது அணியிலக்கணம் கூறியதோடு, ஒரு புடை யாப்பையும் காப்பிய இலக்கணம் கூறும் பாட்டியல் பகுதியையும் அடக்கியிருந்தது என்று அறிகிறோம்.[1]

தண்டியலங்காரம்

அலங்காரம் என்பது வடசொல்; தமிழில் இன்று இச்சொல் அழகு என்ற பொருளில் வழங்குகிறது. பாட்டில் காணப்படும் அழகை அணியென்கிறோம். இலக்கணங்கள் அணி, அலங்காரம் என்ற இரு சொற்களையும் ஒரே பொருளில் வழங்கும். தண்டியலங்காரம் என்பது தண்டி என்பவர் செய்த அணி இலக்கணம் என்று பொருள்படும். இது அணி யிலக்கணம் ஒன்றையே சொல்வதற் கெழுந்த பண்டைய நூல். வடமொழியில் தண்டி என்ற ஆசிரியர் செய்த காவியாதரிசம் என்ற அலங்கார சாஸ்திரத்தின் வழி நூலாகும். வடமொழி நூல் மிகவும் சிறப்புடையது.

---

1 இவ்வணியியல் எட்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியிருக்கலாம் என்று தெரிகிறது.

வடநூல் ஆசிரியர் ஆசிரிய தண்டி என்று சிறப்பித்துக் கூறப் பெறுவார். அதற்கு 13 உரைகள் உள்ளன என்றும், இரண்டு உரைகள் தமிழரால் செய்யப்பட்டன என்றும், இவர்கள் உரையில் தமிழ்த் தொகை நூல்கள் உதாரணமாய்க் காட்டப்பட்டுள்ளன என்றும் சொல்வர். வீரசோழியத்தில் ஐந்தாம் அதிகாரமாகிய அலங்காரப் படலம் காவியாதர்சத்தின் மொழி பெயர்ப்பே என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

அணியிலக்கணம் கூறுவதற்கென்றே எழுந்து இன்று கிடைக்கும் நூல்களில் தண்டியலங்காரமே பழமையானது. பிறநூல்கள் மாறனலங்காரம், குவலயானந்தம் என்பன. இறந்துபோன அணியியல் 24 அணிகளைக் கொண்டிருக்கலாம் என்று குறிப்பிட்டோம். தண்டி கூறுபவை 35; மாறனலங்காரம் 64; குவலயானந்தம் 100. அணிகளைப் பெருக்கிக் கொண்டுபோவது மட்டுமே சிறப்பாகாது. முந்தையோர் அணிகளைச் சுருக்கிச் சிலவற்றிலேயே அடக்கிக்கொண்டனர்.

அணியிலக்கணம் கூறும் பொருள் பொதுவாக, சொல்லணி பொருளணி என இருவகை. தொல்லாசிரியர் நூல்களை ஆராயின் அவர்கள் சொல்லணியைச் சிறப்பாகக் கருதவில்லை என்பது புலனாகும். அங்குச் சொல்லணி சிறிதே காணலாம். திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத்துள் வரும் மாலைமாற்று, ஏகபாதம், மடக்கு, எழு கூற்றிருக்கை முதலாயின சொல்லணிக்கு இலக்கியங்களாம். பொருளணிகளைத் தழுவி வடநூலையும் தழுவித் தண்டியலங்காரம் செய்யப் பெற்றது என்று கருதவேண்டும்.

தண்டியலங்காரத்துக்கு அணியியல் எனப் பெயர் வழங்கி இருக்கலாம்.[1] இந் நூலுக்கு ஆசிரியர் வைத்த

1 மாறனலங்கார ஆசிரியர் பாயிரவுரையுள் 'குணந் தொழில் சாதி' என்ற தண்டியலங்காரச் சூத்திரத்தைத் தந்து (39) என்பது உரையியலாகலின் என்றெழுதுவது காணத்தக்கது.

பெயர், எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்பனபோல, அணியதிகாரம் என்பதே; 'இவ்வதிகாரம் என்ன பெயர்த்தோ எனின் அணியிலக்கணம் உணர்த்தினமையின் அணியதிகாரம் என்னும் பெயர்த்து' – தற் சிறப்புப் பாயிரத்தையடுத்த உரைப்பகுதி.

தண்டியலங்காரம் மொழிபெயர்ப்பு நூல் என்று குறிப்பிட்டோம். மொழிபெயர்ப்பின் சிறப்பு எத்தகையது என்றும், இது எவ்வாறு பிரயோக விவேகமுடையாரால் போற்றப் பெற்றதென்றும் வை. மு. சடகோபராமானுசாசாரிய சுவாமிகள் தமது தண்டியலங்காரப் பதிப்பில் அழகாக எடுத்துக்கூறுகிறுர் :

'ஒரு மொழியினின்றும் மற்ருெரு மொழிக்கு ஒன்றை மொழி பெயர்த்துக் கொண்டு போகும்போது, முதனூலிலுள்ள செறிவும் பொலிவும் அழகும் நயமும் பெயர்ப்பாகிய வழி நூலிற் குறைவுபடுதல் உலகத்திற்பெரும்பான்மை. இந்நூலின் மொழி பெயர்ப்பு அக்குறைபாட்டுக்குச் **சிறிதும்** இடமில்லாதபடி அமைந்து வேருெரு தனி நூல் போலவே விளங்குதல், இம் மொழிபெயர்ப்பாசிரியரது வியக்கத்தக்க திறத்தை நன்கு விளக்கும். இத்தன்மை, இருமொழியும் வல்லுநராய் இந்நூலை முதனூலோடு ஒப்பிட்டு நோக்குவார்க்குத் தானே விளங்கும். வடமொழிக் காவ்யாதர்ச நூலின் பெருமையும், ஆசார்யதண்டி யென்று பலராலுங் கொண்டாடப்படுகின்ற அந்நூலாசிரியரது சிறப்பும் லோகப் பிரசித்தமானவை; அம் முதனூலின் மாட்சிக்குத் தக்கவாறே இவ்வழிநூல் அமைந்திருத்தலால், இவ்வழி நூலாசிரியரும் முதனூலாசிரியர் போலவே மிகவும் நன்கு மதிக்கத்தக்கவரென்பதற்குச் சிறிதுந் தடையில்லை.

'பிரயோக விவேக நூலார் 'தண்டியாசிரியரும் சிந்தாமணியாரும் வடமொழியிற் பிறந்த வண்ணமே 'யுக்தமும் அயுக்தமும்', 'ராசமாபுரி', 'ரவிகுல திலகன்'

என முறையே கூறுதல் காண்க' என்றும், 'நாலடியாரும் தண்டியாசிரியரும் சிந்தாமணியாரும் வடமொழியிற் பிறந்த வண்ணம் முறையே 'யோசனையோர் கேட்பர்', 'யுக்தமும் அயுக்தமும்', 'ரவிகுல திலகன்' எனத் தற்சமமாகக் கூறினற் போல. யாமும் உருவபேத மென்னுமலே ரூபபேத மென்றும்' என்றும் இந்நூலாசிரியரைச் சிந்தாமணி நூலாசிரியரோடும் ஒப்ப நிறுத்தி மேற்கோளாகக் காட்டியிருத்தலும், இந் நூலாசிரியர் பெருமையை நன்கு விளக்கும்'.[1]

தண்டியலங்காரம் பொதுவணியியல் பொருளணியியல் சொல்லணியியல் என்ற மூன்று இயல்களையும்[2] 125 நூற் பாக்களையும் உடையது. முதல் இயலானது, பொதுவியல், செய்யுள் நெறியியல், செய்யுள் அணியியல் என்றும் பெயர் பெறுவதுண்டு. முதல் இரு இயல்களின் தொடக்கத்தில் கலைமகள் துதியாகக் காப்புச் செய்யுள் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. முந்தியது நூற்பா, பிந்தியது மட்டும் வெண்பா. மூன்றும் இயலின் தொடக்கத்தில் ஒரு காப்புச் செய்யுள் இருந்திருக்கும் போலும்; அன்றி ஆசிரியர் விரிவான வேறு பாயிரம் செய்யவில்லை; தமக்கு மூல நூலையும் குறிப்பிடவில்லை.

நூலில் அணிக்கு எடுத்துக்காட்டாக 350க்கு மேற்பட்ட செய்யுட்கள் தரப்பட்டுள்ளன. இவை யாவுமே வெண்பாப்

---

1 தண்டியலங்காரப் பதிப்பு 1956, முகவுரை பக்கம் 3–4.

2 தண்டியலங்காரத்தை முதனூலாகக்கொண்டு வேறோர் அணியிலக்கணம் செய்த மாறனலங்கார ஆசிரியர், பொதுவியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியல், எச்சவியல் என்ற நான்கியல் களாகச் செய்தார். அவர், கலைமலைவு என்ற இடத்தில், தண்டி யாசிரியர் மேற்கோள் காட்டிய 'ஐந்தாநரம்பிற் பகைவிரவாதாருகி' என்ற வெண்பாவைத் தந்து, 'எனத்தெண்டி எச்சவியலிற் கூறியதனல் அறிக' என்று எழுதுகிறுர் (323). சொல்லணியியலின் இறுதியில் வழுக்கள், மலைவு என்ற பொருள்கள் சொல்லப்படுவதை இவர் இவ்வாறு ஒழிபியலான எச்சவியலாய்க் கருதிச் சொல்கிறுர் போலும். தண்டியில் எச்சஇயல் என்ற பிரிவு இல்லை.

பாடல்கள். உதாரணச் செய்யுட்களைத் தண்டியாசிரியரே செய்தார் என்பது ஆன்றோர் கருத்து. 'தண்டியாசிரியர் மூலோதாரணமும் காட்டினாற்போல யாமும் உரை எழுதிய தல்லது, மூலோதாரணமும் காட்டினோம்' என்று பிரயோக விவேகம் எழுதிய சுப்பிரமணிய தீக்கிதர் பிற்காலத்தில் எழுதுகிறார். இவ்வாறு உதாரணம் காட்டப்பெற்ற செய்யுட்களில் சுமார் 90 செய்யுட்கள் வீரசோழியத்துள்ளும் காட்டப்பட்டுள்ளன. வீரசோழியத்தின் காலம் வீரராசேந்திரன் காலம், கி. பி. 1063 – 1070. தண்டியலங் காரத்தின் காலம் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலமாகிய கி. பி. 1133 – 1150 என்று பின்னே வரையறை செய் கிறோம். எனவே, வீரசோழியம் காட்டிய செய்யுட்களைத் தண்டியாசிரியர் தாமும் எடுத்தமைத்துக் கொண்டார் என்று கருதவேண்டும். வீரசோழிய ஆசிரியரான புத்தமித்திரனார் தாமே உதாரணச் செய்யுட்களைச் செய்து கொண்டார் என்ற வரலாறு இல்லை. தமிழை ஆதரித்த மன்னனாகிய வீரராசேந்திரனைப் போற்றும் பாடல்கள் சில மட்டுமே அவர் செய்தார். ஆகவே, ஏனைய பாடல்கள் யாவும் அவர் காலத்து வழங்கிய பழம் பாடல்கள் என்றே கருதத்தக்கவை. பழம் பாடல்கள் ஆதலினாலே தண்டியாசிரியரும் அவற்றைத் தாமும் எடுத்துக்காட்டுகிறார் என்று கருதவேண்டும்.[1]

1 வீரசோழிய உரையாசிரியர் காட்டும் மேற்கோட் பாடல்கள் தண்டியிலும் காணப்படுவதால், தண்டியிலிருந்து வீரசோழிய உரையார் பாடல்களை எடுத்துக்கொண்டாரென்று சோமசுந்தர தேசிகர் எழுதியிருக்கிறார் – செந்தமிழ் தொகுதி 36, பக்கம் 389 – 393. மேலே காட்டிய விளக்கத்தால் இது பொருந்தாது என்பது வெளிப்படை. இரண்டாம் குலோத்துங்கனுக்கு முன் ஆண்ட (தந்தை) விக்கிரமனையும் தண்டி குறிப்பிடுகிறார். ஆதலால் இவன் தேசிகர் குறிப்பிடுவதுபோல இராசேந்திர சோழனாக இருக்க வியலாது என்பது தெளிவு. (இராசேந்திர சோழன் விக்கிரமன் தந்தையான முதற்குலோத்துங்கனுக்குப் பாட்டன்; இவன் காலத்தில் தண்டி வாழ்ந்தால் விக்கிரமனைக் குறித்த பாடலை இவர் காட்ட வியலாது.) கலிங்கப்போரைத் தண்டியாசிரியர் குறிப்பிடுவது, பாட்டன் வெற்றியை மரபு பற்றிப் போற்றியதாகும்; கலிங்கம் வென்ற இராசேந்திரன் என்று பொருள்படாது.

இவர் செய்துள்ள மேற்கோட் பாடல்கள் எல்லா வகையான சிறப்பும் பெற்றுள்ளன. அகத்துறைப் பாடல்கள் அதிகம்; மிகப் பெரும்பான்மையான பாடல்கள் தலைவன் தலைவி உருவ வருணனை கூறுவனவாகவே உள்ளன. தலைவன் பெயர் குறித்த பாடல்கள் பெரும்பான்மை சோழ அரசரைப் புழ்வன. இராசராசன், முதற்குலோத்துங்கன், விக்கிரமன், அனபாயன் என்போர் போற்றப்பெற்றுள்ளனர். அகத்தியர், மனுநீதிச் சோழர், காவிரி, தமிழ், காஞ்சி நகர்—பாடல்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. வஞ்சி என்பது கருவூர்; இது சோழருக்கு உரியது என்பர்.

பல பாடல்கள் பாரத வெண்பா என்று கருதத்தக்கன. இன்று கிடையாமல் இறந்துபோன பாரத வெண்பா நூற் பகுதியில் இவை இருந்தன போலும். இவர் காட்டும் பிற நூற் பாடல்கள்: குறள், பெரும் பாணுற்றுப்படை, சிறு பாணுற்றுப்படை, பட்டினப்பாலை, குறுந்தொகை, அகநானூறு புறநானூறு, நாலடி, நான்மணி, திரிகடுகம், முத் தொள்ளாயிரம், கண்டனலங்காரம், பொய்கை யாழ்வார் அந்தாதி, சம்பந்தர் தேவாரம் முதலாயின. பொய்கை யாழ்வார் அந்தாதிப் பாடல்களோடு கூட, திருமழிசை யாழ்வாரின் சீடரான கணிகண்ணன் பாடிய தென்று வழங்கும் 'ஆடவர்களெவ்வாறு அகல்வர் அணி வெஃகாவும்' என்ற பாடலையும்[1] இவர் தருகிருர்.

தமிழினிடத்து இவர் அளவற்ற ஈடுபாடுடையவர் என்பது சொல்லாமலே அமையும். முந்தைய அணியியல் அலங்கார சாஸ்திரம் தமிழில் இறந்துபோனமை யுணர்ந்து இவர் புதிதாய் வடமொழிக்கலையைப் பயின்று, தமிழுக்கு ஓர் அலங்கார சாஸ்திரம் செய்ய முனைந்தது, இவருடைய புலமையை மட்டுமல்ல, தமிழ்ப்பற்றின் மிகுதியையும் நன் குணர்த்தவல்லது. உலகத்தில் இருளகற்றுபவை சூரியனும் தமிழும் என்று இவர் பாடிய பாடல் நன்கறிந்தது:

1 இது யாப்பருங்கல விருத்தியுரையிலும் காட்டப்பட்டுள்ளது.

ஓங்க லிடைவந்து, உயர்ந்தோர் தொழவிளங்கி,
ஏங்கொலிநீர் ஞாலத் திருளகற்றும்: – ஆங்கவற்றுள்
மின்னேர் தனியாழி வெங்கதிரொன்று, ஏனையது
தன்னே ரிலாத தமிழ்.

இதுபோலவே நன்கறிந்த மற்றொரு பாடல், 'மூவாத் தமிழ் பயந்த' என்பது பின்னே காலம் என்ற தலைப்பில் காட்டப் பட்டுள்ளது. தமிழ் முத்தரையர் கோவையின் பெயர் குறிப்பிடுகிறார்: இந்நூல் இப்போது இல்லை.

பழமொழிபோல இவர் கூறும் சில வெண்பா இறுதித் தொடர்கள் மிகவும் அழகாயுள்ளன. காதற்குளதோ கரை, தண்ணளிக்கும் உண்டோ தரம், இறவாது வாழ்கின்றார் யார், பொருள் பொழிவார் மேற்றே புகழ், கொடியார்க்கும் உண்டோ குணம், எவ்வுயிரும் காத்தளிக்கை யன்றோ கடன்–என்பன சில. பெருங்காப்பிய இலக்கணம் இதனுட் கூறப் பெற்றிருப்பது சிறப்பு.

எத்தனையோ அணியிலக்கண நூல்கள் தோன்றினும், தண்டியலங்காரம் யாவற்றினும் மேலான சிறப்புடையதாய்த் திகழ்கிறது. தண்டியின் காலத்துக்குச் சற்றே அடுத்து வந்த அடியார்க்கு நல்லார் அணியியல் என்று அணியிலக்கண நூலைக் குறிப்பிடுவதோடு, தண்டிக்குச் சற்று முன் வந்த வீர சோழியம் கூறுகின்றபடி அணிகளின் பெயரைக் குறிப் பிடாமல், தண்டியலங்காரத்தில் வரும் தெரிதரு தேற்ற உவமை, பின் வருநிலை, பரியாயம் முதலான அணிகளின் பெயர்களையே தம் சிலப்பதிகார உரையுள் குறிப்பிடுகிறார்; இதே பெயர்கள் முன்னிருந்த அணியியலுள் இருந்தனவா என்பது தெரியவில்லை. இப்பெயர்களைப் பார்க்கும்போது, பெயர்களை நல்லார் இவர் நூலிலிருந்து எடுத்திருக்கலாம் என்றும் கூறத் தோன்றுகிறது.

பின்வந்த பரிமேலழகர், தண்டியைப் பெயர் கூறாது காட்டுகிறார். சமாசோக்தி என்ற வடநூல் தண்டி

யலங்காரத்தைப் பிறிது மொழிதல் என்று கூறி, 'இது பிறிது மொழிதலென்னும் அலங்காரம்; இதனை நுவலா நுவற்சி என்பாரும் ஒட்டென்பாரும் உளர்' என்று எழுதுகிறார். இவ்விரு பெயர்களுள் ஒட்டு என்பது தண்டியலங்காரம் சமாசோக்திக்குக் கூறியுள்ள பெயராகும்.

அணியிலக்கணம் செய்வதற்கு, மிகச் சிறந்த புலமை வேண்டும் என்பது சொல்லாமலே அமையும். இவ்வாசிரிய ரிடத்து, அவ்வாற்றல் குறைவற நிரம்பியிருந்தது என்பதை, இதனினும் சிறந்த அலங்கார நூல் வேறு எழவில்லை என்பதால் உணரலாம். இவ்விலக்கணப் புலமையோடு, இவரிடத்துச் சிறந்த கவிப்பண்பும் அமைந்திருந்தமை இவர் செய்தமைத்துள்ள உதாரணச் செய்யுட்களில் ஒவ் வொன்றாலும் உணரலாம். கவிச் சுவை தேர்வதில் சிறந்த ரசிகத் தன்மையுடையவர். பின்வரும் பாடல் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு :

செந்திருவும் திங்களும் பூவும் தலைசிறப்பச்
சந்தத் தொடையோ டணிதழுவிச் - செந்தமிழ்நூல்
கற்றார் புனையும் கவிபோல் மனங்கவரும்
முற்று முலையாள் முகம்.

உலகைப் படைத்த பரமன் தலையிழந்ததையும் கொலை செய்த சண்டேசர் குற்றம் நீங்கியமையும் ஒப்பிட்டு, வினையின் விபரீதப் பயனைச் சுவைபட ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறார் :

தலையிழந்தான் எவ்வுயிரும் தந்தான், பிதாவைக்
கொலைபுரிந்தான் குற்றம் கடிந்தான்; – உலகில்
தனிமுதன்மை பூண்டுயர்ந்தோர் வேண்டுவரேல் தப்பாம்
வினையும் விபரீத மாம்.

தில்லையைப் போற்றுகின்ற பாடல்கள் பல. அவற்றுள் ஒன்று :

காலையும் மாலையும் கைகூப்பிக் கால்தொழுதால்
மேலை வினையெல்லாம் கீழவாம் - கோலக்

கருமான்தோல் வெண்ணீற்றுச் செம்மேனிப் பைந்தார்ப்
பெருமானைச் சிற்றம் பலத்து.

இவருடைய கவிதைப் பண்புக்குச் சில எடுத்துக்காட்டுக்கள் இங்குத் தருவது பொருத்தமாயிருக்கும். இவருடைய நோக்கம், கவிதையல்ல..., ஒரு காவியமோ நூலோ செய்வதல்ல: எடுத்துக்கொண்ட ஓர் அணியைப் பாடலில் அமைத்துக் காட்டுவது. இவ்வாறு கொண்ட வரம்புக்குள் இவர் பாடலில் கவிச்சுவை சிறப்பாகப் பொருந்தியிருப்பதே இவருடைய புலமைக்குப் புகழ்.

மலையிற் பயிலா மடமஞ்ஞை, வாரி
அலையிற் பிறவா அமுதம், – விலையிட்டு
அளவாத நித்திலம், ஆராத தேறல்:
வளவாள் மதர்நெடுங்கண் மான்.

(இவ்வெண்பா, ஓர் உலாவின் பகுதியோ என்று கூட எண்ணும்படி உள்ளது.) எடுத்துக் காட்டாகத் தரப்பட்ட பல பாடல்கள் அகத்துறை என்று சொன்னோம். நீதி பற்றியனவும் சில உள்ளன:

துறவுளவாச் சான்றோர் இளிவரவும், தூய
பிறவுளவா ஊன்துறவா ஊணும் – பறைகறங்கக்
கொண்டான் இருப்பக் கொடுங்குழையாள் தெய்வமும்ஒன்று
உண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று.

ஆசிரியர்

ஆசிரியர் பெயர் தண்டி என்று வழங்கப் பெறுகிறதேயன்றி, இவர் வரலாறு சிறிதும் விளக்கமாக இல்லை. தண்டி என்ற சொற் பொருளும் விளங்கவில்லை. 63 நாயன்மார்களுள் குருடரான தண்டியடிகள் என்பவரும் ஒருவர். சண்டேச நாயனர் தண்டி எனவும் வழங்கப்படுகிறார். 'நயனங்கள் மூன்றுடைய நாயகனே தண்டித்தால்' என்பது திருவாசகம்; தண்டித்தல் – ஒறுத்தல். ஆனல் இவர் பெயர் வடமொழித் தண்டியின் பெயரை அப்படியே இட்டது

போலும்; இது இவரது இயற்பெயரா யிருந்திராது. மாறனலங்கார வுரையாசிரியர், இவரைப் பல இடங்களில் 'முதனூல் செய்த தெண்டியாசிரியர்' என்று குறிப்பிடுகிறார். தண்டியலங்காரம், மாறனலங்காரத்துக்கு முதல் நூல். ஏடுகளிற் காணப்படும் இதன் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுள் பின்வருவதாகும்:

வடதிசை யிருந்து தென்மலைக் கேகி
மதிதவழ் குடுமிப் பொதிய மால்வரை
இருந்தவன் தன்பால் அருந்தமிழ் உணர்ந்த
பன்னிரு புலவரின் முன்னவன் பகர்ந்த
தொல்காப் பியநெறி பல்காப் பியத்தும்
அணிபெறும் இலக்கணம் அரிதினில் தெரிந்து,
வடநூல் வழிமுறை மரபினில் வழாது
ஈரிரண் டெல்லையின் இகவா மும்மைப்
பாரத விலக்கணம் பண்புறத் தழீஇத்
திருந்திய மணிமுடிச் செம்பியன் அவையத்து
அரும்பொருள் விளங்க யாப்பின் வகுத்தனன்:
ஆடக மன்றத்து நாடக நவிற்றும்
வடநூ லுணர்ந்த தமிழ்நூற் புலவன்,
பூவிரி தண்பொழிற் காவிரி நாட்டு
வம்பவிழ் தெரியல் அம்பி காபதி
மேவருந் தவத்தினிற் பயந்த
தாவருஞ் சீர்த்தித் தண்டிஎன் பவனே.

இப்பாடல் செய்தார் யார் என்று தெரியவில்லை; உடன் காலமா பிற்காலமா என்பதும் தெரியவில்லை. எனினும் தண்டியின் நாடு, தந்தை முதலியன கூறுவதால், உடன் காலம் என்றே கொள்ளவேண்டும். இதனால் பின்வரும் செய்திகள் புலனாகின்றன. அகத்திய முனிவரின் மாணாக்கர் பன்னிருவருள் முதல் மாணாக்கராகிய தொல்காப்பியர் செய்த நூலின் வழியே வடமொழி மரபையும் தழுவி, தண்டி என்பவர், ராக தாள பாவம் என்ற மும்மைப் பரத இலக்கணமும் தழுவி, தமிழில் இந்த அணியிலக்கண நூல்

செய்தார்; இவர் செம்பியன் அவையத்தில் இதை அரங்கேற்றினர்; இவர் காவிரி நாட்டு அம்பிகாபதி என்பவரது புதல்வர்; வடமொழி நாடகநூல் உணர்ந்த தமிழ்ப் புலவர். தில்லை மன்றத்து நாடகம் நவிற்றுபவர். செம்பியன் ஆன சோழன் இன்னர் என்று பாடல் தெளிவாய்க் குறிப்பிடவில்லை.

இங்குக் குறித்த செய்திகள் யாவும் பொருந்துவனவே. இவர் அம்பிகாபதியின் புதல்வர் என்பது ஏற்கத் தக்கதே. அவர் சோழ நாட்டில் வாழ்ந்தார், அம்பிகாபதி கோவை என்ற நூல் செய்தார் என்பதை அவர் வரலாற்றில் பார்க்கலாம்.

திரிபங்கி என்ற சித்திரக் கவிவகைக்கு எடுத்துக் காட்டாக இவர் செய்துள்ள ஒரு பாடலில் அம்பிகாபதி என்ற பெயர் சிவபெருமானைத் துதிக்கும் பெயர்களுள் ஒன்றாக வருகிறது. தம்முடைய தந்தை பெயரை இவர் இவ்வாறு அமைத்துப் பாடியிருத்தல் பொருத்தமுடையதே. இப்பாடல் கட்டளைக் கலித்துறையாயினும், வரிதோறும் மூன்றாகப் பிரிபட்டு, மூன்று பகுதிகளும் வரிதோறும் எதுகை யுடையனவாய், மூன்று தனிச்செய்யுட்களாய்ப் பிரிபட்டுத் தனியே பொருள்தந்து நிற்பனவாதலால் திரிபங்கியாயிற்று:

ஆதரந்தீர் அன்னைபோ லினியாய், அம்பிகா பதியே,
மாதுபங்கா, வன்னிசேர் சடையாய், வம்புநீண் முடியாய்,
ஏதமுய்ந்தார் இன்னல் சூழ்வினைதீர், எம்பிரான் இனியார்
ஓதுமொன்றே, உன்னுவா ரமுதே, உம்பர் நாயகனே.

தண்டியலங்காரத்துள் சமநிலை என்ற வைதருப்ப நெறியின் குணத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் தரப்பட்டுள்ள இரு செய்யுட்களும் – சோகம் எவன் கொல், இடர்த் திறத்தைத் துற – அம்பிகாபதி கோவைக்குரியன என்பது பின்னே பிரபந்த இலக்கியம் என்ற அத்தியாயத்துள் சொல்லப்படும். எனவே, இங்கு இவர் தம் தந்தை செய்த

நூலை எடுத்துக் காட்டுகிறார் என்று கொள்வது பொருத்த மாகும்.

மிக அதிகமான பாடல்கள் தில்லைக் கூத்தப்பெருமானைப் புகழ்ந்து பாடுவதால், இவர் தில்லையில் நாடகம் நவிற்றும் புலவர் என்ற கூற்று கொள்ளத்தக்கதே. தண்டி, சோழ மன்னனின் அவைக் களத்தில் நூலை அரங்கேற்றியிருத்தல் இயல்பே. இச் சோழன் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் என்பதைப் பின்னே காண்போம். எல்லையில்லாத தமிழ் இலக்கியம் பெருகியது இம் மன்னன் காலத்தில்; இதை இவ் வரலாற்று நூல் எங்கும் விளங்கக் காணலாம். இக் காலத்தில் தண்டியும் வாழ்ந்தார் என்பது பொருந்தக் கூடியதே. மாறலனங்காரச் சிறப்புப் பாயிரமும் தண்டி யாசிரியரைப் பாராட்டிக் கூறும் :

பரத கண்டத்துப் பழம்பதி எனப்புகும்
விண்தொட நிவந்த பொழில்வட வேங்கடம்
தெண்டிரை கறங்குதென் குமரிஎன் றாயிடை
அமிழ்தினும் வான்சுவைத் தாகிய மும்மைத்
தமிழ்தெரி புலமைச் சான்றோர் மதிக்கும்
முதுமொழித் தெண்டி முதனூ லணியொடும்
புதுமொழிப் புலவர் புணர்த்திய அணியையும்
தனாதுநுண் ணுணர்வால் தருபல அணியையும்
மனாதுறத் தொகுத்தும் வகுத்தும் விரித்தும்

என்ற பகுதி காண்க. மாறனலங்காரம் 16ஆம் நூற்றாண்டில் செய்யப்பட்டது.

இனி, இச் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுளானது, மூல நூலையோ மொழிபெயர்ப்பு என்பதையோ குறிப்பிடவில்லை. தெண்டி என்ற பெயரே இயற்பெயர் என்பது போல இப் பாடல் கூறுகிறது. இவரது இயற்பெயர் மறைந்து மூல நூலின் சிறப்பினால் அதன் ஆசிரியர் பெயரால் இவர் தமிழ்த் தண்டி எனவும், தண்டி எனவும் வழங்கப் பெற்றார் என்று கொள்ளவேண்டும்.

ஆடக மன்றத்து நாடகம் நவிற்றும்
வடநூ லுணர்ந்த தமிழ்நூற் புலவன்

என்ற வரிகளைக் கொண்டு, மு. இராகவையங்கார், 'தண்டியலங்கார ஆசிரியரும் ஆடல் வல்லோருள் ஒருவராய்க் கனக சபையில் இவ்விருத்தியை மேற்கொண்டு நடத்தி வந்தவர். இத்தகைய விருத்தி கொண்டோருக்கு அலங்கார சாஸ்திரப் பயிற்சி இன்றியமையாததாம்' என்பர். 15ஆம் நூற்றாண்டில் நவநீதப் பாட்டியல் செய்தவரான நவநீத நடனாரும் ஆடல் வல்லார் மரபினர் என்பதும் இங்கு அறியத்தக்கது. ஆடல் வல்லவர் நாடகத்தமிழ் வல்லார்; அவரே இசைத்தமிழும் வல்லாராயிருத்தல் வேண்டும்; அடியார்க்கு நல்லார் உரையால் இது நன்கு விளங்கும். தண்டியும் இசைநூல் வல்லவர் என்பதை ஒரு பாடலால் அறிகிறோம். கலைமலைவு:

ஐந்தாம் நாம்பாம் பகைவிரவா தாருக
வந்த கிளைசொன்ன நான்காய — முந்தை
இணைகொண்ட யாழியற்றும் ஏந்திழைதன் னவித்
துணைவன் புகழே தொடுத்து.

ஐந்தாம் நரம்பு கிளை, ஆறு பகை, நான்கு நட்பேயன்றி எட்டாவதாகிய இணை என்றது — பிழை; ஆகவே கலைமலைவு. இச் செய்திகளை அறிந்து உதாரணத்துக்காகப் பாடலில் வைத்துக் காட்டியவர் இசைவல்லவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

திசைகளைக் குறித்து இவர் கூறும் இரு பாடல்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. ஒன்று நால்திசையும் திசைப்பாலகரையும் குறிப்பிடும் 'தெற்குக் குடக்கு' என்ற பாட்டு.[1] மற்றது பின்வருவது :

குடபால் வடபால் குணபால்தென் பாலென்று
அடைவே திசைநான் கவற்றுள் — இடையிரண்டு

1 இங்கு இவர் இந்திரனைத் திக்குப் பாலகனைக் கூறாது சூரியனைக் கூறியிருப்பது பிழையென்று தோற்றுகிறது. ஒருகால் அத்தகைய மரபும் இருந்திருக்கலாம்.

நன்மைபுரி வோர்பயந்து நோக்குப; ஏனைய
வன்மை புரிவோர்க்கே யாம்.

வடக்கும் கிழக்கும் நன்மைக்காக நோக்கும் திசைகள், மற்றை இரண்டும் வேறு என்று இவர் கூறுவது இன்றும் வழக்கில் உள்ளது. அரங்கில் கூத்தியற்றுபவரே திக்குப் பாலகரைத் தொழுவதும் திசைகளைக் கருதுவதும் இலக்கியங்களிற் சொல்லப்பட்டிருப்பதுடன், இன்றும் நாட்டிய மரபாகவும் உள்ளது. எனவே, இவற்றைத் தெரிந்து குறிப்பிடுகின்ற ஆசிரியர் நாடகம் நவிற்றும் மரபினர் என்பது பொருத்தமுடையதே.

வடமொழி நூலாசிரியர் தம்மை யாதரித்த பல்லவ மன்னனைப் புகழ்ந்து எடுத்துக்காட்டுக்கள் இயற்றிச் சேர்த்த இடங்களில், இவர் தம்மை யாதரித்த அனபாயச் சோழனைப் புகழ்ந்து பாடல் இயற்றியுள்ளார் என்பர். இது இயல்பே. உதாரணச் செய்யுட்கள் பல, வடநூற் பாடல்களின் மொழிபெயர்ப்பாக அமைந்தவை. பாடல்களின் அமைப்பைப் பார்க்கும்போது, இம்மொழி பெயர்ப்பு அமைப்புத் தெளிவாய்ப் புலப்படும். சில, கருத்தில் வேறுபாடு இருப்பினும், பண்டைய நூல்களிலிருந்து எடுத்து அமைத்தவை.

தண்டியாசிரியர் எடுத்துக்காட்டாகக் கூறும் பாடல்களுள் ஒன்று இங்குக் கருதத்தக்கது:

சென்று செவியளக்கும் செம்மையவாய்ச் சிந்தையுள்ளே
நின்றளவில் இன்பம் நிறைப்பவற்றுள், – ஒன்று
மலர்இவரும் கூந்தலார் மாதர்நோக்கு, ஒன்று
மலரிவரும் கூத்தன்தன் வாக்கு.

‘மலரி எனப்பட்ட ஊரில் உண்டாகிய கூத்தன் என்னும் இயற்பெயரையும் சக்கரவர்த்தி என்னும் சிறப்புப் பெயரையும் உடையானது கவி; மலரி என்பது ஓர் ஊர்’ என்பர் உரைகாரர். இக்கவிச் சக்கரவர்த்தி கூத்தனே,

ஒட்டக்கூத்தர் எனப் புகழ்வாய்ந்த கவிஞர்.[1] இவர் பிறந்த ஊர் மலரி போலும்; இம்மலரி திருவெறும்பியூர் என்ற தேவாரத் தலமென்பர். கூத்தரைத் தண்டி இவ்வாறு போற்றுகின்றமையால், இவர் அவர்தம் மாணுக்கருமாகலாம் என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுவர்.[2]

நூற்பொருள்

முதல் பகுதியாகிய பொதுவணி இயலில் ஆசிரியர், நாமகளை வணங்கி, செய்யுள் வகையையும் செய்யுள் நெறியையும் சொல்லுகிறார். செய்யுள் வகையாவது, முத்தகம் குளகம், தொகைநிலைச் செய்யுள், தொடர்நிலைச் செய்யுள், பெருங்காப்பியம், சிறுகாப்பியம், சொற்றொடர்நிலை என்ற பொருள்கள் கூறுகிறது. செய்யுள் என்ற பகுதி, வைதருப்ப நெறி கௌடநெறி என்ற இரண்டையும் கூறி, செறிவு முதல் சமாதி ஈருகவுள்ள பத்துக் குணங்களையும் கூறுகிறது.

இரண்டாம் பகுதியாகிய பொருளணியியலே அணியிலக்கணத்துள் சிறப்பான பகுதி. நாமகளை வணங்கி ஆசிரியர், ஏற்ற செய்யுட்கணி ஏழைந்து என்று கூறுகிறார். அவை தன்மையணி தொடங்கிப் பாவிக அணி இறுதியாகவுள்ள முப்பத்தைந்து. இதன்கண், உவம உருபுகளாகப் போல முதல் செத்துவரையிலுள்ள முப்பத்தைந்தும், நிகண்டு கூறும் பொருள் போல அமைந்திருப்பது நோக்கத்தக்கது. இவ்வணிகளுக்கு எடுத்துக்காட்டுத் தருமிடத்து, உரிய

---

1 இந்நூல் அத்தியாயம் 3, பக்கம் 341–2 பார்க்க.

2 இந்நூலாசிரியரான தண்டியார் நாடக நவிற்றுந் தொழிலுடையராதலால் தம்மைக் கூத்தன் என்றார்; மேலே காட்டிய செய்யுளால் இவரது ஊர் மலரி என்று ஒருவாறு துணிதல் தவருகாது என்று சோமசுந்தர தேசிகர் எழுதியிருக்கிறார் – செந்தமிழ் தொகுதி 36, பக்கம் 387. இது பொருந்தாது. உரையானது கவிச்சக்கரவர்த்தி கூத்தர் என்று தெளிவாகக் கூறுகிறது; அவர் ஒட்டக்கூத்தர் அன்றி, தண்டியார் தம்மையே இப்படிப் புகழ்ந்து ஒரு செய்யுள் செய்து மேற்கோள் காட்டினர் என்பது இன்னும் பொருந்தாது.

இடங்களில் இவற்றை விரித்தும் சொல்லுகிறார். தன்மை 4, உவமை மூவகை, அதன் விரிவு 24, அவ்வுவமை வேறு 8 அணிகளோடு கூடிவருதல், வேறுபாடுகள், உருபுகள், உருவகம் 15, அது 6 அணிகளோடு கூடிவருதல், புறனடை, பின்னும் உவமைகள் 6, தீவகம் 10, பிற அணிகளோடு கூடிவருதல், பின்வருநிலை 4, முன்னவிலக்கின் வகைகள் முதலான எல்லா அணிகளுக்கும் பொருள் வகைகள், வேறுபாடுகள், புறனடை ஆகிய பொருள்களை மிகவும் விரிவாய்க் கூறுகிறது. முன் குறிப்பிட்டதுபோல ஒவ்வோர் அணி வகைக்கும் ஆசிரியர் உதாரணச்செய்யுள் அமைத்திருக்கிறார். இவ்வணிகள் பலவற்றுக்கும் பெயர் சில சமயம் தமிழாகவும் சில சமயம் வடமொழியாகவும் அமைந்துள்ளது. ஆசிரியர் வடநூலைத் தமிழ் செய்தார் ஆகையால் வட சொல்லையே அமைத்துக்கொள்வது எளிதாயிற்று. இப்பகுதியுள் அவர் சொல்லியுள்ள அணிகள் 35 ஆயினும், அவற்றின் வகைகளும் சேர்ந்து 225 ஆகும். சுவையணி என்றவிடத்து, சாந்தம் என்பது நீக்கி எண்வகைச் சுவைகளை சொல்கிறார்; கருணை என்பது இங்குக் காமம் என்றே உள்ளது.

அடுத்தது சொல்லணி இயல் என்பது 35 நூற்பாக்களை உடையது. இது முதற்பகுதி மடக்கு, சித்திரக்கவி என்ற இரு பகுதிகளையும் பிறகு ஒழிபியல் என்று சொல்லத்தக்க வழுவியல், மலைவியல் ஆகிய இரு பகுதிகளையும் கொண்டது. மடக்குக்கள் பொதுவாக யாப்புக்குரிய பொருளாகும். அவை 315. அவற்றுள் இங்கு உதாரணம் காட்டப்பட்டவை 56 மடக்கு வகை. இவற்றுடன்கூட, இவர் இவற்றுக் கெல்லாம் தாமே உதாரணம் செய்தமைத்திருக்கிறார்.

இதன் பின்னர் சித்திரகவி. 12 மிறைக்கவிகள் இங்குக் கூறுகிறார். மாலைமாற்றுக்கு மூன்று குறள் வெண்பாக்கள் தந்திருக்கிறார். வினா உத்தரம் என்பது சுவையாக உள்ளது:

**பூமகள் யார்? போவானை யேவுவான் ஏதுரைக்கும்?
நாமம் பொருசரத்திற்கு ஏதென்பார்? — தாமழகின்
பேரென்? பிறைசூடும் பெம்மான் உவந்துறையும்
சேர்வென்? — திரு வேகம் பம்.**

முயலாமை யகல், சோதி தேறு என்ற பொருள் தருகின்ற 'நல்வினை நாற்கால் விலங்கு' என்ற பாடல் பின்னர்க் காட்டப் படும். அப்படியே, 'நீத்தொழிந்த' என்றபாடலில், நிலையாமை கடைப்பிடி, புண்ணியம் செய் என்பது விடையாக வருகிறது:

**நீத்தொழிந்த ஆறைந் தடக்கிப்பின் நிச்சயமே
வாய்த்தமைந்த வாயில் பெண்ணுனையே — கூர்த்தகு
வாளேரேடு ஓசை விளைநிலம் இவ்வல்லாற்
கேளாய் உடன்வருவ தில்.**

இவ்விரண்டினாலும், ஆசிரியருடைய உயர்ந்த மனப்பண்பு புலனாகின்றது. அடுத்த பாடல் சம்பந்தர் பாடலை உள்ளடக்கிய காதை கரப்பு. பின்னர் படம் வரைந்து எழுத்துக்களை அடக்குவதாயுள்ள நான்காரை, ஆறாரை, எட்டாரைச் சக்கரங்கள் முதலியன. மூலத்தில் அக்கரச்சுதகம் என்ற சித்திரக்கவியோடு 12 என்ற எண் முடிகிறது. பின்னும் எண்வகையான சித்திரக்கவி இலக்கணங்கள், விளக்கத்தோடு காணப்படுகின்றன. இவற்றில் உதாரணச் செய்யுள் மட்டும் ஆசிரியரே செய்தார் போலும். நிரோட்டகம் என்ற பாடல்வகை இங்குச் சொல்லப் பட்டுள்ளது. சித்திரக் கவிகள், புலமையை மட்டும் விரும்பிச் சொல்லணி, நாடும் பழம் புலவர்களுக்குப் பெரு விருந்து என்பதில் ஐயமில்லை.

இறுதிப் பகுதிகள் முன் சொன்னவாறு வழுவும் மலைவும். இப்பகுதியையே மாறனலங்கார ஆசிரியர் எச்சவியல் என்று கொண்டார்.

நிரோட்டகத்துக்கு, 'என்னை சூத்திரம்' என்றாற்கு என்று சொல்லி உரையில் ஒரு குறட்பா இலக்கணச் சூத்திரம் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது. இவருக்கும் முற்பட்ட காலத்தில் (எட்டாம் நூற்றாண்டு) கல்லாடரே குறட்பாவில் பாட்டியல் நூல் செய்தார்.[1] ஒருகால் இவர் காட்டும் நூற்பா அதற்கு உரியதாய் இருந்திருக்கலாம்.

அடுத்துக் காட்டும் ஒரு வெண்பா, கங்கைகொண்ட சோழபுரமாகிய கங்காபுர மாளிகையைக் குறிப்பிடுகிறது.

பொருளணியியலின் இறுதியில் இவர் காட்டும் மூன்று வரிகள் :

பிறனில் விழைவோர் கிளையொடும் கெடுப.
பொறையிற் சிறந்த கவச மில்லை.
வாய்மையிற் கடியதோர் வாளியில்லை.

இவை கொன்றை வேந்தன் அடிகளைப் போன்ற அமைப்புக் கொண்டிருக்கின்றன.

சமயம்

தண்டியாசிரியர் சைவ சமயத்தவர் என்பது தெளிவு. இவர் தந்தையான அம்பிகாபதி பெயராலேயே சைவ சமயத்தவர் என்பதை நாம் அறிகிறோம். அலங்காரத்து மேற்கோள் காட்டிய பாடல்களுள் நாற்பதுக்கு மேற் பட்டவை சிவபிரானைக் குறிப்பவை. எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வரும் பாடல்களைக் குறிப்பிடலாம்.

வாய்த்த பொருள் விளைத்த தொன்றில்லை, மாதவமே
ஆர்த்த அறிவில்லை, அம்பலத்துக் – கூத்துடையான்
சீலம் சிறிதேயும் சிந்தியேன், சென்றொழிந்தேன் :
காலம் வறிதே கழித்து.

வினாவுத்தரம் என்ற தலைப்பில் காட்டிய ஒரு சித்திரக்கவி சிவபிரானைப் போற்றுவது :

---

1 பன்னிரு பாட்டியல் பார்க்க.

நல்வினை நாற்கால் விலங்கு; நவை சேரும்
கொல்வினை யஞ்சி; குயக்கலம்; – மெல்ல
உறுதியும் அல்லவும் நாட்பேர்; மரப்பேர்
இறுதியே இன்ப நெறி.

இவை முறையே முயல், ஆமை, அகல், சோதி (சுவாதி), தேறு (தேற்று) எனப் பொருள்பட்டு, முயலாமை அகல், சோதி (சிவபிரான்) தேறு என்ற இரு பேருண்மைகளைப் போதிக்கின்றன.

இவர் சைவ சமயத்தவர் என்பதற்கேற்ப, விநாயகர் (3 பாடல்) முருகன் (1) கொற்றவை (2) பற்றியும் பாடியிருக்கிறார்.

அன்றியும், இவர் சம்பந்தர் தேவாரத்துள் ஒரு பாடலை எடுத்துச் சித்திரக்கவியுள் அமைத்து வைத்திருப்பது கண்டு மகிழத்தக்கது. மூன்றாம் திருமுறையுள் திருவேகம்பம் திருவிருக்குக் குறள் முதல் பாட்டு பின்வருவது :

கருவார் கச்சித்
திருவேகம் பத்து
ஒருவா என்ன
மருவா வினையே

என்பது தேவாரம். கடை இரு வரிகளையும் 'ஒருவா என்னீ — மருவா நோயே' என்ற பாடபேதத்தோடு[1] இவர் காதை கரப்பாகப் பின்வரும் பாடலுள் அமைத்துச் சேர்த்திருக்கிறார்.

---

1 சம்பந்தர் பாடலில் வினையே என்ற சொல்லைவிட நோயே என்ற சொல்லே யாப்பமைதிக்குப் பொருத்தமா யிருக்குமென்று தெரிகிறது. ஒவ்வொரு வரியிலுமுள்ள சீர்கள் **புளிமா தேமா** *என்ற வாய்ப்பாட்டுக்குரியனவாய் அமைந்துள்ளன. கடைசி அடியில் வினையே என்று பாடங் கொண்டால் புளிமா என்றாகி முன் வரிகளிலிருந்து மாறுபடுகிறது. ஆதலால் தேமா ஆகிய 'நோயே' என்பதுதான் உரிய பாடமா யிருந்திருக்கவேண்டும்; நோய் என்பது பிறவி நோய் என்று பொருள்படும். பதிகத்தின் 11 பாடல்களில் 5 வினையே என்று முடிகின்றன. 3 காணே, தொழுமே, புகழே என்று புளிமா; 3 தான் வாரே, தானே, லோமே என்று தேமா. அன்றியும் ஒரு தேவாரப் பாடலை எடுத்து இலக்கணத்துக்காக ஒரு எழுத்து மாறுதல் செய்தார் என்று கொள்வதும் இழுக்காகாது.*

தாயேயா நோவவா வீரு வெமதுநீ
பின்னே வெருவா வருவதொ ரத்தப
வெம்புகல் வேறிருத்தி வைத்திசி னிச்சைகவர்
தாவா வருங்கல நீயே.

காதை கரப்பு என்ற சித்திரக் கவிக்குக் கூறிய இலக்கணமும் இங்குக் கருதுதல் தகும். 'காதை கரப்பு என்பது ஒரு செய்யுள் முடிய எழுதி அதன் ஈற்று மொழிக்கு முத லெழுத்துத் தொடங்கி ஒவ்வோர் எழுத்து இடையிட்டு வாசிக்கப் பிறிதொரு செய்யுட் போதுவது ... வருங்கல நீயே என்பதில் லகரம் மொழிக்கு முதலாகாமையின், அதனை நீக்கிக் 'க'வை முதலாகக் கொள்க. இதில் வேறொரு செய்யுளின் சொற்கள் மறைந்து நிற்றலால், இது காதை கரப்பு எனப்பட்டது. காதை – சொல்; கரப்பு – மறைவு'.[1]

மானமருங் கண்ணுள் மணிவயிற்றில் வந்து தித்தான்;
தானவரை என்றும் தலையழித்தான்; – யானைமுகன்
ஓட்டினன் வெங்கலியை; உள்ளத் தினிதமர்ந்து
வீட்டினன் நம்மேல் வினை.

என்பது விநாயகரைக் குறித்த பாடல்களில் ஒன்று.

கலைமகள் துதியாகப் பொருளணியியலின் காப்புச் செய்யுள் அமைந்துள்ளது: இது சிறப்புடைய பாடல்.

என்னை யுடையாள் கலைமடந்தை எவ்வுயிர்க்கும்
அன்னை யுடைய அடித்தளிர்கள் – இன்னளி சூழ்
மென்மலர்க்கே கன்றும் எனஉரைப்பர் : மெய்யிலா
வன்மனத்தே தங்குமோ வந்து ?

பின்னும் இரு பாடல்கள் கலைமகளைப் போற்றுவன. ஒன்று இங்கே கருதுதல் தகும்.

---

1 காதை கரப்பு – கரந்துறை பாட்டு என்ற இருவகைச் சித்திரக்கவி யிலக்கணங்களும், யாப்பருங்கல விருத்தியிலும் தண்டி யலங்காரத்தினும் ஒன்றுக்கொன்று மாறிக் காணப்படுகின்றன.

இமையவர்கண் மோலி இணைமலர்த்தாள் சூடச்
சமையந் தொறும் நின்ற தையல், - இமைய
மலைமடந்தை, வாச மலர்மடந்தை, எண்ணெண்
கலைமடந்தை, நாவலோர் கண்.

மிகவும் நயம் பொருந்திய இப் பாடல்கள் தண்டியாசிரியருக்குக் கலைமகளிடமுள்ள ஈடுபாட்டை நன்கு புலப்படுத்தும். ஒட்டக்கூத்தரின் மாணுக்கர் தண்டி என்ற கருத்துடையவர்கள், அவர் கலைமகளை வழிபட்டவராதலால், இவரும் சிறப்பாகக் கலைமகளை வழிபடுவது பொருத்தமே என்பர்.

இவர் சைவரான போதிலும் சமயக் காழ்ப்பில்லாதவர். திருமால் குறித்தும் அழகாகப் பாடியுள்ளமையால் இது புலனாகும். திருமால் பற்றிய பாடல்கள் பல, சொற்சுவை பொருட்சுவை சிறந்து விளங்கக் காணலாம்.

வானாகி மண்ணாய் மறிகடலாய் மாருதமாய்த்
தேனாகிப் பாலாந் திருமாலே! – ஆனாயா!
வெண்ணெய் விழுங்க நிறையுமோ, மேலொருநாள்
மண்ணை உமிழ்ந்த வயிறு?

பொய்கையாழ்வார் அந்தாதியிலிருந்து 'வையம் தகளியா' 'பாலன் தனதுருவாய்' என்ற இரு பாடல்களையும் தந்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. பின்னும் இவரால் குறிப்பிடப்பெற்றோர் இந்திரனும் சண்டேசரும்.

காலம்

இராச சிம்மவர்ம பல்லவன் (666–705) காலத்தவராகிய வடநாட்டுத் தண்டியாசிரியர் காவியாதர்சம் செய்தார்; தமிழ் அலங்காரம் செய்தவர், மிகவும் பிற்பட்டவர் என்பது, நூலமைதியால் நன்கு விளங்கும். வடநூலையும் தமிழ் நூலையும் செய்தவர் ஒருவரே என்று கூறுவோர் கருத்து கொள்ளத் தக்கதன்று. தமிழ் நூல் செய்தாருக்கு, வடநூல் ஆசிரியர் பெயர் இடப்பட்டிருந்தது என்றே கொள்ள வேண்டும். இப்பெயர் இயற்பெயராயுமிருக்கலாம், அல்லது

நூலின் அருமை நோக்கிப் பிற்காலச் சான்ரேூர் மூல நூலாசிரியர் பெயரால் இவரை வழங்கியு மிருக்கலாம். மேற்கோள் செய்யுட்களில் இவர் 45 பாடல்களில் சோழ மன்னரைப் புகழ்கிருர். அபயன் என்ற பெயருடைய முதலாம் இராசராச சோழனையும், கலிங்கப் போர் வென்ற குலோத்துங்கனையும், அகளங்கனுகிய விக்கிரமனையும் இவர் பல பாடல்களில் குறிப்பிட்டபோதிலும், அனபாயனைக் குறிப்பிடுவது தனிச் சிறப்புடையதாயிருக்கிறது. 8 பாடல் களில் இவ்வரசனைக் குறிப்பிடுகிருர். அனபாயனுவான் இரண்டாம் குலோத்துங்கன். இவர் கூறுகின்ற எடுத்துக் காட்டான முதற் பாடலே அனபாயனைப் புகழ்கிறது. இரண்டு பாடல்களில் அவ்வரசனை முன்னிலைப் படுத்திப் பேசுகிருர்.

அன்னைபோல் எவ்வுயிரும் தாங்கும் அனபாயா!
நின்னையார் ஒப்பார் நிலவேந்தர்? – அன்னதே,
வாரி புடைசூழ்ந்த வையகத்திற் கில்லையால்
சூரியனே போலுஞ் சுடர்.

பூதலத்துள் எல்லாப் பொருளும் வறியராய்க்
காதலித்தார் தாமே கவர்தலால், – நீதி
அடுத்துயர்ந்த சீர்த்தி அனபயா! யார்க்கும்
கொடுத்தியெனக் கொள்கின்றி லேம்.

இவை அவனுடைய செங்கோலையும் கொடைத் திறத்தையும் கூறுவன. முன்னிலையாகவுள்ள காரணத்திஞல் அவ்வரசன் காலத்திலேயே இவர் பாடல் பாடினர் என்று கருதுகிரேம். மேலும், தண்கவிகையால் உலகம் தாங்கும் அனபாயன், எம்மாவி அன்னவனை ஆழி அனபாயனை (தம்மாற் பயன் தூக்காது என்ற பாடல்), இகல் மதமால் யானை அனபாயன் எங்கோன் – என்ற பாடல் தொடர்கள் புலவருக்கும் அரசனுக்கும் எவ்வளவு நெருங்கிய தொடர்பு இருந்த தென்பதையும் எவ்வளவு அருமையாக இவர் அவனைப் போற்றுகிருர் என்பதையும் உணர்த்துகின்றன. வாழ்த்து

அணிக்கு எடுத்துக்காட்டாக இவர் கூறுகின்ற அனைவரும் அறிந்த பின்வரும் பாடல், அவனையும் மழையையும் சேர்த்து வாழ்த்துகிறது :

மூவாத் தமிழ்பயந்த முந்நூல் முனிவாழி,
ஆவாழி, வாழி அருமறையோர், – காவிரிநாட்டு
அண்ணல் அனபாயன் வாழி, அவன்குடைக்கீழ்
மண்ணுலகில் வாழி மழை.

(வாழ்க அந்தணர், ஆனினம், வீழ்க தண்புனல், வேந்தனும் ஓங்குக என்ற பொருள்களை இது உள்ளடக்கியிருக்கிறது.) எனவே, இக்குறிப்புக்களால் தண்டியாசிரியர் அனபாயனால் (இரண்டாம் குலோத்துங்கனால்) பெரிதும் போற்றப்பெற்ற புலவர் என்று நாம் நன்கு உணர்கிறோம். அவன் காலம் 1133 – 1150; எனவே தண்டியின் காலமும் இதுவேயாகும்; 12ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் இவர் வாழ்ந்தவராகிறார்.

உரை

இந்நூலுக்குப் பழைய உரையொன்று உண்டு. முன் குறிப்பிட்டவாறு, நூலாசிரியரே உதாரணச் செய்யுட்களை மேற்கோள் காட்டியும் தாமே எழுதிச் சேர்த்தும் தந்துள்ளார்; உரையாசிரியர் உதாரணப் பாடல் சேர்க்கவில்லை. ஆனால் இவர் சூத்திரங்களுக்கு உரையும் உதாரணப் பாடல்களுக்கு உரையும் விளக்கமும் எழுதியுள்ளார். எனினும் இவர் அணியைப் பொருத்திக் காட்டவில்லை.

இவ்வுரை மூல சூத்திரப்பொருளை நன்கு விளக்குகிறது. அது கூறும் பல்வகை அணிகளின் இலக்கணத்தையும் சுருக்கமாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. உதாரணச் செய்யுட் பொருளையும் சில இடங்களில் நன்கு விளக்குகிறது. எங்கும் முதனூற் கருத்தைத் தழுவி யுரைக்கிறது. சில இடங்களில் தடை விடைகளையும் கொண்டது. இவர் பெயர் சுப்பிரமணிய தேசிகர் என்று முதல் பதிப்பில் எழுதப் பெற்றுள்ளது. பின்

வந்தோர் பழைய உரை என்று குறிப்பிட்டனர். ஆசிரியருக்குச் சிறிது காலம் பிற்பட்டுத் தோன்றியதென்றே இவ்வுரை கருதத் தக்கது. அங்ஙனமாயின் 16ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் இவ்வுரையின் காலமாகலாம். அக்காலத்து, தேசிகர் என்ற சொல் வழக்கத்துக்கு வரவில்லை. சென்ற நூற்றாண்டில், ஒரு புத்தகத்தை அச்சிட விரும்பிய அச்சுக்கூடத்தார், 'ஆறுமுக சுவாமிகள் பார்வையிட்டது' அல்லது 'கருணாநந்த சுவாமிகள் அருளிச் செய்த உரை' என்று அச்சிட்டு வைப்பது ஒரு வழக்கம்; அவ்விதமே இச்சுப்பிரமணிய தேசிகர் என்ற பெயரும் அச்சிட்டோரால் தெரிந்தோ தெரியாமலோ அமைத்துக் கொள்ளப்பட்டது போலும். திருவாவடுதுறை யாதீனத்துச் சுப்பிரமணிய தேசிகர் என்று குறிப்பிடுவதும் பிழை; உரை தோன்றிய காலத்தில் எந்த ஆதீனமும் தோன்றியதில்லை.[1] எனவே இவ்வுரை, ஆசிரியர் பெயர் தெரியாத பழைய உரை என்று மட்டுமே கூறத்தக்கது.

இவ்வுரையை ஆசிரியர் எங்கும் ஒரே நெறியாக எழுதவில்லை. சுருக்கவுரையாகவும், சில இடத்து இலக்கணக் குறிப்பாகவும், அணிகளுக்கும் பாடலுக்கும் உள்ள பொருத்தத்தை மட்டும் காட்டுவதாகவும் அணிகளுக் கிடையேயுள்ள வேற்றுமையை மட்டும் காட்டுவதாகவும் உரை அமைந்துள்ளது. பல இடங்களில் நயமாகவும் உள்ளது. தமக்கு முன்னரும் உரைகள் இருந்தன என்பதை இவர், என உரைப்பாருமுளர், என்று உரைப்பாருமுளர் ஒரு சார் தொல்லாசிரியர் (65), ஒரு சார் ஆசிரியர் வேறு படுத்திக் கூறினர், ஒரு சார் ஆசிரியர் இதன்பாற் பகுத்துக் கூறினர் (83) என்று குறிப்பிடுபவற்றால் அறிகிறோம்.

---

1 பொதுவாக, தொண்டை மண்டல சதகம் பாடினவரும் கொங்கு மண்டல சதகம் பாடினவரும், எந்த ஊரும் எந்தப் புலவரும் தங்கள் மண்டலம் என்று நிறுவுவதில் வல்லவர்கள்; பவணந்தி முனிவர் ஊராகிய சனகை தங்கள் மண்டலம் என்று இருவரும் சொல்வது காண்க.

பதிப்பு

தில்லையம்பூர்ச் சந்திரசேகர கவிராச பண்டிதர் பதிப்பு 1857. 2. மற்றொரு பழைய பதிப்பு, முந்தியதை யொட்டிய காலம். விவரம் தெரியவில்லை. 3. வை. மு. சடகோப ராமானுசாசாரியர் பதிப்பு 1901; இதில் பொது வணியியலும் பொருளணியியலும் உள்ளன; பின்னர் இதன் இரண்டாம் பதிப்பில், சொல்லணியியல் (ஜகந்நாதாசாரியர் குறிப்புரையுடன்) சேர்க்கப்பட்டது 1956, 1962. 4. யாழ்ப் பாணத்துச் சுன்னாகம் குமாரசாமிப்புலவர் புத்துரை 1903. 5. செம்பூர் வித்துவான் வீ. ஆறுமுகம் சேர்வை 1920: இதுவே அனைவர் கையிலும் வழங்கிய பதிப்பு. 6. சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகப் பதிப்பு, கொ. இராமலிங்கத் தம்பிரான் குறிப்புரை கொண்டது, 1938; பின் பலமுறை. 7. திருப்பனந்தாள் சுந்தரமூர்த்தி பதிப்பு, 1967; முன்னுரை குறிப்புரை கொண்டது. 8. சென்னையில் ஆசிரியராயிருந்த தி. ஈ. ஸ்ரீநிவாசராகவாசாரியர் என்பவர், வடமொழித் தண்டி நூலைச் சுருக்கித் தமிழில் தண்டியலங்காரசாரம் என்ற ஒரு நூல் செய்தார் (1877). அதன் பொருளணியியற் பகுதி 1899இல் அச்சாயிற்று. இவர், உரைநடையால் தம் இலக்கணத்தைச் செய்தார்; தண்டியலங்கார மேற்கோள் பாடல்களும் வேறு பிறகால இலக்கியப் பாடல்களும் இவரே செய்த பாடல்களும் இங்குக் காணப்படும்.

உள்ள பதிப்புக்களில் சடகோபராமானுசாசாரியர் பதிப்பே, அவருக்குரிய வழக்கம்போல, எடுத்த பொருளை நன்கு விளக்குவதாயிருக்கிறது. கற்றோருக்குப் பயன்படும் ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு இனித்தான் வெளிவர வேண்டும். கழகப் பதிப்பில் சிறப்புப் பாயிரத்தையும் எடுத்துவிட்டார்கள். ஐயரவர்கள் ஒரு பதிப்பு வெளியிடவில்லையே என்ற வருத்தம் தோன்றுகிறது.

சிறப்புப் பாயிரவரி (8–9):

'மும்மைப் – பாரத இலக்கணம் பண்புறத்தழீஇ' என்பது: மும்மைப் பாரத இலக்கணம் - மூன்ருகிய பாவ ராக தாளம் என்ற பரதம் ஆகிய மூன்றிலக்கணம் என்று அனைவரும் பொருள் செய்துள்ளனர். ஆனல், சடகோப இராமானுசாசாரியர் பதிப்பில் பாகத இலக்கணம் என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது; இது அச்சுப்பிழையா என்பது தெரியவில்லை. இது பாட பேதமாகவே இருக்குமாயின், தண்டியாசிரியர் வடமொழியும் தமிழ்மொழியும் ஆராய்ந்ததோடன்றி, பிராகிருத மொழியும் (பாகதம்) ஆராய்ந்தே தாம் இலக்கணம் செய்தனர் என்று பொருளாகிறது.

குணவீர பண்டிதர்

ஆசிரியர்

குணவீர பண்டிதர் என்ற ஆசிரியர் சமண மதத்தினர். இவர் செய்த நேமிநாதம் வச்சணந்திமாலை என்ற சிறப்பான இலக்கண நூல்களால் இவர் பெயர் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் நிரந்தரமான இடம் பெற்றுள்ளது.

இவர் தொண்டை நாட்டிலுள்ள களத்தூரில் பிறந்தார் என்று தொண்டை மண்டல சதகம் (82) கூறும்:

தன்னூர்ச் சனகையிற் சன்மதி மாமுனி தந்தமைந்தன்
நன்னூல் உரைத்த பவணந்தி மாமுனி நற்பதியும்
சின்னூல் உரைத்த குணவீர பண்டிதன் சேர்பதியும்
மன்னூ புரத்திரு அன்னமின் னேதொண்டை மண்டலமே.

(களந்தை – களத்தூர் என்பதன் மரூஉ மொழி). இவர் அவ்வூரிலிருந்த பேரருள்ாளராகிய வச்சணந்தி என்ற பெயருடைய சமண முனிவருடைய மாணுக்கர். நேமிநாத உரைப் பாயிரத்தில், 'இந்நூல் செய்தார் யாரோ எனின்,

உளமலி பேரருள் உயிர்மிசை வைத்த
வளமலி களந்தை வச்சணந்தி முனிவரன்
கொள்கையின் வழாஅக் குணவீர பண்டிதன்

என்று கூறுவதனாலும்,

கற்றவர் புகழுங் களந்தையென் பெரும்பதிக்
குற்றமில் வாய்மைக் குணவீர பண்டிதன்

என்று வெண்பாப் பாட்டியல் உரைப் பாயிரத்துள் வருவதனாலும், • இவர் ஊர் களந்தை என்றும், இவர் குணச் சிறப்பால் மேம்பட்டவர் என்றும் அறிகிறோம். அன்றியும் இங்குக் காட்டிய 'களந்தை வச்சணந்தி முனிவரன்' என்ற தொடர் இவர் களந்தையில் வாழ்ந்த வச்சணந்தி முனிவருடைய மாணாக்கர் என்றும், அவர்பால் பேரன்புடையவர் என்றும் உணர்த்துகிறது. வச்சணந்தி, வஜ்ரநந்தி என்பதன் மரூஉ மொழி. குணவீர பண்டிதர் தெய்வத்திடத்தும் தம் ஆசிரியரிடத்தும் பேரன்புடையவர் என்று, தாம் செய்த நூல்களுக்கு நேமிநாத தீர்த்தங்கரர் பெயரையும், தம் குருவின் பெயரையும் வைத்தமையால் அறிகிறோம். தென் களந்தை என்று இங்குக் குறிப்பிட்டமையால், இது தொண்டை நாட்டுக் களந்தையா, வேறு தென்னாட்டுக் களந்தையா என்று ஐயுறுவதற்கு இடமாயுள்ளது. சதகம் சொல்லியதனாலேயே களந்தை தொண்டை நாடாகாது.

காலம்

இவர் 1178 – 1218 ஆண்டுகளில் ஆட்சி புரிந்த சோழ மன்னனாகிய திரிபுவன தேவன் என்ற சிறப்புப் பெயருடைய மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தவர் என்று அறிகிறோம். 'இந்நூல் யார் காலத்துச் செய்ததோவெனின்,

குருத்தவா மணிமுடிக் கொற்றவர் கோமான்
திருத்தகு மணிமுடித் திரிபுவன தேவன் –

என்னும் அரசர் காலத்தில் செய்ததென்றுணர்க' என்று வச்சணந்தி மாலை உரைப்பாயிரம் இதைக் கூறுகின்றது.

இச்சோழ மன்னனுடைய ஆட்சித் தொடக்கத்தில் இவர் இந்நூலைச் செய்தார் என்று கொண்டு, நாம் குணவீர பண்டிதர் காலம் 12ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி என்று முடிவு செய்கிறோம்.

முதல் மொழி இயலில் ஆசிரியர் குரு வணக்கமாக ஒரு பாடல் கூறுகிறார் :

திருமங்கை நின்றகலாள் தெவ்வுநோய் நீங்கும் ;
தருமங்கள் நீங்கலாச் சார்வார்; – இரு நிலத்து
மன்னருள்ளார் தாழுந்தாள் வச்சணந்தி மாமுனிவன்
இன்னருளால் நோக்கும் இடம்.

இரு நிலத்து மன்னருள்ளார் தாழுந்தாள் வச்சணந்தி என்று ஆசிரியர் பாடியிருப்பது, திரிபுவன தேவனது சபையில் இந்நூல் அரங்கேற்றப் பெற்றது என்று கூறியதற்கேற்ப, இவர் குருவாகிய வச்சணந்தி முனிவர் அரசனால் பெரிதும் போற்றப் பெற்றனர் என்று கொள்ளக் கிடக்கிறது. மதுரகவிக்கு எடுத்துக்காட்டுத் தருமிடத்து, வச்சணந்தி மாலையின் உரையாசிரியர் வச்சணந்தியைப் புகழும் வெண்பா வொன்றைத் தருகிறார் :

பூமகளும் நல்வாழ்வு பெற்றாள், புரைதீர்ந்த
நாமகளும் பல்கலையும் நண்ணினாள், – தோமகல்சீர்
வையம்புகழ் களந்தை வச்சணந்தி மாமுனிவன்
செய்ய பதகமலஞ் சேர்ந்து.

நேமிநாதர் என்பவர் ஒட்டக்கூத்தரின் காலத்தவராய் வாழ்ந்தார் என்று தமிழ் நாவலர் சரிதையால் அறிகிறோம். 'பேராசிரியர் நேமிநாதர் பட்டோலை பிடிக்க ஒட்டக்கூத்தர் பாடியது' என்ற தலைப்புடன், 'செங்கோல் மடவன்னம்' என்ற தொடக்கமுடைய பாடல்[1] அங்குக் காணப்படுகிறது. இது அகளங்கனைப் புகழ்வது. அகளங்கன் – விக்கிரம

1 இப்பாடலையும் குறிப்பையும் பற்றிய விளக்கத்தை முன் 346–47ஆம் பக்கங்களில் காண்க.

சோழன் (1118 – 1135). 'பேராசிரியர் நேமிநாதர்' தொல்காப்பிய உரைகாரரான பேராசிரியர் போலும் என்று மு. இராகவையங்கார் எழுதியிருக்கிறார். (பெருந்தொகை 821 குறிப்பு.) இது இரண்டு காரணங்களால் பொருந்தாது. ஒன்று, உரைகாரர் பேராசிரியர், சுமார் 1272இல்; குணவீர பண்டிதருக்கு 70 ஆண்டுகள் பிற்பட்டவர்; மற்றது அவர் சிறந்த சைவர்; நேமிநாதர் என்பது சைனப் பெயர்.

குணவீர பண்டிதர் நேமிநாத தீர்த்தங்கரர் பெயரால் நேமிநாதம் பாடினார். இது பற்றி இவர் பெயர் நேமிநாதர் என்று வழங்கியதும் உண்டு. இவர் (பேராசிரியர் நேமிநாதர் என்று குறிப்பிடப்பட்டவர்) விக்கிரம சோழன் காலத்தில் இளம்பிள்ளையாய் ஒட்டக்கூத்தரிடம் கல்வி பயின்று பெரும் புலவராகிப் பேராசிரியர் என்ற பட்டத்துக்குத் தகுதியுடையவராய் வாழ்ந்து, பின்னர் திரிபுவன தேவனாகிய மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் வயது முதிர்ந்தவராய் நேமிநாதம் பாடி அரங்கேற்றியிருக்கலாம். அப்படியானால் அக்காலம் அவருக்கு வயது எண்பதுக்கு மேல் ஆகியிருக்க வேண்டும்.

[குறிப்பு. முதலாம் இராசராச சோழனுடைய 21 ஆம் ஆட்சியாண்டில் கி. பி. 1006 ஒரு குணவீர மாமுனிவர் இருந்தார். அவரும் சைனர். வட ஆற்காடு ஜில்லா போளூருக்கு அருகிலுள்ள வைகாவூர்த் திருமலை என்ற ஊரில் பிரசித்தி பெற்ற ஜினாலயம் ஒன்று உள்ளது. அவ்வூர் ஏரி மதகில் உள்ள ஒரு சாசனப் பாடல், இம் முனிவர் முன் குறித்த ஆண்டில் இந்த ஏரியில் வைகை மலைக்கு இரு மருங்கிலும் நெல் விளையும் படியாகக் கலிங்கு கட்டினார் என்ற செய்தியைக் கூறுகிறது:

அலைபுரியும் புனற்பொன்னி யாறுடைய சோழன்
அருண்மொழிக்கு யாண்டிருபத் தொன்றாவதென்றும்
கலைபுரியும் மதிநிபுணன் வெண்கிழான் கணிச்சைக்
காமருபொற் சூரியன்தன் நாமத்தால் வாம

நிலைநிற்குங் கலிங்கிட்டு நிமிர்வைகை மலைக்கு
நீடூழி இருமருங்கும் நெல்விளையக் கண்டோன்
கொலைபுரியும் படையரசர் கொண்டாடும் பாதன்
குணவீர மாமுனிவன் குளிர்வைகைக் கோவே

என்ற பாடல், இராசராசனுக்குரிய 'திருமகள் போலப் பெரு நிலச் செல்வியும்' என்ற மெய்க்கீர்த்தியின் பின் காணப்படுகிறது. இப் பாடலால் இவரும் முனிவர் குணவீரமா என்று அறிகிறோம். காலம் முன்னே குணவீர பண்டிதருக்குக் கூறிய காலமாகிய கி. பி. 1200 க்கு இருநூறு ஆண்டுகள் முற்பட்ட காலம். ஆதலால் இக் குணவீர மாமுனிவர், இலக்கண நூல் செய்த குணவீர மாமுனிவருக்கு முன்னோராயிருத்தல் கூடும்.

நேமிநாதம்

இச் சிறிய இலக்கண நூல் எழுத்தும் சொல்லுமாகிய ஈரதிகாரங்களை மட்டும் உடையது. வெண்பாவால் இயன்று 97 வெண்பாக் கொண்டது. வேருக இரு சிறப்புப் பாயிரங்களும் உடையது. தொல்காப்பியம் போல விரிவின்றி, அதாவது எழுத்து சொல் பொருள் என்ற மூன்று பகுப்பு இன்றி, இரண்டேகொண்டு சுருங்க அமைந்தமையால் இதற்குச் **சின்னூல்** என்ற பெயரும் உண்டு. நேமிநாதம் சின்னூல் என்ற பெயரால் வழங்கும் என்பதைத் தொடக்கத்தில் காட்டிய தொண்டை மண்டல சதகப் பாடலால் அறியலாம்; அளவில் சிறிதானமையால் இப் பெயரமைந்தது எனினும் ஒக்கும். பதிற்றுப்பத்தின் உரைகாரரும், 76ஆம் பாடலுரையில், சில்லோராளர் என்ற தொடருக்கு உரை எழுதும்போது, "சின்மையைச் சின்னூலென்றது போல, ஈண்டுச் சிறுமையாகக் கொள்க" என்று எழுதுவது காண்க. சில தலைமுறைகளுக்கு முன்வரையில் இலக்கணம் கற்போர் நேமிநாதம் பயின்ற பின்னரே தொல்காப்பியம் பயில்வது மரபு என்பர்.

சைனப் பெரியார் ஆகிய தீர்த்தங்கரர் இருபத்து நால்வரில் இருபத்திரண்டாம் தீர்த்தங்கரராகிய நேமிநாதர் பெயரால் குணவீர பண்டிதர் இந்நூலை அமைத்தார்:

“எய்திய சிறப்பின் எழுத்தையும் சொல்லையும்
மெய்தெரி வகையின் விளங்க நாடி
தேன்மிமிர் பைம்பொழில் தென்மயி லாபுரி
நீல்நிறக் கடவுள் நேமி நாதர்

தம் திருப்பெயராற் செய்தமையின் நேமிநாதம் என்னும் பெயர்த்து” என்று உரைப்பாயிரம் கூறும். இதுபற்றி ஆசிரியருடைய இயற்பெயரை மறந்து, நேமிநாதர் செய்தார் என்று தவருகச் சிலர் கூறியதும் உண்டு.

குணவீர பண்டிதர், தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரப் பிரிவுகளாகிய ஒன்பது இயல்களின் பெயர்களையே தம் சொல்லதிகாரப் பிரிவுகளுக்கும் பெயராகச் சிறிது மாறுதலுடன் அமைத்துக்கொண்டிருக்கிறுர். இயல் என்று அவர் வைத்த நூற்பிரிவை இவர் மரபு என்று கொள்கிறுர்; மற்றும், கிளவி – மொழி, வேற்றுமை – உருபு என்பனவே இவர் செய்துகொண்ட மாறுதல்கள். முதல் அதிகாரமாகிய எழுத்தியல் அதிகாரத்தில் இவர் இயல் பாகுபாடு எதுவும் செய்யவில்லை. உரிச்சொல் மரபு என இவர் ஓர் இயல் செய்திருக்கிறுர். முன்னேர் மரபையொட்டி இவர் செய்தாரே அன்றி, செய்ததில் பொருள் எதுவும் இல்லை.

நன்னூலும் இக்குலோத்துங்க சோழன் காலத்திலேயே தோன்றிற்றெனினும், நாற்பது ஆண்டுக் காலம் ஆட்சிபுரிந்த குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியின் இறுதியிலேயே அந்நூல் தோன்றிற்று. அதாவது அடுத்த நூற்றுண்டில். அந்நூல் தோன்றுவதற்கு முன் இதுவே புலவர் விரும்பிக் கற்ற நூலாய் இருந்தது போலும். சிறப்புப் பாயிரப் பாடலொன்று இதன் பெருமையை நன்குணர்த்தும்:

தொல்காப்பியக் கடலிற் சொற்றீபச் சுற்றளக்கப்
பல்காற் கொண்டோட்டும் படகென்ப – பல்கோட்டுக்
கோமிகா மற்புலனை வெல்லும் குணவீரன்
நேமிநா தத்தின் நெறி.

கோயிற் புராணத்தின் பழைய வுரைகாரர் நேமிநாதத்தை எடுத்து ஆள்வது கருதத் தக்கது. இருப்பினும், தமிழ் உலகத்தில் இந்நூலுக்கு ஆட்சி இல்லை.

இந்நூலுக்குப் பழமையான சிறப்புமிக்க உரையொன்றுண்டு. (அதுபற்றிய வரலாற்றை எமது 15ஆம் நூற்றாண்டு இலக்கிய வரலாற்றில் பரக்கக் காணலாம்.) அவ்வுரை வயிரமேக விருத்தி என்று வழங்கும் போலும்.

பதிப்பு: மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் ரா. இராகவையங்கார் பதிப்பு. 2. சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் கா. ர. கோவிந்தராஜ முதலியார் பதிப்பு 1945. இரண்டிலும் பழைய உரை அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

வச்சணந்தி மாலை

பாட்டியல் என்ற இலக்கண நூற்பகுதி பொதுவாகப் பிரபந்த இலக்கணம் கூறுவது; பிற்காலத்தில் மிகவும் விரிந்து வளர்ந்திருக்கிறது. தொல்காப்பியர் கூறுகின்ற தமிழ் இலக்கணத்துள் மூன்றும் பகுதி, பொருளதிகாரம் என்றும் பெயர் பெறும். அதன் பிரிவுகள், பின்னர் தனித் தனி இலக்கண நூல்களாக விரிவு பெற்றன. செய்யுளியல் என்ற பிரிவின் ஒரு பகுதி, பாட்டியலாக வளர்ந்தது. பழமையான பாட்டியல் நூல் பன்னிரு பாட்டியல் என்பது;[1] அது அகத்தியரும், அவர் மாணக்கர் பன்னிருவரும் பாடிய பாட்டியல் நூல்களிலிருந்து தொகுத்த சூத்திரங்கள் அடங்கியது என்று வரலாறு கூறும். பன்னிரு பாட்டியலில் பின்வரும் ஆசிரியர் பெயரால் பாட்டியல்

1 இதுபற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சி, எமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 10ஆம் நூற்றாண்டு பக்கம் 208 – 235இல் காணலாம்.

நூல்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன-அகத்தியர், பொய்கையார், பரணர், இந்திரகாளியார், அவிநயனர், கல்லாடனர், கபிலர், சேந்தம் பூதனர், நத்தத்தனர், செயிற்றியனர், கோவூர் கிழார், மாபூதனர், சீத்தலையார், பல்காயனர், பெருங்குன்றூர் கிழார் செய்த பாட்டியல்கள். இவையன்றி பாட்டியல் மரபுடையாரை யாப்பருங்கல விருத்தியும், மாமூலர் பாட்டியலை இலக்கண விளக்கவுரையும் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், பழைய நவநீதப் பாட்டியல் உரை அகத்தியர், இந்திரகாளியார், கல்லாடர், தொல்காப்பியர் பாட்டியல், பரணர், பொய்கையார், மாமூலர் ஆகிய பாட்டியல்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. பாட்டியல் கலாவியல் என்று பெயர் பெற்றிருந்தது என்றும் அவ்வுரையால் அறிகின்றோம். வாக்கியாப்பியல், தத்தாத்திரேயப்பாட்டியல், பண்டாரப் பாட்டியல் போன்ற நூல்களும் இருந்தன என்றும் அறிகிறோம். பிரபந்தங்களின் இலக்கணத்தை மட்டும் கூறுகின்ற பிரபந்த மரபியல் பிரபந்த தீபிகை முதலான பல நூல்களும் இருந்தன. இந்திரகாளியார் அவிநயனர் ஆகியோர் தம் பெயரால் சிறப்பான பாட்டியல் மரபுகள் தோற்றுவித்திருந்தனர் போலும். ஆயினும் இந்நூல்களோ பிற செய்திகளோ எவையும் இன்று புலப்படவில்லை.

பன்னிரு பாட்டியலின் பின்னர்த் தோன்றிய சிறப்பான ஒரு பாட்டியல் நூல் குணவீரபண்டிதர் செய்த வச்சணந்தி மாலை. இது வெண்பா யாப்பினால் செய்யப்பெற்றமையால் வெண்பாப் பாட்டியல் என்று பெயர்பெறும். இவ்வாசிரியர் தம் குருவாகிய வச்சணந்தி தேவர் என்னும் முனிவர் பெயரால் அவர் கட்டளையின்படி இந்நூல் செய்தார். அவையடக்கப் பாடல் இதைக் கூறுகிறது:

என்களங்கம் யாவையும் நீக்கி இனிதருளி
நன்களந்தை நூலோடு நாட்டுவரால் – தென்களந்தை
மன்பெயரான் வண்புகழான் வச்சணந்தி மாமுனிவன்
தன்பெயரால் நாட்டுந் தமிழ்.

வச்சணந்திமாலை என்று இந்நூல் வழங்கலாயிற்று. இந்த நூல், முதல் மொழி இயல், செய்யுளியல், பொதுவியல் என்ற மூன்று இயலையும், முறையே 23, 48, 31 ஆக 102 வெண்பாக்களையும் உடையது.

முதல் இயலானது அருகன் வணக்கமாகிய பாயிரப் பாடலோடு தொடங்கும். பாட்டுடைத் தலைவன் பெயரோடு பொருந்தத்தக்க முதல் மொழிக்கு அமையவேண்டிய பத்துப் பொருத்தங்களையும் உரைக்கின்றது. அப்பத்தாவன — மங்கலம், சொல், எழுத்து, தானம், பால், உணு, வருணம், நாள், கதி, கணம் என்பன.

இரண்டாவதாகிய செய்யுளியல் ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் என்னும் நால்வகைக் கவிகளின் இலக்கணங்களைக் கூறி, பின்னர்ப் பிரபந்தங்களின் இலக்கணங்களைக் கூறும். தமிழ்ப் பிரபந்தங்கள் 96 என்பது மிகவும் பிற்கால வழக்கு. பன்னிரு பாட்டியலே முதன்முதல் பிரபந்த இலக்கணம் கூறுகிறது. பின் வந்த இந்நூல் 56 பிரபந்தங்களுக்கே இலக்கணங் கூறும். முடிவில் அகலக்கவி, கமகன், வாதி, வாக்கி, வெள்ளைக்கவி முதலியோர் இலக்கணம் கூறுகிறது.

மூன்ருவதான பொதுவியலானது, நால்வகைப் பாக்கள், அவற்றின் சாதி, நிறம், இடம், நாள், இராசி, தேவதை முதலியனவும், பாடும் விதம், உறுப்பு, செய்யுள், அகலக்கவி புகல்வோர், அவையின் இயல்பு, அந்தணர், மன்னர், பூவைசியர், தனவைசியர், சூத்திரர் ஆகியோர் இயல்பு, சிறப்பு, பொதுப் பாயிரங்கள், அகலக்கவி கேட்பிக்கும் முறை என்ற பொருள்களைக் கூறுகிறது.

இப் பாட்டியற் பாடல்கள் முழுமையும் அந்தாதியாக அமைந்துள்ளன. மாணுக்கரும் தமிழ்ப் புலவர்களும் பண்டைக் காலத்தில் இப் பாட்டியலை மனப்பாடம் செய்து நினைவில் வைத்திருந்தார்கள். இன்றுங்கூட, பலர் இப்

பாடல்களை நினைவில் கொண்டுள்ளார்கள். உதாரணமாக, கலம்பகத்தின் உறுப்புக்கள் என்ற மாத்திரத்தில், கற்றோருக்கு,

வைக்கும் புயந்தவம் வண்டம்மனை பாண்மதங்கு
கைக்கிளை சித்தூசல் களிமடக்கூர் – மிக்கமறம்
காலம் தழைஇரங்கல் சம்பிரதம் கார்தூது
கோலுங் கலம்பகத்தின் கூறு –

என்ற பாடல் நிச்சயம் நினைவுக்கு வரும். பன்னிரு பாட்டியல் பண்டைக் காலத்தில் கற்றோர் சிலரிடமேனும் ஆட்சியிலிருந்ததா என்பது ஐயம். ஆனால் வச்சணந்திமாலை இந் நூற்றாண்டின் தொடக்கம்வரையில் சாமானிய தமிழறிவு உடையோராலுங்கூட விரும்பிப் பயிலப்பட்டு வந்திருக்கிறது.

செய்யுளியற் பகுதியில் இவர் 10 பிரபந்தங்களைக் கூறுகிறார். பிறரைப் போலவே இவரும் கலம்பக உறுப்புக்கள், பெண்களின் பருவம், பரணி பற்றிய விரிவு என்பன கூறுகிறார். காப்பியம் புராணம் என்ற பிரபந்த வகைகளையும் சொல்கிறார்; புராணம், குலவரவு காரிகை யாப்பில் என்பது இந்நூல்; இந்த அமைப்பில் செய்யப்பட்ட நூலே இல்லை. 'அகப்பொருள் மேலன்றிக் கவிகள் வாரா, – தொகப்பெரு வஞ்சி தொடர்ந்து' என்று இவர் கூறியபடியே இவ்விரு பாக்களும் வருவதில்லை என்பது உண்மை. அன்றியும் வஞ்சி தொடர்ந்த பாட்டாக என்றுமே வந்ததில்லை. கலியும் வஞ்சியும் வழக்கு வீழ்ந்து, ஆசிரியமும் வெண்பாவுமே அதிக ஆட்சி பெற்றிருக்கின்றன. நால்வகைப் புன்கவிகளைக் குறிப்பிட்டு இவர் பாடுவது சிறப்பு:

ஆரொருவன் பாக்களை யாங்கொருவ னுக்களிப்பான்,
சோரகவி; சார்த்தொலியிற் சொல்லுமவன்; – சீரிலாப்
பிள்ளைக்கவி சிறந்த பின்மொழிக்காம்; புன்மொழிக்காம்
வெள்ளைக் கவியதனின் வேறு.

ஒருவன் பாட்டை மற்றொருவனுக்குக் கொடுப்போன் கள்ளக் கவியாம். ஒருவன் கவியிசையில் வேறொரு செய்யுட் புணர்ப்போன் சார்த்துகவியாம். தனக்கென வொன்றின்றி முன்னோர் மொழிந்த சொன்னடை பொருணடை கண்டு கவிபாடுவோன் பிள்ளைக்கவியாம். புன்மொழிகளால் கவிபாடுவோன் வெள்ளைக்கவியாம்.

நல்அவை நிறைஅவை, தீயஅவை என்பவற்றுக்கு இவர் முதல்முதல் இலக்கணம் செய்கிறார். இவற்றை யாப்பருங்கலவிருத்திகாரரும் விரித்துரைக்கிறார் என்பது காணத்தக்கது. பின்னும், வைசியரைப்பற்றி இவருடைய கூற்றும் உரையும் கவனிக்கத்தக்கன. வைசியரியல்பு என இவர் இரு வெண்பாக்களைச் சொல்கிறார். முதல் வெண்பாவில் ஏர்உழுதல், ஈதல், அழல்வளர்த்தல், நிரை ஓம்புதல் என்பவை வணிகர் குணம் என்றார். இரண்டாவது வெண்பாவில் ஆக்காத்தல் நிதிக்கோளை வணங்கல், வாணிகத்தால் ஈட்டல், எரிவேட்டல் படைத்தோர் வணிகர் என்கிறார். உரைசெய்தவர் இவர்கள் முறையே பூவைசியரும், தனவைசியரும் என்றார். உரைகாரர் காலம் 15ஆம் நூற்றாண்டு. இக்காலத்தில் சாதி உணர்வுகொண்ட ஒரு சூழ்நிலையில் இவர் வாழ்ந்திருந்தார்போலும். 7ஆம் நூற்றாண்டில் சம்பந்தர் வேளாளர் என்பவர்கள் வள்ளன்மை யால் மிக்கிருக்கும் தாளாளர் என்று பாடியிருக்க, இவர் இவ்வாறு புதிய பாகுபாடு சொல்வதற்கு இதுவே காரணம் ஆகவேண்டும்.

உரை

இப்பாட்டியலுக்குச் சிறப்பான உரை உண்டு. செய் தார் யார் என்பது தெரியவில்லை. நூலாசிரியர் மாணக்கராக அடுத்த 13ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரோ என்று கருதத் தோன்றுகிறது.

இவ்வுரையானது மிகவும் தெளிவாக எழுதப்பட்ட அரிய விளக்கவுரை. இந்திர காளியம் என்னும் பாட்டியல்

மரபின் வழியாக இவ்வாசிரியர் நூல் செய்தார் என்று இதனால் அறிகிறோம். ' இந்நூல் என்ன பெயர்த்தோ எனின்,

எய்திய மணிப்பூண் இலங்குமணி நெடுந்தேர்
வேந்தர் ஆடும் விரைகெழு மலர்த்தாள்
வணங்கெழில் மாடத்துக் களந்தைஎம் பெருமான்
வளர்ந்த கீர்த்தி வச்சணந்தி தேவன்
என்னும் மாமுனி செய்வித் ததனால்,
வச்சணந்தி மாலை என்னும் பெயர்த்து.

வச்சணந்தி முனிவர் இந்நூலைச் செய்வித்தார். இந்நூல் ஆய்ந்தவர்,

சிங்கா வண்புகழ் செறிபொழில் திருமலை
பங்கய மலர்த்தாள் பண்டிதர் எனும்

முனிவர்; இதன் சிறப்புப் பாயிரம்

பண்பார் கவிஞர் வியந்தேத்தப் பாட்டியலாம்
வெண்பா அந்தாதி விளம்பினான் – நண்பாரும்
கோடாத கீர்த்திக் குணவீர பண்டிதனும்
பீடார் களந்தைப் பிரான்,

என்ற பாடல்; பரந்த பாட்டியல் மரபுகளிற் கரந்து கிடந்த பொருளையெல்லாம் ஒரு கோவைப் படுத்தல் நூல் செய்த காரணம் என்பது முதலான பல செய்திகள் இவ்வுரையினால் விளங்குகின்றன. பாட்டியல் நூல், பாட்டியல் மரபு என்று பெயர் வழங்குமென்றும் இதற்குமுன்னர்ப் பல பாட்டியல் நூல்கள் இருந்தன வென்றும், இதனால் அறிகிறோம். ஆகவே பன்னிரு பாட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நூல்கள் உண்மை யாகவே வழங்கின வென்பதும் பெறப்படுகிறது. இவை எவையும் இன்று கிடைக்கவில்லை.

பதிப்புக்கள்: 1. சந்திரசேகர கவிராச பண்டிதர் 1860. 2. சென்ன கேசவலு நாயுடு 1908. 3. சைவ சித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகம் – கொ. இராமலிங்கத் தம்பிரான் 1936. இப்பதிப்பில் இவருடைய சொந்த உரைக் குறிப்புக்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன; பழைய உரை எது, புதுச் சேர்க்கை எது என்று காண்பதரிது.

அத்தியாயம் 8

இலக்கண உரையாசிரியர்

முன்னுரை

தமிழ்நாட்டில் சில நூற்ருண்டுகள் வரை இலக்கண உரைகள் தொடர்பாக எழுந்துள்ளன என்று இப்போது சொல்லமுடியும். கிடைக்கிற உரைகளில் முதலில் தோன்றிய உரையாகிய இறையனுர் களவியலுரை எட்டாம் நூற்ருண்டில் செய்யப்பட்டதென்றும், சுமார் பத்தாம் நூற்ருண்டில்தான் ஏட்டில் எழுதிவைக்கப்பட்டதென்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கருதுவர். அக்காலம் முதல் பதினைந்தாம் நூற்ருண்டுவரை, நூற்ருண்டுதோறும் சிறப்பான இலக்கண உரைகளைப் பெரும்புலவர் எழுதியிருக்கிருர்கள். தொல்காப்பிய உரைகள் பல, யாப்பருங்கலம் காரிகை உரைகள், நன்னூல் உரை, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, நேமிநாதம் (இன்றில்லாது போன அவிநயம்) உரைகள் என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. இந்த வரிசையில் வீரசோழியத்துக்குப் பெருந்தேவனுர் செய்த உரையும் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பு மிக்க ஓர் உரையாகும்.

வீரசோழியம் என்ற மூல நூலுக்குச் சில தனித் தன்மைகள் இருப்பதுபோலவே, அதன் உரைக்கும் சில சிறப்புக்கள் உள்ளன. ஒன்று, இது ஐந்திலக்கணம் கூறும் நூலுக்கான உரையாகும். வேறு தமிழில் ஐந்திலக்கண நூலுரை (பழமையானது) எதுவும் இல்லை. இரண்டாவது, நூல் சோழ மன்னர் ஆதரவு கொண்டு இயற்றப்பட்டது போலவே, உரையாசிரியரும் சோழமன்னர் ஆதரவோடு வாழ்ந்தவர் என்று தெரிகிறது. மூன்ருவது, இது வடமொழியிலக்கணம் தழுவிய தமிழிலக்கண வுரையாகும்.

மற்றொரு தன்மை பின்னும் சிறப்புடையது. வீரசோழியத்தைச் செய்தவர் பௌத்த சமயத்தார். ஆனால் அதற்கு உரை செய்த பெருந்தேவனார் சைவ சமயத்தார். இதில் வியப்புக்கு இடமில்லை. உரை செய்யப் புகுகின்ற ஆசிரியர் யாரும், மூலநூலின் ஆசிரியர் எம்மதத்தினராயிருப்பினும், தாம் ஒரு பொதுநெறியில் நின்று சமயக்காழ்ப்பு இல்லாதபடி உரைசெய்து வந்திருக்கிறார்கள். அரும்பதவுரைகாரர், அடியார்க்கு நல்லார், நச்சினார்க்கினியர் போன்ற சைவர்களும் யாப்பருங்கலவிருத்திகாரர் இளம்பூரணர் போன்ற சைனர்களும், இந்த நிலைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாவர். இவர்கள் வரிசையில் எண்ணத்தக்கவர் பெருந்தேவனார். இவர் சைவராயிருந்தும், மூலநூலின் சிறப்பு நன்கு விளங்கும்படி பௌத்த சமய மேற்கோள்களையே அதிகமாக அமைத்துக் காட்டுவது இவருடைய விரிந்த மனப்பான்மையைக் காட்டுகிறது.

பொதுவாக, இன்று சமயத்துறையில் பலரிடம் ஒரு தவறான கருத்து காணப்படுகிறது. பண்டைய நாளில் கற்றறிந்த மக்கள் சமயத்துறையில் வெறியும் சகிப்பின்மையும் கொண்டே வாழ்ந்தார்கள் என்பது இன்று பலரிடம் காணப்படும் கருத்து. இது பிழை என்பது நாம் மேற்குறித்த உரையாசிரியர்கள் வரலாற்றால் நன்கு விளங்கும். சமயக்காழ்ப்பு சமீப காலத்தில்தான் மிகவும் வெளிப்பட்டிருக்கிறதென்று அறிகிறோம். அறுபது ஆண்டுகளுக்குமுன் அனைவரும் நன்கு அறிந்திருந்த ஒரு செய்தியைக் குறிப்பிடுவோம். மயிலை வித்துவான் சைவ – சண்முகம்பிள்ளையவர்கள் ஒரு வீரவைணவப் பெரும்புலவரிடம் கம்பராமாயணம் பாடம் கேட்கச் சென்று தம் பெயரையும் மறைத்து, நெற்றிக் குறியையும் மாற்றி இட்டுக்கொண்டார். ஆயினும் ஒரு சமயம் அவ்வைணவப் புலவர் செய்த சிவநிந்தை பொறுக்க முடியாமல், அதை மறுத்துத் தம் உண்மை நிலையையும் வெளிப்படுத்தி, அதனால் தம் மாணாக்கர் நிலையையும் இழந்து

மீண்டு வந்துவிட்டார் என்பது இன்று பலர் அறிந்த உண்மை வரலாறு. இது நடந்தது சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதி. இவ்வாறிருக்க, சைவரான பெருந்தேவனார் பௌத்தர் செய்த நூலுக்கு உரைசெய்ய அக்காலம் புகுந்தது, அப்போது நிலவிய சமயப் பொறையுணர்வை நன்கு புலப்படுத்துகிறது.

பெருந்தேவனார் - வீரசோழியவுரை

பெருந்தேவனார் என்ற பெயரோடு தமிழ்நாட்டில் பெரும் புலவர் பலர் இருந்திருக்கிறார்கள். சிறப்பாகத் தெரிந்தவர் மூவர்.

முதலாமவர் சங்கப் புலவருள் ஒருவர் : அகநானூறு – பாலை 51, குறுந்தொகை – குறிஞ்சி 225, நற்றிணை – பாலை 83: ஆகிய மூன்று பாடல்களைப் பாடியவர். காலம் சங்க காலம் – கி. பி. 2ஆம் நூற்றாண்டுக்குமுன்.

இரண்டாமவர் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் என்று வழங்கப்பெறுகிறார். ஒரு பாண்டியன் மகாபாரதம் தமிழ்ப் படுத்தினான் என்று சின்னமனூர்ச் சாசனம் கூறும். இதன் காலம் ஏழாம் நூற்றாண்டு. இந்தப் பாரதம் இன்று இல்லை. ஆனால் மூன்றாம் நந்திவர்ம பல்லவமன்னன் காலத்தில் 9ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஒரு பெருந்தேவனார் ஒரு பாரதம் செய்தார். இது பாரதவெண்பா[1] எனவழங்கும். வெண்பாவால் ஆன இந்த நூலுள் சில அகவற்பாக்களும் விருத்தப்பாக்களும் உரைநடையும் உள்ளன. 800 பாக்கள் கொண்ட சிறு பகுதியே இன்று கிடைத்துள்ளது. எட்டுத் தொகையுள் ஐந்து நூல்களுக்குப் பாரதம் பாடிய பெருந் தேவனார் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடிச் சேர்ந்தார் என்ற ஒரு வரலாறு உண்டு. இவ்வாறு இவரது கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் பெற்றவை அகநானூறு குறுந்தொகை நற்றிணை

1 எமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 9ஆம் நூற்றாண்டு பார்க்க.

ஐங்குறுநூறு புறநானூறு என்பன. அன்றி திருவள்ளுவ மாலையில் 'எப்பொருளும் யாரும் இயல்பின் அறிவுற' என்ற 30ஆம் பாடல் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனர் பாடியது எனப் புத்தகங்களில் அச்சிடப் பெற்றிருக்கக் காண்கிறோம். திருவள்ளுவ மாலை[1] ஓர் இலக்கியப் போலி; மிகவும் பிற்பட்ட காலத்தில் ஒரு புலவர் பல பாடல்களைப் பாடி அவற்றுக்குச் சங்கப் புலவர் என்று தாம் கருதிய பலர் பெயரையும் சூட்டித் திருவள்ளுவ மாலை என்று வழக்கில் விட்டார் என்றே சொல்ல வேண்டும். ஆதலால் இப்பாடல் இங்குக் கருதத்தக்கதன்று. (இரண்டாமவர் என்று கூறிய இப்பத்தியிலேயே மூவர் பெருந்தேவனர் வருகின்றனர். மூவரும் வெவ்வேறானவர் என்றே சொல்லவேண்டும்.)

மூன்றாவது தெரிந்த பெருந்தேவனரே வீரசோழியம் என்ற இலக்கண நூலுக்கு விரிவுரை எழுதிய பெருந்தேவனர். வீரசோழிய காலம் சரித்திரச் சான்றுகளால் தெளிவாய்த் தெரிந்தது. இவ்வுரையாசிரியரையே இவ்வத்தியாயத்துள் கருதுகிறோம்.

ஆசிரியர்

உரையிறுதியில் காணப்படும் பாடல், உரைச் சிறப்புப் பாயிரமாகும். ஆசிரியர் பெயர், உரை செய்த காரணம் என்ற பொருள்களை இது திட்டமாய் உரைக்கிறது :

தடமார் தருபொழிற் பொன்பற்றி காவலன் தான்மொழிந்த
படிவீர சோழியக் காரிகை நூற்றெண் பஃதொடொன்றின்
திடமார் பொழிப்புரை யைப்பெருந் தேவன் செகம்பழிச்சக்
கடனுகை வேநவின் றன்,தமிழ் காதலிற் கற்பவர்க்கே.

இது கூறும் பொருள்கள் பின் வருவன : பொன்பற்றி காவலன் வீரசோழியம் செய்தான்; இது 181 காரிகை யுடையது; இதற்குப் பொழிப்புரை செய்தார் பெருந்தேவனர்;

---

1 எமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, 11ஆம் நூற்றாண்டு பக்கம் 34 – 56 பார்க்க.

இதை, விரும்பித் தமிழ் கற்பவருக்கு உதவும் பொருட்டு, தமது கடமையாகவே கருதி அவர் செய்தார். இவைபற்றிச் சில சொற்கள் சொல்லலாம்.

வீர சோழியம் செய்தார் பொன்பற்றி – புத்தமித்திரன் என்பவர். பொன்பற்றி என்ற ஊர் தஞ்சை ஜில்லா அறந்தாங்கி தாலுக்காவில் பொன்பேத்தி என்ற பெயரோடு இன்று வழக்கில் உள்ளது. புத்தமித்திரரும் அவர் முன்னோரும் இங்கு தலைவர்களாய் வாழ்ந்தார்கள்–ஆசிரியரின் பாயிரச்செய்யுள் (வீரசோழியம் 1), 'தமிழுரைக்கப் புக்கவன் பைம்பொழிற் பொன்பற்றிமன் புத்த மித்திரனே' என்று கூறும். பாயிரம் 3ஆம் பாடல், நூற்பெயர், பொருள், காலம், களன் முதலியன வெல்லாம் கூறுகிறது :

நாமே வெழுத்துச்சொல் நற்பொருள் யாப்பலங் காரமென்னும்
பாமேவு பஞ்ச அதிகார மாம்பரப் பைச்சுருக்கித்
தேமே வியதொங்கல் தேர்வீர சோழன் திருப்பெயராற்
பூமே லுரைப்பன், வடநூன் மரபும் புகன்றுகொண்டே.

புத்தமித்திரனார், எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பு அலங்காரம் என்னும் பஞ்ச அதிகாரத்தை (இலக்கணத்தை)ச் சுருக்கி, வடநூல் மரபும் தழுவி, வீரசோழன் பெயரால் தமிழில் செய்தார்.[1] வீரசோழனவான் வீரராசேந்திரன் (1063–1070); இவன் கங்கைகொண்ட சோழன் என்னும் முதல் இராசேந்திர சோழனுடைய மூன்றாம் புதல்வன். இவன் பெயரால் நூல் செய்ததாவது, வீரசோழியம் என்ற நூல். இது ஐந்திலக்கணமும் கூறுவது.[2] பாயிரத்துளன்றியும், ஏழாம் காரிகையில் புத்தமித்திரர், வீரசோழனை 'எல்லாவுலகும் மேவிய வெண்குடைச் செம்பியன் வீரராசேந்திரன் தன் நாவியல்

1 வீரசோழியம் பற்றிய ஆராய்ச்சியையும் வீரராசேந்திரன் பற்றிய குறிப்பையும் எமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 11ஆம் நூற்றாண்டு, பக்கம் 123–132, 363–365இல் காணலாம்.

2 ஒரு விளக்கமான ஐந்திலக்கண நூல் அட்டவணையை அதே நூல் பக்கம் 106-107இல் காணலாம்.

'செந்தமிழ்' என்று நூலுள் குறிப்பிடுகிறார். இதனால் அரசன் பெயர் மிகவும் திட்டமாய்த் தெரிகிறது.

'வீரசோழியம் தமிழ்நாட்டிலே பெரிதும் பயிலப்படவில்லை. ஆனால், இலங்கைத்தீவிலே சிங்களர்களால் இது பயிலப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. வீரசோழியம் பௌத்தரால் இயற்றப்பட்டபடியால், பௌத்தரான சிங்களவர் இந்நூலைப் போற்றினார்கள் போலும். சித்தசங்கக (சித்தாந்த சங்கிரகம்) என்றும் பேயருள்ள சிங்கள இலக்கண நூலில் வீரசோழிய இலக்கண விதியிலிருந்து சிலவற்றை எடுத்து எழுதியதாக அந்நூலாசிரியர் கூறுகிறார். இந்தச் சிங்கள இலக்கண நூல் கி. பி. 13ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டது.'[1]

வீரசோழியம் ஐந்ததிகாரத்திலும் 181 காரிகை (காரிகை – கட்டளைக்கலித்துறை) என்று சொன்ன போதிலும், 84, 85 சூத்திரங்கள் இரண்டும் வெண்பா (சொல்லதிகார இறுதி); ஏனைய 179 மட்டுமே காரிகை. இதற்குப் பெருந்தேவனார், உலகம் புகழும்படியாக, பொழிப்புரை செய்தார்; கடனாகவே செய்தார் என்று சொல்லப்பட்டமையால், இவர் நூலுக்கு உரை செயற்பாலார் மாணாக்கருமாவார் என்ற இலக்கணமரபு பற்றித் தாம் உரை எழுதினார்; இவர் புத்தமித்திரருடைய மாணாக்கர் என்று கருதவேண்டும்.

மாணாக்கரா யிருந்ததோடு, வீரராசேந்திரன் காலத்திலும் வாழ்ந்து அவனுடைய சிறப்புக்களையும் நன்கு உணர்ந்திருக்கிறார். முன் கூறிய எட்டாரைச் சக்கரத்துக்கான கலிவெண்பா பெருந்தேவனாரே செய்ததுபோலும். இதில் வீரன் திருநாமம் என்று இவனைக் குறிப்பிடுகிறார். விளக்கத்தில் இவன் முழுப்பெயரையும் குறிப்பிட்டதையும் முன்னமே காட்டினோம். இதன்பின், வீரசோழன் பெயரைக் கொண்ட

1 மயிலை – சீனி வேங்கடசாமி, தமிழும் சமண பௌதிக மதங்களும் என்ற கட்டுரை.

ஒரு கூடசதுக்கப் பாடலேக் காட்டுகிருர். பின்னர் நான்கு வெண்பாக்களேத் தருகிருர், நான்கும் வீரராசேந்திரனேப் புகழ்வனவே.

வீரத்தால் விண்ணுதல் மெய்த்தவத்தால் வீடாதல்
ஆரத்தால் ஆள்வதெவர் தாடேறச் – சீரொத்த
மின்ஞர் படைத்தடக்கை வீரரா சேந்திரனுக்கு
ஒன்ஞராய் வாழ்வ துறின்.

விண்கூ டலசங்க மத்துடைந்த வேல்வடுகர்
எண்கூ டலறு மிருங்கானில் – கண்கூடப்
பண்ணிஞன் தன்னுடைய பாதம் பணியாமைக்
கெண்ணிஞர் சேரு மிடம்.

ஈண்டுநூல் கண்டா னெழில்மிழலேக் கூற்றத்துப்
பூண்டபுகழ்ப் பொன்பற்றி காவலனே – மூண்டவரை
வெல்லும் படைத்தடக்கை வெற்றிபுனே வீரன்தன்
சொல்லின் படியே தொகுத்து.

மின்ஞர் வடிவேற்கை வீரரா சேந்திரன்தன்
பொன்ஞர் பதயுகளம் போற்ருது – கன்ஞடர்
புன்கூ டலசங்க மத்திஞெடும் போருடைந்தார்
நன்கூ டலசங்க மத்து.

இவற்றுள் 2, 4 பாடல்கள் வீரராசேந்திரனுடைய கூடலசங்கமப் போரைக் குறிப்பிட்டுப் பாடுகின்றன. முதற் பாடல் அவனுடைய வீரத்தைக் குறித்துப் புகழ்கிறது. மூன்ரும் பாடல் வீர (ராசேந்திர)ன் சொல்லின்படி பொன்பற்றி காவலன் நூல்கண்டான் என்று கூறுகிறது. இப் பாடல்களே உரையாசிரியரே செய்து தாம் காட்டும் சித்திரக்கவியமைப்புக்குப் பொருத்திக் காட்டிஞர்போலும்.

இப்படியே 179ஆம் காரிகையுரையில் சித்திரக்கவிகளேக் குறிப்பிடும் அதே இடத்தில் எழுத்து வருத்தனே என்பதை ஒரு வெண்பாவால் உரைக்கிருர்; இவ் வெண்பாவிலும் வீரராசேந்திரன் பெயரை அமைத்திருப்பது, இவருக்கு அவன் காலத் தொடர்புண்மையை நன்கு புலப்படுத்தும்.

மரத்தினை ஓரெழுத்துச் சொல்லும்; மற் றென்று
நிரப்பிட நீரிற்பூ வொன்றும்; – நிரப்பிய
வேறே ரெழுத்துய்க்க வீரரா சேந்திரனட்டு
ஆரும் எனஉரைக்க லாம்.

(பொருள் : காவிரி).

இவையன்றி மற்றெரு பாடலில், புத்தமித்திரனுடைய முன்னேன் ஒருவன், சேந்தன் என்பவன், தொண்டைமானது சேனபதியையும் சிங்களத்தரையனையும் வில்லவனையும் வெற்றிகொண்டதைச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறர். அது மிக நீண்ட ஒரு வண்ணக ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா ; அதன் சுரிதகப் பகுதியைமட்டும் கீழே தருகிறேம் :

அலகி லாநின் அடியிணை பரவுதும்
வெல்படைத் தொண்டைமான் விறற்சே னபதி
சிங்களத் தரையன் வெண்குடை யதனெடு
பொங்குபுகழ் வில்லவன் புறக்கொடை கண்டு
பொலிதரு சேந்தன் பொன்பற்றி காவலன்
மலிதரு பார்மிசை மன்னுக எனவே.

இப் பாடல் ஒருகால் இவரே பாடியதாயிருக்கலாம். அங்ஙனமாயின், இது இவருடைய குருபக்திச் சிறப்பைக் காட்டுகிறது. சேந்தனைப் புகழும் மற்றெரு பாடலையும் தருகிறர் :

எழில்தரு ஞாயிற் றெழில்போல் நிறைந்து
பொழில்தரு வான்திங்களே போல – முழுவுலகுந்
தன்புகழி னல்நிறைந்த தார்வேந்தன் சேந்தன்மாட்
டென்புகழ் கலாவ தினி.

வீரராசேந்திரன் ஆதரவில் செய்யப்பட்ட வீர சோழியத்தின் ஆசிரியர் பொன்பற்றி என்ற ஊரினர்; இது சோழநாட்டு ஊர். இவரும் இவர் மாணக்கரான பெருந் தேவனரும் சோழநாட்டினரே என்னத் தடையில்லை. நூலகத்தும் இதற்குப் பல ஆதரவுகளுள்ளன. இவர் தரும் மேற்கோள் பாடல்களில் வரும் ஊர்களில் காஞ்சி தவிர,

ஏனையவை பெரும்பான்மையும், சோழநாட்டு ஊர்களே. நாட்டார் வாய்க்கால், ஆயிரத்தளியர் வாசல் என்ற தொடர்களைக் கூறுகிறார். அப்பெயருடைய வாய்க்கால் இன்றும் குடந்தைக்குத் தெற்காக ஓடுகிறது. ஆயிரத்தளி என்பது பழையாறே. ஆயிரந்தளி கூடினவிடம் ஆயிரத்தளி என்று மற்றோரிடத்திலும் கூறுகிறார். இருப்பைப் பாலாற் செய்யப்பட்ட நெய் இருப்பை நெய் என்கிறார்; இருப்பை விதையிலிருந்து நெய்யாட்டுதல் அதிகமும் சோழநாட்டில் தான் இன்றும் வழக்கமாயுள்ளது.

சுந்தரச்சோழன், இராசராசன், இராசேந்திரன் (பல பாடல்களில் அனுபமன், பண்டித சோழன் என்கிறார்), வீர ராசேந்திரன் என்போரைக் குறித்த பாடல்களை இவர் காட்டுகிறார். இந்த அளவு பிற முடிமன்னர் எவரையும் இவர் குறிப்பிடவில்லை. இதனாலும் இவர் சோழநாட்டினர் என்பது நன்கு தெளியப்படும். (வீரராசேந்திரனை ஓரிடத்தில் வீரசோழ மகாராசா என்று குறிப்பிடுகிறார்).

சொற்கள் கடை குறைந்தமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக இவர், நாகப்பட்டினம், தஞ்சாவூர், உறையூர் என்பன கடை குறைந்து நாகை தஞ்சை உறந்தை என ஐகாரத்தான் முடியும் என்று காட்டுகிறார். இம்மூன்றும் சோழநாட்டு நகரங்கள் என்பதும் இங்குக் கருதத்தக்கது. மேலும் இங்கு சோழநாட்டுப் பெயர்களே பாடல்களில் அதிகமாய் வருகின்றன. தலப்பெயர்களை முன்னமே காட்டினோம். பிற பெயர்கள் ஆவன: உறந்தை, பழையாறை, புகார், குடந்தை, நாகை; புனனாடன், சென்னி; புனனீர்நாடு, சோணாடு; பொன்னி, காவேரி – என்ற பெயர்கள் காண்க. இப்பெயர் களும் இவ்வுரையாசிரியர் சோழ நாட்டினர் என்ற முடிவை வலியுறுத்தும்.

இவர் பாடல்களில் காஞ்சி வருவதில் ஒரு பொருத்தம் உண்டு. வடநூல் தண்டியாசிரியர், காஞ்சி பல்லவருடைய

அவைப் புலவராய் வாழ்ந்து காவ்யாதர்சம் (கவிதைக் கண்ணுடி என்ற அலங்கார சாத்திரம்) பாடினர். தமிழ்த் தண்டி அவர் தம் நூலில் பல்லவரையும் காஞ்சியையும் மிகவும் சிறப்பித்திருக்கிருர். அவர் நூலேயும் உதாரணச் செய்யுள்களையும் மொழிபெயர்த்த இந்த நூலிலும் காஞ்சி போற்றப்பெறுதல் இயல்பே.

பௌத்த சமயச் சார்பு

நூலாசிரியர் பௌத்தரானமையால், அவருடைய மாணுக்கர் உரைசெய்யும்போது அதனுள் பௌத்த சமயச் சார்பு புலப்படுதல் இயல்பே. மாணுக்கர் தம்மாசிரியரிடமே நூலேப் பாடங் கேட்டிருப்பார். அப்போது அவர் தமக்குக் கற்பித்த உதாரணச்செய்யுள் முதலியவற்றை இவரும் அப்படியே தம் உரையுள் எழுதுதல் முறை. இந்த நினைவோடு இவ்வுரையை நாம் பார்க்கும்போது இதனுள் அதிகமான புத்த சமயப் பாடல்கள் இருக்கக் காண்கிருேம்.

அசைகளுக்கு உதாரணமாக, 'போதிவேந்தன் சரணலால் அரண்புகேம்' என்ற தொடரைக் காட்டுகிருர். காரணக்கருத்தாவுக்கு இவர் காட்டும் உதாரணங்களில், 'புத்தன் கண்ணனை உய்வித்தான்' என்பதும் ஒன்று. பிரத்தியயத்தால் வரும் முதல் விருத்திக்கு எடுத்துக் காட்டாக இவர் காட்டும் பலவற்றுள் 'புத்தனைத் தெய்வமாக உடையான் பௌத்தன்' என்பதும் ஒன்று.

யாப்பதிகாரத்துள் இவர் காட்டும் செய்யுள் விகற்ப உதாரணங்கள் அனேகம் பௌத்த சமயப் பாடல்கள். இருசீர், முச்சீர், ஐஞ்சீர், எழுசீர், எட்டு, ஒன்பது, பத்து, பதினெரு சீர் விருத்தங்களுக்கு, எடுத்துக்காட்டுக்களைக் காண்க. எல்லாப்பாடல்களும் பொதுவாக, பிறவுயிர்களின் துயரைக் களைய புத்தன் முற்பிறவிகளில் தன் உயிரையே கொடுத்துதவிய அருமையைப் போற்றுவன. பொருளதிகாரத்தில், மேன்மை, துறவு என்பவற்றுக்கு எடுத்துக்

காட்டாக இவர்தரும் பின்வரும் இரண்டு பாடல்களும், நன்கறியப்பட்டவை, சுவை மிகுந்தவை :

புனிற்றுப் பசியுழந்த புலிப்பிணவு தனுஅது
முலைமருஅக் குழவி வாங்கி வாய்மடுத்து
இரையெனக் கவர்ந்தது நோக்கி யாங்க
வேரிளங் குழவிமுன் சென்று தானக்
கூருகிர் வயமான் புலவுவேட்டுத் தொடங்கிய
வாளெயிற்றுக் கொள்ளையிற் றங்கினன் கதுவப்
பாசிலைப் போதி மேவிய பெருந்தகை
ஆருயிர் காவல் பூண்ட
பேரருட் புணர்ச்சிப் பெருமை தானே.

வாடாப் போதி மரகதப் பாசடை
மரநிழ லமர்ந்தோன் நெஞ்சம் யார்க்கும்
அருளின் தீந்தேன் நிறைந்துநனி நெகிழ்ந்து
மலரினும் மெல்லி தென்ப : அதனைக்
காமர் செவ்வி மாரன் மகளிர்
நெடுமா மழைக்கண் விலங்கிநிமிர்ந் தெடுத்த
வாளும் போழ்ந்தில வாயின :
யாதோ மற்றது மெல்லிய வாறே.

இங்ஙனம் உரைகாரர் காட்டும் பாடல்கள் யாவும் சுவையும் கனிவும் மிக்கவையாயுள்ளன. துடிதபுரம் (துஷிதலோகம் அல்லது இப்பெயரே அமைந்த ஓர் ஊர்போலும்) போற்றும் ஒரு பாடலும் காணப்படுகிறது. இவர் குண்டலகேசியின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலையும், போர்த்தல் உடைநீக்குதல், வேரிக்கமழ்தார் என்ற பாடல்களையும் குறிப்பிடுகிருர். பின்னும் இவர் குறிப்பிடும் பல பாடல்கள் குண்டலகேசி என்று ஊகிக்கத்தக்கன : எடுத்துக்காட்டு ; பேய்மை யாக்கும், நன்மை மேவுவார், பொலங்கலக் குரியவாம், முதலாயின.

இவ்வாறு பெருந்தேவனர், தாம் ஆசிரியரிடம் கற்றன வாயும் நேரே ஆராய்ந்தறிந்தனவாயும் உள்ள பல பௌத்த

சமயப் பாடல்களைத் தம் உரையுள் குறிப்பிடுகிருர். பௌத்த சமய இலக்கியமாக மணிமேகலை ஒன்றே இன்று கிடைக்கும் தனி இலக்கியம். மற்று அச்சமயப் பாடல்கள் பல நாம் அறியவருவது பெருந்தேவனுர் உரை ஒன்றினுல்தான். (அபூர்வமாய்ச் சில பாடல்களை நீலகேசியுரையும் தருகிறது.)

சமயம்

முன்னமே காட்டிய பௌத்த சமயச் சார்புகளால் இவர் பௌத்தர் என்றும், வீரசோழிய ஆசிரியர் பௌத்த ரானமையால் இவரும் அச்சமயத்தினர் என்பது பொருத்தமே என்றும் எண்ணுதல் கூடும். இது உண்மையன்று. இவர் சைவர் என்று காட்ட எண்ணற்ற குறிப்புக்கள் நூலகத்தே காண்கின்றன. சிலவற்றை மட்டும் இங்குக் குறிப்பிடுவோம். இவர் பெயரே இவர் சைவர் என்பதைக் காட்டும். பெருந் தேவனுர் – மகாதேவர் என்ற பெயரின் மொழி பெயர்ப்பு; இது சிவபெருமான் பெயராகும். இலக்கிய இலக்கண வுரைகளில் உரையாசிரியர் யாரும் பொதுவாக, திருமுறை களைக் குறிப்பிடுவதில்லை.[1] ஆனல் பெருந்தேவனுர், இரு திருமுறைப் பாடல்களைக் குறிப்பிடுகிருர். ஒன்று அப்பர் சுவாமிகள் தேவாரம் நாலாந்திருமுறையின் இறுதிப் பதிகம் (4. 113. 4):

> முருகார் நறுமலர் இண்டை புனைந்து வண்டேமுரலும்
> பெருகார் சடைமுடிக் கற்றையினுய்பிணி யான்மிடைய
> இருகாற் குரம்பை இதுதான் உடையன், இதுபிரிந்தால்
> தருவாய் எனக்குன் திருவடிக் கீழோர் தலைமறைவே.[2]

திலகம் என்பதற்கு இலக்கியமாக இதைத் தந்து, ‘இவை யிற்றைக் கலித்துறை என்பாருமுளர்’ என்கிருர் (28ஆம்

---

1 இளம்பூரணர் உரையில் மூத்த நாயனுர் திருவிரட்டை மணி மாலைப் பாடலொன்று காணப்படுவதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறேம். எமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, 11ஆம் நூற்றுண்டு, பக்கம் 236.

2 பாடபேதங்களைத் தேவாரத்துடன் ஒப்புநோக்கிக் கொள்க.

சூத்திர உரை). இக்காலத்து இதைக் கட்டளைக் கலித்துறை என்று வழங்குகிறோம்.[1] (தேவாரத்துள் இது திருவிருத்தம் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.)

மற்றொரு பாடல் எட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த இளம் பெருமானடிகள் பாடிய சிவபெருமான் திரு மும்மணிக் கோவையில் ஐந்தாம் பாடல்; இது பதினோராந் திருமுறையுள் 24ஆம் பிரபந்தம் :

வேலை முகடும் விசும்பகடும் கைகலந்த
காலைநீ எங்கே கரந்ததுசொல்? – மாலைப்
பிறைக்கீறு, கண்ணுதலே, பெண்பாகா, ஐயா,
இறைக்கீறு எங்கட் கிது.[2]

இது வெண்பாவின் பொது இலக்கணத்துக்கு மேற்கோளாய்க் காட்டப் பட்டுள்ளது. இவ்விரண்டு திருமுறைப் பாடல்களையும் காட்டும் ஆசிரியர் சைவர் என்று கொள்ளத் தடையில்லை.

விநாயகரைக் குறிப்பிடும் பாடலொன்றை இயையில் உருவகத்துக்கு எடுத்துக் காட்டாய்த் தருகிறார் :

தேனக்கலர் கொன்றை பொன்னாகச் செஞ்சடையே
கூனற் பவளக் கொடியாகத் – தான
மழையாகக் கோடு மதியாகத் தோன்றும்,
புழையார் தடக்கைப் பொருப்பு.

விநாயகரைக் குறித்த பாடல்களைப் பண்டைய உரைகளுள் காண்பது அருமை.

சொல்லதிகாரத்தில், 'முன்பு சில பெயர் நின்று பின்பு தாது பெற்றும் பிரத்தியயங்களாள் முடியுமாறு' என்று காட்டும் உதாரணங்களுள், கூத்தாடி நீறணிந்தார்

---

1 இது பற்றிய ஒரு விளக்கக் குறிப்பைப் பிற்குறிப்பில் இதே பக்கத்துக்குரிய இடத்தில் காண்க

2 பாடபேதங்களைத் திருமுறையை நோக்கிக்காண்க. திருமுறையுள், நீர், ஐயோ என்று அச்சிட்டிருப்பது பிழை.

அம்பலத்தாடி என்பன[1] *முதல் மூன்று தொடர்கள். இவை சிவபிரானைக் குறிப்பன. (புத்தனைத் தெய்வமாகவுடையான் பௌத்தன்.) சிவனைத் தெய்வமாக உடையான் சைவன், பசுபதியைத் தெய்வமாக உடையான் பாசுபதன் – என் றெழுதுவதும் காண்க (53–4 உரை). பின்வரும் மேற்கோள் பாடல்களையும் கருதுக :*

கறைமிடற்றர், கையிற் கபாலத்தர், வெள்ளைப்
பிறைமுடியர், பின்தாழ் சடையர் – பொறிவிரவு
நாகத்தர், சூலத்தர், நன்னுதலாள் தானிருந்த
பாகத்தர் – என்றே பரசு.

(அர்த்தநாரீசுவர வடிவத்தைப் போற்றும் 'பாடகஞ் சேர் காலொருபால்' என்ற பாடலையும் யாப்பருங்கல விருத்தியி லிருந்து எடுத்துத் தருகிறுர்.[2]*).*

கானத்தண் கொன்றை மாலைதா
மானத்தின்றென் கொம்பு வாடுமால்
வானத்திங் கட்கு மாறுகொல்
நானித்தாற் றிலன்நாரி பாகனே

தில்லைத்தலம் பற்றி அகத்துறையிலமைந்த ஒரு பாடலையும் தருகிறுர் (சகல உருவகத்துக்கு எடுத்துக் காட்டு) :

பெண்ணைப் பறவைக் குரன்முழக் காய்ப்பிறை வாளுருவி
வண்ணக் கருங்கடல் வட்டத்தை ஏந்தி மதிபுலியூர்
அண்ணற் சிவன்கொன்றை யந்தார் நினைந்தஎன் ஆருயிரை
உண்ணத் திரிதரு மந்திஎன்ருநின்ற யோகினியே.

திருவெண்காட்டைக் குறித்த ஒரு பாடல் மிக்க சிறப்புடையது : சவலை விருத்தத்தைக் காட்டும் பாடல் (130 காரிகை உரை) :

---

1 *புகழேந்தி என்ற தொடரையும் இங்குக் கூறுவது குறிப்பிடத் தக்கது.*

2 *அல்லது இப்பாடல் போன்றவை அடங்கிய மூலநூல்கள் இவர் காலத்திலும் கிடைத்தன என்று கருதவேண்டும்.*

சங்குமுள பறையுமுள தாநல்ல கவரியுள
எங்குமுள துரவுகிண றெறியுமறி கொடியுமுள
பொங்குபுனல் வந்தலேப்பப் புள்ளினங்க ளார்ப்பப்
பொருகயலோ டினவாளே புறக்கணித்து நோக்கத்
தெங்குபழம் வீழ்ந்தொழுகும் காவிரியின் தென்பால்
திருவெண்காட் டையவெனில்தீவினைகள் கெடுமே.

குரங்குகள் ஆடப்பட்ட துறை யாதொரூரில் உண்டு அவ்வூர் குரங்காடுதுறை எனவும், மயில்கள் ஆடப்பட்ட துறை யாதொரூரில் உண்டு அவ்வூர் மயிலாடுதுறை எனவும் சொல்வது, பன்மொழியைத் தொகுத்தலால் பன்மொழித் தொகை என எழுதுகிறார். வேறு இவர் பாடல்களில் குறிப்பிடும் தலங்கள் நாகை, இலந்தை, குடந்தை, மருதூர் என்பன; கயிலை, பார்வதி, செஞ்சடைப் பரன் என்ற குறிப்புக்களும் மேற்கோள் பாடலில் வருகின்றன.

இவையனைத்தையும் ஒரு தொகுப்பாக நோக்கும்போது, இவர் சிறந்த சைவர் எனக்கொள்வதில் மாறுபாடு இருக்க முடியாது. கடனுகவே நவின்றான் என்றதுபோல, ஆசிரியரிடத்துள்ள ஈடுபாட்டால் உரை செய்தார்; சமய வேறுபாடு இதற்கு இடையூருக இல்லை. ஆனல் இவர் சமயக் காழ்ப்புடையவரல்லர். பௌத்த சமயப் பாடல்கள் இருபதுக்குமேல் இவர் மேற்கோள் தருகிறார். அப்படியே திருமால் துதியான பாடல்கள் பலவும் தருகிறார். எழுவாய் வேற்றுமைக்கு எடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் மார்கழித் திங்கள்; ஆண்டாள் திருப்பாவையின் தொடக்கம்.

மீனுமை காரேனம் வென்றியரி என்றிவைமுன்
ஆனுன் நினைப்பதற் கன்பர்கண் டீர்நம்மை யாள்பவரே

என்ற சிந்துப்போலி என இவர் காட்டும் பாடல் காண்க.

புரவுதரு குடியாகிப் புயல்வண்ணன் விரும்பியதூஉம்
பொழில்சூழ் காஞ்சி

கரியசுடர் வீதிதொறும் உலாப்போந்து கவர்வதூஉம்
கலைசூழ் காஞ்சி
நிரைவளையிவ் வுலகுய்ய நின்றுதவம் செய்வதூஉம்
நிழல்சூழ் காஞ்சி
சுரமகளிர் பாடுவதும் பயில்வதூஉம் சொன்மாலை
தொடுத்த காஞ்சி.

அன்றயனை உந்தியின் அளித்தபரன் மேவுவதும்
அத்தி கிரியே
சென்றுகரி கவ்வுமுத லைக்கணிற மேவுவதும்
அத்தி கிரியே
வென்றவன் வணக்குவது மேலில கெயிற்றரிய
தானவ ரையே
தன்தொழில் முருக்குவது தானில கெயிற்றரிய
தானவ ரையே.

இவை திருமால் பதிகளைப் போற்றுவதுபோலவே, புத்தபரமாக, அடிகளின் இறுதிச் சீர்கள் மடங்கி வருமாறு இவர் காட்டும் பாடலும் இங்கு அறியத்தக்கது.

மருளறுத்த பெரும்போதி மாதவரைக் கண்டிலமால்
– என்செய்கோம்யாம்
அருளிருந்த திருமொழியால் அறவழக்கம் கேட்டிலமால்
– என்செய்கோம்யாம்
பொருளறியும் அருந்தவத்துப் புரவலரைக் கண்டிலமால்
– என்செய்கோம்யாம்.

இப்பாடலும் இதை யொத்த மற்றொரு பாடலும் யாப்பருங்கலக்காரிகை யுரையிலும் உள்ளன.

சுவையுடைய பல செய்திகளை இவர் உரையுள் காணும்போது ஒரு கருத்தைச் சொல்லத் தோன்றுகிறது. எங்குமே உழவுத் தொழில் அதன் பயன் ஆகியவை சிறப்பித்துச் சொல்கிறார். கரும்பென்றும் சோறு என்றும் அடிக்கடி சொல்கிறார்; செய்க்கு நீர் பாய்ச்சினான்; சோறு தேவதத்தனால் அடப்பட்டது; நீர்க்கே விழுந்தான்; எள்ளில்

எண்ணெய் உண்டு; வீட்டின்கண் எலி புகுந்தது; இரப்பானுக்குச் சோறு இட்டான்; கரும்பின் பொருட்டு வேலி இட்டான்; ஆலின் கீழ் பசுக் கிடந்தன; மரத்தில் பனை நன்று; மாச்சோறு உண்கின்ற சிறுக்கன் அதன்கண் வீழ்ந்த தூளினைத் தின்றான்; பசுவினைப் பாலைக் கறந்தான்; தயிரினாற் குழைத்த சோறு; இருப்பைப் பாலாற் கொள்ளப் பட்ட நெய் என்பன போலஉள்ள பல எடுத்துக் காட்டுத் தொடர்களும், இவர் வேளாளர் மரபினர் என்று நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. கொம்மட்டி மாதுளை, மாங்காய், பலாப் பழம் என்பனவும் காண்க. எடுத்துக் காட்டுக்கள் இவர் காட்டுவனவற்றுள் பாதிக்கு மேல், வேளாளர் வாழ்வுக்கு உரிய பொருள்கள். ஆதலால் வேளாளர் என்ற கருத்து மிக்க வலியுடையது.

இவர் மருத்துவத் தொழிலும் கற்றிருந்தார் போலும்: மருந்துகளால் ஆடப்பட்ட எண்ணெய் மருத்தெண்ணெய்; எண்ணெய் மஞ்சள் வெற்றிலை, கடுநெல்லி தான்றி, சுக்கு மிளகு திப்பிலி போன்ற எடுத்துக் காட்டுக்கள் காண்க. வேதியரிடம் மிக்க மதிப்புக் கொண்டவர்: வேதியன் பூப்பரித்தான், அருந்தவர்க்கு ஊண் கொடுத்தான், தேவர்க்குப் பூப்பறித்தான், அந்தணர்க்குப் பொன் கொடுத்தான், தாதன் என்பன காண்க.

மொழியறிவு

வீரசோழியத்துக்கு உரை எழுத வந்தவருக்கு வட மொழிப் புலமை இல்லாவிடில் எடுத்தகாரியம் நிறைவேறாது. ஆகவே இவருக்கு இப்புலமை இருந்ததென்பது சொல்லா மலே அமையும். இவர் உரையைப் பயின்றால் எண்ணற்ற வடமொழி இலக்கணச் செய்திகளும் மரபுகளும் சொல்லாட்சிகளும் தெரியவரும். நதீ குமரீ என்ற வட சொற்கள் தமிழில் வரும்போது, நதி குமரி எனக் கடை குறுகிவரும் எனவும், ஆகாராந்த பெண்பால் குறித்த

சொற்களான வனிதா தாரை உமா மாலா சாலா தேவதா கலா சீதா என்பன வனிதை தாரை உமை மாலை சாலை தேவதை கலை சீதை என வரும் எனவும் குறிப்பிடுகிருர் 'தமிழ்ச் சொல்லிலக்கணத்துக்கு எல்லாம் வடநூலே தாயாகி நிகழ்கின்றமையின், அங்குள்ள வழக்கெல்லாம் தமிழுக்கும் பெறும்' என்கிருர். இவர் கூறுகின்ற தௌவாரிகன் கௌங்குமம் முதலான சிலசொற்கள் தமிழில் வழங்கவில்லை பொருளதிகாரத்திலும் அலங்காரப் படலத்திலும் பல பொருள்களின் வடமொழிப் பெயர்களை விரிவாக உணர்த்து கிருர். இவற்றுள் பெரும்பாலன வேறு இலக்கணங்களில் சொல்லப் பெருதவை.

ஆரியம், வடுகு, சாவகம், தெலுங்கு, சோனகம், சிங்களம், பப்பரம் இவை முதலாகிய பிற தேசச் சொற்களைத் தமிழாக்குவது எப்படி என்று காட்டுகிருர். சிங்களவன் பேசுவது சிங்களம், வடுகன் பேசுவது வடுகு, துளுவன் பேசுவது துளு – என்பார். வட்டா என்னும் ஆரியதேயச் சொல்லு வட்டை என்று வந்தவாறும், முருங்கா என்னும் சிங்களச் சொல்லு முருங்கை என வந்தவாறும் கொள்க என்பார். இவற்ருல் சிங்களம் முதலான பிற மொழிகள் இவர் ஓரளவு அறிந்திருந்தார் என்று கருதலாம். இலங்கையைக் குறிப்பிடுகின்ருர்.

உரையியல்பு - இலக்கணச் செய்திகள்

ஐந்திலக்கணங்களையும் ஐந்து பாகுபாடாகச் சொல்லும் பண்டைய இலக்கண நூல் வீரசோழியம் ஒன்றே. பெருந்தேவனுர் உரை இன்றேல் இதன் பல பகுதிகள் இன்று சிறிதும் விளங்கமாட்டா. சில சித்திரக்கவிகளுக்கு இவர் காட்டிய பாடல்கள் ஏடு விளங்காமையாலும், சித்திரம் அமைக்கும் ஆற்றலுடையார் இன்று அருகிவிட்டமையாலும், அக்கவிகளின் வடிவமே இன்று புலப்படாமல் இருக்கிறது. இது கொண்டு இவ்வுரை எத்துணை முக்கியமானது என்று

12–43

யூகிக்க முடியும். உரைகாரர், மூலத்தைத் தம் உரையாலும் தாம் தரும் எண்ணற்ற இலக்கண இலக்கிய மேற்கோளாலும் விளக்குகிறார். பல மேற்கோள் பாடல்கள் பண்டைய நூல்களிலிருந்து எடுத்தவை. எனினும், பல இவ்வுரைகாரர் தாமே இயற்றிக் கொண்டவை என்று தோன்றுகிறது. உரைகாரர் எங்கும் தமிழ் மரபைப் போற்றி எழுதுவது பாராட்டற்பாலது.

ஐந்திணை ஒழுக்கம், இவர் கூறியிருப்பது சிறப்புடையது (92–96). ‘நடையாவது ஒழுக்கம். இப்பாட்டு எந்நடைபற்றி வந்தது என்றால் இந்நிலத்துள் ஒழுக்கம் பற்றி வந்தது என்றறிவது’ என்று கூறி, இதன்பின் குறிஞ்சி நடையியல், நெய்தல், பாலை, மருதம், முல்லை நடையியல் என்று ஒவ்வொரு திணையையும் மிக நீண்ட அகவற்பாவால் துறைகள் கூறி விளக்குகிறார். இவை முறையே 14, 29, 33, 39, 37 அடிகள் கொண்டவை. திணைகளின் முறைவைப்பு மாறுபட்டிருப்பதும் நோக்கத்தக்கது. அடுத்து இங்ஙனமே விளக்கி வரும்போது மெய்ப்பாட்டை 64 அடிகளில் விளக்கி இருக்கிறார். உவமை 80 அடி. இது 21 சூத்திரங்களின் தொகுதி. பின்னும் பல.

இனி, சிந்து என்பதன் இலக்கணம் விளக்க இவர் குறிப்பிடும் இரு பாடல்களும் சிறுவர் விளையாட்டைக் கூறுவது நயமாக உள்ளது.

வீசின பம்பரம் ஓய்வதன் முன்னான்
ஆசை யறவிளை யாடித் திரிவனே.
எடுத்த மாடம் இடிவதன் முன்னான்
அடுத்த வண்ணம் விளையாடித் திரிவனே.

சோதிட நூலொன்றும் பயில்கிறது (154).

பல பொருள்களை நன்கு நயம்பட விளக்குகிறார். கவிக்குச் சொற்குற்றம், பொருட்குற்றம் வரக்கூடாது என்பதை உரைக்குமிடங்கள் காண்க.

'உறுப்புக் குற்றங் காரணமாக யாப்புக்களைப் பழிக்கப் படாவோ எனின், யாப்புக்களின் வேறு சிறப்புடைய பயனுளவாகில் அப்பயனேக்கிக் கொண்டாடப்படும். ஆயினும் குற்றம் குற்றமே என்பது. அவைகள் அன்றுள்ளா னொரு குரிசிலைப் புகழ்ந்து செய்யுங் கவியுள் மறந்தேயும் வரப்பெரு எனக் கொள்க. ஆகாமைக்குக் காரணம் யாதெனின் தச்ச நூலில் இப்படிப்பட்ட மனைதனை எடுக்கிற் குடிபுகல் இன்ன நன்மை தரும் இன்ன தீமை தரும் என்று சொல்லும் என்பது. மற்றும் இப்படிப்பட்ட யானை குதிரை ஆயுதம் உடையானுக்குப் பொல்லாங்கைத் தரும் நன்மையைத் தரும் என்று நூலுண்மையான் என்பது. ஆகிற் பகைவராய் உள்ளாரைச் சாவவுங் கெடவும் பாடல் ஆகாதோவெனின், அற்றன்று. பாடின கவி பாட்டுண்டான் கொள்ளின் அல்லது பயன் கொடாது என்பது. என் போலவோ எனின், குதிரை இலக்கணமறிவான் குதிரை கொள்ளுமிடத்து இக்குதிரை கொள்ளில் எனக்குப் பொல்லாதென்று தவிரும். மற்றும் இவ்வியானை கொள்ளிற் பொல்லாது, இவ்வீட்டில் இருக்கிற் பொல்லாது என்னும் இலக்கணம் அறியான் பயன் கொள்ளான்.

'உயிருக்குச் சிறப்பாவது வலியுடைமை. வலியில்லானை ஆவி இல்லாதான் என்பரெனக் கொள்க. சொற்குற்றத்தாற் பாட்டுண்ட தலைமகன் உடலுக்கு ஊனம், பொருட் குற்றத்தால் உயிர்க்கு ஊனம் என்பதனற் பொருட்குற்றம் தவிர்தல் சிறப்புடைத்தென்பது.'

செய்யுளுக்கு ஓசை என்பதுபற்றி இவர் சிறந்த கருத்துக்களை எழுதியிருக்கிறார். 'நாலு பாக்களுக்கு நால் ஓசை என்று கூறுபடுத்து, வெண்பாக்களுக்குச் செப்பலோசை என்றாக்கி, அதனை அலகிட்டு ஓசையூட்டுக என்று இலக்கணஞ் சொன்னர். ஓசையாவது செவிப்புலனே கருவியாக அறிவது என்பது எல்லார்க்கும் உடம்பாடு

ஆதலால்'. மேலும் இவ்விடத்து, வெண்பாவின் ஓசை வேறு உதாரண வாய்பாடு காட்டினால், அது உதாரணத்தி னோசையே யன்றி, வெண்பாவின் ஓசையாகாது என்று நன்கு விளக்கிக் காட்டுகிறார். ஓசை, செய்யுளைச் சீர் வரையறை செய்யுங்காலத்து, எவ்வளவு முக்கியமானது என்பது, பழம் பாடல்களாய் ஒரே தொடர்பாக ஏடுகளில் எழுதப் பெற்றிருந்தவற்றை சீர்அடி வரையறை செய்து ஆசிரியப்பாவாக்கி அச்சிட்டிருப்பதைக் காணும்போதுதான் நன்கு புலப்படும். அன்றியும், சீவகசிந்தாமணி ஐயரவர்கள் பல பதிப்புக்கள் சீர் பிரிக்காமலே அச்சிட்டார்கள். காரணம், அதன் முதல் பாடலான 'மூவா முதலா உலகம் ஒரு மூன்றுமேத்த' என்பது முதலான காப்பியக் கலித்துறைப் பாடல்களை அன்று எளிதாகச் சீர் பிரிக்க முடியாதிருந்தமை. சமாஜச் சிந்தாமணி மூலப் பதிப்பில்தான் (1941) முதன் முதல் இச்செய்யுட்கள் யாவும் சீர்பிரித்து அச்சிடப்பெற்றன; அச்சிட்டவர் வையாபுரிப்பிள்ளை. அவர் ஓசை ஒன்றே கொண்டு – பெருந்தேவனார் கூறியபடி செவிப்புலன் ஒன்றே கருவியாகக் கொண்டு – சீர் பிரித்தார். பிரித்து அச்சிட்ட பிறகு இன்று பார்ப்போருக்கு எளிதாகத் தோற்றலாம்; ஆனால் அன்று அது எவ்வளவு அரிய ஒரு செயலாயிருந்தது என்பதை உடனிருந்து பதிப்பித்த எம்போல்வாரே உணர்வார். இதை உணரும்போது, பெருந்தேவனார் ஓசையை வலியுறுத்திச் சொல்வது எவ்வளவு அரிய பொருள் என்பதை நன்கு உணரலாம்.

இவர் மேலும் சொல்லுகிறார்: 'வடநூற் புலவர்க்கு ஓசையூட்டுக என்பதில்லை எனக் கொள்க. மேலும், அவர் பயில்வார்க்கரிதாக நூலைப் பெருக்குவதும் செய்து, அப் பெருமையின் வாய்ப்புக்களை அடக்கமாட்டாதே மிக்கும் குறைந்தும் வரினும் ஒருபுடை ஒப்புமை நோக்கி ஒழிந்தவுங் கொளல் என்று சூத்திரம் செய்தமையால் அடங்கவும்

செய்திற்றிலர், பயில்வார்க்கு எளிதாகச் சுருங்கவும் செய்திற்றிலர், யாப்பதிகாரத்தினல் பயனும் செய்யுளுக்கு ஒரு ஏதுவே யாதலால் குற்றமென்க,' இதனல் இவர் வடநூல் இலக்கணத்திலும் தமிழிலக்கணம் செம்மை பெற்றது என்று கருதுவது தெளிவு.

ழ, ள, ற, ச என்ற எழுத்துக்களைச் சில இடத்து மக்கள் பிழையாக உச்சரிக்கிருர்கள் என்று காட்டவந்த போது, அறிவில்லாதார் தமிழைப் பிழைக்க வழங்குவர் என்று கூறி, கருநிலம் சுற்றின தேசம் (கருநடம்), காவிரி பாய்ந்த நிலம், பாலாறு பாய்ந்த நிலம் என்று இவர் குறிப்பிடுகிருர். (தம் நிலமாகிய காவிரி பாய்ந்த நிலத்தையும் இவர் விட்டுவைக்கவில்லை.) எடுத்துக்காட்டுக்கள் அதிகமான நகைச்சுவை விளைப்பன. வழு ஏழு என்று காட்டுமிடத்து, ஒரு குறட்பா மேற்கோள் தருகிருர் :

திணைபால் மரபுவினைச் செப்புக் காலம்
இடனெடே ழாகும் இழுக்கு.

144ஆம் காரிகையுரையில், வழக்கதிகாரத்தோடும் பொருந்தித் தமிழினேடும் கூடி வடவெழுத்தைத் தவிர்ந்து பெரிதும் இன்பந் தந்து, பெரியோராற் செய்யப்பட்ட செய்யுட்களினும் வந்து...' என்று இவர் எழுதுகிருர். இறையனரகப் பொருளுரையில் யாப்பதிகாரம் என்று குறிப்பிடப் பெறுகிறது. 13ஆம் நூற்ருண்டில் எழுதிய பேராசிரியர், 'மற்றிதனை யாப்பதிகாரமென வேருேரதிகார மாக்கி உரைப்பாருமுளர். அங்ஙனம் கூறின், வழக்கதிகார மெனவும் வேறு வேண்டுமென மறுக்க' என எழுதுகிருர். வழக்கு என்று இவர் நினைத்துச்சொல்வது, மரபியலை; அவ்விதமே மரபியலை மரபதிகாரம் என்று சொல்ல வேண்டுபவர் வழக்கதிகாரம் என்று சொல்வது, பெருந் தேவனர் உரையைப் பார்த்தமையால் தான் என்று கருதத் தோன்றுகிறது.

அடிதோறும் முற்றுமோனைக்கு இவர் பாடல் காட்டுவது கருதத்தக்கது :

துனைவருநீர் துடைப்பவராய்த் துவள்கின்றேன் துணைவிழிசேர்
துயிலை நீக்கி
இனவளைபோல் இளநலம்சோர்ந் திடருழப்ப இகழ்ந்தவர்நாட்
டில்லை போலும்
தனியவர்கள் தளர்வெய்தத் தடங்கமலம் தளையவிழ்க்கும்
தருண வேனில்
பனிமலரின் பசுந்தாது பைம்பொழிலிற் பரப்பிவரும்
பருவத் தென்றல்.

(இது அறுசீர் ஆசிரியவிருத்தம் என்று இன்று கருதுவோம். முதல் நான்கு சீர்களும் காய், இறுதி இரண்டும் மாச்சீர்; ஆனல் இவர் மோனையமைப்பின்படி பார்த்தால், இரண்டாம் மாச்சீரில் மோனை அமையாமையால், இரண்டையும் ஒரு சீராகவே கொண்டிருக்கிறுர் என்று தெரிகிறது.)

இலக்கியச் செய்திகள்

சுவை பொருந்திய பாடல்கள் உரையெங்கும் காண முடியும். கழிந்த இளமைக்கு இரங்குவதாகிய பாடல் :

செய்த தவமில்லை, தேடிய மாடில்லை,
எய்திய நூலோ டியைபில்லை, – மெய்யன்பு
மேயநண்பர் தாமில்லை, மேதினியின் மெல்லவே
போயிற் றிளமை புலர்ந்து.

'இது அனுசயத் தடைமொழி; கையுறவு எனினும் அமையும்" என்பது உரைக் குறிப்பு. பாடலில் 'மெய்யன்பு மேய நண்பர் தாமில்லை' என்பது கையறவின் உச்ச அவலநிலை. வினைப்பயனைக் கடப்பவர் யாவரும் இல்லை என்ற ஒருபாடல்:

விண்ணவரின் மிக்கு, விளங்கொளியான் மேம்பட்டு,
மண்ணவர்க்குச் கண்ணுய வான்கதிர்கள், – கண்ணெதிரே
பந்தித் திருளடையும் பாரில்என்றுல், ஆனவினைப்
பந்தத்தை யார்கடப் பார்?

கடுஞ் சொல்லின் கொடுமையைக் குறித்த ஒரு பாடல் :

கல்லாதார் வாயிற் கடுஞ்சொல்லாங் காரரவு
நல்லாரைச் சென்று நனிகடிக்கும் – சொல்லாவோர்
மந்திரமு மில்லை, மகிதலத்தே மற்றுமொரு
தந்திரமு மில்லையதன் சால்பு.

இராசராச மன்னனுக்கு இராச கண்டீரவன் இராசேந்திர சிங்கன் என்ற பெயர்கள் வழங்கின; இப்பெயர்களை அமைத்த தனிப் பாடல்களும் இவ்வுரையுள் சில உள்ளன. அகத்துறையில் அமைந்த பின்வரும் பாடல் கவிச்சுவை நிரம்பியது :

குடைநின் றதுசெம்மை; கோலொடு சென்றது கோ; மனுவின்
நடை நின் றதுகலி; ஞாலம் நடந்தது நன்மை; அன்றி
இடைநின்ற தொன்றுண்டு,யாதெனின், இராசகண் டீரவ,நின்
தொடைநின்ற தார்புனை வார்மட வார்படுந் துன்புறவே,

பாடாண்வகை, புகழ்ச்சி பரவல் குறிப்பு கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என ஆறுவகை என்ற காரிகையை (106) விளக்கி யுரைத்த பிறகு, 'செப்பா தனவும் தேர்ந்தறிதல்' என்று சொல்லப்பட்டமையால் ஒரு சாரார் கூற்று என்று உரையாசிரியர் அகப்பொருள் புறப்பொருள் அகப்புறப் பொருள் என்ற மூன்றைக் கூறுகிறார். மூன்றில் அகப்புறப் பொருளைக் கூறும்போது,

அறனும் வாட்கையும் ஒருதலைக் காமமும்
பொதுவியல் பாடாண் நயநிலைப் படலமென்று
இவைகள் அனைத்தும் அகப்புற மாகும்

என்ற ஒரு சூத்திரம் தந்து, அறன் என்பதை மனையறம் துறவறம் என இரண்டு என்று பின்வரும் சூத்திரங்களால் விளக்குகிறார் :

கொடுத்தலும் அளித்தலும் கோடலும் இன்மையும்
ஒழுக்கத்தொடு புணர்தலும் புணர்ந்தோர்ப் பேணலும்
வழுக்கில் பிறவும் மனையற வகையே.

துறவும் அடக்கமும் தூய்மையும் தவமும்
அறவினை யோம்பலும் மறத்தினை மறுத்தலும்
மனையின் நீங்கிய முனைவர்தம் அறமே.

பின்னர் வாழ்க்கை ஒருதலைக் காமம் பொதுவியல் பாடாண் என்பவற்றை விளங்கக்கூறி, இறுதியில் நயநிலைப்படலம் என்ற பகுதியை விரித்துரைக்கிறார். 'நயநிலைப் படலமாவது நாடகம்: கூத்தமார்க்கம் என்பதும் இது' என்றெழுதி, இதை 25 உறுப்புக்களாகப் பெருக்கியுரைக்கிறார். இறுதியில், ஒன்பது சுவைகளையும் 'சுவையாவன சிங்காரம் முதலாயுள்ளன என்றும், அவையிற்றை வீரக்குறிப்பு பயக் குறிப்பு உக்கிரக் குறிப்பு சிங்காரக் குறிப்பு காருணியக் குறிப்பு அற்புதக் குறிப்பு புகழ்க் குறிப்பு நகைக் குறிப்பு இழிப்புக் குறிப்பு என்று ஒன்பதாகவும் கூறுவர். வீரக் குறிப்பு வெகுளி முதலாயினவாம், நகைக் குறிப்பு மென்மை முதலாயினவாம்' என்று முடிக்கிறார். சாந்தம் என்ற சுவையை இங்குப் புகழ்க் குறிப்பு என்று குறிப்பிடுகிறார் போலும்.

புறப்பொருள் வெண்பா மாலையின் 173ஆம் பாடல் உரையில் அவைய முல்லைக்கு உதாரணமாக அவையத்தார் இயல்பு எட்டைக் கூறும் ஒரு பாடல் காட்டப்பட்டுள்ளது:

குடிப்பிறப்புக் கல்வி குணம் வாய்மை தூய்மை
நடுச்சொல்லு நல்லணி ஆக்கம் – கெடுக்கும்
அழுக்காறு அவாவின்மை அவ்விரண்டோ டெட்டும்
இழுக்கா அவையின்கண் எட்டு.

'குடிப்பிறப் புடுத்துப் பனுவல் சூடி' என்ற ஆசிரிய மாலைப் பாடலும் (புறத்திரட்டு 827) இவ்வெட்டையும் கூறுகிறது :

குடிப்பிறப் புடுத்துப் பனுவல்சூடி
விழுப்பே ரொழுக்கம் பூண்டு காமுற
வாய்மைவாய் மடுத்து மாந்தித் தூய்மையின்
காதலின் பத்துட் டங்கித் தீதறு

நடுவுநிலை நெடுநகர் வைகி வைகலும்
அழுக்கா றின்மை யவாவின்மை யென்றுங்கு
இருபெரு நிதியமும் ஒருதா மீட்டும்
தோலா நாவின் மேலோர் பேரவை.

வாகை வகை கூறும் 104ஆம் பாடலுரையில் பெருந்தேவனார் இவ்வெட்டியல்புகளை ஒரு பாடலால் கூறுகிறார். பாடல் இவரே செய்தது போலும். 'எட்டியல் சான்றோர் உட்படு பக்கமும் கண்டுகொள்க; எட்டியலாவன :

அழுக்கா றிலாமை அவாவின்மை தூய்மை
ஒழுக்கம் குடிப்பிறப்பு வாய்மை – இழுக்காத
நற்புலமை யோடு நடுவு நிலைமையே
கற்புடைய எட்டுறுப்புக் காண்.'

179ஆம் காரிகையுரையின் முடிவில், மூலத்தில் சொல்லாத பல பொருள்களை இவர் வருவித்து எழுதுகிறார். அவற்றுள் ஒன்று மணம் எட்டு என்பது. இது இறையனார் களவியலுரை, இளம்பூரணருரை, நச்சினார்க்கினியருரை ஆகிய பொருளிலக்கணவுரைகளிலும் யாப்பருங்கலவிருத்தி யுரையிலும் சொல்லப்பட்ட பொருள். பெருந்தேவனார், யாப்பருங்கல விருத்திப் பாடல்களை அப்படியே தந்திருக்கிறார்; தெய்வமணம் காந்தர்வ மணம் என்ற இரண்டுக்கு மட்டும் இவர் தரும் பாடல்கள் விருத்தியுரையினும் வேறானவை; இவ்விரண்டையும் கீழே காண்க.

தெய்வந் தொழுதுபெற்ற சேயிழையை ஒப்புமையால்
நெய்வந்த தீமுன்ன நேர்வதூஉம் – கைவந்த
வேள்வி யகத்து வினையான் விழைபொருளா
யாள்வதூஉம் தெய்வமண மாம்.

முன்னை வினையான் முறையாற் களவியலாற்
கன்னியைக் கண்டுடன் காதலித்துப் – பின்னர்
உளநிக ழார்வ முரைக்கொத் துறுதல்
வளமிகுகாந் தர்ப்ப மணம்.

பொருளதிகாரத்தில், நடையியல் என்று ஐந்திணை நடையையும் குறித்து விளக்கம் கூறியபிறகு, பொருள்கோள் முதலிய பல பொருள்களைச் சூத்திரமூலமாக விளக்குகிறார். இவர் சொல்வன யாவும் புதுமையாக உள்ளன. 'பொருள் கோளாவது,

கொழுங்கொடி வள்ளி செழுங்குலை வாழை
தீங்கரும் பேமலர் திகழ்தரு பலவே
தேங்கமழ் அசோகு செருவிற் பூட்டே
பூம்புனல் ஆறெனப் பொருள்கோள் ஏழே.

அவற்றுள்,

கொழுங்கொடி வள்ளி கூறுமுற் பொருளே;
செழுங்குலை வாழையின் சொற்பொரு ளீறே;
இன்தீங் கரும்பில் இடையது பொருளே;
வன்றாட் பலவுக்கு முதலிடை பொருளே;
நற்பூ அசோகுக்கு நடுவது பொருளே;
விற்பூட்டு மேலுங் கீழும் பொருளே;
இரும்புன லாற்றினுக் கெங்கும் பொருளே,

என்றபடி இன்ன பொருள்கோள் என்றறிவது.

தொடர்ந்து சொல்லும்போது வன்புலம் மென்புலம் பெருமை விருந்து என்ற பொதுப் பொருள்களைக் குறிப்பிடு கிறார். அடுத்து, பயன் குறிப்பு மெய்ப்பாடு என்ற பொருள்களைப் பல நூற்பாக்களால் எடுத்துக் காட்டுகிறார். மெய்ப்பாட்டுள் காமனுடைய ஐங்கணைகளையும் கூறி, சுப்பிர யோகம், விப்பிர யோகம், சோகம், மோகம், மரணம் என்ற நிலைகளை விளக்கிய பிறகு, எண் சுவைகளையும் அவற்றின் விளக்கம் முப்பத்திரண்டையும் பல நூற்பாக்களால் விரித் துரைக்கிறார். பின்னர் பாட்டின் காரணம், காலம், கருத்துரை, இயல்புரை, விளைவு, உவமை என்ற பொருள்களைத் தாமே நூற்பாக்களால் விரிக்கிறார். 21 நூற்பாக்கள் உவமையை விரிக்கின்றன. பின்னர் புடையுரை என்பதொன்று கூறுகிறார் :

புடையுரை யென்பது நடைவகை தெரியின்
திறந்தெரி பாட்டி னிற்பொரு ளன்றியும்
புறம்பெற வரூஉம் பொருள்வகை யுடைத்தே.

இவர் கூறும் இப்பொருள்கள் எல்லாம் பிற இடங்களில் காணப்பெறாத புதுப்பொருள்கள். அடுத்து ஒரு நூற்பாவால், பிற நூல்கள் பொருள்கோள் என்ற பெயரால் கூறும் வகைகளைப் பொருள் நடை என்ற பெயரால் விரிக்கிறார். சந்தத்தின் எழுத்தளவு என்ற பெயரால் பல நூற்பாக்களையும், குறட்பாக்களையும் இலக்கணமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

பின்னர் சந்தம் எழுத்துவகையால் 26 பேதம் என்று சொல்லி இவற்றின் பெயர்களைத் தந்து உதாரணப் பாடல்களும் தருகிறார். இவை யாவும் வடமொழி மரபு என்பது தெளிவு. இங்கு வருகின்ற பெயர்களுள் காயத்திரி அனுட்டுப்பு என்று வடமொழியாப்பின் பெயர்கள் வருவன காண்க. இப்பெயர்களுள் நிலை நன்னிலை உண்டி பகுதி பந்தி வனப்பு முதலான தமிழ்ப் பெயர்களும் உள்ளன. இவர் காட்டுகின்ற சில சந்தங்களும் உதாரணப் பாடல்களும் கீழே தருகிறோம் :

உத்தம் :

கார் நேர் வார் யார்.

அதியுத்தம் :

போதி யாதி பாத மோது.

மத்திமம் :

வேரம் போய் - மாரன் சீர் – சேருங்கால் – நேர்வன்யான்.

நிலை :

போதி நீழற்–சோதி பாதங்–காத லானின்–றோதனன்றே.

நன்னிலை :

மன்ன னேரியன் - சென்னி மானதன்
கன்னி காவலன் - பொன்னி நாயகன்.

காயத்திரி :

கருவி வானமே – வருவர் மாதிரம்
பொருவி லாமிதே - பருவ மாவதே.

உண்டி :

போதுறு புனேகோதாய் – காதல ரயமாஞ
வேதுறு மனமீதே – யாதர வகலாதே.

அனுட்டுப்பு (32 எழுத்து) :

அணிதங்கு போதி வாமன்
பணிதங்கு பாத மல்லால்
துணிபொன் றிலாத தேவர்
மணிதங்கு பாத மேவார்.

உளர்குழ லிருளாகி
யிளநகை நிலவாக
வளர்குழன் மடமானே
தளர்வது தமியேனே.

புள்வேளூர்ப் பூதன் என்ற வள்ளலைக் குறித்த அழகிய பாட்டொன்றை இவர் காட்டுகிருர். இவரே செய்த பாடலா யிருக்கலாம். உதாரதையணிக்கு எடுத்துக்காட்டு :

காலையும் வந்த கலைஞர் கதிர்கரந்த
மாலையும் வாராதே என்செய்வார்? – நீலம்
புனிற்று நிரைமேயும் புள்வேளூர்ப் பூதா!
கனிற்றுகாண், அம்மறையார் கை? [1]

புல்வேளூர்ப் பூதன் என்பவன் அவ்வையாரால் போற்றப்

1 *பெருந்தொகை 962. புல்வேளூர்ப் பூதன் என்று அவ்வை வரலாற்றில் வரும் பெயர் புள்வேளூர்ப் பூதன் என்றே இருத்தற் குரியது ; புள்வேளூர் – புள்ளிருக்கு வேளூர். இப்பாடலின் முதல் வரியில் சொல் கவைஞர் என்றே உள்ளது. நான்காம் வரியில் கனிற்று என்ற சொல்லின் வடிவமும் பொருளும் தெளிவாயில்லை. கன்றிப்போகாதா என்று பொருளாகலாம்; காலையும் மாலையும் வந்து உன்னிடம் வாங்கி வாங்கிக் கை கன்றிப் போகாதா ; 'கனிற்று காண்?' என்பது பேராசிரியர் வெள்ளைவாரணனர் கூறிய விளக்கம்; கனற்று காண் என்று மிருக்கலாம்.*

பெற்ற ஒரு வள்ளல் என்ற வரலாறு உண்மையே என்பதற்கு இப்பாடல் ஆதரவு தருகிறது. (இந்நூல் அத்தியாயம் 4, அவ்வையார் வரலாறு பக்கம் 472–473 பார்க்க.) இதனால், பெருந்தேவனார் இவ் அவ்வையார் முதலானோர் ஒரு காலத்தில் வாழ்ந்தனர் என்பது தெரிகிறது.

மேற்கோள் நூல்கள் – இலக்கியம்

பண்டைய உரையாசிரியர் பலரையும் போலவே பெருந்தேவனாரும் நன்கு தெரிந்த இலக்கிய இலக்கணங்களையும் இன்று தெரியப்படாதனவற்றையும் எடுத்து மேற்கோள் காட்டுகிறார். 'புராண கவிஞர்' என்று கூறுகிறார்; இவர் கருதுவது புராணம் செய்த கவிஞரா அல்லது புராதனக் கவிஞரா என்பது விளங்கவில்லை. பண்டைக் காப்பியங்களின் பாடல்களை இவர் எடுத்துத் தருவது சூளாமணியிலும் குண்டலகேசியிலும். குண்டலகேசி விருத்தம் கிளி விருத்தம் எலி விருத்தம் நரி விருத்தம் என்பனவும் கூறுகிறார். அன்றியும், இவர் காட்டும் மேற்கோள்களில் பல பாடல்கள் ஒரு காப்பியத்திலிருந்து எடுத்தவை போலத் தெரிகின்றன. இருபது பாடல்கள் ஒருகால் குண்டலகேசிக்கே உரியனவாய் இருக்கலாம்; எடுத்துக்காட்டாக ஒரு பாடலைக் கீழே தருகிறோம் :

> **பேய்மை யாக்குமிப் பேதைமைக் கள்வனை டுடனாய்க்**
> **காமுற் றுமதன் பயத்தினிற் காமனைக் கடந்து**
> **நாம றூஉம்புகழ் கொடுப்பதோர் நன்னெறி நண்ணும்**
> **வாமன் வாய்மொழி மறந்திட்டு மறந்தொழி கின்றாம்.**

இவர் குறிப்பிடும் வேறு காப்பியங்கள் உதயணன் கதையும் (பெருங்கதை) பெருந்தேவனார் பாரதவெண்பாவும். பாரதப் பாடல்கள் இதனுள் பதினாறு வெண்பாப் பாடல்களும் ஒரு விருத்தப்பாடலும் வருகின்றன; இரண்டு வெண்பாக்களே, அச்சிட்ட பாரத வெண்பாவில் உள்ளன. ஏனையவை இன்று கிடைக்காத பாரத வெண்பாப்பகுதிக்குரியன

போலும். அப்படியே இங்குக் காணப்படும் பாரத விருத்தப் பாடலும் பெருந்தேவனுர் பாரதத்திற்கு உரியதாக இருக்கலாம்; அதனுள் அச்சிட்ட பகுதியில் மூன்று விருத்தப் பாடல்கள் இருப்பது அறியத் தக்கது. இங்கு வரும் விருத்தம் பின் வருவது.

அங்குலிய மொன்றுபுன லாழ்தரு கிணற்றில்விழ
வந்தமுனி தேடுமினெனுப்
புங்கமொடு புங்கமுற எய்தவ னெடுத்தமை
புகன்றருகு நின்றவரைநீர்
இங்கித னிலைத்தொகைகள் யாவுமுரு வப்பகழி
ஏவுமின் எனுமுன் விசயன்
துங்கவில் வளைத்தொரு கணத்தினில் வடத்திலை
தொளைத்தனன் இலக்கில் தொடையால்.

இதுபோல இவ்வுரையுள் இராமாயண வரலாறு பற்றிய மூன்று வெண்பாக்கள் காணப்படுகின்றன. இவையும் முன் இருந்ததாக வேறு உரைகளால் அறியப்படுகின்ற பழைய இராமாயண வெண்பாவுக்கு உரியனவாய் இருக்கலாம்.

அப்பர் தேவாரம் இளம் பெருமான் அடிகள் பாடிய சிவபெருமான் திரு மும்மணிக்கோவை என்ற திருமுறை களிலிருந்து பாடல்களை இவர் எடுத்துக் காட்டுவது, இவர் சமயத்தைக் குறித்த பகுதியில் சொல்லப்பட்டது. சங்க நூல்களில் இங்கு வருவன கலித்தொகை, குறுந்தொகை என்பன. நானூற்பதையும் குறிப்பிடுகிருர். வேறு பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், திருக்குறள் நாலடி நான்மணிக் கடிகை முதுமொழிக் காஞ்சி என்பன. பிற சான்ருேர் நூல் முத்தொள்ளாயிரம்; பெயர் குறிப்பிடாத வேறு நூல்களும் இருக்கும் போலும். யாப்பதிகார உரைப் பகுதியில் யாப்பருங்கல விருத்தி மேற்கோள் பாடல் பலவற்றை அப்படியே எடுத்து வைத்திருக்கிருர்.

இருப்பினும், சில முடிவு கருதி ஒரு விருத்தப் பாடலை இங்குக் குறிப்பிடத் தோன்றுகிறது. அறுசீர்க் கழி நெடிலடியால் வந்த செய்யுள் என்று இவர் காட்டுவது,

இரவிடை மதிய மென்பான் ஓடிப்போய் மறையு மெல்லை
விரியிரு ளெழினி நீக்கி விசும்பெனும் அரங்கு தன்மேல்
கரைகடன் முழுவ மார்ப்பக் கதிரெனுங் கைகள் வட்டித்து
எரிகதி ரென்னுங் கூத்தன் ஆடுவான் எழுந்து போந்தான்.

இங்கு, பாடலாசிரியர் கூறும் கருத்து, மதியம் மறையும் எல்லையில், இருளாகிய திரையை நீக்கி, விசும்பாகிய அரங்கில், கடலாகிய முழவம் ஆர்க்க, கிரணங்களாகிய கைகளை விரித்து, கதிரவனுகிய கூத்தன் ஆட எழுந்து வந்தான் என்பது. பாடல் மிக்க அழகாயிருக்கிறது. ஆசிரியரே செய்தமைத்த பாடலாயிருக்கலாம். இதைக் கம்ப ராமாயணம் பால காண்டம் கைக்கிளைப் படலத்து 16ஆம் செய்யுளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்க :

எண்ணரிய மறையினெடு கின்னர்கள் இசைபாட,
உலகம் ஏத்த
விண்ணவரும் முனிவர்களும் வேதியரும் கரம்குவிப்ப,
வேலை என்னும்
மண்ணுமணி முழவதிர, வான்அரங்கில் நடம்புரிவான்
இரவி என்னும்
கண்ணுதல்வா னவன்கனகச் சடைவிரித்தால் என,விரிந்த
கதிர்கள் எல்லாம்.

இங்குச் சொல்லப்பட்ட பொருள் இரவி என்னும் சிவ பெருமான் நடராசமூர்த்தியாக விசும்பாகிய அரங்கில் கடல் முழவம் ஆர்ப்ப மறையும் கின்னரரும் இசைபாட உலகம் ஏத்த வேதியர் முதலானேர் கரம் குவிக்க நடம்புரியும்போது, அவன் சடை விரிந்ததுபோல இரவியின் கதிர்கள் விரிந்தன என்பது. இவ்விரு பாடல்களுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை ஊன்றி நோக்கத்தக்கது. பின்னுல் காலம் என்ற தலைப்பில் சில சொற்கள் கூறுவோம்.

மேற்கோள் நூல்கள் – இலக்கணம்

இனி இலக்கணம் என்று வரும்போது, வீரசோழிய ஆசிரியரே, 'அலங்காரங்கள் தண்டி சொன்ன நூலின்படியே உரைப்பன்' என்று வடமொழித் தண்டியாசிரியரைக் குறிப்பிடுகிறார்; இவரும் அங்ஙனமே பல இடங்களில் 'இச் செய்யுள் தண்டியாசிரியர் இலக்கியப்படி பொருளெனக் கொள்க' என்று எழுதுவது வடமொழியாசிரியரையே குறிப்பிடும். யாப்பருங்கலம் செய்த அமிதசாகரரை இரண் டிடங்களில் குறிப்பிடுகிறார். இன்று ஒரு பகுதி கிடைத்து, சாமிநாதையரவர்களால் பதிப்பிக்கப் பெற்ற அகப்பொரு ளிலக்கணமாகிய தமிழ் நெறிவிளக்கப் பாடல்கள் சிலவும் இங்கு வருகின்றன. அப்படியே நிகண்டுச் சூத்திரங்கள் சிலவும் காணப்படும்; இவை திவாகரம், பிங்கலந்தையில் உள்ளன. 'தருக்கமாவது நியாய சூடாமணி, புதியாநுட்பம் ஆகியவற்றுள் கண்டுகொள்க' என்று எழுதுகிறார். இத் தருக்க நூல்கள் இன்று ஆட்சியிலிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. 'பாடுதன் மரபும் தாரணைப் பகுதியும் வன்னமரபுள்ளும் தாரணை நூலுள்ளும் கண்டுகொள்க' என்று மற்றோரிடத்தில் எழுதுகிறார். இவை ஒருகால் நாடகத்தமிழுக்குரிய நூல் களாகலாம். இவ்விரு தொடர்களையும் இவர் யாப்பருங்கல விருத்தியுரையிலிருந்து (ஒழிபியல் பக்கம் 516) எடுத் திருக்கிறார் என்று தெரிகிறது. அங்கு இவற்றை விளக்கும் பகுதி பின்வருவது :

'பாடுதன் மரபு' என்பது, குலனும், விச்சையும், ஒழுக்கமும், பருவமும் என்றிவற்றிற்குத் தக்க வகையாற் பாட்டுடைத் தலைமகனையும் அவன் சின்னங்களையுமே பாடுதலும், கிளவிப் பொருளல்லவற்றோடு பாட்டுடைத் தலைமகனைப் பெயரும் ஊரும் முதலிய உறுப்புகளைச் சார்த்திப் பாடுதலும், தீயனவற்றை அவன் பகைவரைச் சார்த்திப் பாடுதலும் என இரண்டாம். அவையெல்லாம் பெரிய முப்பழம் முதலாயினவற்றுட் கண்டு கொள்க.

'தாரணைப் பகுதியும்' என்பது, தாரணை விகற்பங்களும் என்றவாறு. தாரணை விகற்பங்களாவன – நாமதாரணையும், அக்கரதாரணையும், செய்யுட்டாரணையும், சதுரங்கத் தாரணையும், சித்திரத் தாரணையும், வயிரத் தாரணையும், வாயுத் தாரணையும், நிறைவு குறைவாகிய வெண்பொருட்டாரணையும், வச்சிரத்தாரணையும் முதலாயினவற்றை உருவக்கர சங்கேதங்களால் இடம்பட வறிந்து தரித்து, அனுலோமமாகவும், பிரதிலோமமாகவும், பிறவாறுகவுஞ் சொல்லுவது. அவையெல்லாந் தாரணை நூலுட் கண்டு கொள்க.

பன்னிரு படலத்தையும் குறிப்பிடுகிறார்; மயேச்சுரர், அவிநயனார், காக்கைபாடினியாரையும் பெயர் சுட்டிச் சொல்கிறார்.

யானைத் தொழில் ஒரு பிரபந்த வகை என்று குறிப்பிட்டு, அதற்கு இலக்கணம் பன்னிரு பாட்டியல் முதலான பிரபந்த இலக்கண நூல்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பெருந்தேவனாரும் 'யானைத் தொழில் முதலாகிய செய்யுட்களை யெல்லாம் அடிவகுத்தற்கு இலக்கணம் சொன்னார் ...' என்று எழுதுகிறார். இப்பிரபந்தம் ஒருகால் சோழர் பேரரசு ஓங்கியிருந்த காலத்தில் இருந்திருக்கலாம்; பிற்காலத்தில் இது பற்றிய பேச்சே எழுந்ததில்லை. ஓரிடத்தில் முதலாம் இராசேந்திரனுடைய மெய்க்கீர்த்தி வரிகளைக் குறிப்பிடுகிறார்: எதுகை கருவியாகக் கொண்டு அடி வழங்குவதாகில்,

திருமன்னி வளர இருநில மடந்தையும்
போர்ச்சயப் பாவையும் சீர்த்தனிச் செல்வியும்[1]

இன்னும் சில செய்யுளும், ஆசிரியப்பா வெண்பாவோடு மாறுகொண்டு போலி வெண்பாவாகும்' என்கிறார்.

1 இவ்வரிகள் மெய்க்கீர்த்தி என்ற நினைவில்லாமல் வீரசோழிய வுரையுள் பிழையாக அச்சிடப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு நாம் கருதும் நூல்களுள், சிறப்பாய்க் குறிப்பிட வேண்டிய ஒன்று, அணியியல் என்பது. இப்பெயர் கொண்ட அலங்கார நூலொன்று தண்டியலங்காரத்துக்கு முன்னதாக வழங்கி வந்தது என்று, யாப்பருங்கல விருத்தி அடியார்க்கு நல்லாருரை முதலியவற்றால் நன்கு விளங்குகிறது.[1] இவ்வணியியலையே பெருந்தேவனார் குறிப்பிடுகிறார் என்று நாம் கருத இடமுண்டு. தண்டியலங்காரம், பெருந்தேவனாருக்குப் பின்னர் தோன்றிய நூல் என்பது எமது கருத்து. ஆதலால் பெருந்தேவனார் அணிபற்றிய இலக்கணச் சூத்திரங்களை மேற்கோளாகக் காட்டும்போது, அவை மேற்குறிப்பிட்ட அணியியலுக்குரியன என்றே கருத வேண்டும். அலங்காரப் படலத்தில் உதாரதை என்பதில் தொடங்கி (கலித்துறை 151), சிலேடைவரையில் (கலித்துறை 170) இவர் 105 அணியியல் சூத்திரங்களைத் தந்து ஒவ்வொன்றுக்கும் மேற்கோளும் தருகிறார். சூத்திரங்கள் யாவும் இரண்டு வரி கொண்ட நூற்பாக்கள். இவை யாவும் அணியியற் சூத்திரங்களாயிருக்கலாம் என்ற ஐயம் எழுகிறது. அன்றி, இவர் ஒவ்வொரு சூத்திரத்தின் பின்னரும் 'எனக் கொள்க' என்று கூறுகிறார். இக் கூற்றினால் ஒருகால் இவை இவரே செய்தமைத்த சூத்திரங்களோ என்ற ஐயமும் எழுகிறது.

மேலும் அலங்காரப் படலத்தில் வீரசோழியவுரையில் வரும் உதாரணச் செய்யுட்களில் 90 வெண்பாக்கள் தண்டியலங்காரத்துள்ளும் வருகின்றன. பின்வந்த தண்டியலங்காரமுடையார் சில உதாரணங்கள் வீரசோழிய அலங்காரப் படலத்திலிருந்தே எடுத்தமைத்துக் கொண்டார் என்று கருதவேண்டும்.

இலக்கண மேற்கோள் சூத்திரங்களாகப் பல பாடல்கள் தரப்பட்டுள்ளன. இவை வெண்பா, குறட்பா, விருத்தம்,

1 இது பற்றிய ஒரு குறிப்பைத் தண்டியலங்காரம் பற்றிய கட்டுரையில் காணலாம். (பக்கம் 623 – 7)

நூற்பா, கலிவெண்பா முதலான பலவகை யாப்பினுள் அமைந்திருக்கின்றன. வெண்பா யாப்பும் நூற்பா யாப்பும் பண்டை இலக்கணங்களுக்குரிய பாடல்களாயிருத்தல் கூடும். ஆனல் கலிவெண்பா போன்றவை உரையாசிரியரே தம் கருத்தை விளக்குவதற்காகத் தாமே செய்துகொண்டன போலத் தோன்றுகின்றன. குறட்பா, கலிவெண்பா, விருத்தம் என்ற மூன்றுக்கும் உதாரணங்களைக் கீழே காண்க :

பாதம் இரண்டிரண் டொத்துக் குறைந்தனகொள்
பாதிச் சமமாப் பகுத்து.

சந்தத்தின் தொகை அளவு கூறுமிடத்து இதுபோலப் பல குறட்பாக்கள் உள்ளன. அகப்புறத்தின் பகுதிகள் பத்தும் கூறுகின்ற ஒரு பாடல் கலிவெண்பா (97):

ஆய்ந்த அகப்புறம் ஐயிரண்டும் ஆயுங்கால்
காந்தள் கவிமடமா வேறுதல்; காமமிக்
காய்ந்தவர் வள்ளி வெறியாட்டாம்; – வாய்ந்த
சுரநடை மாதர் வருத்தம்; – சுரனுள்
முதுபாலை தன்னை மொழியின் – மதுமலர்த்தார்க்
காவலன் வீயக் கவன்ற ததுவாகும்
பாசறை முல்லை தலைமகன் – பாசறைக்கண்
மாசறு மாதரை யுள்ளுதல்; – மாசற்ற
இல்லவள் முல்லையும் அஃதேயாம்; – சொல்லுங்காற்
குற்றிசை கோல்வளை யாளைத் தலைமகன்
முற்றத் துறந்த துறவாம்; குறுங்கலி
முற்றத் துறந்த தலைமகனை முன்னின்று
பொற்றொடி மாதர் பழிதூற்றும்; – குற்றந்தீர்
தாபதம் காதற் றலைமகனை நீங்கிய
மேவரு மாதர் நிலையாகும்; – மேவருஞ்சீர்
நீக்கப்பட் டாளை யுவந்த தலைமகன்
பார்த்துறூஉந் தன்மை யதுவாம் தபுதாரம்;
பத்து மகத்தின் புறம்.

இதுபோலவே பிரத்தார இலக்கணம் கூறுவார்; ‘எட்டாராய் நேமி பதினேழாய்’ என்று தொடங்குவது.

அளவடியே முதலாக அனைத்தடியி னுனும்
  அழகமர்நான் கடிமுதலா எட்டடியி னளவும்
வளமலியுஞ் சீரராக வுறுப்புவந் தாகும்
  மன்னியவீ ரடியிரண்டு மோரடியா னுன்கும்
உளமலிசிந் தடியெட்டுங் குறளடியீ ரெட்டும்
  ஒருங்கியல்பே ரெண்சிற்றெண் ணிடையெண்ணே
தளமலியம் போதரங்க மெனும்பெயரால் நிலவுந் [டளவெண்
  தாழிசைக்கீ ரடிசிறுமை பெருமைநான் கடியே.

காலம்

இப் பெருந்தேவனரின் காலத்தை வரையறை செய்வதற்குச் சில குறிப்புக்கள் உதவி செய்கின்றன. முதலாவது முன்னமே விளக்கியபடி, இவர் தம் உரையைக் கடமையாகவே செய்ததால் புத்தமித்திரனரின் மாணக்கராகின்ருர். எனவே, அவருடைய முதிய பிராயத்தில் இவர் இளைஞராயிருந்தார் எனல் பொருந்தும். புத்தமித்திரர் வீரராசேந்திரன் காலத்தில் இவ்விலக்கணத்தைச் செய்து வீரசோழியம் என்று பெயரிட்டார். வீரராசேந்திரன் காலம் கி.பி. 1063-70 ஆகும்; புத்தமித்திரர் காலம் சுமார் 1060–1090 எனக் கருதலாம். மாணக்கரான பெருந்தேவனர் காலம் 1080–1120 எனக் கொள்வது பொருந்தும்.

இவ்வுரைகாரர் வீரராசேந்திர சோழன் காலத்துக்குப் பிற்பட்ட நூல் எதையும் மேற்கோளாகக் காட்டவில்லை. ஆகவே, இவர் இச் சோழன் காலத்தை அடுத்து வாழ்ந்தார் என்பது உறுதியாகிறது.

மற்றெரு குறிப்பு: வச்சத்தொள்ளாயிரம் என்ற நூலை இவர் குறிப்பிடுகிருர். இந்நூல் இன்று கிடைக்காமற் போயினும், இது முதற்குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் எழுதப்பெற்றது என்றும், காலம் சுமார் 1100 ஆக

இருத்தல் வேண்டும் என்றும், பிந்திய அத்தியாயமொன்றில் முடிவு செய்கிறேம். ஆகவே புத்தமித்திரரின் மாணுக்கராய் 11ஆம் நூற்றுண்டின் இறுதிப்பகுதியில் வாழ்ந்த இப் பெருந்தேவனர் அடுத்த நூற்றுண்டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்து உரை எழுதினர் என்றே கருதவேண்டும்.

எட்டாரைச் சக்கரத்துக்குப் பிரத்தார இலக்கணம் கூறுகிற 10 கண்ணிகொண்ட ஒரு கலிவெண்பாவை எழுதி உரைகாரர், விளக்கம் கூறுமிடத்து, எட்டாரைக்கும் எட்டுத் தலைவர் பெயர் வருவதைக் காட்டுகிறர்; இவர்கள் கயில குலகரன், காவேரிவல்லவன், கண்ணுமுனறிவான், கரிகால கன்னன், விக்கிரமசோழன், வளவநாராயணன், வீரராசேந்திரன், பரநிருபகாலன் என்போர். இவர்களுள் நாம் இங்கு கருதவேண்டியது காலத்தால் பிற்பட்ட விக்கிரம சோழன்; இவன் ஆட்சிக்காலம் கி. பி. 1118–1135. இக் காலத்திலும் பெருந்தேவனர் இருந்திருக்கிறர். ஆதலால் இவர் காலம் கி.பி. 1080–1120ஆக இருக்கலாம் என்று இங்கு வரையறை செய்தது எல்லா விதத்திலும் பொருந்துவதே. இவ்விக்கிரமசோழன், வீரராசேந்திர சோழனுடைய சகோதரி அம்மங்கா தேவியின் மகனை முதற்குலோத்துங்க னுடைய புதல்வன்.

இது காறும் கூறியவற்றல் இப்பெருந்தேவனர் கி. பி. 1100க்கு முன்னும் பின்னுமாக வாழ்ந்தார் என்பது உறுதிப்படும். எனினும், இக்கூற்றுக்களைக் கொள்ளாது, இவரைக் காலத்தால் பிற்பட்டவராய்க் கருதியவர் வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள். அவர் கருத்தையும் இங்கே சொல்வது பொருத்தமாகும்.

ஏழாம் வேற்றுமைப் பிரத்தியயத்தின் முன் எழுவாயுருபு வந்தமைக்கு உதாரணமாக இரண்டு தொடர்களை இவ் உரைகாரர் குறிப்பிடுகிறர் :

மலையாளர் பக்கற் சேவகம் செய்தான்.

கம்பனரிடைப் பெருமை யுளது.

இவற்றுள் முதல் தொடரில் குறிப்பிடும் மலையாளர் என்பது இன்று நாம் கூறுகின்றபடி கேரள நாட்டினரான மலையாளர் போலும்; இங்ஙனமாயின் இவருக்கு அந்நாட்டு மக்கள் தொடர்பு இருந்திருக்க வேண்டும்.

இரண்டாவது தொடரே இங்குச் சிறப்பாய்க் கருதத் தக்கது. பவானந்தர் கழகத்தார் 1942ஆம் ஆண்டில் பதிப்பத்த வீரசோழியப் பதிப்பில் இத்தொடரை 'நம்பனாரிடைப் பெருமையுளது' என்று பதிப்பித்திருக் கிறார்கள். பழைய பதிப்பை இவர்கள் திருத்தியதற்குக் காரணம் சொல்லவில்லை; பழைய பாடம் இன்னது என்று ஒரு குறிப்பு எழுதவும் இல்லை. புதுப்பாடம் பொருள் உடையதன்று. நம்பன் இறைவன்; நம்பனார் — இறைவனார். இறைவனை நம்பனார் என்று குறிப்பிடுதல் இலக்கியத்தில் காணப்படாதது; வேண்டாத மரியாதைப் பன்மை. இக் காலத்தில் சில நவீன ஆராய்ச்சியாளர், சிவபிரான், சிவபெருமான் என்றெழுத மனமில்லாது, சிவனார் என்றே எழுதுகிறார்கள். இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் போலித் தனமான உணர்ச்சி அக்காலத்தில் இருந்ததில்லை. இறைவனாரிடம் பெருமை யுள தென்பது பொருளற்ற மொழி. கம்பனாரிடைப் பெருமையுளது என்று தொடரில் வருவது இயல்பாகப் பலரறி பொருளாக வுள்ளது, எடுத்துக் காட்டாகச் சொல்லவும் தகுவது. இதில் சொல்லும் பொருளும் வழக்கும் தெளிவாகவும் திருத்தமாகவும் உள்ளன. இதைவிட்டு, நம்பனார் என்று கூறும்போது, இதில் என்ன தான் வழக்கு உள்ளது? பொருளே இல்லை. கடவுளுக்குப் பெருமை உண்டு என்று யாரே சொல்லுவார்? இது பலரறி பொருளாகச் சொல்லத் தக்கதன்று. ஆதலால் இது பிழை என்றும், கம்பனார் என்ற சொல்லே பாடமாதல் வேண்டும் என்றும் தெளிவாய்ப் புலப்படும்.

வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் கம்பனார் என்றே பாடம் கொண்டார்; ஆனல் கம்பர் 12ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்

பகுதி என்று முன்னமே அவர் முடிவு கட்டிக்கொண்டமையால், பெருந்தேவனாரைக் காலத்தில் பின்னுக்கு இழுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இது வேண்டாத முடிவு; பொருத்தமில்லாதது. பெருந்தேவனார் 1100க்குச் சற்றுப் பிந்திய காலம் வரையில் வாழ்ந்தார் என்று பெறும் போது, கம்பர் முந்தியவர் என்பதை ஏற்கத் தடையே இல்லை. 'கம்பனாரிடைப் பெருமையுளது' என்று பலரறிந்த பழஞ் சொல்லாக இவர் எடுத்துச் சொல்லும்போது, நீண்ட காலம் இடையீடு இருந்திருக்கவேண்டும். நவீன ஆராய்ச்சியாளர் தோன்றிக் கம்பரை மூன்று நூற்றாண்டுகள் பின்னாலே தள்ளுகின்ற வரையில் எல்லோரும் அவர் சகாத்தம் எண்ணூற்றேழில் (கி. பி. 885) இராமாயணம் அரங்கேற்றினார் என்று கருதிவந்தார்கள். இது சரியே. இதற்கு இருநூறு ஆண்டுகள் பிற்பட்டு வாழ்ந்தவர் நம் பெருந்தேவனார். இது கம்பரைக் குறித்த ஆராய்ச்சி அல்ல ஆதலால், இதை இந்த அளவில் நிறுத்திக்கொள்ளுகிறோம்.

மேலும் பெருந்தேவனார் மேற்கோளாய்த் தருகின்ற ஒரு பாடல் கம்பர் காலத்தை வரையறைசெய்வதற்கு உதவுகின்றது என்று கருதுகிறோம். மேற்கோள் பாடல்களில் 'இரவிடை மதியம் என்பான்' என்ற பாடலுக்கும் கம்பர் பாடலுக்கும் உள்ள ஒற்றுமையை எடுத்துக்காட்டினோம். (பக்கம் 695.) அவ்விரண்டிலிருந்தும் பெறுவது, கம்ப ராமாயணப்பாடலைத் தழுவி இம் மேற்கோள் பாடல்காரர் தம் பாடலைச் செய்தார் என்ற நிலையாகும். இப்பாடல் பெருந்தேவனாருக்குக் காலத்தால் முந்தியது. எனவே, அவர் காலமாகிய 12ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டது; 11 அல்லது 10ஆம் நூற்றாண்டாய் இருக்கலாம். இவர் கம்பரைத் தழுவித் தம் பாடலைச் செய்தார் என்பது பொருந்துமாகவே, கம்பர் காலம் இதற்கு முந்தியதாகிறது. ஆகவே, 9ஆம் நூற்றாண்டு என்ற கருத்துக்கு இது ஒரு சிறப்பான ஆதரவு தருகிறது. இப்பாடல் பெருந்தேவனாரே செய்ததாயின், அதன் முடிவும் இதுவே.

விக்கிரம சோழனைப் பற்றிய குறிப்பினால், பெருந்தேவனார் அவனை யறிந்தவர் என்பது பொருள். அவன் தன் தந்தை குலோத்துங்கன் காலத்தில் தென் கலிங்கப் போரில் ஈடுபட்டுப் பெரு வெற்றியும் புகழும் கொண்டான் என்பதை, மூன்றும் அத்தியாயத்தில் அவன் வரலாற்றில் (பக்கம் 358 – 9) குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். பெருந்தேவனார் அவன் இளமையில் தொடர்புகொண்டு, பட்டமெய்தியும் சில ஆண்டுகள் இருந்திருத்தல் பொருத்தமே. அங்ஙனமாக, உரை எழுதியது சுமார் 1120 என்று திட்டமாகக் கூறலாம்.

பல நூல்களை நாம் ஆராய்ந்துவரும்போது, சிலசமயம் உரையாசிரியர்களும் நூலாசிரியரை ஒப்பச் சிறந்த பண்பும் பெரும் புலமையும் உடையவர்களாயிருக்கக் காண்கிறோம். இத்தகைய சிறப்புடைய உரையாசிரியர் வரிசையில் நம் பெருந்தேவனாரும் முக்கியமான ஒருவர் என்று கருதுகிறோம்.

வீரசோழிய நூற் பயிற்சி இன்மையால் உரைப் பயிற்சியும் நாட்டில் குறைவு. இவ்வுரை இன்னும் அதிகமான பயிற்சிக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் உரியது.

பதிப்பு : தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பு, 1881. இவர் விரிவான முன்னுரை எழுதி, தமிழ் வடமொழியிலிருந்து வந்தது என்பார் கூற்றை வன்மையாக மறுத்திருக்கிறார். தமிழ் மொழி வளர்ச்சியின் காலம் எட்டு என்பர் : 'அபேத காலம் அக்ஷர காலம் இலக்கண காலம் சமுதாய காலம் அநாதார காலம் சமண காலம் இதிகாச காலம் ஆதீன காலம்' என. பவானந்தர் கழகப் பதிப்பு, கா.ர.கோவிந்தராச முதலியார், 1942.

அத்தியாயம் 9

சைவ இலக்கியம்

முன்னுரை

இலக்கியத் துறையில் சைவ சமயம் மிகவும் பொலிவுபெற்று விளங்கிய காலங்கள் பல. அப்பரும் சம்பந்தரும் வாழ்ந்து தங்கள் அருட் பாசுரங்களால் தமிழ் நாடெங்குமுள்ள சிவாலயங்களில் தமிழ் மணமும் சிவமணமும் கமழச் செய்து இயல் தமிழையும் இசைத் தமிழையும் வளர்த்த காலத்துக்கு இணையாகப் பின்னொரு காலத்தைக் குறிப்பிடுதல் அரிது. இது நிகழ்ந்தது ஏழாம் நூற்றாண்டில். பின்னர், அடுத்துவந்த காலங்களில், சுந்தரரும், மாணிக்க வாசகரும், திருவிசைப் பாப் பாடிய ஆசிரியர்கள் பலரும், வாழ்ந்து பதிகங்கள் பாடிச் சிவபெருமான் திருவருளிடத்தே மக்களை ஆற்றுப்படுத்தினார்கள். இந்தப் பக்திப் பிரவாகம் காரணமாக, ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு தொடங்கி வளர்ந்துவந்த சோழ மன்னர் பேரரசு சைவம் வளர்க்கும் பேரரசாக விளங்கிற்று. தமிழ் நாடெங்கும் எண்ணற்ற பெருங் கற்றளிகளைச் சோழமன்னர் எழுப்பினார்கள். கோயில் களெங்கும் அரகர முழக்கமும் தமிழ் முழக்கமும் இசையும் பெருகின. சிவபெருமானைத் தொழுது அவனருள் பெற்ற அருளாளர் வரலாற்றை அறிந்து அவ்வழி நடப்பதில் மக்களுக்கு ஆர்வம் பெருகிவந்தது.

மக்கட் சமுதாயத்திலிருந்த இத்தகையதொரு சிவ பக்திப் பெருக்கத்தின் விளைவாக எழுந்ததே சேக்கிழார் பெருமான் பாடிய திருத்தொண்டர் புராணம் என்னும் பெரியபுராணம். சிவபெருமான் திருவருள்பெற்று விளங்கிய நாயன்மார்களின் வரலாற்றைச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்

கொடுத்த குறிப்பின் வழியாக வரலாற்றுச் செய்திகளுக்கும் பொருந்த விரித்துரைக்கும் தமிழிலக்கியமாக அவரது நூல் அமைந்தது. இது சைவ அருளிலக்கியமாக மட்டுமன்றி, தமிழ்ப் பெருங் காவியமாகவும் அமைந்தமை தமிழருடைய பெரும் பேறாகும். இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் இதை விரிவாக ஆராய்ந்தோம்.

மெய்கண்ட சாத்திரம் எனப்படும் சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களின் முதல் நூல் செய்த மெய்கண்டார் காலம் அடுத்த நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி என்பது ஆராய்ச்சியாளர் பொதுவாய்க் கொண்டிருக்கும் முடிபு: எனினும், இதுபற்றி இன்னும் ஆராய்ச்சிக்கு இடமுண்டு; ஒருவேளை இவர் காலம், பலர் குறிப்பிட்டிருக்கிறபடி 1232ஐ ஒட்டியதாயிராமல், அதற்கு ஒரு நூற்றாண்டு முற்பட்டதாய் 12ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியாய் இருக்கலாம் என்றும் வேறிடத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். (13ஆம் நூற்றாண்டு வரலாறு பக்கம் 278 – 282 பார்க்க.)

ஒட்டக்கூத்தர் பாடிய தக்கயாகப் பரணி என்ற விரிந்த பரணி நூலும் ஒரு சைவ சமய நூலாகும். இதை அப்புலவர் வரலாறு கூறும் பகுதியில் விரிவாக ஆராய்ந்தோம். இங்ஙனமே புகலூரந்தாதி தில்லையுலா போன்ற சிறு பிரபந்தங்களும், தத்தம் அளவில் சிறப்புடைய சமய நூல்களாகும். இவற்றைப் பிரபந்த இலக்கியம் என்ற பகுதியில் பின்னர்ப் பார்ப்போம். கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடும் சைவ நூல்களும் பல; அவை இன்று கிடைக்கவில்லை. அவற்றைப் பற்றிய குறிப்பைப் பிற இலக்கியம் என்ற பகுதியில் காணலாம்.

இவற்றை நீக்கி, இங்கு சைவ சாத்திரங்களை மட்டும் பார்ப்போம். மெய்கண்டாருக்கு முற்பட்ட சித்தாந்த சாத்திரங்கள் என வழங்கும் திருஉந்தியாரையும் திருக்களிற்றுப்படியாரையும் ஆராய்கிறோம். இவ்விரு

நூல்களுக்கும் முதலில் திரு என்ற அடையும் இறுதியில் ஆர் என்ற விகுதியும் அமைந்து சிறப்பிப்பது தமிழ் நூல்களின் வரலாற்றில் மிகவும் அருமையானது. இத்தகைய அருமைப்பாடு, மாணிக்கவாசகர் செய்ததாக வழங்குகின்ற திருச்சிற்றம்பலக் கோவைக்கும் அவரே செய்த திருவாசகத்தின் பகுதியான திருஉந்தியாருக்குமே உண்டு. இந்நூல் வரலாறுகள் விளங்கக் கூறப்பட்டிருப் பினும், ஆசிரியர்களான உய்யவந்தார் இருவர் பரம்பரை பற்றிய விளக்கம் தெரிய வழி இல்லை. இவர்கள் சிவானுபூதிச் செல்வர்கள்; தமிழ்ப் புலமையும் நிரம்பியவர்கள்.

சைவசித்தாந்த சாத்திரமாகத் தமிழில் முதன் முதல் செய்யப்பட்ட நூல், மெய்கண்டார் அருளிச் செய்த சிவஞான போதம். அவர் முதலாகத் தோன்றிய குரு சிஷ்ய பரம்பரை 'மெய்கண்டார் பரம்பரை' என்றும் 'மெய்கண்ட சந்தானம்' என்றும் வழங்கும். சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்கள் என்றும், மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் என்றும் வழங்குகின்ற சாத்திர நூல்கள் பதினான்கு. இவற்றைப் பின்வரும் வெண்பா குறிப்பிடுகிறது:

உந்தி களிறே உயர்போதம் சித்தியார்
பிந்திருபா உண்மை பிரகாசம் – வந்தஅருட்
பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
உண்மைநெறி சங்கற்பம் உற்று.

இப்பாடல், சித்தாந்த சாத்திரங்களை முதன் முதல் அச்சிட்ட மதுரை நாயகம் பிள்ளை பதிப்பில் (1866) காணப்படுகிறது. இப்பாடல் எப்போது தோன்றிற்று, இதற்கு ஆதாரம் யாது என்பது இன்று விளங்கவில்லை. ஆயினும், அன்று முதல் சாத்திரங்களை முறைப்படுத்தும் வரிசை இப்பாடலை ஒட்டியே உள்ளது. சிவஞான போதத்துக்கு முந்தியனவாக இரண்டு சாத்திரங்களை இப்பாடல் கூறுகிறது. அவை திருவுந்தியார்

திருக்களிற்றுப் படியார் என்பன. சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களைத் தொகைப் படுத்தி வரையறை செய்ய ஆன்றோர் முற்பட்டபோது, இயல்பாக சிவஞான போதத்தையே முதலாவதாகக் கொண்டிருப்பார்கள். எனினும், அந்நூலுக்கு முந்தியே தமிழ்நாட்டில்வழங்கிவந்து, சைவநன்மக்களுடைய ஈடுபாட்டையும் பெருமதிப்பையும் பெற்ற பண்டைச் சிறப்புடைய அனுபூதி நூல்களான இவ்விரண்டையும் ஆன்றோர் சாத்திர நூல்களாகவே கொண்டு, முதல் இருநூல்களாக வரிசைப் படுத்தினர்கள் என்று கருதுவது வழக்காற்றுக்குப் பொருந்தும்.

திருமுறைத் தொகுப்பும் பாகுபாடும் பெரிய புராணத்தோடு முற்றுப் பெற்றிருந்தன; உந்தி களிறு இரண்டும் பெரிய புராணத்தின் பின் எழுந்தன; இவற்றையும் ஆன்றோர் போற்றியதோடு, தோத்திர சாத்திரத் தொகுப்புக்களில் வைத்து எண்ணவும் கருதினர்; இவற்றைத் தொகுக்காமல் விட அவர்களுக்கு மனமில்லை. திருமுறைகளைப் பன்னிரண்டுக்குமேல் பெருக்க இயலாது. ஆகவே, சாத்திரங்களை வரிசைப் படுத்த முற்பட்டபோது, இவ்விரண்டையும் முதல் இரு நூல்களாக முறைப்படுத்தினர் என்று நாம் கொள்ளலாம்.

மெய்கண்டார் தொடங்கி வழங்கிவந்த சாத்திர நூல்கள் குரு சிஷ்ய உபதேசக்கிரமமாகச் சைவ சித்தாந்த உண்மைகள் முழுமையும், அல்லது அவற்றுள் ஏதேனும் ஒரு பகுதியைமட்டும், முறையாக எடுத்து விளக்குவன. ஆனல், உந்தி களிறு என்ற இரண்டும் வரன் முறையாகச் சாத்திரம் கூறும் நூல்கள் ஆகா; இவை முழுமையும் அனுபூதி வாக்காக எழுந்தவை. இவற்றில் சாத்திரமும் உண்டு, தோத்திரமும் உண்டு, உலகியலும் உண்டு.

இனி, இவ்விரு நூல்கள் போலவே, இக்காலத்தில் எழுந்த மற்றொரு பெருநூல் ஞானமிர்தம் என்ற சாத்திரநூல். பண்டைச் சைவ நூலுரையாசிரியர் அனைவரும் இதன்

வரிகளை எடுத்து மேற்கோளாகத் தருகிறார்கள். ஆனால், சித்தாந்த சாத்திரங்கள் என்று சாத்திரங்களை ஒரு தொகுப்பாய் வழங்கத் தொடங்கிய காலத்து, இந்நூலை அவற்றுள் சேர்த்து வழங்கவில்லை. 'உந்தி களிறே என்ற பாடலுக்கு ஆதாரம் இல்லை. முதன் முதல் அப்பாடலைப் பதிப்பித்த மதுரநாயகம் பிள்ளை அதை எழுதியிருக்கக் கூடும்; அவருக்கு ஞானமிர்தத்தைப் பற்றித் தெரியாது; ஆகவே அதையும் சாத்திரங்களோடு சேர்த்துக் கூறவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஏடுகளில் சித்தாந்த சாத்திரங்கள் வரிசையில் இந்த நூல் எங்குமே காணப்பட வில்லை; ஆகவே அவர் சேர்க்கவில்லை. மேலும் அனுபூதி நூல்களான உந்தி களிற்றின் தன்மையையும் மெய்கண்ட நூல்களான சிவஞானபோதம் சித்தி பிரகாசம் முதலிய வற்றின் தன்மையையும் கடந்த ஒரு போக்கில் இந்த நூல் இருப்பதால், இதை அவற்றோடு யாருமே சேர்த்துக் கருதவில்லை போலும். இந்த நூலைக் குறித்த ஆராய்ச்சி யையும் இவ்வத்தியாயத்துள் காணலாம்.

உய்யவந்த தேவர் இருவர்

பண்டை வரலாறுகள்

சிவஞான போதம் முதலான பதினான்கு சாத்திரங்கள் சைவ சித்தாந்த சாத்திரம் எனப்படுகின்றன. இவற்றுள் திருஉந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் என்ற இரு சிறு சாத்திரங்கள் சிவஞான போதம் செய்த மெய்கண்டார் காலத்துக்கு முன்னமே தோன்றியவை என்பது பழமையாக வழங்கிவரும் வரலாறு. இவற்றைச் செய்தோர் முறையே திருவியலூர் உய்யவந்த தேவரும், திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவரும் ஆவர்.

இச் சாத்திர உரையேடுகளில் இவை தோன்றிய வரலாறு விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இவ்விரண்டு

நூல்களின் பழைய பொழிப்புரையானது இந்நூல்களின் வரலாற்றைப் பின்வருமாறு முன்னுரையாகக் கூறுகிறது :

'பரிபூரணமாயிருக்கிற சிவன் ஆன்மாக்களுக்குச் சிவானுபவம் விளையும் நிமித்தமாக மானுடச்சட்டை சாத்தி, உய்யவந்த தேவநாயனார் என்னுந் திருநாமத்தையுஞ் சாத்திக்கொண்டு, வடவேங்கடம் தென்குமரி எல்லைக்குள்ளே சஞ்சாரம் பண்ணுங்காலத்து ஒருநாள் திருவியலூரிலே எழுந்தருளினார். அவ்வூரிலே இருக்கிற ஆளுடையதேவ நாயனார் கண்டு தெரிசித்தபோது, அவருடைய மல பரிபாகத்தை அறிந்து தீட்சை பண்ணி ஞான உபதேசமும் பண்ணி, திருஉந்தியார் என்று பேரிட்டு நாற்பத்து நான்கு செய்யுளாக நூலும் பண்ணி, அந்த நூல் முடிவிலே தம்முடைய பெயர் தோன்ற ஒரு செய்யுளும் பண்ணி, அந்த நூலினுடைய தாற்பரியத்தையும் உள்ளபடி அறிவித்துச் சிறிது நாள் சென்று தன்னியல்பை அடைந்தார். பின்பு ஆளுடைய தேவநாயனார் முன்சொன்ன எல்லைக்குள்ளே சஞ்சாரம் பண்ணுங்காலத்து ஒருநாள் திருக்கடவூரிலே எழுந்தருளினார். அவ்வூரிலே ஆட்டு வாணியக் குலத்திலே உற்பவித்தவரொருவர் கண்டு தெரிசித்தபோது, அவருடைய மல பரிபாகத்தையறிந்து தீட்சை பண்ணித் தம்முடைய ஆசாரியருடைய பெயரையுஞ் சாத்தித் திருவுந்தியா ரென்கிற சாத்திரத்தையும் அறிவித்துச் சிறிது நாள் சென்று தன்னியல்பையடைந்தார். பின்பு அந்த உய்யவந்த தேவ நாயனார் முன்சொன்ன எல்லைக்குள்ளே சஞ்சாரம் பண்ணுங் காலத்திலே ஒருநாள் சிதம்பரத்திலே எழுந்தருளினார். அவ் வூரிலே ஒருவர் ஞானம் பெறவேண்டித் தலவாசம் பண்ணி யிருந்து இவரைக் கண்டு தெரிசித்தபோது, (இவர் அவரது) மல பரிபாகத்தையறிந்து தீட்சை பண்ணித் திருவுந்தி யாருக்கு வழி நூலாகத் திருக்களிற்றுப் படியார் என்று நூறு செய்யுளாக ஒரு நூலும் பண்ணி அறிவித்துச் சிறிது நாள் சென்று தன்னியல்பையடைந்தார். திருக்களிற்றுப்

படியாரென்பதற்குக் காரணம், இவர் நூல் பண்ணின காலத்து இவர் கீழ்ச்சாதி யென்றும் இவருடைய நூல் கைக்கொள்ளலாகாதென்றும் சிறிது பேர் சொல்ல, சிறிது பக்குவராயுள்ளவர்கள் அந்த நூலைப் பஞ்சாக் கரப்படியிலே கொண்டுபோய் வைத்தார்கள். அந்தப் படியிலே செய் திருக்கிற கல்லானை (அந்நூலைத்) துதிக்கையாலே யெடுத்து எல்லாவற்றுக்கும் மேற்படியிலே கொண்டுபோய் வைத்தது. ஆகையால் (இந்நூல்) அப்பெயர் பெற்றது. இந்தச்சந்தான பரம்பரையை இப்படிக் கண்டு கொள்க.'

இந்த உரையின் காலம் 16ஆம் நூற்றுண்டு ஆகலாம். பதினேழாம் நூற்றுண்டில் இவ்விரு நூல்களுக்கும் உரை எழுதிய சிற்றம்பலவர் என்னும் சிவப்பிரகாசர் இதைத் தழுவி விரிவுரை எழுதி இருக்கிறர்: 'திருவுந்தியார் என்கிற சாத்திரத்துக்கு வரலாறு: சைவ சித்தாந்தத்தின் உண்மையை உணர்த்தவல்ல உய்யவந்த தேவர் என்று திருநாமத்தையுடைய பரமகலியாணன், உத்தர பூமி யினின்றும் தட்சிண பூமியிலுள்ள ஆன்மாக்களை இரட்சிக்கப் படுகை காரணமாக சேது அளவாக எழுந்தருளி மீண்டும் ஸ்ரீ காவேரிக்கரையே எழுந்தருளா நிற்க, திருவிசலூரில் ஆளுடைய தேவ நாயனுர் தரிசிக்கப் பெற்று, இந்தத் தரிசன விசேடத்தாலே கன்மத்தில் உபேட்சையும் ஞானத்தில் அபேட்சையும் உண்டாய் ஸ்ரீ பாதத்திலே தண்டன் பண்ணி, 'தம்பிரானே, அடியேன் அனுதியே தொடங்கிச் சனன மரணங்களாகிய துக்கசாகரத்திலே விழுந்து கரைகாணுமல் அழுந்தா நின்றேன். அடியேனை இந்தச் சனன மரணங்களாகிய துக்க சாகரத்தினின்றும் எடுத்தருளித் திருவடியாகிய கரையிலே சேர்த்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்யக் கேட்டுத் திருவுள்ளத்தையடுத்தருளி, காருண்யத்தின் மிகுதியாலே ஸ்ரீ காவேரிக்கரையிலே யிருந்து திருக்கண்சாத்தித் திருவடியும் வைத்தருளி, இவருக்கு ஞானவிரோதமாயுள்ள மல மாயா கன்மங்களையும் கருவி

கரணுதிகளையும் தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களையும் உணர்த்தி, இவை தோஷமே விளைவிக்கும் என்கிற மரியாதையும் அறிவித்து, இவை யிற்றினின்றும் விடுவித்து, ஆன்ம சொரூபத்தையும் சிவசொரூபத்தையும் உணர்த்தி, சிவனே குருமூர்த்தியானன் என்னும்படியும் தெளிவித்து, அனுதியே குடிபோந்த வாதனை தீரும்படி சிவசொரூபத்துடனே பல பிரகாரத்தாலும் ஐக்கியத்தையும் பண்ணுவித்து, வேறற நிற்கும் உபாயமும் கொடுத்து, இந்த நிலை பிரிந்தார் பார்த்துக்கூடும்படி சிருட்டியாக ஒரு சாத்திரம் வேணுமெனக் கருதி, ஆலம்வித்திலே ஆலினது பரிணமம் அடங்கின தன்மை போல, வேதாகமங்களில் தீர்வையான பொருளை நாற்பத்து நாலு திருவுந்தியில் சுருங்க அருளிச்செய்து, இது நீங்கலாகத் தம்முடைய திருநாமம் தோன்ற ஒரு திருவுந்தியும் அருளிச்செய்து, இந்தச் சாத்திரத்தையும் இவருக்குட்படுத்தி, 'மேலும் ஞானத்துக்குப் பக்குவரானுரைக் கடாட்சிக்க வேண்டின காலத்து இந்தச் சாத்திரத்தின் வழியே புத்தியும் படுத்து இரட்சியும்' என்று அருளிச்செய்து, மீண்டும் உத்தர பூமியில் எழுந்தருளினர். பின்பு ஆளுடைய தேவ நாயனரும் நெடுங்காலம் திருவிசலூரிலே எழுந்தருளியிருந்து விசுவத்திலுள்ளார் கிலேசம் தீரும்படி வியாத்தி பண்ணுகின்ற காலத்து, திருக்கடவூரிலே ஆட்டு வாணிப வங்கிசத்திலே கன்ம சேஷத்தாலே வந்து அவதரித்தார் ஒருவர், அவர் ஞானத்துக்குப் பக்குவமானர். அப்போது தம்மைக் கடாட்சிக்க வேண்டி ஆளுடைய தேவ நாயனரைத் தரிசித்த அளவிலே தம்முடைய நிலையைக் கைவிட்டு இவருடைய ஸ்ரீ பாதத்திலே தண்டன்பண்ணி, 'அடியேனை இரட்சித்தருள வேண்டும்' என்று விண்ணப்பம் செய்யக் கேட்டருளி, இவர் ஞானத்துக்குப் பக்குவரானர் என்னும்படியும் விளங்கி இவர் கருத்தைத் திருவுள்ளத்தை யடுத்தருளி இவரையும் தாம் பெற்றபடியே இரட்சித்து இந்தத் திருவுந்தி என்கின்ற

சாத்திரத்தையும் உளப்படுத்தி, தம்முடைய தேசிகன் திரு நாமப்படியே உய்யவந்த தேவ நாயனார் என்ற திருநாமமும் சாத்தி, இவரும் திருவியலூரிலே மீள எழுந்தருளினார். பின்பு உய்யவந்த தேவ நாயனாரும் நெடுங்காலம் இப் பொருளுடனே வாதனை பண்ணி அனுபவ சித்தியான பின்பு பெரும் பற்றப் புலியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கிற நாளிலே, ஞானத்துக்குப் பக்குவமானவர் ஒருவர் வந்து நெடுங்காலம் ஸ்ரீ பாதசேவை செய்து இந்தச் சேவையைத் திருவுள்ளத்தை யடுத்தருளி இவருக்குத் தாம் பெற்றபடியே உணர்த்தி, இவர் பொருட்டாகத் திருக்களிற்றுப் படி என்கிற சாத்தி ரத்தைத் திருவுந்தி உள்ளுறையாக அருளிச் செய்து, இந்தச் சாத்திரம் இவருக்குட்படுத்தித் தம்மைப்போலப் பார்த் தருளினார்.'

இவ்விரு உரையாசிரியர்களின் குறிப்புக்களாலும் நாம் பெறுவது, 'திருவியலூரில் இருந்த சிவஞானியான உய்யவந்த தேவர், தம்மையடுத்த ஆளுடையதேவநாயனாரின்பொருட்டுத் திரு உந்தியார் என்ற பெயருடைய சைவ நூல் செய்தார். ஆளுடைய தேவர் அதைத் தம் மாணக்கரான திருக்கட வூரினருக்கு உபதேசித்துத் தம் ஆசிரியரின் பெயரான உய்யவந்த தேவர் என்ற பெயரையும் சூட்டி மற்றொரு நூலும் செய்யக் கட்டளையிட்டார். அதன்படி இவர் திருக்களிற்றுப் படியார் செய்தார். இதை நடராசரின் சபைத் திருப்படியி லுள்ள யானை துதிக்கைகளாலெடுத்துப் பெருமான் திருவடி யில் வைத்த காரணத்தால் நூல் திருக்களிற்றுப்படி என்ற பெயர்பெற்றது' என்ற செய்திகளாகும். திருவுந்தியாரின் நடை திருமந்திரத்தை நினைவூட்டுவது. இதனால் இதன் ஆசிரியர் வடநாட்டிலிருந்து தென்னாடுவந்து மீண்டும் வடநாடு திரும்பினார் என்ற கதை ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதன்று என்பது ஆன்றோர் கருத்து. தன்னியல்பை அடைந்தார் - பரம்பொருளே உய்யவந்தாராக எழுந்தருளிவந்து மீண்டும் தன் பரம்பொருள் நிலைக்குத் திரும்பிவிட்டது என்பதே

முதல் உரையின் கருத்து. சிவபெருமானே ஆசாரியனாக வருகிறான் என்ற சைவ சமயக் கருத்துக்கு இது ஒத்தது.

உய்யவந்தார் என்பது அக்காலத்தோர் தரித்துக் கொண்ட ஒரு பெயர் என்று தெரிகிறது. அகப்பொருள் விளக்கம் செய்த நாற்கவிராச நம்பியின் தந்தையும் ஓர் உய்யவந்தார்.

காலம்

திருவுந்தியார் சகம் 1070 இலும் (கி. பி. 1148), திருக்களிற்றுப்படியார் சகம் 1100 இலும் (கி. பி. 1178) செய்யப்பெற்றன என்பது வரலாறு. இதற்கு ஆதாரம் விளங்கவில்லை. திருவுந்தியாருக்கு விளக்கமாக எழுதப்பெற்றதே திருக்களிற்றுப்படியார் என்பதில் ஐயமில்லை. பிந்தியதில் நால்வர் வரலாறுகள் மிகவும் விரிவாய்க் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன. மேலும் அரிவாட்டாயர், கண்ணப்பர், கோட்புலி, சண்டேசர், திருத்தொண்டர், திருக்குறிப்புத் தொண்டர், மங்கையர்க்கரசி, மூர்க்கர், மூர்த்தி ஆகிய நாயன்மார் வரலாறுகள் சுட்டப்பெறுகின்றன. அன்றியும் சேந்தனார், களி நிவேதனம் செய்த வரலாறும் சொல்லப்பெறுகிறது. இவற்றால் இந்நூலின் காலம் பெரிய புராணத்தை அடுத்த தாகலாம் என்று கொள்வது பொருந்தும். சேக்கிழார் காலம் இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் காலமாகிய கி. பி. 1133 – 1150; சேக்கிழார் நூல் செய்தது 1140 – 5 ஆகலாம். ஆதலால், திருக்களிற்றுப் படியின் காலம் இதற்கும் சற்றுப் பிந்தியதாகிய கி. பி. 1178 என்பதை ஒப்புக்கொள்வதில் எவ்விதத் தடையும் எழ நியாயமில்லை. ஆதலால் இவ்விரு நூல்களின் காலம் முறையே 1148, 1178 என்ற பரம்பரை வழக்கு, பொருத்தமே.

திரு உந்தியார்

இரு நூல்களில், உந்தியாரே முற்பட்ட நூலென்று வரலாற்றினால் அறிகிறோம். இது 45 தாழிசைகளால் ஆன

ஒரு சிறு நூல். தாழிசை ஒவ்வொன்றும் மூன்றடி கொண்டது. இந்த யாப்பு, திருவாசகத்தில் வரும் திருவுந்தியாரைப் பின்பற்றியே அமைக்கப்பட்டது. உய்ய வந்தார், உந்தி பறத்தலாகிய ஒரு விளையாட்டமைப்பைத் தம் நூலுக்கு அமைப்பாக எடுத்துக்கொண்டது ஓர் அரிய நிலை. மிகவும் பெரிய பொருள்களை மிகவும் எளிய முறையில் பாடிக் காட்ட இவ்வனுபூதிமான் நினைத்தார் போலும். இந்நூலின் பாடல்கள் திருமுறைகளின் சாரமாய்ச் சைவ சித்தாந்த நுண் பொருள்களைச் சுவையாகப் புலப்படுத்துகின்ற மறை மொழிகளாய் இருப்பன. திருவாசகத்தினும்கூட இவை ஓசை நயம் மிக்கவையாய் உள்ளன. கூறும் பொருளில் சமய சங்கேதப் பொருள்களும் சொற்களும் மிகுந்து, திருமந்திரம்போல, எளிதில் பொருள் புலப்படுதற்கு அருமையாயுள்ளன. விளக்கவுரை இல்லையேல், பொருள் விளங்குதல் இயலாது.

இது காலத்தால் முற்பட்ட நூலாதலோடு, திருவருள் நலமும் செறிந்ததாக அமைந்தமையின் ஆன்றோர், சாத்திர வரிசையில் இதனை முதற்கண் வைத்துச் சிறப்பிப்பாராயினர். பொருளால் இது பன்னிரு திருமுறைகளின் பயனைய் உள்ளது என்பர் சைவப் பெரியோர்; வேதாகமங்களால் வரக்கூடிய சில ஐயங்களையும் தெளிவாக்கி முடிவு கூறுகின்றது. இதன் ஆசிரியர் உய்யவந்தார் என்பது இறுதிப் பாடலால் தெரியவரும் :

வைய முழுதும் மலக்கயம் கண்டிடும்
உய்யவந் தானுரை உந்தீபற
உண்மை உணர்ந்தானென்று உந்தீபற.

இவர் எங்கும் தனியான ஒரு குரு வணக்கம் சொல்லவில்லை.

---

1 திருவுந்தியார் அமைப்பைப் பிற்காலத்தில் மேற்கொண்டவர்கள், தத்துவராயர் பாடுதுறை – 101 – திருவுந்தியார் 10 பாடல்: சாந்தலிங்க சுவாமி (17 நூ.) அவிரோத உந்தியார் 100 பாடல்; சோமசுந்தர நாயகர் சித்தாந்த உந்தியார் (20 நூ.) 108 பாடல்.

இதற்கு முந்தியதான (44) வாழ்த்துப் பாடலில், இவர் தமக்கு இறைவனே அருட் சத்தியோடு குருவாய் வந்து அருள் செய்தான் என்று கூறுகிறுர்; உபசாரமாகச் சொல்லவில்லை, உண்மையாகவே சொல்கிறுர் :

சிந்தையி னுள்ளும்என் சென்னியி னும்சேர
வந்தவர் வாழ்க என்று உந்தீபற
மடவா ளுடனேஎன்று உந்தீபற.

(வந்தவர் – அருளாசிரியராக வந்த இறைவர். 'மடவாள் – அம்மை.) இதே கருத்தை, அகளமாய் யாரும் அறிவரிய பொருள், சகளமாய் வந்து தன்னையே தந்தது என்று சொல்வதாலும் தெளிவுபெறும்.

இனி, நூற்பொருளைச் சுருக்கிக் கூறுவோம்.[1] 1 – 6: உய்யவந்தார் தாம் ஆசான் மூர்த்தியால் பெற்ற அருள் ஞானத்தைத் தொகுத்துக் கூறுகிறது; சாதனமும் பயனும் தொகுத்துச் சொல்லுகிறது. 7–18: சாதனத்தின் வகைகளாக ஆதாரயோகம், நிராதாரயோகம், மீதானஞ் சேறல், அதில் நிற்றல். 19–20 இன்புறு நிலை. 21–22: இன்புறும் நிலை பெற உபாயங்களான தத்துவ உணர்வு, வாசியோகம். 23–28: பாசவீடு சிவப்பேறு ஆகிய பயன். 29–31: பரமுத்தியின் இயல்பு, சிவநெறியின் சிறப்பு. 32 – 38: அணைந்தோர் தன்மை. 39 – 40: பரமுத்தியின் இயல்பு. 41 – 43: உய்யும் நெறி. 44: குருவாழ்த்து. 45: நூற்பயன்.

உந்தி குழாம் கூடிய மகளிர் விளையாட்டு என்பதற்கு இயைய, ஆசிரியர் ஒரு பாடலில் (2) 'என் பெண்ணே' என்ற விளியை அமைத்திருக்கிறுர். அதன் உரை: 'தன்னுடைய நெஞ்சத்தைப் பார்த்து என் பெண்ணே தகாதவற்றுக்குட்படுகின்றுய் எனப் பேதைமையதனுல் நெஞ்சத்தைப் பெண்ணெனக் கூறியது.'

---

1 இப்பகுதி க. வச்சிரவேல் முதலியார் திருவுந்தியார் உரையைத் தழுவியது.

உந்தீ பற - பொருள்

உந்திபறத்தலே முதன் முதல் சொல்பவர் பெரியாழ்வார். இவருடைய திருமொழியில் மூன்றும் பத்து, ஒன்பதாம் திருமொழிப் பாசுரங்கள் பதினொன்றும் இப்பொருள் கொண்டன; தலைப்பு 'நந்தன் மதலையைக் காகுத்தனை நவின்று உந்தி பறத்தல்' என்பது. பாடல்கள் நாலடியின் மிக்குவந்த கலித்தாழிசை; நாலடிகளும் ஒரே தொடையில் அமைய, நாலாம் அடியின் ஈற்றுத்தொடர் பாடிப்பற என்று அமைந்துள்ளது; ஐந்தாமடி எதுகையில் வாராது, இதே ஈற்றுத் தொடரைக்கொண்டு முடிகிறது :

என்நாதன் தேவிக்கன் றின்பப்பூ ஈயாதாள்
தன்நாதன் காணவே தண்பூ மரத்தினை
வன்னதைப் புள்ளால் வலியப் பறித்திட்ட
என்நாதன் வன்மையைப் பாடிப்பற;
எம்பிரான் வன்மையைப் பாடிப்பற.

பாடிப்பற என்பது உந்தி பறத்தலாகும்; இதை இத்திரு மொழியின் இறுதிப் பாசுரத்தில் அவரே, 'காகுத்தனை நவின்று உந்தி பறந்த ஒளியிழையார்கள் சொல்' என்று சொல்லுகிறார். பாடிப்பற என்பதற்கு வியாக்கியானம் எழுதும்போது, 'பற என்றது லீலாரச விசேஷவ்யாபாரமாய் ஒருவரையொருவர் மிகுத்துச் சொன்னதாய்த் தலைக் கட்டுகிறது' என்று திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்வாபதேசத் தில் எழுதுகிறார். 'பற என்றது உந்திபற என்றபடி; ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க் கொண்டு சொல்லி, உந்தி பறக்கையாகிற லீலாரசம் கொண்டாடின சொல்' என்பது மணவாளமாமுனி வியாக்கியானம். அடுத்து, திருவாசகத்தில் 14ஆம் பதிகம் திருவுந்தியார் என்றே பெயருடையது; 19 பாடல்கள்; இரண்டடியின் மிக்கு வந்த கலித்தாழிசை. ஒரு பாடல் காண்க :

ஆட்டின் தலையை விதிக்குத் தலையாகக்
கூட்டிய வாபாடி உந்தீபற
கொங்கை குலுங்கநின் றுந்தீபற.

முதலடி நான்கு சீராகவும் ஏனையவை ஒருசீர் குறைந்து மூன்று சீராகவும் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. இரண்டாம் அடிக்கும் மூன்ரும் அடிக்கும் எதுகை இல்லை, மோனை உண்டு. நாம் கருதும் திருவுந்தியாரும், திருவாசகப் பகுதியைத் தழுவியே பாடப்பெற்றிருக்கிறது.

உந்தி பறத்தலென்பது பெண்களின் விளையாட்டு வகையாகும். பல்வரிக் கூத்துள் ஒன்ருக அடியார்க்கு நல்லார் இதைக் காட்டுவார். உந்திப் பறத்தலன்று; உந்தி பற என்று விளித்துப் பாடுவது; முதலிரண்டு அடிகளை ஒரு பெண் சொல்ல, மூன்ரும் அடியை மற்ருெரு பெண் சொல்வதாக அமைந்துள்ளது. உந்தீபற என்பது மகுடம்; பொருளால் ஏனைய சொற்ருெடர்களோடு தொடர்பின்றிப் புறத்துறுப்பாய் நின்று பாட்டை அணிசெய்கிறது. பெண்கள் பாடியாடுவது என்பதைத் திருவாசகப் பாடல்களில் 'கொங்கை குலுங்க நின்று உந்தீபற' என்றும் 'இளமுலை பொங்கநின்று உந்தீபற' என்றும் வருவனவற்ருல் அறியலாம். இவ்விளையாட்டாகிய செயலானது, பறவை பறக்கும்போது தன் சிறகுகளை அடித்துக் கொள்வதுபோல சிறுமியர் கால்களை ஒருசேர அசையாது வைத்து, பறப்பது போலக் கைகளை ஆட்டி ஆடும் ஒரு விளையாட்டாகும். 'உந்தி என்றது குழாங்கூடிய மகளிரது விளையாட்டு. பற ஒருமைப் பன்மை மயக்கம். பறக்க என்னும் வியங்கோளைப் பறவென விகாரமாக்கி உம்தீபற எனப் பிரித்து உமது அனுதி குற்றத்தை விளக்கும் மும்மலங்களையும் கருவிகரணுதிகளையும் தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களையும் விட்டுப் போம்படி இந்த ஞான சாத்திரத்தின் கருத்தே கருத்தாக நிற்பாயெனக் கொள்க. பறக்க வென்னும் எச்சத்தைப் பறவென விகாரமாக்கி உம்முடைய தீமைகளெல்லாம் பறந்துபோகும்படி கருதி நிற்பீர் எனினும் அமையும்' என்பது தில்லைச் சிற்றம்பலவர் உரை. தத்துவராயர் திருஉந்தியாரில், 'உந்தீபற பெண்காள் உந்தீபற' என்ற மகுடத்தில் இவ்வொருமை பன்மை மயக்கத்தைக் காண்கிருேம்.

திருக்களிற்றுப்படியார்

ஆசிரியர்

இந்நூல் வரலாறும், பெயர்க் காரணமும், ஆசிரியர் வரலாறும் முன்னமே சொல்லப்பட்டன. நூலின் பாடல்களில் இரண்டு நூலாசிரியரைக் குறிப்பிடுகின்றன. ஒன்று, 3ஆம் பாடல்:

என்னறிவு சென்றளவில் யான்இன் றறிந்தபடி
என்னறிவிலார் அறிக என்றொருவன் – சொன்னபடி
சொல்லக்கேள் என்றொருவன் சொன்னான் எனக்கதனைச்
சொல்லக்கேள் யானுனக்கச் சொல்.

இங்கு யான், ஒருவன் – திருவியலூர் உய்யவந்ததேவர்; ஒருவன் சொன்னான் -- ஆளுடையதேவநாயனார்; எனக்கு – திருக்கடவூர் உய்யவந்தாராகிய எனக்கு: என்பது பொருளாகும். 96ஆம் பாடலில் இதை இன்னும் தெளிவாய்ப் பெயர் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறார்:

ஆளுடையான் எந்தரமும் ஆளுடையா னேயறியும்
தாளுடையான் தொண்டர் தலைக்காவல் – நாளும்
திருவியலூ ராளும் சிவயோகி என்றன்
வருவிசையை மாற்றினான் வந்து.

திருவியலூர் ஆளும் சிவயோகி இப்போது ஆளுடைய தேவராக வந்து என்னை ஆட்கொண்டார் என்பது கருத்து. 'சேடன் படிபுரக்கும் தென்கடவூர் உய்யவந்தான் – நாடும் களிற்றுப்படி' என்ற உரைச்சிறப்புப்பாயிர வரிகள் நூற் பெயரையும் ஆசிரியர் பெயரையும் தெளிவாய் உரைக்கும்.

கொ. சண்முகசுந்தர முதலியார் பதிப்பித்த திருக்களிற்றுப்படி உரைப்பதிப்பில் பின்வருமாறு எழுதி யிருக்கிறார்; 'வடநாட்டு உய்யவந்ததேவர் தமது சிஷ்யர் திருவியலூர் ஆளுடைய தேவருக்குச் செய்துதந்த திருவுந்தியார் சொற்சுருங்கி அர்த்தம் ஆழ்ந்திருப்பதை யாவரும் உணர்கவெனக் கருதி அதனுள்ளுறையாக அவ்

வுந்தியின் தலைக்குறிப்பினையே இவ்வெண்பாக்களில் அமர்த்தி விரித்தோதினர். இவர் திருவியலூர் ஆளுடைய தேவர் சிஷ்யரும் வடநாட்டு உய்யவந்ததேவர் சந்தானத்தைச் சேர்ந்தவருமாவர்.' இங்கு வடநாட்டு உய்யவந்ததேவர் சந்தானம் என்று இவர் கூறுவதற்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை. பழைய உரைகள் தரும் வரலாற்றாலும் மேற்காட்டிய வற்றாலும் திருவியலூர் உய்யவந்தாரின் மாணாக்கர் ஆளுடையதேவர் என்பதும், அவர் மாணாக்கர் திருக்கடவூர் உய்யவந்தார் என்பதும் தெளிவு.

நூலைப்பற்றிய பாடல்கள்

களிற்றுப்படி வரலாற்றில் கூறிய கல்லானைச் செய்தியை, கி பி. 1750இல் வாழ்ந்த பெரும்புலவரான மாரிமுத்தாப்பிள்ளை தாம் பாடிய புலியூர் வெண்பாவில் (78) குறிப்பிடுகிறார் :

வாட்கைஅச வாணிபன்சொல் மானூலி னைப்படிக்கற்
பூட்கை எடுக்கக்கொள் புலியூரே – தாட்கமலப்
போதுளவ னத்தன் புருகூதன் போற்றும்அந்திப்
போதுளவ னத்தன் புவி.

படிக்கற்பூட்கை–படியிலிருந்த கற்களிறு. இது இவ் வரலாறு அக்காலத்தில் வழங்கியதென்பதற்குச் சான்று பகரும். இதே காலத்தில் தருமைச் சிவானந்த முனிவர் என்பவர் செய்ததாகக் கூறும் சம்பிரதாயதீபம் என்ற நூலில் திருக்களிற்றுப்படியாரின் சிறப்பை உணர்த்தும் செய்யு ளொன்று காணப்படுகிறது :

திருச்சிலம் போசை ஒலிவழியே சென்று
நிருத்தனைநீ கும்பிடென்றார் நேயத்து – இருத்தும்
திருக்களிற்றுப் படியார் சேமத்துச் சொன்னார்
குருக்கடைக்கண் ணால்அறிந்து கொள்.

இப்பாடலின் முதலிரு வரிகள் திருவுந்தியாரின் 17ஆம் பாடலாகும். இதன் கருத்து, திருக்களிற்றுப்படியாரின்

கருத்தைக் குருவின் உபதேசத்தால்தான் அறிதல் கூடும் என்பது;

திருச்சிலம் போசை ஒலிவழியே சென்று
நிருத்தனைக் கும்பிடென் றுந்தீபற,
நேர்பட அங்கேநின் றுந்தீபற

என்பது திருவுந்தியார்ப் பாடல்.

சைவ சாத்திர உரையாசிரியர் அனைவருமே திருக்களிற்றுப்படியாரைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இது இயல்பு. தத்துவராயர் என்ற வேதாந்த நூலாசிரியர் (15 நூ.) பல நூல்களிலிருந்து தாம் தொகுத்த, பெருந்திரட்டு என்ற மூவாயிரம் பாடல் கொண்ட பெருநூலில், திருக்களிற்றுப்படி மூன்று பாடல்களைத் தொகுத்திருக்கிறார் ; ஏனைய சித்தாந்த நூல் ஒன்றையும் தொடவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பொருளும் மனையும் அறமறந்து போகம்மறந்து புலன்மறந்து
கருவி கரணம் அவைமறந்து காலம் மறந்து கலைமறந்து
தருமம் மறந்து தவம்மறந்து தம்மை மறந்து தற்பரத்தோடு
உருகி உருகி ஒருநீர்மை யாயே விட்டார் உய்யவந்தார்

என்பது ஆசிரியரைப் போற்றும் பாடல்.

நூல்

100 வெண்பாக்களைக் கொண்டது. பாடல்கள் நேரே திருவுந்தியார்ப்பாடல் தொடர்களை எடுத்து விரித்தனவாகவும், அதன் கருத்தை மேலும் விளக்குவனவாகவும் அமைந்துள்ளன. விளக்கம் கூறுமிடத்து, திருக்குறள் வரிகளையும் திருவாசக வரிகளையும் அமைத்துப் பாடுகிறார். நான்கு பாடல்களில் மாணவக என்று மாணாக்கனை விளித்துக் கூறுகிறார். தெண்ணீர்மையாய், ஐயா, ஏழாய் என்பன பிற விளிகள். சம்பந்தர் பாலை நெய்தல் பாடினார் என்பதை நம்பியாண்டார் நம்பி பாடுகிறார். இவரும் இருமுறை குறிப்பிடுகிறார் ; சேக்கிழார் இதைக் குறிப்பிடவில்லை. சேக்கிழார் நூலுக்கும் இவருக்கும் கால இடையீடு சுமார்

30 ஆண்டுகளே இருந்திருக்கும். ஆதலால் இவர் பெரிய புராணத்தைப் பயின்றதில்லை, தம் காலத்தில் சைவ சமூகத்தில் அறியப்பெற்றிருந்த செய்திகளையே கூறினர் என்று கருதவேண்டும். இவர் குறிப்பிடும் நாயன்மார் வரலாறுகள் – அப்பர் செய்திகள் பல, அரிவாள் தாயர், கோட்புலி, சம்பந்தர், சிறுத்தொண்டர், சுந்தரர், திருக்குறிப்புத்தொண்டர், மங்கையர்க்கரசி, மூர்க்கர், மூர்த்தி ஆகியவை. திருவாதவூரடிகளையும் சேந்தனரையும் குறிப்பிடுகிறர். சேந்தர் வரலாறு நம்பியாண்டார் நம்பியால் குறிப்பிடப்பட்டது; களிற்றின் பாட்டு மிக்க நெகிழ்ச்சி யுடையது :

அவிழ்ந்த துணியில் அவிழ்ந்த அவிழை
அவிழ்ந்த மனத்தால் அவிழ்க்க – அவிழ்ந்தசடை
வேந்தனர்க் கின்னமுத மாயிற்றே, மெய்யன்பில்
சேந்தனர் செய்த செயல்.

சிவஞானப் பாலுண்டார் திருஞானப்பிள்ளையார் என்று கேட்ட பாண்டிமாதேவியும் எவ்வாறு மனம் நெகிழ்ந்தார் என்பதை அடுத்த பாட்டும் உருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறது :

சுரந்த திருமுலைக்கே துய்யசிவ ஞானம்
சுரந்துண்டார் பிள்ளைஎனச் சொல்லச் – சுரந்த
தனமுடையாள் தென்பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த
மனமுடையாள் அன்பிருந்த வாறு.

நாயன்மாருடைய அருள் வாழ்க்கைகளையும் அருள் அனுபவத்தையும் இவர் பலமுறை பாடி மகிழ்கிருர். சம்பந்தர் அப்பர் சுந்தரரோடு மாணிக்கவாசகரையும் சேர்த்து நால்வர் எனச் சொல்லும் மரபு இவர் காலத்திலேயே தோன்றிவிட்டது. நால்வர் செயல்களையும் தொடர்பான நான்கு பாடல்களில் சொல்கிருர். சம்பந்தர் அப்பர் வரலாறுகள் விரிவுடையன :

ஓடம், சிவிகை, உலவாக் கிழி, அடைக்கப்
பாடல், பனை, தாளம், பாலைநெய்தல், – ஏடெதிர்வைப்பு,

என்புக் குயிர்கொடுத்தல் – ஈங்கிவைதாம் ஓங்குபுகழ்த்
தென்புகலி வேந்தன் செயல்.

கொல்கரியின், நீற்றறையின், நஞ்சிற்கொலை தவிர்த்தல்
கல்லே மிதப்பாய்க் கடல்நீந்தல், – நல்ல
மருவார் மறைக்காட்டில் வாசல்திறப் பித்தல் –
திருவாமூ ராளி செயல்.

அடியார் தொண்டுகளை மெல்வினை வல்வினை என்று இவர் விளக்கிச் சொல்வது தனிச்சிறப்பு (16–20). வல்வினையை சிறுத்தொண்டர் சண்டேசர் அரிவாள்தாயர் முதலியோர் வரலாறுகளால் விளக்குகிறார். அருள்வடிவும் தானுமாய் இறைவன் எழுந்தருளிய சிறப்பினைப்பாடும் பாடல் பிரசித்த மானது :

ஆகமங்கள் எங்கே, அறுசமயம் தானெங்கே,
யோகங்கள் எங்கே, உணர்வெங்கே, – பாகத்து
அருள்வடிவுந் தானுமாய் ஆண்டிலனேல், அந்தப்
பெருவடிவை யாரறிவார் பேசு.

ஒன்றுரைத்த தொன்றுரையாச் சாத்திரங்கள் ஒன்றாக
நின்றுரைத்து நிச்சயிக்க மாட்டாவால் – இன்றுரைக்க
என்னால் இயன்றிடுமோ, என்போல்வார் ஏதேனும்
சொன்னால்தான் ஏறுமோ சொல்

என்ற பாடல், இறைவனைச் சாத்திரங்களால் நிச்சயிக்க முடியாதென்பதைக் கூறுகிறது. இறைவன் எல்லாமாயும் அவற்றின் வேறாயும் உடனாயும் உள்ளான் என்பது ஒரு நுட்பமான சைவசித்தாந்தக் கருத்து. சம்பந்தர் தேவாரத்தில் திருவீழிமிழலைப் பதிகத்தில் இதை அழகாய்ப் பாடுகிறார் :

ஈறாய்முதல் ஒன்றாய்இரு பெண்ணாண் குணமூன்றாய்
மாறாமறை நான்காய்வரு பூதம்மவை ஐந்தாய்
ஆறார்சுவை ஏழோசையோ டெட்டுச்சுவை தானாய்
வேறாய்உடன் ஆனான்இடம் வீழிம்மிழ லையே.

இக்கருத்தை அமைத்து இவரும் ஒரு பாடல் பாடுகிருர் :

ஈருகி அங்கே முதலொன்ருய் ஈரிரண்டாய்
மாருத எண்வகையாய், மற்றிவற்றின் – வேருய்
உடனுய் இருக்கும் உருவுடைமை என்றும்
கடனுய் இருக்கின்ருன் காண்.

எல்லாம் இறந்த இடமே சிவன் என்பது ஒரு பாடல் :

ஒன்றன்று இரண்டன்று உளதன்று இலதன்று
நன்றன்று தீதன்று நானன்று – நின்ற
நிலையன்று நீயன்று நின்னறிவும் அன்று
தலையன்று அடியன்று தான்.

ஒரு பாடலில் சைவசமயமே மேலானது என்ற கருத்தையும் கூறுகிருர் :

இன்றிச் சமயத்தின் அல்லதுமற் றேழையுடன்
ஒன்றுசொலி மன்றத்து நின்றவரார் – இன்றிங்கே
அங்கம் உயிர்பெறவே பாடும் அடியவர்கள்
எங்குமிலை கண்டாய் இது.

பதிப்பு : *திருவுந்தியாரும் திருக்களிற்றுப்படியாரும் பழைய பொழிப்புரையுடன் சைவ சித்தாந்த மகாசமாஜம் : சித்தாந்த சாத்திரங்கள், இரண்டாம் பதிப்பு, 1940. தில்லைச் சிற்றம்பலவர் என்னும் சிவப்பிரகாசர் உரை : கொ. சண்முகசுந்தர முதலியார் பதிப்பு, 1888 ; நாகலிங்க முனிவர் பதிப்பு 1897; சமாஜப் பதிப்பு 1934. இவ்வுந்தியாருரை மிக்க பாட வேறுபாடுகளுடன் ஏட்டில் காணப்படுகிறது; இவ்வுரை ஆய்ந்து பதிப்பித்தற்குரியது. திருவாவடுதுறையாதீனப் பதிப்பு 1951; ஷை யாதீனப் பதிப்பு சிவப்பிரகாசருரையும் வேறுரையும் 1969 ; இலக்கணம் முத்துக்குமாரசாமித் தம்பிரான் குறிப்புக்களுடன் 1951 ; திருவுந்தியார் மட்டும், வச்சிரவேல் முதலியார் உரை, 1966. திருக்களிற்றுப்படியார், கண்ணுடைய வள்ளல் அனுபூதியுரை, மு. அருணைசலம் 1962. திருவுந்தியார் காஞ்சி*

ஞானப்பிரகாசர் பதிப்பு 1968. திருவுந்தியாரும் திருக்களிற்றுப்படியாரும் மூலம் முதன்முதல் பிற சாத்திரங்களோடு மதுர நாயகம் பிள்ளையால் 1866இல் பதிப்பிக்கப் பட்டது; பின்னர் ஆனூர் சிங்காரவேல் முதலியார் மூலப் பதிப்பு 1899; கொ. சண்முகசுந்தர முதலியார் மூலப்பதிப்பு 1871, 1875; தருமபுரம் மெய்கண்ட சாத்திர மூலம் முதல் பதிப்பு 1942; இரண்டாம் பதிப்பு 1956.

குறிப்பு: திருவுந்தியாரையும் மெய்கண்டாரையும் குறித்த ஒரு புதிய கருத்து எழுந்தது. அதை இவ்விடத்திலேயே தெரிவிக்க எண்ணினோம். ஆனால் அது சம்பிரதாயத்துக்கு முழுமையும் மாறுபட்ட கருத்து. சம்பிரதாயத்தையே தழுவி இருப்போருக்கு, அது பெரும் பாதகமாகவும் தோன்றக்கூடும். ஆதலால் அதை இங்கே சொல்லவில்லை; பிற்சேர்க்கை – 1 என்பதாக நூல் இறுதியில் சேர்த்திருக்கிறோம். சம்பிரதாயத்துக்கு மாறானது எதையும் சொல்லக் கூடாது என்று கருதுபவர்கள் தயவுசெய்து அதைப் படிக்க வேண்டாம்.

வாகீச முனிவர் - ஞானமிர்தம்

ஆசிரியர் வரலாறு

இந்த நூற்றாண்டில் தோன்றிய சிறந்த சைவ சித்தாந்த சாத்திர நூலாகிய ஞானமிர்தம் என்ற பழைய நூலைச் செய்தவர் வாகீச முனிவர். இவருடைய ஞானாசிரியர் பரமானந்த முனிவர்; அவர் கோடலம் பாகை என்னு மூரினர். (இவ்வூர் வேதாரணியத்தருகு உள்ளது என்று பழைய ஞானமிர்தப் பதிப்புக் கூறுகிறது.) அருண்மொழித் தேவன் என்ற பிள்ளைத் திருநாம முடையவர்; அருண்மொழித் தேவன் என்பது 985 – 1014இல் ஆட்சி செய்த பேரரசன் முதலாம் இராசராசனது இயற்பெயர். பிற்காலத்தில் சிறப்பான மக்கள் பலருக்கு இது பெயராக அமைந்துள்ளது;

சேக்கிழாரின் இயற் பெயரும் இதுவே. இவர் குடிப் பெயர் அம்பர்கிழான்; சோழ நாட்டு அம்பர் என்ற ஊருக்கு உரிமைபூண்ட குடியினர் போலும் :

இருள்நெறி மாற்றித்தன் தாள்நிழ லின்பம் எனக்களித்தோன்
அருள்மொழித் தேவன்நற் கோடலம் பாகை அதிபனெங்கோன்
திருநெறி காவலன் சைவ சிகாமணி சில்சமய
மருள்நெறி மாற்ற வரும்பர மானந்த மாமுனியே

என இவர் பாடிய தனிப்பாடலாலும்,

புண்ணியம் படைத்து மண்மிசை வந்த
தோற்றத் தன்ன ஆற்ற லெங்குரிசில்
குணப்பொற் குன்றம் வணக்க வாரா
ஐம்புல வேழத்து வெந்தொழில் அவியக்
கருணை வீணை காமுறத் தழீஇச்
சாந்தக் கூர்முள் ஏந்தினன் நிறீஇத்
தன்வழிக் கொண்ட சைவ சிகாமணி
பரமா னந்தத் திருமா முனிவன். (அகவல் 4)

பாடல் சான்ற பல்புகழ் நிறீஇ
வாடாத் துப்பிற் கோட லாதி
அருளா பரணன் அறத்தின் வேலி
பொருள்மொழி யோகம் கிரியையிற் புணர்ந்த
அருள்மொழி திருமொழி போலவும் (அகவல் 28)

என்ற ஞானமிர்தப் பாடற் பகுதிகளாலும் இது விளங்குகின்றது. இவர் சோழ நாட்டிலிருந்து தொண்டை நாடு சென்று சென்னைக்கருகேயுள்ள திருவொற்றியூரடைந்து அங்குக் கோளகி சந்தானத்தின் கிளையாக இருந்த சைவ மடத்தில் நிரஞ்சன தேவர் என்ற பெரியார் வழியில் வந்த சதுரானன பண்டிதர் காலத்தில் வாழ்ந்து வந்தார் போலும்.

'ஆன்மாவுக்குப் புகலிடமாயுள்ளது சிவபிரானுடைய திருவடியே' என்று கூறுகின்ற 53ஆம் அகவலின் கருத்தைக் கூறும் உரைகாரர், 'நமக்குப் புகலிடமாயுள்ளது அகண்ட

பரிபூரணமாய் நிறைந்த நிரஞ்சன தேவ நாயனருடைய சீர் பாத மல்லாது வேறுண்டோ?' என்று மாணக்கர்களுக்கு ஆசிரியர் அறிவுறுத்துவதாக எழுதியிருப்பது இங்கு அறியத் தக்கது. உரையிறுதியில் காணப்படும் தனிப்பாட்டும் நிரஞ்சன தேவருடைய திருவடியைக் கோடலம் பாகை முனிவர் அடையச் செய்தார் என்று போற்றுகின்றது :

பொன்னைநிலத்தைப் புரிகுழல்மாதரைப் பொய்யுணர்வென்று
என்னை நிரஞ்சன தேவன்தன் தாள்நிழல் எய்துவித்த
மன்னைவயற் கோடலம் பாகையு ளானை மனத்துவைத்த
பின்னை வருவதுண் டோஇடர், அஞ்சலென் பேதைநெஞ்சே.

இவர் திருவொற்றியூரிலிருந்த காலத்தில் சோம சித்தாந்தம் வளர்த்தார் என்று சாசனம் கூறும்; சோம சித்தாந்தம் என்பது சோம சம்பு சிவாசாரியர் செய்த பத்ததியின் படிக்கான சமயநெறி என்பது அறிஞர் துணிபு. இவர் சிவாகமத் தேர்ச்சி மிக்கவராக இருந்து சிவாகமக் கருத்துக்களை இந்த ஞானமிர்தம் என்ற நூலாக எழுதிய சிறப்புக் காரணமாக, ஞானமிர்தாசிரியர் என்ற பெயர் இவருக்கு வழங்கலாயிற்று; வாகீசப் பண்டிதர் எனப்பட்ட இவர் பின்னரே வாகீச முனிவரானர் போலும். ஞானமிர்தம் பாடிய பின்னர் இவர் திருநெல்வேலி நாட்டிற்குச் சென்று அங்கு திருவாலீச்சுரம் என்ற இடத்தில் இருந்த கோளகி மடத்தின் கிளையின் தலைவராயிருந்தார். இவரை முன்னிட்டு ஞானமிர்த ஆசிரியர் சந்தானத்துக் குரியவரைக் கல் வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்றன. மேற்கூறிய செய்திகளன்றி இவர் வாழ்க்கை வரலாறுகள் வேறெவையும் புலப்பட்டில.

இங்குக் குறித்த சாசனங்கள் பின்வருவன : திருவாலீச்சுரம் சிவாலயத் திருமதில் : .... திருபுவனச் சக்கரவர்த்தி வீரபாண்டியத் தேவனது மூன்றும் ஆட்சி யாண்டு. ' திருஞானம் விண்ணப்பம் செய்வதற்குச் சிவப் பிராமணர் எண்மர் கோளகி மடத்து ஞானமிர்தாசாரியர்

ஆகிய சந்தானத்தைச் சார்ந்த புகலிப் பெருமாள் என்பவருடன் உடன்படிக்கையின்மேல் நிலம் பெற்றனர்' என்பது ஒன்று. மற்றொன்று 'கோளகி மடத்து ஞானமிர்த சந்தானத்தவரான அகோர தேவர்க்கு நந்தவனம் நடத்தி வருவதற்காக சிவப்பிராமணர்கள் நிலம் உதவினர்' என்பது. இவற்றின் காலம் கி. பி. 1254. எனவே, இக்காலத்தின் முன் ஞானமிர்தாசிரியர் சந்தானம் பிரசித்தி பெற்றிருந்தது என்பது தெளிவாகின்றது.

ஞானமிர்தம் – நூற்பொருள்

ஞானமிர்தம்[1] என்பது ஆசிரியர் இந்நூலுக்கு வைத்த பெயர். 6ஆம் பாடலின் இறுதி வரிகளால் இது விளங்கும்.

அச்சா ணுழி எற்பட எழுதலின்
ஞான மிருதம் என்ப –
ஆணுச் செவ்வி மாநூற் பெயரே.

இந்நூல் 75 அகவற் பாக்களால் ஆனது. பாக்கள் 4 அடிச் சிறுமையும் 56 அடிப் பெருமையும் உடையன. நூன்முகத்து உள்ள 'முக்கட்டிருகவுட்டு', 'மதிபாய் சடைமுடித்து' என்ற விநாயகர் வணக்கமாகிய இரு வெண்பாக்களும், வேறு நூல் சுவடிகளின் முகப்பிலும் காணப்படுகின்றமையால், நூலுக்குப் புறம்பான பழம் பாடல்கள் எனக் கருதத்தக்கன. பாயிரப் பகுதியானது கடவுள் வாழ்த்து, விநாயகர் துதி, கலைமகள் துதி, ஆசிரியர் துதி, அவையடக்கம், நூற்பெயர், ஞானம், யோகம், கிரியை, சரியை என நூற் பாகுபாடு நால் வகை எனல் – என்ற பொருள்களையுடையது. நூலானது, பாயிரப் பகுதியின் பின் எட்டு இயல்களாக வுள்ளது. இவை சம்மிய ஞானம், சம்மிய தரிசனம், பாசபந்தம், தேகாந்தரம், பாசணுதித்துவம், பாசச்சேதம், பதிநிச்சயம், பாசமோசனம் என்பன.

---

1 பதஞ்சலிகளால் நிறைந்த நாயனர் சந்தானம் ஒன்ருய்ப் பின் பலவாயின, ஞானமிர்தம் இவர் செய்த நூல் போலும் என்பது வெள்ளியம்பலவாணத் தம்பிரான் முத்தி நிச்சயப் பேருரை (1700).

இவ்வியல்களின் பொருளேப் பின்வருமாறு சுருக்கிக் கூறலாம் : **சம்மிய ஞானம்**[1] – பொருள்கள் மூன்று. பதி, பசு, பாசம்; இறை, உயிர், உலகு என; உயிர் மூன்று அவத்தைப்படும். உயிருக்கு மலத்தொடர்பு அனுதி. அதனுல் மாயா காரியமான உடம்பொடு பொருந்தி வினைப்பயன் நுகர்ந்து மலம் நீங்கி வீடு பேறு அடையும். உயிர் அறிவுடைப் பொருள். பாசக்கூட்டம் அறிவில்லாதது. **சம்மிய தரிசனம்** – உயிருக்குச் சாக்கிரம் முதலான ஐந்தவத்தை உண்டு. **பாசபந்தம்** – பாசம் மூன்று. ஆணவம் மறைப்பது. மாயை 36 தத்துவங்களாக விரிவது. மாயை உள்பொருள்; அசேதனம், ஆகவே தோன்றி ஒடுங்கும். ஒடுக்குபவன் இறைவன். வினை, முக்காரணத்தாலும் வரும் இரு வினை. துக்கம் மூவகை. **தேகாந்தரம்** – வினை காரணமாகப் பிறப் பிறப்புக்கள் நிகழ்கின்றன. **பாச அனுதித்துவம்** – பாசம் அனுதி; இவற்றின் தொடர்பு அற நீங்குவதே சுத்த நிலே. **பாசச் சேதம்** – யாக்கை நிலேயாமை ஞானத்தால் காண, மாயைத் தொடர்பு கெடுகிறது. வினையின் தன்மையும் காரண காரியமும் உணர, கன்ம நாசம் ஏற்படுகிறது. சிவஞானம் விளங்கவே மலம் கெடுகிறது. வினை கன்மம் மலம் மூன்றும் அனுதி நித்தப் பொருள். ஆனுல் உயிரோடு தொடர்பு அனுதி; நித்தம் அன்று. **பதி நிச்சயம்** – முதற் பொருள் சிவன். உயிர்கள் சிவனே ஞானத்தால் உணர்ந்து அனுபவிக்கின்றன. சத்தி எங்கும் பரந்து நிற்கும். திருவருளால் சிவானுபவத்துக்கான அறிவு உதிக்கும். **பாசமோசனம்** – உயிர் சிவமாந்தன்மை எய்துவது, இருள் நீக்கமும் ஒளி விளக்கமும் போல, ஒருங்கு நிகழ்வது. தீக்கை வாயிலாக உயிர் ஞானவழியில் சிவயோகம் பெறும்.

நூற்சிறப்பு

இந்நூல் காலத்தால் மெய்கண்டாருக்கு முந்தியது என்று சொல்வர்; இதிலுள்ள சமயக் கருத்துக்கள் தமிழ்

---

1 சம்மிய ஞானம் – நன்ஞானம்; சம்மிய – சம் யக்.

நாட்டினருக்கேயுரிய பழஞ்சைவக் கருத்துக்கள் என்று கருதத் தடையில்லை. இந்நூல் அகவற்பாவால் இயன்றது என்று குறிப்பிட்டோம். நடையானது கல்லாடம் போலப் பழைய தமிழ் நடை; சங்க நூல்களின் நடையைக் கொண்டெழுதியது, ஆதலால் கடினமானது என்று சொல்வர். இதனைப் படிக்கும் காலத்துச் சங்கநூல்களின் சொற்களும் தொடர்களும் அப்படியே இதன்கண் பெய்திருக்கக் காணலாம். பின்னே கூறப்பெறும் எடுத்துக் காட்டுக்கள் இதை நன்கு புலப்படுத்தும்.

வாகீச முனிவர் காலம் 12ஆம் நூற்றாண்டு என்று நமக்கு இப்போது திட்டமாய்த் தெரிகிறது. இதை மறந்து பார்த்தால் இந்நூல் சங்க இலக்கிய காலம், பல நூற்றாண்டுகள் முற்பட்டதாக இருக்கவேண்டும் என்றே பொதுவாய்க் கருதத் தோன்றும். வினாவும் விடையுமாய் உள்ள பல பாடல்கள் அருள்நந்தி செய்த இருபா இருபதி லுள்ள அகற்பா வரிகளை நினைப்பிக்கும். கடின நடை என்ற காரணத்தாற்போலும், பிற்காலத்தே இந்நூற் பயிற்சி குறைந்துவிட்டது. எனினும், மதுரைச் சிவப்பிரகாசர், சிவஞான சுவாமிகள் போன்ற பேருரையாசிரியர்கள் இந்நூற் பாடல்களை எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். 15ஆம் நூற்றாண்டில் சிவப்பிரகாசப் பெருந்திரட்டுத் தொகுத்த தத்துவராயர் இதன் பாடல்களில் இருபத்தெட்டை உரையோடு எடுத்துச் சேர்த்திருக்கிறார். இவற்றால் இந்நூல் மிகச் சிறந்த பண்டைப் பிரமாண நூல்களில் ஒன்று என்பதில் தடையில்லை.

ஆசிரியர் சிவாகமப் பயிற்சி மிக்கவர் என்பதோடன்றி இந்நாட்டுப் புராண இதிகாசங்களில் நிறைந்த பயிற்சியும் ஈடுபாடுமுடையவர். வினைவகை, தீவினை முதலியன கூறு மிடங்களில் ஆசிரியர் பல இதிகாச வரலாறுகளைக் குறிப்பிடுகிறார். கன்னன், தக்கன், இந்திரசித்து (இந்திர

தத்தன் என்ற முனிவர்), யாளி, வரருசி, சயத்திரதன், சனமேசயன், நகுடன் (39 – 40) முதலியோர் இவ்வாறு குறிப்பிடப்பெற்றவர். வினைகளை நல்வினை தீவினை என்று பாகுபாடு செய்து மனம் வாக்குக்காயம் என்ற மூன்றினுலும் வினை நிகழுமென்று விளக்கியுரைக்குமிடத்து, தமிழ்நாட்டு வழக்கிலுள்ள முப்பத்திரண்டறங்கள் முதலியவற்றை முறையாக அமைத்துப் பாடியிருப்பது அறிந்து இன்புறத் தக்கது. இவ்விடங்களில் இந்நூலின் நடைச் சிறப்பையும் நன்கு காணமுடியும்.

மனத்தால் ஆர்ச்சிக்கும் கன்மம் (அகவல் 24):

இருள்தீர் காட்சி, அருளொடு புணர்தல்,
அரும்பொறை தாங்கல், பிறன்பொருள் விழையாமை,
செய்தநன் றறிதல், கைதவங் கடிதல்,
பால்கோ டாது பகலிற் றேன்றல்,
மான மதாணி யாணிற் றுங்கல்,
அழுக்கா றின்மை, அவாவிற் றீர்தல்,
அருந்துயர் உயிர்கட் கிருந்த காலை
அழல்தோய் வன்ன ராகி ஆனுக்
கழலு நெஞ்சிற் கையற் றினைதல்,
பன்னருஞ் சிறப்பின் மன்னுயிர்த் தொகைகட்கு
அறிவும் பொறியுங் கழிபெருங் கவினும்
பெறற்கருந் துறக்கந் தம்மி னூஉங்கு
இறப்ப வேண்டுமென் றெண்ணரும் பெருங்குணம்.

வாக்கின் கன்மத்தால் கூடிய புண்ணியம்:

அறம்பெரிது கரைதல், புறங்கூ றுமை,
வாய்மை, கல்வி, தீமையிற் றிறம்பல்;
இன்மொழி இசைத்தல், வன்மொழி மறத்தல்,
அறிவு நூல் விரித்தல், அருமறை யோதுதல்,
அடங்கிய மொழிதல், கடுஞ்சொல் லொழிதல்,
பயன்நின்ற படித்தல், படிற்றுரை விடுத்தல்.

காயத்தால் ஆர்ச்சிக்கும் கொடாத கன்மம்:

அருந்தவந் தொடங்கல், திருந்திய தானம்,
கொடைமடம் படுதல், படைமடம் படாமை,
அமரர்ப் பேணல், ஆவுதி யருத்தல்,
ஒழுக்க மோம்பும் விழுப்பெருங் கிழமை,
உடம்பிடி யேந்தி உடல்தடிந் திடுமார்
அடைந்த காலை யவணியல் துயரந்
தேரா ரல்லர் தெரிந்தும் ஆருயர்
பெரும்பிறி தாக விரும்பின மிசைஞரின்
ஓராங்குப் படாஅ மாசில் காட்சி,
ஐம்பெரும் பாதகத் தாழி நீந்தல்,
இந்தியப் பெரும்படை இரிய நூறும்
வன்தறு கண்மை, வாளிட் டாஅங்கு
நோவன செய்யினும் மேவன விழைதல்,
தவச்சிறி தாயினும் மிகப்பல விருந்து
பாத்தூண் மரீஇய பூக்கமழ் இரும்பொழில்
தன்மனைக் கிழத்தி யல்லதைப் பிறர்மனை
அன்னையிற் றீரா நன்ன ராண்மை,
கார்கோ ளன்ன கயம்பல கிளைத்தல்,
கூவல் தொட்டல், ஆதுலர் சாலை,
அறங்கரை நாவின் ஆன்றோர் பள்ளி,
கடவுள் நண்ணிய தடவுநிலைக் கோட்டம்:
இனையவை முதல நினைவருந் திறத்த
புரத்தல் அறத்துறை.

மாயா மலபந்த க்ஷயம் கூறுகின்ற 50ஆம் பாடல், 28 வரிகளால் யாக்கையை இழித்துக் கூறுகின்றது. யாக்கையைப் பழித்தே பாடல் செய்கின்ற சைனர்கூட இவ்வளவு வன்மையாகப் பாடிக் கண்டதில்லை:

எற்புக் குப்பையைப் புட்குலத் துணவை
நரப்புக் கருவியைத் திரைப்பெருஞ் சேக்கையைப்
புன்புல வாரியைத் துன்புக் குறையுளை
ஈருட் போர்வையை வேரின் விளைவைத்

தசைப் பெருந்திரளை நசைக்கின் செவிலியை
மூளைச் சேற்றை முழுமலக் குழுவை
ஞாளிக் கிரையைப் பூளைப் பொதியை
வெண்ணிணப் பெருமையைப் புண்ணின் பொற்பைக்
கொடுமைக் கோதையை அடுசினத் தமலையை
மாசின் தேசை வழும்பின் வைப்பைத்
தோலின் வேலியைத் துகளின் துப்பை
எரிப்பெருங் கொள்ளையை நரிக்கார் அயினியை
பெருநோ யறையைக் கருநரைக் கமத்தைக்
குறும்பிக் கொண்டலை இறும்பற் குறைவைப்
புழுப்பா சறையை அழுக்கார் உருவை
பஞ்ச விந்தியப் பாகர்க் காகா
அஞ்சா மதகரி அடவியை வஞ்ச
அரவு வாழளையை நுரைவா யருவியை
வாத வழுவைத் தீதுக அணைத்த
வெளிலைப் பித்தின் விளிவருங் குறும்பைக்
குரைவிரி யிருமல் திரைவிரி புரையைக்
காமச் சும்மையைக் கவலைக் கெல்லையை
நாமத் தரணைத் தீமைத் திறலை
அழுக்கா றணையும் விழுப்பெருந் தெருவை
ஏமாப் பிரலை விலங்கலைத் தீமை
இருஞ்சுறவு கலித்த திருந்திரும் பௌவத்தை
மறத்தின் மன்னை வழுக்கின் புக்கிலை
இறப்பின் கேதன மிதனை மறப்பிற்
கொண்டனை யானெனக் கொளலொழித் தொண்டிறல்
மாய வினைய தான தேயாத்
தனுகரண புவன போகம்
எனும்வகை யறிநனி துனியினி துகவே.

இப்படியே, வாகீச முனிவர் எடுத்தபொருள் ஒவ்வொன்றையும் பலபட விரித்துரைத்திருப்பது கற்று மகிழத்தக்கது. பதி இலக்கணம் கூறும் 55ஆம் பாடல் காண்க. இப்பாடல்

புலவாரி – புலாற்கடல். ஈர் – ஈரல். அமலை – செறிவு. கமம் – மேகம். பற்குஉறைவு – பல்லுக்கு இருப்பிடம். வெளில் – கம்பம். விலங்கல் – மலை. மன்னை – நிலையை.

சொல்லும் கருத்து முந்தைய நூல்களைத் தழுவியும், வரும் நூலுக்கு வழிகாட்டியாயும் உள்ளது. பல பாடல்கள் விஞவும் விடையுமாக அமைந்துள்ளன.

நூலிலுள்ள சிறப்பான செய்திகள் இரண்டொன்றைக் குறிப்பிடுவோம். கலைவாணி துதி இவர் அமைத்திருப்பது சிறப்பு:

பொழுதொடு விப்பிரர் தொழுதனர் நுவல,
இமையா மங்கையர் அமையாது பழிச்ச,
தீதற இருந்த ஆதி நாயகி
கலைமகள் கழலிணை கருத—

என்கிறார். கலைமகளை 'விப்பிரர் முப்பொழுதும் தொழுகிறார்கள், அவள் ஆதிநாயகி என்று இவர் கூறுவதும், கலைமகள் கழலிணை கருத – என்று முற்றுமோனையில் அமைத்திருப்பதும், இவருக்குக் கலைமகளிடமுள்ள ஈடுபாட்டைப் புலப்படுத்துகின்றன. இவர் தமிழினிடத்தும் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டவர். தமிழ்த்துறை நிரம்பாத் தன்மையேன் என்று தம்மைக் கூறிக்கொள்வார்; அம்மையைத் தமிழ் வளர் குமுதச் செவ்வாய்க் கோமளவல்லி என்பார். ஆரியன் என்ற சொல்லை இவர் உபயோகிப்பது சிந்திக்கச் செய்கிறது. ஆசாரியன் என்ற பொருளில் ஓரிடத்தில் சொல்வார். மற்றோரிடம் மிலேச்சர் என்று இவர் கூறுவதை உரைகாரர் ஆரிய மெய்காப்பார் என்கிறார். ஆரிய வூமன்போல என்று கூறுவதை உரைகாரர் ஆரியநாட்டு ஊமன் என்று கூறுகிறார். ஆரியம் என்ற சொல்லால் அக்காலத்துக் கீழோரைக் குறிப்பிட்டனர் போலும். 'தேற்று மாந்தர் ஆரியம்போல, கேட்டோர்க்கு நகைதரும்' என்பது வீரசோழிய மேற்கோள் செய்யுளின் கருத்து. திவாகரம் பிங்கல நிகண்டுகள், மிலேச்சர் ஆரியர் என்று கூறும். அக்காலத்தில் யவனர் இன்றைய கூர்க்கர் போல, தமிழ்நாட்டில், காவல்தொழில் புரிந்துவந்திருக்கிறார்கள், அவர்கள் அன்னிய நாட்டார், வேறு சமயத்தார்.

அவர்களை இந்திய நாட்டார் மிலேச்சர் என்று கூறுவது இயல்பே. எனவே, இந்த நூல்களில் ஆரியர் என்று வருமிடங்கள் அந்த அன்னியரைக் குறித்தனவேயன்றி; இன்று நாம் சொல்லுகின்ற ஆரியரைக் குறித்தனவல்ல, இது ஆரியன், ஐயன் என்ற பொருளுடைய சொல்லின் வடிவம்.

நூற்பகுதிகள்

கிடைக்கின்ற நூற்பகுதி ஞானமிர்தம் ஞானபாதம் ஒன்றுமட்டுமே. இந்நூலமைப்பால் மெய்கண்டாருக்கு முன்னமே சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நால்வகைப் பாகுபாடு ஏற்பட்டிருந்தது என்று அறிகிறோம். இவ்வாசிரியர் அந்நான்கு பாதங்களையுமே முறையாகச் சொல்லப் புகுகின்றார் (7):

அருமறை எவையும் திருமிகு ஞானம்,
இலங்கொளி யோகம், நலங்கிளர் கிரியை,
சரியை என்ற விரிதரு பாதம் –
கறையறு மறைமுறை நெறியின்
அறைய மற்றரோ, அறிகதில் அமர்ந்தே.

அடுத்த பாடலின் (8) தொடக்கத்தில், ஞானபாதம் சொல்லப் புகுகின்றேன் என்று தொடங்குகின்றார் :

பிறழா நிலைமைப் பெரும்பெயர் ஞானக்
கறையது பாதம் முறையுறக் கழறின்.

இவ்விரண்டு கூற்றுக்களாலும் வாகீச முனிவர் முறையே நான்கு பாதங்களுக்கும் நூல் செய்தார் என்று அறிகிறோம். ஆனால் கிடைப்பது இந்த ஞானபாதம் ஒன்று மட்டுமே. மற்ற மூன்றும் கிடைக்கவில்லை. 43ஆம் அகவல் உரையுள் 'எண்டரும் அண்டம்' என்னும் கிரியாபாதத் திரு அகவலுட் காண்க என்று ஞானபாத உரைகாரர் எழுதுகிறார். அன்றியும், 18ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் வாழ்ந்த சிவஞான சுவாமிகள், தம் சிவஞான போத மாபாடியத்தில்

கிரியா பாதப் பாடலொன்றை எடுத்துக் காட்டுகிறுர்; சூத்திரம் 2, அதிகரணம் 3, அண்டங்களியல்பு கூறுமிடத்து மேற்கோள் :

அருட்படை பரப்பிய மருட்பெருங் குரிசில்
காம முதலிய ஏமத் தானையொடு
மான மாக்களும் இரிய ஆனது
ஒருபுறங் கண்ட பீடுடை மறவ
தோத்தா துக்க ளேய்த்து வாவினை
கோத்தெறி கவர்வினென் குறிமற் றுற்றவை
ஆற்றித் தத்துவ வத்துவா முதல
மாற்றிப் புவன மந்திர மீறில்
வருண மாப்பதம் இருள்தீர் இன்கலை
யாறு மீறி லாண்டிய லடையக்
கூறு மரனெறி தேறின ரோய
வாதித் தத்துவ அத்துவா வோதில்
தீதி லண்ட கடாகங் கோடி
யோசனை கீழதன் உம்பர்ப் பேசிற்
கால வனலுருத் திரர்வரை கோடி
தோலாப் பற்பன் அனந்தன் ஈசன்
பிங்கலன் காலன் குரோதன் சலசன்
தங்கா வதிபலன் தனதன் சங்கரன்
என்றிவர் கோடி உருத்திர ரொருவரைச்
சென்றனர் சூழத் திகழ்வோர் துன்றி
விரிந்துசூழ் போதத் திருந்தரி யமளி
ஆயிர மிரண்டகன் றருமணிச் சுடர்சொரிந்து
ஆயிர முயர்ந்த அதனுங் கேய
ஈரைந் தாயிரம் யோசனை உயர்ந்தோர்
மேனி யீரிரண் டியல்கரத் துற்ற
வைவாட் கேடகந் தந்துற் றெளிர
வெஞ்சரஞ் சாபம் எஞ்சா தேந்தி
இருந்தோர் புவனம் பொருந்தின ரவர்போல்
ஆகமம் புரியும் அணிகிள ரிறைவர்
போகிய வுயர மாவீழ் கோட்டங்

கோடி மற்றவர் கொழுஞ்சுடர்க் கற்றை
ஓடிய தொருபது கோடி மாடு
நிராலம் பனமைங் கோடி பேரா
ஒளிகிளர் கால வுருத்திரர்
அணிகிளர் தேகம் தெளிமதி சிறிதே

என்னும் ஞானமிர்தத்தும் காண்க என்று மட்டும் கூறுகிறார். பொருளமைதியால் இது கிரியா பாதத்துள்ள தென்று கருதுகிறோம்.

இருநூறு ஆண்டுகட்கு முன்வரை இருந்த இப்பகுதி இப்போது எங்குமே கிடைக்கவில்லை. இப்படியே யோகப் பகுதியும் சரியைப் பகுதியும் இருந்து இறந்தனபோலும்.

யாழ்ப்பாணத்துச் சுவாமிநாத் பண்டிதர் முன்னமே தாம் பதிப்பித்த சிவஞான போதமா பாடியமும் சிற்றுரைப் பகுதியும் அடங்கிய பதிப்பில் இரண்டாம் சூத்திரம், மூன்றும் அதிகரணத்தின் இறுதிப்பகுதியாகிய 'அண்டங்களின் இயல்பு' என்ற பகுதி கிடைக்காமல் அப்போது அச்சிடவில்லை. பின்னர் இதுமட்டும் கிடைத்து 1916இல் 16 பக்கம் கொண்ட தனிப் பகுதியாக இதை அச்சிட்டு, தாம் வெளியிட்ட சிவாக்கிர பாடிய முதற் சூத்திரத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்போடு சேர்த்து வெளி யிட்டார். இதன் முதற் பக்கத்தில் 'அருட்படை பரப்பிய மருட்பெரும் குரிசில்' என்ற கிரியாபாதப் பாடலொன்றின் முதல்வரியைத் தந்து இச்செய்யுள் அச்சிடப்பட்ட ஞானமிருத ஞானபாதத்தும் அச்சிடப்படாது எம்மிடத் திருக்கும் யோகபாதத்தும் காணப்படவில்லை, கிரியா சரியா பாதங்கள் கிடைத்தில என்று அடிக்குறிப்பு எழுதினர். எம்மிடத்துள்ளது என்று அவர் குறிப்பிட்ட யோகபாதம் என்ன ஆயிற்று என்று இன்று அறிவாரில்லை.[1] இதனால் ஞானமிருதம் நாற்பாதங்களும் உடையது என்ற கருத்து வலியுறுகின்றது.

1 சிவஞான பாஷ்யம் கிடைத்து அச்சானதே ஒரு சுவையுள்ள வரலாறு; அவ்வரலாறு இன்றுள்ளோர் சிலருக்குத் தெரியும்.

உரை

ஞானமிர்தம் உரையோடு இருமுறை அச்சிடப்பெற்றுள்ளது. உரை செய்தார் அந்தச் சந்தான பரம்பரையில் வந்து உபதேசம்பெற்ற ஒரு பக்குவி என்று கருதக்கூடும். அவர் பெயர் வரலாறு விளங்கவில்லை. காலத்தால் அவர், ஆசிரியர் காலத்துக்கு அடுத்த சில நூற்றுண்டுகளில் (16 நூ.) தோன்றியவராகலாம். உரையானது பண்டைய இலக்கிய உரைபோல் இலக்கியச் சிறப்புப் பெற்றிராவிட்டாலும் நூலின் பொருளை யாவரும் அறியுமாறு எழுதப்பட்டுள்ளது. கடினமான நடையும், பொருளமைதியும் உடைய இச்சமய நூற்பொருளை அறிவதற்கு இவ்வுரை பேருதவி என்பதில் ஐயமில்லை.

உரைகாரர் 16ஆம் பாடலுரையில் பிங்கல நிகண்டை மேற்கோள் காட்டுகிருர். வினைவகை கூறும் 24ஆம் அகவல் உரையில், திருந்திய தானம் என்ற தொடருக்கு உரையாக,

> 'நல்லோர்க் குவந்த பல்சுவைப் போனகம்
> மாகதிர் அணிமணி வண்கா லேகம்
> செம்பொன் மென்துகில்

முதலாக உள்ளவற்றைத் தானம் செய்தல்' என்று எழுதுகிருர். இங்குக் காட்டிய பாடல் வரிகள் இடம் விளங்கவில்லை. உரையாசிரியர், 'ஞானமிருதம் என்னும் தமிழாகமம்' என்பார் (அகவல் 32). இவர் கருத்து இவ்வாகமத்தை வாகீச முனிவருக்கு அவருடைய குரு உபதேசித்தார் என்பது.

பதிஞானம் கூறும் 54ஆம் பாடலில் வரும் பல பிறவிகளைக் குறிப்பிடும் 'மொய்த்திடை எய்துவ எனைப் பலவன்றே' என்ற தொடருக்கு உரை கூறுமிடத்து ஓர் உரை வேறுபாடு,

'வெள்ளெருக் கரவும் விரவும் சடைப்
புள்ளு ருக்குவே ளூரரன் பொற்கழல்
உள்ளிருக்கும் உணர்ச்சி யில்லாதவர்
நள்ளிருப்பர் நரகக் குழியிலே (அப்பர்)

என்னும் மகாவாக்கியத்தின்படி எண்ணிறந்த பலவாகிய செனன மல்லவோ' என்றெழுதுவது கருதத் தக்கது.

ஔவை துரைசாமிப் பிள்ளை பதிப்பில் காட்டியுள்ள உரை வேறுபாடுகளைக் காணும்போது, ஒருகால் இரு வேறுரைகள் இருந்தனவோ என்ற ஐயம் கூட எழுகின்றது.

காலம்

சாசன ஆராய்ச்சியால் வாகீச முனிவர் இரண்டாம் இராசாதிராசன் (1163 – 78) காலத்தவர் என்று தெரிகிறது. அவனது 9ஆம் ஆட்சி ஆண்டில் திருவொற்றியூரில் நடைபெற்ற பங்குனி உத்தர விழாவில் ஆறும் திருநாளன்று சோழ மன்னன் முன்னிலையில் ஆளுடைய நம்பிகள் புராணம் விரிவுரை செய்யப் பட்டபோது ஒற்றியூர் மடாதிபதியான சதுரானன பண்டிதரும் சோம சித்தாந்தம் வக்காணிக்கும் வாகீச பண்டிதரும் பிற கோயிலதிகாரிகளும் அரசனுடன் இருந்து கேட்டனர். இவ்வாகீச பண்டிதரே தமிழ் ஞானமிர்தம் செய்த வாகீச முனிவர் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து. சாசனத்தின் ஆண்டு 1175 ஆகும். முனிவர் ஞானமிர்தம் பாடியது பின்னரே ஆகும்; 1185 என்பர். எனவே இவர் காலம் 12ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி (சுமார் 1150 – 1200) என்று வரையறை சொல்லக்கூடும்.

பதிப்பு

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பதிப்பு சே. ரா. சுப்பிரமணியக் கவிராயர், உரையுடன் கூடியது. ஔவை துரைசாமிப் பிள்ளை பதிப்பு 1954, அண்ணமலைப் பல்கலைக் கழகம்: மிகவும் சிறப்பான முன்னுரை, குறிப்புரை, பாட வேறுபாடு கொண்ட ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு.

அத்தியாயம் 10

வைணவ இலக்கியம்

முன்னுரை

12 ஆம் நூற்றாண்டானது வைணவ சமயத்தின் சரித்திரத்தில் மிகவும் முக்கியமான காலம். இராமானுசர் கி. பி. 1137 இல் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினர். அவர் சாதித்த காரியங்கள் மிக்க அற்புதம் பொருந்தியவை. மேலும், 1133 – 1150 இல் அரசாண்ட இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் வைணவ சமயத்துக்குத் தீங்கிழைத்தான் என்றும், அவன் பெயர் கிருமிகண்ட சோழன் என்றும், அவனல் இராமானுசர் திருவரங்கத்தை விட்டு ஓட நேர்ந்தது என்றும், பல கதைகள் பிற்கால வைணவக் குரு பரம்பரை நூல்களுள் சொல்லப்பட்டிருக்கும். இவை முழுமையும் உண்மையல்லாத கதைகள் என்று பதினேராம் நூற்றாண்டு வரலாற்றில் கூறினேம்.

இச் சமயக் கதைகள் ஒரு புறம் நிற்க, இலக்கியக்கண் கொண்டு பார்க்கும் போது, வைணவ சமயத்தில் சிறப்புடைய ஆசிரியர் இக் காலத்தே தோன்றினர்கள், நூல்கள் தோன்றின, பிற்கால வைணவ இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இவை தோற்றுவாயாக அமைந்தன என்பதையும் காண்கிறேம். மூங்கிற்குடி அமுதனர், இராமானுச நூற்றந்தாதி பாடினர். இதை உடையவரே பாராட்டி, வைணவ நித்தியானுசந்தானத்தில் கைக் கொள்ளும்படி நியமித்தார். நூற்றெட்டுச் சாவித்திரி என்று இதன் தனியன் இதைக் குறிப்பிடும். பிரபன்ன காயத்திரி[1] என்பது இதற்குள்ள

1 பிரபன்னன் – கடவுளையே சரணகவுள்ளவன். காயத்திரி – தன்னை ஓதுபவனைக் காப்பது.

மற்றொரு பெயர். திவ்வியப் பிரபந்தங்களை முதலாயிரம், பெரிய திருமொழி, திருவாய் மொழி, இயற்பா என்று நான்கு பிரிவாகப் பாகம் செய்து, அவற்றோடு இந் நூற்றந்தாதியையும் இயற்பா இறுதியில் கூட்டி நாலாயிரம் பாடல் என்று இராமானுசர் கணக்கிட்டார் என்றால், இதன் பெருமைக்கு வேறு சொல்வது மிகை.

இராமானுசர் சீடருள் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானும் அருளாளப் பெருமான் எம்பெருமானாரும் இக்காலத் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்து நூல் செய்தவர்கள். பிள்ளான் இராமானுசரின் நியமனப்படி திருவாய்மொழி வியாக்கியானம் ஆறாயிரப்படி செய்தார். வைணவ சம்பிரதாயத்தில் இதுவே முதன் முதலாகத் தோன்றிய வியாக்கியான நூல் என்பர். அடுத்த நூற்றாண்டில் நஞ்சீயர், பெரியவாச்சான் பிள்ளை, வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை ஆகிய ஆசாரியர்கள் முறையே 9, 24, 36 ஆயிரப்படி வியாக்கியானங்கள் செய்யவும், பின்னால் வாதிகேசரி அழகிய மணவாளர் 12 ஆயிரப்படி செய்யவும், தோற்றுவாயாயிருந்தது இவ் வுரையே என்றால் பொருந்தும்.

அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார் இரு சிறு தமிழ் வெண்பா நூல்கள் பாடியிருக்கிறார். இவையும் அமுதனார் அந்தாதி போல, வைணவர் (தென்கலை) நித்தியானுசந்தானத்துக்குரியன.

இவற்றைப் பார்க்கும்போது, இவ்வாசாரியருட் சிலரேனும் தமிழ் மொழியிலும் சிறந்த புலமை பெற்றிருந் தார்கள் என்று அறிகிறோம். வடமொழியில் நூல் இயற்று வதுதான் பெருமை என்ற எண்ணத்ினாலேயே இவர்கள் தமிழில் பெருநூல்கள் செய்யாமல் வடமொழியில் செய்தார்கள் என்று கருத வேண்டியிருக்கிறது. இவர்கள் அனைவருக்கும் ஆசாரியரான இராமானுசர் தமிழில் எந்த நூலும் செய்யவில்லை. தமிழ் நாட்டுத் திருவரங்கத்தில்,

கோயில் என்ற பெருஞ் சிறப்புடைய தலத்தில், வாழ்ந்து, தமிழ் நாலாயிரப் பிரபந்தத்தைப் பெரிதும் கொண்டாடிய இவர், தாம் எழுதிய பாஷ்யங்கள் யாவும் வடமொழியில் செய்தார். தமது ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் தமிழ் நாலாயிரப் பிரபந்தத்தைக் குறிப்பிடவே இல்லை. தமிழைச் சொன்னுல் வடமொழி வாணர், முக்கியமாக சங்கர அத்வைதிகள் தம்மை இழித்துப் பேசுவார்கள் என்ற பேரச்சம்! குரு எப்படி சீடன் அப்படி ஆதலால், இவ்வாசாரியர் யாவரும் வடமொழி வாணர்களாகவே இருந்துவிட்டதில் வியப்பில்லை.

பின்னுல் பிள்ளைலோகஞ்சீயர் செய்த இராமானுசார்ய திவ்விய சரிதையில், இராமானுசர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே அவர்மீது தாலாட்டுப் பாடப் பெற்றிருந்தது என்று கூறுகிருர். இதுபற்றிய ஒரு குறிப்புப் பின்னே காணலாம். இது எவ்வளவு தூரம் உண்மை என்பதும், இவ்வரலாறு பிற்கால இடைச் செருகலா என்பதும் அறிய வழியில்லை.

திரு அரங்கத் தமுதனுர்

ஆசிரியர்

இராமானுச நூற்றந்தாதி பாடிய காரணத்தால் இவர் வைணவ சமயத்தில் சிறப்பாகப் போற்றப்பெறுகிருர். இவர் அணியரங்கத்து அமுதனுர் என்பவர் புதல்வராக மூங்கிற் குடியில் பங்குனி மாதம் அத்த நட்சத்தில் பிறந்தார். திருவரங்கம் சென்று அங்கே வாழ்ந்து வந்ததோடு, அரங்கநாதனுக்குத் திருநந்தவன கைங்கரியம் செய்துவந்தார். அங்கிருந்த அடியார் எல்லோரும் இவரைப் பெரியகோயில் நம்பி என்று போற்றிவந்தனர். இளமையிலேயே இவர் சாத்திரங்களை நன்கு கற்று நிபுணராகித் தம் குலத்தார் செய்துவந்த சந்நிதிப் புரோகித விருத்தியையும், புராண படன கைங்கரியங்களையும் சிறப்பாகச் செய்துவந்தார். இச்சிறப்பினுல் இவருக்குச் செருக்கு உண்டாயிற்று என்று வரலாறு கூறுகின்றது.

அக்காலத்து, இராமானுசர் இவரைத் திருத்திப் பணி கொள்ள எண்ணங்கொண்டு, இதற்குக் கூரத்தாழ்வாரை நியமித்தார். அங்ஙனமே கூரத்தாழ்வாரும் இவருக்கு ஞானச்சுடர் கொளுத்தி, இவருடைய அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி, இவரை எம்பெருமானர்கீழ்க் கொண்டு சேர்ப் பித்தார். அவரும் இவரைக் கடாட்சித்து, கூரத்தாழ்வாரைக் கொண்டு சமய சாத்திரங்களை யெல்லாம் இவருக்கு நன்கு போதிக்கச் செய்தார்.

இப்படி திருவரங்கத் தமுதனர் கூரத்தாழ்வாரை ஆசிரயித்துப் பிரியாது இருந்துவருகின்ற நாளிலே, இவர் இராமானுசர் மீது சில பிரபந்தங்கள் பாடி அவற்றை அவர் சந்நிதியிலே கொண்டுபோய்ச் சமர்ப்பித்தார். அவரும் அவற்றை எடுத்துப் புரட்டிப் பார்த்து, அவை தம் உளப் பான்மைக்கு மாறுபட்டிருந்தமையாலே அவற்றைப் புன்னகை யோடு கிழித்தெறிந்துவிட்டு, அவரைப் பார்த்து, "என்னைப் புகழ்ந்து பாடுகின்றவை யெல்லாம் பயனற்ற சொற்கள். நீர் இவற்றை விட்டு உமக்கு ஆசாரியராகிய கூரத்தாழ்வாரையும் ஆழ்வார்களையும் திவ்விய தேசங்களையும் பற்றி ஒரு பிரபந்தம் செய்யும்" என்று நியமித்தார்.

அதன்மேல் அமுதனர் அப்படியே பாடத் தொடங்கி, திருமால் ஆலயங்களையும் ஆழ்வார்களையும் குறிப்பிட்டு, இராமானுசர் புகழாக நூற்றெட்டுக் கலித்துறைப் பாடல் கொண்ட இராமானுச நூற்றந்தாதி என்ற நூலைப் பாடி முடித்தார். இதைப்பார்த்து இராமானுசர் மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைந்தார். இந்நூலைச் செய்தாருடைய வாக்கு அமுத வாக்காயிருந்தபடியால் இவருக்கு அமுதன் என்னும் அரிய திருநாமத்தையும் அகங்குளிர்ந்து பிரசாதித்தார். அது முதல் பெரியகோயில் நம்பி என்ற இவருக்கிருந்த பெயர் மாறி, திருவரங்கத் தமுதனர் என்று வழங்கலாயிற்று.

இராமானுசர் தம்முடைய மாணுக்கரெல்லாம் தினமும் இந்த அந்தாதியை அனுசந்திக்கும்படி நியமித்தார். நாலாயிரப் பிரபந்தத்துக்குச் சமமான பெருமை இதற்குண்டு. திருமடல்கள் இரண்டையும் இரண்டே பாடல்களாகக் கணக்கிட்டு இந்நூற்றந்தாதி நூற்றெட்டுப் பாடல்களையும் சேர்த்து, நாலாயிரப் பிரபந்தம் என்று கணக்கிடுகின்ற சம்பிரதாயமும் உண்டு. இதனுல் இதற்குள்ள சிறப்பு நன்கு விளங்கும்.

வடகலை மூவாயிரப்படி குரு பரம்பரை இவ்வரலாற்றைப் பின்வருமாறு கூறும். "அப்போது திரு அத்தியயனேற்சவத்துக்குத் திருநகரியினின்றும் நம்மாழ்வார் அதிக மழையால் கோயிலுக்கு எழுந்தருளாமலிருக்க, உடையவர் கோயிலில் நம்மாழ்வாரைத் திருப் பிரதிஷ்டை செய்து திரு அத்தியயனேற்சவத்தை நாதமுனிகள் நியமனப்படி நடப்பித்தார். அப்போது கூரத்தாழ்வானிடத்தில் ஆசாரிய பக்தியைத் தெரிந்த திருவரங்கத்தமுதனுர், நம்மாழ்வார் விஷயமாய் மதுர கவிகள் அருளிச்செய்த கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பின் அர்த்தத்தை ஒப்பிட்டு ஒரு பாட்டுக்குப் பத்துப் பாடலாக உடையவர் விஷயமாய் ஒரு நூற்றந்தாதி அருளிச் செய்து உடையவர் திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்க, அதை உடையவர் உபேக்ஷித்தருளினுர். அப்போது முதலிகளெல்லாம் தெண்டன் சமர்ப்பித்து, "இந்தப் பிரபந்தம் உபேக்ஷிக்கத் தக்கதன்றே, முன்பு ஸ்ரீ நாத முனிகளுக்கு ஆழ்வார் திவ்வியப் பிரபந்தத்தைப் பிரசாதிக்கும்போது, பொலிக பொலிக என்கிற பாட்டில் தேவரீர் திருவவதாரத்தைக் குறித்துத் தேவரீர் திவ்விய மங்கள விக்கிரக சொரூபத்தையும் காட்டி இந்தப் பிரபந்தம் திருவவதரித்து நாலாயிரமாகச் சேர்க்கப்படும் என்று அருளிச் செய்தாரென்று சம்பிரதாயம் இருக்கிறதே!" என்று அருளிச் செய்தார்கள். இவ்வளவிலே அழகிய மணவாளன்,

பிரபந்தங்களோடு சேர்க்கும்படி அர்ச்சகமுகமாய்த் திருவாய் மலர்ந்தருள, உடையவர் அப்படியே நூற்றந்தாதியை இயற்பா முடிவிலே சேர்த்து, நாலு விபாகமுள்ள பிரபந்தங்களைப் பாட்டுக்களாலும் நாலாயிரமாக்கி, இயற்பா அனுசந்தானத்தை அமுதனருக்கு நியமித்தருளி, உற்சவத்தை முடித்துப் பல்லாண்டு பல்லாண்டு என்று மங்களா சாசனம் செய்தருளினர்.'

நூல்

இராமானுச நூற்றந்தாதி, இலக்கியச்சுவை பொருந்திய ஒரு சிறந்த துதிநூல். வைணவர்களுக்குக் கிடைத்த ஒரு பெரும் பேறு என்றே இதைச் சொல்லவேண்டும். 108 கட்டளைக் கலித்துறைகள் கொண்டது. இராமானுசர் புகழைப் பாடும் இந்த நூலில் ஒரு பாடலில் தம் நேர் ஆசாரியரான கூரத்தாழ்வாரையும் குறிப்பிடுகிறார் :

மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புக ழான்வஞ்ச முக்குறும்பாம்
குழியைக் கடக்கும்நம் கூரத்தாழ் வான்சரண் கூடியபின்
பழியைக் கடந்தும் இராமா னுசன்புகழ் பாடியல்லா
வழியைக் கடத்தல் எனக்கினி யாதும் வருத்தமன்றே.

பிரபன்னனுக்குரிய 108 காயத்திரி மந்திரம்போல இதன் பாடல்கள் கருதப்பட்டமையால் பிரபன்ன காயத்திரி என்று இது வழங்கப்பெறும். இச்சிறு நூலிலுள்ள ஒப்பற்ற பக்திச் சுவையும் பக்தியினால் விளைந்த பெருமிதமும், பயிலுந்தொறும் நாவுக்கும் உள்ளத்துக்கும் பெரியதோர் இன்பமூட்டுவதாகும். சுவை நலம் கனிந்த சில பாடல்களை எடுத்துக்காட்டாக இங்குத் தருகிறோம் :

படிகொண்ட கீர்த்தி இராமா யணமென்னும் பத்திவெள்ளம்
குடிகொண்ட கோயில், இராமா னுசன்குணங் கூறும்அன்பர்
கடிகொண்ட மாமலர்த் தாள்கலந் துள்ளங் கனியும்நல்லோர்
அடிகண்டு கொண்டுகந்து என்னையும் ஆளவர்க் காக்கினரே.

உதிப்பன உத்தமர் சிந்தையுள், ஒன்னலர் நெஞ்சமஞ்சிக்
கொதித்திட மாறி நடப்பன, கொள்ளைவன் குற்றமெல்லாம்
பதித்தஎன் புன்கவிப் பாவினம் பூண்டன, பாவு தொல்சீர்
எதித்தலை நாதன், இராமா னுசன்தன் இணையடியே.

பார்த்தான் அறுசம யங்கள் பதைப்ப,இப் பார்முழுதும்
போர்த்தான்புகழ்கொண்டு,புன்மையினேனிடைத்தான்புகுந்து
தீர்த்தான் இருவினை, தீர்த்தரங் கன்செய்ய தாளிணையோடு
ஆர்த்தான், இவைஎம் மிராமா னுசன்செய்யும் அற்புதமே.

வாழ்வற் றதுதொல்லை வாதியர்க்கு, என்றும் மறையவர்தம்
தாழ்வற் றது,தவம் தாரணி பெற்றது, தத்துவநூல்
கூழற் றது,குற்ற மெல்லாம் பதித்த குணத்தினர்க்கந்
நாழற் றது,நம் மிராமா னுசன்தந்த ஞானத்திலே.

இருப்பிடம் வைகுந்தம் வேங்கடம், மாலிருஞ்சோலையென்னும்
பொருப்பிடம்மாயனுக்கென்பர்நல்லோர் அவைதன்னொடும்வந்
திருப்பிடம் மாய னிராமா னுசன்மனத் தின்றவன்வந்
திருப்பிடம், என்றன் இதயத்துள் ளேதனக் கின்புறவே.

வேதப்பிரான் பட்டரென்பவர் இந்நூலுக்கு இரு தனியன்கள் பாடியிருக்கிறார் :

முன்னை வினையகல மூங்கிற் குடியமுதன்
பொன்னங் கழற்கமலப் போதிரண்டும்,—என்னுடைய
சென்னிக் கணியாகச் சேர்த்தினேன், தென்புலத்தார்க்கு
என்னுக் கடவுடையேன் யான்.

நயந்தரு பேரின்ப மெல்லாம் பழுதென்று நண்ணினர்பால்,
சயந்தரு கீர்த்தி இராமா னுசமுனி தாளிணைமேல்,
உயர்ந்த குணத்துத் திருவரங் கத்தமுது, ஓங்கும்அன்பால்
இயம்பும் கலித்துறை யந்தாதி ஓத இசைநெஞ்சமே.

மற்றொரு தனியின் இந்த நூலை நூற்றெட்டுச் சாவித்திரி என்றே கூறும் :

இனிஎன் குறைநமக்கு, எம்பெருமா னார்திரு நாமத்தால்,
முனிதந்த நூற்றெட்டுச் சாவித்திரியென்னு நுண்பொருளை,

கனிதந்த செஞ்சொல் கலித்துறை யந்தாதி பாடித்தந்தான்,
புனிதன் திருவரங் கத்தமு தாகிய புண்ணியனே.

ஏட்டூர் சிங்கராசாரியர் என்பவர் இவ்வந்தாதிக்கு வியாக்கியானம் எழுதியுள்ளார்.

நூற்றந்தாதியும் ஆழ்வார்கள் காலமுறையும்

இனி ஆழ்வார்களின் காலமுறை யறிவுக்கு இந்நூல் அருந்துணையாயிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கூரத்தாழ்வாரைக் குறிப்பிட்டபின், அடுத்த 14 பாடல்களில் (8–21) அமுதனர் முறையாக 12 ஆழ்வார்களையும் நாதமுனி யமுனைத் துறைவர் என்ற ஆசாரியர்களையும் ஒவ்வொரு பாடலில் குறிப்பிட்டுப் பாடுகிருர். பாடுகின்ற வரிசை பின்வருவது : 1. திருவிளக்கைத் தம் திருவுள்ளத்தே இருத்தும் பொய்கைப் பிரான்–8; 2. ஞானமென்னும் நிறைவிளக்கேற்றிய பூதம்–9; 3. கோவலுள் மாமலராள் தன்னெடும் மாயனைக் கண்டமை காட்டும் பேயாழ்வார்–10; 4. நான் மறைச் செம்பொருள் செந்தமிழாலளித்த பாண்பெருமாள்–11 ; 5. மழிசைக் கிறைவன்–12; 6. துளபத்தொழில் மாலையும் தமிழ் மாலையும் செய்த தொண்டரடிப்பொடி–13 ; 7 கொல்லி காவலன் குலசேகரன்–14 ; 8. பல்லாண்டு காப்பிடும் பெரியவர்–15 ; 9. சூடிக்கொடுத்தவள்–16; 10. தண்டமிழ் செய்த நீலன் (திருமங்கை)–17; 11. மறைகளை ஆயிரம் இன்தமிழால் செய்தற்கு வரும் சடகோபன்–18; 12. மதுரகவியாழ்வார்–19 ; (நாதமுனி–20 ; யமுனைத் துறைவர்–21) என்று வரும் பாடல்களின் அமைப்பைக் காண்க. ஆழ்வார்களின் சரித்திரத்தைக் கூறுபவர், முதன் முதலாக 13ஆம் நூற்றுண்டின் இறுதியில் (1290) வாழ்ந்த பின் பழகிய பெருமாள் ஜீயர்: இவருடைய ஆருயிரப்படி குருபரம்பரையே மூலநூல். ஆனல் இவருக்கும் 160 ஆண்டுகள் முன்னதாக, நம்மாழ்வார் (மதுரகவி) தொடங்கி நாதமுனி யமுனைத் துறைவர் இராமானுசர் என்று தொடர்பாக வந்த ஆசாரிய

பரம்பரையில், இராமானுசர் காலத்திலேயே அமுதனார் வாழ்ந்து, தம் நூலில், இவ்வரிசை முறையை அமைத்தார் என்றால், பின்பழகியாருடைய சொல்லைவிட இவர் காட்டும் வரிசை முறையே அதிகம் வலியுடையது, உண்மையோடு ஒட்டியது என்று கருதவேண்டும்.

முதலாயிரமாகிய இசைப்பா இறுதியில், திருமாலைப் பாடாது ஆழ்வாரொருவரை மதுரகவி பாடிய கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு சேர்க்கப்பட்டதுபோல, இயற்பா இறுதியில் திருமாலைப் பாடாது ஆசாரியரை அரங்கத்தமுதனார் பாடிய நூற்றந்தாதி சேர்க்கப்பட்டிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது.

இவ்விடத்தில் ஆசாரியர் பின்னும் இருவர் கொண்டுள்ள கருத்தையும் சிறிது குறிப்பிட்டு மேற்செல்வோம். முதலாவது வேதாந்த தேசிகர் அதிகாரசங்கிரகப் பாடல் :

பொய்கைமுனி பூதத்தார் பேயாழ் வார்தண்
பொருநைவருங் குருகேசன் விட்டு சித்தன்
துய்யகுல சேகரன்நம் பாண நாதன்
தொண்டரடிப் பொடிமழிசை வந்த சோதி
வையமெலாம் மறைவிளங்க வாள்வே லேந்தும்
மங்கையர்கோன் என்றிவர்கள் மகிழ்ந்து பாடும்
செய்யதமிழ் மாலைகள்நாம் தெளிய ஓதித்
தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின் றோமே.

தேசிகர் பரமபதமடைந்தது கி. பி. 1369. மற்றொரு பாடல் மணவாள மாமுனிகள் பாடல் :

பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புகழ்மழிசை
ஐயன் அருள்மாறன் சேரலர்கோன் – துய்யபட்ட
நாதன்அன்பர் தாட்டூளி நற்பாணன் நன்கலியன்
ஈதிவர்தோற் றத்தடைவாம் இங்கு.

மணவாள மாமுனிகள் காலம் 1370 – 1443. இவ்விருவர் கூறும் கால அடைவுகளும் அமுதனார் அடைவினின்றும் வேறுபட்டுள்ளன. எனினும், ஒன்றை நினைவிலிருத்துதல்

அவசியம். வைணவ மரபில் நம்மாழ்வாரே ஆசாரிய பரம்பரையின் முதல்வர்; இவர் பிற ஆழ்வார் அனைவரையும் தம் அங்கங்களாய்க் கொண்டவர் என்று வைணவர் கருதுவது மரபு. அதன்படி பார்க்கும்போது, ஏனைய ஆழ்வார் அனைவரும் காலத்தால் இவருக்கு முற்பட்டவர் ஆவர். மேலும் இவ்விருவரும் அமுதனருக்கு இருநூறு முந்நூறு ஆண்டுகள் பிற்பட்டு வாழ்ந்தவர்கள். எனவே, பின் பழகிய பெருமாள்சீயர், வேதாந்த தேசிகர், மணவாள மாமுனிகள் ஆகிய மூவர் கூறியுள்ள அடைவைவிட, திருவரங்கத்தமுதனர் கூறுவது அதிகம் வலிவுடையதாகும்.

கால முறையைச் சொல்வது இவருடைய நோக்கமல்ல என்றாலும் கூட, எல்லோர் பெயரும் வந்தமையாலும், இதை இராமானுசர் அங்கீகரித்துள்ளமையாலும், இது கிரம மாகவே உள்ளதென்று கருத வேண்டும். அப்படி கருதும் போது, ஆழ்வார்களின் காலக் கிரமமும் காலமும் பின்வரும் வரிசைப்படி அமைக்க இயலும்:

1–3.	முதலாழ்வார் மூவர்	— 6 ஆம் நூற்றாண்டு.
4.	திருப்பாணாழ்வார்	7 ஆம் நூற்றாண்டு.
5.	திருமழிசையாழ்வார்	
6.	தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வார்	
7.	குலசேகராழ்வார்	8 ஆம் நூற்றாண்டு.
8.	பெரியாழ்வார்	
9.	சூடிக்கொடுத்தவள்	
10.	திருமங்கையாழ்வார்	
11.	நம்மாழ்வார்	9 ஆம் நூற்றாண்டு.
12.	மதுரகவியாழ்வார்	
	நாதமுனிகள்	— 9 ஆம் நூற்றாண்டு.
	யமுனைத்துறைவர்	— 10 ஆம் நூற்றாண்டு.

இவர் கூறுகின்ற முறையை அடிப்படையாக வைத்தே ஆழ்வார்கள் வரலாற்றைக் கருதுவதும் காலத்தைக்

குறிப்பதும் ஆராய்ச்சிக்குப் பொருத்தமாயிருக்கும். வைணவ பரம்பரை யுணர்வு இராமானுசர் காலத்தில் மிகவும் சிறப்பானது, புதியது, குழப்பமில்லாதது; ஆகவே அமுதனார் கூறியுள்ள, இராமானுச நூற்றந்தாதி இப்பரம்பரையைத் திருத்தமாய் கூறுகிறதென்றே கருதலாம்.

காலம்

இராமானுசர் பரமபதம் அடைந்த காலம் கி. பி. 1137 என்பர். அவரது முதுமையில் அமுதனார் இளம் பிராயத்தினராய் இருந்திருப்பார் போலும். இவரைக் குறித்த கல்வெட்டுச் செய்தி ஒன்று திருக்கோவலூர் திருமால் ஆலயத்துச் சாசனத்தால் தெரியவருகிறது. இராசராசச் சேதிராயர் என்பார் ஆணைப்படி, வன்னிய மலையமான் என்ற சோழ அதிகாரி திருக்கோவலூர் மகாசபையாரிடமிருந்து சில நிலங்களை விலைக்குப் பெற்று, அவற்றைத் திருவரங்கம் பெரியகோயில் திரு நந்தவனக் கைங்கரியம் நடத்தி வருவதற்காக மூங்கிற்குடி திருவரங்கத் தமுதனாருக்கு அளித்தான் என்பது சாசனச் செய்தி. இச் சாசனம் மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழனது மூன்றாம் ஆட்சியாண்டில் அமைந்தது. அரசன் காலம் 1178 – 1218; ஆகவே சாசன காலம் 1181 ஆகிறது. இதனால் பெறுவது, திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் தலைமை பூண்டிருந்த மூங்கிற்குடித் திருவரங்கத் தமுதனார் திருக்கோவலூரிலும் நந்தவனத்திற்காக நிலம் பெற்றிருந்தார் என்பதாகும்.

இவர் 108 பிராயத்திற்கு மேல் வாழ்ந்திருந்தார் என்று பெரிய திருமுடியடைவு கூறுகிறது. எனவே, இராமானுசர் இவரைக் கடாட்சித்த காலம் இவருக்கு வயது 25 இருக்கும் என்று கொண்டாலும் கூட, இவருடைய ஆயுட் காலம் கி. பி. 1100 – 1208 என்று கொள்வது பொருத்தமாகும். இதன்படி முற்குறித்த சாசன மெழுந்த காலத்தில் இவர்

வயது 80 ஆக இருத்தல் கூடும். இவரைக் குறித்த வாழித் திருநாமம்:

எந்தாதை கூரேசர் இணையடியோன் வாழியே
எழில்மூங்கிற் குடிவிளங்க இங்குவந்தான் வாழியே
நந்தாமல் எதிராசர் நலம்புகழ்வோன் வாழியே
நம்மதுர கவிநிலையை நண்ணினன் வாழியே
பைந்தாம அரங்கர்பதம் பற்றினன் வாழியே
பங்குனியில் அத்தநாள் பாருதித்தான் வாழியே
அந்தாதி நூற்றெட்டும் அருளினன் வாழியே
அணியரங்கத் தமுதனர் அடியிணைகள் வாழியே.

'மதுரகவி நிலையை நண்ணினன் வாழி' என்று வருவது குரு பரம்பரைக் குறிப்புக்கும் ஆதரவு தருவதாயுள்ளது.

திருப்பதிக் கோவை

நாயன்மார் தேவாரம் பாடிய தலங்களையும், ஆழ்வார் மங்களாசாசனம் செய்தருளிய தலங்களையும், முறையாகத் தொகுத்துக் கூறும் பாடல் திருப்பதிக்கோவை எனப்படும். சைவத்தில் உமாபதி சிவமே முதலில் திருப்பதிக்கோவை பாடினர் என்று சொல்வதுண்டு. (அது ஆதாரமற்ற கூற்று.) அதுபோல வைணவத்தில் பலர் பாடியதாக வரலாறுகள் கூறும். 10ஆம் நூற்றாண்டில் வங்கிபுரத்தாய்ச்சி என்பவர், யாப்பிலக்கணத்துக்கு உட்படாத ஒரு பாடலால் திருப்பதிகளைக் கோத்துச் சொன்னர். பின்னல் 17ஆம் நூற்றாண்டில் மணவாளதாசர் நூற்றெட்டுத் திருப்பதி யந்தாதி பாடினர்.

இவைபோல, 12ஆம் நூற்றாண்டில் திருவரங்கத் தமுதனர் ஒரு திருப்பதிக்கோவை பாடினர் என்று சொல்லப் பெறும்.[1] இது 40 கண்ணி கொண்ட ஒரு கலிவெண்பாவால் ஆனது. இதன் பாயிரச் செய்யுளான வெண்பா:

1 செந்தமிழ் தொகுதி 44, 1947, பக்கம் 61.

ஓங்கும் திருவரங்கர் தாமுகந்த ஒண்பதிகள்
மூங்கிற் முடியமுதன் முத்தமிழால் – நீங்காத
அன்பர்தமர் வாழ அருள்செய்த அந்தணர்கோன்
தன்பதுமத் தாளே சரண்.

இப்பாடல் செய்தவர் மூங்கிற்குடியமுதர் என்று இவ் வெண்பா திட்டமாய்க் கூறுவது கருதத்தக்கது. பங்கயத் தோள் இக்குவாகுவுக்கு என்று தொடங்கி, 'வாழ்வார்கழலே நமக்குக் கதி' என்று நூல் முடிகிறது. இதன் இறுதிப்பகுதி பின்வருவது :

தொண்டர்குழாம் சூழுமிந்தத் தொல்பதிகள் – கண்டும்
தொழுதும் வலஞ்செய்தும் சொல்லித் துதித்தும்
முழுதும் உணர்ந்தும் முறையே – எழுதுகலை
ஓதியும் வேதமுரைத்தும் உலகறியத்
தாதி னடிமைத் தலைநின்றும் – வேத
நிழலே சரணம் எனநினைந்து வாழ்வார்
கழலே நமக்குக் கதி.

மின்னு திகிரி வலவன் விசும்பெங்கும்
பன்னு திருப்பதிகள் பாவெல்லாம் – துன்னுகலை
கற்றார்கள் தொண்டர் கழற்கமலம் கால்பணியப்
பெற்றார் பெறுதார் பிறப்பு.

அரங்கத்தமுதனார் இத்திருப்பதிக் கோவை பாடினார் என்பது, வடிவழகிய நம்பிதாசர் பாடிய எம்பெருமானார் வைபவத்திலும் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது (775):

ஆங்கவர் தமிழ்வே தங்கள் அனைத்தையும் வடித்தசாரத்
தோங்கிய நூற்றந் தாதி உரைத்தனர் உலகம் உய்ய,
பாங்கின்நூற் றெட்ட தான திருப்பதி யடைவும் பாடித்
தேங்கமழ் பொழில்சூழ் பூதூர்த் தேவனார்கழற்கீழ் வாழ்ந்தார்.

108 திருப்பதியடைவில் இங்குச் சில வேறுபாடு காணப் படுகிறது. நடுநாட்டுப் பதிகளான திருஅயிந்தையும் கோவலும் தொண்டை நாட்டுப் பதிகளுடன் சேர்த்தெண்ணப்

பட்டன. கச்சிப்பவள வண்ணம் என்பது தனிப் பதியாகக் கூறப்படவில்லை: கச்சியுள் அடக்கிக் கூறப்பட்டதுபோலும். வடநாட்டுப் பதிகளுடன் திருநாட்டுத் திருப்பதியும் சேர்த்துக் கூறப்பட்டது.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்

வரலாறு

இவர் பெரிய திருமலை நம்பியின் புதல்வர் இருவருள் ஒருவர்; கிடாம்பியாச்சான் அத்தை புதல்வர். இவர் மற்றப் பிள்ளைகள் போலில்லாமல், இளமையிலேயே திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். எம்பெருமானார் வைபவத்தைப் பெரிய திருமலைநம்பி கேட்டு மகிழ்ந்திருக்கும் போது, இவரும் அவர் புகழையே செவிமடுத்தும் சொல்லியும் வந்தார். நம்பியும் இதுகண்டு மகிழ்ந்து இப் பிள்ளானை ஆச்சானுடன் எம்பெருமானார் தரிசனத்துக்கு அனுப்பி, அவரைத் திருமலை தொழ அழைத்து வருமாறு பணித்தார். எம்பெருமானாரும் பிள்ளானைப் பார்த்து மகிழ்ந்து ஆசீர்வதித்தார். பின்னர் அவர் திருமலையடைந்து பெரிய திருமலைநம்பியை வணங்கியபோது, அவர் பிள்ளானை எம்பெருமானாரிடம் ஒப்புவித்தார். அவரும் பெற்று விசேஷ உபதேசம் செய்தார். இவ்வாறு இவர் வளர்ந்துவர, நெடுநாள் சென்றபின் ஒருநாள், எம்பெருமானார் திவ்வியப் பிரபந்த அர்த்தங்களைத் தம் மனத்துள் சொல்லிக்கொண்டு தம் மடத்தினுள் உலாவுகையில், பிள்ளான் திறவுகோல் துவார வழியாகப் பார்த்து, உடையவர் செய்த அபிநயக்கிரமத்தால் இன்ன பாசுரம் என்று அறிந்து, "இப்போது திருமாலிருஞ் சோலைமலை என்றேன் என்ன என்ற திருவாய்மொழி அனுசந்தானமோ?" என்று விண்ணப்பம் செய்தார். கேட்ட எம்பெருமானார் மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து, பிள்ளானை வாரியணைத்து, பலருக்கும் அவருடைய திறமையைச்

சொல்லித் தமக்கு ஞானபுத்திரராக அவரைச் சுவீகரித் தருளினர்.[1]

திருவாய்மொழிக்கு இராமானுசர் ஒரு வியாக்கியானம் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணங்கொண்ட சீடர் சிலர், நேரில் சென்று இராமானுசரை வேண்டினல் செயல் முற்றுப் பெறுமோ பெருதோ என்று ஐயங்கொண்டு, பிள்ளான் வாயிலாகத் தங்களது எண்ணத்தை வெளியிட்டதாகக் குருபரம்பராப் பிரபாவம் கூறுகிறது. பிள்ளானும், இராமானுசரிடத்தில் சென்று தங்களது அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டருள, உடன் இராமானுசரும் "நாம் திருவாய் மொழி வியாக்கியானம் எழுதினல் பிற்பட்டோர் திருவாய் மொழிக்கு இவ்வளவுதான் பொருள் என்று கொண்டு விடுவார்கள். ஆகவே நாம் செய்தல் வேண்டாம்; நமக்குப் பதிலாக நீரே திருவாய்மொழிக்கு ஒரு வியாக்கியானம் செய்தருளும்" என்று பிள்ளானைப் பணித்தார். இந்நிகழ்ச்சி யிலிருந்து பிள்ளானுக்கு இராமானுசர் எத்துணை முதன்மை யளித்தார் என்று தெரிகிறது.

இவரது வாழ்க்கையில் மற்றொரு நாள் நடந்த நிகழ்ச்சி யால் இவர் இராமானுசரது உளக்கருத்தினை நன்கறிந்தவர் என்பது தெளிவாகும். ஒருநாள் இராமானுசர் பிட்சைபெறப் பெரியநம்பி திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினபொழுது, பெரியநம்பியின் புதல்வியான அத்துழாய், வாயிற்கதவைத் திறந்தாள். அப்போது அவள் கையிலிருந்த வளைகள் ஒலித்தன. அந்த நேரம் இராமனுசர் திருப்பாவைப் பாசுரங்களை அனுசந்தித்துக் கொண்டு வந்த இடம், 'செந்தாமரைக் கையால் சீரார் வளையொலிப்ப வந்து திறவாய்' என்பது. தாம் சொல்லவும் வாயில் திறக்கவும் கண்ட இராமானுசர், எல்லாவற்றையும் மறந்து, தமது

1 ஆந்திரபூர்ணர் என்ற வடுகநம்பி செய்த யதிராஜவைபவம் 65ஆம் சுலோகம்.

அனுசந்தானத்திற்கு நப்பின்னைப்பிராட்டியே வந்து சேவை செய்ததாக எண்ணி, அப்பெரு மகிழ்ச்சியில் மூர்ச்சை யாகிவிட்டார். இதனைக்கண்ட அருகிலிருந்த சீடர் அனைவரும் காரணம் தெரியாமல் சோகிக்க, அத்துழாயும் உள்சென்று தனது தகப்பனாரிடத்தில் இதனைத் தெரிவிக்க, அவரும் ஓடோடிவந்து அருகிலிருந்தவர்களை 'நேற்று ஸ்வாமி பிட்சை எடுத்துக் கொள்ளவில்லையோ?' என்று கேட்க, பிள்ளான் மட்டும், "அது அப்படியல்ல: 'உந்து மதகளிற்றன் ஓடாத தோள் வலியன்' என்ற பாசுரத்தில் 'வளையொலிக்க வந்து திறவாய்' என்ற தொடரின் பயன்" என்று விண்ணப் பித்தார். இந்நிகழ்ச்சி, பிள்ளான், இராமானுசர் இதயத்தை எவ்வளவு நன்கு அறிந்திருந்தார் என்பதைப் புலப்படுத்தும்.

பின்னர், பிள்ளான் நாலாயிரத்தில் பிரதானமான திருவாய்மொழிக்குத் தொண்டர்க்கு அமுது உண்ணலாம் படியும், புராண ரத்தினம்[1] போலவும், ஆறாயிரம் கிரந்தங் களால் ஒரு வியாக்கியானம் செய்தருளினார். அதைக் கண்டு மகிழ்ந்த எம்பெருமானார், அவருக்குத் திருக்குருகைப் பிள்ளான் என்று பெயரிட்டு அவ்வுரைக்கு பகவத் விஷயம் என்ற நாமமும் சூட்டி, 'நாம் செய்த ஸ்ரீ பாஷ்யத்தைப் போல இதுவும் காலட்சேபத்தில் வைக்கப்படுவதாக' என்று நியமித்தருளினர். உடையவர் இவரை 74 சிம்மாசனாதிபதி களில் முதல்வராயும், ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸ்ரீ பகவத் விஷய உப சிம்மாசனாதிபதி ஒருவரேயாயும் நியமித்தார். இவர் உடையவரின் ஞானபுத்திரர் என்ற காரணத்தால் அவரிடம் பெறுதற்கரிய பல சிறப்புக்களைப் பெற்றிருந்தார். அவர் தமது ஆராதனமான பேரருளாளரையும் ஹயக்கிரீவரையும் இவருக்குப் பிரசாதித்தருளி, தமது அந்திமதசையில் தமது பிரிவை எண்ணி வருந்திய முதலிகளுக்கு, 'பிள்ளான் இருக்க உங்களுக்குக் குறைவில்லை. பகவத் கைங்கரியங்களை

1 புராண ரத்தினமாவது விஷ்ணுபுராணம்; இது ஆறாயிரம் சுலோகம் கொண்டது.

நடத்திவாருங்கள்' என்று அறிவுறுத்திப் பிள்ளான் மடியில் தலைவைத்தபடியே திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார். உரிய காலத்தில் பிள்ளான் வழியாக, எங்களாழ்வான், நடாதூரம்மாள், சுருதிப் பிரகாசிகா பட்டர், கிடாம்பி அப்புள்ளான், வேதாந்த தேசிகர் என்ற வரிசையில் வடகலை வைஷ்ணவ பரம்பரை வளரலாயிற்று.

காலம்

இவர் கலியப்தம் 4163இல் பிறந்தார் (கி. பி. 1062). இவர் பிறந்தது திருமலை. பிள்ளைத் திருநாமம் குருகேசர். இவர் இராமானுசர் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளிய பிறகும் (1137) நெடுநாள் வாழ்ந்தவர் ஆதலால் இவருடைய காலம் 11ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியும் 12ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியும் ஆகும்.

நூல்கள்

பிள்ளான்செய்த நூல்கள் திருவாய்மொழி ஆறாயிரப்படி, பிள்ளான் ரகசியம் என்பன. இவர் பூதத்தாழ்வாருடைய இரண்டாம் திரு அந்தாதிக்குத் தமிழ்த் தனியன் ஒன்று செய்தார் என்று வழங்குவர் :

என்பிறவி தீர இறைஞ்சினேன் இன்னமுதா
அன்பே தகளி அளித்தானை – நன்புகழ்சேர்
சீதத்தார் முத்துக்கள் சேரும் கடல்மல்லைப்
பூதத்தார் பொன்னங் கழல்.

பிள்ளான் ரகசியம் வடமொழி நூல். ஆறாயிரப்படி குறித்துச் சில சொற்கள் கீழே கூறுகிறோம்.

ஆறாயிரப்படி

இவர் செய்த ஆறாயிரம் கிரந்தம்[1] கொண்ட திருவாய்மொழி வியாக்கியானத்துக்கு ஆறாயிரப்படி என்று பெயர்

1 கிரந்தம் என்பது வடமொழியில் ஒற்றெழுத்து நீக்கி 32 எழுத்துக்கொண்ட ஒரு செய்யுள் அளவு.

வழங்கும். வைணவ மரபில் இந்த நூல் முதல் முதலாக எழுதப்பட்ட உரைநடை நூல்; மணிப்பிரவாள நடையில் எழுதப்பட்டது. பின்வந்த நூல்களைவிட இந்த நூலில் வடமொழியே மிகுதி. இவருக்குமுன் எந்தச் சமயத்திலும் (வைணவம், சைனம், சைவம்) இவ்வாறு மணிப்பிரவாள நூலோ உரையோ எழுந்ததாகத் தெரியவில்லை. படி என்று நூலைக் குறிப்பிடும் மரபும் முதல் முதல் இந்த நூலுக்கே எழுந்தது. படி என்பது ஓர் அளவு: படி என்பது ஒரு கிரந்தம். இவருடைய நூலுக்குப் பிறகு, 9, 24, 36, 12 ஆயிரப்படிகள் திருவாய்மொழி வியாக்கியானங்களாக எழுந்திருக்கின்றன.[1] இவர் உரையே முதலில் எழுந்ததும் சுருக்கமானதுமாகும். இவ்வுரையில் ஈடுபட்ட மணவாள மாமுனிகள் இரண்டு பாடல்களால் இதைப் பெரிதும் போற்றுகிறார்.

முந்துறவே பிள்ளான் முதலானோர் செய்தருளும்
அந்த வியாக்கியைகள் அன்றாகில், – அந்தோ,
திருவாய் மொழிப்பொருளைத் தேர்ந்துரைக்க வல்ல
குருஆர்,இக் காலம் நெஞ்சே, கூறு.

தெள்ளாரும் ஞானத் திருக்குருகைப் பிரான்
பிள்ளான் எதிராசர் பேரருளால் – உள்ளாரும்
அன்புடனே மாறன் மறைப்பொருளை அன்றுரைத்தது
இன்பமிகும் ஆறா யிரம்.

இவ்வுரை இராமானுசர் கூறிய கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆகையால் இதனைப் பிள்ளான் தமது சொந்த நூலாகக் கருதவில்லை. இந்திய இலக்கியங்களில் ஆசிரியர் தமது நூலின் தொடக்கத்தில் மங்கள சுலோகங்களை இயற்றுவதுண்டு. ஆனால் ஆறாயிரப் படியில் மங்கள சுலோகங்கள் இல்லாமை, பிள்ளான்

1 இவற்றைக் குறித்த விளக்க அட்டவணையை எமது 13ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, பக்கம் 300 இல் விளங்கக் காணலாம்.

இதனைத் தம் சொந்தப் படைப்பாகக் கருதவில்லை என்பதை வலியுறுத்தும். இவர் உரையில் இராமானுசர் தம் நூல்களில் எழுதியுள்ள வடமொழித் தொடர்களை அப்படியே எடுத்து வைத்து எழுதுகிறார். ஆளவந்தாருடைய தோத்திர ரத்தினக் கருத்துக்களையும் எடுத்து அமைத்திருக்கிறார். சில பாட்டுக்களுக்குக் கருத்தைமட்டும் கூறுவார். சிலவற்றில் பதங்களுக்கு அன்னுவயம் காட்டி முடிப்பார். சில பாடல்களில் சுருக்கமாக ஒரே வரியில் உரை எழுதுகிறார். வடமொழித் தொடர்களைத் தமிழ் உருபுகளையும் வினைகளையும்கொண்டு முடிக்கிறார். அன்றியும் ஒவ்வொரு திருமொழியிலும் முன்வந்த பாசுரங்களோடு தொடர்புபடுத்தி எழுதுவது இவர் இயல்பு. ஒரு திருமொழியில் சில பாடல்களுக்கு விரிவான மேற்கோள்களைக் காட்டி மற்ற வற்றைச் சுருக்கிச் சொல்வதும் இவருடைய மற்றோர் இயல்பு. எடுத்துக்காட்டாக அஞ்சிறைய மடநாராய் என்ற (1. 4. 1) நன்கு தெரிந்த பாடலின் வியாக்கியானத்தை இங்குத் தருகிறோம்.

எம்பெருமானோடு கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, தன் முன்னே ஸம்ச்லேஷித்து வர்த்திக்கிற நாரைகளைக் கண்டு, தான் வ்யஸநாதிசயத்தாலே அறிவிழந்திருக்கையால், 'தன் வார்த்தைகளை அறியா' என்னுமிடத்தை விவேகிக்க மாட்டாதே, அவற்றினுடைய ஸம்ச்லேஷ ஸ்வபாவத்தைக் காண்கையாலே தன்னோபாதி அளவுடையவாகக் கொண்டு, அவற்றைக் குறித்து, தன்னளவிலே வார்த்தை சொல்லுகிற விடத்தில் சேவலைக்குறித்துச் சொல்லுகை ஈடல்லாமையால், அதைக்குறித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையையும், ஔசித்யத் தாலே பேடையை நோக்கி, 'நினைத்தவிடத்திலே நினைத்த போதே சொல்லுகைக்கீடான உபகரணங்களை யுடையையாய், ஸம்ச்லேஷத்தையே தாரகமாகவுடையையாய், துக்கா ஸஹிஷ்ணுவுமாயிருந்த நீ, பக்கலிலே க்ருபை பண்ணி, ஆச்ரி தருடைய ஸமஸ்த துக்க நிரஸந ஸ்வபாவனை பெரிய

திருவடியை திவ்ய வாஹநமாகவுடைய எம்பெருமானுக்கு என்விடு தூதாய்ச் சென்று என் திறத்தைச் சொல்லவேணும்' என்று அபேக்ஷித்து, பின்னையும் அவை போகாதிருந்தவாறே, 'சொன்ன வார்த்தையை அவன் அங்கீகரியாதொழியில் செய்வதென் ?' என்று போகாதிருந்தவனைக் கொண்டு, 'இப்படி ஆச்ரிதவத்ஸலனானவன் அங்கீகரியாதொழியுமோ? அவன் என் வார்த்தையை அங்கீகரியாதொழிகையாகிற வன்சிறையில் அவன் உங்களை வைக்கில் அத்தனையும் எனக்காகப் பட்டாலாகாதோ ?' என்றே செய்யவேணும் என்று சொல்கிறாள்.

இவர் முழுமையும் வடமொழியாகவே எழுதுகின்ற இடங்களை இங்குக் காட்டவில்லை. நல்ல தமிழிலும் எழுத வல்லவர் என்பதை ஓர் எடுத்துக்காட்டால் காட்டலாம். 'செல்வன் நாரணன் என்ற சொல் கேட்டலும்' என்ற (1. 10. 8) பாடல் :

இப்படி என்னுடைய அயோக்யதையைப் பார்த்து "அவன் திறத்துப்படுவேனல்லேன்" என்று இருக்கச் செய்தேயும், செல்வநாரணன் என்ற சொல்லைக் கேட்குமளவில் என்னுடைய சர்வகரணங்களும் என் வசமின்றியே இழுத்துக்கொண்டு அவன் பக்கலிலே விழாநின்றன ; நானும் அதிசபலனாய் 'எங்குற்றாய் எம்பெருமான் ?' என்று அவனை நாடுவன் ; இது என்ன ஆச்சரியம் ! இப்படி நான் அதிசபலனாய்த் தன்னை விடமாட்டாதொழிந்தால் அவன் என்னை விடலாமிறே ; அவன் என்னிற் காட்டிலும் அபிநிவிஷ்டனாய் என் பக்கலிலே அதிபஹுமானத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு என்னை விடுகிற்றிலன் ; நான் என் செய்வன் ? என்று நோகிறார்.

பாட்டின் சொற்களைவைத்தே இவர் எளிதாகப் பொருளை முடித்துக் காட்டுவதற்கு பின் வருவது ஓர் உதாரணமாகும். (5. 3. 10) :

யாம்மட லூர்ந்தும்எம் ஆழியங்கைப் பிரானுடை
தூமடல் தண்ணந் துழாய்மலர் கொண்டு சூடுவோம்,
யாம்மட மின்றித் தெருவு தோறுஅயல் தையலார்
நாமடங் காப்பழி தூற்றி நாடும் இரைக்கவே.

யாம்மடமின்றித் தெருவுதோறு அயலார் நாவுங்கூட நாடும் இரைக்க யாம் மடலூர்ந்தாகிலும் எம்மாயங்கைப் பிரானுடைத் தூமடல் தண்ணந்துழாய் மலர் கொண்டு சூடுவோம் என்கிறாள்.

சுருக்கமான உரைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு :

விட்டிலங்கு செஞ்சோதித் தாமரைபாதம் கைகள்கண்கள்
விட்டிலங்கு கருஞ்சுடர் மலையே திருவுடம்பு
விட்டிலங்கு மதியம் சீர்சங்கு சக்கரம்பரிதி
விட்டிலங்கு முடியம்மான் மதுசூதனன் தனக்கே. (2.7.5)

இப்படி என்னை வைஷ்ணவனுக்குகைக்குத் தன் அழகை உபகரணமாகக் கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்தருளினான் என்கிறார்.

அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார்

இராமானுசருடைய சீடராயிருந்த இவர் ஞானசாரம் பிரமேயசாரம் என்ற இரு வைணவ சமய நூல்கள் செய்தவர்.

வரலாறு

உடையவர் மிக்க விபவத்தோடு கோயிலில் எழுந்தருளி யிருந்த காலத்து, வடக்கே யக்ஞமூர்த்தி என்ற ஒரு பிராமணர் மிகச் சிறந்த கல்விமானாயிருந்தார். இவர் சகல சாஸ்திர பண்டிதராகி வித்தையாலும் சிஷ்ய சம்பத்தாலும் மிகுந்திருந்தார். காசியடைந்து கங்காஸ்நானம் செய்து, அங்குள்ள பண்டிதரையெல்லாம் வென்று, அங்கு உடைய வருடைய பெருமையைக் கேட்டுப் பொறாதவராய், அவருடன் வாதம் செய்து வெல்ல வேண்டும் என்று எண்ணி, அனேக

சாஸ்திரங்களைச் சுமை சுமையாகக் கட்டி எடுப்பித்துக் கொண்டு, தென்னாடு வந்து மிக்க ஆடம்பரத்தோடு உடைய வரைக் கண்டு தம்மோடு தர்க்கிக்க வேண்டுமென்று அழைத்தார்.

அவரும் இதற்கிசைந்து, "நீர் தோற்றால் என்ன செய்வீர்?" என்று கேட்டார். "நாம் தோற்றால் உம்முடைய திருவடி நிலையைச் சுமந்து உம் பெயரையிட்டுக் கொண்டு உம்முடைய மதத்திலும் பிரவேசிக்கக் கடவோம். நீர் தோற்றால் என்ன செய்வீர்?" என்று அவர் கேட்க, உடையவர், "நான் தோற்றால் கிரந்த சந்நியாசம் செய்து கொள்ளக் கடவேன்" என்றார். அதன்மேல் இருவரும் 18 நாள் வரையறை செய்துகொண்டு ஒருவருக்கொருவர் தோலாமல் மத்த யானைகள் எதிர்க்குமாப் போலத் தர்க்கித்து வந்தார்கள்.

17ஆம் நாள், யக்ஞமூர்த்தியினுடைய யுக்தி பலத்தினாலே உடையவருக்கு ஒன்றும் தோன்றாதபடி நிற்க, யக்ஞமூர்த்தியும், தமது வெற்றி தோற்றும்படி எழுந்து, "நாளை வாரும்" என்று அவரை அனுப்பி வைத்தார். அவரும் திரும்பி வந்து மிக்க வருத்தத்தோடு, "ஆழ்வார் தொடங்கி ஆளவந்தார் அளவாக ஓரான் வழியால் விளங்கி வந்த இந்த வைணவ தரிசனம் இன்று என்னாலே தோறகக் கடவதோ?" என்று வருந்திப் பேரருளாளப் பெருமாளிடம் சென்று முறையிட்டார்.

அவருடைய கனவில் பெருமாள் தோன்றி, "இளையாழ்வீர், நீர் கலங்குவானேன்? சமர்த்தனாயிருப்பான் ஒரு சிஷ்யனை உமக்கு உண்டாக்கித் தந்தோம். உமக்கு பரமாசாரியரான ஆளவந்தார் சொல்லிய அகண்ட மாயா வாத கண்டனத்தைச் சொல்லி வெற்றி பெறுவீராக" என்று கூறினார். அவ்வாறே துணிந்து அவர் மறுநாள் சபைக்கு எழுந்தருளியபோது, அவருடைய நடையின் கம்பீரத்தையும்

அவருடைய சந்தோஷத்தையும் கண்டு, சிறந்த வித்துவானாகிய யக்ஞமூர்த்தி அஞ்சி, அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி, "தங்களுக்கு இப்போது தெய்வ அனுகூலம் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று அறிகிறேன். அதனாலே நான் தங்களுக்குத் தோற்றேன்" என்று கூறினார். கூறி, அவருடைய உபதேசத்தைப் பெற்றுத் தம்முடைய ஏக தண்டத்தை முறித்தெறிந்து, அவரிடம் திரிதண்டமும் காவியுடையும் பெற்றுச் சீடரானார். உடையவர், தம்முடைய பெயரையும் தமக்குக் கனவில் அருள்செய்த பேரருளாளப் பெருமாள் பெயரையும் சேர்த்து, 'அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார்' என்று இவருக்குப் பெயரிட்டார். பின்னர் திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி நாலாயிரம் முடிய இவருக்கு ஓதுவித்து, சகல கிரந்தங்களையும் பிரசாதித்தார். பின்னர் தம்மை அடிபணிந்த அனந்தாழ்வான், எச்சான், தொண்டனூர் நம்பி, மருதூர் நம்பி முதலியோரை இவரையே குருவாய்க் கொள்ளும்படியும் சேர்ப்பித்தார்.

பின்னொரு சமயம் வெளியூர் வைணவர் இருவர் கோயிலையடைந்து "எம்பெருமானார் மடம் எங்கே?" என்று விசாரித்தபோது, அங்குள்ளார் "எந்த எம்பெருமானார்?" என்று கேட்டார்கள். காரணம், உடையவராகிய எம்பெருமானார்–அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் என்ற இருவர் பெயராலும் மடங்கள் தனித்தனி இருந்தமை. இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அருளாளப்பெருமாள், 'இப்படி நம்மைப் பிரித்துச் சொல்லுதல் தகாது' என்றுணர்ந்து, தம்முடைய மடத்தை இடித்துவிட்டு, உடையவர் திருவடிகளில் கணமும் பிரியாது நித்தியகைங்கரியம் செய்துகொண்டு இருக்கலானார்.

இவர் வடிவில் சிறியவர் என்று இராமானுசர் கூறியிருக்கிறார். இவரைத் தம் திருவாராதனமான பேரருளாளரைத் திருவாராதனம் பண்ணிக்கொண்டிருமென்றும் நியமித்தார்.

நூல்

இவர் ஞானசாரம் பிரமேயசாரம் என்று இரு தமிழ் நூல்கள் செய்திருக்கிறார். இரு நூல்களையும் உடையவர் திருக்கண் சாத்தியருளி அங்கீகரித்தார். **ஞானசாரமாவது** *40 வெண்பாக்களும் ஒருதனியனும் கொண்டது. இது திருமால் திருவடிகளைப் பற்றிக்கொண்டால் நிச்சயம் வீடருளுவான் என்று கூறுவது. இதற்குப் பாடல்தோறும் சாத்விகதந்திரம், பௌஷ்கர சங்கிதை, ஜயசங்கிதை, சனற்குமார சங்கிதை, பிரமாண்டபுராணம், இராமாயணம், பாரதம், கீதை, பாகவதம், முகுந்தமாலை முதலிய பல வடமொழி நூல்களிலிருந்து மணவாளமாமுனிகள் ஆதாரம் உரைத்திருக்கிறார். பின்வருவன இந்நூற் பாடல்களுக்கு எடுத்துக்காட்டு :*

வண்டு படிதுளப மார்பனிடைச் செய்தபிழை
உண்டு பலஎன்று உணர்ந்தனரேல், – தொண்டர்செயும்
பல்லா யிரம்பிழைகள் பார்த்திருந்தும், காணும்கண்
இல்லா தவன்காண் இறை. 24

வேதமொரு நான்கின் உட்பொதிந்த மெய்ப்பொருளும்
கோதில் மனுமுதல்நூல் கூறுவதும் – தீதில்
சரண கதிதந்த தன்னிறைவன் தாளே
அரணாகும் என்னும் அது. 31

தொண்டர் பிழை காணும் கண் இல்லாதவன் இறை! – என்ன அரிய பக்தி! ஞானசாரத்தைச் சிறப்பித்து இவரைப் போற்றுகின்ற ஒரு தனியன் பின் வருவது :[1]

அருளார் கருங்குழல் தோகையர் வேல்விழி யில்துவளும்
மருளாம் வினைகெடு மார்க்கம்பெற்றேன் மறைநான்கும் சொன்ன
பொருள்ஞான சாரத்தைப்புந்தியிற்றந்தவன்,பொங்கொளிசேர்
அருளாள மாமுனி அம்பொற் கழல்கள் அடைந்தபின்னே.

பிரமேயசாரம் *என்பது, பத்து வெண்பாவும் ஒரு தனியனும் கொண்டது. இறைவனருளைப் பெறுவதற்கு*

1 *ஏட்டுப்பிரதி.*

வழி கருமமும் ஞானமும் அல்ல, சுவதர்மமாகிய பாகவத சேவையே என்று உணர்த்துவது. ஞானசாரத்தைப் போலன்றிப் பிரமேயசாரத்தின் பொருள் எளிதில் உணரக் கூடியதன்று. பின் வருவது இந்நூலின் பாடலில் ஒன்று:

இறையும் உயிரும் இருவர்க்கு முள்ள
முறையும் முறையே மொழியும் – மறையும்
உணர்த்துவா ரில்லாநா ளொன்றல்ல ஆன
உணர்த்துவார் உண்டான போது. 10

இவ்விரு நூல்களும் அழகான தமிழில் சுவைபடச் செய்யப்பட்டுள்ளவை. இவற்றை நோக்கும்போது, அக்காலத்திலிருந்த வைணவ ஆசாரியர் உண்மையிலேயே நல்ல தமிழ்ப்புலமை பெற்றிருந்தார்களென்றும், வடமொழியில் நூல் செய்தால்தான் சிறப்பு, தமிழில் செய்தால் இழிவு என்ற அக்காலப் பிராமணர்களுடைய கொள்கையின்படி வடமொழியில் நூல் செய்தார்கள் என்றுமே கருதவேண்டியிருக்கிறது.

பட்டர்

கூரத்தாழ்வார் ஆண்டாள் இருவருடைய குழந்தையாகப் பட்டர் கலி ஆண்டு 4424இல் பிறந்தார் (கி. பி. 1123). இவர் பிறந்த நாள் நம்மாழ்வார் பிறந்த வைகாசி விசாகத்தை அடுத்த நாள். இவரோடு பிறந்த பிள்ளை ஸ்ரீராமப்பிள்ளை என்பவர். இராமானுசர் தம் சீடரான எம்பாரைக் கொண்டு இவ்விரு குழந்தைகளையும் எடுத்துவரச்செய்து மூத்தவனிடம் விளங்கிய பேரொளியை உணர்ந்து பராசரபட்டர் என்றும் இளையவரை வேதவியாசபட்டர் என்றும் பெயர்சூட்டினர். பராசரர் பிற்காலத்தில் பெரியபட்டர் என்றும் பட்டர் என்றும் வழங்கப்பட்டார். இளையவர் பிற்காலத்தில் ஸ்ரீராமப்பிள்ளை என்று வழங்கப்பட்டார். பட்டருடைய சிறுபருவத்தைக் குறித்த கதைகள் பல. ஒருசமயம் இவர்

தெரு மணலில் விளையாடியபோது, தெருவில் விருதுகாளங்களோடு சிவிகையில் வந்த ஸர்வக்ஞ பட்டரைத் தடுத்து, கையில் புழுதியை அள்ளி, "இது எவ்வளவு மண்?" என்று கேட்டார். ஸர்வக்ஞர் விடைகூறமுடியாமல் விழிக்க, இவர் "ஒரு கைப்பிடி மண்" என்று சொல்லி அவரைப் பரிகசித்தாராம். இவருக்கு எம்பார் மந்திரங்களை உபதேசித்தார்.

இவருடைய கீர்த்தி விளங்கிவரும் காலத்தில் வடநாட்டிலிருந்து மாதவசூரி என்ற வேதாந்தி அனைவரையும் தர்க்கத்தில் வென்று மிக்க சிறப்போடு திருவரங்கம் வந்தார். அவரைப் பட்டர் சென்று பார்த்து வெற்றிகொண்ட செய்தியை நஞ்சீயர்[1] வரலாற்றால் அறியலாம். தோற்ற அந்த வேதாந்தியே இவருடைய மாணாக்கராகி நஞ்சீயர் என்று பெயர்பெற்றார். பட்டர் திருநெடுந் தாண்டக வியாக்கியானத்தில் மிகவும் வல்லவர். அதிலும் சிறப்பாக 21ஆவது பாடலாகிய 'மைவண்ண நறுங்குஞ்சிக் குழல் பின் தாழ' என்ற பாடலுக்கு மிகவும் விரிவாகப் பிரசங்கம் செய்வாராம். இதைச் சொல்லியே இவர் வேதாந்தியை வென்றார் ஆனபடியால், இவ்வொரு பகுதிமட்டும் இன்று கிடைக்கிறது, ஏனைய பகுதிகள் கிடைக்கவில்லை.

ஆளவந்தார் திருநாடு அலங்கரித்தபிறகு இராமானுசர் அவர் உடலைச் சென்று கண்டபோது, கைவிரல்கள் மூன்று மட்டும் மடங்கி இருக்கக் கண்டு, 'வியாச பராசரரிடத்திலே நன்றி பாராட்டும் முறையில் ஒரு சீடரை வளர்க்கவேண்டும் என்பதும், நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி வியாக்கியானம் எழுதவேண்டும் என்பதும், வியாச சூத்திரங்களுக்கு விசிட்டாத்வைத பரமாக ஒரு வியாக்கியானம் எழுத வேண்டும் என்பதும் ஆளவந்தாருடைய விருப்பங்கள்,

1 எமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 13ஆம் நூற்றாண்டு, பக்கம் 309 - 315.

அவை நிறைவேருமையால் விரல்கள் மடங்கி இருந்தன' என்று கேட்டறிந்து, அவ்விருப்பங்களைத் தாம் நிறைவேற்றுவதாக உறுதிகூறவே, விரல்கள் நிமிர்ந்தன என்பது இராமானுசர் வரலாறு. அந்த நினைவினுல் அவர் கூரத்தாழ்வார் புதல்வருக்குப் பராசரபட்டர் என்று பெயரிட்டு இவரைக்கொண்டு விஷ்ணு சகஸ்ரநாம பாஷ்யம் செய்வித்தார்.

பட்டர் அனேக வடமொழி நூல்கள் செய்து, திருவாய்மொழி போற்றி வளர்த்த செவிலித்தாயாகிய இராமானுசர் புகழைப் பரப்பிவந்து, இளம்பருவத்திலேயே கபாலம் வெடித்துத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினுர். 28 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார் என்பது வரலாறு. இவர் பாடிய திருவாய்மொழித் தனியன்கள் இரண்டு குறிப்பிடத்தக்கன :

வான்திகழுஞ் சோலை மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல்
ஆன்ற தமிழ்மறைக ளாயிரமும், — ஈன்ற
முதற்ருய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த
இதத்தாய் இராமா னுசன்.

மிக்க இறைநிலையும் மெய்யாம் உயிர்நிலையும்
தக்க நெறியும் தடையாகித் — தொக்கியலும்
ஊழ்வினையும் வாழ்வினையும் ஓதுங் குருகையர்கோன்
யாழினிசை வேதத் தியல்.

கைசிக புராண உரை

பட்டர் வராக புராணத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள கைசிக புராணம் என்ற 92 சுலோகங்களுக்குத் தமிழ் உரை எழுதினுர். திருக்குறுங்குடி என்ற தென்னுட்டுத் தலத்தில் நம்பாடுவான் என்ற பாணன் ஒருவன் அதிகாலையில் கைசிகம் என்ற பண்ணை நம்பி சந்நிதியில் பாடி ஒருநாள் பாடின ஒரு பாட்டின் பலத்தால் ஒரு பிரமராக்கதன் தேவனுகச் செய்த வரலாற்றைக் கூறுவது. எடுத்துக்காட்டாக இதில் ஒரு பகுதி மட்டும் தருகிருேம். 'நமக்குப் பாடுவான் பெறும்

பேறு சொல்கிறோம்; யாவனொருவன் கார்த்திகை மாசத்துச் சுக்லபக்ஷ த்வாதசியன்றைய தினம் நம்முடைய சந்நிதி முன்பேவந்து இந்தக் கைசிக மாஹாத்மியத்தை வாசிக்கிறான், யாவனொருவன் கேட்கிறான் — அவர்களும் ‘சூழ்ந்திருந் தேத்துவர் பல்லாண்டே’ என்றும் ‘ஏதத் ஸாம காயந் நாஸ்தே’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே நமக்குப் பல்லாண்டு பாடிக்கொண்டு ஆத்மானுபவம்பண்ணிக்கொண்டிருப்பார்கள் காணும் — என்று நாச்சியாரைப் பார்த்துப் பெருமாள் அருளிச் செய்தார். இப்படி அருளிச் செய்த வார்த்தையைக் கேட்டு, நாச்சியாரும் ப்ரளயார்ணவத்திலுண்டான இளைப் பெல்லாம் தீர்ந்து இக்கரணரூபமா யிருப்பதொரு உபாய வைபவ மிருந்தபடி யென் என்று க்ருதார்த்தையானாள்.’

மைவண்ண நறுங்குஞ்சி வியாக்கியானம்

இது முன்னமே குறிப்பிடப்பட்டது. இந்தத் திருமங்கை யாழ்வார் பாடல் ஒன்றுக்கு மட்டும் பட்டருடைய வியாக்கியானம் கிடைத்துள்ளது. இது 800 கிரந்த அளவு என்று சொல்வார்கள். அச்சிட்ட டெம்மி அளவுள்ள புத்தகத்தில் இதுமட்டும் 38 பக்கம் உள்ளது. அதில் சில பகுதியை மட்டும் கீழே தருகிறோம்.

மைவண்ண நறுங்குஞ்சியித்யாதி—நாயகனோடே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமல் நோவு படுகிறாளொரு நாயகி, உபாயத்தாலே உபவநத்திலே பூக்கொய்யவென்று புறப்பட, நாயகனும் வேட்டைக்கென்று வர, அங்கே உபயம் பலித்து ஸம்ச்லேஷம் ப்ரவிருத்தமாய் நாயகனும் போனவளவிலே, இத்தைக் கடைப்பிடித்துத் தலைக்காவலாக நின்ற தோழி வந்து கிட்டி, ‘அவன் செய்த படியென்’ என்று கேட்க; அவளுக்கு, ப்ரவிருத்தமான படியை நாயகி சொல்லுகிறாள் இப்பாட்டால்.

சிலையே துணையா — இவ்விடத்தில் பிரிநிலையாலே ‘கொங்குண் வண்டே கரியாகிவந்தான்’ என்னுமாபோலே

போகத்துக்கு வருகிறவர் ஊரைத் திரட்டிக்கொண்டு வாராதே வில்லே துணையாகக் குறியுடைமையோடே வந்தார் காண். சிலையே துணையா ஆயுதச்சாலை போலே சொட்டை, சுரிகை தொடக்கமான கருவிகளெல்லாம் கட்டிச் சுமவாதே வில்லொன்றையே கொண்டுவந்தார் காண், போகத்துக்கு வருகிறவர் ஸ்ரக்சந்தந தாம்பூலாதிகளான போகோப கரணங்களோடே வருமித்தனை போக்கி, வில்லுத்தானென் னென்னில்; பூர்வஸம்ச்லேஷத்துக்குத் தாய்மார்கிற விடறு கட்டைகளாலே சில விரோதம் பிறந்து இன்னும் அடி தொடங்கி ஹ்ருதயபரீக்ஷை பண்ணவேண்டு மாகையாலே, அதுவும் ஸ்வயம் தௌத்யத்திலேயிழிந்து, அதுக்கு அவகாசம் பாஹ்யோத்யாநத்திலே நானும் தோழிமாரும் பூக்கொய்கிற விடத்திலே தாமும் வேட்டைக்கென்று ஏகாந்தமாக வரவேண்டி அதுக்கு வில்லபேக்ஷிதமாகையாலே கொடு வந்தார் காண்; அன்றியிலே, சிலையே துணையா என்று 'வில்லிறுத்து மெல்லியல் தோள் தோய்ந்தாய்' என்றபடியே ஒருவில்லை வாங்கவேண்டுகையாலே, கொடுவந்தாராகவுமாம்.

அன்றிக்கே, சிலையே துணையா என்று – 'ஹதாந்யே கேந ராமேண மாநுஷேண பதாதிநா சதுர்த்தச ஸஹஸ்ராணி ராக்ஷஸாம்பீமகர்மணாம்' என்று–பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸரைத் தாமொருவருமே கொன்று வென்றி கொள்ளுகிற விடத்தில் தம்பியாரும் பிராட்டிக்குக் காவலாய் நிற்க அத்தனி வீரத்துக்குத் துணையாய் நின்று நிறுத்தறுத்துக் கொடுத்த தனி வில்லாகையாலே அத்தைக் கொடுவந்தாராகவுமாம். அன்றிக்கே, சிலையே துணையா என்று அவஷ்டப்ய சதிஷ்டந் தம் ததர்சதநுரூர்ஜிதம் என்கிறபடியே, என்னைப் பிரிந்த தளர்த்திக்குத் தமக்கு ஊன்றுகோலாகக் கொண்டு வந்தாராகவுமாம். அன்றிக்கே, சிலையே துணையா என்று – இது இப்படி துணைப்படுக்கைக்குக் காரணம் ப்ராவண்யமும் குணவத்தையுமிறே, மற்றுமுள்ளவற்றிற் காட்டில் ஏற்றம் வில்லுக்கென்கிருளாகவுமாம். அன்றிக்கே,

குணவிசிஷ்ட வஸ்துவுக்கு குணவிசிஷ்ட வஸ்துவிறே துணையாயிருப்பதென்கிருளாகவுமாம்.

குறிப்பு: பட்டர் 70 சுலோகம் கொண்ட திருமஞ்சன கட்டியமொன்று செய்திருந்தாராம். காலக்கிரமத்தில் அவர் குடும்பத்தார் பல பிரிவினராய்ப் பிரிந்தபோது, ஏடுகளையும் பிரித்துக்கொண்டார்கள்! ஒவ்வொரு பிரிவினரிடமும் சில ஏட்டிதழ்கள் பிரிந்துவிட்டன. முழுக்கட்டியம் இன்று கிடைப்பதில்லை; சிலரிடம் சிலசில பாடற் பகுதிகள் மட்டும் கிடைக்கின்றன என்று சொல்வர்.

தனியன் பாடிய ஆசிரியர்

நாதமுனிகள் நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தங்களைக் கண்டுபிடித்துப் பிரசாரம் செய்த காலம் முதல், வைணவ சமயத்தில் தோன்றிய அடியவர்களும் ஆசாரியர்களும் தத் தமக்கு விருப்பமான ஓர் ஆழ்வாரையும் அவர் நூலையும் சிறப்பித்துப் பாடல் பாடியிருக்கிருர்கள். சிறப்புப் பாயிரம் எனச் செய்த இப்பாடல்களைத் தனியன் என்று கூறுவது வைணவ மரபு. நாதமுனிகளே இவ்வாறு மதுரகவியையும் பெரியாழ்வாரையும் குறித்துப் பாடினர் என்று வரலாறு உண்டு. குறிப்பிட்ட ஆசிரியர் தம் பெயரால் வழங்கும் இந்தப் பாடலைப் பாடினரா இல்லையா என்று உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது. இப்பாடல்கள் இந்த முறையில் சம்பிரதாயமாக நெடுங்காலமாய் வழங்கி வருகின்றன. வைணவ சமயத்தார் தங்கள் நூல்களை நன்கு போற்றி வந்திருக்கிருர்கள். அவர்கள் சம்பிரதாயத்தை நழுவவிடாமல் நன்கு காப்பாற்றுபவர்கள். ஆதலால் இப்பாடல்களின் வரலாறு பொதுவாக உண்மை என்றே நாம் கருதவேண்டும். இந்த முறையில் கிடைக்கிற பாடல்கள் வெண்பா அல்லது கட்டளைக் கலித்துறையாகவே உள்ளன. கிடைக்கிற பாடல்களின் தொகை சுமார் 50 இருக்கும். இவை பெரும் பான்மை 10 – 12 நூற்ருண்டுகளில் பாடப்பெற்றவை.

இவைகளில் இந்த நூற்றாண்டுக்குரிய தனியன் பாடல்களைப் பாடிய ஆசிரியர்களைப் பற்றித் தெரிந்த அளவு இங்கே சொல்வது பொருத்தம்.

ஆழ்வான் *1031 – 1136*

கூரத்தாழ்வான்; இவர் முன் குறிப்பிட்ட பட்டருடைய தந்தை. கூரம் என்ற ஊரில் பிறந்தவர். இராமானுசருடைய பிரதான சீடர். இவருடைய கண்ணைச் சோழ மன்னன் பறிக்கச்செய்தான் என்பது வைணவக் கதை. பல வடமொழி நூல்கள் செய்தவர். இவருடைய மாணுக்கரே திருவரங்கத்தமுதனர். திருமங்கையாழ்வாருடைய பெரிய திருமொழிக்கு இவர் தனியன் பாடினர் :

நெஞ்சுக் கிருள்கடி தீபம், அடங்கா நெடும்பிறவி
நஞ்சுக்கு நல்ல அமுதம், தமிழநன் னூல்துறைகள்
அஞ்சுக் கிலக்கியம், ஆரண சாரம், பரசமயப்
பஞ்சுக் கனலின் பொறி, பரகாலன் பனுவல்களே.

தமிழநன்னூல் துறைகள் அஞ்சு என்பதை ஐந்திலக்கணம் என்று கருதுவர்.

முதலியாண்டான் *1019 – 1124*

இவர் இராமானுசரது சகோதரி புதல்வர். செல்வம் மிக்கவர். இராமானுசருடைய மாணுக்கர். இவர் புதல்வர் கந்தாடையண்ணன், ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் இராமானுசருக்கு விக்கிரகம் அமைத்தவர். (இவர் புதல்வரே நம்பிள்ளை வரலாற்றில் காணும் தோழப்பர்.) முதலியாண்டான் பாடியது, பொய்கையாழ்வாருடைய முதல் திருவந்தாதிக்குத் தனியன் :

கைதைசேர் பூம்பொழில்சூழ் கச்சிநகர் வந்துதித்த
பொய்கைப் பிரான்கவிஞர் போரேறு – வையத்து
அடியவர்கள் வாழ அருந்தமிழ் நூற்றந்தாதி
படிவிளங்கச் செய்தான் பரிந்து.

எம்பார் *1026 – 1131*

இவர் எம்பெருமானாரின் சிறிய தாயாருடைய புதல்வர். கோவிந்த பட்டர் என்பது பெயர். கங்கையில் நீராடிய போது கையில் ஒரு லிங்கம் வந்துசேரக் காளத்தியில் அதைவைத்துச் சிவலிங்க பூசை செய்துவந்தார். மாமனாகிய திருமலை நம்பியால் வைணவராகி, இராமானுசர் சீடராயும் அவருக்கு அடுத்த ஆசாரியராயும் வாழ்ந்தார். இவர் செய்த பெரிய திருமொழித் தனியன் பின் வருவது :

எங்கள் கதியே, இராமா னுசமுனியே,
சங்கை கெடுத்தாண்ட தவராசா, – பொங்குபுகழ்
மங்கையர்கோ னீந்த மறையாயிரம் அனைத்தும்
தங்குமனம் நீஎனக்குத் தா,

சீராமப்பிள்ளை *1123*

இவர் பட்டருடைய தம்பி. கூரத்தாழ்வார் புதல்வர். இவர் திருமழிசையின் நான்முகன் திருவந்தாதிக்குத் தனியன் பாடினார் :

நாரா யணன்படைத்தான் நான்முகனை, நான்முகனுக்
கேரார் சிவன்பிறந்தான் என்னும்சொல், – சீரார்
மொழிசெப்பி வாழலாம் நெஞ்சமே, மொய்பூ
மழிசைப் பரனடியே வாழ்த்து.

கிடாம்பியாச்சான் *1058 – 1158*

இவர் காஞ்சியில் பிறந்தவர். பெரியதிருமலைநம்பியின் மருமகன். திருக்கோட்டிநம்பியின் நியமனத்தால் உடையவருக்குச் சமையல் செய்துவந்தார். இவர் நம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்துக்குத் தனியன் செய்தார்.

கருவிருத் தக்குழி நீத்தபின் காமக் கடுங்குழிவீழ்ந்து
ஒருவிருத் தம்புக் குழலுறு வீருயி ரின்பொருள்கட்கு,
ஒருவிருத் தம்புகு தாமல் குருகையர் கோனுரைத்த
திருவிருத் தத்தோ ரடிகற் றிரீர்,திரு நாட்டகத்தே.

அனந்தாழ்வான் *1055 – 1205*

இவர் திருமலையில் ஓர் ஏரி கட்டியபோது மணல் சுமந்து கொண்டிருக்க, பெருமாள் ஒரு சிறுவனுக இவருடைய கூடையை வாங்கப் புக், 'என் ஜீவனத்தை ஏன் கெடுக்கிருய்? நீயும் ஒன்றெடுத்துச் சும' என்ருர். பின்னர் இவர் மனைவி கர்ப்பவதி மண் சுமந்து கொண்டுவர, அவளுக்கு உதவியாக அதே சிறுவன் உதவி செய்வது கண்டு, இவர் கொட்டெடுத் தடிக்கத் திருவேங்கடத்தான் ஓடி மறைந்தான். ஒருநாள் திருவேங்கடமுடையான் அழைக்க, ஆசாரிய நியமனமான கருமுகைமொட்டு வெடியா நிற்பதால் வரமுடியாதென்கிருர். அதன்மேல் பெருமாள் 'உம்மை இங்கிருந்து போகச் சொன்னுல் என்ன செய்வீர்?' என்று கேட்க இவர் 'பரன் சென்று சேர் திருவேங்கடம்' என்ற பாசுரத்தைச் சொல்லி, 'நீர் நேற்று வந்தீர், நான் இன்று வந்தேன், அவ்வளவே நமக்குள் வேறுபாடு' என்ருராம்! இவர் பாடிய திருவாய்மொழித் தனியன் :

ஏய்ந்த பெருங் கீர்த்தி இராமா னுசமுனிதன்
வாய்ந்தமலர்ப் பாதம் வணங்குகின்றேன், – ஆய்ந்தபெரும்
சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ்வே தந்தரிக்கும்,
பேராத வுள்ளம் பெற.

பிள்ளை திருநறையூர் அரையர்

இவர் திருநாராயணபுரத்தில் பெருமாளைச் சேவிக்கச் சென்ற சமயம் விரோதிகள் கோயிலுக்கு நெருப்புவைக்க, பெருமாளுக்கு ஏற்பட்ட ஆபத்தைக் கண்டு பெருமாளைக் கட்டிக்கொண்டு உயிர் நீத்தவர். இராமானுசரின் சீடர். திருமங்கையாழ்வாரின் திருமடல் இரண்டுக்கும் இவர் தனியன் செய்தார் :

முள்ளிச் செழுமலரோ தாரான் முளைமதியம்
கொள்ளிக் கென்னுள்ளம் கொதியாமே – வள்ளல்
திருவாளன் சீர்க்கலியன் கார்க்கலியை வெட்டி
மருவாளன் தந்தான் மடல்.

பொன்னுலகில் வானவரும் பூமகளும் போற்றிசெய்யும்
நன்னுதலீர் நம்பி நறையூரர் – மன்னுலகில்
என்நிலைமை கண்டும் இரங்காரே யாமாகில்
மன்னு மடலூர்வன் வந்து.

சோமாசி யாண்டான்

இவரும் இராமானுசரின் சீடருள் ஒருவர். இவர் செய்தனவாக இரு தனியன்கள் – முதலாவது பெரிய திருமொழிக்கும், மற்றது இராமானுச நூற்றந்தாதிக்கும் வழங்குவதுண்டு; இவை சந்தேகத்துக்கிடமானவை என்பர்.

மாலைத் தனியே வழிபறிக்க வேணுமென்று
கோலிப் பதிவிருந்த கொற்றவனே – வேலை
அணைத்தருளுங் கையால் அடியேன் வினையைத்
துணித்தருள வேணும் துணிந்து.

சொல்லின் தொகைகொண் டுனதடிப் போதுக்குத் தொண்டு செய்யும்
நல்லன்ப ரேத்தும்உன் நாமமெல் லாம்என்றன் நாவினுள்ளே
அல்லும் பகலும் அமரும் படிநல்கு, அறுசமயம்
வெல்லும் பரம இராமா னுச,இதுஎன் விண்ணப்பமே.

வேதப்பிரான் பட்டர்

இவர் வரலாறு விளங்கவில்லை. இவர் இராமானுச நூற்றந்தாதிக்குத் தனியன் பாடியிருத்தலால் இந்த நூற்றாண்டென்று கருதுகிறோம். இவர் ஆண்டாளைக் குறித்துப் பாடிய தனியன்கள் :

கோதை பிறந்தவூர், கோவிந்தன் வாழுமூர்,
சோதி மணிமாடம் தோன்றுமூர், – நீதியால்
நல்லபத்தர் வாழுமூர், நான்மறைக ளோதுமூர்,
வில்லிபுத்தூர் வேதக்கோன் ஊர்.

பாதகங்கள் தீர்க்கும், பரமனடி காட்டும்,
வேதம் அனைத்துக்கும் வித்தாகும்; – கோதைதமிழ்

ஐயைந்தும் ஐந்தும் அறியாத மானிடரை
வையம் சுமப்பதுவும் வம்பு.

பின்வரும் இரண்டும் அவ் அந்தாதிக்குரியவை :

முன்னை வினையகல மூங்கிற் குடியமுதன்
பொன்னங் கழற் கமலப் போதிரண்டும் – என்னுடைய
சென்னிக் கணியாகச் சேர்த்தினேன், தென்புலத்தார்க்
கென்னுக் கடவுடையேன் யான்.

நயந்தருபே ரின்பமெல்லாம் பழுதென்று நண்ணினர்பால்
சயந்தரு கீர்த்தி இராமா னுசமுனி தாளிணைமேல்
உயர்ந்த குணத்துத் திருவரங்கத்தமுது ஓங்கும்அன்பால்
இயம்பும் கலித்துறை யந்தாதி ஓத இசைநெஞ்சமே.

பிள்ளை உறங்காவில்லிதாசர்

தாழ்ந்த குலத்தினரான இவரும் இவருடைய மனைவி பொன்னுச்சியும் இராமானுசரால் ஆட்கொள்ளப்பெற்றனர். பக்தியிலும் பிரபத்தியிலும் ஈடில்லாதவர்கள். உறையூரில் சோழனிடம் சேவகம் செய்த வில்லிகள் மூவரில் இவர் முதன்மையானவர். தம் மனைவியின் உடலழகில் ஈடுபட்டு அவள் வெயிலில் வாடக்கூடாது என்று குடைபிடித்த இவரை எம்பெருமானார் திருவரங்க நாதன் அழகில் ஈடுபடும்படி செய்தார். இவருக்கு, பின்னர் உடையவர் கருவூலம் காக்கும் தொழில். அரசனிடம் பெற்ற ஊதியம் ஆயிரம் பொன்னையும் விரலால் கூடத் தொடாமல் எம்பெருமானாரிடம் சமர்ப்பித்து வந்தார். இவருடைய பெருமையைக் காட்ட எம்பெருமானார் செய்த விளையாட்டுக்கள் பல. நீராடிப் புனிதமாய் வரும் போது இவருடைய திருமேனி தீண்டுதலால் தமக்குக் காய சுத்தி கிடைக்கிறது என்று எம்பெருமானார் தம் சீடருக்குச் சொன்னார். இவருடைய குணவிசேடங்கள் ஈட்டில் பல விடத்தும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. தென்கலையார் இயல் சாத்தில் பின்வரும் பாடல் உறங்காவில்லி செய்ததாக வழங்குவது :

நன்று திருவுடையோம், நானிலத்தில் எவ்வுயிர்க்கும்
ஒன்றும் குறையில்லை, ஓதினோம் : – குன்றம்
எடுத்தான் அடிசேர் இராமானு சன்தாள்
பிடித்தார் பிடித்தாரைப் பற்றி.

கம்பர்

பொதுவாக இத்தனியன் பாடல்கள் யாவும் ஆசாரிய பரம்பரையில் வந்தவர்களே செய்தனவாய் இருக்கின்றன. அபூர்வமாய் வேறு பெயர் கிடைப்பது, கம்பர் ஒருவர் பெயரே. கம்பரைக் கம்ப நாட்டு ஆழ்வார் என்றெல்லாம் புகழ்கிறார்கள். இருந்தபோதிலும். வைணவர் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து இராமாயணம் பாடிய கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பரை இவ்வாறு ஆழ்வார் என்று சொல்லினர் என்று நாம் கருதவில்லை. அவர்களுக்குச் சமயம் ஒன்றுதான் நோக்கமேயன்றி, காவியம் நோக்கமன்று; ஆதலால் அவர்கள் ஆழ்வார் என்று சிறப்பித்தது, சடகோப அந்தாதி பாடிய இரண்டாம் கம்பரையே என்று கருதுகிறோம். நம்மாழ்வார்மீது மிக்க சிறப்புடைய இவ்வந்தாதி பாடிய காரணத்தினால் அவர்களுக்கு இக் கம்பரிடம் ஈடுபாடு. சடகோபரந்தாதி பாடிய கம்பரும் இராமாயணம் பாடிய கம்பரும் ஒருவரே என்ற கருத்தால், ஆழ்வார் பட்டம் முதற் கம்பருக்கும் வழங்கப்பட்டது. கம்பர் காலம் இன்னும் முரண்பாட்டுக்கு இடமாயிருத்தலால், இங்குக் கூறும் கருத்தும் பெரிதும் முரண்பாட்டுக்கு இடம் கொடுக்கும்.

இவர் பாடியதாக மூன்று தனியன்கள் நாலாயிரத்துள் காணப்படுகின்றன. மூன்றும் திருமங்கையாழ்வார் பாடலுக்கு உரியவை. திருவெழுகூற்றிருக்கைக்கு உரியது :

இடங்கொண்டநெஞ்சத்திணங்கிக்கிடப்பனஎன்றும்பொன்னித்
தடங்கொண்ட தாமரை சூழும் மலர்ந்ததண் பூங்குடந்தை
விடங்கொண்டவெண்பல்கருந்துத்திச் செங்கண்தழலுமிழ்வாய்ப்
படங்கொண்டபாம்பணைப்பள்ளிகொண்டான்திருப்பாதங்களே.

சிறிய திருமடலுக்கு உரியது :

ஊரா தொழியேன், உலகறிய ஒண்ணுதலீர்
சீரார் முலேத்தடங்கள் சேரளவும் – பாரெல்லாம்
அன்ருேங்கி நின்றளந்தான் நின்ற திருநறையூர்
மன்ருேங்க ஊர்வன் மடல்.

பெரிய திருமடலுக்கு உரியது :

என்னிலேமை யெல்லாம் அறிவித்தால் எம்பெருமான்
தன்னருளு மாகமும் தாரானேல், – பின்னேப்போய்
ஒண்துறைநீர் வேலே உலகறிய ஊர்வன்நான்,
வண்டறைபூம் பெண்ணே மடல்.

தனியன் பாடியவராக நாம் கருதும் இக் கம்பருடைய வரலாறு, பின்னே பிரபந்த இலக்கியம் – 2 என்ற 13ஆம் அத்தியாயத்துள் சொல்லப்படுகின்றது. இக் குறிப்புக்களே அவ்விடத்துக் கூறுவதே பொருத்தம். எனினும், பொருள் தொடர்பு நோக்கி இவ்வத்தியாயத்துள் சொல்லப் பட்டது.

எம்பெருமானுரடியாள்

இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட தாசி ஒருத்தி இருந்து இராமானுசர் மீது ஒரு தாலாட்டுப்பிரபந்தம் பாடியிருந்தாள். இவள் இராமானுசர் திருவடி சம்பந்தம் பெற்றவள். இதை ஒரு நாள் இவள் தன் வீட்டில் இசையோடு பாடிக் கொண்டிருந்தாள். அவ்வழியே சென்ற கோவிந்தப்பெருமாள் என்பவர், தம் காரியங்களேயெல்லாம் மறந்து இசையில் ஈடுபட்டு நெடுநேரம் நின்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். பார்த்தவர்கள் போய் இராமானுசரிடம் சொல்ல, அவர் அழைத்து விசாரித்தபோது, கோவிந்தர் இருந்த நிலேமை தெரிந்தது. இவர் பெரிய திருமலே நம்பி புதல்வர், உடையவர் சீடராய், பின்னர் எம்பார் என்று பெயர் சூட்டப்பெற்று ஆசாரியராகிருர்.

இத்தாலாட்டு இன்று இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் இதில் சில கண்ணிகள் மட்டும் தெரிகின்றன.

அத்திரிசூழ் ஞாலம் அனந்தாவ தாரமெனச்
சித்திரையி லாதிரைநாள் வந்துதித்த தேசிகனே.

கேசவனார் வாழக் கிளைவாழக் கீர்த்திமிகும்
ஆசூரி வந்துதித்த ஆரியனைச் சொன்னாரார்.

செம்பொற் றிருவமைந்த செல்வப்பிள்ளை யாமவனை
ஐம்பத் திருவர்தம் அடைக்கலமா வைத்தாரோ.

திருவரங்கக் கோயில்தனை நோக்கிச் சிறப்புடனே
யதிகளுடன் ஆரியர்கள் சூழ்ந்திறைஞ்சும் வேதியனே.

இவ்வரலாறும் பாடல்களும் பிள்ளை லோகஞ்சீயர் செய்த இராமானுசார்ய திவ்விய சரிதையில் காணப்படுபவை (1886 பதிப்பு: பக்கம் 7, 112, 222). இவை எந்த அளவு உண்மை யானவை என்பதை வேறு வழியில் அறிவதற்கில்லை.

மணிப்பிரவாளம்

மணிப்பிரவாள நடை பற்றி வை. மு. கோபாலகிருஷ்ண மாசாரியர் செந்தமிழ் 12ஆம் தொகுதி பக்கம் 485–95இல் ஒரு குறிப்பு எழுதியிருக்கிறார்.[1] *அதில் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் இங்கு அறிதற்குரியன. 'மணிப்பிரவாளம் என்பதற்குப் பலவகையான பொருள் சொல்லப்படும். பிரவாளம் – பவழம். செந்நிறமணியும் (மாணிக்கம்) செந்நிறப் பவழமும் சேர்த்த கோவை. வடமொழி, தென்மொழி இரண்டும் ஒத்த தெய்வமொழிகள். அதனால் இரண்டும் விரவிய நடை மணிப்பிரவாளம் எனப்பட்டது. இரண்டாம் கருத்து, மணி – முத்து; ஆகவே வெண்முத்தும் செம்பவள மும் கோத்தவிடத்து நிறவேறுபட்டால் காட்சிக்கு இன்பம் தருவதுபோல, இந்நடை செவிக்கின்பம் பயக்கும் என்றவாறு.*

1 மணிப்பிரவாளம் பற்றிய ஒரு விளக்கத்தை எமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 13ஆம் நூற்றாண்டு பக்கம் 302–9இல் காண்க.

முத்துக் களாலு மிஹநற் பவழங்க ளாலு
மொத்துக் கலந்த தமிழா லபிஸம்ஸ் க்ருதேந –
எத்திக்கி லும்பவது ஹாரல தேவ பத்தா
புத்திக்குமத் க்ருத்ரியம் க்ருதிநாம் விபூஷா

என்றமை காண்க. மூன்ருவது கருத்து, மணி என்பது நீலமணி; மணி வண்ணன் என்பதைப் போல நீலமும் பவழமும் கலந்த நிறவேறுபாடு என்பது பொருள். இந்த இரண்டில் மணி எது பிரவாளம் எது என்று வினவில், பருவம் வந்தவரது சொல்லேப்போல வலிய உச்சரிப்புப் பெற்றுத் தனக்குரிய முடிவு முதலியன பெரும்பாலுமின்றி ஒளி மாழ்கிக் கிடக்கும். வடமொழியை வலிய தோற்றத்துடன் கூடி ஊன்றிப் பாராதபோது ஒளியுடன் விளங்காது நிற்கும் பவளமாகவும், இன்னிசை உடையதாய் இனிமை என்ற பொருளைத் தரும் தமிழ் என்பதையே தனக்குப் பெயராகப் பெற்று இயல்பாகவே சுவை கொண்டு விளங்கும் மழலைச்சொல்போல் இனிய தென்மொழியை மணியாகவும், ஒரு படியாகக் கொள்ளலாமென்று தோன்றுகின்றது.' இந்தப் பெயர் வழங்குவதற்கு உலக வழக்கே ஆதாரம். அகநானூற்றில் இடையில் உள்ள பாடல்கள் மணிமிடை பவளம் என்று பெயர் பெறுவதைக் காண்க. வடமொழிவாணர் தமிழில் நூல் செய்த ஆரம்பநிலையில் தமிழ்ச்செய்யுள் நூல்களில் வட சொற்களைத் திரித்து, தற்பவ மொழிகளாகவும் தற்சம மொழிகளாகவும் வழங்கிவந்தார்கள். அவை இயற்கை வடிவோடு வழங்கவில்லை. மதப்பற்று அதிகமுடையவர்கள் வடமொழியின் இயற்கைவடிவத்தையே கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். பெருந்தேவனரது பாரத உரைநடைப் பகுதியில் மணிப்பிரவாளம் காணப்படுகிறது. கல்வெட்டுக்களிலும் உண்டு. பௌத்தரும் சைனருமே இவ்வாறு மணிப்பிரவாள நடை நூல் எழுதினர்கள் என்பர். (இன்று மணிப்பிரவாளச் சைன நூல்கள் உள்ளன, பௌத்த நூல் எதுவுமே

இல்லை.) சாத்திரஞ் செய்த வைணவ ஆசாரியர் மிகவும் அதிகமாக மணிப்பிரவாளத்தைக் கைக்கொண்டார்கள். மணிப்பிரவாளத்தை முதலில் வழங்கியவர் வைணவரே. இதுவே தமிழில் மணிப்பிரவாளத்தின் நிலை.

பக்கம் 767: **மைவண்ண நறுங்குஞ்சி என்ற பாடல்:**

மைவண்ண நறுங்குஞ்சிக் குழல்பின் தாழ,
மகரம்சேர் குழைஇருபாடு இலங்கி யாட,
எய்வண்ண வெஞ்சிலையே துணையா இங்கே
இருவராய் வந்தார் என் முன்னே நின்ருர்:
கைவண்ணம் தாமரை, வாய் கமலம் போலும்,
கண்ணிணையும் அரவிந்தம், அடியும் அஃதே;
அவ்வண்ணத் தவர்நிலைமை கண்டும், தோழி!
அவரைநாம் தேவரென்றே அஞ்சி ஞேமே.

அத்தியாயம் 11

சைன இலக்கியம்

முன்னுரை

சைன சமயத்தைச் சேர்ந்த ஆசிரியர் பலர் பண்டை நாளிலிருந்து தமிழில் இலக்கிய இலக்கணங்கள் செய்து தமிழ் மொழித் தொண்டு செய்துள்ளனர். பெருங்காப்பியங் களான சிந்தாமணி, சூளாமணி, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் சில, இலக்கண நூல்கள் உரைகள் பல அச்சமயத் தாரால் செய்யப்பெற்றன. நூற்றாண்டு தோறும் அவர்கள் செய்த நூல்கள் பல இருப்பினும், இந்த நூற்றாண்டில் சைன சமயத்தார் செய்த நூலாய்க் கொள்ளத்தக்கது, அருங்கலச் செப்பு ஒன்றே. இதுவும் ஒரு சமய நூல். பன்னிரண்டுக்கு முந்திய நூற்றாண்டுகளிலும் பிந்திய நூற்றாண்டுகளிலும் சைன சமயத்தார் செய்த இலக்கண இலக்கியங்கள் உரைகள் பல உள்ளன; இந்த நூற்றாண்டில் அத்துணை அதிகமாகத் தெரியவில்லை.

இந்நூற்றாண்டுக்குரியதென்று கருதப்பெறும் தீபங்குடிப் பத்தையும் இறுதியில் ஆராய்கிறோம்.

அருங்கலச் செப்பு

பெயர்

இத்தொடரானது 'அரிய அணிகலன்களை வைத்துள்ள பேழை' என்று பொருள்படும். சிலப்பதிகாரம் ஊர் காண் காதையில் (அடி 68-69) இத்தொடர் அப்படியே பயில்கிறது:

ஆயிரங் கண்ணோன் அருங்கலச் செப்பு
வாய்திறந் தன்ன மதிலக வரைப்பின்.

'பெறுதற்கரிய மணிக்கலம் பெய்த பணிப் பெட்டகம்' என்று அடியார்க்கு நல்லார் உரை எழுதுகிறார். அருங்கலப் பேழை என்ற தொடர் சிந்தாமணியில் (557) பயில்கிறது. வட மொழியில் 'இரத்தின கரண்டகம்' என வழங்கும் தொடரின் மொழி பெயர்ப்பே இத்தொடர் என்று கருதுவோரும் உளர். வடமொழியில் சமந்திர பத்ராசாரியர் என்பவர் (இவர் காலம் சுமார் கி. பி. 600 என்பர்) இரத்தின கரண்டக சிராவகாசாரம் என்றொரு நூல் எழுதினர்.[1] தமிழ் நூற் பெயர் வடமொழி நூற் பெயரின் மொழிபெயர்ப்பு என்று கருதுவதைவிட, கால முறையால் பார்க்கும்போது, சமந்திர பத்ராசாரியர் சிலப்பதிகாரத் தொடரை அறிந்து வடமொழி யாக்கிக் கொண்டார் என்று கொள்வதே உண்மையா யிருக்கும்போலும். உவர்ப்பின்மையைக் கூறும் இந்நூற் பாடலிலேயே அருங்கலம் என்ற தொடர் வருகிறது.

நூல்

நூலின் பெயரமைதி இவ்வாறு நாம் சொன்னபோதிலுங் கூட, நூலானது வடநூலின் மொழிபெயர்ப்பு என்பதில் தடையில்லை. இது குறட்பாக்களாலான நூல். திருக்குறளை நன்கு பயின்று அதன் கருத்துக்கள் பல எடுத்தமைத்துக் கொண்ட ஆசிரியர், குறள் வெண்பா யாப்பிலேயே நூல் செய்தார்.

அணிமதிக்குடை அருகனைத் தொழ
அருவினைப்பயன் அகலுமே[2]

என்ற அருகன் துதியோடு தொடங்கி, 180 குறட்பாக்களைக் கொண்டதாய், இறுதியில்,

நச்சரவு அணிநிழல் – பச்சைமா மலைதனை
நிச்சலும் நினைபவர்க்கு – அச்சம் இல்லையே

---

1. இவ்வடமொழி நூலின் பாடல்கள் ஏழு, நீலகேசி யுரையில் மேற்கோளாய் வருகின்றன. 2. இது குறட்பா அன்று.

என்ற 23ஆம் தீர்த்தங்கரராகிய பார்சுவநாதர் போற்றுத லோடு நூல் முடிகிறது. ஓரேட்டில், எழுதினவர் பெயரைக் குறிப்பிடுகின்ற

நித்தம் அருகன் மலரடியைச்
சித்த மதனில் மகிழ்ந்தேத்திக்
குற்ற மில்லா இந்நூலை
நக்க னையன் எழுதினனே

என்ற பாடல் காணப்படுகிறது.

நூற்சிறப்பையும் பயனையும் உரைக்குமிடத்து ஆசிரியர் மூன்று பாடல்களில் நூலின் பெயரைக் குறிப்பிடுகிறார் :

அருங்கலச் செப்பினை ஆற்றத் தெளிந்தார்
ஒருங்கடையும் மாண்பு திரு. 175

முத்தி நெறிகாட்டும், முன்அறியா தார்க்கெல்லாம்
சித்தி அருங்கலச் செப்பு. 179

தீரா வினைதீர்க்கும், சித்திபதம் உண்டாக்கும்,
பாராய் அருங்கலச் செப்பு. 180

இந்நூலாசிரியர் குறள் யாப்பை மேற்கொண்டதோடு, ஒரு குறட்பாடலையும் அப்படியே எடுத்துத் தம் நூலுள் வைத்திருக்கிறார் (178) :

காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றின்
நாமம் கெடக்கெடும் நோய்.

முக்குற்றங்களையும் அவர் குறிப்பிட எண்ணியபோது, இக் குறட்பாவை விட்டு வேறு சொல்ல முடியவில்லை.

இவற்றால் திருக்குறளிடத்து இவர் கொண்ட ஈடுபாடு நன்கு விளங்கும். இவருக்கு மூலம் வடமொழி நூல் என்று கருதப்பட்டபோதிலுங்கூட, கூறும் பொதுக்கருத்துக்கள் யாவும் தமிழில் வழங்கிய கருத்துக்கள். சைன சமயத்தில் இல்லறம் துறவறம் என்ற இரண்டே அறங்கள் பேசப்படும்.

இல்லறத்தார் சிராவகர் (சாவகர்) எனப்படுவர். இந்நூல் இவர்கள் மேற்கொண்டொழுகத் தக்க அறங்களைப் பொதிந்து வைத்த பேழை போன்றமையால், அருங்கலச் செப்பு என்று பெயர் பெற்றது.

நூற்பொருள்

குற்றமொன்றில்லா அறம் கூறப் புகுந்த ஆசிரியர் நற்காட்சி, நன்ஞானம், நல்லொழுக்கம் என்னும் மூன்றும் அறம் என்கிறார். மெய்ப்பொருள் தேறுதலே நற்காட்சி. மெய்ப்பொருளாவன மூன்று: தலைமகன் நூல் முனி. தலைமகன் இறைவன்; அவனால் வெளிப்பட்டு நின்றது நூல், அறநூல். இது மெய்ப்பொருளைக் காட்டி, உயிர்க்கு அரணாகித் துக்கம் கெடுக்கும். இந்திரியத்தை வென்று முற்றத் துறந்தவன் முனிவன். ஐயம் அவா உவர்ப்பு மயக்கு ஆகிய நான்கும் இன்மையும், அறப்பழி நீக்கலும், அழிந்தாரைத் தாங்கலும், அறவோரைக் கண்டு அளவளாவலும் (உவத்தலும்), அறத்தை விளக்கலும் நற்காட்சியின் எட்டு உறுப்புக்கள். இந்த உறுப்புக்கள் குறைந்தால் பயனில்லை. சில குறைகளால் நற்காட்சி எய்தாது. அவை, மூன்றுவகை மூடம், எண்வகை மதம், ஆறு அவ்விநயம் என்பன. உலக மூடம், தேவ மூடம், பாசண்டி மூடம் என்பன மூடம் மூவகை. மயக்கம் அல்லது மதம் எட்டாவன: பிறப்பு, குலம், வலி, செல்வம், வனப்பு, சிறப்பு, தவம், உணர்வு. இவற்றாற் பெரியம் என்ற அகங்காரம் அறத்தை அழிக்கும். மிச்சை இலிங்கியர், நூல், தெய்வம், அவா, அச்சம், உலோபிதம் ஆகிய ஆறும் அவ்விநயம் ஆம். நற்காட்சி உடையவர் சித்தி எய்துவர். பொருளைப் பொய் என்று உணர்தல் நன்ஞானம். நல்லொழுக்கம் நிறைவு குறைவு என இருவகை. நிறைவு துறவியருக்கு. அதனினும் குறைந்தது குறைவு; இது இல்லறத்தாருக்கு உரியது. துறவியருக்குரியது மகா விரதம். இல்லறத்தாருக்கு உரியன: விரதம் மூவகை, பூசனை,

சல்லேகனை என்பன. விரதம்[1] மூவகையாவது அணுவிரதம் ஐந்து–பெரிய கொலை செய்யாமை, பொய்யாமை, கள்ளாமை, காமமின்மை, பொருள் வரைதல்; குணவிரதம் மூன்று – திசை வரைதல், பயனில செய்யாமை, ஐந்தன் சுவை வரைதல்; சிக்கா விரதம் நான்கு – சாமாயிகம், உண்ணா விரதம், இடம் வரைதல், ஈகை என்பன. பின்னும் நல்லொழுக்கத்தின் பிரிவுகள் உபவாசமும் பூசனையும் சல்லேகனையும் ஆகும். விரதங்கள் எவற்றால் கெடும் என்பதை உணர்ந்து அவற்றின் நீங்கி ஒழுகத் தக்கன. அறத்தின் பயன், பிறப்பு, பிணி, மூப்பு, சாக்காடு ஆகிய நான்கும் அறுத்தல். அறுத்து நற்காட்சி பெற்றவர் மூவுலகத்து உச்சிச் சூளாமணி விளக்குப் போன்ற குற்றமில் சித்தியுடையவர். இல்லறத்தார் பதினொரு நிலையர். அந் நிலைகளில் நின்று நூலை உணர்ந்து ஒழுகித் தீராவினை தீர்ந்து சித்திபதம் பெறுதலே செய்யத் தக்கது. நற்காட்சி ஞானம் ஒழுக்கம் மூன்றும் இரத்தினத் திரயம்.

சில கருத்துக்கள்

நீலகேசிக்குப் பிறகு இதுவே தனிச் சைனசமய நூல். அச் சமயத்தின் உண்மைகளின் ஒரு பிரிவை இது விளக்கி உரைக்கிறது. இந்நூல் சைன சமயத்தில் இல்லறத்தாருக் குரிய ஒழுக்க நியதிகளை வரையறுத்துக் கூறுகிறது. அறநெறிச் சாரமானது இதன் வழிவந்து இதை விளக்குகின்ற நூல் என்று சொல்வர். ஆனால் அந்நூல் ஒருவகையில் சைன சமய உண்மைகளைச் சுருக்கமாகச் சுட்டிக் கூறு வதோடு, பொதுவாக எல்லாச் சமயங்களுக்கும் பொருந்த வல்ல நீதி தருமங்களை அழகுறப் போதிப்பதாயுள்ளது. அருங்கலச் செப்பு அவ்வாறு அமையவில்லை: சைன சமயத் துக்கே சிறப்பாக உரிய தருமங்களை மட்டும் கூறுகிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

---

1 இங்குக் கூறியுள்ள விரதங்களில் பல காலவேறுபாட்டால் இன்று பொருந்தாதன.

'முற்றவுணர்ந்தானை ஏத்தி மொழிகுவன்' என்ற தொடக்கப் பாடலிலுள்ள கருத்து, 'தருமச் சுடரானென்னும் தன்மையினன் எல்லாம் உணர்ந்தான், அவனே இறையாக ஏத்தி' என்ற நீலகேசிக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலைத் தழுவியது. இது இயல்பே. நீலகேசி சமயவாத நூலாதலால் சமய அறம் சொல்ல வந்த இவ்வாசிரியர் அந்நூலின் கருத்தை எங்கும் தழுவியே சொல்கிறார். யாப்பருங்கலத்துச் சிறப்புப் பாயிரமும் (11ஆம் நூற்றாண்டு) முற்றொருங்குணர்ந் தோன் என்று அருகனைக் குறிப்பிடுவது அறியத் தக்கது.

தெய்வ வழிபாட்டைச் சொல்லும்போது பொதுமை யாகவே பேசுகிறார்:

தேவாதி தேவன் திருவடிக்குப் பூசனை
ஓவாது செய்க, உவந்து. 143

நற்காட்சியுடையார் நரகம்புகார், விலங்காய்ப் பிறவார். பெண்களும் பேடிகளும் நற்காட்சி உடையவர் ஆகார் என்று ஒரு பாடலில் கூறுகிறார்.

பெண்டிர், நபுஞ்சகர், ஆகார் – பிழைப்பு இன்றிக்
கொண்ட நற் காட்சி யவர்.

நற்காட்சியின்றி வீடுபேறு இல்லையாதலால், பெண்பிறவியில் வீடு பேறில்லை என்ற கருத்தை ஆசிரியர் உணர வைக்கிறார். உண்ணத் தகாதன என்று கள்ளையும் புலாலையும் சொல்லு மிடத்து, இவர் தேனையும் உண்ணத் தகாதது என்று சேர்த்துச் சொல்கிறார் (82). பெரிய கொலை நீக்குதல் அணு விரதம் என்றும் (66), சிறிய கொலையையும் நீக்குதல் மாவிரதம் என்றும் (86) கூறுகிறார். இவ்விடத்து, கூறியது கூறல் என்னும் குற்றம் வருவது போல் தோன்றுகிறது.

பெரியகொலை, பொய், களவொடு, காமம்,
பொருளை வரைதலோடு ஐந்து. 66

சிறியகொலை, பொய், களவொடு, காமம்,
பொருளைத் துறத்தலோடு ஐந்து. 86

கொலைமுதலா ஐந்தினையும் முற்றத் துறத்தல்
தலையாய மாவதம் ஆம் 87

என்ற மூன்று பாடல்களையும் காண்க. (மாவதம் – மகா விரதம்; இது பிராகிருதப் பிரயோகம்.) ஐந்தன் சுவையை நீக்கவேண்டும் என்று கூறுமிடத்து, நீக்கத் தக்கன யாவை என்று கூறுகிறார்:

வேப்பமலர், இஞ்சி, வெண்ணெய், அதம்பழம் –
நீப்பர் இவை போல்வன. 101

(இங்கு அதம்பழம் என்பது அத்திப்பழம். அழுகின பழம் என்று காணப்படும் பொருள் பொருத்தமன்று.) நாயின் செவியில் சீவகன் உபதேசித்த மந்திரத்தின் வலியால் அந்நாய் சுதஞ்சணன் என்னும் தேவனாய்ப் பிறந்தது என்ற சீவக சிந்தாமணிக் கதையை

தேவனும் நாய் ஆகும் தீக்காட்சியால்; நாயும்
தேவன்ஆம், நற்காட்சி யால் 38

என்ற பாடலில் குறிப்பிடுகிறார் போலும். அச்சிலதேல் பண்டியும் இல்லை, சுவரிலதேல் சித்திரமில்லை என்ற பழமொழிகளையும் (45) நூலில் காணலாம். சாதி சிறப்புடையதன்று, நற்காட்சியே சிறப்புடையது என்பதை ஒரு பாடலில் சொல்லுகிறார்:

பறையன் மகன்எனினும், காட்சி உடையான்
இறைவன் எனஉணரற் பாற்று. 37

நூலுக்கு இலக்கணமாக ஆசிரியர் நான்கு குறட்பாக்களைத் தருகிறார். இவைபற்றிச் சில சொற்கள் இங்குக் கூறத்தக்கன.

1. சரிதம் புராணம் அருத்தக் கியானம்
அரிதின் உரைப்பது நூல்.

2. உலகின் கிடக்கையும் ஊழி நிலையும்
மலைவின்று உரைப்பது நூல்.

3. இல்லறம் ஏனைத் துறவறம் என்றிவற்றைப்
புல்ல உரைப்பது நூல்.

4. கட்டொடு வீடும் உயிரும் பிறபொருளும்
முட்டின்றிச் சொல்வது நூல்.

இவற்றுள், முதற்பாடல் கூறும் மூன்று பொருளும், இரண்டாம் பாடல் கூறும் உலகின் கிடக்கை ஊழிநிலை என்ற இரண்டும், புராணங்களில் சொல்லத்தக்க பஞ்சலட்சணங்கள் ஆகும். அடுத்த பாடலில் இல்லறம் துறவறம் என்ற கருத்துக்கள், பொதுவாகக் குறள் போன்ற நீதி நூல் அமைப்புடைய நூல்கள் எல்லாமே கூறுவன. இறுதிப்பாடலில் சொல்லப்பட்டவை, பந்தம் மோட்சம் ஆன்மா உலகு என்பன ஆகும். இங்கு இறை என்ற பொருள் சொல்லப்பெறவில்லை; சைனத்தில் தெய்வம் என்பது சிறப்பான இடம் பெருமையால்.

இதில் சொல்லப்பட்ட கருத்துக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக இருபத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட சமய வரலாறுகளைப் பெயர் குறிப்பிடுகிறார். இவை சைன சமயத்தாரிடையே நன்கு அறியப்பட்ட கதைகளாகும். ஒவ்வொரு விரத விளக்கத்தின் முடிவிலும் அதன் இறப்பு என்றொரு பாடல் கூறுகிறார். (இறப்பாவது கழிதல் அல்லது கெடுதல்.) இது, எவ்வகைச் செயல்களால் அவ்விரதம் கெடும் என்று உணர்த்துகிறது. நூல் என்ற பொருளை ஆறு பாடல்கள் பேசுகின்றன – 9, 10, 58 – 61. பொருள் நிறைவையும் தொடர்பையும் நோக்கி, இவை ஒரே இடத்தில் அமைந்திருத்தலே பொருத்தம். அச்சுப்பிரதிகளில் அவ்வாறு இல்லை.

வடசொற்களைப் பாகத வடிவத்தில் இந்நூலில் தமிழ்ப்படுத்தியிருப்பது சிறப்பாயுள்ளது. இந்திரியம் – இந்தியம், பிரம்மசாரி – பம்மன், பிரமாதம் – பமாதம், மோகம் – மோவம், விரதம் – வதம், விஷ்ணு – விண்ணு போல்வன

காண்க. சைனர் பிராகிருத மொழிப் பயிற்சி நிரம்பியவர் ஆதலால், இவ்வடிவில் சொற்களை அமைப்பது அவர்களுக்கு எளிது. கருத்துக்கள், உவமைகள் பல மிகவும் சிறப்பாக உள்ளன.

இந்நூற் பாடல்களையும் தொடர்களையும் திருநூற்றந்தாதி உரையும் (14 நூ.) சமய திவாகர முனிவர் செய்த நீலகேசியுரையும் (14 நூ.) எடுத்தாளுகின்றன. நூல், சிறப்புடைய பல பொருள்களைக் கொண்டிருப்பினும் தமிழ் மக்களிடையே ஆட்சி பெறவில்லை. இப்படியொரு நூல் இருப்பது, கற்றாருக்குத் தெரியாமையும் அச்சில் சமீபகாலம் வரையில் இந்நூல் கிடைக்கப்பெறாதிருந்தமையும் ஒரு காரணமாயிருக்கலாம். இந்நூலின் பொருட்பாகுபாட்டைப் பின்னே ஓர் அட்டவணையாகக் காட்டியிருக்கிறோம்.

ஆசிரியர்

சுவையுடைய இவ்வரிய சைன சமயநூலைச் செய்த ஆசிரியர் பெயரும் வரலாறும் விளங்கவில்லை. இவர் தமிழிலும் வடமொழியிலும் நிரம்பப் பயிற்சியுடையவர்; பிராகிருத மொழியிலும் புலமையுடையவர். ஏட்டுப் பிரதியில் காணப்படும் 'நித்தன் அருகன் மலரடியை' என்ற பாடலை முன்னமே காட்டினோம்; இதில் வரும் நக்கனையன் என்ற பெயர் ஏடெழுதியவர் பெயரா அல்லது நூலாசிரியர் பெயரா என்பது விளங்கவில்லை. எனினும், ஒரு வரலாறு மட்டும் இங்குக் குறிப்பிடுதல் தகும்.

கிறிஸ்து அப்தம் தோன்றுவதற்கு முன்னரே உச்சயினியிலிருந்த சைன சமய ஆசாரியர் பலர் அங்குக் கொடிய பஞ்சம் வரப்போவதுணர்ந்து, தென்திசை நோக்கி வந்தார்கள். வந்த சைன சங்கத்தார், மைசூர் நாட்டில் இன்று சிரவணபெள்குளம் என்று வழங்குகின்ற கடவப் பிரக்ஷேத்திரத்தில் குடியேறினார்கள். சிறப்பாக இருந்த ஒரு சங்கம் திரமிள சங்கம் என வழங்கப்பெற்றது.

அருங்கலச்செப்பின் பொருட்பாகுபாடு

அறம் 3

- **நற்காட்சி**
  - உறுப்பு 8 :
    - ஐயமின்மை
    - அவாவின்மை
    - உவர்ப்பின்மை
    - மயக்கின்மை
    - அறப்பழி நீக்கல்
    - அழிந்தாரைத் தாங்கல்
    - அறவோரைக் கண்டுவத்தல்
    - அறமுரைத்தல்
  - குறை 3 :
    1. மூடம் 3 :
       - உலகமூடம்
       - தேவமூடம்
       - பாசண்டிமூடம்
    2. மதம் 8 :
       - பிறப்பு
       - குலம்
       - வலி
       - செல்வம்
       - வனப்பு
       - சிறப்பு
       - தவம்
       - உணர்வு
    3. அவ்விநயம் 6 :
       - மிச்சை இலிங்கியர்
       - நூல்
       - தெய்வம்
       - அவா
       - அச்சம்
       - உலோபிதம்
- **நன்ஞானம்**
  - உறுப்பு 3 :
    1. சரிதம்
    2. புராணம்
    3. அருத்த ஞானம்
- **நல்லொழுக்கம்**
  - இல்லறம்
    - விரதம் 3 :
      1. அணு விரதம் 5:
         - பெரிய கொலை செய்யாமை
         - பொய்யாமை
         - கள்ளாமை
         - காமமின்மை
         - பொருள் வரைதல்
      2. குண விரதம் 3 :
         - திசை விரதம்
         - அனர்த்ததண்ட விரதம்
         - போகோப போக பரிமாண விரதம்
      3. சிக்கா விரதம் 4 :
         - சாமாயிகம்
         - போசத விரதம்
         - தேசோவகாசிக விரதம்
         - அதிதிசம்விபாக விரதம்
    - பூசனை
    - சல்லேகனை
  - துறவறம்
    - மகாவிரதம்

இதன் பிரிவுகள் பல கணங்கள்; பிரசித்தியடைந்தது நந்தி கணம். இதன் பிரிவுகளுள் ஒன்று அருங்கலான்வயம் என்ற பெயருடையது.[1] இவ் அருங்கலான் வயத்தார் திருவாரூருக்கு அருகுள்ள தீபங்குடி என்ற ஊரில் வாழ்ந்து தங்கள் சமயத்தைப் பேணினர். இவர்கள் தமிழரேயாயினும் வடமொழியிலும், கன்னடத்திலும், பிராகிருதத்திலும், பாலி மொழியிலும் பெரும்புலமையுடையவர்கள். இவ் அருங்கலான் வயத்தாருள் ஒருவரால் அருங்கலச் செப்பு செய்யப் பெற்றிருந்தது என்பதே ஆசிரியர் குறித்துப் பொதுவாகச் சொல்லத் தக்கது. அருங்கலான்வயம் அருங்கலச் செப்பு என்ற பெயரொற்றுமையும் இக்கருத்துக்கு ஆதரவு தருகிறது. (அன்வயம் – குலம், சுற்றம்)

கவிச்சக்கரவர்த்தி சயங்கொண்டார் இத் தீபங்குடியினர் என்பது வரலாறு. இத் தலத்துக்குத் தீபங்குடிப் பத்து என ஒரு அருக தோத்திரப் பதிகமும் செய்யப் பெற்றிருக்கிறது.[2]

காலம்

இந்நூலைத் தழுவிச் சைன சமயத்தில் காட்சி ஒழுக்கம் ஞானம் என்ற பொருள்களை இல்லறத்தாருக்குரிய அளவில் விரித்து ஒழுக்க நூலாகச் செய்யப்பட்டது அறநெறிச்சாரம். அதன் காலம் 13ஆம் நூற்றாண்டு என்று தெரிகிறது. அது கொண்டு பார்க்கும்போது, இந்நூல் ஒரு நூற்றாண்டு முற்பட்டதாகலாம். எனவே, இதன் காலம் 12ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் என்று கருதுகிறோம். இது பத்தாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த நீலகேசியின் பின் செய்யப் பட்டது என்பது தெளிவு. ஆகவே பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குரியது என்பது பொருந்துவதே

---

1 து. அ. கோபிநாதராவ், செந்தமிழ் தொகுதி 5 பக்கம் 35.

2 தீபங்குடி பற்றிய ஒரு குறிப்பை 102ஆம் பக்கத்திலும், பிற்குறிப்பிலும் காணலாம்.

பதிப்பு

பாகுபலி நயினர் பதிப்பு திருக்கலம்பகத்துடன் 1883. 1941இல் உரைப்பதிப்பு ஒன்று வந்தது. எஸ். ராஜம் பதிப்பு திருத்தமானது, பொருள் தலைப்புக்கள் உடையது, 1959. பாடல் வரிசையில் சில மாறுபாடுகள் உள்ளன. பழம் பதிப்பில் 'இயமங்கள் காலவரையறை இல்லை – நியமங்கள் அல்லா வதம்' என்ற பாடல் இல்லை (102). க. சுகுமாரன் எழுதிய உரைப்பதிப்பு 1960. பழைய உரையும் இந் நூலுக்கு உண்டு.

அரசாங்கத்தொன்னூல் நிலையத்திலிருந்து இந்தநூலைப் பழைய உரையோடு பகுதிகளாக வெளியிட்டு வருகிறார்கள். இவ்வுரை பேச்சுத்தமிழில் மணிப்பிரவாள நடையில் எழுதப் பட்ட உரை. முதல் பாடல் உரை பின் வருவது : 'லோக லோக ஸ்வரூபமான சமஸ்த ஜீவாதி வஸ்துஸ்வரூபமான ஸ்வாமியை ஸ்தோத்ரம் பண்ணிச் சொல்வேன் பதினெட்டுக் குற்றங்களும் நீங்கின தருமஸ்வரூபத்தினை.' இங்கு வடமொழிச்சொற்கள் தொடர்கள் யாவும் வடவெழுத்துக் களாலேயே எழுதப்பட்டுள்ளன (1972). முன்னமே நூல் என்று காட்டப்பட்ட நான்கு பாடல்களுக்கு உரை எழுது மிடத்து இவ்வுரை, இந்நான்கும் முறையே பிரதமானு யோகம், கரணானுயோகம், சரணானுயோகம். திரவ்யானு யோகம் என்ற நான்கு வேதங்கள் என்று கூறுகிறது.

சில குறிப்புக்கள்

அருங்கலச் செப்பு, சாவகருக்குரிய ஒழுக்கங்களை விளக்கியுரைக்கும் சிறந்த சிறு நூலானமையால், அதன் பொருளை இங்கு அட்டவணைப் படுத்திக் காட்டினோம். பாகுபாட்டில் வடமொழித் தொடர்களே அதிகம் உள்ளன. மேலும் சில விளக்கங்களை இங்குத் தருகிறோம்.

நற்காட்சி – மெய்ப் பொருள் தேறுதல் நற்காட்சி (3). பொருள் 3 : தலைமகன் நூல் முனி என. மயக்கு – மோகம்

(20). அறப்பழி நீக்கல் – அறவோர் குறைகளைத் தூற்ரு திருத்தல், உப கூவனம். மூடம் – மயக்கு, பாசண்டி – தீய மார்க்கத்தாரைப் போற்றுதல். மிச்சை இலிங்கியர் – ஒரு பதிப்பாளர் மிச்சை இலக்கியர் என்று அச்சிட்டார்; இலிங்கியர் - அனுமானத்தை மட்டும் முக்கியமாகக் கொண்டு வாதிடும் தார்க்கிகர்; மிச்சை – அஞ்ஞானம். அவ்விநயம் – விநயம் அல்லாதன. மிச்சையை இலிங்கியர் நூல் தெய்வம் என்ற மூன்றிடத்தும் கூட்டுக. அருத்த ஞானம் – அறநூல் உணர்வு. அணுவிரதம் – அனுவிரதம் என்றும் சொல்வர். திசை விரதம் – எல்லை வரைதல்; இன்ன எல்லைக்கு அப்பால் போகேன் என்று வரைந்து கொள்ளுதல். அனர்த்த தண்ட விரதம் – பயனில செய்யாமை. போக உபபோக பரிமாண விரதம் – ஐம் புலன்களின் சுவையடக்கல். சிக்கா – சிட்சை. சாமாயிகம் – தியானம். போசத விரதம் – உண்ணு விரதம். தேசோவ காசிக விரதம் – இடம் வரைந்துகொள்ளுதல். அதிதி சம் விபாகம் – ஈகை. சல்லேகனை – வடக்கிருத்தல்.

தீபங்குடிப் பத்து

இந்த நூற்றூண்டில் தோன்றியது என்று கருதத்தக்க ஒரு சிறு தோத்திர நூல்.[1] பத்துப் பாடல்கள் கொண்டது போலும். இவற்றுள் ஏழு பாடல்களே கிடைத்து அச்சிடப் பட்டுள்ளன (கலிங்கத்துப் பரணி, கோபாலையர் பதிப்பு பக்கம் 9, முகவுரை). இதன் பாடல்கள் யாவும் 'மடவார் (சுகமென் மொழியார், விற்புருவப்படையார், குண்டார்முலை மென் மடவார், கொலைவேல் விழியார்) அதரம் கோபம் கடியும் தீபங்குடியே' என்ற முடிபையுடையது. (இதன் பொருள் தீபங்குடி மடவாரின் அதரம் இந்திர கோபப் பூச்சியின் நிறத்தை வெல்வனவாயுள்ளன என்பது.) இதனுடைய மூன்ரும் பாடலே, அபயனுக்கு விடையாகச்

1 இது பற்றி முதல் அத்தியாயம் 36–7 காண்க.

சயங்கொண்டார் சொன்ன பாடல் என்பது முதல் அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டது. இதன் பாடல்கள் யாவும் தீபங்குடிக் கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள அருக தேவனைப் புகழ்வன என்று சொல்வர். தமிழ் நாவலர் வாழ் புலியூர் தவமே புரிவார் தமதூர், அறநூல் சொல்வார் தமதூர், அறமே பணிவார், அருகன் பதமே பணிவார், பரமன் சரணைப் பணிவார், இதமே புரிவார் என்ற தொடர்களால் அருகன் அடியார் வாழூமூர் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். தமிழ் நாவலர் சரிதைப் பதிப்பாளர் கூறியபடி அருகக் கடவுளின் ஊர் என்பது பொருந்தாது. சிறப்பான கற்பனைத் திறம் நிரம்பிய சயங்கொண்டார் கற்பனை வறண்டு அதரம் கோபம் கடியும் தீபங்குடி என்று எல்லாப் பாடல் களிலும் பாடினர் என்பது நம்ப ஒண்ணாதது. பாடல்களிலும் சுவை இல்லை. சயங்கொண்டார் தீபங்குடியினர் என்பதற் காக இவை அவர் தலையில் சுமத்தப்பட்டன என்று கருத வேண்டும். இப் பாடல்கள் கொண்டு அவர் அருக சமயத்தினர் என்று கருதுவதும் பொருந்தாத கருத்தே.

'பல ஜினதாசர்களால் செய்தருளிய பத்தும் பதிகத் தோத்திரத் திரட்டு' என்ற ஒரு சிறு நூல் 1912இல் அச்சிடப்பட்டது. இது துதிப்பாடல் கொண்டது; அருகன் துதியாக 26 பதிகங்கள் உடையது. பல அருகத் தலப் பதிகங்கள் இதில் உள்ளன. 'தீபங்குடியில் பாழிமேல்பால் திசைத் தீபமே சாரநீழலானே' என்று அருக தேவருக்கு இங்கு உள்ள கோயில்பற்றி ஒரு பதிகம் பாடுகிறது; நான்கு பதிகங்கள் இதுபற்றி இந்நூலில் அடங்கியுள்ளன. இவற்றுள் தீபங்குடிப்பத்து அச்சிடப்படவில்லை.

இருந்த போதிலும், தமிழ் நாவலர் சரிதை இப்பாடலை அபயனோடு தொடர்பு படுத்திக் கூறியுள்ள படியால், அத் தொடர்பை மட்டும் ஏற்று, 12ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்த ஒரு புலவர் இப் பத்தைப் பாடினர்

என்று கருதலாம். ஆதலால், இந்த நூற்றாண்டில் அருங்கலச் செப்பு மட்டுமன்றி இந்த நூலும் பாடப்பட்டது என்று நாம் கருதுவோம். அச்சிடப்பட்டுள்ள ஏழு பாடல்களுக்கு அதிகமாக வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை. நூற்பாடல்கள், முதல் இருவரிகளில் தீபங்குடி வாழ்வோரது சீலத்தையும் பின்னிரு வரிகள் பெண்களின் நிலையையும் கூறுவன. இவ்வூரில் மக்கள் கல்விப் பொருளே செல்வப் பொருளாய்க் கருதி, காலையும் மாலையும் நற்குணனை நினைத்துத் தவமே புரிவர், வினைசெய்யார்; இருள் உண்ணார், தேன் நறவு, ஊன், பொய் கொலை களவு தவிர்வார்; பொய்தீர் அறநூல் செய்வார்; தீமை செய்யார், வாமன்தாள் தொழுது நல் அறமே புரிவார்; அருகன் பத தாமரையே பணிவார்; மாதவருக்குரியனும் துகளார் மனமுற்றவருக்கு அரியனுமான பரமன் தாளைப் பணிவார்.

அங்குள்ள மடவார் வருணனை: சிற்றிடையும் மகரக் குழையு முடையார்; குயில் சோலையில் கூவக் காதலரை நினைந்து உருகுவார்; கையும் முகமும் விழியும் குயமும் காலும் கமலம் போலும்; மதனுக்குடையார்; போதார் முலையார்; மலையோ குடமோ மணிமா முடியோ வனசத் திளமா முகையோ முலை என் கொலைவேல் விழியார்: பெண் பிறப்பை இழித்துப் பேசும் சைனர் ஏன் இவ்வாறு பெண்களைப் புகழ்ந்து வருணிக்க வேண்டும்?

அத்தியாயம் 12

பிரபந்த இலக்கியம்-1

முன்னுரை

சங்க இலக்கிய காலந் தொடங்கியே தமிழில் சிறு பிரபந்தங்கள் தோன்றிவிட்டன. பத்துப்பாட்டுள் முதல் பாட்டாகிய திருமுருகாற்றுப்படை ஒரு பிரபந்தம்; சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும் பாணாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப் படை, கூத்தராற்றுப்படை என்பனவும் அதுபோலவே ஆற்றுப்படைப் பிரபந்தங்களாகும். 10ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய நூலாகிய பன்னிருபாட்டியல் முதன்முதலாகச் சில பிரபந்தங்களுக்கு இலக்கணம் கூறுகிறது. 80 பிரபந்தங்கள் அங்குச் சொல்லப்பட்டன. பின்னர் இவற்றின் தொகை வளர்ந்து, 17ஆம் நூற்றாண்டு நூலாகிய சிவந்தெழுந்த பல்லவராயன் உலாவில் 'தொண்ணூற்றாறு–கோலப் பிரபந்தங்கள் கொண்ட பிரான்' என்று சொல்லும் அளவுக்கு வளர்ச்சி பெற்றுவிட்டன. எனினும் 12, 14, 16 நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய வச்சணந்திமாலை, நவநீதப்பாட்டியல், சிதம்பரப்பாட்டியல்[1] முதலாயின குறிப்பிடும் பிரபந்த வகைகள் தொண்ணூற்றாறுக்கும் குறைந்தவையே யாகும். ஆனால் உண்மையில் பாட்டியல்களில் சொல்லப்படாத அனேகப் பிரபந்தங்கள் வழக்கில் உள்ளன.

நாம் இங்குக் கருதுகின்ற காலப்பகுதியில் சிறப்பாகச் சில பிரபந்த வகைகள் வளர்ந்துள்ளன. முதல் இராசேந்திர சோழன் (1012–1044) சாளுக்கியரை வென்ற கொப்பத்து வெற்றி பற்றியும், வீரராசேந்திரன் (1065–70) மேலைச்

---

1 இதன் காலத்துப் பிரபந்த மரபியல் 96 குறிப்பிடுகிறது.

சாளுக்கியரை வென்ற கூடல் சங்கமத்துப்போர் வெற்றி பற்றியும் பரணிகள் எழுந்துள்ளன என்ற குறிப்புக்கள் கிடைக்கின்றன. ஆனால் நூல்கள் கிடைக்கவில்லை. கிடைக்கின்ற முதல் பரணிநூல், முதல் குலோத்துங்க சோழன் பெற்ற கலிங்க வெற்றியைச் சிறப்பித்துக் கவிச் சக்கரவர்த்தி சயங்கொண்டார் பாடிய கலிங்கத்துப்பரணி யாகும். இவரைப் பின்பற்றியே ஒட்டக்கூத்தரும் இரண்டு பரணிப் பிரபந்தங்கள் பாடினாரென்று அறிகின்றோம்; இவற்றுள் பிந்தியதாகிய தக்கயாகப்பரணி யொன்றே இன்று கிடைப்பது. இத்தக்கயாகப்பரணியே, அடுத்ததாகிய 13ஆம் நூற்றாண்டில் மற்றொரு சிறப்பான பிரபந்தமான இரணிய வதைப்பரணி தோன்ற வழி காட்டியிருக்கிறது.

இலக்கியம் என்ற பகுதியில் ஒட்டக்கூத்தரையும் அவர் பாடிய தக்கயாகப்பரணியையும் ஆராய்ந்தோம். 'கோவை உலா அந்தாதிக்கு ஒட்டக்கூத்தன்' என்று பாடலில் போற்றப்பெற்ற இவர் பாடிய கோவையோ அந்தாதியோ கிடைக்கவில்லை யாயினும், உலாக்கள் மூன்று கிடைத் துள்ளன. இவற்றையும் இவர் பாடிய ஒரு பிள்ளைத் தமிழையும் முந்திய அத்தியாயத்தில் பார்த்தோம். தில்லையுலா என்ற சிறப்பான நூல் அபூர்த்தியாக இன்று கிடைக்கிறது. இது இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்துக்குரியது.

இனி, கோவை என்ற பிரபந்தவகையுள் அம்பிகாபதி கோவை இக்காலப்பகுதி என்று கருதத்தக்கது. கண்டன் கோவை என்ற ஒரு நூல் இருந்து இறந்தது போலும்; கண்டன் – இரண்டாம் இராசராசன்.

மேலும் இக்காலத்துக்குரிய பிரபந்தமாகக் கிடைப்பன, அந்தாதிகள். அமுதனார் செய்த பிரபன்ன காயத்திரி என்னும் இராமானுச நூற்றந்தாதியை வைணவ இலக்கியப் பகுதியில் ஆராய்ந்தோம். மற்றது நெற்குன்றவாணர் பாடிய

புகலூரந்தாதி. சடகோபரந்தாதி, சரசுவதியந்தாதி என்ற இரண்டும் இக்காலத்துக்குரியன என்று வழங்கும்.

பாட்டியலில் பெயர் சொல்லப்பெறுத இருபிரபந்தங்கள் இங்குக் கருதத்தக்கன. ஒன்று அலங்கார வகையில் கண்டனலங்காரம் என்று பெயர்பெற்றது; அகப்பொருள் பற்றியது. மற்றது, முத்தொள்ளாயிரம் போலச் செய்யப் பெற்றிருந்த வச்சத்தொள்ளாயிரம் என்பது. ஆனல் இவ் விரண்டும், ஒட்டக்கூத்தர் பாடியதாகச் சொல்லப்பெறும் அரும்பைத் தொள்ளாயிரமும், இன்று கிடைக்கவில்லை.

இப்பிரபந்தங்களை இவ்வத்தியாயத்துள் ஆராய்வோம்.

தில்லையுலா

உலா இயல்பு

தலைவன் வீதியிற் பவனி வருதல் பெருங் காப்பியங்களிற் சிறப்பித்துச் சொல்லப் பெறும். அவ்வாறு வரும்போது ஏழு பருவ மகளிரும் கண்டு மயங்குவதாகப் புலவரால் புகழ்ந்து பாடப் பெறும் தனி நூல் வகை உலா எனப் பெயர் பெறும். இது கலிவெண்பாவால் இயன்றது. புறத்தே வருகின்ற உலாவாதலால் புறவுலா, உலாப்புறம் எனவும் வழங்கும். குலமகளிர் மயங்குவது அறமன்று ஆதலால், பொது மகளிரே (பரத்தையர்) இவ்வாறு மயங்கினர் என்று ஆன்ருேர் நூல் செய்வர். கோயில் திருவிழாக் காலத்தே தேவ கணிகையர் வீதி வழியே இறைவன் உலா வர, மகளிர் கண்டு மயங்கினர் என்று நூல் செய்தல் மரபு. பிற்காலத்தில் 96 வகை என்று கணக்கிடப்பட்ட பிரபந்த வகையுள் இது மிகவும் பழமை யான ஒரு வகையாகும்.

எட்டாம் நூற்ருண்டில் சேரமான் பெருமாள் பாடிய திருக்கயிலாய ஞானஉலாவே காலத்தால் மிகவும் பழையது; இதுபற்றி ஆதியுலா என்றும் அந்நூல் சொல்லப் பெறும்; திருவுலாமாலை என்றும் சொல்வதுண்டு. இறைவன்

உலாவரும்போது, தலவரலாறு, சிறப்பு, பெருமானுக்குரிய ஆராதனை, தேருக்கு எழுந்தருளல், உடன் வருவோர், மகளிர் குழாங்கள் கண்டு காமுறுதல் என்ற செய்திகள் உலாவின் பொருளாக அமையும். எழுபருவ மகளிராவார் பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம் பெண் என்போர். இப் பருவங்களுக்குரிய வயதும் இலக்கணங்கள் கூறும்.

உயிர்களெல்லாம் இறைவனுக்கு ஆட்பட்டவர்கள். ஆகவே இறைவனை நாயகன் உலா வர, உயிர்களாகிய நாயகியர் தத்தம் பக்குவத்துக்கேற்ப வெவ்வேறு நிலையில் அவசமுறுகின்றனர் என்றும் சொல்வது உண்டு; இதன்படி அவசமுற்றவர் ஆடவரும் பெண்டிருமே. அங்கவருணனை முதலியன கூறியது, உயிர்களைக் குறித்த புனைந்துரை. இவ்வாறு இறைவனைக்குறித்து எழுந்த உலா ஆதியுலா (8ஆம் நூற்றுண்டு). பிற்காலத்தில் அரசனைக்குறித்துப் பாடப் பெறும்போது, நிலை வேறுபடுகிறது. இதுபற்றி முன்னுரையில் விளக்கினோம்.

'உலகியலை அறியாத இளம்பருவம் பேதைப்பருவம் என்றும், உலகியலை ஒருவாறு உணர்ந்தும் உணராமலும் உள்ளநிலை பெதும்பைப் பருவமென்றும், காம நுகர்ச்சிக்கு ஏற்புடையது மங்கைப் பருவமென்றும், அந்த நுகர்ச்சியில் பயின்றது மடந்தைப் பருவமென்றும், முதிர்ந்தது அரிவைப் பருவமென்றும், மகப்பேற்றையுடைய நிலை தெரிவைப் பருவமென்றும், காம நுகர்ச்சி தளரும் நிலை பேரிளம்பெண் பருவமென்றும் ஒருவாறு அவற்றின் இயல்புகளைக் கூறலாம்.'[1]

தலங்கள் தோறும் சிவபெருமானைப் புகழ்ந்து உலாப் பிரபந்தங்கள் எழுந்துள்ளன. முருகன் மீதும் திருமால் மீதும், தலைவர்கள் அரசர் வள்ளல் முதலியோர் மீதும்,

1 டாக்டர் சாமிநாதையர், திருக்கழுக்குன்றத்துலா முகவுரை.

பிற்காலத்தில் உலாப் பாடப்பெற்றுள்ளது. ஆசிரியருடைய கற்பனைத்திறனுக் கேற்றபடி, தசாங்கம், அம்மானை, கழங்கு முதலான உறுப்புக்களும் சேர்த்துப் பாடப்பெறும்.

உலாவின் இலக்கணம் எல்லாப் பாட்டியல் நூல்களிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. தொடர்ந்து அடி நிமிர்ந்து செல்லும் ஒரே கலிவெண்பாவினால் செய்யப்பெறுகின்றமையின் இது தொடர் நிலைச் செய்யுளும் ஆம் என்பர். இதனுள் தலைவன் பெயர் கூறப்படுதலாலும், அவனைக் கண்டு மகளிர் காமுறுதலாகிய ஒரு தலைக் காமச் செய்திகள் மட்டுமே கூறப்படுதலாலும், இது பாடாண் திணைக்குரியதாய் இருப்பதோடு, புறப்பொருளைச் சார்ந்த பெண்பாற் கைக்கிளையுள் அடங்கும் என்பர்.

பெருங்காப்பியங்களில் தலைவன் உலா வருங்காட்சியைக் கவிஞர் புனைந்துரைத்தல் ஒரு சிறப்பான பகுதி. திருமணம், முடிபுனைதல், போர், வெற்றி முதலியவற்றின் பின் உலா வருதல் சொல்லப்பெறும். பெருங்கதையில் உதயணன் உலா வருதல் மிகவும் விரித்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அங்கு, உத்தம மகளிரொழிய, மற்றைக் கன்னியர் காமம் துரப்புண்டு, கவினழிவெய்தினர் என்று ஆசிரியர் பாடுகிறார். சீவக சிந்தாமணியும் மகளிர் காமுற்ற செய்தி கூறுகின்றது. கம்பராமாயணத்தில், உலாவியற் படலத்தில் இராமபிரான் உலா வருங்கால் பேதை முதல் பேரிளம் பெண்கள் வரையுள்ள எழுபருவ மகளிரும் காமுற்றனர் என்று மரபையொட்டிச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. எழுபருவச் செயல்களைச் சுட்டிப் பாடும் மரபைக் கொங்கு வேளிர் நீராட்டரவம் என்ற பகுதியில் பாடியிருத்தலாலும் அறியலாம். இவ்வேழினுள்ளும் பேதை உலகியலையோ காமத்தையோ உணராதநிலை, மங்கை முதலான பின்னைந்தும் உணர்ந்த நிலை. பெதும்பைப் பருவமொன்று உணர்ந்தும் உணராத நிலை. இதைப் புனைந்து பாடுதல் அரிதாதலின், 'பேசும் உலாவிற் பெதும்பை புலி' என்று ஒரு வழக்கும் எழுந்துள்ளது.

திருக்கயிலாய ஞானவுலாவை அடுத்து வந்தது, நம்பியாண்டார் நம்பி பாடிய ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலா மாலை (11ஆம் நூற்றாண்டு) இவ்விரண்டும் பதினோராம் திருமுறையில் காணப்பெறும். அடுத்து வந்தவை, விக்கிரம சோழன், அவன் மகன் இரண்டாம் குலோத்துங்கன், அவன் மகன் இரண்டாம் இராசராசன் ஆகிய சோழ மன்னர் மூவர் மீதும் ஒட்டக்கூத்தர் பாடிய மூன்று உலாக்கள். தலைப்பில் குறிப்பிட்ட தில்லையுலா இம்மூன்று உலாக்களின் காலத்திலேயே தோன்றிய ஒரு சிறப்பான உலா என்று இனி நாம் காணலாம்.

நூல்

தில்லையுலா நூல் முழுமையும் இன்று கிடைக்கவில்லை; 244 கண்ணிகளே கிடைக்கின்றன; இவை தொடக்கத்திலிருந்து அரிவைப் பருவத் தொடக்கம் 9 கண்ணி வரை; எஞ்சிய அரிவைப் பகுதி, தெரிவைப் பருவம், பேரிளம் பெண் பருவக்கண்ணிகள் ஆகியன கிடைக்கவில்லை. இப்பகுதியைப் பண்டிதர் உலகநாத பிள்ளை தஞ்சை சரசுவதி மகால் சுவடி நிலையத்தில் கிடைத்த அபூர்த்தியான ஓர் ஏட்டிலிருந்து பிரதி செய்து தமிழ்ப் பொழில் பத்திரிகையில் வெளியிட்டார். கிடைத்த இந்நூற் பகுதியானது, உலாப் பிரபந்த வரிசையில் மிகவும் சிறப்பான இடம் பெறுவதற்குரியது. நூல் பலர் கண்ணில் படாமையால் போலும், இதற்குத் தக்க ஆட்சி ஏற்படவில்லை.

இந்த நூல் மூன்று வகைகளில் சிறப்புடையது. ஒன்று இது ஆசிரியரின் இணையற்ற சிவபக்தியை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இரண்டு, சில சரித்திர நிகழ்ச்சிகளுக்குச் சான்று பகர்கிறது. மூன்று, சிறப்பான பண்டைய ஒழுகலாறுகள் பல, வேறெங்கும் காண்பதற்கு இல்லாதவை, எடுத்துக் கூறுகிறது. இவ்வியல்புகளை மேலே குறிப்பிடுவோம்.

கிடைத்த நூற்பகுதியில் காப்புச் செய்யுள் இல்லை. முதல் வரியிலேயே சிவகாம சுந்தரியின் பெயர் வருகிறது. அம்மையார் தாளமிட, பெருமான் தாண்டவமாடுவதை இரு முனிவரும் மாயனும் பிரமனும் கண்டு வணங்கி, 'பல்லுயிருங் காண நடித்தருள்' என்று ஏத்த, பெருமான் தில்லைவனத்தில் நடித்தார். நூபுர ஒலி கேட்டு இமையோர் வந்து இறைஞ்சி, அஞ்செழுத் தெழுதிய கனக ஓடு அம்பலத்தில் வேய்ந்தார்கள்.

– தில்லைவனத்து

ஆனந்த நூபுரம்நின்று ஆர்க்கும் ஒலிகேட்டு
வானின் றிமையோர்கள் வந்திறைஞ்சி – நான்மறையில்
ஆய்ந்த பொருளான அஞ்செழுத்தைச் செங்கனகப்
பூந்தகடு தோறும் புறத்தெழுதி – மேய்ந்து
திசைவிளங்கு நாமத் திருவம் பலத்தே
இசைவிளங்க நின்ருடும் ஈசன். 5–8

பன்றியைத் துரத்திவந்த அரசன் தில்லைவனம் அடைந்ததும், பன்றியும் குதிரையும் தானும் பொன்னுனமை கண்டு, இங்கு மாமறையோர் மூவாயிரவரைக் கொண்டுவந்து குடியேற்றினன்; அவருள் ஒருவர் காணது போகவே, பெருமான் தானே தில்லை மூவாயிரத் தொருவன் என்று காட்டினர். இப்பெருமான் நால்வர் முதலானேர்க்குத் தம்பிரான். திருநீற்றினெளி விளங்கச் சோழன் கண்ட திருநாளில் ஒருநாள் சிவாகமப்படி பூசை பெற்று, எதிரம்பலத்தில் அம்பிகையுடன் தங்கியிருந்து பின் பள்ளியுணர்ந்து, அணிகலும் மாலையும் புனைந்தார். திருமாலும் சண்டேசரும் தேவரும் போற்ற, மூவாயிரவர் முதலியோர் துதிக்க, திருவாடு தண்டேறி மூன்று வாசலுங்கடந்து திருத்தேரேறினர். மாலோன் குபேரன் வேலன் வேதா ஐங்கரன் மாரன் முதலியோர் தத்தம் ஊர்திகளில் உடன் வந்தனர். நால்வரும் முப்பத்து முக்கோடி தேவரும், விறன் மிண்டர் முதலான நாற்பத்தெண்ணுயிரம் திருநீற்றுத் தொண்டர் சேரமான் வரகுணன் ஆகியோரும் வந்தார்கள். திருநீற்றுச் சோழன் படிவமும் குதிரைமீது வந்தது. கண்ட மகளிர் பெருமானைக் காமுற்றுப் பலவாருக

அரற்றுகின்றார்கள். இவ்வாறு சொல்லி முடித்துப் பின் ஆசிரியர் பேதை முதலான எழு பருவ மகளிரின் நிலையை வருணிக்கின்றார். பேதையின் வருணனையும் பெதும்பையின் வருணனையும் சிறப்பானவை. பெதும்பைப் பருவத்துக் கழங்காடலையும் மங்கைப் பருவத்துத் தசாங்கத்தையும் கூறுகின்றார். இதுவே இந்நூலின் மேற்போக்கான பொருளமைதி.

ஆசிரியர் தமது சிவ பக்தி முதிர்ச்சியைப் பல இடங்களில் புலப்படுத்திச் செல்கின்றார். ஆலகால விடத்தைச் சிவபிரான் உண்ண மனம் ஒருப்பட்ட தேவர் செயலைப் பொறுக்கலாற்றாது,

– ஆழிவாய்
ஒப்பற்ற வல்விடத்தை ஊட்ட மனமிசைந்த
முப்பத்து முக்கோடி மூர்க்கர்

என்கின்றார். சமயாசாரியர் நால்வரையும் மிக்க அழகாகப் போற்றுகின்றார். சம்பந்தர் – புகலிப்பிள்ளை, கவுணியன், பரசமய வாது வென்ற பிள்ளை, திருமுத்தின் பந்தர்க்கீழ் வந்த பாலன்; அப்பர் – வாகீசர், வஞ்சனைகள் வென்றார்; சுந்தரர் – தூது சென்றுவா என்ற தோழர், சேரன் தன் நண்பர்; சுந்தரர்க்குத் தன்னந்தனித் தூது தாள்சிவக்கப் போனார்; மாணிக்கவாசகர் – கோதிலியாம் தென்னற்கு வாய்த்த திருவாதவூரர், பாரிற் பெருவாழ்வை யெல்லாம் பெருந்துறையில் நீத்த திருவாசகப் புலவன். மூவர் உரைத்த தமிழ் என்பார். தில்லைவாழந்தணரைப் பலமுறை குறிப்பிடுகின்றார். சண்டேசரைத் தந்தையிருதாள் துணித்த சைவத் தவமுனி என்பார். சேரமான் – ஆதியுலாச் சொன்ன நரபதி, தெய்வ உலாச் சேரன்; வரகுணபாண்டியனை இரண்டிடங்களில் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார். காரைக்காலம்மையையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

இந்நூலாசிரியர் சிறுத்தொண்டர் சரித்திரத்தில் பெரிதும் ஈடுபட்டவர் போலும்:

– முடித்தொண்டன்
கொண்டிருந்த பாலகனைக் கூசாமல் கூறுக்கக்
கண்டிருந்த செங்கமலக் கண்மூன்றும் –

என்று பெதும்பை கழங்காடு மிட்டத்து மூன்று என்ற எண்ணுக்குரிய பொருளைக் கூறியவர், மீண்டும் மங்கைப் பருவம் கூறுங்கால், மங்கையின் துயரம் அறியாதவர் என்று கூறும் தாயின் கூற்ருகப் பின்வருமாறு பாடுகிருர் (196 – 202) :

பைங்காட்டி லஞ்சப் பரிபுரம்நின் ருேலமிடச்
செங்காட்டில் முன்போன சேவடியும் – முன்காட்டில்
மாதவம் செய்திருந்து வாழ்வா ரகத்திற்போய்ப்
பாதகம் செய்த பவளமும் – காதலித்துப்
பெற்ருேர் பிடித்தரியும் பிள்ளைக்காற் பூச்சதங்கைச்
சிற்ருேசை கேளாத் திருச்செவியும் – பெற்ருேர்
சிறுசந்து மென்குறங்கு செய்தார்க ளென்றும்
கறிகண்டு கூசாத கண்ணும் – பிறவிதனில்
பற்றிஞேர்க் கெல்லாம் படைக்கும் தலையிறைச்சி
பெற்றிலோ மென்னும் பெரும்பசியும் – சற்றிரங்கா
வன்னெஞ்சமும்உடையான்வல்வினையேன்பெற்றெடுத்த
அன்னம் படுவ தறிவரோ – முன்னம்
அரிந்த மகவை அழைப்பித்தார் மீண்டும்
புரிந்து நகை செய்து போஞர்.

இங்ஙனமே மடந்தையை வருணிக்கும்போது சிவபிரான் பற்றிய செய்திகளை உவமையாக வைத்தே வருணிக்கிருர் : சங்கரன் சடாமுடிமேல் திங்கள் அனைய திருநுதலாள், புலியூர் போற்றலர்தம் நெஞ்சினும் இருண்ட கார்குழலாள்.

கண்ணிகள் தோறும் இவ்வாறே பக்திச்சுவை ததும்பு கின்ற கருத்துக்களையும் சொல் தொடர்களையும் காண்கிருேம். இவர் திருநீற்றினிடத்திலே அன்பு மிக்கவர் என்பதைப் பல இடத்தும் காண்கிருேம். சோழமன்னன் பெயர்களில் பல இருக்க, திருநீற்றுச் சோழன் என்ற பெயரையே இவர்

ஆளுகிறார். விறன்மிண்டரைக் குறித்த இடத்தில் அடியார்களைத் திருநீற்றுத் தொண்டர் என்கிறார். சீர்காழியைக் குறிப்பிட எண்ணிய இவர்,

– திருநீற்றின்
வென்றி விரும்பி மீனவர்கோன் நன்னாட்டில்
சென்ற புலவன் திருப்பதி

என்று பாடுகிறார்.

அடுத்து, இந்நூலால் தெரியவரும் பல புதிய வழக்காறுகளும், ஒழுகலாறுகளும். பெருமானை மன்றுடையான், ஆதிரையான் என்று கூறும் இவர், சில இடங்களில் ஊருடையான் என்று வேறு அடை எதுவும் இன்றியே குறிப்பிடுகிறார். ஊர் எனப்படுவது உறையூர் என்பது பழஞ்சொல்; இவருக்கு ஊர், புலியூர் ஆகிய தில்லையாயிற்று. உடன் வந்தோரைக் கூறுமிடத்து சம்பந்தர் முத்துப்பந்தர் நிழற்றவும், மற்ற மூவரும் பொற்றேர்மீதும், வந்தனர் என்று கூறுகிறார். திருநீற்றுச்சோழனை இரண்டிடங்களில் குறிப்பிடுகின்றார்; உடன் வந்தோருள் ஒருவனாகத் திருநீற்றுச் சோழனைக் கூறுகிறார்; இங்கு சோழன் படிவம் குதிரை வாகனத்தின்மீது எழுந்தருளுவிக்கப் பெற்றதென்று கருத வேண்டும். திருநீற்றுச் சோழன் – முதற் குலோத்துங்க சோழன். உடன் வந்தோருள் திருவேளைக்காரரைக் குறிப்பிடுகிறார்; வேளைக்காரராவர், மெய்காப்பாளர்; தலைவனுக்குத் துன்பம் வருங்காலத்து உயிரையும் விடத் துணிந்தவர்கள். ஓரிடத்தில் விறன்மிண்ட நாயனாரைக் குறிப்பிடுகிறார். இந்நாயனார் தேவாசிரிய மண்டபத்திருந்த சிவனடியார்களை வணங்காது சென்ற சுந்தரமூர்த்தியைக் கண்ணுற்று, ‘இவ்வாறு சென்ற வன்தொண்டனும் புறகு அவனையாட்கொண்ட சிவபிரானும் புறகு’ என்று கூறினார்:

– தப்புரைக்கில்
நாதனையும் பின்னென்னும் நாற்பத்தெண் ணாயிரவர்
சோதித் திருநீற்றுத் தொண்டரும்

என்பார்; இங்கு மண்டபத்திலிருந்த தொண்டர் நாற்பத்தெண்ணாயிரவர் என்பது பெரியபுராணத்தில் காணாத புதுச்செய்தி. நாற்பத்தெண்ணாயிரம் இருடிகள் என ஒரு வழக்கு உண்டு.[1]

இனி, முதல் பராந்தகசோழன் தில்லைச்சிற்றம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்தான் என்று சரித்திரம் கூறும். இவ்வுலா ஆசிரியர், இமையோர் வந்து இறைஞ்சி வேதத்தின் பொருளான திருவைந்தெழுத்தையும் பொற் றகட்டிலே எழுதி அம்பலத்தே வேய்ந்தார்கள் என்று கூறுகிறார். 'தில்லைவனத்து நூபுரம் ஆர்க்கும் ஒலிகேட்டு இமையோர் அஞ்செழுத்தைச் செங்கனகப் பூந்தகடுதோறும் எழுதிப் புறத்து வேய்ந்தார்கள்' என்ற அடிகள் முன் காட்டப் பட்டன. மற்றோரிடத்திலும் 'திருவெழுத்தால் சேணுடர் பொன்மேய்ந்த சிற்றம்பலம்' என்று கூறுகிறார். இவ்வாறு இவர் குறிப்பிடுவது மிகவும் சிறப்பான ஒரு புதிய செய்தி.

காலம்

இனி, சரித்திரக் கண்கொண்டு நோக்கும்போது, இவ்வுலாவின் காலத்தை நிச்சயிப்பதற்கும் சோழர் வரலாற்றுச் செய்திகளுக்கு ஆதரவு அளிப்பதற்குமான சில செய்திகள் இதன்கண் அமைந்துள்ளமை புலப்படும். சிறப்பான தொன்று, தில்லைத் திருமாலைக் கடலிற் கிடத்திய செய்தி:

– தண்துழாய்
மாலைத் திகிரி மரகதமே கந்துயில
நீலக் கடலளித்த நேரியனும் (64 – 5).

'துழாய் மாலையணிந்த சக்கரமேந்திய பச்சைப் பசுங் கொண்டல் துயிலும்படி நீலக்கடலுக்கு அனுப்பிய சோழன்' என்று ஆசிரியர் திருமாலை அழகான சொற்களால் குறிப்

1 இதைத் தக்கயாகப் பரணி தாழிசை 219 உரை, திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல், திருவானைக்கா உலா முதலியவற்றில் காண்க.

பிட்டுப் பாடுகிறார். தில்லைத் திருமுற்றத்தில் இடம் போதாமையால் அங்கிருந்த திருமாலை இரண்டாம் குலோத்துங்கன் பெயர்த்துக் கடலில் எறியச் செய்தான் என்பது ஒரு சரித்திர நிகழ்ச்சி. அக்காலத்தில் எழுந்த எல்லா நூல்களும் இந்நிகழ்ச்சியைச் சிறப்பித்தே கூறு கின்றன. உடன் இருந்தவரான ஒட்டக்கூத்தர், தாம் பாடிய குலோத்துங்க சோழன் உலாவிலும் இராசராசன் உலாவிலும் தக்கயாகப் பரணியிலும் இதை விளங்கப் பாடுகிறார்.

தில்லைத் திருமன்றின் முன்றில் சிறுதெய்வத்
தொல்லைக் குறும்பு தொலைத்தெடுத்து

என்பது குலோத்துங்க சோழன் உலா, கண்ணி 39. இனி இராசராசன் உலா 33:

பொன்னிற் குயிற்றும் புறம்பிற் குறும்பனைத்தும்
முன்னர்க் கடலகழின் மூழ்குவித்த – சென்னி.

தக்கயாகப் பரணி, தாழிசை 777 இதை இன்னும் நன்றாய்க் கூறும்:

முன்றிற் கிடந்த கருங்கடல் போய்
முன்னைக் கடல்புகப் பின்னைத் தில்லை
மன்றிற் கிடங்கண்ட கொண்டல் மைந்தன்
மரகத மேருவை வாழ்த்தினவே.

(இங்கு கொண்டல் குலோத்துங்கன்:[1] *மேரு அவன் மைந்தனான இரண்டாம் இராசராசன்.)*

'விஷ்ணுக்கள் கடலிலே யோக நித்திரை கொண் டருளும் வரைச் சூரபன்மாவைச் சுட்டி தேவசேனைபதிப் பிள்ளையார் கடலைக் கலக்கிப் புறப்படவிடக் கடலின் சிலுகற்றது. இன்னம் அக்கடலை எனக்கே தரவேண்டும் என்று திருச்சிற்றம்பலத் திருமுற்றத்திலே இடங்கெடாமே,

1 கொண்டல் என்ற சொல் குலோத்துங்கன் கருநிறமுடையவன் என்பதைக் காட்டும். 385ஆம் பக்கம் பார்க்க.

வரமும் பெற்றதாக இடமும் விரிந்ததாகப் பின்னையும் அக் கடலிலே போகவிட்ட குலோத்துங்க சோழதேவர்' என்ற அதன் நயமான உரையும் காண்க. இச் செய்தியை இராமானுசார்ய திவ்விய சரிதை பின்வருமாறு கூறும் :

அம்பொற் கொடைச்சகர ளுயிரத்தின் மேளுற்பத்
தொன்பதாம் வர்ஷத் துயர்தில்லைத் – தென்பாலிற்
சென்னி குலோத்துங்கன் சித்திரகூ டத்திருமால்
தன்னை யலையெறிநாள் தான்.

இது நிகழ்ந்த காலம் சகம் 1049 என இந்நூல் கூறுகின்றது. அதாவது கி. பி. 1127 ஆகும்; இரண்டாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் காலம் கி. பி. 1133 – 50 என்று ஆராய்ச்சியாளர் முடிவு செய்திருக்கிருர்கள்; எனவே சரிதை குறிப்பிடும் ஆண்டு எல்லையில் ஏதேனும் பிழை இருத்தல் கூடும்; சரித்திரச் செய்தியில் பிழையில்லை. அல்லது குலோத்துங்கன் இளவரசாயிருந்தபோதே இச்செய்தி நிகழ்ந்திருக்கலாம்.

இவ்வாறு தில்லையுலா ஆசிரியர் திருமாலுக்குக் கடலளித்த நேரியனும் வந்து அடிபோற்றுமாறு பெருமான் எழுந்தருளினுர் என்று கூறும்போது, தாம் நேரே கண்ட செய்தியைப் பாடுகிருர் எனவே நாம் கருதவேண்டும்; இது பழங்காலக் கதையன்று, உடன் நிகழ்ச்சியேயாகும். ஆதலால் இவ்வுலாப் பாடினுர் இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தே வாழ்ந்தவர் என்று முடிவு செய்ய வேண்டும்.

இனி உலா திருநீற்றுச்சோழன் என்று இரண்டு இடங்களில் குறிப்பிடுகிறது. முதல் இடம் முன்னரே குறிப் பிட்டோம். திருநீற்றுச் சோழன் படிமம் போர்மாவின் மீது வந்தது; மற்ருேரிடத்தில் கருடன் மிசையே திருமாலும் துங்கப்பரி மிசையே சோழனும், ஓதிமத்தின் மீதே நான்முகனும் வந்தனர் என்று கூறும்போதும், திருமால் சோழன் நான்முகன் ஆகியோர் படிமங்கள் என்றே பொருள்

கொள்ள வேண்டும். இங்குக் குறிப்பிடப்பட்ட சோழன், திருநீற்றுச் சோழன் என்று முதலில் பெயர் பெற்றிருந்த முதற் குலோத்துங்க சோழனுவான். மற்ருேரிடத்தில் அரசர் மூவருக்கும் தம்பிரான் என்று கூறும்போது, வரகுணனும் செய்யதமிழ் மாறன் தெய்வவுலாச் சேரன் துய்ய திருநீற்றுச் சோழன் என்று கூறுகிருர். இவற்ருல் இவர் சோழ பரம்பரையில் கொண்டிருந்த பேரன்பை நன்கு உணரலாம். இக் குலோத்துங்க சோழனுடைய பேரனுய் வாழ்ந்த இரண்டாங் குலோத்துங்கன் காலத்தே சேக்கிழார் பெரிய புராணம் பாடினுர். அவனும் திருநீற்றுச் சோழன் எனப் பெயர் தரித்துக் கொண்டான்; எனினும் முதற் குலோத்துங்கனுக்கு இப் பெயர் அதிகமாய் வழங்கிற்று; திருநீற்றுச் சோழ நல்லூர் என்றே அவன் படை வீரர்களுக்குத் தந்த ஊர்களுக்குப் பெயரிட்ட செய்தி சாசனங்களால் அறியலாம். ஆகவே இவ்வாறு அக் காலத்தில் பிரசித்தி பெற்றிருந்த பெயரை அச் சோழன் பேரனை இவனும் தான் மேற்கொண்டான்; கொண்டதோடு பாட்டன் உருவச் சிலையை நடராசப் பெருமான் விழாவில் உலா வரவும் செய்தான் என்று இப்போது அறிகிருேம்.

மேலும், இரண்டாம் குலோத்துங்கன் தில்லை அம்பலவாணரிடம் எல்லையற்ற பேரன்பு பூண்டவன் என்பதை ஒட்டக்கூத்தர் உலாவிலும் பிள்ளைத்தமிழிலும் பலமுறை கூறுகிருர். ‘தில்லை நடராசப்பெருமான் திருவடித் தாமரையிலுள்ள தேனைப்பருகும் வண்டு போன்றவன்’ என்று திருவாரூர்க் கல்வெட்டு இவனைக் கூறும். சமயாசாரியர் திருவுருவங்களைத் திருவாரூர்க்கோயிலில் எழுந்தருளுவித்து மிகுதியாக நிபந்தங்களும் அமைத்தான். உலா ஆசிரியர் பேதையை வருணிக்கும்போது தில்லையைப் பாடவந்தவர், ‘சென்னிப் பெருக்கா றுடைய பெருமான் தென் ஆரூர்த் — திருக்கா வணத்துலவாத் தென்றல்’ (121 – 2) என்று கூறுகிருர். இக்குலோத்துங்கன் ஆரூரில் செய்த

பணிகளையும் உணர்ந்த ஆசிரியரே இவ்வாறு பாடுகிறார் என்று நாம் முடிவு செய்வது பொருந்தும். காலம் நிகழ்காலம் என்பது இதனாலும் தெளிவு.

அன்றியும், பேரம்பலத்தை இவர் எதிரம்பலம் என்று கூறுவதும் (44) கருதத்தக்கது. இவ்வழக்கு சோழர் காலத்தில் இருந்தது; பின்னர் இல்லை. இந்நூலில் முதலியார் என்ற சொல் பயின்றிருப்பது குறிப்பிடத் தகுந்தது:

முன்நின் றமரரெல்லாம் சேவிப்ப முதலியார்
பொன்னின் திருத்தேர்மேல் போதுதலும் – நன்னுதல்தன்
அங்கைமலர் சிவப்ப ஆடுங் கழங்கொழிந்து
செங்கனக வீதியின்கட் சென்றணுகி (138–9).

இங்கு முதலியார் - நடராசப்பெருமான். முதலியார் இறைவன் என்ற பொருளில் வருவது ஓர் அரிய பிரயோகம். இச் சொல்லுக்கு இன்றுள்ள பொருளை நாம் அறிவோம். 'மூவாத பேரன்பின் மூவர் முதலிகள்—தேவாரம் செய்த திருப்பாட்டும்' என்பது ஏகாம்பரநாதருலா (14 நூ.); திருவானைக்கா வுலாவில் காளமேகப்புலவர், 'பதினெண் மடத்திற் பயிலும் முதலிகளும்'' (159) என்று பாடுகிறார் (14 – 15 நூ.). இவற்றுக்கும் முன்னமே சேக்கிழார் கண்ணப்பநாயனார் புராணத்தில், 'எங்கள்முன் பெரு முதலியல்லையோ?' என்று காடன் கண்ணப்பரை வினவுவதாகப் பாடுகிறார் (12 நூ.). இங்கு முதலி – முதல்வன். இத்தில்லையுலாவில், முதலியார் என்ற சொல் இறைவனையே குறிப்பதாக வந்துள்ளது. இது ஒரு பழமையான பிரயோகமென்பதில் ஐயமில்லை; இது இந்நூலின் காலம் சேக்கிழார்காலத்தையொட்டியிருக்கலாம் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறது.

'தில்லை உலாவானது திருநீற்றுச்சோழனைக் குறிப்பிட்டமையால் இந்நூல் முதற் குலோத்துங்கசோழனுக்குப் பிற்பட்டது. விக்கிரமசோழன் இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் ஆகியோருடைய தில்லைத் திருப்பணிகள் கூறுமை

யால் இவர்களுக்கு முற்பட்டது ; சிறுத்தொண்டர் கோட்புலி பரவைக்காகத் தூது சென்றமை, சம்பந்தர் பாண்டிநாடு சென்றமை ஆகியவை இந்நூல் குறிப்பிடுதலால், சேக்கிழார் இந்நூலைப் படித்தே 'தம் புராணத்துக்கு வேண்டிய சில செய்திகளைத் தெரிந்துகொண்டார்' என்று மா. இராச மாணிக்கனார் தமது சேக்கிழார் என்ற நூலில் எழுதியிருக்கிறார் ; இது சிறிதும் பொருந்துவது அன்று. சேக்கிழார் புராணம் பாடிய பின்னரே அப்புராண வரலாறுகள் பிரசித்தமாயின. அக்கதைகளையே உலாக்காரர் சொன்னார் என்று நாம் கருதவேண்டும். 'மரகத மேகம் துயில – நீலக் கடல் அளித்த நேரியன்' என்று சிறப்பாய் உலா ஆசிரியர் கூறுதலால், தில்லைத் திருமாலை இரண்டாம் குலோத்துங்கன் அகற்றிய செய்தி மிகவும் சிறப்புடையதென அக்காலத்தவரால் கருதப்பட்டது; அதை உலாவாசிரியரும் உடனிருந்து நேரில் கண்டு இவ்வாறு பாடலில் அமைத்தார். இவர் இந்நிகழ்ச்சிக்கு முந்திய முதற் குலோத்துங்கன் காலத்தில் இருந்திருக்கமுடியாது.

உலாவாசிரியர் சேக்கிழாரின் புராணத்தை நன்கு தெரிந்து உலாப்பாடுகிறார் என்பதை விளக்க ஒரு குறிப்புத் தருவோம். சிறுத்தொண்டர் புராணத்தில் பைரவ வேடத்தாரை உபசரிக்கப் புகுந்த திருவெண்காட்டு நங்கையார், 'தலை இறைச்சி அமுதுக்கு ஆகாது எனக் கழித்தோம்' என்றார். ஆனால் அவரோ, 'அதுவுங்கூட நாம் உண்பது' என்றார் (பெரியபுராணம் 3732). இக்கருத்தையுணர்ந்து உலாவாசிரியர், 'பிறவிதனில் – பற்றினோர்க் கெல்லாம் படைக்கும் தலையிறைச்சி – பெற்றிலோம் என்னும் பெரும்பசியும்' (200) என்ற வரிகளில் பாடுகிறார். இதனால் இவர் சேக்கிழாருக்குப் பின்வந்தவர் என்பதைத் திட்டமாகக் கூற முடிகிறது. ஆதலால் உலாவின் காலம் குலோத்துங்கன் காலத்திறுதி (1150) அல்லது சற்றுப் பிற்பட்டுக்கூட இருக்கலாம். சேக்கிழார் பெரியபுராண விரிவுரையைச்

சிறப்பாக ஓராண்டுக் காலம் செய்தார் (சுமார் 1145) என்பது வரலாறு. அவ்வுரையை நேரில் கேட்டே இப்புலவர் இவ்வாறு அமைத்து இருக்கலாம். நூலின் நயத்தையும் பக்திச் சிறப்பையும் செய்திகளின் அருமையையும் கருதியே இதை ஒட்டக்கூத்தர் பாடியிருக்கலாம் என்ற ஐயத்தைத் தெரிவிக்கிறோம்.

நெற்குன்றவாணர்

வரலாறு

இவர் இன்றைய சென்னைக்கு அருகிலுள்ள நெற்குன்றம் என்ற ஊரினர். முதல் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் வாழ்ந்தவர். வேளாளருக்குத் தலைவராய் இருந்த களப்பாளர்[1] என்ற சிற்றரசர் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். நெற்குன்றங் கிழார் என்றும் வழங்கப் பெற்றார். பெரியபுராணம் கூறும் அறுபத்து மூன்று நாயனாருள் ஒருவரான கூற்றுவநாயனாரும் சிவஞானபோதம் அருளிய மெய்கண்ட தேவரும் போன்ற புகழ் படைத்த பலர் இந்தக் களப்பாள மரபில் தோன்றியவர் என்பது அறியத்தக்கது. இவர் கல்வி கேள்விகளால் மிகவும் சிறப்புற்று விளங்கி, தாமும் சிறந்த கவிஞராய், கற்றோரை ஆதரிக்கும் வள்ளலாய் வாழ்ந்தார். வாணர் இவரது இயற்பெயர் போலும். தொண்டை நாட்டில் முதலியார் என்பது பெருவழக்கு.

தம்மிடம் பொருள் விரும்பிவரும் புலவர் சிலர் வாய் திறந்து கேட்பதற்கு நாணுவர் என்று எண்ணிய நெற்குன்ற வாணர், தம் வீட்டின் முற்றத்தில் மணலைப் பரப்பி, அதில், வருவோர் தம் அவாவினை எழுதிக் காட்டினாற்போதும் என்றுகூட ஓர் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்; இதை மறைந் திருந்து பார்த்துத் தக்கபடி பொருள் வழங்குவது இவர் வழக்கம் என்பர்.

1 களப்பாளர் வேறு, களப்பிரர் வேறு. களப்பாளர் பண்டைத் தமிழ்க்குடி, சைவமரபு; களப்பிரர் அன்னிய நாட்டினர், மொழியினர், அன்னிய மத்தினர் (சைனர்).

உணலைப் பசும்பொன் முதலா னவற்றை உதவிப்பின்னும்
குணலச்சை உள்ளவர் கேட்கவும் கூசுவர் சொல்லெனவே
எணலைக் கருதி எழுதிவைப் பீரென இல்மறைந்து
மணலைப் பரப்பிய முன்றிலுள் ளான்தொண்டை மண்டலமே

என்று தொண்டை மண்டல சதகம் இதைக் குறிப்பிடும். ஒரு சமயம் வல்லை (தொண்டை நாட்டிலுள்ள திருவல்லம்) என்ற ஊரிலிருந்த நம்பி காளி என்ற யாதவ குலப் புலவர் இவரைக் காணவேண்டி வந்தார். அப்போது இவர் வெளியே சென்றிருந்தார். 'கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத் தறியும் கவிபாடும்' என்று பழமொழி சொல்வதுபோல, இவர் வீட்டுப் பணிப்பெண்ணு யிருந்தவளொருத்தி, புலமை நிரம்பியவளாய் இருந்தாள். அவள், வந்த புலவரைத் தக்கபடி வரவேற்று, அவர் மனம் உவக்கும் வண்ணம் பரிசில் தந்து உபசரித்தாள். அந்த நேரம், வெளியிலிருந்து திரும்பி வந்த நெற்குன்றவாணர், புலவரையும் அவருக்குத் தம் பணிப்பெண் செய்த உபசாரத்தையும் கண்டு மிகவும் மகிழ்ந்ததோடன்றிப் பின்னும் வேண்டும் பொருள்களை நல்கினர். நம்பி காளியின் கவிதைப் பண்பால் பெரிதும் மனம் கவரப்பட்டவராய், தம்மையுமே அவருக்கு அடிமைப் படுத்திக்கொண்டார். இதைக் குறிப்பிட்டு அவரே பின்வருமாறு பாடினர்:

கற்குங் கவிவல்ல யாதவர் கோன்நம்பி காளிக்குயாம்
விற்கும் பரிசன மாகிவிட் டோம்,வட வேங்கடமும்
பொற்குன் றமும்புகழ்க் கங்கா நதியும் பொதியமும்போல்
நெற்குன் றமும்நம் மரபுமெந் நாளும் நிலைநிற்கவே.

இச் செய்தியைத் தொண்டை மண்டல சதகமுடையார் அப்படியே கூறுகிறுர் (83):

பன்னுந் தமிழ்க்கவன் மாமனை தாதி பரிசளிப்ப
முன்நம்பி காளிக்கு நெற்குன்ற வாண முதலியென்போன்
பின்னுஞ் சிலபல பொன்னுங் கொடுத்துத்தன் பேர்நிறுத்த
மன்னுந் தமிழு முரைத்தான் அவன்தொண்டை மண்டலமே.

அக்காலம் தொண்டைநாடு சோழமன்னர் ஆதிக்கத்தில் இருந்து வந்தது. இந்நெற்குன்றம் சயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துப் புலியூர்க் கோட்டத்து நெற்குன்றம் என்று வழங்கும். அங்கிருந்த பெருநிலக் கிழாரான நெற்குன்ற வாணர், களப்பாளராயர் எனவும் பெற்றார். ஒரு சமயம் அங்கு நிலவிய பஞ்சத்தின் கொடுமையால் மன்னனுக்குச் செலுத்த வேண்டிய திறையை இவரால் செலுத்த முடியவில்லை. அதனால் மிக்க வருத்தமடைந்து இவர் தம் வழிபடு கடவுளாகிய திருப்புகலூர்ப் பெருமானைக் குறை யிரப்பதற்காக அங்குச் சென்றார். திறை கொடாமையால் இவரைச் சிறையிலிடுமாறு அரசன் ஆணை பிறப்பிக்கவே, ஏவலர் இவரைத் திருப்புகலூர் ஆலயத்திற் கண்டு மன்னன் ஆணையைக் கூறினர். இவர் இறைவனை வணங்கிவிட்டு வருவதாகச் சொல்லி வழக்கம்போல் நீராடிக் கோயிலினுட் புகுந்து முதலில் ஞான விநாயகரைப் பணிந்து அவர் சந்நிதியில் ஒரு பாடலைப் பாடினார் :

உரைசெய் மறைக்கும் தலைதெரி யாஒரு கொம்பையென்றே
பரசு மவர்க்குப் பெருநிழ லாக்கும் பழனமெல்லாம்
திரைசெய் கடற்றுறைச் சங்க முலாவுந் திருப்புகலூர்
அரசி னிடத்து மகிழ்வஞ்சி யீன்றவோர் அத்திநின்றே.

அக்கோயில் தளிப் பெண்களிலொருத்தி மிக்க புலமை யுடையவள், இப்பாடலைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். வந்தவரையும் அவர் பொலிவையும் பாட்டின் பொருளையும் ஊன்றி நோக்கிய அவள், 'இப்பாடல் ஓர் அந்தாதிக்குக் காப்புச் செய்யுளாக அமையலாமே!' என்றாள். வாணர் கேட்டார்; சொல்லியவள் ஒரு பெண் என்பதையும் கண்டார். தண்டலாளன் ஒறுக்கின்ற துன்பத்தில் வேதனையுற்றிருந்த படியால் அவர், 'அந்தாதிக்குக் காப்பானால் அரசிறைக்குப் பொருளாகுமா?' என்று கூறினார். இதைக் கேட்ட அப் பெண், இவருடைய நிலையை விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டு, இவர் கட்டவேண்டிய அரசிறைத் தொகையைத் தானே

செலுத்திவிட்டு அரச தண்டனையினின்றும் இவரை மீட்டாள். அவளுடைய செயலுக்கு நன்றி பாராட்டும் முகமாக வாணர் அவள் குறிப்பிட்டபடியே இச்செய்யுளைக் காப்புச் செய்யுளாகக் கொண்டு 'பூக்கமலம்' என்று தொடங்கிச் சில நாளில் திருப்புகலூரந்தாதி நூறு பாடல் பாடி முடித்தார்.

புலவர் புராணம் பாடிய தண்டபாணி சுவாமிகள் நெற்குன்ற வாணர் சரித்திரத்தை முப்பது பாடல்களாகப் பாடியிருக்கின்றூர். அதனுள் பல வேற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. வாணர் மீது பொருமை கொண்ட ஒரு கயவன் 'ஒரு நாளேனும் உன்னை என்னிடம் அடிமையாக்குகின்றேன்" என்று சொல்லியிருந்தும், வாணர் கவிச்சுவை நுகர்தலிலேயே பொழுது போக்கி, தம் பெருஞ்செல்வம் முழுமையும் தீர்த்தார். அப்போது அம்பிகாளி என்ற ஒரு புலவன் வந்து இவர் மீது பாடல் பாட, பொருள் இல்லாமையால் இவர், 'என்னை இன்னுனிடம் கொண்டுபோய் அடிமையாக விற்றுப் பொருள் கொள்வாயாக' என்று கூறினுர். அவன் அவ்வாறே பொருள் பெற்றுச் சென்றுன். வாணனுடைய மனைவி உணவு கொள்ள அழைத்தபோது இவர் 'அம்பிகாளிக்கு இன்று யான் விலையானேன்' என்று சொல்லி யனுப்பினுர். அந்நேரம் தொண்டைமான் சேவகன் இவரை அடுத்துத் திறை அளிக்கும்படி வற்புறுத்த, அடிமைகொண்டவனும் இவரை விட்டுவிட, இவர் தொண்டைமான் முன் சென்றுர். அவன் இவரைப் பார்த்து 'நீர் அளவாகப் பொன் ஈந்திருந்தால் இந்த நிலை வந்திராது' என்று கூறித் தொண்டை நாடு கடந்து சோழநாடு கொண்டுபோய் விட்டு விடுமாறு சொன்னுன். அவ்வாறே இவரும் வெள்ளாறு கடந்து வந்து, தில்லை முதலான தலங்களை வணங்கிப் புகலூர் பணிந்து, அங்குப் பாடல் பாடினுர். தளிப் பெண்டு இவருக்காகத் தரவேண்டிய தொகையைத் தந்தபிறகு இவர்

திரிபந்தாதி பாடி முடித்தார். மன்னன், பொருளைப் பெறுமல், 'இதையும் உம் நாட்டையும் ஊரையும் நீரே பெறுக' என்று கொடுத்துவிட்டான்.

இவ்வாறு இவர் அந்தாதி பாடிய் பிறகு மீண்டும் நல்ல செல்வாக்கோடு மன்னன் அவையில் வாழ்ந்திருந்தார் என்று அறிகிறோம். இரண்டாம் குலோத்துங்கசோழன் காலத்தில் அவனது அவையில் பெரிதும் மதிக்கப்பெற்ற புலவர்களுள் ஒருவராய் இவரும் விளங்கினர். அங்கு அப்போது ஒட்டக்கூத்தர் முதலியோர் இருந்தனர். இவரும் அப்போது முதிய பிராயம். ஒட்டக்கூத்தர் இக்காலத்தில் நடுத்தர வயது உடையவராயிருந்திருப்பார். இவர் முதிய பிராயத்தினரா யிருந்து அவருக்கு நல்லறிவு கொளுத்தினர் என்றும் தமிழ் நாவலர் சரிதையால் அறிகிறோம். கூத்தர் தாம் அவைப் புலவராயிருந்த காலத்தின் தொடக்க நிலையில், சிறிது கல்வி கற்று அரசனிடம் பரிசில் பெற எண்ணிக் கவிதை புனைந்து கொண்டு வந்த புலவர்களைக் கொடுமையாக நடத்திவந்தார். அரசனுக்கே அவர் ஆசிரியராய் இருந்த முறைமையினல், அவரைத் தடுத்துத் திருத்துபவர்கள் யாருமிலர். ஆனல் முதியவராயிருந்த நெற்குன்ற வாணர், தாம் கவிஞர் மட்டுமன்றி வள்ளலாயும் இருந்தமையால், கூத்தர் செயல் தகாது என்று உணர்ந்து அவரைத் திருத்தவும் முன் வந்தார்:

கோக்கண்டு மன்னர் குரைகடல் புக்கிலர்; கோகனகப்
பூக்கண்டு கொட்டியும் பூவா தொழிந்தில ; பூவில்விண்ணேர்
காக்கண்ட செங்கைக் கவிச்சக்ர வர்த்தி,நின் கட்டுரையாம்
பாக்கண் டொளிப்பர்க ளோ,தமிழ் பாடிய பாவலரே

என்ற பாடலைச் சொல்லிக் கூத்தருடைய கொடுமையை நீக்கினர் என்று அறிகிறோம்.[1]

1 பிற்காலத்தில் ஒட்டக்கூத்தர் – புகழேந்தி பற்றிய பூசற் கதைகள் எழுதினேர் கோக்கண்டு என்ற பாடலின் இவ்வரலாறு அறியாமையால், புகழேந்தி வரலாற்றில் இதைச் சேர்த்துக் கொண்டார்கள் என்று தெரிகிறது.

காலம்

ஒரு சாசனக் குறிப்பினால் நெற்குன்றவாணர் காலம் திட்டமாய்த் தெரிகிறது. திருப்புகலூரில் உச்சிப்போதில் பெருமானுக்குத் திருவமுது நிவேதனம் செய்து தினம் பன்னிரு பிராமணர் உண்பதற்கு நிபந்தம் அமைத்தார் என்று திருப்புகலூர் அக்கினீசுவரர் ஆலயத்துச் சாசனமொன்று தெரிவிக்கிறது.

'ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ. சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழதேவர்க்கு யாண்டு 49ஆவது மிதுன நாயிற்றுப் பூர்வ பட்சத்து அத்தத்து நாள், குலோத்துங்கசோழ வளநாட்டுப் பிரமதேசத்து தேவலோகம்......மகாசபையோம். இறையிலி நிலம் விலை ஆவணம்; உடையார் ஸ்ரீ புகலூர் தேவர் மத்தியான்ன சுத்தியமுது செய்தருளும் போது உத்த மாத்ர மாநம்......லோக மாணிக்கச் சதுர்வேதி மங்கலத்து வரகூர் நம்பியார் குளத்தின் தெற்குக் கரையிலே நித்தம் 12 பிராமணர் உண்பதாக ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துப் புலியூர்க் கோட்டத்துப் பேரூர் நாட்டு நெற்குன்றத்து நெற்குன்றங்கிழான் அற்புதக் கருவுடையகரான களப்பாள ராஜர் செய்வித்த சாலைக்கு......சாலைப்புறமாக இறையிலி செய்து......'; சாசனத்துட்பயிலும் களப்பாளராசர் என்ற தொடர் இவருடைய தகுதியைக் காட்டுகிறது.

இப்புகலூர்ச் சாஸனத்தின் காலம், முதல் குலோத்துங்க சோழனுடைய நாற்பத்தொன்பதாவது ஆட்சியாண்டு, எனவே இது கி. பி. 1119 ஆகிறது. நெற்குன்றவாணருடைய காலம் 12ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பாதி என்று சொல்வதும் பொருந்தும். மேலும் இவர் குலோத்துங்கன் புதல்வனான விக்கிரமசோழன் காலத்தில் திருமந்திர ஓலை நாயகமாகப் பதவி வகித்தாரென்று ஆலங்குடிச் சாசனத்தால் அறிகிறோம்.

இச்சாசன காலத்தில் இவருடைய வயது சுமார் 30 என்று கொண்டால், இரண்டாம் குலோத்துங்கன் (1133–50)

ஆட்சித் தொடக்கத்தில் இவருடைய வயது சுமார் 44 இருக்கலாம். எனவே இவ்வரசன் காலத்தில் இவர் முதிய பிராயம் உடையவராய் வாழ்ந்தார் என்பது பொருத்தமாகிறது. இரண்டாம் இராசாதிராசனுடைய ஒன்பதாம் ஆண்டில் (1175) எழுந்த விரிவான பல்லவராயன் பேட்டைச் சாசனம், பலருக்கு நிலம் அளித்த செய்திகளைக் குறிப்பிடும் இடத்தில் நெற்குன்றம் கிழார் களப்பாளராயர் மகளுக்கு மூன்று வேலிநிலம் அளித்த செய்தியையும் குறிப்பிடுகிறது. இக்களப்பாளராயர், நம் புலவராகவே இருத்தல் கூடும். (அத்தியாயம் 15.)

திருப்புகலூரந்தாதி

இதன் வரலாறு முன்னமே குறிப்பிட்டோம். இது பாயிரம் இரு பாடல்களும் திரிபாக நூறு கட்டளைக் கலித்துறைகளும் கொண்டது. 11ஆம் திருமுறையில் காணும் பல அந்தாதிகளுக்குப் பின் தோன்றிய மிகவும் பழமையான அந்தாதிப் பிரபந்தம் இதுவேயாகும். தொண்டை மண்டல சதகத்தில் இரண்டு பாடல்கள் இதைக் குறிப்பிடும். பாடல் 26 :

கிளப்பார் கிளப்ப அடிமடக் காகக் கெழுமியசொல்
வளப்பா மதுரத் துடன்பூக் கமலமென் றுய்ந்தெடுத்த
களப்பாளன் நெற்குன்ற வாணன் அந்தாதிக் கலித்துறையே
வளப்பார் புகழை வளர்ப்பிக்கு மால்தொண்டை மண்டலமே.

அடிமடக்காக என்பது இவ்வந்தாதி திரிபில் அமைந்ததைக் குறிப்பிடுகிறது. அந்தாதியின் அவையடக்கப் பாடல் களப்பாளன் நெற்குன்ற வாணன் இக் கலித்துறை அந்தாதி பாடினன் என்று கூறுகிறது :

வளப்பா டிலாத எருக்கும் இதழி மலரும்அன்பர்
உளப்பா டுறைபுக லூரருக் காதலி னேதிமிக்கோர்
தளப்பா டிதுதமிழ்க் கென்னினுஞ் சாற்றுவன் சந்திரன்சொற்
களப்பாளன் நெற்குன்ற வாணனந் தாதிக் கலித்துறையே.

இந் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரையில் தமிழ் பயின்றோர் இவ்வந்தாதியை ஆரம்ப நிலையில் நன்கு பயின்று வந்திருக்கிறார்கள். இந்நூல் திரிபாயினும் எளிமையானது. பெரும் பகுதி அகத்துறைப் பாடல்கள். இந்நூல், வரலாற்றுக்கு ஏற்பப் பக்திச் சுவை கொண்டது. தில்லை இதனுள் பலமுறை சொல்லப்பட்டுள்ளது. தில்லை முதலான பல தலங்களை வழிபட்டுப் புகலூருக்கு வந்தார் என்ற வரலாற்றுச் செய்திக்கும் இது பொருத்தமாக உள்ளது. இதில் குறிப்பிடப்பட்ட பிற தலங்கள் பழனம், ஐயாறு, நள்ளாறு, வெண்காடு, மருது முதலாயின.

பதிப்பு

1875 இல் முதலில் வெளிவந்தது. பின்னர் பலரால் பல முறையும் உரையோடு பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது.

கண்டனலங்காரம்

அலங்காரம் என்பது வடமொழியில் ஒரு சாஸ்திரம்; தமிழில் அணியிலக்கண நூல்: தண்டியலங்காரம் மாறனலங்காரம் என்பன காண்க. ஆனால் இங்கு, அலங்காரம் என்பது தமிழில் ஒரு பிரபந்த வகை போலும்; கந்தரலங்காரம் என்ற பிற்கால நூற்பெயர்கள் உள்ளன. கண்டன் என்பது இரண்டாம் இராசராசனது பெயர்களுள் ஒன்று; கண்டனென்றது சிறப்புப் பெயர். ‘இதனை இயற்பெயரென்று மயங்காதொழிக. இராசராசன் என்பது இயற்பெயர்’ என்பது தக்கயாகப் பரணி, 549 தாழிசை உரை.

இப்பெயர் கொண்ட நூலொன்றிருந்ததாகக் களவியற் காரிகையுரையால் அறிகிறோம். அங்கு இந்நூற் பாடல்கள் பத்து, மேற்கோளாகப் பெயருடன் காட்டப்பட்டுள்ளன. பாடல்கள் யாவும் வெண்பா. பின்வரும் பாடல் ஓர் எடுத்துக்காட்டு:

சீத விரைக்களபச் செந்தா மரைப்பொகுட்டு
மாதனையீர், அம்போடு வந்ததோ, – சோதிப்
பொருதாரை வேற்கண்டன் பூபால தீபன்
கருதாரின் இங்கோர் களிறு?

இப்பாடல் நம்பியகப் பொருள் உரை மேற்கோளாயும் காட்டப்பட்டுள்ளது. கண்டனை இங்கு, பூபாலதீபன் என்று சிறப்பித்திருக்கிறார். இப்பாடல்கள் அன்றி வேறும் ஒரு பாடல் தண்டியலங்கார வுரையிலும் வீரசோழிய வுரையிலும் நூற்பெயர் குறிப்பிடாமல் தரப்பட்டுள்ளது :

ஊசல் தொழிலிழக்கும், ஒப்பு மயிலிழக்கும்,
வாசம் சுனையிழக்கும், வள்ளலே — தேசு
பொழிலிழக்கும், நாளெம் பூங்குழலி நீங்க,
எழிலிழக்கும் அந்தோ இதண்.

இப்பாடலில் கண்டன் பெயர் வரவில்லை. ஆனால் களவியற் காரிகையுரை இதைக் கண்டனலங்காரம் என்றே பெயர் குறிப்பிடுகிறது; இங்ஙனமே கண்டன் என்ற பெயர் வராத வேறு பாடல்களும் உள்ளன. ஒரு பாடலில் சனநாதன் என்ற பெயர் வருகிறது (சனநாதன் – இராசராசன்):

பண்சிலம்ப வண்டாடும் பைந்தார்ச் சனநாதன்
வண்சிலம்பிற் கூடல் வளைந்தாலும் – தண்சிலம்ப,
மான்பாயும் வேங்கையிலும் மாறா தலைத்திடுமித்
தேன்பாயும் வேங்கை சிவந்து

என்ற பாடல் காண்க (களவியற் காரிகை பக்கம் 85). இப்பாடல்கள் யாவும் அகப்பொருள் பற்றியன. களவியற் காரிகையுரைகாரர் அகத்துறை ஒவ்வொன்றுக்கும் எடுத்துக் காட்டாக முதலில் திருக்கோவை பாண்டிக்கோவைபோன்ற கோவைப் பாடல்களை முறையாகக் காட்டி, அடுத்துச் சில வெண்பா நூல்களைக் காட்டுகிறார். கிளவித்தெளிவு கண்டனலங்காரம் முதலான நூல்கள் இவ்வாறு காட்டப் பெறுவன. இதனால் நாம் பெறுவது, அக்காலத்தே

அகப்பொருள் இலக்கியங்களாக வெண்பா நூல்கள் பல செய்யப்பெற்றிருந்தன என்பது. பதினெண்கீழ்க் கணக்கில் ஐந்து நூல்கள், வெண்பாவால் ஆனவை, அகப்பொருள் பற்றியன. பின்வந்த அத்தகைய நூல்களுள் இதுவுமொன்று போலும். முற்குறித்தவாறு இது கண்டன் ஆகிய இரண்டாம் இராசராசனைப் புகழ்வதாகும்.

கண்டன் பெயர் வராத பாடல்களும் கண்டனலங்கார மாகக் களவியற்காரிகை குறிப்பிட்டிருப்பதை மேலே காட்டினோம். அவ்வாறு அந்நூல் கண்டனலங்காரப் பெயரைச் சொல்லாவிடிலும்கூட, அங்கு வரும் வெண்பாப் பாடல்களுள் சில கண்டனலங்காரம் என்று நாம் கருதத்தக்கன. பின்வரும் பாடல்கள் சில எடுத்துக் காட்டுக்களாகும்:

தத்திச் சிலைத்தெழுந்து தார்குருதி மெய்சோர
இத்திக்கில் இந்தப் புனத்திடையே – தித்தித்தேன்
போந்தனைய சோர்குழலீர், யானெய்த போதொருமான்
போந்ததே இவ்வழியே புக்கு.

தேனை அனைய மொழியாண்மேற் சென்றெதிர்ந்த
யானை கடிந்தார்க்கோ, அவர்க்கன்றி – யேனையரா
இன்றிங்கு நின்றவர்க்கோ, யாவர்க்கோ வென்றி
முன்றின்கண் ஆர்க்கும் முரசு.

கண்டு நிலைதளர்ந்தேன், காத்தருளுங் கார்வரைமேற்
புண்டரிகம் வைத்தான் புகாரனையீர், – வண்டின்
கிளையலம்பு கார்நீழற் கெண்டைமேல் வைத்த
வளையலம்பு செந்தா மரை.

இறுதிப் பாடல் கண்டனலங்காரம் என்றே சொல்லப் பட்டது: இதில் கண்டன் பெயர் வரவில்லை. நகராகிய புகாரின் பெயர் மட்டும் வருகிறது. கண்டனைப் புகழ்கின்ற வேறு இரு தனிப் பாடல்களும் உரைகளிற் காணப் படுகின்றன. நம்பியகப் பொருளில் (சூத்திரம் 145) காணும்

பின்வரும் பாடலும் காண்க; இதுவும் கண்டனலங்காரம் போலும் :

கம்பமத யானைக் கண்டன் கடல்தொண்டிக்
கொம்பர் விழிக்குவமை கூறுவதென் ? – அம்பு
கருநீலம் செங்குவளை காலன்வேல் ஆலம்,
பெருநீர்மை தோற்றழிந்த பின்.

தொல்காப்பிய உரையில் நச்சினார்க்கினியர் காட்டுவது (பொருள், புறத்திணை 91) பின்வரும் பாடல் :

அறநீர்மை தாங்கி அளப்பரிதாய் வானப்
புறநீர்போல் முற்றும் பொதியும் – பிறரொவ்வா
மூவேந்த ருள்ளும் முதல்வேந்தன் முத்தமிழ்க்கும்
கோவேந்தன் கண்டன் குடை.

இப்பாடல் குடைமங்கலம்; புறப்பொருளானமையால் கண்டனலங்காரப் பாடலன்று என நாம் கருதுதல் கூடுமாயினும், முத்தொள்ளாயிரத்துள்ளமை போல, இதனுள்ளும் அகம், புறம் என்ற இரு துறைப் பொருள் பகுதிப் பாடல்களும் இருந்திருத்தலும் கூடும்.

இரண்டாம் இராசராசனால் பெரிதும் போற்றப்பெற்று வாழ்ந்த புலவர் ஒட்டக்கூத்தர்; பல தனிப் பாடல்களும் கண்டன் பற்றி அவர் பாடியிருக்கிறார். இவ்வலங்காரமும் அவர் பாடியிருக்கலாம். இவ்வாறு முடிவு செய்வதற்கு வேறு ஆதாரமில்லை.

கண்டன் கோவை

அகப்பொருள் இலக்கியமாகச் சொல்லப்பெற்றுள்ள கண்டனலங்காரத்தைப் பற்றிப் பேசியவிடத்து, மற்றொரு நூலும் குறிப்பிடத் தக்கது. இது **கண்டன் கோவை** *என்ற பெயருடையது. பெயரளவாலே இது கண்டனை – இரண்டாம் இராசராசனைப் – புகழ்ந்து பாடியது என்பது விளங்கும். பின்வரும் பாடல் கோவைக் கொத்துக்களில்*

வறுங்களம் நாடி மறுகல் என்ற துறைக்குரிய கண்டன் கோவைப் பாடலாகத் தரப்பட்டுள்ளது :

ஆவிளங்கே என்னி லாவியெங் கேயென்னும், ஆனகஞ்சத்
தேவிளங்கே என்னில் தேவிளங் கேஎன்னும், செய்விருந்தைக்
கூவியங்கே அழைக்கும் கரத்தான் கண்டன் கோழிவெற்பில்
பாவிஇங்கே கொண்டமால் கொண்டதோஇப் பனிவரையே.

பழம் பாட்டு என்ற தலைப்பில் களவியற் காரிகையுரையில் வரும் பாட்டு இக்கண்டன் கோவைக் குரியது போலும்.

போகக் கடவன புள்ளென் றிருந்திலம், போந்துதுணை
யாகக் கடவன என்றிருந் தேம்,அகி லாண்டமெல்லாம்
தியாகக் கொடிகொண்ட கண்டன் புகாரில்தம் சேக்கைதொறும்
ஏகத் தொடங்கின வே,அந்திவாய் எம்மை விட்டு வைத்தே

என்பது தலைமகள் அந்திப் பொழுது கண்டிரங்கலுக்குச் செய்யுளாக வருகிறது.

'கோவை உலா அந்தாதிக்கு ஒட்டக்கூத்தன்' என்பது பழம் பாடல். ஒட்டக்கூத்தர் பாடிய உலாக்கள் மூன்று இருக்கின்றன. கோவை – அந்தாதி இல்லை. இவர் இராச ராசன்மீது உலாப் பாடியிருக்கிறார். அவ்விதமே கோவையும் பாடிய சிறப்பினுல் மேற்கண்டவாறு புகழப் பெற்ருர் என்று நாம் கருதுதல் பொருந்தும். அக்கோவை இக்கண்டன் கோவையாகலாம். நூல் இன்று கிடைக்கவில்லை. வேறு பாடல்களும் கிடைக்கவில்லை.

அம்பிகாபதி கோவை

வரலாறு

அம்பிகாபதி என்ற புலவர் பாடியதாக வழங்குகின்ற இக்கோவை மிகவும் சிறப்புடைய ஒரு பழமையான கோவைப் பிரபந்தம். இதற்குமுன் எழுந்த கோவைகள் நெல்வேலி வென்றசீர் நெடுமாறனைச் சிறப்பித்து எழுந்த

பாண்டிக் கோவையும், தில்லைநடராசப்பெருமான்மீது பாடப் பெற்ற திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரும் ஆகும்.

ஆசிரியர்

இக்கோவையின் அவையடக்கச் செய்யுள் ஒன்று பின்வருவது :

அருளம் பிகாபதி பொன்னடித் தாமரை சூட்டிஅகப்
பொருளம் பிகாபதி கம்புனைந் தேன்இப் புனைந்தசெஞ்சொற்
றெருளம் புலவர்முன் செப்பிய போதுள தப்புரையார்
மருளங் குழவி மழலைக்கென் னேபொருள் மற்றிங்கன்றே.

இங்கு முன்வரியில் வரும் அம்பிகாபதி[1] என்ற தொடர் சிவபெருமானைக் குறித்தது. அருள் அம்பிகாபதி பொன்னடித் தாமரையை என் தலையிலே சூட்டி இந்த அகப் பொருள் நூலாகிய அம்பிகாபதி கோவையைப் பாடினேன் என்கிறார்.

நூலின் பெயராகிய அம்பிகாபதி என்பது இச் செய்யுளில் வரும் 'அகப்பொருள் அம்பிகாபதி' என்ற தொடரினின்றும் அமைந்ததோ என்ற ஐயம் இயல்பாய் எழுகின்றது. ஆசிரியர் பெயரை வைத்தே கோவை நூற்பெயர் அமைந்தது வேறு இல்லை. எனினும், நூற்பெயரை அம்பிகாபதி பாடிய கோவை என்றே கல்வியாளர் நெடுங்காலமாய்க் கருதி வருகின்றார்கள். இங்ஙனமாயின், இவ்வாசிரியரான அம்பிகாபதி, யார் என்பது ஆராய்தற்குரியது.

கவிச்சக்கரவர்த்தியான கம்பநாட்டாழ்வாரின் புதல்வன் அம்பிகாபதி என்பது பழங்கதை. 'கம்பைநதி பாயும் கம்பநாட்டிலெழுந்தருளிய ஏகம்பநாதர் என்ற சிவபிரானது திருநாமத்தை முன்னோர் தமக்கிட்டழைத்தது

1 சேக்கிழார் பெரியபுராணத்துள் (2463) சிவபிரானை அம்பிகாபதி என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

போல், கம்பர், தாமும் அம்முறை வழுவாது தம்மகனுக்கு அம்பிகாபதி என்று நாமகரணஞ் செய்தார்.' இப் புதல்வனும் இளமையிலேயே சிறந்த தமிழ்ப் புலமை எய்தினன். 'இவர் பெயர் பெற்று வழங்கும் அம்பிகாபதி கோவை என்னும் நூலையன்றி வேறு ஏதும் ஓர் நூல் செய்ததாகக் கண்டிலம். பஞ்ச இலக்கணங்களுள் ஒன்றுன அலங்காரமும் இவர் செய்ததாகச் சிலர் கூறுவர்; அது கிடைத்திலது' என்று தனிச்செய்யுள் சிந்தாமணி தொகுத்த மு. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயர் எழுதியிருக்கிருர்.

கம்பர் இராமாயணம் பாடி அரங்கேற்றியபோது அம்பிகாபதி பின்வரும் பாடலைப் பாடினன் என்று கதை வழங்குகிறது :

சம்ப னுடன் உரைசெவி சாற்றுபூங்
கொம்ப னுடன் கொழுநன் இராமப்பேர்
பம்ப நாடழைக் குங்கதைப் பாச்செய்த
கம்ப நாடன் கழல்தலை யிற்கொள்வாம்.

அம்பிகாபதி பெயரால் வழங்கும் காதற்கதை எல்லோரும் அறிந்ததே. இவன் குலோத்துங்க சோழ மன்னனுடைய புதல்விமீது காதல் கொண்டிருந்தான். அவளும் இவனிடம் அன்பு கொண்டிருந்தாள். புலவர் கம்பருக்கும் இச்செய்தி நன்கு தெரியும். ஆனல் மன்னன் இச்செய்தியை அறிந்த போது மிக்க கோபம் கொண்டான். இதன் உண்மையைச் சோதித்தறிய வேண்டி ஒரு விருந்து செய்து, அதில் கம்பரையும் அம்பிகாபதியையும் அழைத்துத் தன் மகளையே விருந்து பரிமாறச் செய்தான். அவள் பரிமாறி வந்தபோது அவள்மீது கொண்ட மோகவெறியினல்,

இட்டடி நோவ எடுத்தடி கொப்புளிக்க
வட்டில் சுமந்து மருங்கசைய –

என்று அம்பிகாபதி பாடத் தொடங்கினன். எஞ்சிய பகுதியையும் அவனே முடித்தால் அவன் அரசகுமாரியைப்

பாட நேர்ந்து அதனல் அரசன் அவன் உயிருக்கு ஏதேனும் ஆபத்து விளைவிக்கக்கூடும் என்று அஞ்சிய கம்பர், கலைமகளைத் தியானித்துத் தெருவில் ஒரு கிழவியாகக் கொட்டிக் கிழங்கு விலை கூறிவரச் செய்து, அதைக் குறிப்பிட்டுப் பாடிப் பாட்டை முடித்தார் :

– கொட்டிக்
கிழங்கோ கிழங்கென்று கூறுவாள், எந்தை
வழங்கோசை வையம் பெறும்.

இருந்த நிலைமையை நன்கு கவனித்த அரசனுக்கு மனம் அமைதி பெறவில்லை. ஆகவே, அவன் அம்பிகாபதியை நோக்கி, 'நீ காதற் சுவையே புலப்படாமல் நூறு பாடல் பாடினையானல், நீ கூறுவது மெய்யென்று கருதி உன்னை விட்டுவிடுவேன் ; காதற்சுவை புலப்பட்டதானல், உடனே உன்னைச் சிரச்சேதம் செய்வேன்' என்று கட்டளையிட்டான். பெரும் புலவனை அம்பிகாபதியும் அப்படியே சம்மதித்துப் பாடத் தொடங்கினன். காப்புச் செய்யுளொன்று பாடி, பின்னர்ப் பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டே வந்தான். அருகே உப்பரிகையிலமர்ந்து நிகழ்பவற்றையெல்லாம் சாளரத்தின் வழியே பார்த்துக்கொண்டிருந்த அரசகுமாரியும், 99 பாடல் முடிந்தவுடன் காப்புச் செய்யுளையும் சேர்த்து நூறென்று தவருகக் கணக்கிட்டுவிட்டாள். அரசன் குறித்த எல்லை கடந்துவிட்டபடியால், இனி நாம் அம்பிகாபதி முன் வெளிப்படலாம் என்று துணிந்து, எட்டிப் பார்த்தாள். அம்பிகாபதியும் அவளைப் பார்த்தான். உடனே தான் செய்துகொடுத்த வாக்கையும் மறந்து,

சற்றே பருத்த தனமே குலுங்கத் தரளவடம்
துற்றே யசையக் குழையூசலாடத் துவர்கொள்செவ்வாய்
நற்றே னொழுக நடனசிங் கார நடையழகின்
பொற்றே ரிருக்கத் தலையலங்காரம் புறப்பட்டதே

என்ற பாடலை நூருவது பாடலாகப் பாடிமுடித்தான். எண்ணிக் கொண்டுவந்த அரசன், தன் சூளுரையின் படி

அக்கணமே அம்பிகாபதியைச் சிரச்சேதம் செய்தான்; கம்பர் எவ்வளவோ மன்றுடியும் அரசன் கேட்கவில்லை. கோபமுற்ற கம்பர்,

வில்லம்பு சொல்லம்பு மேதினியில் ரெண்டுண்டு,
வில்லம்பிற் சொல்லம்பே மேலதிகம், – வில்லம்பு
பட்டதடா என்மார்பில், பார்வேந்தா, நின்குலத்தைச்
சுட்டதடா என்வாயிற் சொல்

என்ற பாடல் பாடிச் சோழகுலம் அழிந்து போகும்படி சாப மிட்டார். (சோழகுலம் அப்போது அழியவில்லை. இரண்டாம் குலோத்துங்கன் மகனுன இராசராசன் ஆண்டபின் நேர் பரம்பரை நின்றுவிட்ட போதிலும், நூறு ஆண்டுகள் கழித்தே 1279 இல் பரம்பரை முடிந்தது.)

இவையன்றி, பின் வரும் தனிப்பாடல்களும் அம்பிகாபதி பாடியனவாக வழங்குகின்றன.

மாவுறங்கின புள்ளு றங்கின வண்டு றங்கின தண்டலைக்
காவுறங்கின இன்ன மென்மகள் கண்ணுறங்கிலள் கையணைக்
கோவுறங்கு கடைத்த லைக்குலதீப வள்ளை குதட்டநின்
ஆவுறங்கு புகார சஞ்சல அஞ்ச லென்ன அடுக்குமே.

வீரமுண் டோமதன் கையம்பி னல்வெந்துவீழுகைக்கு
நேரமுண் டோவஞ்சி நேர்பட்ட காலையில் நெஞ்சைவிடப்
பேரமுண் டோசொல ஒண்ணுத காமப் பெருநெருப்புக்
கீரமுண் டோ,ஐய னே,என்னபாவம் இனிச்சொல்வதே.

உருகி உடல்கருகி உள்ளீரல் பற்றி
எரிவ தவியாதென் செய்கேன் – வரியரவ
நஞ்சிலே தோய்ந்த நளினவிழிப் பெருமாள்
நெஞ்சிலே இட்ட நெருப்பு.

ஏகா வடமென் னிருகொங் கையின்மேல்
ஆகா வடமா னதறிந் திலையே,
த்யாகா பரணு, திசையா னைகளின்
பாகா, பரரா சபயங் கரனே.

இவை யாவும் கற்பனைக் கதைகள் என்று சொல்வது மிகை. யாரோ எக்காலத்திலோ சில பாடல் புனைந் திருந்தார்கள். கற்பனைத் திறம் வாய்ந்த மூளை படைத்தவ ரொருவர் பிற்காலத்தில் பலவகைக் கதைகளை மிக்க திறமை யோடு ஆங்காங்குக் கோத்துத் தொடர்பு படுத்தினர். சில தொடர்புகள் தமிழ் நாவலர் சரிதையிலும் சொல்லப் பட்டுள்ளன.* மற்றவை 19ஆம் நூற்றாண்டில் தான் மிகுதியும் ஆட்சி பெற்றன. திருவள்ளுவர், அவ்வை, கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்தி, அம்பிகாபதி போன்ற புலவர்கள் இத் தொடர்புகளுக்கு இலக்காயினர். தொடர்பு கண்டோர், இவ்வகைக் கதைகளால், சம்பந்தப்பட்ட புலவர்களுக்குப் பெருமை என்று கருதியே இவ்வாறு செய்தனர். பொருத்தமில்லை என்பதை அவர்கள் கருதிப் பார்க்கவில்லை. பொருத்தம் ஒருபுறமிருந்தாலும், இவற்றுள் சரித்திரக் கண் கொண்டு நோக்கும்போது, உண்மையன்று என்பதே நாம் இப்போது காண்பது. ஆகவே இவற்றை முழுமையும் ஒதுக்கிவிடத்தான் வேண்டும்.

‘அம்பிகாபதி பாடிய பலதுறைக் காரிகை’ என்ற பெயர் கொண்ட நூறு பாடல் அடங்கிய சிறுபாடல் திரட்டொன்று சென்ற நூற்றாண்டு முதல் அச்சில் வழங்கி வருகிறது. வெண்பா கலித்துறை முதலான பலவகைப் பாடல்கள், அகத்துறையும் சிற்றின்பமும் கலந்த பாடல்கள். இவை வெவ்வேறு காலத்தில் வாழ்ந்த வெவ்வேறு புலவர்கள் பாடிய பாடல்களின் தொகுதி. சென்ற நூற்றாண்டில் யாரோ ஒருவர், அரசன் முன் அம்பிகாபதி 100 பாடல் பாடினன் என்ற கதைக்கு உதவும்படி இப்பாடல்களைத் தொகுத்தாரென்று எண்ண வேண்டும். இப்பாடல்களுட் சில, தெரிந்த நூல்களிலுள்ள பாடல்கள். இவற்றுக்கும் கோவை பாடிய அம்பிகாபதிக்கும் எத் தொடர்பும் இல்லை.

இவ்வாறு, போலிக் கதைகளை ஒதுக்கிய பிறகு, உண்மை யாகவே அம்பிகாபதி என்ற ஒரு புலவர் வாழ்ந்தார், அவர்

கோவை பாடினார் என்று நாம் திட்டமாய் அறிகிறோம். இப் பெயருடையார் இலக்கிய வரலாற்றில் யாரென்று இனிப் பார்க்க வேண்டும். அம்பிகாபதி சம்பந்தமாக மூன்று குறிப்புக்கள் கிடைக்கின்றன. ஒன்று அம்பிகாபதி கோவை பாடினார் என்பது. இரண்டு தண்டியலங்காரம் பாடிய தண்டியாசிரியரின் தந்தை அம்பிகாபதி என்பது. மூன்று நெல்லை வருக்கக் கோவை பாடியவர் பெயர் அம்பிகாபதி என்பது. இம் மூவரில், மூன்றாமவராகிய நெல்லை வருக்கக் கோவை பாடியவர் வீரை என்னும் ஊரினர், சௌந்தரியலகரியைத் தமிழில் பாடிய வீரைக் கவிராச பண்டிதரின் மகனார். இவர் காலம் பதினாறும் நூற்றாண்டு. இச்சிறு கோவையின் பாடலொன்று வைத்தியநாத தேசிகர் (17 நூ.) செய்த இலக்கண விளக்கத்துள் மேற்கோளாக வந்துள்ளது. இவர் காலம் பிற்காலம், இவர் அம்பிகாபதி கோவை பாடியவரல்லர்.

இனி, தண்டியாசிரியரின் தந்தை அம்பிகாபதி என்ற பெயருடையவர், கோவை பாடியவரும் அம்பிகாபதி என்ற பெயரை உடையவர் என்ற குறிப்புக்களை நாம் ஆராயும் போது, இருவரும் ஒருவரே என்று அறிகிறோம். இவ்வாறு அறியும்போது இவர் காலமும் திட்டமாய்ப் புலப்படுகிறது. இக்குறிப்புக்களை இனிக் கருதுவோம்.

காலம்

தண்டியலங்கார ஏட்டுப்பிரதிகளில் காணப்படுகின்ற சிறப்புப் பாயிரமானது 'வடதிசை இருந்து தென்மலைக்கேகி' என்று தொடங்குகின்ற பாடல். இதைத் தண்டியாசிரியர் வரலாற்றில் (பக்கம் 636) கண்டோம். இதன் இறுதி நான்கு வரிகள் இங்குக் கருதத்தக்கன.

> **பூவிரி தண்பொழிற் காவிரி நாட்டு**
> **வம்பவிழ் தெரியல் அம்பி காபதி**
> **மேவருந் தவத்தினிற் பயந்த**
> **தாவருஞ் சீர்த்தித் தண்டிஎன் பவனே.**

இச்செய்யுள் 'அணிபெறும் இலக்கணத்தைச் செம்பியன் அவையில் காவிரிநாட்டு அம்பிகாபதி பெற்ற புதல்வராகிய தண்டி என்பவர் யாப்பில் வகுத்தார்' என்று கூறுகின்றது. இதனால், அம்பிகாபதியின் புதல்வர் தண்டி என்று ஏற்படுகின்றது. இவ்வம்பிகாபதியே கோவை நூல் செய்தவராவார் என்று யூகித்து ஒரு முடிவுக்கு வருதற்கு மூன்று குறிப்புக்கள் துணை செய்கின்றன.

முதலாவதாக, தண்டியாசிரியர் மேற்கோள் காட்டுகின்ற பாடல்களுள் ஒன்றாகிய ஆதரந்தீர் என்ற பாடல். இதைச் சொல்லணியியலுள் 95ஆம் சூத்திரவுரையில் சித்திரக் கவிகளுள் திரிபங்கிக்கு உதாரணமாகத் தண்டி தந்துள்ளார்.

ஆதரந்தீர் அன்னைபோலினியாய்! அம்பிகாபதியே!
மாதுபங்கா! வன்னி சேர்சடையாய்! வம்புநீண்முடியாய்!
ஏதமுய்ந்தார் இன்னல் சூழ்வினைதீர், எம்பிரானினியார்,
ஓதுமொன்றே! உன்னுவாரமுதே! உம்பர் நாயகனே!

முதல் அடியில் வரும் 'அம்பிகாபதியே' என்ற சொல் இங்கே கருதத்தக்கது. இது அம்பிகாபதி என்ற புலவரை நினைவூட்டுவதாயுள்ளது. தந்தையும் பெரும்புலவராயுமிருந்த அம்பிகாபதியிடம் தண்டியாசிரியர் கல்விபயின்று அவரிடம் கொண்ட ஈடுபாடு காரணமாக அவர் பெயரை இவ்வாறு செய்யுளில் அமைத்தார் என்று கருதுவது பொருத்தமாகலாம்.

தண்டியாசிரியர் மேற்கோளாகக் காட்டுகின்ற பாடல்களுள் பழம் பாடல்கள் சில நீங்க, ஏனைய யாவும் அவரே பாடியவை என்ற கருத்தை அவரைக் குறித்த வரலாற்றில் கூறினேம். ஏனைய பாடல்களைப் போல இப் பாடலும் அவரே செய்தது என்பதில் ஐயமில்லை.

இனி, இரண்டாவது குறிப்பு, கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பில், மேற்கோள் பாடல்களாகப் பின் வரும் இரு பாடல்கள் காணப்படுகின்றன:

சோக மெவண்கொல், இதழிபொன் தூக்கின சோர்குழலாய்,
மேகம் முழங்க, விரைசூழ் தளவங் கொடியெடுப்ப,
மாகம் நெருங்க,வண் டானங் களிவண்டு பாட,எங்கும்
தோகை நடஞ்செயும் அன்பர்தம் தேரினித் தோன்றியதே.

இடர்த்திறத் தைத்துற, பொற்ருெடி நீயடித் துத்தடித்துச்
சுடர்க்கொடித் திக்கனைத்தில் தடுமாறத் துளிக்குமைக்கார்
மடக்குயிற் கொத்தொளிக்கக் களிக்கப் புக்கதோகைவெற்றிக்
கடற்படைக் கொற்றவன் பொற்கொடித் தேரினிக்
கண்ணுற்றதே.

இவ்விரண்டு பாடல்களையும் கோவையையும் ஆராயும் போது, சில கருத்துக்கள் எழுகின்றன. அம்பிகாபதி கோவை மிக்க விரிவுடைய கோவை என்பது முன்னே சொல்லப்பட்டது. 'காலங் குறித்துப் பிரிந்த தலைவன் பிரிவையாற்ருத தலைவிக்கு இரங்கி, தலைவன் தேர்வரவுகூறி, தோழி ஆற்றுவித்தது' என்ற துறைக்கு இவ்விரு பாடல்களும் உரியன. தண்டியாசிரியர் தாமே வெண்பாப் பாடல்களைச் செய்து உதாரணம் காட்டினரேயன்றி, ஏனைய பாடல்களைக் காட்டிய விடங்களில், பழைய பாடல்களை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிருர். இதனுல் கட்டளைக் கலித்துறையான இவ்விரு பாடல்களும் அவர் பாடியன அல்ல, பிறர் பாடல்களே.

மேலும், அகத்துறைப் பாடல்களான இவ்விரண்டிலும் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயரில்லை. இவ்வியல்பு அம்பிகாபதி கோவையொன்றுக்கே உரியது. ஆதலால் இவ்விரண்டும் அம்பிகாபதி கோவைப் பாடல்களாயிருக்கலாமோ என்ற ஐயம் எழுகிறது. இது உண்மையாயின் அம்பிகாபதி கோவை தண்டிக்கு முற்பட்டது என்பது தெளிவு.

இனி, மூன்ருவதாக, இவ்விரண்டில் முதல் பாடலாகிய 'சோகம் எவண்கொல்' என்பதன் நான்காம் அடியில்வரும் 'தோகை நடம்செயும்' என்ற சொற்கள். 'இத்தொடர்

சாதாரணமாக இலக்கியப் பரப்பினுள் காணப்பெறவில்லை. ஆனால் அம்பிகாபதி கோவையில் மட்டும் இத்தொடர் மூன்றிடங்களில் காணப்படுகிறது. ஆசிரியர் சிலர், சில சொற்களையும் சில தொடர்களையும் விரும்பிக் கையாளுவர். இத்தொடர் அம்பிகாபதி விரும்பிக் கையாளுகின்ற ஒன்று. கோவையில் காணுமிடங்கள் பின்வருவன :

கறியுறு சாரற் களியுறு தோகைக் கணநடஞ்செய்
வெறியுறு சோலை விழைவுற நீடில் வெருவுறுமான்
மறியுறு செங்கண் மதுமலர்க் கோதை நொதுமலர்வந்(து)
அறியுறல் கூடுமென் றோ,திரு மேனி அழுங்குவதே. 11

பெடைநின்று காண உடனின்ற தோகை பெருநடஞ்செய்
புடைநின்ற சோலைப்பொதியில்வெற் பாபொற் குழைதொடரும்
இடைநின் றுகுபுனற் கண்ணிக்கும் நின்புகழ்க் காதலுக்கும்
இடைநின்ற பாவிக்கும் ஏதமுரு வண்ணம் எண்ணுகவே, 161

களிதங்கு தோகைக் கணம்நட மாடக் கறங்கருவி
அளிதங்கு சோலை அருவரை நாட, அணிபைங்கிள்ளை
விளிதங்கு தண்புன வேங்கையும் பூத்தது விண்ணிடைநின்று
ஒளிதங்கு திங்களும் நீர்கொண்ட கேண்மையும்ஊர்
கொண்டதே. 265

இவற்றைக் காணும்போது 'தோகை நடம் செயும்' என்ற தொடர் அமைந்த 'சோகம் எவன்கொல்' என்ற பாடல் அம்பிகாபதி பாடியதே என்று நாம் முடிவு செய்வது பொருத்தமாகிறது. பெரும் புலவரான தந்தை பாடலை மகனார் எடுத்தாளுவது இயல்பே. ஆதலால் இக்கோவை பாடிய அம்பிகாபதியே தண்டியின் தந்தையாகிய அம்பிகாபதி என்று கருதுவது பிழையாகாது.

ஆகவே இவ்வம்பிகாபதியின் காலம் தண்டியாசிரியரின் காலமாகிய அனபாயன் என்னும் இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் காலமும் அதற்குச் சற்று முந்திய காலமாகும்.

நூல்

அம்பிகாபதி கோவையில் பாட்டுடைத் தலைவன் அமைக்கவில்லை என்பது இதற்குள்ள தனிச் சிறப்பு. கோவையிலமைந்த தொடர்பான வரலாற்றின் கதைத் தலைவன் கிளவித் தலைவன் என்று கூறப்பெறுவான். இவனது இயற்பெயரைக் கூறுவது மரபல்ல; அவ்வத் திணைக்குரிய பெயர்களாகிய வெற்பன், நாடன், விடலை, ஊரன், சேர்ப்பன் என்பன போன்ற பெயர்களாலேயே இவன் குறிப்பிடப்படுவான். கிளவித் தலைவனையன்றி, கோவையில் பாட்டுடைத் தலைவன் என மற்றெரு தலைவனும் உண்டு. நூலுள் எந்தத் தலத்து மூர்த்தி அல்லது எந்த அரசர் அல்லது வள்ளல் சிறப்பிக்கப் பெறுகின்றுரோ அவர் அந்நூலுக்குப் பாட்டுடைத் தலைவர். உதாரணமாக, திருக்கோவையாருக்குத் திருச்சிற்றம்பலவரும், பாண்டிக் கோவைக்கு நெடுமாறனும், தஞ்சைவாணன் கோவைக்கு வாணனும் பாட்டுடைத் தலைவர்கள். இவ்வாறு பாட்டுடைத் தலைவன் இன்றிப் பாடப்பெற்ற ஒரே கோவை அம்பிகாபதி கோவையாகும்; இப்படி பாடப்பெற்ற வேறு கோவை இல்லை.

இக்கோவையாசிரியர் பாட்டுடைத்தலைவனுக யாரையும் கொள்ளாமையால், ஒரு தலைவனையோ அவனுக்குரிய நாடு, நகர், மலை, ஆறு, மாலை போன்ற அடையாளம் ஒன்றையோ ஒவ்வொரு பாட்டிலும் தவருமல் குறிப்பிட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இவருக்கு இல்லாது போயிற்று. மீண்டும் மீண்டும் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயரைச் சொல்லி வருவதனுல் ஏற்படும் சோர்வும் படிப்போர்க்கு இக்கோவையில் ஏற்படாது.

பாட்டுடைத் தலைவன் இப்பிரபந்தத்துக்கு இல்லை என்பதை ஆசிரியரே அவையடக்கம் இரண்டாம் பாடலில் கூறுகிருர் :

பாட்டுந் துறையும்[1] பதினெண் கணக்கும் பழந்தமிழோர்
காட்டும் பனுவலும் கற்றறியேன், சொற்றபுன் கவிக்கு
நாட்டுந் தலைவனு மில்லையென் றுல்இன்றென் நாவில் நின்று
கோட்டுங் கலைமகள் கூறுவித் தாளொர் குறையு மின்றே.

இங்கு பாட்டும் என்பது பத்துப்பாட்டு; துறை என்பது அகத்துறை புறத்துறைகளைக் கொண்ட நூல்களாகிய எட்டுத் தொகை நூல்கள்; பதினெண் கணக்கு என்பது பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள். பத்தாம் நூற்றுண்டில் தொகுக்கப்பெற்ற பன்னிரு பாட்டியலே முதன்முதலாகக் கீழ்க்கணக்கைக் குறிப்பிடுகிறது; ஆனல் பதினெட்டு என்று சொல்லவில்லை. தமிழிலக்கிய இலக்கணங்களில் முதன்முதலாகப் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்ற ஆட்சி இப்பாடலில்தான் வருகிறது போலும். (பன்னிரு பாட்டியல் மேற்கணக்கு கீழ்க்கணக்கு என்று மட்டும் சொல்லுகிறதே யொழிய, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்று சொல்லவில்லை.) பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்ற ஆட்சி பிற்காலம். பன்னிரு பாட்டியல் கீழ்க்கணக்கைக் குறிப்பிடுகிறது: அம்பிகாபதி கோவையே பதினெண் கீழ்க்கணக்கை முதலில் குறிப்பிடும் நூலாகலாம். அடுத்த நூற்றுண்டுகளில் தான் பேராசிரியர் மயிலைநாதர் முதலியோர் இதைக் குறிப்பிடுகிருர்கள்.

மேலும், மிகவும் அதிகமான பாடல்களை உடைய கோவைப் பிரபந்தங்களுள் இதுவும் ஒன்று. கோவையில் நானூறு பாடல்கள் அமையவேண்டும் என்பது விதிபோலக் கொள்ளப்படினும், அம்பிகாபதி கோவையுள் 563 செய்யுட்கள் உள்ளன. இங்ஙனமே குலோத்துங்க சோழன் கோவை, திருவாரூர்க் கோவை, மாறன் கோவை, மயூரகிரிக் கோவை முதலியன ஐந்நூற்றுக்கு மேற்பட்ட செய்யுள்

1 'துறையும்' என்பது தொகையும் என்றிருந்திருக்கலாம்; பாட்டும் தொகையும் என்பது பத்துப் பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் என்று பொருள்படக் கூடும்; அடுத்துப் பதினெண் கணக்கு சொல்லப் படுவதும் காண்க.

கொண்டவை; அவை காலத்தால் அம்பிகாபதி கோவைக்குப் பின் வந்தவை.

இலக்கண விளக்கம் பாடிய வைத்தியநாத தேசிகர் நம்பி அகப் பொருளையே தழுவித் தம் அகத்திணை இயலை அமைத்திருந்த போதிலும் கூட, அதனினும் மிகவும் அதிகமான துறைகளைக் கூறுகிறார். தஞ்சைவாணன் கோவை கப்பற் கோவை ஆகியவற்றை இவர் இலக்கியமாகக் காட்டினும், புதிய துறைகளுக்கு அம்பிகாபதி கோவை யையே மேற்கோள் காட்டுகிறார். இங்ஙனம் இவர் காட்டும் கோவைச் செய்யுட்களுள் 192, 102ஆம் சூத்திர உரையில் காட்டப்பட்ட 'திணைகாணும் நன்னிதி' என்ற பாடல் அம்பிகாபதி கோவைப் பாடல் என்று கருதற்குரியது.

தஞ்சைவாணன் கோவை உரை எழுதிய சொக்கப்ப நாவலர் சில புதிய துறைகளுக்கு விளக்கம் கூறுமிடத்து அம்பிகாபதி கோவைச் செய்யுட்கள் ஐந்தைத் தந்திருக்கிறார். மேலும் 'வரையும் இந்நாள் அளவு' என்று பிற செய்யுட் கவியாக அவர் காட்டிய பாடல் அம்பிகாபதி கோவைக்குரிய மிகைப் பாடலாகலாம்.

ஆனந்த ரங்கன் கோவை (18 நூ.) அம்பிகாபதி கோவையிலுள்ள தொடர்களையும், சொற்களையும் செய்திகளையும் அப்படியப்படியே எடுத்து அமைத்துக் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம்.

அம்பிகாபதி கோவையின் சிறப்பு, அதற்குப் பாட்டுடைத் தலைவன் இல்லை என்பது. அன்றியும் ஆசிரியர் தம் நூலுள் உடன் கால நிகழ்ச்சிகளை அறியத்தக்க எந்தக் குறிப்பையும் கொடுக்கவில்லை. மற்று, தமிழ்ப்பண், தமிழ் நூல்களைப் போற்றிக் கூறுகின்றார். திருக்குறள், நாலடி, பழமொழி நானூறு, ஆசாரக் கோவைச் செய்யுட்கள் பல அப்படியே எடுத்தமைக்கப் பட்டுள்ளன. கலித்தொகையின் கருத்துக்கள் பல இடங்களில் காணலாம். மணிமேகலை, மரபியல் ஆகிய நூற்பெயர்களும் பயிலுகின்றன.

புராணக் கதைகள், பழக்க வழக்கங்கள், பழமொழிகள் முதலியன இக் கோவையுள் மிகவும் அதிகமாகக் காணப்படும்.

காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை,
ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி,
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்,
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே

என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்துக் கிணங்க (பொருள் 190) இந்நூலின் இறுதியில் இல்லறம், துறவறம் என்பவற்றை ஆசிரியர் இரண்டு செய்யுட்களால் கூறுவது அறிந்து மகிழ்தற்குரியது.

வேந்தன்பொருளுக்குவெஞ்சுரம்போய்வந்தவெம்மைஎல்லாம்
பூந்தண் பெடையமர்சேக்கையிற்போக்கினள் பூவைஅன்னாள்
ஏந்தும் புதல்வனை இன்புற மார்பில் எடுத்தணைத்து
மோந்தும் தலைவ ருடன்முலை யாகம் முயங்கியுமே.

அல்லொடு நண்பகல் ஐம்புல னால்அரும் போகந்துய்த்து
வல்லியும் மல்லல் வளவய லூரனும் மாதருமே
சொல்லிய கேள்வித் துறைமுடி வாய்ந்து துணைவியரோடு
இல்லறங் காத்துத் துறவறம் தாங்கல் இயைந்தனரே.

நம்பியகப் பொருள் அகத்திணையியலின் இறுதிச் சூத்திரம் (115)

மக்களொடு மகிழ்ந்து மனையறங் காத்து
மிக்க காம வேட்கை தீர்ந்துழித்
தலைவனும் தலைவியும் தம்பதி நீங்கித்
தொலைவில் சுற்றமொடு துறவறங் காப்ப

என்று துறவைக் கூறுகிறது.

மதுரைக் கோவைத்தலைவன் துறவு நினைதல் என்பதை, 'ஆலவாயுறை யத்தர்மற்றை, வாழிக்கமலம் எனக்களித்தாரடி மாறிவைத்தே' என்ற வரிகளாற் காட்டும். திருப்பதிக் கோவை யொன்றே துறவைக் கூறுகிறது;

நல்லறத் தாற்பெறு தற்கரி தாய்ப்பெற்ற நாயகமீங்கு
இல்லறத் தாறெய்தி வாழ்ந்திருப்பாள் அணங்கே, இனிநாம்
தொல்லறத் தாற்றமிழ் தேர்மாற னைத்துதித் தேதொடர்பால்
வெல்லறத் தாரொடொன் றும்பெரு வாழ்வெய்த வேண்டுமே

என்பது அதன் இறுதிச் செய்யுள். மாறன் வருக்கக் கோவையும் துறவு கூறுவது.

பதிப்பு: அரிகரையர் பதிப்பு 1898. குறிப்புரையோடு கூடிய எமது ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு 1944.

வச்சத் தொள்ளாயிரம்

இறந்துபோன நூல்களில் இதுவுமொன்றெனத் தெரிகிறது. இந்நூல் வச்சராயன் மீது பாடப்பெற்றது. இவன் குலோத்துங்க சோழனுடைய படைத்தலைவருள் ஒருவனாயிருந்து வத்ஸராசன் என்ற பட்டமளிக்கப் பெற்றவன். இப்பெயர் வத்தராயன் வச்சராயன் எனவும் வழங்குவதுண்டு. இவன் மேலைச் சளுக்கியரை வென்றவன். கோதாவரி ஜில்லாவிலுள்ள திராட்சாராமம் என்ற ஊரில் எழுந்தருளிய பீமேசுவரமுடைய மகாதேவருக்குக் குலோத்துங்கன் ஆட்சி 25ஆம் ஆண்டில் இவன் தன் பெற்றோர்கள் நற்கதி அடையுமாறு ஒரு நந்தாவிளக்கு வைத்தான். குலோத்துங்கன் காலம் கி. பி. 1070 – 1120 ; இங்குக் குறித்த ஆண்டு கி.பி. 1095 ஆகிறது. இவனுடைய காலம் கி.பி. 1075–1120 எனக் கருதி இந்நூற்றாண்டில் இவனைப்பற்றிய பாடல்களைக் குறிப்பிடுகிறோம்.

இவன் சோழநாட்டுக் கஞ்சாறு என்ற ஊரினன் (ஆனந்தத்தாண்டவபுரம்). பஞ்சநதி (ஐயாறு) வாணன் என்பவன் புதல்வனாய் முடிகொண்டான் என்ற பெயரிடப் பெற்று வச்சராயன் என்ற பட்டம் அளிக்கப்பெற்றான். மேற்குறித்த வச்சத்தொள்ளாயிரம் என்ற நூல் இவனைப் புகழ்ந்து பாடப்பெற்றதுபோலும். இந்த நூலை வீரசோழிய உரைகாரரான பெருந்தேவனார் குறிப்பிடுகிறார் :

வேட்டொழிவ தல்லால் வினைஞர் விளைவயலுள்
தோட்ட கடைஞர் சுடுநந்து – மோட்டாமை
வன்புறத்து மீதுடைக்கும் வச்சத் திளங்கோவை
இன்புறுத்த வல்லமோ யாம்.

'இதனுட் சிறப்புடையவளாகிய தலைமகளை இகழ்ந்து தலைமகன் சிறப்பில்லாத பரத்தையர் மாட்டு நிகழா நின்றமையாரல் நாட்டுக் கடைஞர் உள்ளார் சிறப்பில்லாத நந்தை ஊன்துப்புடைய ஆமையின் புறத்து உடைத்துத் தின்பர் என்னுமிதனுற்ருெருகுத்து விளங்கச்சொன்னமையால் தொகை மொழியாயிற்று. வச்சத்தொள்ளாயிரம் முழுவதுந் தொகை மொழி எனக் கொள்க.'

இந்த நூல் வச்சத்து இளங்கோ (வச்சத்தார்கோ, வத்தவர்கோ, வச்சவராயன்) மீது பாடப்பெற்ற தொள்ளாயிரம் வெண்பாக்களையுடையது போலும். நூல் இப்போது கிடைக்கவில்லை. ஒரு கால் இது சேர சோழ பாண்டியர் மூவர்மீதும் பாடப்பெற்றதெனக் கருதப்பெறும் முத்தொள்ளாயிரம் என்ற நூலைப்போலச் செய்யப்பெற்ற தாகலாம். அந்த நூல் தமிழ் நாட்டு அரசர் மூவரைப்பற்றி அமைந்தமை போலவே, இந்த நூலும் ஒரு தமிழ்நாட்டு வீரனைப்பற்றி அமைந்தது என்று நாம் கருதவேண்டும்.

ஐயர் அவர்கள் பின்வரும் இரண்டு வெண்பாக்களையும் தம்முடைய பெருங்கதை முகவுரையில் எடுத்து எழுதி, 'இவை வச்சத்தொள்ளாயிரத்தைச் சார்ந்தவை என்று தெரியவருகின்றன. அந்நூல் உதயணன் திறத்ததோ வேருே என்று தெரியவில்லை' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிருர்கள். ஆனல் முன்னே காட்டியவாறு இது ஒரு தமிழ் நாட்டு வீரனைப் பாடிய நூலாகுமேயன்றி, வடநாட்டு உஞ்சையில் வாழ்ந்த இதிகாச கதாநாயகனுகிய உதயணனைக் குறித்தது அன்று என்பது உறுதி:

வாடை குளிர மருந்தறிவா ரில்லையோ,
கூடல் இனியொருகாற் கூடாதோ, – ஓடை

மதவா ரணத்துதயன் வத்தவர்கோ னூட்டிற்
கதவான தோ,தமியேன் கண்.

உன்னுயிரும் என்னுயிரும் ஒன்றென்ப தின்றறிந்தேன்,
மன்னுபுகழ் வச்சத்தார் மன்னவா, – உன்னுடைய
பொன்னாகத் தெங்கையர்தம் பொற்கைநகச் சின்னங்கண்
டென்னாகத் தேளரிகை யால்.

பின்னும் மூன்று பாடல்கள் பெருந்தொகையுள் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன :

ஒற்றை யலவ னுழுத வரப்பருகே
முற்றி யெழுந்த முடத்தாழை – மற்றவ்
வயலே கனியுதிர்க்கும் வச்சத்தார் கோமாற்
கயலே பிறவே யவா.

அரிகுருகு தின்ற கனிகிடப்ப வாங்கே
வரியலவன் வாயில்வா னீட்டி – நரிதனது
வால்வாங்க மாட்டாத வச்சத்தார் கோமானென்
மால்வாங்க வல்லனே வந்து.

அவற்பதத்த செந்நெ லருத்தி யருகே
துவர்ப்பதத்த செங்கிடையுந் துய்த்துக் – கவர்ப்பதத்த
மாமேதி மேய்ந்துவரும் வச்சத்தார் கோமானுக்கு
யாமே திலமே திலம்.

இந்த நூல் கிடைக்கவில்லை என்று முன்னமே குறிப்பிட்டோம். இந்த வத்தவர்கோன் வீரன் என்று புகழடைந்த தொடக்கக் காலத்தில் இவன் மீது இப்பிரபந்தம் பாடப் பெற்றிருத்தல் கூடும். ஆகவே இவன் காலம் உத்தேசம் கி. பி. 1100 என்று கொள்வது பொருந்தும். இந்நூலாசிரியர் பெயரோ வரலாறோ தெரியவில்லை.

இவ்வச்சராயனைக் குறித்த ஓர் ஆசிரியப்பா வீரசோழிய உரையுள் காணப்படுகிறது:

கொங்கை கோங்கரும் பாக, அங்கை
யணிநிறத் தாமரை யாக, மணிநிறக்

கண்ணிணை குவளை யாக, நுண்ணிழை
நுண்ணிடை வல்லி யாக, நண்ணிய
முறுவல் முல்லை யாக, இறுமாந்து
செவ்வாய் கொவ்வை யாக,கைவிரற்
சீறடி தளிர்க ளாகச் சீறு
மாவளூர் தந்தவிம் மங்கை தன்னைக்
கரத்து மென்றெனக் கிரக்க மின்றி
ஓடரிக் கண்ணியை யொளித்தீ ராயினுங்
காட்டுமி னென்று கைதொழு திறைஞ்சினன்,
வாட்டிறற் றடக்கை வத்தவர் கோவே.

எனவே, இவ்வத்தவர்கோன் புகழோடுவாழ்ந்த ஒரு தலைவன், இவன் மீது இவ்வச்சத்தொள்ளாயிரம் அன்றி வேறு தனிப் பாடல்களும் பாடப்பெற்றிருந்தன என்று அறிகிறோம்.

அத்தியாயம் 13

பிரபந்த இலக்கியம் - 2

முன்னுரை

சென்ற அத்தியாயத்தில் இந்நூற்றுண்டில் தோன்றிய பல வேறு பிரபந்தங்களை ஆராய்ந்தோம். அவை யாவும் வரலாற்று ஆதாரமுடையவை. இங்கு ஆராயப்பெறும் பிரபந்தங்கள் மூன்று: சரசுவதியந்தாதி, சடகோபரந்தாதி, ஏர் எழுபது என்பன. இவற்றைக் கம்பர் செய்தார் என்பது வழக்கு; ஒரே புலவர் இவற்றைப் பாடினுர் என்பதே இதன் கருத்து. இப்புலவர் இராமாயணம் பாடிய கம்பர் அல்லாதவராய், பிற்காலத்தில் அதே பெயர் சூட்டப்பெற்ற வேறொருவர் ஆவார். இவருக்கு இரண்டாம் கம்பர் என்ற பெயர் கொடுத்து இவர் பாடல்களை இங்கு ஆராய்கிறோம்.

கம்பர் 12ஆம் நூற்றுண்டில் இரண்டாம் குலோத்துங்கசோழன் காலத்தில் அவன் அவைக்களத்தில் பெரும் புலவராய் விளங்கினுர் என்றும், அவரே இராமாயணம் பாடி அரங்கேற்றினுர் என்றும் பலர் சொல்லி வருகிறுர்கள். முதல் முதலாக மகா வித்துவான் இராகவ ஐயங்கார் (செந்தமிழ், தொகுதி 3) எழுதினுர். பின்வந்த எல்லாப் பண்டிதர்களும் பேராசிரியர்களும் இவருடைய கருத்தை அப்படியே தழுவி, கம்பர் 12ஆம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்தார் என்றே கொண்டார்கள். கம்பர் இராமாயணத்தை அரங்கேற்றிய காலத்தைக் குறிப்பிடுவது ஒரு தனிப்பாடல் (வைணவ பரிபாஷையில், இராமாயணத் தனியன்): 'எண்ணிய சகாத்தம் எண்ணூற்றேழின் மேல்' என்பது. பழையஏட்டுப்பிரதிகளிலும் அச்சுப்புத்தகங்களிலும் இராமாயணத் தனியன்கள் நான்கு ஒரு தொகுப்பாகக் காணப்படும்.

அவையாவன: நாரணன் விளையாட்டெல்லாம் – சிறப்புப் பாயிர இலக்கணத்தை யொட்டி வழி, எல்லை, நூற்பெயர், நுதலிய பொருள், ஆக்கியோன் பெயர் என்பன கூறும்; அம்பிலே சிலையை நாட்டி – யாப்பைக் கூறும்; எண்ணிய சகாத்தம் – காலம் களன் காரணம் என்பன கூறும்; இம்பர் நாட்டில் – பயன். இந்நான்கு பாடல்களும் எங்கும் ஒரு தொகுப்பாய்க் காணப்பட்டு[1] சிறப்புப் பாயிர இலக்கணம் பொருந்தி இராமாயண அரங்கேற்ற காலத்திலேயே செய்யப் பட்டுத் தமிழ் நாட்டில் நிலவி வந்தன. இவற்றுள் எண்ணிய சகாத்தம் எண்ணூற்றேழு என்ற பாடல், அரங்கேற்றிய காலம் சகாத்தம் 807 - கி. பி. 885 என்று திட்டமாக, உடனிருந்து சிறப்பித்தார் கூற்றாகத் தெளிவு படக் கூறிற்று.

ஆனால், என்ன காரணமோ மகாவித்துவான் அவர்களும் பிறரும் கம்பரைப் பிற்காலத்துக்குக் கொண்டு வரவேண்டு மென்று முயன்று, 807 என்ற தொடருக்குப் பலவகையான வியாக்கியானங்களைக் கற்பித்து, இது வெறும் 807 அல்ல, சகம் 1107, ஆகவே கம்பர் காலம் கி. பி. 1185 என்று பல மேற்கோள்களுடன் தாபிக்க முயன்றார்கள். சோமசுந்தர தேசிகர் சிதம்பரநாத முதலியார் போன்ற சிலர் இதை ஆட்சேபித்தார்களே யன்றி, பொதுவாய்க் கற்றறிந்தவர்கள் எல்லோரும் இதை ஆமோதித்தார்கள்.

நாம் கம்பர் காலம் 9ஆம் நூற்றாண்டு என்றே கருது கின்றோ மாதலால், 9ஆம் நூற்றாண்டு வரலாறு கூறுகின்ற இடத்தில் அவருடைய வரலாற்றை ஆராய்ந்து காலம்

---

1 பிற்காலத்தில் கம்பராமாயணம் அச்சிட்டோர், முன் குறித்த நான்கு பாடல்களையும் ஒருசேர அச்சிடாமல், தனித்தனியே பிரித்து அச்சிட்டார்கள். இவை ஒருங்கு காணப்பட்டால், படிப்போர் இவை உடன் காலத்துச் சிறப்புப் பாயிர மென்று உணர்ந்து, கம்பர் காலத்தை மூன்றாம் பாடலில் சொல்லியபடி கி. பி. 885 தான் என்று எண்ணி விடுவார்களோ என்ற அச்சம் போலும்! பழம் பதிப்புக்களில் இப்பாடல்கள் நூன்முகப்பில் ஒரு தொகுப்பாய் இருக்கும்.

குறிப்பிடுவோம். இங்கு இராமாயணக் கம்பரை விரிவாக ஆராய்வது நமது நோக்கமல்ல.

இனி, மற்றொரு புலவர் இருந்து சரசுவதி அந்தாதி சடகோபர் அந்தாதி என்பன முதலான சிறு நூல்களைப் பாடியிருக்கிறார். இந்நூல்கள் இன்று உள்ளன. அன்றி, இவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சிறப்புடையதாயும் இருக்கிறது. கால அறிவு தெளிவு இல்லாமல் வரலாறுகள் வழங்கிவந்த காரணத்தால், கம்பர் ஒருவர் இருந்தார், அவரே இராமாயணம் பாடினார், அவரே இந்த அந்தாதிகள் முதலிய வற்றையும் பாடினார் என்று கதைகள் சொல்லுகின்றன. நூல்களையும் கதைகளையும் ஆராய்ந்து உண்மையைக் காணுவது எளிதன்று; கம்பர் மாணிக்கவாசகர் போன்ற பேராசிரியர் பற்றியுள்ள அபிமானங்களைக் கைவிடுவதும் எளிதன்று. ஆயினும் இங்கு ஒருவகையில் துணிந்து சில முடிவுகள் செய்தே ஆகவேண்டியிருக்கிறது. இராமாயணம் பாடிய கம்பர் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தார் என்ற கருத்தினால் அவரைக் குறித்த பேச்சை இங்கு விலக்கி விடுகிறோம். மற்றொருவர் இந்த நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தார், அவர் பெயரும் கம்பர் என்று வழங்குகிறபடியால், அவரை இரண்டாம் கம்பர் என்று இப்போது கூறுவோம்.

இப்படி கூறியதனாலேயே மற்றொருவர் கம்பர் என்ற பெயரிலேயே இருந்தார் என்று ஐயமற நிறுவியதாகாது. இராமாயணம் அன்றிப் பிரபந்தங்கள் சில இவர் பெயரால் வழங்கப்பெறுகின்றன. இவருக்கும் ஒரு பெயர் கொடுத்துக் குறிப்பிடுவது வரலாற்றுணர்வுக்கு உதவுவதாகும். ஆதலால் தெரிந்து வழங்கும் பெயராகிய கம்பர் என்ற பெயரையே இவருக்கு இட்டு வழங்குகிறோம். ஒரே பெயரில் பல புலவர் இருந்திருக்கிறார்கள் என்பது இப்போது நன்கு தெரிந்து ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உண்மை: எடுத்துக்காட்டுக்கள் — அவ்வை, கபில பரணர், நக்கீரர், பெருந்தேவனார்,

பட்டினத்தார். அகத்தியர் தொல்காப்பியர் என்ற பெயர்களும் பல என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளவேவேண்டும். கம்பர் இருவர் என்ற கருத்து இதுவரை பழக்கப்படாத கருத்து. இப்போது பழக்கப்படுத்திக்கொள்வது வரலாற்றுணர்வுக்கு உதவியாயிருக்கும்.

ஒரே பெயருடைய புலவர் பலர் சங்ககாலம் முதல் 15ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் கூட வாழ்ந்தார்கள் என்று இலக்கிய வரலாற்றால் அறிகிறோம் இந்த முறையில் கம்பரையும் இருவராகக் கருதி, இக்காலத்து வாழ்ந்து பிரசித்தமாகத் தெரிந்த சிறு நூல்களையும் பாடல்களையும் பாடியவர் இந்த இரண்டாம் கம்பர் என்று பெயர் சூட்டுகிறோம். இவர் செய்தனவாக நாம் இப்போது அறிகின்றவை பின் வருவன : சரசுவதி அந்தாதி, சடகோபர் அந்தாதி, ஏர்எழுபது என்ற மூன்று பிரபந்தங்கள் ; நாலாயிரப்பிரபந்தத்துள் காணும் மூன்று தனியன்கள்;[1] இவர் வரலாற்றில் தொடர்புடைய பல தனிப் பாடல்கள். இவற்றை இனி ஆராய்வோம். திருக்கை வழக்கம் என்பது கம்பர் பெயரால் வழங்கியபோதிலும், அவர் செய்ததன்று, 12ஆம் நூற்றாண்டுமன்று.

சரசுவதி அந்தாதி

கம்பர் செய்ததாக வழங்குகின்ற நூல்களில் ஒன்று. கட்டளைக் கலித்துறை, முப்பது பாடல்கள் உடையது. முதலில் ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கினையும், படிகநிறமும் என்ற பிரசித்தமாய்த் தெரிந்த இரு வெண்பாக்களையும் பெய்யப்பெற்றுள்ளது. இவற்றை அந்தாதியாசிரியர் செய்திருக்கக்கூடாது என்பதில்லை. இவை கம்பர் வாக்கு என்பர் மு. இராகவையங்கார். 23, 24ஆம் பாடல்கள் சடகோபரந்தாதிப் பாடலைத் தழுவியவை போலத் தோற்றுகின்றன.

1 இத்தனியன்கள் மூன்றையும் வைணவ இலக்கியம் என்ற அத்தியாயத்தில் ஆராய்ந்தோம் (பக்கம் 775–6).

**சேதிக்கலாம் தர்க்க மார்க்கங்கள், எவ்வெவர் சிந்தனையுஞ்
சோதிக்க லாம்,உறப் போதிக்க லாம்,சொன்ன தேதுணிந்து
சாதிக்க லாம்,மிகப் பேதிக்க லாம்,முத்தி தானெய்தலாம் ;
ஆதிக்க லாமயில் வல்லிபொற் றாளை அடைந்தவரே.**

இப்பாடல் சடகோபரந்தாதியில் வரும் 'சாதிக்குமோ பரதத்துவத்தை' என்பதனோடு சொல்லமைப்பிலும் பொருளமைப்பிலும் நிரம்ப ஒற்றுமையுடையது. இதை இளமையில் பாடிய புலவர், அனுபவம் செறிந்த முதுமையில் சடகோபரந்தாதி பாடினார் என்று கொள்வதில் இழுக்கில்லை.

பிற்காலத்தே இறைவனிடம் முறையீடு செய்வது போலப் புலவர் அந்தாதி பாடியுள்ளனர். அவற்றுக்குத் தோற்றுவாய் செய்யும் நூல்களில் இதுவும் ஒன்று போலும். சில பாடல்கள் கவிச் சுவை பொருந்த உள்ளன. எடுத்துக் காட்டு, பாடல் 25 :

**தொழுவார், வலம்வரு வார்,துதிப் பார்,தம் தொழில்மறந்து
விழுவார், அருமறை மெய்தெரி வார்,இன்ப மெய்புளகித்து
அழுவார்,இனும் கண்கள்நீர்மல்குவார்,என்கண் ஆவதென்னை
வழுவாத செஞ்சொற் கலைமங்கை பால்அன்பு வைத்தவரே.**

இவ்வந்தாதி ஒட்டக்கூத்தர் வாக்கென்று கூறுவாருமுளர் என்பது மு. இராகவையங்கார் குறிப்பு. இதனால் நாம் அறிவது சரசுவதியைத் துதிக்கும் இவ்வந்தாதியைக் கம்பர் பாடியிராவிட்டால், மற்றொரு புலவரான ஒட்டக்கூத்தர்மீது இதை ஏற்றலாம் என்று முற்காலத்திலேயே சிலர் கருதினர் போலும். நூல் ஓரளவு நல்ல நூலேயாயினும், இதுவும் பொருந்தாது.

கம்பர் வரலாற்றுக் கதைகள் இந்த நூலை இவர் சரசுவதியின் அருள் வேண்டிப் பாடினார் என்று கூறும். வரலாற்றுக் கதைகளில் பெரும்பகுதி உண்மை அல்ல. இறுதிச் சீரான சீர்தரும் என்பது சீர்தந்த என்ற முதல்

பாடலில் ஆதியாக மண்டலித்து வருவதால், நூல் 30 பாட்டோடு முடிகிறது என்பது தெளிவு. வடமொழித் தொடர்கள் இதில் பல பயில்கின்றன; கமலாசனம், சரோருகம், அருக்கோதயம், சந்திரோதயம், பாதாம்புயம், வேதாந்தமுத்தி, சுவேத சரோருகம், தர்க்க மார்க்கங்கள் முதலான தொடர்களைக் காண்க. இறுதிப்பாடல் பலசுருதி கூறுவதாக உள்ளது. 'உரைப்பார் உரைக்கும் கலைகளெல்லாம்' (3) என்ற பாடல், 'கற்பார் இராமபிரானை யல்லால் பற்றும் கற்பரோ' (3381) என்ற திருவாய்மொழிப் பாடலையும், 'புந்தியிற் கூரிருள் நீக்கும் மதியமென்கோ' (10) என்ற பாடல், திருவாய் மொழி மூன்றும் பத்தின் நான்காம் பதிகத்தின் சொல்லமைதியையும் தழுவிச் செய்யப் பெற்றுள்ளன.

பொதுவாக நூலின் பொருளமைதியையும் சொல்லமைதியையும் பார்க்கும்போது, இது ஆசிரியருடைய இளமையில் செய்யப்பெற்றிருக்கலாமென்பது நன்கு தெரிகிறது. நூலின் தன்மையை உணர்வதற்கு எடுத்துக் காட்டாக, இரு பாடல்களை இங்குத் தருகிறோம்.

உரைப்பார் உரைக்குங் கலைகளெல்லாம் எண்ணில் உன்னையன்றித்
தரைப்பால் ஒருவர் தரவல ரோ,தண் தரளமுலை
வரைப்பால் அமுதுதந் திங்கெனை வாழ்வித்த மாமயிலேனை,
விரைப்பா சடைமலர் வெண்தா மரைப்பதி மெல்லியலே. 3

பெருந்திரு வும்சய மங்கையும் ஆகியென் பேதை நெஞ்சில்
இருந்தருளும் செஞ்சொல் வஞ்சியைப் போற்றல்எல்லா உயிர்க்கும்
பொருந்திய ஞானம் தரும்,இன்ப வேதப் பொருளுந்தரும்,
திருந்திய செல்வந் தரும்,அழி யாப்பெருஞ் சீர்தருமே. 30

சடகோபரந்தாதி

இது கம்பர் பாடினுர் என்றே வழங்குகின்ற பிரபந்தம். ஆதலால் இது பற்றிய செய்திகளை இங்குக் குறிப்பிட வேண்டும். இராமாயணம் அரங்கேற்றுவதற்காகத் திருவரங்கம் சென்று அங்கு பிரணவாகார விமானத்து அறிதுயில் அமர்ந்த கருணை முகிலைச் சேவித்து நின்றபோது, அவ்விறைவன் இவருடைய பக்திக்கு மிகவும் மகிழ்ந்து, நம்மாழ்வாருக்கு இவரை ஆட்படுத்தக் கருதி, 'நம் சடகோபனைப் பாடினையோ?' என்று அர்ச்சக முகமாக வினவினுர். அப்போதே நம்மாழ்வாருடைய திருவாய் மொழியின் பொருளாகிய பரமஞான பக்தி அதிசயத்தையும் இவர் உள்ளத்தில் பெருமாள் தோற்றுவித்தருளினுர். கம்பரும் உடனே நம்மாழ்வார் திருக்கோயில் முன்பு சென்று ஆழ்வாரைப் பணிந்தார். அக்கணமே இவருக்கு ஆழ்வாரது திருவருள் நோக்கமும் உண்டாயிற்று. அந்நிலையில் எழுந்த புலவர் ஆழ்வாரைப் போற்றி 'வேதத்தின் முன்செல்க' என்று எடுத்து 100 பாடல் அந்தாதியாகத் 'தேன் எனப் பால் எனச் சில்லமிழ்து ஊற்றெனப்' பாடி, ஆழ்வாரின் சிறந்த அடியவராய் விளங்கினுர். பின்னர் இராமாயண அரங்கேற்றம் சிறப்புற நடந்தது. இவரது இராமாயணத்தில் அங்குள்ளார் முதலில் பல குற்றங் கண்டார் என்றும், இவர் சடகோபரந்தாதி பாடியபின் அவர்கள் அக்குற்றங்களைக் காணுது இவரிடம் அபிமானம் கொண்டார்கள் என்றும் சொல்வர். இது சம்பிரதாயக் கதை.

கம்பர் என்பவர் உண்மையாகவே சடகோபரந்தாதி பாடியவர் என்பதற்கு ஆதாரமாகச் சடகோபரந்தாதித் தனியன்கள் பல உள்ளன. முன்னமே கூறிய வரலாறுகள் யாவும் இத்தனியன்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பின்வரும் ஐந்து பாடல்களும் காண்க :

தேவிற் சிறந்த திருமாற்குத் தக்கதெய் வக்கவிஞன்
பாவிற் சிறந்த திருவாய் மொழிபகர் பண்டிதனே,
நாவிற் சிறந்தஅம் மாறற்குத் தக்கநம் நாவலவன்
பூவிற் சிறந்தஆழ் வான்கம்ப நாட்டுப் புலமையனே.

ஆரணத் தின்சிர மீதுறை சோதியை அந்தமிழால்
பாரணஞ் செய்த வனைக்குரு கூரனைப் பற்பலவா
நாரண னுமென ஏத்தித் தொழக்கவி நல்குகொடைக்
காரண னைக்கம்ப னைநினை வாம்உட் களிப்புறவே.

நஞ்சட கோபனைப் பாடினை யோஎன்று நம்பெருமாள்
விஞ்சிய ஆதரத் தாற்கேட்பக் கம்பன் விரைந்துரைத்த
செஞ்சொலந் தாதிக் கலித்துறை நூறுந் தெரியும் வண்ணம்
நெஞ்சடி யேற்கருள், வேதந் தமிழ்செய்த நின்மலனே.

நாதன் அரங்கன் நயந்துரை யென்னநற் கம்பனுன்றன்
பாதம் பரவிய பைந்தமிழ் நூறும் பரிவுடனே
ஓதும் படியெனக் குள்ளந் தனைஅருள், ஓதரிய
வேதந் தமிழ்செய்த மெய்ப்பொருளே இதென் விண்ணப்பமே.

மன்றே புகழுந் திருவழுந் தூர்வள்ளல் மாறனைமுன்
சென்றே மதுர கவிப்பெரு மாள்தன் தமிழ்த்தொடையில்
ஒன்றே பதிக முரைத்தவன் பொன்னடி யுற்றுநின்றான்
என்றே பதிகம் பதிகம தாக இசைத்தனனே.

இப்பாடல்களுள் முதல்பாட்டு தெய்வக்கவிஞர் நம்மாழ்வாரே, நம் நாவலவன் கம்ப நாடனே என்றும், இரண்டாம் பாட்டு நம்மாழ்வாரை நாரணனென்று ஏத்தித் தொழக்கவி நல்கிய கம்பனை நினைவாம் என்றும், மூன்றும் பாடல் நம் சடகோபனைப் பாடினையோ என்று பெருமாள் கேட்கக் கம்பன் கவி பாடினான் என்றும், நான்காம் பாடல் பெருமானை நோக்கிக் கம்பன் பாடலை ஓத எனக்கு உள்ளம் தருக என்றும் கூறுகின்றன. கடைசிப் பாடல் அந்தாதியின் இறுதியில் உள்ளது. இது மதுரகவி நம்மாழ்வாரைத் துதித்து, அவர் பொன்னடி அடைந்தாரென்று திருவழுந்தூர் வள்ளல் பதிகம் பதிகமாகப் பாடினார் என்று கூறுகிறது;

அதாவது 100 பாடல். இப்பாடல்களால் கம்பர் என்ற பெயருடைய புலவர் திருவரங்கநாதன் ஆணைப்படி நம்மாழ்வார் மீது சடகோபரந்தாதி பாடினார் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

இங்குச் சில கருத்துக்களை நன்றாக உணரவேண்டும். ஒன்று இதுவரையில் கூறிய கருத்து: இது வரலாறான செய்தி. மேற்காட்டிய தனியன் பாடல்களில் ஓரிடத்திலும் கம்பர் இராமாயணம் பாடினார் என்பது சொல்லப்படவில்லை. இராமாயணம் பாடியதே கம்பருக்குரிய தனிப்பெருமை; இராமாயணம் பாடிய பின்னரே அந்தாதி பாடினார் என்பது கதை. ஆனால் ஒரு பாடலேனும் இராமாயணத்தைக் குறிப்பிடாமை நம்மைச் சிந்திக்கச் செய்கிறது. இரண்டாவது கருத்து, நூலிலுள்ள சில அகச் சான்றுகள். மூன்றாவது கருத்து ஒரே பெயர் வெவ்வேறு காலத்தில் வாழ்ந்த பல புலவர்களுக்கு வழங்கியமை.

இவற்றுள் இரண்டாவது கருத்தைச் சிறிது ஆராய்வோம். சடகோபரந்தாதிக்கு மற்றொரு பெயர் 'ஆழ்வார் நூற்றந்தாதி'. வைணவத்தில் நூற்றந்தாதி என்ற பெயர் வாய்ந்த சிறப்புடைய நூல்கள் மூன்று. ஒன்று திருவரங்கத்து அமுதனார் செய்த இராமானுச நூற்றந்தாதி. இதன் காலம் முன் அத்தியாயத்துள் சொல்லப்பட்டது; கி. பி. 12ஆம் நூற்றாண்டு. இரண்டாவது இந்த நூல் ஆகிய சடகோபரந்தாதி என்னும் ஆழ்வார் நூற்றந்தாதி. மூன்றாவது மணவாள மாமுனிகள் செய்த திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி; இது காலத்தால் மிகவும் பிற்பட்டது (1425). சடகோபரந்தாதியானது இராமானுச நூற்றந்தாதி ஒத்துச் செய்யப்பட்டது என்பது நூலைப் படித்த மாத்திரத்தில் நன்கு தெரியும். இந்நூல் செய்தார் யாராயிருப்பினும், இராமானுசருக்குப் பிற்பட்டவர் என்பது தெளிவு. 'எதிகளுக்கு இன்னமுதே' (54) என்று கூறுவது,

இராமானுசரை நினைத்து என்று கருதலாம். முதல் பாடலில் சொல்லப்பட்ட கருத்தாகிய 'வேதத்தின் முன் செல்க; குருகூர்ப் புனிதன் கவியின் ஒரு பாதத்தின் முன் செல்லுமோ பரஞ்சுடர்?' என்று பாடியிருப்பது, பெருமாள் உலாப் போதுங்கால் வடமொழி தென்மொழி இரண்டையும் ஓதுவதற்கான முறையைக் குறித்தது என்று வைணவப் பெரியார் சொல்லுவார் :

வேதத்தின் முன்செல்கமெய்யுணர்ந்தோர்விரிஞ்சன் முதலோர்
கோதற்ற ஞானக் கொழுந்தின்முன் செல்க: குணங்கடந்த
போதக் கடலெங் குருகூர்ப் புனிதன் கவியினெரு
பாதத்தின் முன்செல்லு மே,தொல்லை மூலப் பரஞ்சுடரே. 1

இவ்வொழுங்கு இராமானுசர் அமைத்த திருவரங்கம் கோயில் ஒழுங்கினல் விளைந்தது என்பது தெளிவு. இங்குக் காட்டிய குறிப்புக்களால் சடகோபரந்தாதி 12ஆம் நூற்றுண்டில் எழுந்தது என்பதை ஒப்புக் கொள்வதில் தடை இல்லை.

முன்னம் குறிப்பிட்டதைப்போல இந்நூல் பாயிரமாக நான்கு பாடல்களும், அந்தாதிப் பாடல்கள் நூறும், இறுதியில் தனிப்பாடல் ஒன்றும் கொண்டது. இந்நூல் ஆழ்வார்க்கு மிகவும் உவப்பான நூல் என்பதில் ஐயமில்லை. வைணவ மரபில் திருமால் முதலியோரை உரிமை பற்றி அன்பு பாராட்டி நம் என்றே குறிப்பிடுவார்கள். இதை 'நம் பெருமாள், நம்மாழ்வார், நம்சியர், நம்பிள்ளை என்பர் அவரவர் தம் ஏற்றத்தால்' என்று மணவாளமாமுனி தம் உபதேச ரத்தின மாலையில் கூறுகிருர். அப்படியே சடகோபரந்தாதி பாடினேரையும், 'தேவிற்சிறந்த' என்ற பாடல் 'நம் நாவலவன்' என்று உயர்த்திக் கூறுவது காணத்தக்கது.

இனி, மூன்ருவது கருத்து ஒரே பெயரோடு புலவர் பலர் தமிழ் நாட்டில் பல்வேறு காலத்தில் இருந்திருக்கிருர்கள். நக்கீரர், கபிலர், பரணர், கல்லாடர், பட்டினத்தார்,

பேராசிரியர், பெருந்தேவனுர், அவ்வையார் – பலர். இப்படி ஒரே பெயரைத் தரித்த பல புலவர்களுள் அவ்வையார், பட்டினத்தார் போன்ற சிலரைப் பொறுத்தவரையில், நாட்டில் மிகப் பலவான கதைகள் ஏற்பட்டிருந்தும்கூட, அவை யாவும் ஒருவர் தலையிலேயே ஏற்றப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. இக் காலத்தில் செய்யப்பட்ட ஆராய்ச்சி காரணமாகத்தான், அவ்வையாரும் பட்டினத்தாரும் பலர் பல காலங்களில் வாழ்ந்தார்கள், வழங்குகின்ற கதைகள் பாடல்கள் யாவும் வெவ்வேறு காலத்துக்குரியன, இவற்றை ஒருவருக்கே ஏற்றுவது வரலாற்று உணர்ச்சிக்குப் பொருந்தாது என்ற அறிவு திட்டமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது.

கம்பர் குறித்தும் இதையே சொல்லலாம். ஒன்பதாம் நூற்றுண்டில் ஒரு கம்பர் வாழ்ந்து இராமாயணம் பாடினுர். மற்றொருவர் 12ஆம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்து சடகோபரந்தாதி பாடினுர். இவர் கம்பர் என்றே பெயர் தரித்திருந்தார் என்று கொள்ளுவோம்; திருவழுந்தூரில் வாழ்ந்து திருவழுந்தூர் வள்ளல் என்று பெயர் பெற்றிருந்தபோதிலும், அந்தாதி பாடிய கம்பர் இராமாயணம் பாடிய கம்பராக மாட்டார். ஒருவேளை இவர் அவர் கால் வழியில் வந்தவராகலாம். இவ்வாறு கருதுவதில் இழுக்கு ஒன்றுமில்லை. இரண்டு நூல்களின் சிறப்பினுலும் நாம் இவ்வாறு சொல்ல நேர்கிறது. 12ஆம் நூற்றுண்டுக்குரிய கம்பரையும் சோழமன்னன், கூத்தர், அவ்வையார், அம்பிகாபதி ஆகியோரையும் தொடர்பு படுத்திவரும் கதைகள் யாவும் வெறும் கட்டுக்கதைகளே. இக்கதைகள் மெய் என்று நம்பியே சோழமண்டல சதகத்துள் பல பாடல்கள் கம்பர் வரலாற்றைக் குறிப்பிடுகின்றன. தமிழ் நாவலர் சரிதையிலும் பல பாடல்களும் வரலாறுகளும் சொல்லப்பட்டுள்ளன; இவை வரலாற்றுக்குப் பயன்படா.

'கம்பனுரிடைப் பெருமையுளது' என்று வீரசோழிய உரைகாரரான பெருந்தேவனுர் எழுதுகிருர். இப்பெருந்

தேவனர் 1100க்கு முன்னும் பின்னுமாக வாழ்ந்தவர் என்று அவர் வரலாற்றில் குறிப்பிட்டோம். எனவே, இராமாயணம் பாடிய கம்பர் இவருக்கு முற்பட்டவர், சடகோபரந்தாதி பாடியவர் பிற்பட்டவர் என்பது தெளிவாகிறது. பெருமை யுடையவர் கம்பராதலினலே எல்லா நூல்களுக்கும் ஒரே ஆசிரியர் என்று சடகோபரந்தாதி, சரசுவதி அந்தாதி, ஏரெழுபது, திருக்கை வழக்கம் முதலியன யாவும் அவர்மீது சுமத்தப்பெற்றன. இது பொருந்தாத கருத்து என்பதை ஆங்காங்கு விளக்கியிருக்கிறோம்.

இராமாயணக் கம்பர் செய்ததன்று என்று கருதிய போதிலுங்கூட, சடகோபரந்தாதி மிகவும் சிறந்த இலக்கியச் சுவை பொருந்திய நூல்; சிறப்பான பக்திச்சுவையும் பொருந்தியது. ஆசிரியர் தமக்கு ஆழ்வார் அருள்செய்தார் என்ற கருத்தைப் பலவிடங்களிலும் கூறுகின்றார் :

இழைத்தா ரொருவரும் இல்லா மறைகளை இன்தமிழால்
குழைத்தார், குருகையிற்கூட்டங்கொண்டார்,குமரித்துறைவர்
மழைத்தார் தடக்கை களாலென்னை வானின்வரம்பிடைநின்று
அழைத்தார்,அறிவுந்தந்தார்;அங்கும்போயவர்க்காட்செய்வனே

நாய்போற் பிறர்கடை தோறும் நுழைந்தவர் எச்சில் நச்சிப்
பேய்போல் திரியும் பிறவிய னேனைப் பிறவியென்னும்
நோய்போம்மருந்தென்னும்நுன்திருவாய்மொழி நோக்குவித்துத்
தாய்போல் உதவிசெய் தாய்க்கடியேன்பண்டென் சாதித்ததே.

திருமால் பதினோரம் அவதாரம் எடுத்துத் தன்னையே பாடிக்கொண்டார் என்று ஒரு பாடலில் கூறுகின்றார் (78). மிகவும் சிறப்புப் பொருந்திய பாடல்களில் சில பின்னே காண்க :

மொழிபல வாயின செப்பம் பிறந்தது,முத்தி யெய்தும்
வழிபல வாயவிட் டொன்ரு யது,வழு வாநரகக்
குழிபல வாயின பாழ்பட்டது: குளிர் நீர்ப்பொருநைச்
சுழிபல வாயொழு குங்குரு கூர்எந்தை தோன்றலினே. 5

சாதிக்கு மேபர தத்துவத் தை,சம யத்திருக்கைச்
சேதிக்கு மே,ஒன்று சிந்திக்கு மே,அத னைத்தெரியப்
போதிக்கு மே,எங்கு மோங்கிப் பொதுநிற்கும் மெய்யைப்பொய்யைச்
சோதிக்கு மேஉங்கள் வேதம்,—எங் கோன்தமிழ்ச் சொல்லெனவே ? 18

சேராதனஉள வோபெருஞ் செல்வர்க்கு; வேதஞ்செப்பும்
பேரா யிரம்,திண் புயமாயிரம்,நறை பெய்துளவத்
தாரா யிரம்,—நம் திருக்குரு கூர்ச்சட கோபன்சொன்ன
ஆரா அமுதக் கவியா யிரம்,அவ் அரியினுக்கே. 45

சைவப்பெரியார் அருளிய தொடர்களை இந்நூலில் சில இடங்களில் காணலாம். 'என் போலிகள் பறித்திட்ட இலையும் முகையும் எல்லாம்' என்ற அப்பர் சுவாமிகள் திருவாக்கு, இங்கு 'கொழுந்தோடு இலையும் முகையுமெல்லாம் கொய்யும்' (27) என்று வருகிறது. 'தாட்செய்ய தாமரைச் சைவனுக்கு என் புன்தலையால் ஆட்செய் குலாத்தில்லை ஆண்டான்' என்ற மாணிக்கவாசகர் அருள்மொழி இங்கு, 'ஆட்செய்வதெல்லாம் செய்து.......தாட்செய்ய தாமரை என் தலை ஏற்றனன்' (60) என்ற தொடரில் காணப்படுகிறது.

சொல்லென் கெனோ,முழு வேதச்சுருக்கென்கெ னோஎவர்க்கும்
நெல்லென்கெ னோ,உண்ணும் நீரென்கெ னோ,மறை நேர் நிறுக்கும்
கல்லென் கெனோ,முதிர் ஞானக் கலியென்கெனோ,புகல
வல்லென் கெனோகுருகூர் எம்பிரான்சொன்ன மாலையையே.

ஆயிர மாமறைக் கும்மலங் காரம், அருந்தமிழ்க்குப்
பாயிர நாற்கவிக் குப்படிச் சந்தம், பனுவற்கெல்லாம்
தாயிரு நாற்றிசைக் குத்தனித் தீபம்தண் ணங்குருகூர்ச்
சேயிரு மாமர புஞ்செவ்வி யான்செய்த செய்யுட்களே..

இவ்வளவு இருப்பினும், ஒரு கருத்தைச் சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை. சடகோபரந்தாதிப் பாடல்கள் பக்திச் சுவையினாலும் தமிழ்ச்சுவையினாலும் நெஞ்சத்தைக் கொள்ளை

கொள்வது உண்மையே. இராமானுசர் தம்மீது பாடப் பெற்ற இராமானுச நூற்றந்தாதியை நாலாயிரத்துள்ளேயே சேர்த்துவிட்டார்; சடகோபரந்தாதி பிற்காலத்தே பாடப் பெற்றதாயினும், மூல ஆசாரியராக நம்மாழ்வாரைப் பாடுகின்றதாகிய இன்னும் பெரிய சிறப்புடையது. சுவையிலும் பொருளிலும் நூற்றந்தாதிக்கு எவ்விதத்திலும் குறைந்ததன்று. ஆனால் எப்படியோ வைணவ சம்பிரதாயத்தில் இதற்கு இடமில்லாமல் போய்விட்டது. இராமானுசர் எவ்வளவுதான் சாதியை விலக்கப் பாடுபட்ட போதிலும், அவருக்குப்பின் சமயத்துறையில் சாதியொன்றே பிரதானம் பெற்றுவிட்டது. நம்மாழ்வார் என்ற ஒரு வேளாளருக்கு யாருக்குமில்லாத சிறப்புக் கொடுத்தபின், வைணவ சமூகம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் என்ற பெயரால் பிராமணருக்கு மட்டுமே சிறப்பளித்திருக்கிறது. அரங்கத் தமுதனர் பிராமணர், ஆனல் சடகோபரந்தாதி பாடினர் பிராமணர் அல்லர் என்ற காரணத்தால், இவ்வழகிய நூலுக்குச் சம்பிரதாயத்தில் இடமில்லாமல் போய்விட்ட தென்று தோன்றுகிறது. இத்தகைய நிலைக்கு விலக்கு, விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை யொருவர்தான். அவர் தீண்டாத சாதியினராயிருந்தும், அவர் செய்த சிறு நூலாகிய சப்தகாதை என்பது தென்கலை வைணவர் நித்தியானு சந்தானத்துக்குரியதாய் இன்றும் இருக்கிறது. அந்த நிலைமைக்கு ஒரே காரணம், அவர் பிள்ளை லோகாசாரியரின் மாணாக்கர் என்பதும், மணவாள மாமுனியின் ஆசிரியரான திருவாய் மொழிப்பிள்ளை அவரிடம் கற்றார் என்பதுமாகும். மற்றப்படி, வைணவம் என்பது பிராமண சமூகம் ஒன்றுக்கே என்ற நிலைதான் நிலவி வருகிறது.

மற்றுமொரு குறிப்பு. இராமாயணம் பாடிய கம்பர் சமயப் பகைமை இல்லாதவர்; காழ்ப்பில்லாது பாடல்களைச் சொல்பவர். தம் நூலுள் சிவபிரானைத் துதித்துப் பல பாடல்கள் பாடியவர்; எண்ணரிய மறையினொடு

கின்னரர்கள் இசைபாட, மூலமும் நடுவும் ஈறும் இல்லதோர் மும்மைத்தாய – காலமும் கணக்கும் நீத்த காரணன் என்ற பாடல்களைக் காண்க. ஆனால் சடகோபரந்தாதிக் கம்பர், தம் சமயத்தை எவ்வளவுதான் சுவைபடப் பாடியபோதிலும், அதிகம் சமயக் காழ்ப்பைப் பாடலில் காட்டுபவர். திருவாசகத்தைப் பழித்து இவர் சொல்கிற ஒரு பாட்டைக் கண்டு, சைவர் மட்டுமல்ல, உலகத்தவர் எவரும், அறிவுடைய வைணவரும் கூடச் சிரிப்பார்கள்:

> துறவா தவர்க்கும் துறந்தவர்க் குஞ்சொல்ல வேசுரக்கும்
> அறவா விவைஇங்கொர்ஆயிரம் நிற்க,அந் தோசிலர்போய்
> மறவா தியர்சொன்ன வாசக மாம்மலட் டாவைப்பற்றிக்
> கறவாக் கிடப்பரங் கென்பெறவோ தங்கள் கைவலிப்பே. 37

இராமாயணம் பாடிய கம்பர் ஒருகாலும் இப்பாடலைப் பாடியிருத்தல் இயலாது. இருவரும் வெவ்வேறானவர் என்பதற்கு இது மற்றுமொரு சான்று. (ஆகமவாதியரைச் சிந்தை செய்யாத தம் அறிவை ஒரு பாடலில் போற்றுகிறார். ஆகம வாதியர் – சைவர்.)

ஏரெழுபது

கம்பர் பாடினார் என்று வழங்குகின்ற மற்றொரு நூல். உழவுத்தொழிலின் சிறப்பை மிகவும் அருமையாகப் போற்றிக் கூறுகின்றது. பாயிரம் 10, நூல் 69 கலிப்பாக்கள்; சில விருத்தப் பாடல்களுமுள்ளன. பாயிரப் பகுதியில் கணபதி திரிமூர்த்திகள் நாமகள் ஆகியோர் துதி சொல்லப் பட்டுள்ளது. அடுத்து, சோழமண்டலம் சோழமன்னன் மகா நாடு வேளாண்குடி வேளாளர் இவர்கள் சிறப்புச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. காராளர் சிறப்பைச் சொல்லுகிறேன் என்று ஆசிரியர் பல இடங்களில் சொல்லுகிறார். சோழன் சிறப்பைச் சொல்லும்போது ஆசிரியர் சென்னி எழுபத்

தொன்பது குடியுடையான் என்று சொல்லுகிருர் ; இத்துணைக் குடியுடைய வேளாளர் என்பது ஒரு சாதிப் பிரிவு அல்லது வழக்குப் போலும். ஈழ மண்டலம் என்ற சொல்லாட்சி காணப்படுகிறது. நூலினுள் உழவு நாட்கோள் தொடங்கி உழவுக் கருவிகள் உழவுச் செயல் முறைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பாடலால் சிறப்பித்துச் சொல்லப் படுகின்றன. காராளர் கருவி எழுபதையும் பாடவந்ததாகவே ஆசிரியர் கூறுகிருர்.

இந்நூலைக் கம்பர் செய்தார் என்பதே வழக்கு. இராமாயணக் கம்பர் வேறு என்று நாம் கருதுவதால், அவருக்கு மூன்று நூற்றாண்டுகள் பின்வந்து அந்தாதிகள் பாடிய கம்பரே இதையும் பாடினர் என்று கருதலாம். வேளாளர் வாழ்ந்த நாடு, எல்லா அறங்களும் விளங்கி, தமிழ் மன்னர் மூவரும் மகுடஞ் சூடி, இந்திரன் உலகம் போலிருந்தது என்கிருர். கருவி எழுபதின் சிறப்பையும் எழுபது பாட்டுக்களால் சொல்லப் புகுமுன் வேளாண்குடிச் சிறப்பை நான்கு பாடல்களால் கூறுகிருர். ஒரு பாடல் பின்வருவது :

தொழுங்குலத்திற் பிறந்தாலென், சுடர்முடிமன் னவராகி
எழுங்குலத்திற் பிறந்தாலென், இவர்க்குப்பின் வணிகரெனுஞ்
செழுங்குலத்திற் பிறந்தாலென், சிறப்புடைய ராலுலென்,
உழுங்குலத்திற் பிறந்தாரே உலகுய்யப் பிறந்தாரே.

கருவி எழுபது என்று கூறியபோதிலும், எல்லாம் கருவிகளல்ல : செயல்களும் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. உழவுநாட்கோள், ஏர் பூட்டல் முதலான செயல்களையும் காண்க. நூல் முழுமையும் காவேரி நாட்டின் சிறப்பு. நூலின் இடையே வரும் சில கருத்துக்களையும் தொடர்களையும் மட்டும் இங்குக் குறிப்பிடுவோம். செழுநுகத் தோடுழும் பகடு பூட்டுகின்ற கயிறிரண்டும் புவிமகள் மங்கலமாமே; ஓதுவா ரெல்லாரும் உழுவார் தம்

தலைக்கடைக்கே, கோதைவேல் மன்னவர்தம் குடைவளமும் கொழு வலியே; செங்கோலை நடத்துங் கோல் ஏரடிக்கும் சிறு கோலே; காவேரி வளநாடர், ஏர் பூட்டினல்லது மற்றிரவியுந் தேர் பூட்டானே; ஏராளும் பெருக்காளர் உழுத சால் வழியன்றி உலகு வழி யறியாதே; உயிர் தமக் கெல்லாம் மருந்தாக வைத்த முதல், செந்தமிழ்க்கு முதலாய திருவாளர் செய்முதலே; காராளர் தண் வயலிற் செஞ்சாலிக்- குலைவளையும் பொழுதினிற் செங்கோல் வளைய மாட்டாதே; ஏர் வேந்தர் போர்க்களத்தில் இரப்பவரும் தோலாரே. ஏர் நடத்தலின் சிறப்பு :

> கார்நடக்கும் படிநடக்கும் காராளர் தம்முடைய
> ஏர்நடக்கு மெனிற்புகழ்சால் இயலிசைநா டகம்நடக்கும்,
> சீர்நடக்கும் திறனடக்கும், திருவறத்தின் செயனடக்கும்,
> பார்நடக்கும், படைநடக்கும்- பசிநடக்க மாட்டாதே.

உழவின் சிறப்பு :

அலகிலா மறைவிளங்கும், அந்தணராகுதி விளங்கும்,
பலகலையாந் தொகைவிளங்கும், பாவலர்தம் பாவிளங்கும்,
மலர்குலாந் திருவிளங்கும், மழைவிளங்கும், மனுவிளங்கும்,
உலகெலாம் ஒளிவிளங்கும், – உழவருழும் உழவாலே.

வயலின் முடிசேர்த்தற் சிறப்பு :

தென்னன்முடி சேரன்முடி தேங்குபொன்னி நாடன்முடி
கன்னன்முடி கடல்சூழ்ந்த காசினியோர் தங்கள்முடி
இன்னமுடி யன்றியுமற் றெடுத்துரைத்த முடிகளெல்லாம்
மன்னுமுடி வேளாளர் வயலின்முடி கொண்டன்றே.

முடி விளம்புதற் சிறப்பு :

வெய்யகலி வலிதொலைக்கும் வேளாளர் விளைவயலிற்
செய்யின்முடி விளம்பாரேல் விளம்புவன சிலவுளவோ?
மையறுமந் தணர்விளம்பார், மறைமனுமன் னவர்விளம்பார்,
ஐயமறு புலவோரும் அருந்தமிழ்நூல் விளம்பாரே.

'காவலுழவர் களத்தகத்துப் போரேறி – நாவலோ என அழைத்த நாளோதை' என்ற முத்தொள்ளாயிரப் பாடலை இவர் எடுத்து ஒரு பாடலில் அமைக்கிறார்: போர் செய்வோர் நெல்லரிவாரை விளித்தற் சிறப்பு:

நாவலோ நாவலென நாடறிய முறையிட்ட
ஏவலோர் போர்க்களத்திர் எதிர்நிற்பர், முத்தமிழ்தேர்
பாவலோ ரிசைவல்லோர் பற்றுடைய பதினெண்மர்
காவலோ ரெல்லாருங் கையேற்கும் பொருட்டாலே.

நூல் முழுமையும் நன்கு ஆராயும்போது கருத்துக்களின் அமைதியினாலும் சொல்லமைதியினாலும் இந்நூல் சிறப்பு உடைய ஓர் எளிய நூல் என்று சொல்வதில் கருத்து வேற்றுமை இருக்க முடியாது. சங்ககாலந் தொடங்கியே உழுதூண் வாழ்க்கை மிகவும் சிறப்பிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர் அல்லவா? உண்டி கொடுப்போர் வாழ்வின் சிறப்பையே இந்நூல் போற்றியுரைக்கிறது.

இங்கு ஒரு கருத்தை நன்றாக நினைவுகொள்ளுதல் பயனுடையதாகும். தமிழ்நாட்டில் பண்டைக்காலத்தில் சாதிபற்றிய வேற்றுமைகள் இருந்தன என்பது உண்மை. ஆனால் இங்கு இனம்பற்றிய வேற்றுமை இல்லை. ஆரியர், திராவிடர் என்ற பேச்சே இல்லை. இந்த இரண்டினங்கள் ஒருகாலத்தில், சரித்திரக் காலத்துக்கு முன்னமேயே, உண்மையாகக் ஒன்றாய்க் கலந்துவிட்டன. சங்க காலத்திலிருந்தே ஓரினமாகத் தமிழர் என்ற இனமாக இந்நாட்டு மக்கள் வாழ்ந்துவந்தார்கள். ஆனால் சாதி வேற்றுமையும் வேற்றுமை உணர்வும், அடியவரிடத்திலும் ஞானிகளிடத்திலும் தெய்வசந்நிதியிலும் இல்லாமற்போன போதிலும், அதன் விளைவுகளைச் சாமானிய மக்களிடையில் வரலாறு நெடுகிலும் பார்க்கிறோம். இந்த வேற்றுமை நீங்கவேண்டும் என்ற கிளர்ச்சி பிற்காலத்தில் ஓங்கிற்று.

அப்போதுதான் வெவ்வேறு மரபுடையோர் தத்தம் சாதி மரபுபற்றி நூல் செய்வித்துத் தம் குலப்பெருமையை நிலைநாட்ட எண்ணினார்கள்போலும்.

இந்த ஏரெழுபது என்பது இங்குக் குறித்த உணர்வின் விளைவாக எழுந்த நூல்களுள் முதலாவது. இதன் காலம் 12ஆம் நூற்றாண்டு என்பது வரலாறு. ஒட்டக்கூத்தர் செங்குந்த மரபைச் சிறப்பிக்கவேண்டி ஈட்டி எழுபது பாடினார் என்பது ஒரு கதை. அதை முன்னமே நாம் ஆராய்ந்தோம். முதுபெரும் பண்டிதராகிய மு. இராகவ ஐயங்கார் அவர்கள் இந்தக் கதைகளை மெய்யென்று நம்பியே அந்நூலுக்கு விரிவாக முன்னுரை எழுதியிருக்கிறார். எந்த அளவுக்குக் கதைகள் உண்மையான சம்பவங்கள் என்றே நம்பப்பட்டன என்பதற்கு இவர்கள் முன்னுரை எடுத்துக்காட்டாகும்.

இந்த வழியில் சென்ற நூல்கள் மிகப்பல. ஆயிர வைசியரைப் போற்றுகின்ற பந்தனந்தாதி முன்னமே சொல்லப்பட்டது. (பக்கம் 514–6.) எழுபது என்ற பெயரில் வந்த நூல்களும் அனேகம். செம்பொற்சிலை எழுபது என்பது ஒன்று. இதுவும் மற்ற யாரும் பாடினால் சிறப்பாயிராது என்று கருதிக் கம்பர் தலையிலேயே சுமத்தப்பட்டது. இதன் தொடர்கள் யாவும் ஏரெழுபதை அடியொற்றி அமைந்திருப்பது காணத்தகும். இது வன்னிய பூபதிகள்மீது பாடப்பெற்றது. வாளெழுபது என்பது மற்றொரு நூல்; தருமபுத்திரன் பாடினான் என்று இதன் பாயிரம் கூறும். இது ஐந்து கோட்டைநாட்டு மறவரைப் போற்றுகின்ற நூல். இது எழு சீர்க்கழி நெடிலடி விருத்தமாகவுள்ளது. இதன் பாயிரத்தில் ஆசிரியர் கைக்கோளர் கூற்றாகவும் உழவர் கூற்றாகவும் பாடல் சொல்லி, அவர்களுக்கு மறுமொழியாக மறவர் ஒரு பாடல் சொல்லியதாகச் செய்திருக்கிறார். மேலும், 'காராளர் பெருமையைக் கம்பன் ‹ ஏரெழுபதில்

சொன்னான், கைக்கோளர் மரபை ஒட்டக்கூத்தன் ஈட்டி எழுபதில் சொன்னான், மறவர் வலியை நான் வாள் எழுபதில் பாடுகிறேன்' என்று இவர் பாடுகிறார். இவர் காலம் 18ஆம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம். இவருக்குமுன் ஏர் ஈட்டி இரண்டு நூல்களும் ஏற்பட்டிருக்க, செம்பொற்சிலை என்பது இவருக்குப் பின்னால் வந்திருக்கக்கூடும் என்று நாம் கருத இடங்கொடுக்கிறது.

இவற்றால் பெறுவது, ஏரெழுபது இராமாயணக் கம்பர் நூலல்லவெனினும், மற்றொரு கம்பரால் பாடப்பெற்று, மிக்க புகழ் அடைந்து, இதுபோன்ற வேறுபல நூல்கள் பின்னால் தோன்ற வழிகாட்டிற்று என்பதாகும். ஒரு பொருளின்மேல் எழுபது பாடல் பாடுவது ஒரு பிரபந்த வழக்கு. பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்கள் சிலவற்றாலும், பதினொராந் திருமுறையுள் கண்ட திருஈங்கோய்மலை எழுபது, கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தம் முதலிய வற்றாலும் இதை அறியலாம்.

கம்பர் என்ற புலவர் தமக்கு வேளாளர் தந்த ஆதரவைப் பல இடங்களிலும் புகழ்ந்து பல தனிப்பாடல்கள் பாடியதாகக் கதைகள் காணப்படும். அக்கதைகளில் உண்மையானவை இக்கம்பருக்குப் பொருந்தக்கூடும். இவருடைய போற்றுதலுணர்வே, ஏரெழுபது என்ற நூலாக உருக்கொண்டதுபோலும்.

இவ்வளவு நாம் கூறியபோதிலுங்கூட, ஏரெழுபது 12ஆம் நூற்றாண்டு நூலென்பதற்கு ஆதாரமில்லை. இந்நூலில் சோழ மண்டலம், ஒன்பது கோட்டை வேளாளர் என்ற பாடல்கள் பிற்காலச் செருகலாகும்.

முழுவதும் புனைந்துரையாகவே பாடுகின்ற பாண்டி மண்டல சதகம் கம்பர் ஏரெழுபது பாடினார் என்று கூறுகிறது (23):

உழுதுண்டு வாழ்பவ ரேவாழ் பவர்மற் றுலகிலுள்ளோர்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவரென்று வள்ளுவர் சொன்னவரப்
பழுதின்றி யேகம்ப ஞரேர் எழுபது பாடியவர்
வழுவொன்றி லாதஅவ் வேளாளர் பாண்டியன் மண்டலமே.

சோழமண்டல சதகம், சடையன், புதுச்சேரிக் குடையான், சேதிராயன் முதலான பெரியோர் பலர்கூடி, கம்பநாடன் களி கூரும்படி பரிசில் ஈந்து, புவியேழும் புகழ் ஏர் எழுபது என்னும் பெருங்காப்பியம் பெற்ருர் என்று கூறுகிறது (78):

குணங்கொள் சடையன் புதுச்சேரிக்
குடையன் சேதி ராயன்முதற்
கணங்கொள் பெரியோர் பலர்கூடிக்
கம்ப நாடன் களிகூர
இணங்கும் பரிசில் ஈந்துபுவி
ஏழும் புகழ்ஏர் எழுபதெனும்
மணங்கொள் பெருங்காப் பியப்பனுவல்
வகித்தார் சோழ மண்டலமே.

இதை ஏற்றுக்கொள்வதானுல், பரிசிலுக்காகப் பாடும் இக் கம்பன் இராமாயணக் கம்பனல்ல என்றே முடிவு செய்வது பொருந்தும்.

திருக்கை வழக்கம்

இதுவும் கம்பர் தலையில் சுமத்தப்பட்ட ஒரு சிறு நூல். ஏரெழுபதினுடன் சேர்த்தே சொல்லப்பெறுவது. 59 கண்ணிகள் கொண்ட நீண்ட கலிவெண்பா. வேளாளருடைய கையின் பெருமையைப் புகழ்ந்து கூறுவது. அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருள் சாக்கியர், மூர்த்தி. இளையான்குடி மாறர், அரிவாள் தாயர், விறன்மிண்டர், அப்பர், ஏயர்கோன் கலிக்காமர் ஆகியோர் வரலாறுகள், பழையனூர் நீலி, சடையப்ப வள்ளல், கம்பர், சேக்கிழார், ஒட்டக்கூத்தர், ஏரெழுபது, பரணிநூல் ஆகிய பிரசித்தமான பல வரலாறுகளைக் குறிப்பிடுகிறது. சேக்கிழாரைக் குறிப்பிடுவதால் பிற்கால நூல் என்பது வெளிப்படை. இது 17ஆம் நூற்றுண்டுக்குரிய நூலாயிருக்கலாம்; நாம் கருதும் கம்பர் பாடியதன்று. திருக்கை வழக்கம் என்ற தொடர் சாசனத்தொடர்.

அத்தியாயம் 14

பிறவகை இலக்கியம்

முன்னுரை

இதுவரையில் 12ஆம் நூற்றுண்டில் தோன்றி நூல் செய்த பெரும் புலவர் பலர் வாழ்க்கை வரலாற்றையும், அவர்கள் செய்த நூல்களையும்,* பல தலைப்புக்களில் ஆராய்ந்தோம். இவர்களையன்றி நூல் செய்து பெயர் விளங்காதவர்களும், பெயர் விளங்கி நூல் செய்ததாகத் தெரியாதவர்களுமாகவுள்ள சில புலவர்களைப் பல வாயில் களால் அறிய நேர்கிறது.

இடைக்காலத்தில் கந்தியார் என்ற பெயர் கொண்ட பெண்பாற் புலவர் பலர் இருந்திருக்கிருர்கள். பரிபாடல் உரைச்சிறப்புப் பாயிரத்தாலும், சீவகசிந்தாமணி நச்சினர்க்கினியர் உரையினுலும், அந்த நூல்களுள் கந்தியார் தம் பாடலை இடைமடுத்தார் என்று அறிகிறோம். சிந்தாமணியில் பாடல்களை இடைமடுத்த கந்தியார் இந்த நூற்ருண்டுக்கு உரியவர். நெற்குன்ற வாணரால் பெரிதும் போற்றப்பெற்றவராக நம்பி காளி என்ற ஒரு பெரும் புலவர் இக்காலத்தே வாழ்ந்திருந்தார். அவருடைய வரலாற்றின் ஒரு பகுதி தெரிந்தபோதிலும்கூட, அவர் செய்த நூல்களோ பாடல்களோ தெரியவில்லை.

சில புலவர்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்று சாசன வாயிலாக அறிகிறோம். ஒருவர், வீரைத்தலைவர் பரசமயகோளரி என்ற பெயருடையவர், முதற்குலோத்துங்க சோழன் காலத்து வாழ்ந்து தலபுராணங்கள் பாடினர் என்ற வரலாறு

தெரிகிறது. பிற செய்திகளோ நூல்களோ தெரியவில்லை. அப்படியே ஓவாத கூத்தர் என்ற புலவர் ஒருவர் பெயர் மட்டும் அறிகிறோம்.

இவ்விடத்தில் ஒன்றைக் குறிப்பிடலாம் என்று தோன்றுகிறது. உண்மையிலேயே வெவ்வேறு பெயர் உடையவர்களாய் வாழ்ந்திருந்த சாமானியப்புலவரும் அவர் போன்ருரும் பாடிய பாடல்களும் செய்த நூல்களும் அவர்களைப்பற்றிய கதைகளும் எப்படியோ பிற்காலத்தில் பிரசித்தமான பெரும்புலவர்களின் தலையில் ஏற்றப் பெற்றிருப்பதை இலக்கிய வரலாற்றில் காண்கிறோம். கதைகளை விட மனமில்லாததாலும், ஆராய எண்ணுததாலும், கவிச்சுவை தோன்ருமையாலும், அபிமானத்தாலும் பெரும்புலவர்கள் தேவையற்ற பல பழிகளுக்கு உள்ளாகியிருக்கிருர்கள். சிலரை இவ்வத்தியாயத்துட் சுட்டிக் காட்டுகிறோம். கம்பர் என்ற பெயர் சூட்டப்பெற்றவராய் இராமாயணம் பாடியவர் அல்லாத ஒரு புலவரை முன் அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டோம். கம்பர் வரலாற்ருேடு தொடர்புண்டாக்கப் பெற்ற மற்ருேர் ஆசிரியனை குணுதித்தன்சேய் என்பவனை இங்கு ஆராய்கிறோம். இப்புலவன் காகுத்தன் கதை பாடினுன் என்பது பாடற்குறிப்பு – காகுத்தன் கதையே இராமாயணம் என்று கூறி ஆராய்ந்து முடிவு கட்டியவர்களுடைய கருத்துக்களை யெல்லாம் நகைச் சுவையோடுதான் பார்க்கவேண்டும்.

தமிழ் நாவலர் சரிதை கூறும் வாணியன் தாதனை இங்குப் பார்க்கிறோம். இவ்வாணியன் தாதன் என்பவன் வாணிதாசன் எனக் கருதத்தக்க ஒட்டக்கூத்தர் அல்லன் என்பதே எமது கருத்து; வாணியன் என்பதற்கும் வாணி தாசன் என்பதற்கும் உள்ள வேற்றுமை வெளிப்படை, இவ்வாறு தெரியவந்த ஆசிரியர்களையும் நூல்களையும் பற்றிக் கிடைத்த செய்திகள் இவ்வத்தியாயத்துள் ஆராயப்பெறும்.

கந்தியார்

கந்தியார்[1] என்ற பெயர் அவ்வையார் என்ற பெயரை ஒத்தது. அவ்வையார் என்ற பெயர் பலர் அறிந்த ஒரு மூதாட்டியாரைக் குறிப்பது. கந்தியார் என்ற சொல் அதேபோல, சைன சமயத்தில் மணமாகாது துறவுபூண்டிருந்த ஒரு பெண்மணிக்கு வழங்கிய பெயராகும். கந்தி என்ற சொல், சைனப்பெண்டிருள் தவக்கோல முடையாரைக் குறிப்பிடுவது. தவப்பள்ளியிலிருக்கும் தவக்கோலமுடைய முதியவள் கவுந்தி என்று சிலப்பதிகாரவுரை கூறும்; கைம்மைக் கோலமுடையவள் கவுந்தி, கந்தி; யாப்பருங் கலவிருத்தி மேற்கோட் பாடலொன்று, குந்திதேவியைக் கவுந்தி என்றே கூறுகிறது. இப்பெயரோடு பல காலத்தில் பலர் வாழ்ந்திருந்தார்கள் என்று நாம் அறிகிறோம். இவர்கள் அனைவரும் தமிழ்ப்புலமை நிரம்பியவர்கள். இது அமையக் கூடியதே. பக்தியோடு சமயநூலையும் தமிழ்நூலையும் வட நூலையும் படித்துக்கொண்டிருந்தவர்களுக்குப் புலமை அமைவதில்வியப்பில்லை. கந்தியார், அருகதெய்வபக்தியோடு சமய நூல்களை ஓதுவதிலேயே பொழுது போக்கியவர்கள். பலசைன சமய நூல்கள் தோன்றிய 15ஆம் நூற்றாண்டில் இத்தகைய ஒரு கந்தியார் இருந்து 'உதயணகுமார காவியம்' என்ற சிறு காப்பிய நூல் ஒன்றைச் செய்தாரென்று அந் நூற்றாண்டுப் புலவர் வரலாற்றில் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். அந்நூல் தமிழ்ச்சுவை உடையதன்று. ஆயினும், உதயணன் வரலாற்றைக் கூறுகின்ற ஒரு தமிழ் நூல் என்ற அளவில் மிகவும் பயன்பட்டிருக்கிற ஒரு நூலாகும்.

செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை இருபதாம் தொகுதியுள், பெயர் விழையான் என்பவர்[2] 'கந்தியார்' என்ற பெயரில் எழுதிய கட்டுரையால் பின்வரும் செய்திகள் தெரியவருகின்றன. பலகவித்திரட்டு என்ற ஒரு நூல் அவருக்குக் கிடைத்தது. அதில், 'அஞ்சிலோதி யாடவை யஞ்சாய்' என முடிக்க விடுத்த சங்கத்தார்க்குப் பேரை வைணவி கந்தியார் சொற்ற செப்பும் வினவும்:

---

1 எமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 15ஆம் நூற்றாண்டு, பக்கம் 273 – 5 பார்க்க.

2 இவருடைய கூற்றுக்கள் யாவுமே கற்பனை.

செப்பு : அஞ்சிலோதி யாரிடராற் பேரின் பமைந்திசினே
ரஞ்சிலோதி யன்றோ வறிதலின — லஞ்சிலோதி
யஞ்சிலோதி யாரிப் படுநெல் லறைக்கரும்பு
வஞ்சிலோதி யாடவையஞ் சாய்.

விடை : கொண்டல் வண்ணன் கண்ட சுவைநலங்
கண்டீ ருண்டீர் கேட்டீ ரறியீர்
துண்ட மெட்டே தொண்டை கொண்ட
வெண்டிசைக் குத்தி ஞண்டுழு வேரல்
மண்டெறி யீஞ வெண்டளி யண்டம்
தண்டமிழ் பயில்வீர் கொண்டுரைப் பீரே

என்று காணப்படுகிறது.[1] இது கொண்டு அவ்வாசிரியர், கந்தியார் என்பவர் பேரை (தென் திருப் பேரை) யிலிருந்த ஒரு வைணவப் பெண்மணி என்று எழுதியிருக்கிறார். இது பொருத்தமுடையதாய்த் தோன்றவில்லை. சங்கத்தார் காலத்தில் பெண்கள் இருந்தால், வைணவர், சைவர் என்று பாகு படுத்தி எங்கும் கொள்ளப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. பிற்காலத்தில்தான் புலமை வாய்ந்த பெண்மணிகள் இருந்தார்கள், இவர்கள் சைன சமயத்தில் துறவு பூண்டு கந்தி[2] என்று வழங்கப் பெற்றனர் என்று அறிகிறோம். இங்குக் கூறப்பெற்ற தென் திருப்பேரை வைணவக் கந்தி என ஒருவர் இருந்தாராஞல், காலம் மிகவும் பிற்பட்டதா யிருக்கவேண்டும். சுமார் 17 – 18 நூற்றாண்டுகளாகலாம். நாம் இங்கு ஆராயக் கருதிய கந்தியாரினும் இவர் வேறுவர்.

உதயணகுமார காவியத்துக்கு முந்தி இருந்த கந்தியாருள் பெயரளவால் சிலர் இப்பொழுது தெரிய

---

1 இக்கட்டுரைச் செய்தி முழுமையும் கற்பனை, பொருளற்ற புதுப்படைப்பு. இதைச் சொல்லவில்லை என்று யாரேனும் நினைக்கக் கூடுமென்று இங்கு அதைச் சொன்னோம். இப்புனைவை விடுக.

2 நோற்பாள் பெயராக, கந்தி கௌந்தி என இரு சொல் வடிவங்களைச் சூடாமணி நிகண்டு தருகிறது.

வருகிறார்கள். ஒருவர் சுமார் 12ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து சீவக சிந்தாமணியிலும் பரிபாடலிலும் இடையே இடைச் செருகலாகப் பல பாடல்களைச் சேர்த்துவிட்டார் என்று நாம் அறிகிறோம். இவரைக் குறித்துச் சில கருத்துக்களை இங்குக் கூறலாம். பரிமேழலகர் எழுதிய பரிபாடல் உரையின் சிறப்புப் பாயிரத்துள் கந்தியாரைப் பற்றி ஒரு குறிப்பு காணப்படுகிறது :

கண்ணுதற் கடவுள் அண்ணலங் குறுமுனி
முனைவேல் முருகன் எனஇவர் முதலிய
திருந்துமொழிப் புலவர் அருந்தமி ழாய்ந்த
சங்க மென்னுந் துங்கமலி கடலுள்,
அரிதின் எழுந்த பரிபாட் டமுதம்
அரசுநிலை திரீஇய அளப்பருங் காலம்
கோதில் சொன்மகள் நோதகக் கிடத்தலின்,
பாடிய சான்றவர் பீடு நன்குணர
மிகைபடு பொருளை நகைபடு புன்சொலில்
தந்திடை மடுத்த கந்திதன் பிழைப்பும்,
எழுதினர் பிழைப்பும், எழுத்துரு ஒக்கப்
பகுதியின் வந்த பாடகர் பிழைப்பும்,
ஒருங்குடன் கிடந்த ஒவ்வாப் பாடம்
திருந்திய காட்சியோர் செவிமுதல் வெதுப்பலில்.

இங்கு, ‘கண்ணுதற் கடவுளும் குறுமுனியும் முருகவேளும் இருந்து பழங்காலத்தில் தமிழாராய்ந்த சங்கமென்னும் கடலுள் எழுந்த பரிபாடல் என்னும் அமுதமானது அரசுநிலை மாறுதலால் நெடுங்காலம் படித்துப் பாராட்டுவோரற்றுக் கிடந்தது. அக்காலத்தில் பழைய நூல்களுக்கிடையே தம்முடைய சொற்களைச் செருகி இடைச் செருகலை உண்டு பண்ணினவர் கந்தி என்பவர்’ என்று அறிகிறோம். இவ்வாறு கந்தியாலும் எழுதினோராலும் பாடகராலும் ஏற்பட்ட வழுக்களைக் களைந்து பரிமேலழகர் உண்மையான பாடத்தைக் கண்டு உண்மைப் பொருளைச் சுருங்கிய உரையில் விளங்க

முடித்தார் என்று அறிகிறோம். இதனால் கந்தியார் பரிமேலழகர் காலத்துக்கு முந்தி வாழ்ந்திருந்து பரிபாடலுள் தம்முடைய புன் சொற்களை இடைமடுத்தார் என்று ஏற்படுகிறது. பரிமேலழகர் காலம் சுமார் கி. பி. 1271 என வரையறை செய்யப் பெற்றுள்ளது.[1] எனவே இக் கந்தியார், அக்காலத்துக்கு முற்பட்டவராவார். இவருடைய காலம் ஒரு நூறு ஆண்டுக் காலம் முற்பட்டது. 12ஆம் நூற்றாண்டு என்று கொள்வது பிழையாகாது.

மேலும், நச்சினார்க்கினியர் உரையினால் சீவக சிந்தாமணியுள் கந்தியார் மிகவும் அதிகமான பாடல்களைச் செருகியிருக்கிறார் என்று ஏற்படுகிறது. ஐயரவர்கள் அச்சிட்ட சிந்தாமணி உரைப் பதிப்பில் பாடல்களின் தொகை 3145; சமாஜம் வெளியிட்ட மூலப்பதிப்பில் 3154 பாடல்கள். இங்கு 9 பாடல்கள் மிகையாக அச்சிடப் பட்டுள்ளன; இப் பதிப்பு, வையாபுரிப் பிள்ளையவர்களும் யாமுமாக இருந்து ஐந்து சிந்தாமணி ஏடுகளை ஒப்பு நோக்கி அச்சிட்ட பதிப்பு. ஏடுகளில் இப்பாடல்கள் யாவும் இருக்கக் கண்டே பதிப்பித்தோம். 'திங்கள் மும்மாரி பெய்க' என்ற இறுதி வாழ்த்துப் பாடல் இரு பதிப்புக் கணக்கிலும் சேர்க்கப்படவில்லை.

இரண்டிலுமுள்ள இறுதி மூன்று பாடல்களும் இங்குக் கருதத் தக்கவை. இவற்றுள் முதற் பாடல்: 'முந்நீர் வலம்புரி சேர்ந்தசைந்து' என்பது. 'இது தேவர் குருக்கள் கூறினார் என்றுணர்க. தேவர் இங்ஙனம் தம்மைப் புனைந்துரைத்த லாகாமையின்' என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுகிறார். மேலும் அவர் எழுதுவது இங்குக் கருதத் தக்கது: 'இருபத்தே ழென்றார், ஒன்றைப் பத்தாற் பெருக்கின இருநூற் றெழுபதைப் பத்தாற் பெருக்கின இரண்டாயிரத்து

1 எமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 13ஆம் நூற்றாண்டு பக்கம் 93.

எழுநூற்றை. எனவே தேவர் அருளிச்செய்த செய்யுள் இரண்டாயிரத்தெழுநூறென்றே கொள்க.' ஆகவே திருத்தக்க தேவர் பாடிய பாடல் 2700. ஏனைய அதிகப் பாடல்கள், கந்தியார் சேர்த்தவை. 'மற்றை 445 பாடல்களும் கந்தியார் என்னும் பெண் புலவரால் இடையிடையே பாடிச் சேர்க்கப் பட்டன என்று சிலர் கூறுகின்றனர். அச் செய்யுட்கள் இன்னவையென்று புலப்படவில்லை' என்பது சிந்தாமணி அச்சிட்ட ஐயரவர்கள் குறிப்பு. மேலும், நூலின் இறுதியில் சிந்தாமணியில் வரும் எட்டு மணங்களைக் கூறும் 'தத்தை குணமாலை' என்ற பாடலையும், இலம்பகங்கள் பதின்மூன்றையும் பெயர் குறிப்பிடும் 'பகைமாற்று' என்ற பாடலையும் சொல்லி, 'இவை கந்தியார் கூற்று' என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுகிறார்:

தத்தைகுண மாலையொடு தாவில்புகழ்ப் பதுமை
ஒத்தஎழிற் கேமசரி ஒண்கனக மாலை
வித்தகநல் விமலையொடு வெஞ்சுரமஞ் சரிதான்
அத்தகை இலக்கணையொ டாகமணம் எட்டே.

பகைமாற் றொருபரன் வாழ்த்தவைச்சொற்
பதிக இலம்பகமோ
வகைமாற் றொருநா மகளோ கோவிந்தை
மணமுறு தத்தைகுணம்
மிகைமாற் பதுமை கேசரி கனகம்
விமலையர் வீழ்சுரமஞ்
சகைமாற் றெடுமண் மகள்பூ விலக்கணை
முத்தியீ ராறென்றே.

அன்றியும், நூலின் இடையிலும் நச்சினார்க்கினியர் கந்தியாரைக் குறிப்பிடுகிறார். குணமாலையார் இலம்பகம், 236ஆம் பாடல் உரை (1089),

ஊன்பிறங் கொளிறும்வேோன் ஓர்த்துத்தன்உவாத்தி
தான்புறங் காட்டப் பட்டு (1090) [சொல்லால்

என்றும், அடுத்த பாட்டில்

ஈன்றதாய் தந்தை வேண்ட இவ்விடர்உற்ற தென்றால்
தோன்றலுக் காண்மை குன்றாது என்றசொல் இமிழிற் பூட்டி

என்றும், தேவர் மனத்தை இறுகப்பிணித்தமை தோன்ற, கட்டி என்றும், பூட்டி என்றும் செய்யுள் செய்தமைபற்றி, கந்தியாரும் இடையிடையே பாடியிட்ட செய்யுட்களிலும் அப்பொருள் தரக் கட்டி என்று செய்யுள் செய்தாரென்று உணர்க என்பது காண்க. 442ஆம் பாடலின் பின், நச்சினார்க்கினியரே இரு பாடல்களைச் சுட்டி, 'இவை பயில வழங்கா' என்று குறிப்பிடுகிறார். முன்னமே குறித்தவாறு, மூலம் மாத்திரம் உள்ள ஏடுகளில் காண்கின்ற பாடல்கள் நச்சினார்க்கினியர் உரை பெறவில்லை. அவை கந்தியார் வாக்கு என்று நச்சினார்க்கினியர் கருதினார் போலும். இவை 9 பாடல்கள். ஏனைய பாடல்களுக்கு நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார். அவையே முன் சொன்னபடி 445. இதனால் நாம் பெறுவது கந்தியார் வாக்கைத் திருத்தக்கதேவர் வாக்கினின்றும் வேறு பிரித்துக் காண முடியவில்லை என்பதாகும். கந்தியாருடைய புலமை சிறப்பானது என்று அறிவதற்கு இதனினும் வேறு சான்று வேண்டுவதில்லை.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் கந்தியார் என்ற நல்லிசைப் புலமையுடைய மெல்லியலார் ஒருவர் வாழ்ந்து தம் புலமையாலும், சமயச் சார்பாலும், ஈடுபாட்டாலும், சமய சிந்தாமணி என்று சைனர் கருதிய சீவக சிந்தாமணியுள் 445 பாடல்களை இடைமடுத்தார் என்பது தெரியப்படும். இவர் காலம் நச்சினார்க்கினியர்க்கு முன் எனவே, 16ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவர் என்று கருதவேண்டும். பரிபாடலில் இடைமடுத்த கந்தியாரும் இவரும் ஒருவரே எனக் கொள்ளும்போது, இவர் காலம் 12ஆம் நூற்றாண்டு என்று முன்னமே செய்த முடிவு பொருந்தக் கூடியதே.

கந்தியார், பரிபாடல் எழுபது பாட்டுக்களுள் இன்னாருக்கு இத்தனை பாட்டு உரியது என்று வரையறுக்கிற

**திருமாற்கு இருநான்கு, செவ்வேட்கு முப்பத்
தொருபாட்டு, காடுகாட் கொன்று, – மருவினிய
வையைஇரு பத்தாறு, மாமதுரை நான்கென்ப –
செய்யபரி பாடல் திறம்**

என்ற பாடலைப் பாடினார் என்பது வழக்கு.

கந்தியின் பாட்டு என்பது, கந்தன் பாட்டு என்பதன் பாட பேதமாகப் பல்வரிக் கூத்துள் ஒன்றாய் அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகார உரையுள் காணப்படுகிறது. இது ஒருகால் கந்திபோல் வேடந்தரித்து ஆடுவதாகலாம்.

ஒரு கருத்து, தேவர் சிந்தாமணியை 2700 செய்யுளாகச் செய்தார் என்று மேலே சொல்லப்பட்டது. முந்நீர் வலம்புரி என்ற பாடல் 'மெய்ந்நீர் திருமுத் திருபத்தேழ் கோத்து மிழ்ந்து திருவில் வீசும், செந்நீர்த் திருவடம்போற் சிந்தாமணி, என்று கூறுகிறது. இருபத்தேழ் என்பதைப் பெருக்கி நச்சினார்க்கினியர் இருநூற்றெழுபது, இரண்டாயிரத் தெழுநூறு என்று காட்டுகிறார். இப்படியும் இருக்கலாம்; அல்லது சொச்சமாக உள்ளதை விலக்கி இருநூற்றெழுபது என்று முழு எண்ணுகவும் சொல்லப்படலாம். அங்ஙனமாயின், 2700க்கும் அதிகமாக, 2800க்கும் உள்ளாகப் பாடல்கள் இருந்திருக்கலாம்.

நம்பிகாளி

இப்பெயர் கொண்ட புலவரொருவர் நெற்குன்றவாணர் காலத்தில் வாழ்ந்து அவரைப் பாடி அவரால் வரும் பரிசில் பெற்றார். நம்பிகாளிக்கு 'யாம் விற்கும் பரிசனமாகி விட்டோம்' என்று அவர் இவரைப் பாடித் தம்மை அடிமை கொடுத்த நிலையையும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். இவர் ஊர் தொண்டை நாட்டுள்ள வல்லை என்னும் திருவல்லம் என்று தெரிகிறது.

இவர் நெற்குன்ற வாணர் மீது பாடல் பாடிச் சென்று அவர் வீட்டிலில்லாமையால் அவர் தாதியால் பரிசளிக்கப்

பெற்ருரென்று வாணர் சரிதத்தில் கண்டோம் (ப. 812). அவரைக் குறித்த அற்புத வரலாறுகள் கொங்கு மண்டல சதகத்துள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. நம்பிகாளி யாதவ குலத்தினர். தலயாத்திரையாகப் பல தலங்களும் சுற்றிவந்த சமயம் ஒருநாள், கொங்கு மண்டலத்துள்ள நெருவூர் சென்று அடைந்தார். இவருடைய முருக பக்தியையும் தமிழ்ப் புலமையையும் கேள்வி வாயிலாய் அறிந்த அவ்வூர்ப் பிராமணர்கள் இவர் மீது அழுக்காறு கொண்டிருந்தார்கள். இவர் வந்த சமயம் இவர் மாணுக்கர்க்கும் அவர்களுக்கும் வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது.

'உங்கள் தமிழ் தெய்வத்தமிழ் என்பது உண்மையாயின் உங்கள் ஆசிரியரான நம்பிகாளியிடம் சொல்லி ஒரு பாடல் பாடி இப் பட்ட மரம் தளிர்க்கச் செய்யுங்கள் பார்க்கலாம்' என்று அங்கிருந்த ஒரு பட்ட மரத்தைக் காட்டினுர்கள். இதைக் காளி அறிந்தவுடன் தம் மாணுக்கர் வேண்டுகோளுக்காக முருகப் பெருமானை நோக்கி ஒரு பாட்டுப் பாடினுர்:

தெய்வத் தமிழென்னும் செம்மொழியும் அம்மொழிநேர்
செய்விப்பர் தேவர் எனல்தேறத் – தெய்வம்
சுரந்தளிக்கும் மாநெருவூர்ச் சோலையிலே பட்ட
மரந்தளிர்க்க, இன்று வளர்ந்து.

உடனே மரந்தளிர்த்தது. கண்ட பொருமையாளர் வெட்கித் தலைகுனிந்தனர் என்று ஒரு வரலாறு சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதைக்குறிப்பிடும் கொங்கு மண்டல சதகப்பாடல் பின் வருவது (78):

பரந்த கடலுலக மெல்லா மறியப் பரமசிவன்
நிரந்தர மாயருள் சண்முக வேலன்நல் நேயத்தினுல்
புரந்தரன் போற்றும் நெருவூரிற் காழிப் புலவன்பட்ட
மரந்தழை யக்காளி கவிபாடிய துங்கொங்கு மண்டலமே.

(காழிப்புலவன் – காளி, நம்பிகாளியார்).

இந்நம்பிகாளியார் மிகவும் சிறந்த புலவராய், ஒட்டக்கூத்தரோடு சேர்த்துச் சொல்லப்பெறும் தகுதியுடையவராய், வாழ்ந்தார் என்று அறிகிறோம். பிற்காலத்தில் அனதாரியப்பப் புலவரைச் சிறப்பிக்க வந்த பாடல், 'கம்பனென்றும் கும்பனென்றும் காளி ஒட்டக்கூத்தனென்றும் பேர் கொள்வரோ' என்று சொல்லுமிடத்து இதைக் காணலாம். மேலும் தக்கயாகப் பரணியுரைகாரர் 457ஆம் தாழிசையுரையில், 'பண்டு நம்பிகாளியார் கடற்குப் பெயர் மழுவென்றிட்டு எறிதலும் கூர்த்தலும் திரைத்தலும் உடைய தென்றார்' என்று எழுதுகிறார். எங்கு இப்படிச் சொன்னார், எந்த நூல் என்பது விளங்கவில்லை. எனினும், இப் பெயருடைய ஒரு பெரும் புலவர் முதற்குலோத்துங்கன் தொடங்கி இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலம் வரையில் பெரும் புகழோடு வாழ்ந்தார் என்பது இக்குறிப்புக்களால் நன்கு விளங்குகின்றது.

வீரைத்தலைவன் பரசமய கோளரி மாமுனி

இப்பெயர் கொண்ட புலவர் முதற் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியின் இறுதியில் வாழ்ந்து நூல்கள் செய்தார் என்று கல்வெட்டுக்களால் அறிகிறோம். மாமுனி என்றமையால் இவர் துறவியும் மடாதிபதியுமாக இருந்தார் போலும். வீரைத்தலைவன் என்ற அடைமொழியும் இவர் தலைவராக வாழ்ந்தமையைப் புலப்படுத்தும். பரசமய கோளரி என்றமையால் சமய வாதத்தில் மிகவும் வல்லவராயிருந்து பிற சமயத்தாரை அடக்கினர் என்று கருதலாம். பரசமய கோளரி என்று திருஞான சம்பந்தப்பெருமானைச் சேக்கிழார் பாடுவது, பின்னும் சில காலம் கழித்து இக்குலோத்துங்கன் பேரனை இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்திலாகும்; நம்பியாண்டார் நம்பி இத்தொடரைக் குறிப்பிடுகிறார்.

திருப்பாதிரிப்புலியூர்ப் பாடலேசுவரர் கோயில், மேற்குத் திருமதிலில் காணப்பெறும் மூன்று பாடற்

சாசனங்கள் இவரைப்பற்றிக் கூறுகின்றன. சாசனங்கள் சிதைந்த நிலைமையில் உள்ளன. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு 41:

திருவாழுங் கறைஞாழற் கிளைமருதம்...
...சாசனந்தென் மருதம் பாகைக்
கருவாழ வருங்கமலா லயற்குக்கன்னி
வனபுரா ணம்பாடிப் பரிசில்......
மருவாரும் நாடகமும் செய்தாற்குச் சிறப்பாம்
மாலையூரினி லிருபூவும் விளையும் பாரில்
ஒருமா நன்னில......பருங் கொழுகிளையிரேடும்
ஊழிதொறு மிறையிலியே யுரைத்தானே.

மாங்கொல் லையிலிரண்டு மாவொருமா முக்காணி
ஓங்கு மறப்பெருஞ் செல்வி யொரு காணி......
பூவமர் காணியினிற் பூம்புலியூர் நாடகம்செய்
நாவலன் பெற்ற நலம்.

ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு 49:

தழைத்ததிருப் பாதிரிப் புலியூரான் வீரைத்
தலைவனிரும் பைப்பரசமய கோளரிமா முனிக்கு
கொழித்த அஷ்டாதச புராணங்க............
.... தானங் கன்னிவன புராணம்
வழுத்தபடி காட்டுதலா னந்தருமவ் விருத்தி
பாலையூரு .... யிரு பூ விளையு நி......
பழுத்துமறை தனமாயுள் ளனவுமுண்ண
விறையிலியாம் வகைதந்தோம் இரண்டு மாவே.

குலோத்துங்க சோழனுடைய ஆட்சி யாண்டுகள் 41, 49 முறையே கி. பி. 1111, 1119. இம் முனிவர் ஊர் இரும்பை—இரும்பை மாகாளம் போலும். இவர் அஷ்டாதச புராணம், கன்னிவன புராணம், பூம்புலியூர் நாடகம் என்பன பாடினர். இந்நாடகம் அங்கு ஆடப்பெற்றது. இவற்றின் பொருட்டு அரசன் இவருக்கு இறையிலியாக நிலங்கள் அளித்தான்

என்ற செய்திகள் வருகின்றன. நூல்கள் ஒன்றும் இக் காலத்தே இல்லை. (கன்னிவனம் பூம்புலியூர் என்பன— திருப்பாதிரிப்புலியூர்.) அக்காலத்தில் நாடக நூல் இருந்தது, நடிக்கப்பெற்றது என்று கூறுவது சிறப்பு.

ஓவாத கூத்தர்

இப்பெயருடைய புலவர் பாடலோ நூலோ கிடைக்க வில்லை. இவர் இருந்தாரென்பது மட்டும் ஒரு சாசனத்தால் தெரிகிறது.

தஞ்சை ஜில்லா பூந்தோட்டமிருந்து திருவீழிமிழலை செல்லும் சாலையருகுள்ள கூத்தனூர் சரசுவதி கோயிலில் கிடந்த ஒரு விக்கிரக ஆதார சிலையில் பின்வரும் சாசனம் காணப்பட்டது: 'ஸ்ரீ சரசுவதி தேவியை எழுந்தருளுவித்தார் இவ்வூர் நன்செய் 20ம் காணி உடைய மலரி உடையார். இந்தக் கவிச் சக்கரவர்த்திகள் பேரர் கவிப் பெருமாளான ஓவாத கூத்தர்.' இதனல் அறிவது இவ்வூரில் சரசுவதி தேவிக்குக் கோயில் கட்டியவர் மலரியுடையாரெனும் கவிச் சக்கரவர்த்தியின் பேரரான ஓவாத கூத்தர் ஆகிய கவிஞர் என்பதாகும். ஒட்டக்கூத்தர் மலரியில் பிறந்தவர் என்பது தண்டியலங்கார மேற்கோளான 'சென்று செவியளக்கும்' என்ற பாடலால் (பக்கம் 341) அறிந்தோம். மலரி – இன்று திருவெறும்பியூர் என வழங்கும் தேவாரத்தலம்; திரிசிராப்பள்ளியருகே உள்ளது. கூத்தர் சரசுவதி கடாட்சம் பெற்றவர் என்பது வரலாறு.

ஆக்கம் பெருக்கு மடந்தை வாழியே
ஆற்றங் கரைச்சொற் கிழத்தி வாழியே
கோக்கும் தமிழ்க்கொத்த னைத்தும் வாழியே
கூத்தன் கவிச்சக்கர வர்த்தி வாழியே

என்ற தக்கயாகப் பரணித் தாழிசை கூத்தரையும் சரசுவதியையும் வாழ்த்துகின்றது. ஆற்றங்கரைச் சொற்

கிழத்தி – கூத்தனூரில் அரிசிலாற்றங்கரையில் கோயில் கொண்டிருக்கும் கலைமகள். இக் கூத்தனூர் சோழ அரசனால் ஒட்டக்கூத்தருக்கு முற்றூட்டாகக் கொடுக்கப்பட்டதென்பர். கூத்தன் – ஒட்டக்கூத்தர் என்பது ஐயரவர்கள் குறிப்புரை, தாழிசை 813, தக்கயாகப்பரணி.

இச் சாசனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டவர் ஒட்டக்கூத்தரின் பேரரான ஓவாத கூத்தர் : ஓவாத – இடைவிடாத. நடராசப் பெருமான், இரவு பகல் இடைவிடாது ஆடுபவராதலால், ஓவாத கூத்தர். அவர் பெயரை இவர் தரித்திருந்தார் போலும். கவிப்பெருமாள் என்று சிறப்புப் பெயர் கூறுதலால் இவரும் கூத்தரைப்போலப் பெரும் புலவராயிருந்தார் போலும். முதுகுளத்தூர் – திருமாலுகந்தான் கோட்டைச் சிவன் கோயில், கோயிற் பட்டி ஆதனூர்ச் சிவன் கோயில் முதலிய வற்றில் ஓவாத கூத்தருடைய அறக்கட்டளைகள் பொறிக்கப் பட்டுள்ளன.[1] அவர் இவராக இருக்கலாம். இவற்றின் காலம் 13 ஆம் நூற்றாண்டு.

ஒட்டக் கூத்தர் இரண்டாம் இராசராசன் ஆட்சியில் இருந்து உலாப் பாடினார் – காலம் 1150 – 1163. 97 வயது இருந்தார் என்பர். அவர் பேரனார் 1170க்கு மேல் இருந்திருக்கக்கூடும். ஆகவே இவ் ஓவாத கூத்தர் 12ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்த புலவராகிறார்.

குணாதித்தன் சேய்

ஒன்றை மற்றொன்றாக மயங்கவைப்பது நூற்குற்றங்களுள் ஒன்றென்று இலக்கணங்கள் கூறும். அங்ஙனமே தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு பெயரை மற்றொரு பெயராக மயங்கியுணர்ந்ததன் விளைவாக எத்துணையோ பிறழ்வு

1 சாசன தமிழ்க்கவி சரிதம், மு. இராகவையங்கார், 1937 பக்கம் 68–9.

உணர்ச்சிகள் தோன்றியுள்ளன. இதற்கு எடுத்துக்காட்டு, காகுத்தன் கதை என்ற நூலும் அதன் ஆசிரியரான குணதித்தன் சேய் என்ற புலவன் பெயரும் வரலாறும்.

குணதித்தன் சேய் என்ற புலவனொருவன் இருந்தான்; அவன் காகுத்தன் கதை என ஒரு நூல் பாடினன்; அவனுடைய ஊர் திருவழுந்தூர் நாட்டு மூவலூர்; அவன் பாடின காலம் சகம் 1100: இச்செய்திகள், ஒரு தனிப் பாடலால் தெரிய வருகின்றன :

ஆவின் கொடைச்சகரர் ஆயிரத்து நூறொழித்துத்
தேவன் திருவழுந்தூர் நன்னாட்டு – மூவலூர்ச்
சீரார் குணதித்தன் சேய்அமையப் பாடினன்
காரார்கா குத்தன் கதை –

என்பது பாட்டு. இது சிறப்பான பாடலன்று. சக ஆண்டு 1100 என்று சொல்லவந்த புலவர், 'காமதேனு போன்ற கொடை பொருந்திய சகரர் ஆயிரம் பேரை ஒழித்து' என்கிறார்; சக ஆண்டைச் சகரர் ஆண்டு என்று பிழைபட வழங்கும் வழக்கும் உண்டு. அதனால் இவர் இவ்வாறு சொல்லுகிறார் போலும். இனி, சிறப்புடைய குணதித்தனது புதல்வன், காகுத்தன் கதையைப் பாடினன் என்பது பாட்டில் சொல்லப்பட்ட பொருள். பாடின புலவனுக்குப் பெயர் தானும் சொல்லவில்லை; அவன் தகப்பன் சிறப்புற்றிருந்தான்; அவன் சீரார் குணதித்தன்; அவனுடைய புதல்வனே நூல் செய்தான்; செய்த நூல் 'காகுத்தன் கதை' என்பதாகும். இன்று இந்த நூல் கிடைக்கவில்லை; ஒருகால், அல்லி யரசாணி மாலை, தேசிங்குராஜன் கதை என்பன போன்ற ஓர் அமைப்புடைய கதையாயிருக்கும் போலும். காகுத்தன் – ககுத்தன் வமிசத்தில் பிறந்தவனாகிய இராமன்; இராமனது கதை என்று கருதுவதில் தவறில்லை.

காகுத்தன் கதை என்றதால் இது இராமாயணமே என்று பலர் எண்ணிவிட்டார்கள். இது காரணமாகத்தான்

போலும் இந்தப் பாடலை இராமாயண ஏட்டில் எழுதியிருப்பது. இராமாயணத்தைப் பாடியவர் கம்பர் என்பதை இதுவரை யாரும் மறுத்ததில்லை. கவிச்சக்கரவர்த்தி என்றும் அவரைப் புகழ்ந்தார்கள். தந்தை பெயரால் அவரைச் சுட்ட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டதில்லை; தந்தை பெயரும் இன்றுவரை தெரியாது. ஆனுல் காகுத்தன் கதை பாடினவன் சாமானியப் புலவன், குணுதித்தன் மகன் என்ற அளவிலே தான் அவன் அறியப்படுகிருன். அவனைப் பெரும்புலவரான கம்பர் என்று எண்ணியது மயக்கவுணர்வே யாகும்.

மேலும், கம்பரைக் குறித்தபோதெல்லாம் திருவழுந்தூர் வள்ளல் என்றே சொல்லக் காண்கிருேம். ஆனுல் காகுத்தன் கதை பாடினவனே, திருவழுந்தூர் நாட்டு மூவலூர் என்ற ஊரினன். இவனை இராமாயணம் பாடிய கவிச்சக்கரவர்த்தியாக மயங்கவேண்டிய அவசியமே இல்லை. அன்றியும், ஒரு பாடல் ஓர் ஏட்டின் முகப்பிலோ இறுதியிலோ எழுதிய தனுல் மட்டும் அது அந்த நூலுக்கு உரியதாகாது. உதாரணமாகத் தமிழில் பல பாடல்களைச் சொல்லலாம். 'மதிபாய் சடை முடித்து' என்ற விநாயக வணக்க வெண்பா, 'தன்ருேள் நான்கினும்' என்ற ஆசிரியப்பா, 'பொத்தகம் படிக மாலை' என்ற நாமகள் துதி, 'தேனரு மகிழ்த் தொடையலும்' என்ற நம்மாழ்வார் துதி முதலான பல பாடல்களை எடுத்துக் காட்டாகக் கூறலாம். கண்ணுடைய வள்ளல் யாணுக்கர் செய்த நூலேட்டின் இறுதியில் பல இடங்களில் வள்ளலின் வாழ்த்து காணப்படுகிறது; அதுகொண்டே நூல் வள்ளல் நூல் ஆகிவிடாது. 'ஆவின் கொடை' என்ற பாட்டு இராமாயண ஏட்டில் காணப்பட்டதனுலேயே இது இராமாயணத்துக்குரிய சிறப்புப் பாயிரமாக ஆகாது.

இந்த மயக்கம் முதன்முதலாக மகாவித்துவான் ரா. இராகவையங்காரவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. அவர் செந்தமிழ் மூன்ரும் தொகுதியில் கம்பர், சடையன் முதலான

பெயர்கள் வரும் பாடல்கள் பலவற்றை ஒன்று தொகுத்து, மிகவும் அழகான முறையில் மிக நீண்ட ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை எழுதியிருக்கிறார். வாணியன் தாதன், திரிகர்த்தராயன், குலோத்துங்கசோழன் முதலிய பலரைப்பற்றிய பலவேறு கதைகள் அங்கு மிகவும் அழகாகக் கோக்கப்பட்டுள்ளன; கால ஆராய்ச்சியும் விரிவாக உள்ளது. அவரே முதன் முதலாக 'ஆவின் கொடைச் சகரர்' என்ற பாட்டு கம்பரைக் குறித்தது என்று சொன்னவர். கட்டுரை மிகவும் அழகாகப் புனையப்பட்டிருப்பினும், அது முழுமையும் பொருந்தாத உரையாகும்; ஏனெனில் அதன் அடிப்படை பிழை.

இங்கு நாம் அறியவேண்டுவது, பாடலில் குறிப்பிட்டபடி குணதித்தன் சேய் என்று சொல்லப்படுகின்ற பெயர் தெரியாத புலவன் ஒருவன் இருந்தான், அவன் காகுத்தன் கதை என்ற ஒரு நூல் பாடினான் என்பதாகும்.

தமிழ் நாவலர் சரிதை என்ற நூல் 17ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தொகுக்கப்பெற்றது. தொகுத்தவர், தாம் செவி வாயிலாக அறிந்த பல பாடல்களையும் அவை எழுந்த சந்தர்ப்பங்களையும் தாம் கேட்டறிந்தபடி தம் நினைவுக்காக ஒருசேரத் தொகுத்து வைத்தார். இதன்கண் 269 பாடல்கள் உள்ளன. புறநானூற்றுப் பாடல் தொடங்கி அந்தகக்கவி வீரராகவ முதலியார்வரை வரலாறுகள் இதன்கண் உள்ளன. ஆனால் இங்குப் பல்வேறு செய்திகள் பொருத்தமில்லாமல் பல்வேறு ஆசிரியர் மீது ஏற்றப்பட்டுள்ளன. கம்பர் என்று வழங்குகின்ற அனேகப் பாடல்கள் இவ்வாறு பொருத்த மில்லாமலே உள்ளன. கம்பர் என்ற புலவர் தம்முடைய மாணாக்கர் வெற்றி பொருந்திய காகுத்தன் கதையை எழுதுவதற்கு இரவில் வெளிச்சத்திற்காகப் பந்தம் பிடிக்கும்படி திருவொற்றியூர்க் காளிக்கு உத்தரவிட்டதாக ஒரு பாடல் உள்ளது :

'ஒற்றியூர் காக்க உறைகின்ற காளியே
வெற்றியூர் காகுத்தன் மெய்ச்சரிதை - பற்றியே

நந்தா தெழுதுதற்கு நல்லிரவின் மாணுக்கர்
பிந்தாமற் பந்தம் பிடி.

இது முன்பு கம்பர் காளியைப் பந்தம் பிடியென்று பாடியது.' இது இராமாயணக் கம்பருக்குத் தொடர்புடையது ஆகாது, அவர் இவ்வளவு ஆடம்பரத்தோடு நூல் எழுதினர் என்று வரலாறு இல்லை. நிறைகுடம் தளும்பாது, குறைகுடமே தளும்புமாதலால், பெயர் தெரியாத குணுதித்தன் சேய்க்கு இவ்வரலாறு பொருந்தக்கூடும். இது உண்மைதான் என்பதற்குப் பாடலில் வருகின்ற காகுத்தன் மெய்ச்சரிதை என்ற தொடரே சான்றாகும். கம்பர் தாம் செய்த மாக்கதை யாகிய இராமவதாரத்தைச் சடையன் வெண்ணெய் நல்லூரில் செய்ததாக நூல் வரலாற்றில் சொல்லுகிறார். அவர் திருவொற்றியூருக்குப் போகவேண்டிய அவசியமில்லை, போனதாகவும் வரலாறில்லை ; ஆதலால் இப்பாடல் கம்பரைக் குறிக்காது, காகுத்தன் கதை பாடிய குணுதித்தன் சேயையே குறிப்பதாகும்.

ஆவின் கொடை' என்ற பாடலில் குறிப்பிட்டபடி, இப் புலவன் காலம் சகம் 1100 (கி. பி. 1178). இவன் பெயரும் தெரியவில்லை, செய்த நூலும் கிடைக்கவில்லை.

வரலாறுகளை ஆராய்ந்தோர் இராமாயணம் பாடிய கம்பர், காகுத்தன் கதை பாடிய குணுதித்தன் சேய், சடகோபரந்தாதி பாடிய கம்பர், ஏரெழுபது பாடிய ஆசிரியர் ஆகிய அனைவரும் ஒருவரே என்று எண்ணியதால் தவறான முடிவுகள் கொள்ள நேர்ந்தது. இராமாயணம் பாடிய கம்பரை ஆராய்வது இங்கு நமது நோக்கம் அல்லவாதலால், இது பற்றி அதிகம் விளக்கவில்லை.

வாணியன் தாதன்

12ஆம் நூற்றாண்டில் வாணியன் தாதன் என்ற ஒரு புலவன் இருந்தான். இவனையும் கம்பரையும்' தொடர்பு

படுத்திப் பல செய்திகள் தமிழ் நாவலர் சரிதை கூறுகிறது. சில செய்திகளுக்குத் தொண்டை மண்டல சதகமும் ஆதரவு தருகிறது. இச் செய்திகளை ஆராயப் புகுமுன் ஒரு குறிப்பை நினைவில் கொள்ளுதல் அவசியமாகும். சதகம் பாடிய படிக்காசுப் புலவரின் காலம் 17ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதி, 1675 – 1700. அந்த நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் வாழ்ந்த அந்தகக் கவி வீரராகவ முதலியார் பாடல் வரையில் தொகுத்துக் கூறுகின்ற தமிழ் நாவலர் சரிதையின் காலமும் அதுவேயாகும். இரண்டு ஆசிரியரும் ஒருவரேயா என்பது தெரியவில்லை. இருவரும் நட்புப் பூண்டு வாழ்ந்திருத்தலும் கூடும். இருவரும் எந்த ஆதாரமுமில்லாமல் செவி வாயிலாகக் கேட்ட செய்திகளைச் சதகத்துள்ளும் சரிதையுள்ளும் கோத்தமைத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே செய்திகள் அனைத்தையும் உண்மை என்று கொள்வதற்கில்லை. இந்த நினைவோடு மேல்வரும் வரலாறுகளைப் பார்க்கலாம்.

கம்பருடைய புகழை யறிந்த சோழ மன்னன் அவரைத் தன் அவைக்கு அழைத்து வரிசை பல அளித்துக் கவிச் சக்கரவர்த்தி எனப் பட்டமும் தந்து கம்பநாடு என ஒரு நாடு நல்கிச் சிறப்புச் செய்தான். கம்பரும் அப்போது பல அற்புதங்கள் நிகழ்த்தினார். காவிரிப் பெருக்கடங்கும்படி, 'கன்னி அழிந்தனள்' என்ற பாடல் பாடினார். இவ்வாறு இவர் சிறப்புடன் விளங்கிய காலத்தில் வாணிய மரபில் தோன்றிய தாதன் என்னும் பெயருடைய புலவனொருவன் தன் புலமைப் பெருக்கால் அரசனிடத்துப் பல விருதுகளும் சிறப்பும் பெற்று, கூவம் என்ற பெயருடைய திருவிற்கோலம் என்னும் ஊரையும் அளிக்கப் பெற்றான். சாமானியப் புலவனைப் பெருஞ்சிறப்புச் செய்தது கம்பருக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதன்மேல் அவர் சோழ மன்னனை நோக்கி,

கூளம் பிடித்தெள்ளின் கோதுவைப் பானங் குலக்கவிக்குக்
காளம் பிடித்திடிற் சின்னம் படும்,மன்னர் காதலியார் :

வேளம் பிடித்தகண் வெள்ளம் பிடிக்கவெம் பேய்க்கிளம்பேய்
தாளம் பிடிக்கத் தனிவேல் பிடித்த சயதுங்கனே

என்ற பாடலைப் பாடி, புலவர்களின் தகுதி நோக்கிச் சிறப்பு செய்யவேண்டும் என்று அறிவுறுத்தினார். இதைத் தாதன் அறிந்து கோபம் கொண்டான். அப்போது கம்பர் மும்மணிக்கோவை என்ற ஒரு நூல் பாடியிருந்தார். அந்த நூல் முற்றும் பிழை என்று அவன்,

கைம்மணிச் சீரன்றிச் சீரறி யாக்கம்ப நாடன்சொன்ன
மும்மணிக் கோவை முதற்சீர் பிழை,முனே வாளெயிற்றுப்
பைம்மணித் துத்திக் கணமணிப் பாந்தட் படம்பிதுங்கச்
செம்மணிக் கண்பிதுங் கப்பதம் போர்த்த செயதுங்கனே

என்ற பாடலால் அவரைப் பழித்தான். 'கம்பர் உவச்சர் குலம். இக் குலத்தார் கோயிலில் மணி அடிக்கும் தொண்டு செய்பவர் என்று உள்ள வழக்கிற்கு ஏற்ப இப்பாட்டில் கைம்மணிச் சீர் அன்றிச் சீர் அறியாக் கம்ப நாடன் என்று கூறினன்' என்பர். பின்னர் ஒருகால் கம்பர் கூவம் என்ற ஊர் வழியாகச் சென்றார். அப்போது அவ்வூரிலுள்ளார் கம்பரை அணுகித் தங்கள் ஊரைச் சிறப்பித்து ஒரு பாடல் பாடும்படி வேண்டினர். கம்பர், இவ்வூர் வாணியன் தாதனுக்கு உரிமையானது, இவ்வூரினர் அவனுக்கு ஆட்பட்டவர்கள், அவன் எம்மிடம் பகைமை கொண்டிருக்கும் காரணத்தால் யாம் இவ்வூரைப் பாடமாட்டோம் என்று கூறினார். எனினும் ஊரார் கம்பருக்குச் சிவிகை சுமந்து அடைப்பை இட்டுப் பல வகையாலும் வழிபட்டு அவரை மகிழ்வித்து அவரிடம்,

ஓங்கிய செந்தமிழ்த் தாதற் கடிமையவ் வூரதனால்
நாங்கவி சொல்வது மில்லையென் றேகம்ப நாடன்சொல்ல
ஆங்கவ னேறுஞ் சிவிகை சுமந்தும் அடைப்பை யிட்டுக்
தாங்கவி கொண்டதுங் கூவந் தியாக சமுத்திரமே

என்ற பாடல் பெற்றனர். இச் செய்தியைத் தொண்டை மண்டல சதகமும் கூறுகிறது (45).

பேணிய செந்தமிழ்த் தாதனுக் கேயன்பு பெற்றமையால்
நாணிய கம்பன் சிவிகையுந் தாங்கி நயந்ததமிழ்
பூணிய நின்றதும் பொச்சாப் பிலாது புகுந்துபின்னும்
வாணியன் தாதற்குத் தாதா னதுந்தொண்டை மண்டலமே.

பின்னர் காலகதியினுல் இருவரும் பகைமை மறந்து நட்புக்கொண்டு வாழ்ந்தனர். அக்காலத்தில் கம்பர் தாதனுடைய கொடைத்திறத்தைச் சிறப்பித்து :

தாதா வென்ருலுந் தருவென்று சொன்னுலும்
தாதர் வென்ருலுந் தருவனே தாராதான்
தாதா வென்ருலுந் தருவென்று சொன்னுலுந்
தாதா வென்ருலுந் தருவனந் தாதனே

என்ற பாடல் பாடினர். இந்த நட்பு வளர்ந்தோங்கிய காரணத்தினுல் பின்னர் கம்பர் இறந்தபோது தாதன் :

இன்ருே நங்கம்ப னிறந்தநாள், இப்புவியில்
இன்ருேதான் புன்கவிகட் கேற்றநாள், – இன்ருேதான்
பூமடந்தை வாழப் புவிமடந்தை வீற்றிருப்ப,
நாமடந்தை நூல்வாங்கு நாள்

என்று தன்னைத் தாழ்த்தியும் கம்பரைச் சிறப்பித்தும் ஒரு பாடல் பாடி வருந்தினுன்.

பிற்காலத்தில் சுந்தர பாண்டியம் என்ற மதுரைப் புராணம் பாடிய அனதாரிப்பரைச் சிறப்பிக்க வந்த ஒரு பாடல் தாதனைக் குறிப்பிடுகிறது என்பதை ஒட்டக்கூத்தர் வரலாற்றில் கண்டோம். சாதி பற்றிய பல பாடல்கள் இச் சதகத்துள் மேற்கோளாக வந்துள்ளன. சதகத்திலும் தமிழ் நாவலர் சரிதையிலும் காண்கின்ற செய்யுட்கள் குறித்த சந்தர்ப்பத்தில் உண்மையாகவே பாடப்பட்டன என்று கொள்வதற்கு இடமில்லை. இவற்றுட் பல, முன்னமே குறித்தபடி 17ஆம் நூற்ருண்டின் இறுதிக் காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்கள் (சதகமுடையாரும் சரிதமுடையாரும்) கற்பனையில் விளைந்த செய்திகளே. இக் கற்பனைகளில்

சொல்லிய தாதனும் கம்பரும் உண்மையில் அச் சம்பவங்களில் தொடர்புடையவர்கள் அல்லர் என்று கருதவேண்டும்.

வாணியன் தாதன் என்ற வரலாறு நூல்களில் சொல்லப்பட்டமையால்[1] இப்பெயரை இங்கு குறிப்பிட்டு ஆராய்ந்தோம். இவ்வரலாறு உண்மை என்று கருதியதனுல் அன்று.

வாணிதாசன் இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் பாடினுன் என்று சோழ மண்டல சதகம் (80) குறிப்பிடுகின்றது. இச் சதகம் தோன்றியது 18ஆம் நூற்றுண்டின் தொடக்கம். முன் வந்த கதைகளையும் பின் கேட்ட கதைகளையும் ஒன்றுசேர்த்து இந்நூல் பாடப் பெற்றுள்ளது. பல செய்திகள் ஆதார மற்றவை. இங்கு வாணிதாசன் பாடினுன் என்று கூறுவது சரசுவதி தேவி உபாசகராகிய ஒட்டக்கூத்தர் என்பார் பாடியது என பொருள்படும். அவர் உத்தர ராமாயணம் பாடியது முன்னமே அவர் வரலாற்றில் ஆராய்ந்தோம். அங்குக் குறிப்பிட்ட வாணிதாசன் இத் தலைப்பில் ஆராய்கின்ற வாணியன் தாதன் அல்லன்.

ஆளவந்த பிள்ளையாசிரியர்

பெயர் மாத்திரம் கேட்கப்படுகின்ற எத்தனையோ ஆசிரியர்களில் இவரும் ஒருவர். மலைபடுகடாம் என்ற பத்துப் பாட்டின் இறுதிப் பாடல் 145ஆம் அடியின் உரையில் நச்சினுர்க்கினியர் இவர் பெயரைக் குறிப்பிடுகிருர். ‘தீயினன்ன ஒண்செங்காந்தள்’ என்பது தொடர்; தீயின் அன்ன ஒண் செங்காந்தள் என்று பிரித்துப் பொருள் கொள்ள நிற்பது. தீயின் நன்ன! ஒண் செங் காந்தள் என்று பிரிக்க இடம் கொடுப்பதால் இது ஆனந்தக் குற்றத்தின் பாற்படும் என்று இப் பெயருடைய ஆசிரியர் குற்றங் கூறினுராம். ‘இதற்கு நன்னனென்னும் பெயர் தீயோடடுத்து தன்மையின், ஆனந்தமாய், பாடினுரும் பாட்டுண்டாரும் இறந்தார்

என்று ஆளவந்தபிள்ளையாசிரியர் குற்றங்கூறினராலெனின், அவர் அறியாது கூறினர்; செய்யுள் செய்த கௌசிகனர் ஆனந்தக்குற்றமென்னும் குற்றமறியாமற் செய்யுள் செய்தாரேல், இவர் நல்லிசைப் புலவ்ராகார்; இவர் செய்த செய்யுளை நல்லிசைப் புலவர் செய்த ஏனைச் செய்யுட்களுடன் சங்கத்தார் கோவாமல் நீக்குவர்; அங்ஙனம் நீக்காது கோத்தற்குக் காரணம் ஆனந்தக் குற்றமென்பதொரு குற்றம் இச் செய்யுட்கு உறாமையானென்றுணர்க' என்பது நச்சினர்க்கினியர் உரைப்பகுதி. மேலும் அவர் இது ஆனந்தக் குற்றமாகாது என்று விளக்கி எழுதிக்கொண்டு போகிருர். இங்கு நாம் கருத வந்தது ஆளவந்த பிள்ளையாசிரியர் என்ற பெயர் மட்டுமே. வேறு யாரும் இவரைக் குறிப்பிடவில்லை. இவர் 12ஆம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்திருத்தல் கூடும்.

முனையதரையன் மனைவி

நரசிங்கமுனையர் மரபில் வந்த ஒரு தலைவன், விக்கிரம சோழனது படைத் தலைவருள் ஒருவன்; முனையதரையன் என்பது இவன் பெயர்கூத்தர் விக்கிரம சோழன் உலாவில் இவனைக் குறிப்பிடுகிருர். இச்சோழன் பாண்டியர் ஐவருடன் நிகழ்த்திய போரில் படைத்தலைமை வகித்த முனையர் கோன் இவனே. போரில் தோற்ற பாண்டியருள் வல்லபன் ஒருவன். 1118க்கு முன் பாண்டியன் தோல்வியையும் முனையர் கோன் வெற்றியையும் ஒரு பழம் பாடல் இலக்கியச் சுவை படக் கூறுகிறது. முனையர் கோன் மதுரையைப் பிடித்த போது, மீனவன் தோற்றுப் பாலை வழியே ஓடினன்; பாலையின் வெம்மை அவன் கால்கள் பொறுக்கவில்லை. பாண்டியனுக்கு வடிம்பலம்ப நின்ருன் என்று ஒரு பட்டமும் உண்டு; கடல் அவன் பாதத்தை வந்து அலம்பிற்று என்று புராண கதை சொல்லும்; அப்படி கடலையே குடித்தனவாகிய அவன் பாதங்கள் இப்போது ஓடிய ஓட்டத்தில் கொப்புளித்தனவாம் :

வடித்தவேல் முனையர்கோன் வழுதி மாநகர்
இடித்தபோது, எதிர்முது கிட்ட மீனவன்
வெடித்தவேல் அடவியை மிதித்த தாள்,கடல்
குடித்ததே ஆயினும், கொப்பு ளித்ததே.

போருக்குச் செல்லும் வீரர்களுக்குப் புதிய ஆடை கொடுத்து [1] வாழ்த்தி அனுப்பும் பணியை இவன் செய்து வந்தான். இவன் பெரும் வெற்றி வீரனாயிருந்தமையால், இவன் கையால் புத்தாடை பெற்று அணிந்து போருக்குச் செல்வது வீரர்களுக்கு அதிகமான வீர உணர்ச்சியைத் தரும் என்ற நினைப்புப் போலும். இந்த இயல்பை ஒட்டக்கூத்தர் குறிப்பிடுகிறார். விக்கிரம சோழன் உலாவருங்கால், அமைச்சரும் தளபதிகளும் உடன் வருகிறார்கள், சோழனுடைய தந்தை முதற் குலோத்துங்கன் காலத்தில் கலிங்கப் போர் வென்று, கலிங்கத்துப் பரணி தோன்றக் காரணமாயிருந்த கருணாகரத் தொண்டைமான், சோழ கோன், திருமறையோன் கண்ணன் முதலான பலர் வருகிறார்கள். அவர்களுள் முனையர் கோனும் ஒருவன் (கண்ணி 69-7):

— பலர் முடிமேல்
ஆர்க்கும் கழற்கால் அனகன் தனதவையுள்
பார்க்கும் மதிமந்த்ர பாலகரில் – போர்க்குத்
தொடுக்கும் கமழ்தும்பை தூசினொடும் சூடக்
கொடுக்கும் புகழ்முனையர் கோனும்.

(அனகன்– விக்கிரம சோழன். தும்பைப் பூ அணிதல் போர் செய்தலின் சின்னம். தூசு சூட – புத்தாடை அணிய.)

இம் முனையர்கோன் என்னும் முனையதரையன், திருக்கண்ணபுரத்தில் வாழ்ந்தான்; இன்று கலெக்டர் என்று சொல்வது போல, அன்று அரசிறை வசூலிக்கும் தண்டத்

1 போருக்குச் செல்பவர் புதிய ஆடை உடுத்திச் செல்வது ஒரு மரபு. 'வேல் கைக்கொடுத்து வெளிது விரித்து உடீஇ...செரு முகம் நோக்கிச் செல்கென விடுமே' என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் (279) இதை நன்கு தெரிவிக்கும்.

தலைவனாயிருந்தான். இவன் திருமால் பத்தியிற் சிறந்தவன். திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சௌரிப் பெருமாளிடத்து ஈடுபாடு மிக்கவன். ஒரு சமயம் அப்பகுதியில் கொடிய பஞ்சம் உண்டாகி மக்கள் பெரும் துன்பமுற்றனர். பஞ்சம் நேர்ந்த காலம் கி. பி. 1129. இது, கோவிலடியில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டொன்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 'ஸ்வஸ்திஸ்ரீ திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் விக்கிரம சோழ தேவற்கு யாண்டு 11ஆவது .... திருப்பேர்ப் பெரும்குறி மகாசபையோம் இவ்வூர் வடபிடாகை திருச் சடை முடித் திருச்சடை முடியுடைய மகாதேவர் கோயிலில் திருமண்டபத்தில் கூட்டம் குறைவறக் கூடியிருந்து......... பண்ணின பரிசாவது, நாளும் பொல்லாததாய், நம்மூர் அழிந்து குடியோடிப் போய்க் கிடந்தமை......'' என வருவதால் அறியலாம். பஞ்சத்தின் கொடுமையைக் கண்ட முனையதரையன், அரசனுக்குச் செலுத்தும் பொருட்டுத் தான் வசூலித்து வைத்திருந்த திறைப் பணத்தையும் நெல்லையும் மக்களுக்கு வழங்கி நாடு பட்ட இன்னலை ஓரளவு போக்க உதவினான். இதனால் அரசிறை உரிய காலத்தில் அரசனுக்குப் போய்ச் சேரவில்லை; நிலையை அறியாத மன்னனது ஆணையின்படி, முனையதரையன் சிறையிடப்பட்டான். அவனது மனைவி கண்ணபுரத்துத் திருமாலைத் தன் கணவன் விடுதலை பெற வேண்டுமென்று குறை யிரந்து வந்ததோடு, அரசனுக்கும் தன் சுற்றத்தாரைக் கொண்டு உண்மை நிலையைக் கூறுமாறு செய்தாள். கண்ணபுரத்துப் பெருமாள் அரசன் கனவில் தோன்றி அவனை விடுதலை செய்யுமாறு கூறினார் என்று வரலாறு கூறும். சோழனும் அவனை விடுதலை செய்து தக்க பரிசு நல்கித் திருக்கண்ணபுரத்திற்கு அவனை அனுப்பியும், அப்போது உடனே அவன் ஒரு போர் முனைக்குப் போகவேண்டியிருந்தமையால் திருக்கண்ணபுரம் செல்லவில்லை, பாசறைக்குச் செல்ல நேரிட்டது. சிலநாள் சென்றும் அவன்

திரும்பாமையால் மனைவி அவனுக்கு ஓர் ஓலை அனுப்பினாள். 'வெற்றி பொருந்திய தலைவனே, இன்று விடுதலை பெற்று நீ வந்தால் என்னை உயிரோடு காணலாம்; இன்று தவறி நாளை வந்தால், அப்போது நிலை என்ன என்பதையும் நீ அன்று அறிந்து கொள்ளலாம். (நான் உயிர் தரிக்கமாட்டேன் என்பது பொருள்.) அன்பு நிறைந்த நமது காதல் வாழ்க்கையை மனத்தில் உன்னி விரைந்து வருவாயாக':

> இன்றுவரில் என்னுயிரை நீபெறுவை; இற்றைக்கு
> நின்றுவரில் அதுவும் நீஅறிவை: – வென்றி
> முனையா! கலவி முயங்கியவா றெல்லாம்
> நினையாயோ, நெஞ்சத்து நீ.[1]

அவனும் போர் முடிந்து விரைந்து தன் இல்லம் அடைந்து மனைவி மக்களைக் கண்டு மகிழ்ந்திருந்தான். அன்று சிறப்பாக அவன் மனைவி நெய்ப்பொங்கல் மிக்க சுவையுடையதாகச் செய்து, தன் வீட்டில் வழிபடும் சௌரிப் பெருமாள் திருவுருவத்துக்கு நிவேதனம் செய்து, பின் அவனுக்குப் படைத்தாள். பொங்கல் மிக்க சுவையுடையதா யிருந்தது. சிறையில் நல்ல உணவு பெறாதிருந்தமையால், இப் பொங்கல் அவனுக்கு அமுதம் போன்றிருந்தது. குழைந்த மனத்தோடு அவன் 'இப்பொங்கல் சௌரிராசப் பெருமானுக்கே தகும்' என்று சொல்லி உண்டான்:

> பாலும் அரிசியும் பசும்பயறும் பாக மாக வேவிரவி
> ஏலம் இழுதும் சருக்கரையும் இட்டட் டுண்ணும்
> போதிலன்னான்
> சால மதுரம் என்னஅவை சவுரி ராசனுக்கே தகும் –

என்றான் என்பது புராணப் பாடல்.

இவ்விருவருடைய பக்தியின் முதிர்வைப் பெருமாள் உலகுக்கு உணர்த்தவேண்டி, தம் மேனியெங்கும் அங்கெய்ப்

---

1 தமிழ் நாவலர் சரிதை இப்பாடலைத் தந்து, இதைப் பாடியவள் தாதி என்று கூறும்: அது பொருந்தாமை உணர்க.

பொங்கல் வழிந்து ஓடுமாறு காட்டி, அப்பொங்கலின் பிதிர்வுகள் ஆலயத்திலிருந்து முனையதரையன் வீடுவரை சிதறியிருக்குமாறும் செய்தார். பொழுது விடிந்து கோயில் பட்டாசாரியர் கோயில் கதவைத் திறந்து பார்த்தபோது, பொங்கல் கோயிலில் சிந்தியிருந்ததைக் கண்டார். அரசன் வரை செய்தி எட்டிற்று. பின்னும் பார்த்தபோது, முனைய தரையன் வீடுவரை நெய்யடையாளம் செல்லவே, அவனுடைய அன்பைப் பெருமாள் ஏற்றுக்கொண்ட செய்தியையும் அனைவரும் உணரலாயினர். அன்று முதல் முனையதரையனும் ஆலயத்துக்கு நிலமும் நிபந்தங்களும் அமைத்து, நாள்தோறும் பொங்கல் நிவேதனம் வழங்க ஏற்பாடு செய்தான். அவ்வேற்பாடு இன்றும் நடந்து வருகிறது; அந்நிவேதனம் 'முனையோதரன் பொங்கல்'[1] என்றும் முனியோதனம் என்றும் இன்றும் வழங்கப்படுகிறது. கோயிலில் முனைய்தரையன் சிலையும் பிற்காலத்தில் அமைக்கப்பட்டு, உச்சிக்காலத்தில் பெருமாள் நிவேதனம் ஆனபின் முனையதரையனுக்கு ஓர் ஆராதனை இன்றும் நடந்துவருகிறது.

முனையதரையன் பொங்கல் வரலாற்றைச் சோழ மண்டல சதகம் ஒரு பாடலில் (39) கூறுகிறது :

புனையும் குழலாள் பரிந்தளித்த பொங்க லமுதும் பொரிக்கறியும்
அனைய சவுரி ராசருக்கே ஆமென் றருந்தும் ஆதரவின்
முனைய தரையன் பொங்கலென்று முகுந்தற்கேறும் முதுசீர்த்தி
வனையும் பெருமை எப்போதும் வழங்கும் சோழமண்டலமே.

இராசராச சோழனும் தேவியும்

தமிழ் நாவலர் சரிதையில் இரு வெண்பாக்கள், சோழனும் தேவியும் பாடியனவாகக் காணப்படுகின்றன.

---

1 இவ்வரலாறு, நாராயணசாமி நாயக்கர் பாடிய திருக்கண்ணபுரத் தல புராணம், முனியோதன அத்தியாயம் என்ற பகுதியில், புராணத்தன்மைக் கேற்பச் சிறிது மாற்றியும் விரித்தும் கூறப்பட்டுள்ளது.

கண்டன் என்ற பெயராலும், சோமன் வாழ் புவனை என்றமையாலும், இராசராசன் (2) என்று தெரிகிறது. முதற் பாடல் தலைவி நாயகன் பிரிவால் வருந்தி, அவன் தேரில் கட்டிய கொடியைத் தூரத்தே கண்டு பாடுவது. மற்றது, பிரிவிடையாற்றாத தலைவியைத் தோழி வற்புறுத்தல் என்றும் கூற்று:

காடுமீ னம்படக் கண்டநம் கண்டன்வேற்
கோடுமே யுந்துறைத் தொண்டிஇக் கோனகர்
தேடுநீ டுங்கொடி தெரியநாம் உய்யவந்து
ஆடுமே பாடுமே அன்னமே இன்னமே.

மலையினும் கானினும் போயினர் வருவரே
முலையின்மேற் பசலைபோய் முதல்நிறங் கொள்ளுமே
துலையிலங் கியகொடைச் சோமன்வாழ் புவனையில்
தலையிலங் கியதடத் தன்னமே இன்னமே.

(இரு பாடல்களிலும், அன்னமே இன்னமே என்றுள்ள முடிவைப் பார்க்கும்போது, சமுத்தி கொடுத்து இருவர் பாடிய பாடல்களோ என்று கொள்ளத் தோன்றுகிறது.)

சாசனக் கவிதை

சோழ மன்னரும் பாண்டி மன்னரும் கோயிற் சுவர்களிலும் தனிப் பட்டயங்களிலும் தங்கள் கொடைகளைப் பொறித்த காலத்து, அழகான வாசகங்களாக அவற்றை எழுதினார்கள். அரசனுடைய சிறப்பைச் சொல்லுகின்ற பகுதி மெய்க்கீர்த்தி எனப்படும். இதை ஒரு பிரபந்த வகையாகவே பாட்டியல் இலக்கணங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அரசருடைய வெற்றிப் பிரதாபங்களை முறையாகச் சொல்லும்போது, இவ்வாசகம் அமைக்கும் புலவர், அழகிய தொடர்களையும், கருத்துக்களையும், உவமைகளையும், எதுகை மோனையோடு அமைத்திருக்கிறார். வெவ்வேறான சுமார் ஐம்பது மெய்க்கீர்த்திகள் காணப்படுகின்றன என்று அறிகிறோம். இவற்றை மட்டும் தனியே ஆராய்வது, சுவை

மிக்கதும் பயனுடையதுமான ஓர் ஆராய்ச்சியாகும். மெய்க் கீர்த்திகள் போலவே, சாசனங்களிடையே சுவை மிக்க பாடல்களும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவை பெருந்தொகுதி யாகவும் கிடைக்கின்றன. இவற்றுள் இந்நூற்றுண்டுக்குரிய சிலவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கீழே தருகிறேம்.

காலிங்கராயன்

இவன் சிதம்பரம் நடராசப் பெருமானுக்குப் பல திருப்பணிகள் செய்தான். முதல் குலோத்துங்கன் அவன் மகன் விக்கிரமன் ஆகிய இருவர் காலத்திலும் படைத் தலைவனுக இருந்தான். பொன்னம்பலக் கூத்தன் மணவிற் கூத்தன் நரலோகவீரன் என்றெல்லாம் இவன் வழங்கப் பெறுகிருன். கோயில் பிராகாரத்து வெளிப்பக்கம் வடபுறச் சுவரில் 38 பாடல்கள் உள்ளன. சில காண்க.

தில்லையிற்பொன் னம்பலத்தைச் செம்பொனுல் வேய்ந்துவா
னெல்லையைப்பொன் னுக்கினுன் என்பரால் – ஒல்லை
வடவேந்தர் செல்வமெலாம் வாங்கவேல் வாங்குங்
குடைவேந்தன் தொண்டையார் கோ.

தென்வேந்தன் கூனிமிர்த்த செந்தமிழர் தென்கோயில்
பொன்வேய்ந்து திக்கைப் புகழ்வேய்ந்தான் - ஒன்னூர்க்குக்
குற்றம் பலகண்டோன் கோளிழைக்கும் வேற்கூத்தன்
சிற்றம் பலத்திலே சென்று.

நட்டப் பெருமானுல் ஞானங் குழைத்தளித்த
சிட்டப் பெருமான் திருப்பதியம் – முட்டாமைக்
கேட்பார்க்கு மண்டபத்தைச் செய்தான்தெவ் வேந்தர்கெட
வாட்போர்க்குந் தொண்டையார் மன்.

எவ்வுலகு மெவ்வுயிரும் ஈன்றும் எழிலழியாச்
செவ்வியாள் கோயிற் றிருச்சுற்றைப் – பவ்வஞ்சூழ்
எல்லைவட்டந் தன்கோற் கியலவிட்ட வாட்கூத்தன்
தில்லைவட்டத் தேயமைத்தான் சென்று.

மாசிக் கடலாடி வீற்றிருக்க மண்டபமும்
பேசற் றவற்றைப் பெருவழியும் – ஈசற்குத்
தென்புலியூர்க் கேயமைத்தான் கூத்தன்திசை யனைத்து
மன்புலியா ணைநடக்க வைத்து.

இவனே திருவதிகையிலும் சிறப்பான திருப்பணிகள் செய்தான். அவை பற்றிய வெண்பாக்கள் 26 அங்குப் பொறிக்கப் பட்டுள்ளன. சில கீழே காண்க.

பொன்மகர தோரணமும் பூணணியும் பட்டிகையும்
தென்னதிகை நாயகற்குச் செய்தமைத்தான் – மன்னவர்கள்
தன்கடைவாய் நில்லாதார் தாள்வரைவாய் நின்றுணங்க
மின்கடைவேற் காலிங்கர் வேந்து.

மண்டபமும் மாளிகையும் வாழ்திசை வீரட்டர்க்
கெண்டிசையும் ஏத்த எடுத்தமைத்தான் – விண்டவர்கள்
நாள்வாங்கச் சேயிழையார் நாண்வாங்க நற்றடக்கை
வாள்வாங்கும் காலிங்கர் மன்.

அருமறை மாதாவின் அறக்காமக் கோட்டம்
திருவதிகைக் கேசமையச் செய்து – பெருவிபரம்
கண்டான் எதிர்ந்தார் அழியத்தன் கைவேலைக்
கொண்டான் நங்தொண்டையர் கோ.

போதியின் நீழற் புனிதர்க் கிறையிலிசெய்து
ஆதி அதிகையின்வாய் ஆங்கமைத்தான் – மாதர்முலை
நீடுழக்காண் ஆகத்து நேரலரைத் தன்யானைக்
கோடுழக்காண் கூத்தன் குறித்து.

மைசூர் நாட்டில், பல நிபந்தங்களைக் குறிப்பிடும் சாசனங்கள் பல, நீண்ட அகவற்பாக்களாகவும் கலிவெண்பா வாகவும் காணப்படுகின்றன. இவை அரசருடைய மெய்க் கீர்த்திகளாக அன்றி, அம்மரபில் தனிப்பட்டோர் செய்த தருமங்களையும் கோயிற் பணிகளையுமே குறிப்பிடுவன. இட மின்மையால் அவற்றை இங்கு எடுத்துக்காட்ட இயலவில்லை.

அத்தியாயம் 15

உரை நடை

முன்னுரை

உரைநடை அல்லது வசனம் ஒன்றேதான் இருபதாம் நூற்றுண்டின் தமிழ்நடை. கவிதை என்பது இக்காலத்தில் யாரேனும் செய்தால், முயன்று செய்யும் முயற்சியே யொழிய, கருத்தை எடுத்துப் பிறருக்கு உணர்த்துவதற்காக யாரும் இன்று கவிதையை ஒரு கருவியாகக் கொள்வதில்லை. காரணம் அச்சுத் தொழிலின் பெருக்கமும், வாழ்க்கை முறையில் ஏற்பட்டுள்ள கடுவிரைவும். ஆனால் 19ஆம் நூற்றுண்டில் கூட, புலவர் முயன்று செய்தனவெல்லாம் கவிதையாக இருந்ததோடன்றி, கருத்தை எடுத்து உணர்த்தும் கருவியாகவும் கவிதை பயன்பட்டது. சீட்டுக் கவிகள் இத்தகையன என்பதை நாம் அறிவோம். ஆனால் அக்காலங்களில் பனையோலையில் எழுதுவதிலுள்ள இடர்ப் பாடுகளால், எழுதுவதைச் சுருக்கி, எல்லோரும் உரை நடையில் எழுதாமல் கவிதையாகவே – பாட்டாகவே – எழுதிவைத்தார்கள். இதுபற்றிய ஒரு விளக்கத்தை எமது 10, 11 நூற்றுண்டுத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறுகளில் விளங்கக் காணலாம்.

இனி, இவ்வத்தியாயத்துள், 12ஆம் நூற்றுண்டுக் குரியதென்று நாம் அறியவருகிற உரைநடையைப் பார்க் கிறோம். இரண்டே பிரிவுகளாக இவ்வுரை நடையை நாம் காணமுடிகிறது. ஒன்று இக்காலத்து உரையாசிரியர் தாம் செய்த இலக்கண இலக்கிய நூல்களின் உரைகளில் கொண்ட உரைநடை. இரண்டு, இக்காலத்தெழுந்த சோழ பாண்டிய மன்னர்களின் கோயிற் சாசனங்கள்.

அ. உரைகளாக எழுந்தவை, காலமுறைப்படி பின்வருவன :

1. புறநானூற்றுக்குப் பெயர் அறியப்படாத ஆசிரியர் செய்த உரை.
2. வீரசோழியத்துக்குப் பெருந்தேவனார் செய்த உரை.
3. சிலப்பதிகாரத்துக்கு அடியார்க்கு நல்லார் செய்த உரை.
4. திருக்கோவைக்குக் கிடைத்துள்ள பழைய உரை.

ஆ. சாசனங்களாக எழுந்தவை பின்வருவன :

1. முதற் குலோத்துங்கசோழன்.
2. விக்கிரமசோழன்.
3. இரண்டாம் குலோத்துங்கசோழன்.
4. இரண்டாம் இராசராசசோழன்.
5. இரண்டாம் இராசாதிராசன்.
6. மூன்றாம் குலோத்துங்கசோழன்.
7. பாண்டிய மன்னர்.
8. இலங்கை அரசன் விசயபாகு.

இ. மணிப்பிரவாள உரைநடை : இந்த நூற்றாண்டில் முதல் முதல் தோன்றிற்று. முதலில் எழுதியவர் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் – திருவாய்மொழி ஆறாயிரப் படி வியாக்கியானம். இது முழுமையும் வடசொற்கள், இலக்கண முடிவுகள் பெய்து, பெரும்பகுதி வடவெழுத்தாலேயே எழுதப்பட்டுள்ளது. இதனுள் தேர்ந்தெடுத்த சில தமிழ்ப் பகுதிகளை முன்னமே குறிப்பிட்டிருக்கிறோம்.

இலக்கிய இலக்கண உரைகள்

புறநானூற்றுரை

'நிலம்புடை பெயர்வதாயினுமென்பதற்குப் பெயருங் காலத்து யாவருஞ் செய்த இருவினையும் நீங்குதலின், அக் காலத்தும் செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தியில்லென்றும், நிலத்துள்ளார் யாவரும் இவர் கூற்றிலே நிற்பாராயினு மென்றும் உரைப்பாரும் உளர். புன்கம் முன்பு இவன்பாற் செல்வதற்கு முன்பு பெற்ற உணவாகவும், அமலைக் கொழுஞ் சோறு இவன்பாற் பெற்ற உணவாகவும் கொள்க; அன்றிச் சென்ற இடந்தோறும் பெற்ற உணவாக வுரைப்பினும் அமையும். மன்றத்துச் சூடு கிழித்த ஒக்கலொடுகூட வேண்டுமொழி பயிற்றி ஆர்ந்த பாணர்க்கெனக் கூட்டுக. பாணர்க்கெனத் தம்மைப் பிறர்போலக் கூறப்பட்டது. ஆயிழை கணவ! செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தியில்லென அறம் பாடிற்று; ஆதலால், பாணர்க்குச் செல்வ முழுவதுஞ் செய்தோன், எங்கோன் வளவன் வாழ்கவென்று காலை யந்தியும் மாலையந்தியும் நின்தாள் பாடேனாயின், பல்கதிர்ச் செல்வன் படுபறியான்; பெரும! யானோ தஞ்சம்; சான்றோர் செய்த நன்றுண்டாயின், நுண்துளியினும் பல காலம் வாழ்வாயாக வெனக் கூட்டுக. கோவதை முதலாயின வாக்காற் சொல்லவும் படாமையின், ஆன்முலையறுத்த வெனவும், மகளிர் கருச்சிதைத்த வெனவும், பார்ப்பார்த் தப்பிய வெனவும் மறைத்துக் கூறப்பட்டன. இது பரிசில் பெற்றுப் போகின்றானை நீ எம்மை நினைத்து வருவையோ என்றாற்கு, இவ்வாறு செய்த நின்னை வளவன் வாழ்கவென்று பாடேனாயின், யானிருக்குமிடத்துப் பல்கதிர்ச் செல்வன் படுதலறியான், அதனால் இம்மையின்பம் பெறேனெனவும், செய்ந்நன்றி கொன்றோர்க்கு உய்தியில்லையெனவே மறுமையின் கண் நரகம் புகுவேனெனவும் கூறியதாகக் கொள்க.'

எளிதாக எழுதிச் செல்கின்ற இவ்வுரையாசிரியர் விசேடவுரையாக எழுதியதே இப்பகுதி.

பெருந்தேவனர் – வீரசோழிய உரை

'இவ்விடத்து மானிட வடிவம் முன்பே யுண்டாம். ஆபரணங்கள் பின்னைவேறொருவனுற் செய்து பூட்டப்படுவன. அதுபோலச் செய்யுட்கள் முன்பே உளவாய், அலங்காரம் பின்பொருவனுற் செய்திவற்றிற் பூட்டப்படுவனவல்ல. செய்யுள் உள்ளபொழுதே இவையும் உளவாகலில், ஆடையாபரணுதிகளால் அலங்கரிக்கப்படா நின்றதொரு மானிட வடிவிற்கேற்ப உருவகஞ் செய்தாரெனக் கொள்க. அலங்காரம் எனவே ஆடையாபரணுதி என எல்லாம் அடங்கும். அது என்போல எனின், இவளை அலங்கரிக்க என்றபொழுதே எல்லாம் அடங்கினுற்போல வென்க. ஒருத்தி எல்லா ஆபரணங்களும் பூண்டு நின்ருளே யாயினும், அவற்றின் மிக்கிருந்தது ஒன்ருல் ஆரம் பூண்டு நின்ருள் என்றது போல, ஒரு செய்யுட்குப் பல அலங்காரமாயினும் மிக்கதொன்ருல் வழங்குக. இரண்டு ஒத்திருந்ததாகில், அதனை அவ்விரண்டின் பெயரானும் வழங்கினுமிழுக்காது. இரண்டுக்கு மேற்பட்டிருக்கில் விரவியலாம் என்க. 'சொல்லே உடலாக' என்பதனுற் சொல்லாவன செய்யுட்கு உறுப்பாகிய சீர் பன்னிரண்டையும் எனக்கொள்க. ஒரு சொல்லே ஒரு சீராய் வருவது சிறப்புடைத்து. எழுத்தும், அசையும், சீரும், தளையும், அடியும், தொடையும் அல்லவே யாப்பினுக்கு உறுப்பாவன எனில், அது பொருந்தாது. எழுத்துக்களை அசைக்குறுப்பு என்றமையால், அவையெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று உறுப்பாய் யாப்புக்கு உறுப்பாவனவாம். அன்றியும், தொடைகளையும் ஆதாரமாகச் சொன்னமையால், அது பொருந்தாது என்க.' (அலங்காரப் படலம் முதற்காரிகையுரை). இவருடைய நடைமிக்க எளிமையாயுள்ளது, சிறு வாக்கியங்களால் இயன்றது; தடைவிடைகளைக் கூறிக் கருத்தை உவமையாலும் நன்கு விளக்குவது.

அடியார்க்கு நல்லார் – சிலப்பதிகார உரை

'நாரதன் கலகப் பிரியனுதலால் தனது யாழைப் பகை நரம்புபட இசைத்தலின், தான் இங்ஙனமிசைத்ததற்குக் காரணமின்றாகவும் இவள் கலங்கினமைதான் நமக்கறிவித்து நம்மால் இவளை முனிவிப்பான் வேண்டி நம்மை மதியானுயி னெனன அவனொடும் சாபமிடுகின்றவன், வீணை மங்கல மிழக்க; மண்மிசைத் தங்குக; இவள் மண்ணிற்போய்ப் பிறக்கவெனச் சாபம் இட்டானென்பது. வீணை மண்மிசைத் தங்குகவெனவே, இவனை நீங்கா வரத்தின் வந்ததாகலான் இவனும் மண்மிசைத் தங்குக வென்பதாயிற்று; எனவே, இவன் மண்ணிற் பிறவாமைதலுணர்க. இவ்வீணையை உருப் பசி கையில் வீணையென்பாருமுளர். அது பொருத்தமின்று. அங்ஙனம் இவள் மண்மிசைப் பிறக்கவெனச் சபித்தலின் அதனைப் பெற்றுவந்து பிறந்த மங்கையாகிய மாதவிவழிப் பெயராய் அவ்வழியிற்றோன்றிய அரவுபோலும் அல்குலை யுடைய மாதவியுடைய ஆடலையும் அவ்விடத்துக் காண்பே மென்றானென்க. ஈண்டுச் சயந்தன் சாபமும் விடையுங் கூறாதது, அரங்கேற்று காதைக்கண் 'இந்திர சிறுவனோடு, தலைக்கோற்றானத்துச் சாபம் நீங்கிய' என்றாராகலினெனக் கொள்க. இனி, வீணையைச் சாரீர வீணையாக்கி மங்கல மிழப்ப என்பதற்கு இவள் இக்கடவுள் யாக்கையொழிந்து மக்கள் யாக்கையில் தங்குகவெனச் சபித்தானென்பதுங் கொள்க. இனி உருப்பசிக்குச் சயந்தன் மேற்சென்ற காதன்மை புதல்வர் மேற்செல்லும் கண்ணோட்டமென்பார்க்கு அங்ஙனம் புதல்வரை நோக்கி மகிழ்வோர்க்கு அன்பு சிறத்த லொழிந்து நிலைகலங்கி ஆடல்பாடல் நெகிழ்தலும், மூன்று காலமுமுணர்ந்த முனிவன் அதனை அறியாது சபித்தா னென்றலும், பொருந்தாமையின், அங்ஙன முரைத்தல் குற்றமென்க.'

இங்கு அடியார்க்கு நல்லார் உரையியல்புகள் அனைத்தையும் ஒருங்கு காணலாம்; காரணகாரியத் தொடர்பு, தடைவிளக்கம், பிறகருத்துக்களின் மறுப்பு, மேற்கோள் போன்ற இயல்புகள். தம் கருத்துக்களையும் வேறு கருத்துக்களையும் விளக்கமாய்க் கூறுவதே இவருடைய சிறப்பியல்பு. வீணை மண்மிசைத் தங்குக என்பதற்குக் கூறிய பல நயங்களையும் காண்க.

திருக்கோவை – பழைய உரை

'திருவம்பல நாதனிடமுமா யதிலே, பொதியின் மலையுமாயதிலே, பூம்பொழிலுமா யிருக்கிற சத்திய பூமியிலே, சொன்ன வார்த்தையை மற்ந்து பொருள்தர நினைக்கிறவர் புரக்கக் கடவரேயல்லவோ எனக்குறிப்பாலே இகழ்ந்தாள்; அன்றிக் கலந்தும் நினையாதவர் எனவே, காமத்துக்கும் கூட்டல்லர் என்பது கருத்து. தமியேற்கு எனவே, புரக்க வேண்டுமிடத்தும் புரவாதவர் என்பது கருத்து. தனி, தன் நாயகனைத் தன் அன்புக்குத் துணையாகப் பெருத தனிமை.'

'புதல்வனைத் தந்த பின்பு புலத்தல் முறைமையன்ருயினும், மணி வாணகையார் முன்பு வாயினேர்தல் பெண்மையன்றென மறுத்தாள் போலும். உலாத்தரும் புதல்வன் என்றமையால், இவன் உலாத்தருமளவும் புறத்தொழுக்கத்தே நின்ருன் என்பது கருத்து. நடவா நின்ற மாணிக்கமெனவே, நம்மை வேண்டாராயினும், மாணிக்க நடை பெற்ருலொத்த தம் புதல்வனை வேண்டாராயினர். பரத்தையர் மேல் வைத்த அன்பினலென்பது.'

இவ்வுரையாசிரியர் அபூர்வமாய்த் தான் தம் சொந்தக் கருத்தை எழுதுகிருர்.

சாசன வாசகம்

முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் (*1111*):

ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவருக்கு யாண்டு *41*ஆவது ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து ஊற்றுக் காட்டுக்

கோட்டத்து ஊற்றுக் காட்டு நாட்டு குலோத்துங்க சோழச் சதுர்வேதி மங்கலத்து பெருங்குறி ஸபையோம் பூமிநில விலையாவணக் கையெழுத்து நம்மூர் த்தி ...... ஈசுவரமுடையர்க்கு திருஅத்த சாமத்துக்கு திருஅமுதுக்கு அரிசி குறுணிக்கும் பிள்ளையார்க்கு அரிசி இருநாழிக்கும் நெல்லு முக்குறுணி ஒரு நாழியும் கறியமுது மூன்றுக்கு நெல்லு முந்நாழி ...... அமுது ஆழாக்குக்கு நெல்லு முந்நாழியும் தயிரமுதுக்கு நெல்லு இருநாழியும் மிளகமுதுக்கு நெல்லு நாழியும் உப்பமுதுக்கு நெல்லு உரியும் அடைக்காயமுது பாக்கு பத்துக்கும் வெற்றிலை நாற்பதுக்கு நெல்லிரு நாழியும் மஞ்சள் காப்புக்கு நெல்லுரியும் திருமடைப்பள்ளிக்கு விறகுக்கு நெல் நாழியும் செக்கலத்துக்கு நெல் நாழியும் திருமெய்ப்பூச்சுக்கு நெல்லு நாழியும் சிதாரிக்கு நெல்லிரு நாழியும் திருப்பரிசட்ட மிரண்டுக்கு நெல் முந்நாழியும் மத்யான சந்திக்கு தும்பை திருப்பள்ளித் தாமம் நாழிக்கு நெல் நாழியும் பூஜிப்பார்க்கு நெல் நான்கு நாழியும் திருமஞ்சனம் வைப்பார்க்கு நெல்லிரு நாழியும் திருப்பதியம் விண்ணப்பஞ் செய்வார்க்கு நெல்லுக் குறுணியும் சந்தி விளக்கு நாற்பதுக்கு நெல்லு முக்குறுணியும் திருநந்தா விளக்கு ஒன்றுக்கு நெல்லுக் குறுணியும் சிறுகாலைச் சந்தி மந்திரபோனகத்துக்கு அரிசி நானாழிக்கு நெல்லுக் குறுணி இருநாழியும் கறியமுது நெய்யமுது உள்ளிட்டு வேண்டுவற்றுக்கு நெல்லு அறு நாழியும் இப்படி நிமந்தம் செல்லக் கடவதாகவும். இத் தேவர் கோயிலிலே கருணைகரஞ்சாலை அக்ர போஜனத்துக்கு கலம் அஞ்சுக்கு அரிசி குறுணி இருநாழிக்கும் நெல்லு முக் குறுணி ஒருநாழியும் கறி மூன்றுக்கு நெல் முந்நாழியும் மோருக்கு நெல்லிரு நாழியும் உப்புக்கு நெல் நாழியும் நெய் ஆழாக்குக்கு நெல்லு முந்நாழியும் பாக்குப் பத்துக்கும் வெற்றிலை நாற்பதுக்கும் நெல்லிரு நாழியும் அடுவானுக்கு நெல்லுக் குறுணியும் செக்கலத்துக்கு நெல் நாழியும் விறகுக்கு நெல் நாழியும் இப்படி உண்ணக் கடவதாகக்

கங்கை கொண்ட சோழவள நாட்டு விழுப்பரைய நாட்டு நெற்குன்ற நாட்டுக் குடாமூருடையான் வேளான் சங்கர நாராயணன் கொண்டுவிட்ட நாராயண விளாகமாவது வடபாற் கெல்லைக்குத் தேவர் தேவ தானமான ஏறுசேவக விளாகத்துக்குத் தெற்கும் கீழ்பாற் கெல்லை தொள்ளாகுழி எல்லையில் ஈஞ்சலுக்கு மேற்கும் தென்பாற் கெல்லை தொள்ளாக் குழியில் தெற்கிலீஞ்சலில் மேற்கு நோக்கின கொத்தாரத்துக்கு வடக்கும் மேல்பாற்கெல்லை தேவியரும் பாக்கத்து எல்லைக்குக் கிழக்கும் இந்நான்கெல்லைக்கும் உட்பட்ட நிலம் இவ்வாண்டைக்கு முன்பு தரத்திலும் பரப்பிலும் உடல்பெறுது காடுகோளாய்த் தரமின்றியே பிராம்மணற்கு கூறிடுமென்றியே கிடந்த நிலம் கங்கை கொண்ட சோழ வளநாட்டு விழுப்பரைய நாட்டு நெற்குன்ற நாட்டுக் குடா மூருடையான் வேளான் சங்கர நாராயணனுக்கு எம்மிலிசைந்த விலைப்பொருள் முற்றுமறக் கொண்டு விற்றுக் கொடுத்தோம், குலோத்துங்க சோழச் சதுர்வேதி மங்கலத்து மகாசபையோம். இந்நிலத்து அழிவு செய்வாரும் செய்ய நினைத்தாரும் கங்கை இடைக் குமரியிடைச் செய்தார் செய்த பாவம் அனுபவிக்க கடவதாகவும். இந்நிலத்துக்கு நீர்விலை அந்தராயம் கொள்ளக் கடவவோமல்லாதோமாகவும், இந் நிலத்திலிருப்பாரைச் சில்லிறை சோறுமாட்டு வாசற்காக ஆளமஞ்சி கொள்ளக் கடவோமல்லாதோமாகவும் சம்மதித் துள்ளமையால் இவ்வூர்க் கணக்கன் குமாரசத்தி திருச்சிற் றம்பல முடையான் எழுத்து.

விக்கிரம சோழன் : 1123

திருபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ விக்கிரமசோழதேவற்கு யாண்டு அஞ்சாவது மிதுன ஞாயிற்று பூருவபக்ஷத்து சப்தமியும் ஞாயிற்றுக்கிழமையும் அத்தமுமாக நாள் மூந்நூற்று நாற்பதினைல் கேயமாணிக்க வளநாட்டு திருவாரூர் கூற்றத்து திருவாரூர் உடையார் வீதிவிடங்கர்

சித்திரை திங்கள் திருநாளில் சதைய .... தேவர் ஸ்ரீ ... திருக்காவணத்தில் சன்னிதானத்தில் எழுந்தருளி இருந்து பதியிலாளர் தியாகவிநோதத் ....ங் கண்டருளாநிற்ப ஸ்ரீ காரியம் சுப்பிரமங்கலமுடையான் மாதவன் இரவியான மானைலய விண்ணப்பத்தினல் பதிபாத மூலப்பட்டுடை பஞ்சாசாரிய தேவகன்மிகளுக்கும் கோயிலங் ...... யார்க்கும் திருவாய் மொழி அருளினபடி நம் ஏவலால் பூலோக ராஜ்யம் செய்கின்ற சூரிய புத்திரன் மனு தன்புத்திரன் ஏறிவருகிற தேரில் பசுவின் கன்றகப்பட்டு பிரமாதப்பட அதின் மாதாவாகிய சுரபி கண்டு துக்கித்து மனுவின் வாசலில் மணியையெறிய, அதுகேட்டு மனு தன் மந்திரி இங்கணுட்டு பாலையூருடையான் உபயகுலாமலனைப் பார்த்து நீ சென்று இதனை அறிந்து [வா என்று கட்டளையிட, அவன் பார்த்து வந்து] வாயிற்புறத்து ஒரு பசு மணி எறியா நின்றது என்று சொல்ல, அதுகேட்டு மனு புறப்பட்டு பசுவையும் பட்டுக்கிடந்த [கன்றையும் பார்த்து நிகழ்ந்த] படி வினவி தன் புத்திரன் ஏறின தேரிலே பட்டமை அறிந்து அக்கன்றுக்கு நேராகத் தன் புத்திரன் பிரியவிரதனை தேரிலே ஊர்ந்து கொடுக்கவென்று உபயகுலாமலனுக்குச் சொல்ல, அவன் சந்தாபத்தோடும் புறப்பட்டு தன் செவிகளைத் தரையிலே குடைந்து கொடுபட்டது கண்டு, துவாரபாலகன் புகுந்து உபயகுலாமலன் தன் செவிகளை குடைந்துகொண்டு [உயிர்விட்டதென்று கேட்டுத்] துக்கிதனாய் மனு தானே புறப்பட்டு தன் புத்திரனை தானே தேரிலே ஊர்ந்து கொடுக்க, அப்போதே நாம் அவனை அனுக்கிரகித்து கன்றுக்கும் மந்திரிக்கும் மனு புத்திரனுக்கும் ஜீவன் கொடுக்க அது கண்டு மனு சந்தோஷித்து கன்றினை எடுத்துக்கொண்டு பசுவுக்கு காட்டிக்கொடு [த்து அனுப்பிப் பின் பிரியவிரதனை ராஜாவாக] அபிஷேகம் பண்ணி இவனுக்கு உபயகுலாமலன் மகன் சூரியனை மந்திரியாக்கி இவனுக்கு தன்புத்திரன், மாளிகை .... மங்கல .... மூரும் கொடுத்து மனுவும்

உபயகுலாமலனும் தபசினே தலைநின்றமையில் பாலையூர் உடையான் உபயகுலாமலன் வம்சத்தாளுகிய பாலையூர் உடையார் சந்திரசேகரனுதி விடங்கனை குலோத்துங்க சோழ மகாபலிவாண .... வம்சாதியாக வருகிற மாளிகை மனே பழையபடி மாளிகைஆக எடுத்து குடிவைப்பிப்பதாக நாம் சொல்ல .... இதிலே நித்தமும் நம் அடியார்க்கு சோறு இடம்பெற வேண்டுமென்று இவன் நமக்கு சொன்னமையில் காட்டி பெறுவதாகவும் இம் மாளிகை வம்சாதி ஆகஸ்வமாய் வரு ...... மாளிகையிலே எழுத்து வெட்டுவித்துக் கொடுக்க வென்று இப்படிக்கு திருவாய் மொழிந்தருள திரும .... தியாகவினுேத பிரமராஜனுல் எழுத்திளுல் புகுந்த திருமுகம் ....

[இந்தச் சாசனம் சேக்கிழார் வரலாற்று ஆராய்ச்சியில் சிறப்பான இடம் பெறத் தக்கது. சேக்கிழார் மனுச்சோழர் வரலாற்றைப் பாடியிருக்கிறுர். பாடிய காலம் இக்கல்வெட்டுக் குரியவனுன விக்கிரமனுடைய புதல்வன் காலம். தம் காலத்திற்கு அண்மையிலேயே மனு வரலாறு பிரசித்தமாய் வழங்கிற்று. அதுமட்டுமல்லாமல் மனுச் சோழனுடைய மந்திரி பெயர் உபயகுலாமலன், அவனுடைய மகன் பெயர் சூரியன், மந்திரிக்குப் பிறகு இச்சூரியனே இறைவனே மந்திரியாக்கினுர், மனுச் சோழன் மகன் பெயர் பிரிய விரதன் என்ற செய்திகள் இங்குச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. மனுச் சோழன் வரலாறு இவ்வாறு வழங்கிவந்தபோதிலும் கூட, அதுபற்றிச் சாசனத்தில் வழங்கிய குறிப்புகளைச் சேக்கிழார் பயன்படுத்திக்கொள்ளவில்லை.]

இரண்டாம் குலோத்துங்கன் : 1136

ஸ்ரீ இராஜகேசரி பன்மரான திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு மூன்ருவது செயங்கொண்டசோழ மண்டலத்துப் பல்குன்றக்

கோட்டத்துத் தென்னாற்றூர் நாட்டுச் சீயமங்கலத்து ஆளுடையார் தர்மீச்வரமுடையார் கோவிலிலே, சம்புபுரத் திருக்கும் பள்ளி செல்வன் இவ்வூரிலிருக்கும் பள்ளி வேணாட்டரையனைக் கைப்பிழையால் எய்து செத்தமையில், நாட்டவரும் சம்புவராயரும் கூடி, இவன் இவ்வேணாட் டரையனுக்காகச் சாவ வேண்டாம்; கைப்பிழை, புகுந்தது. இதுக்குத் தூணாண்டார் கோயிலிலே அரை விளக்கு வைக்கச் சொல்ல, அரைவிளக்குக்கு பசு பதினாறுருவும் பொறித்து விசியன் செல்வனேன், சந்திராதித்த வரை செல்வதாக. இவ்வறம் இறங்காமற் காத்தார் சீபாதம் தலைமேலன இது ஸ்ரீ மாஹேசுவரர் தன்மம். (வடஆர்க்காடு ஜில்லா, சீயமங்கலம் ஸ்தம்பேசுவரர் ஆலயத்தில் உள்ளது.)

இரண்டாம் இராசராசன்: 1162

ஸ்ரீ ராஜராஜ தேவர்க்கு யாண்டு 18ஆவது ஜயங் கொண்ட சோழ மண்டலத்துக் களத்தூர்க் கோட்டத்துத் தனியூர் ஸ்ரீ மதுராந்தகச் சதுர்வேதி மங்கலத்துத் தென் பிடாகை பெரும் பேறூராளுடையார் ஸ்ரீ காணீச்வரமுடை யார்க்கு திரு முனைப்பாடி வடகரைநாட்டு வேசாலிப்பாடி அரும்பாக்கத்து அரும்பாக் கிழான் காக்கு நாயகன் பெரி யான் இத்தேவற்கு வைத்த சந்தி விளக்கு ஒன்றுக்கு நான் விட்ட பசு நாலு, இப்பசு நாலுங் கைக்கொண்டு சந்திராதித்த வரை செலுத்தக் கடவோம். இக்கோயிலில் காணியுடைய சிவப் பிராமணரோம். இது பன்மாஹேச்வர ரக்ஷை.

இரண்டாம் இராசாதிராசன்: 1171

ஸ்ரீ ராஜாதிராஜ தேவர்க்கு யாண்டு எட்டாவது ஜெயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து ஆமூர்க் கோட்டத்துச் சிறுகுன்ற நாட்டுக் காரிகைக் குளத்தூர்க் குளத்துளான் திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமானம்பியார் ஆன பல்லவ ராயர் பெரிய தேவர் ராஜராஜ தேவர் பத்து கோயிற் கொத்தும் ஆனை குதிரை அகம்படி நியாய முள்ளிட்ட

துறைகளுக்கும் முதலிகளுமாய் முதலிகள் ஓபாதி காரியத்துச்குங் கடவருமா யெல்லா வரிசைகளும் முன்னேவல் உள்ளிட்டு முதலிகள் பெறக் கடவ ஏற்றங்களும் பெற்று நின்று பெரியதேவர் துஞ்சியருளி யப்பிள்ளைகளுக்குப் ஒன்றும் இரண்டும் திருநட்சத்திரமாகையால் ஆயிரத்தளிப் படை வீடும் விட்டுப் போதவேண்டிப் போதுகிற இடத்துத் திருவந்தப்புரமும் பரிவாரங்களும் உள்ளிட்டன எல்லாம் பரிகரித்துக் கூட்டிக் கொடுபோந்து ராஜராஜபுரத்திலே இருந்த இடத்துக்கு சூழ்ந்த இடன்......யாறு மிகுதிப்...... ரத்து உடன் கூட்டத்தா......ராலும் எல்லாக் கலக்க...... சோழராஜ்யத்துக்குள்ளேயே யிருப்பார் காரண வருட...... வேண்டிப் புறத்து எல்லா அடைவுகேடுகளும் வராத இடத்து இந்நூல்களும் பரிகரித்து இப்......பெரிய தேவர் எழுந்தருளிய நாளிலே திருஅபிஷேகத்துக்கு உரிய பிள்ளைகள் இன்றியே......ருக்கிற படியைப் பார்த்து முன்னுளிலே காரியம் இருந்தபடி விண்ணப்பஞ் செய்து கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற பிள்ளைகளை பிரயாணம் பண்ணுவித்து உடையார் விக்கிரமசோழ தேவர் பேரனுர் நெறியுடைப் பெருமாள் திருமகனுர் எதிரிலிப் பெருமாளைப் பெரிய தேவர் துஞ்சியருளின நாளிலே மண்டை கவிப்பித்துப் போந்தாரானவரே[1] இவரைத் திருஅபிஷேகம் பண்ணுவிக்கக் கடவராக நிச்சயித்து நாலாந் திரு நக்ஷத்திரத்திலே ராஜாதிராஜதேவர் என்று திரு அபிஷேகம் பண்ணுவித்து உடன் கூட்டமும் நாடு மொன்றுபட்டுச் செல்லும்படி பண்ணுவித்தருளினுர் மிகை செய்யாதபடியும் பரிகரித்து இவர்கள் எல்லோரையுஞ் சேரப் பிடித்துப்பணி அழகிதாகச் செய்வதொருபடியும் பண்ணி ஈழத்தான் பாண்டி நாட்டிலே படைகளும் காரணவராணுரையும் மிகுதிப் போத விட்டு இந்நாடு கைக்கொள்ளக் கடவனுகப் பண்ணின இடத்து பாண்டியனுர் குலசேகரதேவர் தம்முடைய ராஜ்யம்

1 மண்டைகவிப்பித்தல் – முடிசூட்டுதல்.

விட்டுச் சோழராஜ்யத்திலே புகுந்து என்னுடைய ராஜ்யம் நான் பெறும்படி பண்ணவேணுமென்று சொல்ல இவர் உடையார் குலசேகர தேவர் பெறும்படி பண்ணக் கடவராகவும் இந்த ராஜ்யத்திலே புகுந்துவந்து கைக் கொண்ட இலங்காபுரி தண்டநாயகன் உள்ளிட்டாரைக் கொன்று பாண்டியர்கள் இருப்பான மதுரை வாசலிலே இவர்கள் தலைதைப்பிக்கக் கடவராகவும் சொல்லி யிப்படி யெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்து திருவுள்ளமானபடியே பாண்டியனுர் குலசேகர தேவர் சோழ ராஜ்யத்தில் இருந்த நாளிலே இவர்க்கு வேண்டுவனவெல்லாங் குறைவறச் செய்து பரிகரித்து பலத்தாலும் அர்த்தத்தாலும் உற்சாகத்தாலும் பாண்டிநாடு கைக்கொண்டு தான் சொன்னபடியே இலங்காபுரி தண்டநாயகன் உள்ளிட்டாரைக் கொன்று இவர்கள் தலை மதுரை வாசலிலே தைப்பித்து பாண்டியனுர் குலசேகரத் தேவர் மதுரையிலே புகுகைக்குச் செய்ய வேண்டுவனவும் வ......ஜயத்து செய்வித்து இவரை மதுரையிலே புகவிட்டுப் பாண்டிநாடு ஈழநாடாகாதபடி பரிகரித்துச் சோழ ராஜ்யம் சென்றபடிக்கு ஈடாகத் தொண்டைநாடும் பாண்டிநாடும் செல்லும்படியும் பண்ணி ராஜகாரியங் கொண்டு நிர்வகிக்கக் கடமை......குத் தன் கட்டளையிட்டுக் காரியங்கொண்டு செலுத்தினபடியே தமக்கு பின்பும் இக்கட்டளையிலே காரியஞ் செல்வதொருபடி காரியங்கொண்டு செல்வத்தால் நிற்க இவர் வியாதிபட்டு இன்றியே ஒழிந்தமையில் இவர் விருந்தங்களுக்கும் மக்களுக் கும் இவர்கள்விருந்தங்களுக்கும் மக்களுக்கும் பெண் மக்களுக் கும் தாயார்க்கும் உடன் பிறந்தாளுக்கும் இவள் மக்களுக் கும் இவர்கள் வற்கத்தாருக்கும் விருதராஜ பயங்கர வள நாட்டுக் குறுக்கை நாட்டு இவர் காணியான சோழேந்திர சிங்கநல்லூரில் பழம் பெயர் தவிர்ந்து யாண்டு எட்டாவது முதல் அந்தராயம் பாட்டம் உட்பட இறையிலியாய் வேறு பிரிந்த ராஜாதிராசன் குளத்தூர் நிலம் நாற்பதிற்று வேலி

இந்நிலம் அனுபவிக்கும்படிக்கு ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து மேன்மலைப் பழையனூர் நாட்டுப் பழையனூர் உடையான் வேதவனமுடையான் அம்மையப்பனரான பல்லவராயன் நிச்சயித்தபடியே அனுபவிக்குமீ விருந்தங்களில் சிற்றலத்தூருடையான் மகளுக்கு நிலம் மூவேலியும் ஆலிநாடுடையான் மகளுக்கு நிலம் மூவேலியும் இவள் மக்கள் வாழ்க்கைப்பட்ட பெண்கள் மூவர்க்கு பேரால் நிலம் இருவேலியாக நிலம் அறு வேலியும் நெற்குன்றங்கிழார் களப்பாளராயர் மகளுக்கு நிலம் மூவேலியும் இவர் மக்களில் அழகிய தேவனுக்கு நிலம் மூவேலியும் பெண் மக்களுக்குப் பேரால் நிலம் இருவேலியாக நிலம் அறுவேலியும் அம்பர் அருவந்தை காலிங்கராயர் மகளுக்கு நிலம் மூவேலியும் மக்களில் சேந்தன் திருநட்டமாடி வீரநம்பிதேவன் குடையான் மக்களுக்கும் இவள் மகளுக்கும் நிலம் இருவேலியும் ராஜராஜ தேவர் விருந்தங்களுக்கும் மக்களுக்கும் நிலம் எண்வேலியும் தாயார் வைப்பூருடையார் மகளார்க்கு நிலம் வேலியும் உடன் பிறந்த பெண்களில் வீழியூருடையானுக்கு புக்க பெண்ணுக்கும் இவள் மகளுக்கும் நிலம் இருவேலியும் ஆக நிலம் நாற்பதிற்று வேலியும் அந்தராயம் பாட்டம் உட்பட இறையிலி இட்டமைக்கு உள்வரிக்கு எழுத்திட்டார் நந்தியராயர் கனகராயர் மூவேந்தராயர் ஜினத்தரையர் விசயராயர் புரவுவரி ஸ்ரீகரண நாயகம் சிறுகுடையான் குன்றங்கிழான் காணூர் கிழவன் நரியனூருடையான் புரவுவரி ஸ்ரீகரணத்து முகவெட்டி ஈங்கை உடையான் ஆரூர் உடையான் தத்தை நல்லூர் உடையான் சிறுநல்லூர் உடையான் இப்படிக்கு பிரசாதஞ் செய்தருளின ஸ்ரீமுகத்துக்கு எழுத்திட்டார் சேதிராசர் வாணதிரா ...... வரசர் ராஜராஜ விழுப்பரையர் சிங்களராயர் நீலகங்கரையர் தீபதரையர் எழுதினேன் திருமந்திர ஓலை மீனவன் மூவேந்த வேளான்.'

இச்சாசனம் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. சில செய்திகளை இங்குச் சுருக்கிக் கூறுகிறோம். இரண்டாம் இராசராசன் 1163இல் இறந்தபோது, அவனுக்கு இரு பிள்ளைகள்: அவர்கள் வயது 2, 1. ஆகவே அவனுடைய அனுமதியின்மேல் பிள்ளைகளைக் கங்கைகொண்ட சோழ புரத்திலிருந்து குளத்தூருடையான் திருச்சிற்றம்பலமுடை யான் பெருமான் நம்பிப் பல்லவராயன் குளத்தூருக்கு அழைத்து வந்தான். விக்கிரமசோழதேவன் பேரன் மகனாகிய எதிரிலிப் பெருமாளை இராசாதிராசன் என்ற பெயரில் அபிஷேகம் செய்து வைத்தான். பிற்காலத்தில் இவ்விராசாதிராசன் 1178இல் இறந்துபோகவே, இரு குழந்தைகளில் மூத்தபிள்ளை வளர்ந்து மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் என்று முடிபுனைகின்றான்; இவனுடைய தம்பி சங்கரசோழன்; இவ்விருவரும் முறையே குலோத்துங்க சோழன் கோவையும் சங்கரசோழன் உலாவும் கொண்ட வர்கள் என்று 13ஆம் நூற்றாண்டு வரலாற்றால் அறியலாம். (13ஆம் நூற்றாண்டு வரலாறு, பக்கம் 383–419.) இது வரலாற்றில் மிகவும் முக்கியமான செய்தி. இக்குளத்தூர் என்பது இன்றைய பல்லவராயன் பேட்டை, மாயூரத்திற்கு அருகேயுள்ளது. ஆயிரத்தளி என்பது பழையாறை. இனி, இங்கு இராசாதிராசன், நெற்குன்றங்கிழார் களப்பாளராயர் மகளுக்கு மூன்றுவேலிநிலம் கொடுத்தான் என்று அறிகிறோம். நெற்குன்றங்கிழார் திருப்புகலூர் அந்தாதி பாடியவர் (பக்கம் 811–818 பார்க்க). சோழ அரசர் அக்காலத்தில் இவ்வேளாள குடும்பத்தில் பெண் கொண்டனர் போலும். அம்பர் அருவந்தை, சேந்தன் என்ற பெயர்களைக் காண்க. அருவந்தைக் காலிங்கராயர் மகள் சோழர் குடும்பத்தில் புகுந்தவள் போலும். அருவந்தைச் சேந்தன் பற்றிய விரிவான செய்திகள் பரம்பரையாக வருவன. (9ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்த சேந்தன் பற்றித் திவாகர ஆராய்ச்சி பார்க்க.)

மூன்றாம் குலோத்துங்கசோழன் : 1188

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் பாண்டியன் முடித்தலையும் மதுரையும் கொண்டருளின ஸ்ரீ குலோத்துங்கச் சோழதேவர்க்கு யாண்டு 10ஆவது : செயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துச் சேதிதலமாணிக்க வளநாட்டுப் பெடை நாட்டு நெல்லூரான விக்கிரம சிங்கபுரத்துப் படை முதலிகளும் மூன்று தெருவில் நகரத்தோமும் இவ்வூர்த் திருப்பாற்கடல் பள்ளிகொண்ட பெருமாளுக்கு நாங்கள் ஆயம் வைத்துக் கொடுத்த பரிசாவது : அளப்பன நிறுப்பன உட்பட்ட சரக்குக்க ளெல்லாவற்றிலும் பிள்ளையார்க்குத் தீர்ந்த சுங்கத்தில் வரி ...... சின்னங்கொள்ளக் கடவர்களாகவும். கண்ணாலங்களிற் கொண்டுவரு சின்னமுங் கொடுத்தவ ரொரு சின்னமும் இடக் கடவர்களாகவும். இப்படி பரமண்டலங்களிலும் செல்வதாகவும் வைத்துக் கொடுத்தோம் சமைய நாராயணத் தன்ம தாவளரோம். இது விலக்குவான் கெங்கைக் கரை குராற்பசுக் குத்தினான் பாபத்தைப் படுவான்.

சடையவர்மன் வீரபாண்டியன் : 1179

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ கோச்சடைய பன்மரான திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ வீரபாண்டிய தேவர்க்கு யாண்டு 4-வது நாயற்று அபரபக்ஷத்து நவமியும் நாயிற்றுக் கிழமையும் பெற்ற ரோகிணிநாள் உடையார் திருநெல்வேலி உடைய நாயனார் கோயில் ஆதிசண்டேச்வர தேவர்க்கு கீழ் வேம்ப நாட்டுத் திருநெல்வேலிக் கைகோட் சேனாதிபதிகளோம் விலைப்பிரமாணம் பண்ணிக் கொடுத்த பரிசாவது : உடையார் திருநெல்வேலி உடையநாயனார்க்குத் திருமுடி ...... அறுகும் தாளிப்பூவுஞ் சாத்தி இடைக்கட்டு மடத்தில் இருக்கும் திருத் தொண்டீச்வர தேவற்கு இவ்வூர் பதியிலாரில் கூத்தன் நம்பிராட்டியான செய்ய பெருமாள் தலைக்கோலியேன் திருவிடைக்கட்டில் மடத்தில் திருமேனிகளில் நம்பி யாரூரனான இராக்கதப் பெருமாளுக்கும் நம்பியாரூரற்கும்

ஜீவனத்துக்குக் கூத்தன் நம்பிராட்டியான மனஞ்செய்த பெருமாள் தலைக்கோலி எங்கள் பக்கல் விலைகொண்டு இட்ட நிலமாவது முள்ளிநாட்டு பிரம்மதேயம் சேரவன் மகாதேவிச் சதுர்வேதி மங்கலத்துக் கீழ்படாகை பத்தன்மடையிலான் ஜீவிதம் கைக்கொண்டமையில் செம்மே ...... வாய்க் காலுக்குக் கிழக்கும் வீரகேரளப் பிலாற்றுக்கு தெற்கு பத்தொன்டதாங் கண்ணுற்று இரண்டாஞ் செய்யில் தெற்கடைய நிலம் 4ம் இதன் கண்ணுற்று ஆருஞ்செய்யில் வடக்கடைய நிலம் 4ம் இந்நில மொருமாவும் எம்மிலிசைந்த விலைப் பொருள் இவர் பக்கல் கொண்டு சிறுகாலைச் சந்திக்கு அறுகும் தாளிப்பூவுஞ் சாத்திப் பறிக்கிற திருத்தொண்டர் களில் நம்பியாரூரர் இராக்கதற்கும் நம்பியாரூரற்கும் ஜீவனத்துக்கு விற்று விலைப்பிரமாணம் பண்ணிக் கொடுத்தோம். ஆதிசண்டேச்வர தேவற்கு கைக்கோட் சேறுதிபதிகளோம் விற்றுக் கொடுத்த கடமை அந்தராயம் பொன்வரி உழுதான்குடி மற்றெப்பேறபட்ட சில்வரியும் தான் இறுப்பாராகவும். மேற்படி விற்றுக் கொடுத்த இந்நிலத்துக்கு இதுவே விலையோலையும் இதுவே பொருள் செலவோலையும் ஆவதாகவும். இதுவல்லது வெறுவிலை யாவணக்கிலாவணப் பொருள் மாவறுதிப் பொருட்சில வோலை காட்டவுங் காணவும் கடவதல்லவாகவும். இப்படி சம்மதித்து ......

சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன்: 1192

மாமதிக்கலம் விளக்கிய கோமுதற்பேர்ச் சடையபன்ம ரான திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீகுலசேகரதேவர்க்கு யாண்டு இரண்டாவது: நாள் முப்பத்தைஞ்சினல் மதுரோ தயவளநாட்டு மாடக்குளக்கீழ் மதுரைக் கோயிற் பள்ளி யறைக்கூடத்துப் பள்ளிப் பீடம் மழவராயனின் எழுந்தருளி இருந்து மழவராயர் சுவாமிகள் செல்வத் திருவாரூர் தக்ஷிண கோளகி மடத்து ஆசாரிய சிஷ்யரில் தற்புருஷ சிவர் செய்யத் •திருவாய்மொழிந் தருளினபடி இவ்வாசாரியர்

மாடக்குளக் கீழ் மதுரைத் திருஞான சம்பந்தன் மடத்துக்குப் பாகனூர்க் கூற்றத்துச் சோழ குலாந்தகச் சதுர்வேதிமங்கலத்து ஸ்ரீவல்லவன் கட்டளையிலும் பராக்கிரம பாண்டியன் கட்டளையிலும் தம் பெயரால் ஐயன் மழவராயர் விலைகொண்டு கொடுத்த இந்த நிலமும் பராக்கிரம பாண்டியன் கட்டளைக் கீழ் கூற்றில் யஜ்ஞமூர்த்தி யாண்டான் பற்றுய் ஐயன் மழவராயர்க்குக் காணியாய் வரக் கொடுத்த நிலமும் உட்பட இவ்வூர் கடமையிறுக்குங் கோலால் வேலி நிலம் இரண்டாவது முதல் காராண்மை மீயாட்சியும் அந்தராயமும் வினியோகமுமாக்கலமுந் தடிப் பதக்கும் பாடி காவலும் தருவதான அச்சும் காரியவாராச் சியும்......பாட்டமும், விக்கிரகப் பேறும் மற்றும்......உட்பட மடப்புற இறையிலியாகப் பெறவேணுமென்று ஐயன் மழவ ராயர் நமக்குச் சொன்னமையில் இவ்வூர் சுவாமிகள் செல்வத் திருவாரூர் தக்ஷிணகோளகி மடத்து...... மடமாய மாடக் குளக்கீழ் மதுரைத் திருமடத்துக்குப் பாகனூர்க் கூற்றத்துச் சோழ குலோத்துங்கச் சதுர்வேதி மங்கலத்து சீவல்லவன் கட்டளையிலும் பராக்கிரம பாண்டியன் கட்டளையிலுந் தன் தம் பெயரால் ஐயன் மழவராயர் விலை கொண்டு கொடுத்த நிலமும் பராக்கிரம பாண்டியன் கட்டளைக்கீழ்க்கூற்றில் யஜ்ஞ மூர்த்தி ஐயன் மழவராயர்க்கு......... இவர்க்குக் கொடுத்த சலமும் உட்பட இவ்வூர் கடமையிறுக்குங்கோலால் நிலமும் வேலியும் இவ்வாண்டு முதல் காராண்மை மீயாட்சி யும் அந்தராயமும் வினியோகமுமாக்கலமுந் தடிப்பதக்கும் பாடிகாவலுந் தருவ......பஞ்சுபிலி சந்து......மற்றும் எப்பேற் பட்டனவும் உட்பட மடப்புற இறையிலியாக இட்டு வரி யிலார் எழுத்திட்ட உள்வரியும் நம் ...... தரச் சொன்னேம். கைக்கொண்டு இப்படி சந்திராதித்தவத் செல்வதாக.

இலங்கை அரசன் விசயபாகு (12ஆம் நூற்றுண்டு)

நமோ புத்தாய. ஸ்ரீ லங்கா த்வீபத்து, சூர்ய வம்சத்து, இக்ஷ்வாகுவின் வழி வந்த, அநேக சத்ரு விசயம் பண்ணி,

அனுராதபுரம் புக்கு, புத்த சாசனம் ரக்ஷிக்க வேண்டி, சங்க நியோகத்தால் திருமுடி சூடி, அருமநத்தில் நின்றும் சங்கத்தாரை அழைப்பித்து, மூன்று நிகாயத்து சங்க சுத்தி பண்ணுவித்து, மூன்று துலாபாரம் மூன்று நிகாயத்துக்கு கொடுத்து, தசராஜ தர்மத்தால் ஐம்பத்தையாண்டு இலங்கை முழுதும் ஒருகுடை நிழற்றித் திரு விராஜ்யஞ் செய்தருளி, எழுபத்து மூவாண்டு திருநக்ஷத்திரஞ் செலுத்தின கோ ஸ்ரீ சங்கபோதி பத்மரான சக்ரவர்த்திகள் ஸ்ரீ விசயபாகு தேவரநுவாகல் தேவ சேன விரத்தர்க்கு நியோகித்துப் புலநறியான விசய ராஜ புரத்து எடுப்பித்த மூலஸ்தான மாகிய அபயகிரி மகா விகாரத்து, அக்ராயதனமான, உத்தொருள் மூளையில் மூவுலகுக்குஞ் சிகாமணியாகிய தளதா பாத்ர......தாது ஸ்வாமி தேவர்களுக்கு நித்யவாச பவநமான ப்ரதமாபிஷேகத்துக்கு மங்கலகிரகமான ஆட்டாண்டுதோறுந் திருநயன மோக்ஷம் பண்ணி, அஞ்சன நீருக்கும் கண்ணுலஞ் செய்யும் மங்கல மகாசிலாமய புத்த தேவர்க்கு, கந்த குடியான தளதாய்ப் பெரும்பள்ளி உங்கள் ரக்ஷையாக வேண்டுமென்று சகல சாஸ்திராகம சீலாசார சம்பன்னரான ராஜகுரு உதூருள் மூளையில் வ்யாரிணி முகலன் மகாஸ்த விரர் ராஜா மத்வரோடும் கூட எழுந்தருளியிருந்து, எங்களை அழைத்து அருளிச் செய்தமையில், மாதந்திரத்தோம் கூட்டி, எங்களுக்கு மூதாதைகளாயுள்ள வளஞ்சேயரையும் எங்களோடு கூடிவரும் நகரத்தாருள்ளிட்டோரையும் கூட்டி, மூன்றுகைத் திருவேளைக்காரன் தளதாய்ப் பெரும் பள்ளி யென்று திருநாமஞ்சாத்தி, எங்களறமாய் எங்கள் காவலாய் நிற்கவேண்டுமென்று, அறங்காவலுக்கு படைப் படையால் ஓரோ சேவகரையும் ஓரோ வேலி நிலமுமிட்டுக் கொடுத்து, இப்பள்ளி நோக்கின ஊர்களும் பரிவாரமும் பண்டாரமும் அபயம் புக்காரையும் பட்டுங் கெட்டுங் காக்கக் கடவோ மாகவும்—அழிவு பட்டிடங்கள் அழிவு சோர்ந்ததும் எங்கள் அந்வயமுள்ளதனையும் என்ஞான்றும் இதுக்கு வேண்டுவன

வெல்லாம் செய்வோமாகவும்—பண்ணின இந்த வ்யவஸ்தை சந்திராதித்தவரை நிற்பதாகக் கை விஞ வேற்றிச் செம்பிலுங் கல்லிலும் வெட்டுவித்துக் கொடுத்தோம். வலங்கை இடங்கை சிறுதனம், பிள்ளைகள் தனம், வடுகர், மலையாளர், பரிவாரக் கொந்தம், பல கலனையு முள்ளிட்ட திருவேளைக் காரரோம். இப்படித் திரம்புவானும், திரம்பச் சொல்லு வானும், திரம்பச் சம்மதித்தானும் மாதந்திரத்துக்குப் பிழைத்துபடைப் பகையன் பஞ்ச மகா பாதகஞ் செய்தானும், தேவர் பூதர் மாதவத்தோர்க்குக் கொடுத்தன கொள்ளும் கொடும்பாவியும் புத்த தர்ம சங்க ரத்நங்களுக்குப் பிழைத் தானும், புகும் நரகம் புகுவான். அறமறவற்க ஸ்வஸ்திஸ்ரீ. (இலங்கை பொலன்னருவாவில் உள்ளது.) சாசனமாலை, எஸ். ராஜம், *1960*.

சில குறிப்புக்கள்

நூலில் விடுபட்ட பின்வரும் கருத்துக்களை உரிய இடத்தில் பொருத்தி வாசித்துக் கொள்க.

சயங்கொண்டார்

பக்கம் 37. *பரணித் தாழிசை ஒவ்வொன்றுக்கும் குலோத்துங்கன் ஒரு பொற்றேங்காய் பரிசாக வழங்கினான் என்று ஒரு வரலாறு வழங்கும்.*

ப 42. *முன்னூல்கள்: முதலாம் இராசாதிராசனுடைய சாசனமொன்று (தென்னிந்திய சாசனங்கள் தொகுதி* **V,** *எண் 607, 50–1895) திருநெய்த்தானத்துக் கோயில் மண்டபத்தில் அமைந்தது; 'இலங்கையற் கரசையும் அலங்கல் வல்லவனையும், பொன்னணி முடித்தலை கடிந்து தன் கொடிப்படை ஏவி, கன்னடகர் விடு கடகிரி புரளத், தன்னுடையிற் றமிழ்ப்பரணி கொண்டொன்னார்......நேரலர்–' என்று அபூர்த்தியாக முடிகிறது. இவ்விராசாதிராசன் 1018–1054 இல் ஆட்சி புரிந்தவன்; முதலாம் இராசராசனுடைய பேரன். இச்சாசனக் குறிப்பினால் இது கூறும் பரணியே இன்று பெயரளவிலேனும் அறியப்படும் பரணிகளுள் முதலாவதென்று கருதமுடியும். இந்நூல் இல்லை, வேறு செய்திகளும் அறிவதற்கில்லை.*

ப. 45. நகைச்சுவை: *சயங்கொண்டார் நகைச்சுவையை அதிகமாகப் படைத்துக் காட்டுவதிலும் ஒரு சிறப்புப் பொருள் இருக்கிறதென்பர்.*[1] *மக்கள் வாழ்க்கையில் எவ்வளவோ பொய்யும் போலியும், காமமும் வெகுளியும் பெருகிவிட்டன. இதை நேர்முகமாகச் சுட்டாமல், இங்கு*

1 *தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார்.*

பேய்களின் செயல் மூலம் ஆசிரியர் இவற்றின் சில தன்மைகளை எடுத்துக்காட்டி நம்மை நகைக்கவைக்கிறார். இங்கு கதைப் போக்கில் பேய்களைப் பார்த்து நாம் நகைத்தாலும், உண்மையில் நாம் பார்ப்பது பேய்கள் அல்ல. அப்பேய்கள் யாவும் மனித இயல்புகளைப் பெற்று மனிதராகவே நடந்து கொள்கின்றன. ஆகவே நகைப்புக்குப் பொருளாயுள்ளவை மனிதரிடம் அமைந்த சில தாழ்ந்த இயல்புகள். பனவப்பேய் சமண்பேய், புத்தப்பேய், குருட்டுப்பேய், ஊமைப்பேய், சூல்பேய், இழுதைப்பேய், நோக்கப்பேய், கூத்திப்பேய், கணக்கப்பேய் முதலியன யாவும் மனிதர்களே. ஆசிரியர், இங்கு அமைப்பது ஒருவகை அங்கதப் பாட்டே. மனிதரிடமுள்ள கீழ்மையைச் சுட்டிக் காட்டிச் சிரிக்க வைத்து, அதைப் போக்கும் உணர்வைத் தூண்டுவது ஆசிரியருடைய நோக்கங்களில் ஒன்றாகும்.

ப. 50. பரணி: தொல்காப்பியம் மெய்ப்பாட்டியல் 12ஆம் சூத்திர உரையில் பேராசிரியர் அரற்று என்ற மெய்ப்பாடு பற்றிக் கூறுமிடத்துத் தரும் விளக்கம் பரணிப் பாடலுக்குரியதேயாகும்: 'அரற்றென்பது, அழுகையின்றிப் பலவும் சொல்லித் தன்குறை கூறுதல். அது காடுகெழு செல்விக்குப் பேய்கூறும் அல்லல்போல வழக்கினுள்ளோர் சொல்வன.'

ப. 55. வச்சணந்திமாலை சிறு பிரபந்த வகைகளை முதலில் சொல்லிவிட்டு, இறுதியில் பரணியையும் பெருங் காப்பியத்தையும் சொல்வதால், பரணியிடத்து அது வைத்துள்ள பெருமதிப்புப் புலப்படும்.

ப. 61 முதற்குலோத்துங்கன்: இம்மன்னனைக் குறித்துச் சுவையுடைய தனிப் பாடல்கள் சில கிடைக்கின்றன.[1] பின்வருவன சிறப்புடையவை:

---

1 பெருந்தொகை 807 – 810.

வாட்டாறு கொங்கம் வடகலிங்கம் தென்மதுரை
கோட்டாறுங் கொண்ட குலதீபன் – ஏட்டில்
எழுத்திருபத் தெட்டிட்டான் என்றரசர் கேட்டுக்
கழுத்திருபத் தெட்டிட்டார் காண்.

இது அபயனுடைய ஆட்சியாண்டு இருபத்தெட்டு ஆன வுடனே இவன் கீழிருந்த சிற்றரசர் தங்கள் கழுத்தில் இருபத்தெட்டு மணிகள் பூண்டனர் என்று கூறுகிறது; இவ்வாறு செய்தல் அக்கால வழக்கம் என்று இதனால் அறிகிறோம். அபயனுடைய கருநடப் போரைக் குறித்த இரு பாடல்கள் :

உடைதலையும் மூளையும் ஊன்தடியும் என்பும்
குடருங் கொழுங்குருதி ஈர்ப்ப – மிடைபேய்
பெருநடஞ்சேர் பெற்றித்தே, கொற்றப்போர்க் கிள்ளி
கருநடரைச் சீறுங் களம்.

மலையின் அலைகடலில் வாளரவின், வெய்ய
தலையிற் பயின்ற தவத்தால் – தலைமைசேர்
அம்மாதர் புல்லும் அபயன் புயம்புணர
எம்மா தவம்புரிந்தோம் யாம்.

அபயன் பகைவர் நிலையைக் குறிப்பிடும் பாடல் :

மழையார் கொடைத்தடக்கை வாளபயன் எங்கோன்
விழையார் விழையார் மெல்லாடை – குழையார்
தழையாம், உணவும் கனியாம், இனமு
முழையாம், முழையா முறை.

ப. 63. *குலோத்துங்கன் பாண்டிய நாட்டின் மீதும் படையெடுத்துச் சென்று அங்குத் தனித்தனிப் பிரிவுகளாய் ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த பாண்டியர் ஐவரையும் வெற்றி கொண்டான் என்று கலிங்கத்துப் பரணி கூறுகிறது. கலிங்க மந்திரி எங்கராயன் தனது மன்னன் அனந்தபாலனை நோக்கிக் கூறும்போது சொல்லுகிறான் (382) :*

விட்ட தண்டினில் மீனவர் ஐவரும்
கெட்ட கேட்டினைக் கேட்டிலை போலும்நீ [1].

இது அப்படியே குலோத்துங்கன் மெய்க்கீர்த்தியிலும் சொல்லப் பட்டுள்ளது:

தன்பெருஞ் சேனை ஏவிப் பஞ்சவர்
ஐவரும் பொருதஅப் போர்க்களத் தஞ்சி
வெரிந்அளித் தோடி அரணெனப் புக்க
காடறத் துடைத்து நாடடிப் படுத்து.

மந்திரி எங்கராயன் சாசனத்திலும் குறிப்பிடப் படுகிறான். குலோத்துங்கனுடைய புகழ் சூழ்ந்த புணரி என்று தொடங்குகின்ற மெய்க்கீர்த்தியில் கலிங்க மேழும் குலோத்துங்கன் வென்றான் என்று சொல்லும்போது, கலிங்கருடைய தளகர்த்தர் வரிசையில் இவன் முதல் படைத்தலைவனாகச் சொல்லப்படுகின்றான்.

ப. 102. தீபங்குடி: இது பற்றிய ஒரு குறிப்பு முன்னமே சயங்கொண்டார் கட்டுரையிறுதியில் உள்ளது. பின்னும் சில செய்திகள் இங்கே குறிப்பிடுகிறோம். இங்குள்ளது விருஷப தீர்த்தங்கரர் கோயில்; செங்கற் கோயில், சிவாலயம் போன்ற அமைப்பு; சிறு கோபுரம், உயர்ந்த விமானம், அவ்விமானத்தின் கோட்டத்தில் ஒவ்வொரு நிலையிலும் ஒரு தீர்த்தங்கரர் வடிவம்: தூரத்திலிருந்து இதைப் பார்த்தே இது அருகன் கோயில் என்று தெரிந்து கொள்ளலாம். பெரிய மதில், தோட்டம் அடுத்து, உள் மதில், விசாலமான செங்கல் பரப்பிய பிராகாரம், கிழக்கு நோக்கிய கோயில். விசாலமான நீண்ட முன் மண்டபம். இதன் கோடியில் கருவறை, அமர்ந்த கோலத்தில் தீபநாதர். இவர் வாயிலில் துவார பாலகர். இதற்கு முன்னால் திருமால் ஆலயங்களில் உள்ளதுபோல உற்சவர் செப்பு வடிவங்கள். தீப நாயகர் நின்ற வடிவம், 'இரண்டடி

1 தண்டு – படை. மீனவர் ஐவர்–பஞ்சவர்; பாண்டியர் ஐவர்

உயரம் திகம்பரக்கோலம். இரு புறமும் இரு மேரு பள்ளி வாசலில் உள்ள ஸ்தூபி போல, அடுத்து ஒவ்வொரு புறத்திலும் வரவரக் குறைவான உயரத்தில் தீர்த்தங்கரர் வடிவங்கள். தீபநாயகருக்கு வலப்பால் பார்சுவநாதர், பாகுபலிநாதர், வர்த்தமானர், மற்ருெருவர்; இடப்பால், மல்லி சேனர், நேமிநாதர், விருஷபர், மற்ருெருவர், சரசுவதி; இவர் அனைவரும் உலோகம். எதிரில் சிறிய வடிவில் தீபநாயகர், கற்சிலை. அனைவரும் கிழக்கு நோக்கிய நிலை. சைனர் இரவு உண்ணுதவர் ஆதலால், இரவு பூசை இல்லை; மத்தியானம் ஒரு காலப் பூசை மட்டும்.

அடுத்து, பள்ளியறையிருக்கும் இடத்து ஒரு சிறு கோயில். இலை கிளைகளோடு அரசமரம் போல – வேதாகமங்களின் வடிவம் என்பர். அம்பாள் கோயில் இருக்கும் இடத்தில் இங்கு (அம்பிகை அல்ல) தருமதேவி கோயில்; அமர்ந்த கோலம், நடுத்தர வடிவம். அடுத்து ஒரு சிறு தருமதேவி இருந்த கோயில். இத்தேவியின் கற்சிலை டில்லி பொருள்காட்சிக்குக் கொண்டுபோய் விட்டதாகச் சொல்லினர். அடுத்து சந்நிதி முன்புறமாக ஒரு தனிக் கோயிலில் வர்த்தமான தீர்த்தங்கரர் வடிவம் பெரிய சிலை, முக்குடையோடு: மண்ணை அகழ்ந்தபோது கிடைத்தது என்றனர். பிராகாரத்தின் தென்கிழக்குப் பகுதியில் ஐயனர் என்று நாம் சொல்லுகின்ற வடிவு, பூரணை புஷ்கரணை யோடு, பிரமன்கோயில் என்கிருர்கள். வடகிழக்கு மூலையில் ஜ்வாலினி கோயில் துர்க்கை போல, தெற்கு நோக்கியது. அடுத்து நம் பைரவர் போல மேற்கு நோக்கி நாயோடு கூடிய க்ஷேத்திர பாலர். பின்னர் சூரியன் கோயில்; இதை ஆதித்தன் என்கிருர்கள்.

சேக்கிழார்

ப. 105. **சேக்கிழார் மரபு:** பெரியபுராணம் பாடிய அருண்மொழித் தேவரான சேக்கிழாருக்கு முன், சேக்கிழார்

என்ற பெயருடையார் பலர் இருந்திருக்கிறுர்களென்று சாசனங்களால் அறிகிறேம். உதாரணமாக, முதல் குலோத்துங்கன் சாசனம் ஆட்சியாண்டு 23 (கி. பி. 1093 திருக்கழுக்குன்றம்) — "ஊர்களெல்லை' செப்பியிருந்த செப்பேட்டுச் சாசனம் திருக்கழுக்குன்றம் நாற்பாலெல்லையும் பார்க்க புரவுவரித்திணைக்களம் சேக்கிழார் சொற்படி இவ்வூர் சபைக்கு... ஸ்ரீ மாஹேச்வரக் கண்காணி நமிநந்தியடிகளும் பூஜிக்கும் சிவருத்ரபண்டிதரும்" — என்று தொடர்வது காண்க. குலோத்துங்க சோழர் பலர் ஆட்சிபுரிந்த வரலாறு தெரியாதிருந்த காலத்தில், இப்படிப்பட்ட குறிப்புக்களால் சேக்கிழார் முதற்குலோத்துங்கன் காலம் என்றும் சொல்ல நேர்ந்திருந்தது. தெ. இ. சா. தொகுதி 5, பக்கம் 68.

ப. 120. சேக்கிழாருக்கு ஆன்மார்த்தத் தலமான திருநாகேசுவரத்தில் அவருடைய தாயாருக்குச் சிலை வைக்கப் பெற்றுள்ளது; அவர் தம்பி பாலறுவாயர் சிலையும் அங்கு இருக்கிறது. இதன் பொருளாவது, சேக்கிழார் பெரிய புராணம் செய்த காலத்தில் அவருடைய தாயார் உயிரோடிருந்தார், உடன் இருந்தார் என்பதாகும். ஒருகால் புராணத்துக்கு அவருடைய தூண்டுதலும் ஈடுபாடும் அதிகமாய் இருந்திருக்கலாம்; அதுபற்றியே நன்றியுள்ள மன்னனும் மக்களாலும் அத்தாயார் சிலை வைக்கப்பெற்றது.

ப. 162. பெரியபுராணச் செய்யுள் வரையறை: செந்தமிழ் தொகுதி 17 பக்கம் 345—353; தொகுதி 20, பக்கம் 321—332 இல் சோமசுந்தர தேசிகர் இடைச் செருகல்களை விரிவாக ஆராய்ந்திருக்கிறுர்.

ப. 166. பெரியபுராண மூலநூல்: இதற்குமுன் தோன்றிய காப்பியங்கள் யாவும் சிறிய அளவிலோ, பெரிய அளவிலோ, வடமொழி மூலநூல் பெற்றிருக்கின்றன. ஆனல் இந்நூலுக்கு வடமொழி மூலநூல் இல்லை; இதுவே மூலநூல், முதல்நூல்.

ப. 168. *கஞ்சனூர்: இவ்வூர் கம்சன் ஊர் ஆகவே கம்சபுரம் என்று வடமொழியில் இன்று வழங்குவதுண்டு. ஆனல் இச்சொல் வரலாறு அறியாத மொழிபெயர்ப்பாளர், அப்படியே கஞ்சனூர் என்று வடமொழியில் வைத்திருப்பது விசித்திரமாகவுள்ளது. தமிழில் கஞ்சம்—தாமரை; பிரமனூர்.*

ப. 173. *திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனர் வரலாற்றில் காஞ்சி நகரின் சிறப்புக்களைக் கூறுமிடத்து, இப்புராணத்தின் 72ஆம் பாடல் தொடங்கி 85ஆம் பாடல் வரையுள்ள 14 பாடல்கள் இடைச் செருகல் என்று தோன்றுகின்றன. இவை ஐதிகமான சில அற்புதச் செய்திகளை உரைக்கும்; இவற்றைச் சேக்கிழார் பாடினர் என்று கருத முடியவில்லை. தவிர 61ஆம் பாடல், நல்லறம் மன்னவே மன்னும் என்று முடிந்து, பின் 86ஆம் பாடலில் கருணைக் கடலுலகம் சூழ்ந்தால் மானும் என்று தொடர்வதே தொடர்பாயுள்ளது.*

ப. 174. *பாலாற்று வளம்: பிள்ளை தைவர என்ற பாடல்: பாலாற்றில் எப்போதுமே நீர் குறைவு — ஆனல் மக்கள் முயற்சி எடுத்து ஆழத் தோண்டினல் ஊற்றுநீர் கிடைத்துப் பயன் தருகிறது. இத்தன்மை இன்றும் உண்டு; இது பாலாற்றை அறிந்தவர்களுக்கு நன்கு தெரியும். இத்தன்மையையே ஆசிரியர் 'பிள்ளை தைவரப் பெருகுபால் சொரிமுலைத் தாய்போல், மள்ளர் வேனிலின் மணல்திடர் பிசைந்து கைவரு, வெள்ளநீர் இருமருங்கு கால்வழி பாயும்' என்று மிக்க நயமாகச் சொல்லுகிருர்.*

ப. 239. *பெரியபுராணத்துள் சம்பந்தர் புராண விரிவை நோக்கி, 'பிள்ளைபாதி புராணம்பாதி' என்ற ஒரு பழமொழியும் எழுந்துள்ளது.*

ப. 289–90. *பொருளியல்: பரவையார் வளர்ந்து வந்தார் என்று கூறுமிடத்து, 'ஆடும் மென்கழங்கும் பந்தும் அம்மனை ஊசல் இன்ன பாடும்' என்று சொல்கிருர் (201). இந்நான்கும் பிற்காலப் பெண்பாற் பிள்ளைத்தமிழின் பருவங்களாயிருப்பது அறியற்பாலது.*

ப. **298.** அப்பர் சுவாமிகள் திருப்பைஞ்ஞீலி அணுகவும், 'வழிபோம் பொழுது மிக இளைத்து வருத்தம் உற நீர்வேட்கையொடும் – அழிவாம் பசி வந்தணைந்திடவும், ...தொண்டர் வருத்தம் மீட்பாராய், சிவபெருமான் காவும் குளமும் முன் சமைத்து, பொதி சோறுங்கொண்டு எதிரே நண்ணியிருந்தார்' என்கிறார் சேக்கிழார். நிகழ்ந்த காலம் ஏழாம் நூற்றாண்டு. இவர் பாடும் காலம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு. இன்று இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் கூட, திரிசிராப்பள்ளி துறையூர்ச்சாலையில் பிரிந்து திருப்பைஞ்ஞீலிச் சாலையில் சென்றால் சுற்றிலும் வறட்சியைக் காண்கிறோம்; ஒரே பாலைவனம். இரண்டு மைல் தூரமும் கடும்பாலை. பிற இடங்கள் யாவும் வளமாயிருக்க, இது மட்டும் பாலை. தலதரிசனம் செய்யச் செல்வோருக்கு, யாரேனும் நீரும் பொதி சோறும் தரமாட்டார்களா என்ற எண்ணம் நிச்சயம் ஏற்படும்; அப்பர் – சேக்கிழார் நினைவு வரும்.

ப. **316-7.** சம்பந்தர் திருவாவடுதுறைப்பெருமானிடம் பொருள் பெற்றுத் தந்தையிடம் கொடுக்கிறார். கொடுக்குமிடத்து, 'நல்வேள்வி தீது நீங்க நீர் செய்க' என்று சொல்கிறார் :

ஆதி மாமறை விதியினால் ஆறுசூழ் வேணி
நாத னாரைமுன் னாகவே புரியுநல் வேள்வி
தீது நீங்கநீர் செய்யவுந் திருக்கழு மலத்து
வேத வேதியர் அனைவருஞ் செய்யவும் மிகுமால்.

நல்வேள்வி தீதுநீங்க என்ற கருத்துக்கு அடிப்படை மூவர் தேவாரத்திலும் உள்ளது. சம்பந்தர் 'கற்றாங்கு எரியோம்பிக் கலியை வாராமே–செற்றார்வாழ் தில்லைச் சிற்றம்பலம்' என்று பாடுகிறார் (*864*). அப்பர் 'அஞ்சிப் போய்க் கலிமெலிய அழல் ஓம்பும் அப்பூதி குஞ்சிப்பூவாய் நின்ற சேவடியாய்' என்று பாடுகிறார் (*4281*). சுந்தரர் 'அரிசிலின்

தென் கரைமேல் கலை அடைந்து கலிகடி அந்தணர் ஓமப் புகையால் கண முகில் போன்று அணிகிளரும் கலயநல்லூர்' (7383) என்று பாடுகிறார். இத்தகைய திருமுறைக் கருத்துக்களை தீதுநீங்க நல்வேள்வி செய்வீராக' என்று சேக்கிழாரைச் சொல்லுமாறு செய்வித்திருக்கின்றன.[1]

ப. 333. *தனிப்பாடல்கள்:* ஏட்டுச்சுவடிகளில் சேக்கிழாரையும் பெரியபுராணத்தையும் பற்றித் தனிப் பாடல்கள் பல காணப்படுகின்றன. பின்வருவன எம்மிட முள்ள ஓர் ஏட்டில் உள்ளவை (சேக்கிழார் புராணம்):

திருமடங் குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் செல்வ
அருண்மொழித் தேவன்புரா ணம்சீர் – வருதற்கு
மைம்மா மழைபோல் மதத்தான் திரண்டபுகழ்க்
கைம்மா வதனத்தான் காப்பு.

நன்றி புரிசெம் பியன்மனுநூல்
நயக்க விலக்கிக் கனகமணி
மன்றி லுறைவார் அடியெடுத்து
வழங்கும் தமிழ்நூல் முழுதுலகும்
சென்று நிலவ இனிதுரைத்த
சேக்கி ழார்தம் திருமடத்து
முன்றில் இருந்த கரிமுகவன்
முளரி மலர்த்தாள் சிரம்சேர்ப்பாம்.

சேக்கிழார் அருண்மொழித் தேவர் சேவடி
வாக்கினால் துதிப்பவர் மனத்தின் நாடுவோர்
நோக்கினால் காண்பவர் நுணங்கு கேள்வியர்
ஆக்கினோர் இவர்மலர் அடிகள் போற்றுவாம்.

நீலரு மிடறுடை நிமலர் சேவடி
மேலரு வினைவினால் மேன்மை பூண்டுளார்
சேலரு வளவயல் சேவை காவலர்
பாலரு வாயர்பொற் பாதம் போற்றுவாம்.

---

1 இக்குறிப்பைத் தருமபுரம் மகாசந்நிதானம் அருளிற்று.

அண்ட வாணர்பொன் னம்பலத் திறைவர்தாம்
அடிஎடுத்து உலகெ லாம்எனத்
தொண்ட ரானஅறு பத்து மூவருட
காதையும் சுருதி மொழியதாய்ப்
பண்டு பாடியுரை செய்த குன்றைமுனி
பாலி சூழ்திரு நாடன்மேற்
றண்ட மிழ்புரி முந்நூ லிலங்கியகொற் –
றங்குடிப் புனிதர் செய்ததே.

ப. 335. *புராண அட்டவணை:* இதனுள் 14ஆம் நூற்றுண்டுக்குரிய பட்டியலில், சேக்கிழார் புராணத்துக்கு அடுத்தபடி, 'கோயிற்புராணம், உமாபதிசிவம், விருத்தம் 415 தில்லைத்தலத்தின் வரலாறு' என்பதை ஒரு தனிப் பொருளாகச் சேர்க்க. கந்தபுராணம் என்ற வரியில் செய்யுள் தொகை 10345 என்பதையும் சேர்க்க.

ஒட்டக்கூத்தர்

ப. 339. கூத்தர் என்ற பெயருக்கு, 'துணி நெய்யும் பொழுது கால்மாறிக் கால்மாறி மிதித்து நெய்யும் தொழிலைச் செய்வதால் கூத்தர் என்று ஒரு காரணப் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கலாம்' என்று ஒருவர் எழுதினர்.

ப. 345. இங்குக் கூறிய 'வெட்டுதற்குக் கவி ஒட்டக் கூத்தன்' என்ற கருத்தை, தமிழ்விடுதூது என்ற பிற்கால நூலும் 'மேலோரில், பாத்தனதாக் கொண்ட பிள்ளைப் பாண்டியன் வில்லி ஒட்டக், கூத்தன் இவர் கல்லாது கோட்டி கொள்ளும் – சீத்தையரைக், குட்டிச் செவியறுத்துக் கூட்டித் தலைகளெல்லாம், வெட்டிக் களைபறிக்க' என்று கூறுவதால், இக்கதை பழங்கதையே என்பது தெளிவு.

ப. 348. ஒட்டக்கூத்தர் புகழேந்தி பூசற்கதைகள் வீராசாமிச் செட்டியாருடைய கற்பனையென்று இங்குக் குறிப்பிட்டோம். எனினும், அவருக்கும் முன்னமே இக்

கதைகள் கால் கொண்டுவிட்டன; கால் கொண்ட கதைகளை அவர் பெருக்கினர். இத்தகைய போலிக் கதைகளைச் சொல்பவை மண்டல சதகங்களே. 17ஆம் நூற்றாண்டுக் குரியதாகிய தொண்டை மண்டல சதகம் இப் பூசற் கதைகளில் ஒன்றைக் குறிப்பிடுகிறது: 'செம்பியன் கேட்க, ஒட்டக்கூத்தனை அன்று தற்கோலி என்று கவி சொல்லி வென்று கொண்ட களந்தைப் புகழேந்தி' என்பது அதன் பாடல்.[1] புகழேந்தி வென்றார் என்று மட்டும் இப்பாடல் சொல்கிறது. சென்ற நூற்றாண்டில் ஒட்டக்கூத்தர் பாடி யிருந்த பாடலிலும் ஏற்றமாகப் புகழேந்தி இப்போது பாடி வென்றார் என்றும் பொருள் கொள்ள இடமுண்டு. உடன் காலத்தில் நிகழ்ந்த போட்டி என்றே கொள்ளும் அவசிய மில்லை.

ப. 358. *விக்கிரம சோழன்:* காவிரிக்கும் மண்ணியாற்றுக்கும் இடையில் விக்கிரமனாறு என்ற புதிய பாசன ஆறு ஒன்று இவனால் வெட்டப்பெற்றது.

ப. 408. சம்பந்தர் முருகன் அவதாரம் என்ற கருத்தை ஒட்டக்கூத்தரே முதலில் தோற்றுவித்தவராவார் என்பதும், இதைச் சேக்கிழார் சொல்லவில்லை யென்பதும் இங்குச் சொல்லப்பட்டன. சம்பந்தர் பாடலில் உள்ள அகச் சான்றுகளும் இக்கருத்துக்கு ஆதரவு தரவில்லை என்பதை மட்டும் இங்குக் குறிப்பிட விரும்புகிறோம். 'துறக்குமா சொலப்படாய்' என்ற பாடலில் (5. 98. 2) 'திருந்தடி – மறக்குமாறிலாத என்னை மையல் செய்து இம் மண்ணின் மேல் – பிறக்குமாறு காட்டினாய்' என்று சம்பந்தர் கூறியுள்ளது அவர் சிவானந்தமே அனுபவித்துக் கொண் டிருந்த முத்தி பெற்ற ஆன்மாவாகிய தம்மை, புதிதாக மையல் செய்து சிவபெருமான் மண்ணின் மேல் பிறவி எடுக்கச் செய்தார் என்று குறித்துப் பாடுவதாகும்.

1 எமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, 13ஆம் நூற்றாண்டு பக்கம் 27 பார்க்க.

ப. 419. ஒட்டக்கூத்தரே உத்தர காண்டம் பாடினர் என்ற கருத்தில்தான் இவ்வரலாறு எழுதப்பட்டுள்ளது. இதை மறுப்பதற்கு நியாயமில்லை. அடியார்க்கு நல்லார் இந்நூலின் பாடலைக் காட்டுவதால், உத்தரகாண்டம் அவருக்கு முந்தியதாகும்; ஆகவே 12ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியாகலாம். இம் முற்பாதியில் வாழ்ந்த கூத்தர் இதைப் பாடினர் என்பது இதனல் நன்கு விளங்கும். அப்படி அவர் அல்ல என்று கருதினலும்கூட, வேறொருவர் பாடியிருக்க வேண்டுமல்லவா? அவரைப் பற்றிய ஆய்வுக்கு நாம் இங்குத் தந்துள்ள குறிப்புக்கள் நிச்சயம் பயன்படும்.

ப. 422. உத்தர காண்டம்: உத்தர காண்டம் நூல் முழுமையும் கம்பராமாயணக் கருத்தையும் தொடர்களையும் அப்படியே கொண்டியன்றது. இதை இங்கு விளக்கவில்லை. அப்படியே பல குறட்பாக்களின் விரிவாக இருப்பதும் காணத்தக்கது. ஒன்று மட்டும் காட்டுவோம்:

உலகத்தார் உண்டென்ப தில்லென்பான் வையத்து
அலகையா வைக்கப் படும்

என்பது குறள் 850. இதன் விளக்கம், உத்தர காண்டம்:

உலகத்தார் உள்ளதென்ற துள்ளதாம்; ஒலிநீர்வேலை
உலகத்தார் இல்லையென்ற தில்லையாம் உணருங்காலை:
உலகத்தார் உள்ளதென்ற தில்லைஎன் றுரைக்குமாகில்,
உலகத்துக் கவன்பேயாகும் உண்மையாற் பயனென்றில்லை.

ப. 428. உத்தர காண்டம்: நூல்களை ஆன்றோர் எத்தனையோ முறைகளில் அனுபவிக்கிறர்கள். அசுவமேத யாகப் படலத்தில், அசுவமேத யாகசாலைக்குச் செல்ல, இராமன், சனங்கள் செங்கரங் கூப்பத் தேவர்கள் உவப்பச் செழுமணித் திண்தேர் ஏறினன் என்று கூறியவிடத்து, ஆசிரியர் சின்னங்கள் மாறி மாறி ஊதத்தலைப்பட்டன என்று ஆறு பாடல் பாடுகிறர்.

தாயுரை தலைமேற் கொண்டு தையலை உடனே கொண்டு
தீய வெங் கானம் சேர்த்த செருவிலி வில்லி வந்தான்,
தூய மா முனிவன் முன்பு தோன்றிய தூயோன் வந்தான்,
மாய மாரீசன் மாள வலி சிலை வளைத்தோன் வந்தான்

என்று இங்ஙனம் இராமகாதை முழுமையும் சுருக்கி, வந்தான் வந்தான் என்று பாடுகிறார். (ஒருவரி, 'இன்று போய் நாளை வா என்றியம்பிய இறைவன் வந்தான்': இது கம்ப ராமாயணத் தொடரை எடுத்துப் பெய்தது என்பது வெளிப் படை.) வேதாந்த தேசிகர் பாடிய திருச்சின்ன மாலை என்ற பதினொரு பாடல் கொண்ட சிறு பிரபந்தத்துக்கு இது மூல மாயிருக்கலாம் என்பது ஆன்றோர் கருத்து.

அத்திகிரி அருளாளப் பெருமாள் வந்தார்
ஆனைபரி தேரின்மேல் அழகர் வந்தார்
கச்சிதனிற் கண்கொடுக்கும் பெருமாள் வந்தார்
கருதவரந் தருதெய்வப் பெருமாள் வந்தார்
முத்துமழை பொழியுமுகில் வண்ணர் வந்தார்
மூலமென ஓலமிட வல்லார் வந்தார்
உத்தர வேதிக்குள்ளே உதித்தார் வந்தார்
உம்பர்தொழும் கழலுடையார் வந்தார் தாமே

என்பது அந்நூலின் பத்தாம் பாட்டு.

ப. 429. *அரும்பைத் தொள்ளாயிரம்: இலக்கண விளக்கப் பாட்டியலுரை எண் செய்யுளுக்கு எடுத்துக் காட்டாக முத்தொள்ளாயிரம், அரும்பைத் தொள்ளாயிரம் என்று எடுத்துக் காட்டுகிறது; இவ்வுரையின் காலத்தில் இவ்விரு நூல்களுமே இல்லை, மரபு பற்றியே இங்குக் காட்டப்பட்டன.*

ப 435. *ஈட்டி எழுபது பாடியபோது, 'கலைவாணி நீ உலகில் இருப்பதுவும்' என்ற பாடலை இவர் பாடிய வுடனே இறந்த செங்குந்தர் உயிர் பெற்றெழுந்தனர், இவர் சிரச் சிங்காசனாதிபதி என்றும் பெயர் பெற்றதோடு,*

தலைகள் ஒட்டச் செய்த காரணத்தால், ஒட்டக்கூத்தர் என்றும் பெயர் பெற்ருர் என்பர். இதற்குச் சான்ருக 'நிலைதந்தார் உலகினுக்கும்' என்றீ பாடலில் 'எனக்கும் ஒட்டக்கூத்தர் எனப் பெயரினையும் தந்தாரே' என்பதையும் காட்டுவர். முன் குறிப்பிட்டபடி, 17–18ஆம் நூற்ருண்டில் வேருெரு புலவர் இருந்து அவரே ஈட்டி எழுபது பாடினர், இப்பாடல்களையும் பாடினர் என்று கருதுவது பொருந்தும்; அவருக்கும் ஒட்டக்கூத்தர் என்ற பெயர் இருந்தது என்று கருதுவதால் இழுக்கில்லை: இவர் அரசனிடம் அடைக்கலம் புகுந்த போது, அரசன், இவரைக் காக்கவேண்டித் தன் மகனைப் பல்லக்கில் வைத்து மூடி அனுப்பினன் என்ற கதையை ஒரு தனிப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

அந்நாளில் குமணன்தன் சிரசை ஈந்தான்
அகளங்கச் சோழனெரு பிள்ளை ஈந்தான்
ஒன்ருகும் தமிழ்க்கூத்தன் கவிதைக் காக
ஓராயிரம் செங் குந்தர்முதற் றலையை ஈந்தார்

என்ற பாடற் பகுதி காண்க. தக்கயாகப்பரணி பாடியது இரண்டாம் இராசராசன் காலத்தில். அவன் பிள்ளைகள் அவன் காலமானபோதும் பச்சிளங் குழவிகள். அகளங்கச் சோழன் – அவன் பாட்டனை விக்கிரமசோழன். இவன் பல்லக்கில் பிள்ளையை அனுப்பினன் என்பது, வரலாறு விளங்காமல் பிற்காலத்தில் புனைந்த போலிக்கதை என்பது இதனுல் தெளிவாகும்.

ப. 437. முளைச் சாளம்மை கோயிலில் கதவடைத் திருந்த கூத்தர், தேவியைத் துதித்தபோது 'தேவி அவருக்குப் பிரசன்னமாகி, நின்குல தெய்வமாகிய வீரபத்திரக் கடவுள் மீது ஒரு பிரபந்தம் பாடுக' என்றனள். 'அங்ஙனமே பாடுவேன், ஆனல் அதை நீதான் எழுதவேண்டும்' என்றனர் புலவர். தேவி அதற்குச் சம்மதித்தனள். உடனே புலவர், வீரபத்திரக் கடவுள்மீது தக்கயாகப்பரணி என்ற பிரபந்தத்தைப் பாடினர். காளிதேவி அதைத் தன் கைப்பட

எழுதினுள். அப்போது, வீரரசம் பாடுகிற தருணத்தில் தேவி தன் சதுர்க் கரங்களுள் ஒன்றில் ஏந்தியிருந்த தீபம் அசைவது கண்டு புலவர் 'கைத் தீபம் அசைவதென்?' என்று கூறித் தேவியின் கன்னத்தில் ஓங்கி ஓர் அறை அறைந்தனர். அப்பால் வீரரசம் முடித்ததும், ஆவேச மடங்கி தாம் செய்த தவற்றை யுணர்ந்து அதைப் பொறுக்கும் படி தேவியை வேண்டினர். தேவியும், 'நீ உன் உணர் வின்றிச் செய்த செய்கை அது, அதைப் பற்றிக் கவலாதே' என்று அருளினள் – என்று இவ்வாறு ஒரு கதையும் எழுதி யுள்ளனர்.

ப. 439. உலாப் பதிப்பு: வையாபுரிப் பிள்ளை அச் சிட்ட உலா இராஜ ராஜ தேவருலா என்ற பெயரில் செந் தமிழில் (தொகுதி 23, 1925) அச்சிடப்பட்டது – இராச ராசன் II; இவ்வுலா மூவருலா ஏடுகளும் கலந்து விட்ட குழப்பத்தால் தோன்றிய வடிவம் என்று அவரே குறிப்பிட் டுள்ளார்; அக்காலம் மூவருலாவும் கிடைக்கப் பெருமல், அச்சிடப்பெருமல் இருந்த காலம்.

ப. 440-2.

இன்றைக்கோ கம்பன் இறந்தநாள், என்கவிதை
இன்றைக்கோ ராசசபைக் கேற்குநாள், –இன்றைக்கோ
பூ மடந்தை வாழப் புவி மடந்தை வீற்றிருப்ப
நாமடந்தை நூல் வாங்கு நாள்

என்ற ஒரு பாடல், கம்பர் இறந்த போது ஒட்டக்கூத்தர் வருந்திப் பாடியதாகச் சொல்லப்படும். பாடல் அழகாய் இருப்பினும், இது ஒட்டக்கூத்தர் பாடியதன்று.

அவ்வையார்

ப. 444. அவ்வை என்ற சொல்: அன்னேன் அவ்வை- அத்தன்மையனுன பீமன் மாதாவாகிய குந்தி தேவி (ஞானு மிர்தம், 32:8).

ப. 481. நல்லம்பர்: கொங்கு மண்டல சதகப் பாடல் (63) நல்லம்பர் என்ற பாட்டைச் சொல்கிறது. அவ்வை வடிவம் பற்றிய கதையையும் உரையாசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

ப. 488 ஆத்திசூடி: இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நாட்டின் தேசியக் கவிஞர் பாரதியார் இப்பெயரை வைத்தே, தமது புரட்சிக் கருத்துக்கிசையப் புதிய ஆத்தி சூடி எனப் பாடியிருப்பதும் இங்குச் சிந்திக்கத் தக்கது.

ப. 489. அப்பர் சுவாமிகள் தாம் பாடிய திருக்குறுந் தொகை (ஐந்தாந் திருமுறை) இறுதியில் பொதுக் குறுந் தொகை – சித்தத் தொகை என்ற பதிகத்தை, இரண்டாம் பாடலிலிருந்து முப்பதாம் பாடல் வரை, முதலெழுத்துக்கள் தமிழ் நெடுங்கணக்கு உயிரெழுத்துக்களும் அகரமேறிய மெய்யுமாக அமைத்திருப்பது கருதத்தக்கது. அ, ஔ, ஃ – வரை 13 பாடல்கள், க – ன : 17 பாடல்கள்; இங்கு வ, ற வுக்குரிய பாடல்கள் இல்லை. தமக்கு வழக்கமாயுள்ள முறைப்படி ல என்ற எழுத்து வருகிற இலங்கை என்ற சொல்லை முதலாக உடைய பாடலை 30ஆம் பாடலாக, னவுக்குப் பின் இறுதியில் வைத்திருக்கிறார். மொழிக்கு முதலில் வராத ட, ண, ய, ழ, ள, ல என்றவற்றுக்கு முதலில் இகரத்தையும், ரவுக்கு அகரத்தையும், னகரத்துக்குப் பதி லாக ன் என்ற எழுத்தைத் தன் என்ற தொடக்கமாகவும் அமைத்திருக்கிறார்.

15ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தத்துவராயர் தமது பாடு துறையுள், 99. சொரூபானந்த சுவாமிகள் வீட்டு நெறி என்ற பிரபந்தத்தை 114 அடிகள் கொண்ட ஓர் அகவலாக அமைத் திருக்கிறார். எதுகை பெற்ற தனி வாக்கியம்; முதல் எழுத் துக்கள் அ வில் தொடங்கி வை யில் முடிகின்றன. பிற் காலத்தில், ஆசிரியர் பெயர் அறியப்படாத நூலாகிய வேழ முகம் என்பதன் வரிகள் எல்லாம் அகரவரிசையில் அமைந் துள்ளன.

ப. 493. ஆத்திசூடி அகர வரிசை பாடல்களின் முதல் எழுத்தை அகர வரிசையில் அமைப்பதை, பதினோராந் திரு முறையிலுள்ள திரு ஈங்கோய் மலை எழுபதிலும் காணலாம்.

ப. 506. நல்வழி : நூலின் பெயரே சிறப்புடையது. நல்வழி மக்களை நன்னெறிப்படுத்த வல்லது என்ற பொருளுக்கேற்ப, நூல் முழுமையும் ஆன்மார்த்த நெறிக்குரியதாய் அமைந்துள்ளது.

ப. 603. புறநானூற்றுரை: 10 – 10 – 52 இல், வே ரா. தெய்வசிகாமணிக் கவுண்டர் வெளியிட்டுள்ள ஒரு கட்டுரையில், புறநானூற்றின் பாடல்கள் 55ஐயும் அவற்றின் பழைய உரையையும் தொகுத்துத் தனியே எழுதிவைத்த 'புறத்துரை' என்ற பெயருள்ள ஓர் ஏட்டுப் பிரதி உள்ளதென்றும், அப்பழைய வுரை ஐயரவர்கள் பதிப்பித்த உரையேதான் என்றும், அப்பதிப்புக்கு மேலாக, புறம் 286, 300, 301, 305, 315 ஆகிய ஐந்து பாடல்களின் உரை அங்குக் காணப்படுகிறதென்றும் குறிப்பிட்டு அவ்வுரையையும் வெளியிட்டிருக்கிறார். இதனால் அப்பழையவுரை நூல் முழுமைக்கும் இருந்திருக்கக் கூடுமென்றும், பிற்காலத்தில் 266க்கும் மேலுள்ள உரைப் பகுதி எக்காரணத்தாலோ இறந்துபோய்விட்டதென்றும் தெளிவாய்த் தெரிகிறது.

ப. 612: புறநானூற்றுரையின் காலம்: இதுபோன்ற மற்றொரு குறிப்பும் உண்டு. 'நடுநாள் யாமத்தும் பகலும் துஞ்சான்' — இடையாமத்தும் நண்பகலும் துயிலானாய்; ...... பகலை ஒரு மாத்திரை என்றும் ...... உரைப்பாரும் உளர் என்கிறார் இவ்வுரையாசிரியர் (புறம்189). இவ்வாறு உரைப்பவர் சிலப்பதிகார அரும்பத உரையாசிரியர்.

அரையிருள் யாமத்துப் பகலுந்துஞ்சார்[1] (சிலம்பு *4-81*)– 'பகுக்கப் படுதலின் பகல். மதுரைக் காஞ்சியில் மற்றை யாமம் பகலுறக்கழிப்பி என்பதுமது. பகலுந் துஞ்சான் – எல்லாருந் துஞ்சும் அரையிருள் யாமத்தும் ஒரு மாத்திரைப் பொழுதுந் துஞ்சாமல்' என்றார் அரும்பத வுரையாசிரியர். 'அரையிருளினும் ஓர் யாமத்தினும் ஒரு கணப் பொழுதும் துஞ்சாராம்படி நடுநாள் யாமத்தும் பகலுந் துஞ்சான்' என்றார் புறத்தினும். 'அரையிருள் – இரண்டாம் யாமம். யாமம் ஓர் யாமம்; அரையிருள்யாமம்–உம்மைத் தொகை; இருபெயர்க்கண் வந்தது. பகல் அரையாமம். மற்றையாமம் பகலுறக் கழிப்பி என்றார் மதுரைக் காஞ்சியுள்ளும். பகுத் தலிற் பகலாயிற்று' – அடியார்க்கு நல்லார்.

பகலென்பதற்கு ஒரு மாத்திரை எனப் பொருள் கண்டவர் சிலப்பதிகாரத்து அரும்பதவுரையாசிரியராதலின், புறநானூற்றுரையாசிரியர் அவருக்குக் காலத்திற் பிந்திய வரென்பது தெளிவு.

ப. 654. வச்சணந்திமா முனிவன்: வஜ்ரநந்தி என்ற வடமொழிப் பெயர் வச்சணந்தியாயிற்று; இது பிராகிருத வடிவம்; தமிழில் அப்படியே சொல்லப் பெற்றிருக்கிறது. நந்தி என்பது அக்காலத்தில் சைனத் துறவிகள் தரித்த ஒரு பொதுப் பெயரென்று தெரிகிறது; பவணந்தி என்ற பெயரை ஒப்பு நோக்குக; 'கனக நந்தியும் புட்ப நந்தியும் பவண நந்தியும் குமணமா – சுனக நந்தியும் குனக நந்தியும் திவண நந்தியும் மொழி கொளா – அனக நந்தியர்' என்று சம்பந்தர் திருவால வாயில் மங்கையர்க்கரசியாருக்குக் கூறும் தேவாரத்தையும் காண்க (*3.39.6*). நந்தி என்ற பெயர் நந்தி கணத்தைச் சார்ந்த துறவியருக்கு உரிய தென்றும் சொல்வர். வச்சிரநந்தி என்ற பெயர் சாசனத் துள்ளும் காணப்படுகிறது.

---

1 செந்தமிழ் தொகுதி 32, பகுதி 11.

ப. 751. திருப்பதிக் கோவை: *இங்குக் குறிப்பிடப் பெற்ற திருப்பதிக் கோவைகளல்லாமல், மேலுமொரு திருப்பதிக் கோவை தஞ்சைச் சரசுவதி மகால் நூல் நிலையத்தில் உள்ளது. இது எண்சீர் ஆசிரிய விருத்தம் 133 கொண்டது. பாடல் தோறும் திருப்பதி, திருமால் பெயர், தாயார் பெயர், கோலம், விமானம், புட்கரணி என்பவற்றையும் கூறுவது. மிகவும் பிற்காலம்.*

ப.817-8. *திருப்புகலூரந்தாதி: இந்நூலின் சிறப்புப் பாயிரமாகப் பின்வரும் பாடல் ஏடுகளில் காணப்படும்:*

பொற்குன் றனைய முலையுமை பங்கற்குப் புண்ணியற்குச்
சிற்குன் றனைய திருப்புக லூரற்குச் செந்தமிழால்
நெற்குன்ற வாணன் உரைத்தஅந் தாதியை நீணிலத்தில்
கற்கின்ற தன்றிக் கவிபாட யாவர்க்கும் கற்பல்லவே.

ப. 851. *திருமாலின் பதினோராம் அவதாரம்: 13ஆம் நூற்றாண்டில், ஸ்ரீ பட்டனார் செய்த தமிழ்ப் பகவத்கீதையின் சிறப்புப் பாயிரமானது, மாயனே வடமொழியில் கீதை செய்தது மட்டுமன்றி, இப்போது சேமமாநகரந் தேடிவந்து பட்டனாராய்ப் பிறந்து இதைத் தமிழிலும் செய்தார் என்று கூறுவதை ஒப்பு நோக்குக (எமது 13ஆம் நூற்றாண்டு வரலாறு பக்கம் 286).*

பிற்சேர்க்கை 1

திருஉந்தியாரும் மெய்கண்ட சந்தானமும்

சித்தாந்த சாத்திரம் பதினுன்கு என்பது சம்பிரதாயம். அவை திருஉந்தியார் திருக்களிற்றுப்படியார் என்ற இரண்டு, மெய்கண்டார் செய்த சிவஞானபோதம் முதலாகப் பன்னிரண்டு ஆகப் பதினுன்கு. இவற்றை மெய்கண்ட சாத்திரம் என்றும் பெரியோர் சொல்வர். இப்பதினுன்குமே மெய்கண்ட சாத்திரம் என்பதற்குப் பண்டைய ஆதாரம் இல்லை. 'உந்தி களிறே' என்ற பாடலை ஆதாரமாகச் சொல்வார்கள். இது மிகவும் பிற்காலத்துப் பாட்டு.[1] எனினும் சாத்திர ஏடுகள் அனைத்திலும் உந்தி, களிறு இரண்டும் தவருமல் முகப்பில் காணப்படுகின்றன. இவை முகப்பில் காணப்படுவதால் மெய்கண்டாருக்கு முற்பட்ட காலத்தில் எழுந்தவை என்று ஆன்ருேர் கருதினர் என நாம் கொள்ளலாம். இன்றும்கூட இந்நூல்கள் இரண்டும் கி. பி. 1148, 1178 இல் செய்யப்பட்டன என்பது பொதுவாக நிலவும் கருத்தாகும். சிவஞானபோதம் செய்த மெய்கண்டார் கி. பி. 1232ஐ ஒட்டி வாழ்ந்தார் என்ற ஒரு கருத்து ஆராய்ச்சியாளர் பெரும்பான்மையோர் கொண்டுள்ள ஒரு கருத்தாகும். 1232 என்ற ஆண்டு ஒரு கல்வெட்டின் துணை கொண்டு எழுந்தது. ஆனல் மற்ருெரு கல்வெட்டின் துணை கொண்டு மெய்கண்டார் காலம் ஒருகால் 1125–1175 ஆகக் கொள்ளக்கூடுமென்று வேறிடத்தில் நாம் குறிப்பிட்டிருக் கிருேம்.[2] இக்கருத்தை ஒப்புக்கொண்டால், திருவுந்தியாருக்கும் மெய்கண்டாருக்கும் நேர்முகத் தொடர்பு இருக்கலாம் என்ற ஓர் எண்ணம் உதிக்கிறது. மெய்கண்டநூல் தொகுப்பின் ஒருமை நோக்கி யாவும் மெய்கண்ட மரபு

---

1 பக்கம் 707–709 பார்க்க.

2 எமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 13ஆம் நூற்ருண்டு, பக்கம் 278–282.

என்று சொல்கிறோம்; ஆனால் இப்படி ஓர் ஒருமை உண்மையில் இருந்திருக்கவும் கூடும் என்ற ஓர் ஐயமும் எழுகின்றது. இதற்கு ஆதாரமான சில கருத்துக்களையும் கீழே தருகிறோம்.

இக்கருத்துக்களைப் பார்க்குமுன் இரண்டு குறிப்புக்கள் சொல்லத்தக்கன. ஒன்று திருவுந்தியாருக்கு உரிய சிறப்பு. இதைச் சாத்திர நூல்களின் வரிசையில் முதலாம் நூலாக வைத்திருப்பது இதன் பெருமையை நன்கு புலப்படுத்து கின்றது. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் சிறப்பான மூன்று சைவ சாத்திரங்கள் தோன்றின என்று 9ஆம் அத்தியா யத்தில் விளக்கினோம். அம்மூன்றில் உந்தி, களிறு என்ற இரண்டும் சித்தாந்த சாத்திரங்களில் முதல் இரு நூல் களாய்க் கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளன. மற்றொரு நூலாகிய ஞானாமிர்தம் அவ்வாறு கொள்ளப்படவில்லை. இதற்கு ஒரு காரணம், அந்த இரண்டும் மட்டும் மெய்கண்டார் சந்தானத் தொடர்புடையன என்ற கருத்தாகலாமல்லவா? ஞானாமிர்தத்துக்கு அவ்விதத் தொடர்பு காட்ட இடமில்லை.

மற்றது திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் என்ற பெயர்களில் உள்ள மரியாதையைக் குறிக்கின்ற விகுதிகள். இரண்டுக்கும் திரு என்ற அடை முதலிலும் ஆர் என்ற விகுதி பின்னாலும் சேர்க்கப்பெற்று வழங்குகின்றன. இவ்வாறு வழங்கும் பிற நூல்கள் மாணிக்கவாசகரது திருவாசகத்துள் அமைந்த திருஉந்தியாரும் அவரே பாடிய தாகக் கருதப்பட்டுவரும் திருக்கோவையாரும் ஆகும். நாலடியார் என்ற ஒரு பண்டைய நூலுக்கு மட்டும் ஆர் என்ற விகுதி சேர்த்து வழங்குகிறோம். சித்தாந்த சாத்தி ரங்களுள் சிவஞான சித்தி மட்டும் ஆர் விகுதி பெற்றுச் சித்தியார் என்று வழங்குகின்றது. இவை எல்லாம், குறிப் பிட்ட நூல்கள் சைவ சமூகத்தில் எவ்வுளவு பெருமதிப்பைப் பெற்றிருந்தன என்பதைக் காட்டுகின்றன.

இனி, திருவுந்தியாரையும் மெய்கண்டாரையும் தொடர்புபடுத்திச் சில கருத்துக்களைக் கீழே தருகிறோம்.

1. திருவியலூர் உய்ய வந்த தேவர் பரம்பொருளே ஆவர். இவர் ஆன்மாக்கள் உய்ய வேண்டி மானிடச் சட்டை சாத்தி வந்தார் என்று உரைகள் கூறுகின்றன. மற்றொரு வரலாறு இவர் உத்தர பூமியினின்றும் தக்ஷிண பூமியில் உள்ள ஆன்மாக்களை ரட்சிக்கும் பொருட்டு வந்தார் என்பது.	திருக்கயிலாயத்திலிருந்து பரஞ்சோதி முனிவர் பூலோகத்தில் சஞ்சாரம் பண்ணினார். அப்போது திருவெண்ணெய் நல்லூரில் மெய்கண்டாராகிய குழந்தையைக் கண்டு, திருவருள் தூண்ட, அக்குழந்தைக்குச் சிவஞான உபதேசம் செய்தார்.
2. உய்ய வந்த தேவர் ஆளுடைய தேவ நாயனாருக்கு உத்தேசித்த பின் சிறிது நாள் சென்று தன்னியல்பை அடைந்தார். (உத்தர பூமிக்கு எழுந்தருளினார்.)	பரஞ்சோதி முனிவர் மெய்கண்டாருக்கு உபதேசித்த பின் மீண்டும் திருக்கயிலாயத்துக்கே எழுந்தருளினார்.
3. உய்யவந்தார் சிறந்த சிவானுபூதிச் செல்வர். அவர் செய்த உந்தியார் என்ற நூலின் பொருள் மறை முடிவு எனலாகும். இறைவனது ஆணையைத் தாங்கி நூல் செய்தார்.	பரஞ்சோதி முனிவர் திருவருள் உணர்த்திய வண்ணம் மெய்கண்டாருக்கு உபதேசம் செய்தார். மெய்கண்டார் செய்த நூற்பொருள் மறை முடிவு எனலாகும்.

4. திருவியலூர் உய்ய வந்த தேவர் செய்த திருவுந்தியார் மூன்றடித் தாழிசைகள் 45 கொண்டது.	மெய்கண்டார் செய்த சிவஞான போதம் சிறு நூற்பாக்கள் 12 கொண்டது.
5. உந்தியாருக்கு, அவருடைய மாணாக்கர் ஆளுடையதேவ நாயனாரின் கட்டளைப்படி இவருடைய மாணாக்கரான திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவர் 143 வெண்பாக்களைக் கொண்ட திருக்களிற்றுப் படியாரை வார்த்திகம் போலச் செய்தார்.	சிவஞான போதத்துக்கு மெய்கண்டாரே 81 வெண்பாக்கள் கொண்ட வார்த்திகப் பொழிப்பும் செய்தார்.
6. உந்தியார் சாத்திரப் பயிற்சி மிக்க அனுபூதிமான்களுக்குரிய நூல்.	சிவஞான போதம் சாத்திரப் பயிற்சி மிக்க அனுபூதிமான்களுக்குரிய நூல்.
7. உந்தியார் சில சொற்களாலானது சூத்திரம் போல. சில்வகை எழுத்திற் பல்வகைப் பொருளைத் தெரிப்பது.	சிவஞான போதம், சூத்திரமாகவே அமைந்து, சில்வகை எழுத்திற் பல்வகைப் பொருளைத் தெரிப்பது.
8. திருஉந்தியார் செய்த காலம் கி.பி. 1148 என்பர்.	மெய்கண்டார் காலம் இதுவரை சொல்லப்பட்ட 1232 என்பதற்கு மாறாக கி. பி. 1125 – 1175 ஆக இருக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டது.

இங்குக் காட்டிய ஒற்றுமைகளால் சில முடிவுகள் செய்யக் கூடும். கயிலாயத்திலிருந்து வந்தார் என்று வரலாறு கூறுவதை இன்றைய ஆராய்ச்சியுலகம் ஒப்புக்கொள்வது அரிது. உய்யவந்தார் வடநாட்டிலிருந்து வந்தார் என்ற உரைக்கூற்றை இதனோடு தொடர்புபடுத்தி, மெய்யாகவே நிகழ்ந்திருக்கக்கூடிய நிகழ்ச்சியாகக் கருதிப் பார்த்தால், கீழ்ச்சொல்லிய கருத்துக்கள் புலப்படலாம்:

அ. திருவியலூர் உய்யவந்தாரே பரஞ்சோதி முனிவர் என்று சொல்லப்படுகிறார்.

ஆ. அவருக்குப் பல மாணாக்கர் இருந்தனர்; ஒருவர் இதுகாறும் அறியப்பட்ட ஆளுடைய தேவநாயனார், மற்றவர் மெய்கண்டார் என்று சொல்லலாம். மெய்கண்டார் வழியாகவே சந்தானம் வளர்ந்தது. ஆளுடைய தேவருக்குப்பின் திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவர் உபதேசம் பெற்றார். அவருக்குப் பின் அவர் வழியாகச் சந்தானம் வளர்ந்ததாக வரலாறு இல்லை.

ஓர் ஒப்புமையும் கருதத்தகும். உய்யவந்ததேவருக்கு மேலே கூறியதுபோல, மாணாக்கர் இருவர். மெய்கண்ட தேவருக்கும் மாணாக்கர் இருவர்; முதல்வரான அருணந்திசிவத்தின் வழியேமெய்கண்ட சந்தானம் வளர்கின்றது. ஆனால் மற்றொரு மாணாக்கரான மனவாசகங் கடந்தார் (ஆளுடைய தேவர் மாணாக்கர்போல) நூல் செய்திருந்தபோதிலும், அவர் வழியே சந்தானம் வளரவில்லை.

இ. திருவியலூர் உய்யவந்தார் இரு மாணாக்கருக்கும் உபதேசித்து மெய்கண்டாரை நூல் செய்யச் சொன்னார். இவரும் சிவஞான போதமும் அதன் வார்த்திகமும் தாமே செய்தார். மற்றொரு மாணாக்கரான ஆளுடைய தேவர் நூல் செய்யாவிட்டாலும், தம் மாணாக்கரான திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவருக்கு நூல் செய்யுமாறு சொல்ல, அவர், முதல் உய்யவந்தார் நூலுக்கு வார்த்திகம் செய்தார்.

ஈ. இவர்களுடைய காலங்கள் வருமாறு :

உய்யவந்தார் (திருவியலூர்)	1100–1150
ஆளுடைய தேவர்	1125–1175
உய்யவந்தார் (திருக்கடவூர்)	1150–1200
மெய்கண்டார்	1125–1175

எனவே, இங்குக் காட்டிய பாரம்பரியமானது பின்வந்த பன்னிரு மெய்கண்ட சாத்திரங்களோடு முன்வந்த உந்தி களிறு இரண்டையும் தொடர்புபடுத்திக் காட்டுகின்றது. இதன்படி பார்க்கும்போது பதினான்கு நூல்களும் தொடர்ந்த ஒரு சந்தான நூல்களாக அமைகின்றன. பெருமை பற்றியும் தொடர்பான சாத்திரப் பொருள் அமைப்புப் பற்றியும் சிவ ஞானபோதம் சிறப்புப் பெறுகின்றது. அது காரணம்பற்றியே இது மெய்கண்ட சந்தானம் என்று பெயர் பெறுகின்றது.

அன்பர்கள் ஒன்று நினைவில் கொள்ளவேண்டும். இந்தச் சாத்திர ஆசிரியர் நூல் செய்தார்கள் என்பது உண்மை. ஆனால் மெய்கண்டாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றுக்கு ஆதாரம் எதுவுமில்லை. மிகவும் பிற்காலத்தில், அதாவது சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், வாழ்ந்த சாமிநாத தேசிகர் என்பவர் சந்தானாசாரிய புராண சங்கிரகம் என்ற ஒரு சிறுநூல் செய்தார். அதனுள் சந்தான ஆசாரியர் நால்வர் வரலாறுகளை அவருக்குத் தெரிந்த அளவு தொகுத்துச் சொன்னார். அவர் கூற்றுத்தான் இந்நால்வர் வரலாற்றுக்கும் ஆதாரம். மற்றப்படி உண்மை விளக்கத்தில் காணப்படும் வெண்ணெய்ச் சுவேதவன மெய்கண்ட நாதனே என்பது முதலான தொடர்களால் மெய்கண்டார் சுவேதவனப் பெருமாள் என்று பெயர் பெற்றிருந்தார் என்றும், திருவெண் காட்டில் பிறந்தார் என்றும், திருவெண்ணெய் நல்லூரில் வாழ்ந்து அங்கு ஞான உபதேசமும் பொல்லாப் பிள்ளையார் அருளும் பெற்றார் என்றும், நாம் யூகிக்கலாம். இவற்றுக்கு

நூல்களில் ஆதாரம் காணப்படவில்லை. எனவே, இவை போன்ற யூகமான செய்திகளாகிய உய்யவந்தார் மெய்கண்டார் தொடர்பு பற்றிய செய்திகளும் ஆய்ந்து சிந்திக்கத்தக்கவை; சம்பிரதாயத்துக்கு முரண் என்று ஒதுக்கிவிடத்தக்கன அல்ல. ஏனெனில் சம்பிரதாயத்துக்கு வேர் இல்லை. இவற்றை முடிந்த முடிபாக இப்போது வற்புறுத்திச் சொல்லவில்லை. அன்பர்களுடைய நடுநிலையான சிந்தனைக்கே விட்டுவிடுகிறோம்.[1]

பிற்சேர்க்கை 2

திருப்புகலூரில் அப்பர் சுவாமிகள்

ஒரு நிலையை இங்குச் சொல்லாமல் இருக்கமுடியவில்லை. திருப்புகலூரில் அப்பர் உழவாரப்பணி செய்துவந்த நிலையில், இறைவன் அவருடைய உழவாரம் நுழைந்த இடமெங்கும் பொன்னினொடு நவமணிகள் பொலிந்திலங்க அருள் செய்தபோது, அவற்றையெல்லாம் உழவாரத்தில் ஏந்திப் பருக்கையுடன் ஒக்கக் கருதிக் குளத்தில் போட்டார் என்று பாடுகின்றார் :

அந்நிலைமை யினிலாண்ட அரசுபணி செய்யஅவர்
நன்னிலைமை காட்டுவார் நம்பர்திரு மணிமுன்றில்
தன்னில்வரும் உழவாரம் நுழைந்தவிடந் தானெங்கும்
பொன்னினொடு நவமணிகள் பொலிந்திலங்க அருள்செய்தார்.

செம்பொன்னும் நவமணியும் சேண்விளங்க ஆங்கெனவும்
உம்பர்பிரான் திருமுன்றில் உருள்பருக்கை யுடன்ஒக்க
எம்பெருமான் வாகீசர் உழவாரத் தினிலேந்தி
வம்பலர்மென் பூங்கமல வாவியினிற் புகஎறிந்தார்.

1 இதுவன்றியும், சேக்கிழார், திருவியலூர் உய்யவந்த தேவர், மெய்கண்டார், திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவர் என்று ஒரு தொடர்பு இருக்கலாமோ என்ற ஓர் ஐயம் எழுகிறது. பக்கம் 273 பார்க்க.

எல்லாவற்றையும் துறந்து இறைவன் திருவடியே சேரும் எண்ணத்தோடு திருப்புகலூரில் வந்து, 'புண்ணியா உன்னடிக்கே போதுகின்றேன்' என்ற திருத்தாண்டகம் பாடப்போகின்ற அப்பர் சுவாமிகளுக்கு இத்தகைய ஒரு சோதனை அமைத்தல் பொருத்தமுடையதாகத் தோன்ற வில்லை. அப்படியே இங்கு விசும்பிலிருந்து தேவ மாதர் வந்து அப்பர் சுவாமிகள் முன் இசை பாடி நடமாடுகின்றார்கள். அவற்றைக் கண்டும் சுவாமிகள், தம்முடைய உழவாரப் பணியைத் தொடர்ந்து செய்கிறார்; 'பொய்ம்மாயப் பெருங் கடலுள்' என்ற தாண்டகம் பாடுகிறார். அம்மாதர் இவருடைய மனத்தைப் பேதிக்கச் செய்ய இயலாது சென்று விடுகிறார்கள். இந்த நிலையைச் சேக்கிழார் ஏழு பாடல் களால் பாடுகின்றார் :

புல்லோடும் கல்லோடும் பொன்னோடும் மணியோடும்
சொல்லோடும் வேறுபா டிலாநிலைமை துணிந்திருந்த
நல்லோர்முன் திருப்புகலூர் நாயகனார் திருவருளால்
வில்லோடு நுதல்மடவார் விசும்பூடு வந்திழிந்தார்.

வானகமின் னுக்கொடிகள் வந்திழிந்தால் எனவந்து
தானநிறை சுருதிகளில் தகுமலங்கா ரத்தன்மை
கானஅமு தம்பரக்குங் கனிவாயில் ஒளிபரப்பப்
பானல்நெடுங் கண்கள்வெளி பரப்பிஇசை பாடுவார்.

கற்பகப்பூந் தளிரடிபோங் காமருசா ரிகைசெய்ய
உற்பலமென் முகிழ்விரல்வட் டணையோடுங் கைபெயரப்
பொற்புறுமக் கையின்வழிப் பொருகயற்கண் புடைபெயர
அற்புதப்பொற் கொடிநுடங்கி ஆடுவபோல் ஆடுவார்.

ஆடுவார் பாடுவார் அலர்மாரி மேற்பொழிவார்
கூடுவார் போன்றணைவார் குழலவிழ இடைநுடங்க
ஓடுவார் மாரவே ளுடன்மீள்வர் ஒளிபெருக
நீடுவார் துகிலசைய நிற்பாரும் ஆயினார்.

இத்தன்மை அரம்பையர்கள் எவ்விதமுஞ் செயல்புரிய
அத்தனார் திருவடிக்கீழ் நினைவகலா அன்புருகும்

மெய்த்தன்மை உணர்வுடைய விழுத்தவத்து மேலோர்தம்
சித்தநிலை திரியாது செய்பணியின் தலைநின்றார்.

இம்மாயப் பவத்தொடக்காம் இருவினைகள் தமைநோக்கி
'உம்மாலிங் கென்னகுறை உடையேன் யான்,திருவாரூர்
அம்மானுக் காளானேன், அலையேன்மின் நீர்'என்று
பொய்ம்மாயப் பெருங்கடலுள் எனுந்திருத்தாண்டகம்புகன்றார்.

மாதரவர் மருங்கணைய வந்தெய்தி மதனவசக்
காதலவர் புரிந்தொழுகுங் கைதவங்கள் செய்திடவும்
பேதமிலா ஒருணர்விற் பெரியவரைப் பெயர்விக்க
யாதுமொரு செயலில்லா மையிலிறைஞ்சி எதிர்நின்றார்.

இவற்றைப் பார்க்கும்போது நம்மனத்தில் பெரும் சிந்தனை எழுகின்றது. மிக முதிர்ந்த வயதில் அப்பர் சுவாமிகள் திருப்புகலூருக்கு வருகின்றார். உடனே முத்தியும் அடைகின்றார். அப்போது அவருக்கு வயது 81 என்று தனிப் பாடல் கூறுகின்றது. முதிர்ந்த பிராயம் என்பதைப் பெரிய புராணமே நன்கு உணர்த்துகின்றது. இந்த நிலையில் விசும்போடு வந்த மடவார், இசையாலும் நடனத்தாலும், கைதவச் செய்கையாலும், அவருடைய தன்மையைத் திரிக்க எண்ணுகிறார்கள் என்பது அவருடைய வயது நிலைக்குப் பொருத்தமில்லாமல் இருக்கிறது. இந்த நிலை அவருக்கு 30 அல்லது 40 வயதில் ஏற்பட்டிருந்தால் நாம் புரிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் 80 வயதில் ஒரு சமயாசாரியருக்கு இந்தச் சோதனை ஏற்பட்டு அவர் சித்தம் கலங்காமல் இருந்தார் என்பது, பொதுவாக உலகியலுக்குப் பொருந்தாத சிறப்பற்ற சோதனை என்று எண்ணுகிறோம்.

இந்த நிகழ்ச்சி ஒருகால் 'பொய்ம்மாயப் பெருங் கடலுள்' என்ற பதிகத்திற்கு அமைதி காட்டுவதற்காகப் படைக்கப்பட்டதோ என்ற ஐயம் எழுகின்றது. இப்பதிகம் புண்ணியபாவம், ஐம்பூதம், தன்மாத்திரைகள், இன்பதுன்பம் அறுவகைக் குற்றங்கள், விருப்பு வெறுப்பு, நல்குரவு

செல்வம், வெகுட்சி மகிழ்ச்சி, பஞ்சேந்திரியம் முதலாகிய வற்றைச் சுட்டி அப்பர் சுவாமிகள் பாடிய பதிகம். இது 'ஆரூர்ப்பெருமானை அடைய நான் விரைகின்றேன்; உங்கள் செயல் என்னிடத்தில் பயன் தராது' என்று அவர் கூறும் கூற்ருக உள்ளது; திருப்புகலூரில் இந்த நிலை பொருந்துமா என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும்: இதனுள் ஒரு பாடலை எடுத்துக்காட்டாகக் கீழே தருகிறோம்:

விரைந்தாளும் நல்குரவே, செல்வே, பொல்லா
வெகுட்சியே, மகிழ்ச்சியே, வெறுப்பே, நீங்கள்
நிரைந்தோடி மாநிலத்தை யரித்துத் தின்பீர்க்கு
இல்லையே நுகர்போகம்; யானேல், வானோர்
கரைந்தோட வருநஞ்சை அமுது செய்த
கற்பகத்தைத் தற்பரத்தைத் திருவா ரூரில்
பரஞ்சோதி தனைக்காண்பேன், படேன்நும் பண்பில்:
பரிந்தோடி யோட்டந்து பகட்டன் மின்னே.

இங்கு, தம்முடைய மனத்தைத் திரிக்க வந்த அரம்பையரைக் குறித்து அப்பர் ஒரு சொல் சொல்லவில்லை, ஆதலால் இந்தப் பதிகம் இந்த நிலையில் திருப்புகலூரில் பாடப் பெற்றிருக்குமா என்ற ஐயம் நிச்சயமாக யாருக்கும் எழும். பதிகம் திருவாரூர் செல்ல எண்ணிப் பாடப் பெற்றது. திருப்புகலூரில் பாடப் பெறவில்லை. இங்கு, திருவாரூர் செல்லும் எண்ணம் அவருக்கு இல்லை. இந்தச் சோதனையும் அப்பருக்கு நடை பெறுவதில் பொருள் இல்லை என்று தான் நாம் முடிவு செய்ய நேரும். ஆனால் எப்படியோ நம்பியாண்டார் நம்பி இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சியைப் பாடி வைக்க, சேக்கிழார் சுவாமிகள் இந்த நிகழ்ச்சியை உளப்படுத்தி அப்பர் புராணத்தை மேற்கூறியவாறு நடத்திச் செல்கிருர் என்றுதான் கருதவேண்டும்:

திருநாவுக் கரசடி யவர்நாடற் கதிநிதி
தெளிதேனைத் தினியசெய் மடவாரூர்ப் பசிமுதல்

வருவானத் தரிவையர் நடமாடிச் சிலசில
வசியாகச் சொலுமவை துகளாகக் கருதிமெய்
உருஞானத் திரள்மன முருகாநெக் கழுதுகண்
உழவாரப் படைகையில் உடையான்வைத் தனதமிழ்
குருவாகக் கொடுசிவன் அடிசூடித் திரிபவர்
குறுகார்புக் கிடர்படு குடர்யோனிக் குழியிலே.

நாம் இங்குக் கூறியவற்றுள் சமய அபசாரம் இருக்கு மாயின் சைவ அன்பர்கள் பொறுக்க வேண்டுகின்றோம். சிறந்த ஆராய்ச்சி அறிஞரொருவர்[1], இந்த முரணுக்குக் கூறிய சமாதானமும் இங்கு அறியத் தக்கது. முதலாவது சேக்கிழார், புராணம் பாடுகிறார். வரலாற்றுச் செய்திகள் இதன் கண் இருக்கலாம். கவிதை இருக்கலாம். காப்பியச் சுவை இருக்கலாம். சீர்திருத்தம் இருக்கலாம். ஆனால் சிறப்புத் தன்மை புராணம் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. புராணமானது பகுத்தறிவுக்காக மட்டும் ஏற்பட்டதன்று; நயம்படச் செய்திகளையும் கதைகளையும் சொல்லிக் கொண்டு போவது; பொருத்தமா பொருத்த மில்லையா என்று ஆராய இடமன்று. ஆகவே புராணக் கண்ணோடு பார்க்கும் போது அப்பருக்கு எந்த வயதிலும் எந்தச் சோதனையும் ஏற்படக் கூடும்; இது புராண இயல்பு. இரண்டாவது, சிவபிரான் சோதனை செய்தார் என்ற செய்தியின் பயன், அப்பர் சோதனை உலகத்தாருக்குப் படிப்பினை உண்டு பண்ணுவதற் காக; சோதனையில் அப்பர் வெற்றி பெறுகிறார் என்றால், உலக மக்களாகிய நாமும் அப்பர் வரலாற்றைப் பயிலும் போது, உலக மாயையில் மயங்கிவிடாமல் வெற்றி பெற வேண்டும் என்று உணர்த்தி இதற்கான பக்குவத்தை நம்மிடம் வளர்ப்பதே இந்த வரலாறுகளின் நோக்கமாகும். 'இந் நிலைமை உலகேழும் எய்த அறிந்தியல்பேத்த, மன்னிய அன்புறுபத்தி வடிவான வாகீசர்' என்று சேக்கிழார் அடுத்த பாடலில் (1695) கூறுவதும் காண்க.

1 கே. எம். வேங்கடராமையா அவர்கள்.

பிற்சேர்க்கை 3

கலித்துறை பற்றிய குறிப்பு

பக்கம் 675 பார்க்க. கலித்துறையானது தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் சங்க காலத்தில் இல்லாமல் இடைக் காலத்தில் பெரிதும் ஆட்சிக்கு வந்த ஒரு யாப்பு விகற்பம். பிற்காலத்தில் இது பிரபந்தங்களில்தான் இடம் பெற்றிருக்கிறது. மாலை அந்தாதி, கலித்துறையால் செய்யப் பெறுதல் உண்டு; வேறு தனி நூல்கள் செய்யப் பெற்றிருக்கவில்லை. கலித்துறையானது காப்பியக் கலித்துறை கட்டளைக் கலித்துறை என இரு வகைப்படும். இவ்விரண்டினுள் காப்பியக் கலித்துறையே சிந்தாமணி சூளாமணி முதலிய நூல்கள் எழுந்த காலத்தில் அதிகமாக ஆட்சியில் இருந்தது. அதனுடைய யாப்பமைதி விளங்காமல் இடர்ப்பட்ட காலமும் உண்டு. சிந்தாமணி பழைய பதிப்புக்களைப் பார்த்தால் இது நன்கு விளங்கும். அங்கு நூலின் முதற் பாட்டு இக் கலித்துறையில் ஆனது. காப்பியக் கலித்துறைக்கு அடிக்கு ஐந்து சீர்; இவை மா, மா, கனி, மா, மா என்ற வாய்பாடு உடையன. அடி நேர் அசையில் தொடங்கினால் 14 எழுத்தும் நிரை யசையில் தொடங்கினால் 15 எழுத்தும் உடையது. சிந்தாமணியின் முதல் 31 பாடல்கள் இந்த யாப்பு. முதல் பாட்டைக் கீழே தருகிறோம்.

மூவா முதலா வுலகம்மொரு மூன்றும் ஏத்தத்
தாவாத இன்பந் தலையாயது தன்னின் எய்தி
ஓவாது நின்ற குணத்தொண்ணிதிச் செல்வன் என்ப
தேவாதி தேவன் அவன்சேவடி சேர்து மன்றே.

பயிற்சி இல்லாதவர்களுக்கு இதில் வருகின்ற கனிச் சீரும் வெண்டளையும் சீர் பிரிப்பதில் இடர் விளைவித்துள்ளன. (இறுதிச்சீர்களில் வெண்டளையில்லை. இருப்பினும், மா, மா, மா, புளிமாங்காய், தேமா என்று பிரித்து வெண்டளை பிழையாததாகக் கொள்ளவும் கூடும்.) பிற்காலத்தில் பெரிய புராணத்திலும் இதைக் காணலாம். காப்பியக் கலித்துறை வழக்கு வீழ்ந்த ஒரு யாப்பு விகற்பமா

யிருந்துங்கூட, இன்னும் பிற்காலத்தில், இந்த யாப்பைப் புராணத்தில் அமைப்பது அவசியம் என்று கருதி, கந்த புராண ஆசிரியர் முதலிய புராணமுடையார் பலரும் இந்த யாப்பில் சில பாடலேனும் பாடியிருக்கிறார்கள்.

கட்டளைக் கலித்துறை என்பது இதுபோலவே ஐந்துசீர் உடையதாய் அடியின் தொடக்கத்தில் நேர்வந்தால் 16 எழுத்தும், நிரைவந்தால் 17 எழுத்தும் பெற்று வரிதோறும் வெண்டளை பிழையாமல் வருவது. இங்கு 5ஆம் சீர் மட்டும் காய்ச்சீராயிருக்கும். பண்டைக் காலத்தில் அப்பர்சுவாமிகள் திருவிருத்தமும், நம்மாழ்வார் பாடிய திருவிருத்தமும், கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பில் அமைந்தன. விருத்தம் என்று இன்று நாம் சொல்வது வேறு. உதாரணமாக அப்பருடைய திருநேரிசையும் திருமங்கையாழ்வாருடைய திருக்குறுந்தாண்டகமும் இன்றுள்ளபடி அறுசீர் விருத்தங்கள்.

கட்டளைக் கலித்துறையானது வீரசோழியத்தில் இரண்டாகப் பிரித்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஒன்று கோவைக் கலித்துறை, மற்றொன்று திலதக் கலித்துறை. இரண்டுக்கும் கட்டளைக் கலித்துறை இலக்கணம் முழுதும் பொருந்திய போதிலும், கடைசி அடியில் மூன்றும் சீர்ச்சொல் பக்குவிட்டு முற்சீரோடு ஒன்றி ஒழுகிய ஓசைத்தாய் வந்தால் தான் அது கோவைக் கலித்துறை என்றும், அங்ஙனம் வரா விட்டால் திலதக் கலித்துறை என்றும் பழைய வீரசோழியப் பதிப்பில் ஒரு குறிப்பு எழுதப் பட்டுள்ளது. வேறுபாடு கடைசி அடியில் மட்டுமே. இதற்கு உதாரணம் (வீரசோழியம் 164) கடிகமழ் கோதைக் கயனெடுங் கண்ணி, கலித்துறையே என்ற அடி இங்கு மூன்றாஞ் சீர் 'கயனெடுங்' என்றே உள்ளது. இது பக்குவிட்டு இசைக்காமையால், இது திலதக் கலித்துறையே அன்றி, கோவைக் கலித்துறை யாகாது என்பது அப்பதிப்பாளர் குறிப்பு. இவ்வடி 'கடிகமழ் கோதைநல் லாய்பன்னு கோவைக் கலித்துறையே' என்று இருந்தால்தான் கோவைக் கலித்துறையாகும் என்று அவர் எழுதியுள்ளார்; பின்னும், ஓரடியின் பிறசீர்களும் அவ்வாறு

ஒழுகினால் தான் மிக்க சிறப்புடையது என்று கூறி, 'நீரணங் கோநெஞ்ச மேதனி யேயிங்கு நின்றவரே' என்று வரும் தஞ்சைவாணன் கோவை இரண்டாம் பாடலையும் உதாரணம் காட்டுகிறார். (இலக்கணவிளக்கத்துக்கு இது பொருந்தலாம். ஆனால் இலக்கிய உணர்வில் இதைநாம் ஏற்பது எளிதன்று. இவ்வாறு சீர் பிரிப்பதை வகையுளி என்போம். வகையுளி இல்லாது வருவதே கவிதையில் சிறப்பு; வகையுளி இருப்பது கவிதைக்கே இழுக்கு.)

பிற்சேர்க்கை 4

சோழ மன்னர் பரம்பரை-நூற்றாண்டு 12-13

குலோத்துங்க சோழன் – I
இராசகேசரி, 1070 – 1120
|
விக்கிரம சோழன்
பரகேசரி, 1118 – 1133
|
- குலோத்துங்க சோழன் – II, இராசகேசரி, 1133 – 1150
  - இராசராச சோழன் – II, பரகேசரி, 1146 – 1163
    - குலோத்துங்க சோழன் – III, பரகேசரி, 1178 – 1218
      - இராசராசன் – III, இராசகேசரி, 1216 – 1256
        - இராசேந்திரன் – III, பரகேசரி, 1246 – 1279 (மக்கள் இல்லை)
- பெண் – ஆளுடை நாச்சியார்
  - மகன் – நெறியுடைப் பெருமாள்
    - எதிரிலாப் பெருமாள் இராசாதிராசன் – II, இராசகேசரி, 1163 – 1178

சோழர் வமிசம் முடிந்தது.

ஆதார நூல்கள்

ஒவ்வோர் அதிகாரத்திலும் நூலாராய்ச்சியின் இறுதியில் அந்தந்த நூல் புற்றிய சிறப்பான பதிப்புக்களைப் பற்றியும் பிற நூல்களையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். பின்னும் பயன்பட்ட வேறு சில நூல்களைக் கீழே தருகிறோம். ஐயரவர்கள் பதிப்பு — திருக்கழுக்குன்றத்து உலா, பாசவதைப் பரணி, பத்துப் பாட்டு, புறநானூறு. மு. இராகவையங்கார் நூல்கள் — ஆராய்ச்சித்தொகுதி, சாசனக் கவிசரிதம், பெருந்தொகை. வையாபுரிப்பிள்ளை—கம்பன். வெள்ளைவாரணனார் — பன்னிரு திருமுறை வரலாறு, இரண்டாம் பகுதி-சீனி வேங்கடசாமி, மறைந்ததமிழ் நூல்கள். செந்தமிழ் சித்தாந்தம் தொகுதிகள். விநோதரசமஞ்சரி, புலவர் புராணம், தமிழ் நாவலர் சரிதை, தனிப்பாடல் திரட்டு தமிழறியும் பெருமாள் கதை, யாப்பருங்கலவிருத்தி, பன்னிரு பாட்டியல், மாறனலங்காரம், தொல்காப்பிய உரைகள்' தொண்டைமண்டல சதகம், சோழ, பாண்டிய, கொங்கு' நந்த மண்டல சதகங்கள், சம்பந்தர் தேவாரம், முத்திநிச்சயப் பேருரை, சிவஞான போதமா பாடியம். பொதுவான வரலாற்றுணர்வுக்குச் சதாசிவ பண்டாரத்தார் எழுதிய பாண்டியர் வரலாறு, சோழர் வரலாறு இரண்டாம் பகுதி என்ற நூல்கள் பெரிதும் பயன்பட்டன.

ஏட்டுச் சுவடிகள் — கலிங்கத்துப் பரணி, பெரிய புராணம், உத்தர காண்டம், சிலப்பதிகார உரை, புறநானூற்றுரை, திருஉந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் உரைகள், ஞானமிர்தமூலம், பிரபந்த மரபியல்.

ஆசிரியர் கால ஒப்புமை அட்டவணை

காலம்	இலக்கியம் இலக்கணம், உரை	சைவம்	வைணவம்	சைனம், பிற
1100–1125	சயங்கொண்டார் புறநானூற்றுரை யாசிரியர் பெருந்தேவனர்	பரசமய கோளரி மாமுனி	திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்	வச்சத் தொள்ளாயிரம்
1125–1150	அவ்வையார் ஒட்டக்கூத்தர் தண்டியாசிரியர்	சேக்கிழார் திருவியலூர் உய்யவந்தார் தில்லையுலா திருக்கோவை பழைய உரை	திருவரங்கத்தமுதனர் அருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானர்	அருங்கலச் செப்பு முனையதரையன் மனைவி வாணியன் தாதன் அம்பிகாபதி கண்டனலங்காரம் கண்டன்கோவை
1150–1175	அடியார்க்குநல்லார்	நெற்குன்றவாணர்		ஆளவந்தபிள்ளை யாசிரியர் கம்பர் – 2 கந்தியார்
1175–1200	குணவீரபண்டிதர்	திருக்கடவூர் உய்யவந்தார் வாகீசமுனிவர்	பட்டர்	குணதித்தன் சேய் ஓவாத கூத்தர்

ஆசிரியர் பெயர் கால அகராதி

ஆசிரியர் பெயர்	நூல்	உடன் காலத்தவர்	காலம்	பக்கம்
அடியார்க்கு நல்லார்	சிலப்பதிகார உரை	பொப்பண்ண காங்கேயன்	1150–1175	537
அம்பிகாபதி	அம்பிகாபதி கோவை		1150	822
அரங்கத்தமுதனார், திரு.	இராமானுச நூற்றந்தாதி	இராமானுசர் முதலாயினோர்	1130	750
அருங்கலச்செப்பு ஆசிரியர்	அருங்கலச்செப்பு		1125	788
அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார்	பிரமேயசாரம், விஞ்ஞானசாரம்	இராமானுசர், சீடர்கள்	1135	760
அவ்வையார்	ஆத்திசூடி கொன்றை வேந்தன் மூதுரை நல்வழி	அசதி	1150	463
ஆளவந்தபிள்ளையாசிரியர்			1150	882
உய்யவந்த தேவர், திருக்கடவூர்	திருக்களிற்றுப்படியார்	குரு ஆளுடைய தேவர்	1178	714
உய்யவந்த தேவர், திருவியலூர்	திரு உந்தியார்	சீடர் ஆளுடைய தேவர்	1148	714
எம்பெருமானாரடியாள்	தாலாட்டு	இராமானுசர்	1130	776
ஒட்டக்கூத்தர்	மூவருலா, பரணி பிள்ளைத்தமிழ்	சோழ மன்னர் மூவர்	1100–1160	338
ஓவாத கூத்தர்			1185	873
கண்டன் அலங்காரம் பாடியவர்		இராசராசன் – 2	1160	818
கண்டன் கோவை பாடியவர்		,,	1160	821
கந்தியார்	சிந்தாமணி பரிபாடல் இடைச்செருகல்		1175	863
கம்பர் – 2	சடகோபரந்தாதி, சரசுவதி அந்தாதி		1175	840

குணவீர பண்டிதர்	வச்சணந்திமாலை, நேமிநாதம்	குலோத்துங்கன் – 3	1195	654
குணதித்தன் சேய்	காருத்தன் கதை		1178	874
குருகைப்பிரான் பிள்ளான்	திருவாய்மொழி ஆருயிரப்படி	இராமானுசர்	1110	756
சயங்கொண்டார்	கலிங்கத்துப்பரணி	குலோத்துங்கன் – 1	1112	33
சேக்கிழார்	திருத்தொண்டர் புராணம்	குலோத்துங்கன் – 2	1110–1150	122
தண்டியாசிரியர்	தண்டியலங்காரம்	குலோத்துங்கன் – 2	1145	649
திருக்கோவை பழைய உரையாசிரியர்	திருக்கோவையுரை		1150	612
தில்லையுலா ஆசிரியர்		குலோத்துங்கன் – 2	1145	796
தீபங்குடிப்பத்து ஆசிரியர்		குலோத்துங்கன் – 1	1115	792
நம்பிகாளி	பாடல்	நெற்குன்றவாணர்	1150	869
நெற்குன்றவாணர்	புகலூர் அந்தாதி	குலோத்துங்கன் –2	1150	811
பட்டர்	கைசிக புராண உரை		1192–1220	764
பரசமய கோளரி மாமுனி	கன்னிவன புராணம் பூம்புலியூர் நாடகம் அட்டாதச புராணம்	குலோத்துங்கன் – 1	1111–1119	871
புறநானூற்றுரையாசிரியர்	புறநானூற்றுரை		1120	612
பெருந்தேவனார்	வீரசோழிய உரை		1105	701
முனையதரையன் மனைவி	தனிப்பாடல்	விக்கிரம சோழன்	1130	883
வச்சத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர்	வச்சத்தொள்ளாயிரம்	குலோத்துங்கன் – 1	1105	836
வாகீச முனிவர்	ஞானாமிர்தம்		1190	725
வாணியன் தாதன்	தனிப்பாடல்		1150	878

சொல்லாட்சியும் பொருளும்

அகளங்கன் 134, 467
அடியார்க்கு நல்லார் 529
அணுவிரதம் 792
அத்திரி 567
அதம்பழம் 785
அதிதிசம்விபாகம் 792
அப்பர் 197
அப்பாலும்அடிச்சார்ந்தார் 326
அபயன் 38, 134
அமலே 733
அமுதுபடையல் 329
அருங்கலச் செப்பு 779
அருங்கலான்வயம் 799
அருத்த ஞானம் 191
அருள் 607
அலகை விநோதம் 52
அலங்காரம் 551, 627, 818
அவ்விநயம் 791
அவ்வை 444
அவதாரம் 273
அற்புதத் திருவந்தாதி 303
அறப்பழி நீக்கல் 890
அறிதுயில் 570
அன்வயம் 790
அன்பு 607
அனபாயன் 126, 133–41
அனர்த்ததண்டவிரதம் 792
ஆ ஆ 615
ஆணி 555
ஆத்தி சூடி 490
ஆரியர் 734
ஆளத்தி 585
ஆறிய கற்பு 569
இசை 407
இடம் பிடித்தல் 568
இணக்கம் 490
இணைக்கை, இணையா
விணைக்கை 592
இந்தியம் 787
இயல் 407
இருக்கை 534
இலிங்கியர் 792
இறப்பு 787
ஈர் 733
உண்டல் 568
உந்தீபற 717
உபகூவனம் 792
உபய குலோத்தமன் 62
உபயாங்கம் 584
எண்பேராயம் 553
எதிர் நூல் 432
எதிரம்பலம் 136, 139, 809
எருவை 607
எற்று 485
ஐம்பெருங்குழு 553
ஐயர் 270, 311
ஒட்டக்கூத்தர் 344
ஒட்டம் 344
கடைதிறப்பு 56
கண்கூடு 570
கண்டன் 134, 350, 796, 868
கந்தி 444
கமம் 733
கரடிகை 586
கரணம் 588
கருணைமறவ 570
கலிங்கம் 56, 91
கலிநடம் 588
கவ்வை 444
கழிபேராண்மைக் கடன் 568
கனிற்றுகாண் 692
காஞ்சி 91

காடுகிழாள் வெயில் 568
காதை 574
காதை கரப்பு 646
காமநூல் 568
காயத்திரி 740
காரிகை 669
காளக்கவி 355
கானயானை தந்தவிறகு 607
கிரந்தம் 756
கிழிதம் 613
கிளியீடு 608
கீதாங்கம் 584
குடியான் 91
குரவை 588
குலோத்துங்கன் 62
கை-முத்திரை 592
கொன்றை வேந்தன் 494
கோடிப்பாடல் 474
கௌடப் புலவர் 355
சம்மிய ஞானம் 729
சமாதி 534
சல்லேகனை 792
சனநாதன் 819
சாத்தன் 568
சாமாயிகம் 792
சாவகர் 783
சிக்கா 791
சிவலிங்கம் 211
சிறைவாரணம் 87
சீறிய கற்பு 569
சுட்டபழம் 469
செம்மல் 570
செவ்வி 570
சேர்க்கை 490
சேவையர் 113
சைவன் 677
சோத்தம் 613
தண்டி 635
தருமன் 49
தன்தெறல் 596
தன்னியல்பு 713
தனியன் 582, 769
தாரணை 697
தாழிசை 50
திசைவிரதம் 792
தியானம் 570
திருக்கணி 613
திருக்களிற்றுப்படி 271
திருக்காமக் கோட்டம் 280
திருந்திய தானம் 738
திருநீற்றுச் சோழன் 804, 307
திருவாசகம் 273
துமி 441
துருக்கர் 88
தெழித்தல் 570
தேசாவகாசிக விரதம் 792
தேவபாணி 586
தொகைநிலை 532, 570
தொடியோள் 542
தோகை நடம்செயும் 830-1
நங்கை 571
நம்பனூர் 702
நயநிலைப் படலம் 688
நற்காட்சி 790
நாயனூர் 270
நிருத்தாங்கம் 584
நீரணி விழா 570
நெடியோன் குன்றம் 542
நொசிப்பு 534
பசந்து 588
பட்டினி நோன்பு 571
பட்டோலை 347
படி 757
படைமடம் 607
பண்ணை 568
பணித்தல் 571
பதிகம் 561
பம்மன் 737
பமாதம் 787
பரணி 48, 50, 54

பற்கு உறைவு 73
பனவப் பேய் 79
பாசண்டி 792
பாசுபதன் 677
பாட்டி 443
பாடினி 443
பாணிச்சி 443, 615
பிரபந்தம் 34
பிரபன்னன் 740
புராணன் 568
புலவாரி 733
புள்வேளூர் 519, 692
புனிதன் 568
பெரிய புராணம் 194
பெருங்கலம் 564
பெருந் தெய்வம் 558
பெருந் தேவனுர் 675
பேரியாழ் 541, 544, 603
பையவே 196
பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் 168
பொற்குடம் 570
பொறை 565
பொறை நிலை 532, 570
போகோப பரிமாண விரதம் 792
போசத விரதம் 792
போதம் 49
போற்றி 569
மகரமுத்திரை 593
மகிடாசுரன் 569
மண்டை 580
மணிப்பிரவாளம் 777
மதவாரணம் 87
மாக்கதை 184
மாகேசுவரர் 329
மாடகம் 555
மாதவி 569
மாதேவடிகள் 146
மாவதம் 786
மான்தலை முத்திரை 593
மிச்சை இலிங்கியர் 792
மிலேச்சர் 734
மீனரசு 570
முகவைப்பாட்டு 569
முடுகு 50
முதலி 613, 809
முந்நீர் 576, 611
முன்னீர் 577, 611
மூத்த திருப்பதிகம் 303
முதுரை 504
மூழ்குதல் 569
மெல்வினை 320
மோரியர் 608
மோவம் 787
வங்கணம் 483
வச்சராயன் 838
வச்சிரம் 569
வடசொற் பெயர்கள் 168
வண்டு 607
வதம் 787
வல்வினை 330
வழுத்தல் 570
வள்ளல் 270-1
வளிநிலை 532, 570
வாசியா நின்றுன் 519
வாளாமை 569
வான் கோழி 502
விண்ணு 787
வீரட்டம் 401
வீரபத்தினி 569
வெள்ளி 163
வெள்ளியம்பலம் 569
வெள்ளியார் 163
வெளில் 733
வேளைக்காரர் 804

மேற்கோள் செய்யுள் அகராதி

அகவல்வெண் 623
அகிலவெற்பும் 75
அங்குலிய 694
அச்சாணுழி 728
அஞ்சிலோதி 864
அஞ்சொல் 481
அட்டாலும் 500
அடிக்கழுத்தி 73, 382, 568
அடியவர் 156
அடைய 223
அடையென்பார் 354
அண்டவாணர் 114
அண்டவாணர்பொன் 920
அண்ணலார் 218
அணிதங்கு 692
அணிமதி 781
அணியிருங் 444
அத்தர்வே 161
அத்திகிரி 923
அத்திரிசூழ் 777
அந்தமெய்ப் 157
அந்நகரில் 125
அந்நாளில் 924
அந்நிலைமை 936
அப்பர்எழுந் 288
அம்பொற்கொ 386, 807
அமைச்சர் 553
அரகர 329
அரசுகொள் 246
அரனென்ற 493
அரிகுருகு 838
அரியதுகேட் 471
அருக்கன் 215
அருங்கலச்செ 782
அருஞ்சஞ்சல 512
அருட்படைபர 736
அருட்பெருகு 221
அருந்தவம் 732
அரும்பெறற்பா 582
அருமறைஎவை 735
அருமறைஓத்து 40
அருமறைமாதா 890
அருள்பொழி 244, 264
அருளம்பிகா 823
அருளார்கருங் 263
அரைசியல் 563
அல்லற்பவ 267
அல்லொடுநண் 835
அலகிலாநின் 671
அலகிலாமறை 856
அலர்மழையும் 62
அலைகொண்ட 513
அலைபுரியும் 655
அவ்வைபாட 460
அவகதையாய் 111
அவதிஇல்லா 79
அவற்பதத்த 838
அவனிபர்க்கு 62
அவனுடைய 223
அவிக்காதரம் 68
அவிழ்ந்ததுணி 722
அழற்கட்டு 513
அழுக்காறிலா 689
அளவடியே 700
அளவில்இன்ப 219
அளவில்சனம் 263
அளிக்குலங்கள் 263
அற்றதோள் 74
அற்றுரைத் 512
அறங்காட் 512
அறநீர்மை 821
அறம்பெரிது 731
அறனும் வாட்கை 687
அன்றயனை 679

அன்றுகவிக்கு 394
அன்றையிலும் 346
அன்னதொல் 124
அன்னபோல் 648
அன்னையும்பிதா 497
அனகதானம் 89
ஆக்கம்பெரு 412, 873
ஆக்கியபின் 157
ஆகமங்கள் 723
ஆங்கவர் 224, 752
ஆட்டின்தலை 717
ஆடகமன்றத் 639
ஆடித்திங்கட் 595
ஆடுங்கடைமணிஐ 512
ஆடுங்கடைமணிநா 349
ஆடுமயில் 283
ஆடுவதும் 101
ஆடுவார் 937
ஆத்திசூடி 489
ஆதரந்தீர் 637, 829
ஆதிஅனாதி 501
ஆதித்தனை 513
ஆதிமாமறை 918
ஆய்ந்தஅகப் 699
ஆய்ப்பாடி 513
ஆய இசை 282
ஆயநானில 249
ஆயன்பதி 457
ஆயிரங்கண் 780
ஆயிரநரம் 541
ஆயிரம்யானை 53
ஆயிரமாமறை 852
ஆர்த்த சபை 475
ஆரங்கண்டி 161
ஆரணத்தின் 847
ஆரம் இவை 90
ஆரவார இலக் 433
ஆராயிரங் 513
ஆரேயெனு 352
ஆரொருவன் 661
ஆலவட்ட 518
ஆலைப்பலா 483
ஆவதென் 253
ஆவனயாரே 508
ஆவாரை 508
ஆவி எங்கே 822
ஆவிவெந்து 409
ஆவின் கொடை 875
ஆழிவாய் 803
ஆளுடையான் 719
ஆனிரைகள் 283
இங்கிதன் 153
இட்டடி நோவ 824
இட்டார் எப் 506
இட்டார் பெரி 506
இடங்கொண்ட 775
இடர்த்திறத் 830
இடரினும் 316
இடியுற்றெழும் 266
இடுக்கட்புண் 344
இணக்கம் இல் 81
இத்தன்மை 229, 937
இத்தன்மையர் 206
இந்த உரற் 86
இப்பாரிடத் 515
இம்மாயப் 938
இமையவர்கண் 647
இயன்றசெய் 625
இரவிடைமதி 695
இருதொடை 93
இருந்தவத்தோர் 194
இருப்பிடம் 746
இருள்தீர்காட் 731
இருள்தீர்மணி 479
இருள்நெறி 726
இல்லறம் 787
இலங்கைஎறி 91
இலைபடர்ந்த 307
இவ்வாறு 283
இவர்கள்மேல் 93

இவையும்	90	உழுதுண்டு	860
இழைத்தாரொ	851	உள்ளம் ஆர்	220
இறையும்உயி	764	உள்ளவழக்	475
இறைவாழி	407	உளமலிபேர	653
இன்றிச்சம	724	உளர்குழலி	692
இன்றுசீறி	92	உளையாழி ஓர்	44
இன்றுவரில்	886	உறப்பெரிது	422
இன்றேநம்	881, 925	உறுவதென்	76
இன்னம்கலி	346	உன்னுயிரும்	838
இன்னனல்லோ	581	ஊசல் தொழி	819
இனத்துக்கும்	881	ஊண் ஆதரி	80
இனிஎன்குறை	746	ஊராதொழி	776
இனியது	470	ஊன்பிறங்	867
ஈசனையே	224	எங்கள்கதி	771
ஈட்டியபொரு	488	எங்குமுள	89
ஈண்டுநூல்	670	எஞ்சாஅரண்	59
ஈருகிஅங்	724	எடுத்தமனம்	682
ஈருய்முதல்	723	எடும் எடும்	75
ஈறில்வணக்	54	எண்ணரியமறை	695
ஈன்றதாய்	868	எண்ணியநூற்	282
உகம் நான்கும்	40	எண்ணிலாண்	257
உடைதலையும்	913	எண்ணிறந்த	314
உடையராய்	519	எண்ணென்ப	494
உண்ணீருண்	474	எந்தாதை	751
உணலைப்பசும்	812	எந்தாய்போ	422
உதாரம் எண்	627	எம்பிரான்	125
உதிப்பன	746	எம்மிகழ்வோ	449
உதிர்ந்த வன்னி	72	எய்தியசிறப்	657
உந்திகளிறே	707	எய்தியமணிப்	663
உயர்ந்த சம	585	எல்லாமலை	508
உயிரைக்கொல்	79	எவ்வுலகும்	889
உரககங்கண	407	எழில்தரு	671
உருகி உடல்	826	எழுத்தின்திற	562
உருவகம்	626	எழுத்தும் சொல்	618
உரைசெய்	813	எழுதரிது	482
உரைப்பார்	845	எழுந்தது சேனை	94
உரையும் பாடை	627	எழுமலை	408
உலகத்தார்	922	எளியன்என்	76
உலகின்	786	எற்புக்குப்பை	732
உவமை என்	619	எற்றைப்பக	87

எறிக்கும்புகழ்	68
என்களங்	659
என்நாதன்	717
என் பிறவி	756
என்னறிவு	719
என்றும்இன்	191
என்னிலைமை	776
என்னையாட்	164
என்னையுடை	646
என்னைவென்	92
ஏகாவட	826
ஏசி இடலின்	483
ஏய்ந்தபெருங்	772
ஏரும்இரண்	478
ஏவியகுரிசில்	93
ஏழ்தலைப்	52
ஏனமொடு	267
ஐந்தாம் நரம்	639
ஐந்துபேரறி	218
ஐம்பொருளும்	465
ஐவேலசதி	511
ஒத்ததுணர்	340
ஒருகை இரு	455
ஒருதாள்பிற	384
ஒருநாள் உண	507
ஒருநாளும்	507
ஒருவயிற்றும்	40
ஒருவர் ஒருவர்	61
ஒருவர் ஒருவரின்	74
ஒழுக்கம் உடை	566
ஒற்றியூர்	877
ஒற்றையலவ	838
ஒன்றன்று	724
ஒன்றாய்ப்பல	421
ஒன்றியசீர்	143
ஒன்றுபுரி	249
ஒன்றுரைத்த	723
ஓங்கலிடை	633
ஓங்காரத்துட்	39, 82
ஓங்கியசெங்	880
ஓங்கிய மூங்கில்	584
ஓங்கும் திரு	752
ஓடம் சிவிகை	722
ஓடம் விட்ட	504
ஓரும் தமிழ்	530
ஓருலகோ	112
ஔவை என்று	446
கஞ்சர் கராளர்	88
கட்டொடு	787
கடக்கம் அன்று	73
கடந்தடுதானை	610
கடவுள் வாழ்த்து	53
கடையும் கடை	410
கண்கொள்ளா	256
கண்டன்பவனி	350
கண்டுநிலை	820
கண்ணிடை	263
கண்ணுதற்கட	865
கண்ணோட்டம்	119
கம்பமத	821
கம்பனென்றும்	339
கயமொடு	266
கரடத்தான்	61
கரணத்த	677
கரணத்தியல	553
கரத்தும்	351
கருங்கடலை	103
கருங்கதலி	263
கருங்காவி	470
கருங்குளவி	483
கருணையால்	457
கரும்பிற்றெருகு	353
கருவார்கச்சி	645
கருவிருத்த	771
கருவிவான	692
கல்லாஒரு	502
கல்லாதமாந்	502
கல்லாதார்	687
கல்லால் நிழற்	437
கலகமிடும்	111

கலவிக்களி 84
கலையினெடும் 88
கவின்கைக் 401
களிதங்கு 831
களியானை 262
கற்குங்கவி 812
கற்பகத்தின் 255
கற்பகப்பூங் 285, 937
கற்றதுகை 481
கற்றவர்புக 653
கறியுறுசா 831
கறைமிடற்றர் 677
கனமும் தனமும் 410
காக்கும்நீதி 122
காசினியிற் 480
காசுக்குக்கம் 484
காஞ்சியிரு 91
காட்டியவேழ 55
காடுகிழவோள் 48
காடுமினம் 888
காணமல் 484
காணுங்கால் 85
காதற்கொழு 569
காமஞ்சான்ற 835
காமம்வெகுளி 782
கார்கெழு 266
கார்நடக்கு 856
கார்நேர்வார் 691
காரணகாரிய 40
காரேகூதிர் 625
கால்நொந்தே 468
காலத்தினுற் 115
காலையும்மா 634
காலையும்வந் 692
காவலர்ஈகை 38
காவலன் 115
காவற்பூத 46
காற்றைப்பிடி 531
கானக்கடி 188
கானத்தண் 677
கிரியும் 411
கிளப்பார் 817
குடந்தையம் 439
குடபால் வட 639
குடிப்பிறப்புக் 688
குடிப்பிறப்புடு 688
குடைநின்றது 687
குடையும் 411
குணகடல் 618
குணங்கொள் 860
குமரியொடு 566
குருத்தவா 653
குருதியின் 75
குருவையுணர் 531
குலத்திற் 122
குலம்வேண் 427
குழைதந்த 410
குறுமோட 89
கூடல் நராதி 397
கூடலார் சங்க 43
கூடற்றமிழ் 515
கூடியசீர் 389
கூராரல் 180
கூரியவா 467
கூழைப்பலா 468
கூளம்பிடி 879
கெண்டைமா 88
கேசவனுர் 777
கேடும் ஆக்க 161
கேழல் மேழி 70
கைதை சேர் 770
கைம்மணி 880
கைம்மலர் 82
கையில்மான் 124
கையுந்தலை 217
கையும்மல 344
கொங்கைகோங் 838
கொடியது 470
கொடுத்தலும் 687

கொண்டலணி	165
கொண்டல்வண்	864
கொண்டுவந்து	200, 286
கொய்தபன்	200
கொல்கரியின்	723
கொலைமுதலா	786
கொலையானை	43
கொலையைத்தட	352
கொழுங்கொடி	690
கொன்றைவேந்	494
கொன்றைவேய்	492
கோக்கண்டு	345, 815
கோட்டந்திருப்	61
கோட்டுமல	286
கோடானு	474
கோடிகொடு	474
கோதைபிறந்த	773
கோலத்தார்	386
கோலாகல	431
சங்குமுள	678
சமபநாடன்	824
சரநிரைத்தா	67
சரிதம்புரா	786
சற்றேபரு	825
சாதிக்குமே	852
சாந்துபூக்	553
சாலமறை	291
சிங்களம்ம	458
சிங்களர்	88
சிங்காவண	663
சித்திரமும்	482
சிந்துப்பிழ	589
சிந்தையிடை	222
சிந்தையினுள்	716
சிரப்பான்	456
சிரமும்சிர	410
சிவனடியே	229
சிறப்புடைய	112
சிறியகொலை	785
சிறுக்கீரை	463
சீதவிரைக்	819
சீலமிலரே	213
சுரந்ததிரு	307, 722
சுரிகுழல்	84
சுழியிட்ட	361
சுற்றம் நீடிய	310
செங்கால்மட	346
செடிநுகரும்	180
செந்திருவும்	634
செப்பரிய	321
செப்பலுற்ற	337
செம்பொற்றிரு	777
செம்பொன்னும்	936
செம்மைவெண்	248
செய்ததவ	686
செய்யும்வினை	36
செய்யுள்தாமே	624
செய்யுள்நிகழ்	159
செய்யோகை	357
செய்வானும்	212
செருத்தந்தரி	45, 380
சென்றகால	232
சென்றுசெவி	341, 640
சென்றுதேவர்	317
சென்றுழுது	476
சென்னிஅப	125
சென்னிவெண	124
சேக்கிழார்	919
சேதிக்கலாம்	844
சேய்மொழி	465
சேயபொய	397
சேரலர்கோன்	459
சேராதன	852
சேவலொடு	599
சொருகும்காந்	85
சொல்லாமலே	482
சொல்லாயும்	473
சொல்லின்தொகை	773
சொல்லென்கெ	852
சோகமெவண்	830

சோதிமுத்தின்	191
ஞானத்தின்	230
தங்குகண்	85
தடங்குலவு	61
தடநிலைமா	195
தடமார்தரு	667
தடியால்மடு	91
தண்டாமரை	357
தண்டாமல்	475
தண்துழாய்	805
தத்திச்சிலை	820
தத்தைகுணமாலை	867
தந்திரத்தர	577
தந்தையில்	361
தப்புரைக்கில்	804
தம்கணவ்	76
தம்பிரானை	240
தரணியொரு	382
தலையிழந்தான்	634
தலையுந்தலை	411
தலமுதல்	541
தழைத்ததிரு	872
தன்கோள்	432
தன்பெருஞ்	914
தன்மைஉவ	326
தன்னுடைய	854
தன்னூர்ச்சன	652
தனமாவது	156
தாதாவென்று	881
தாழும் சமண்	188
தாயர் அடைப்ப	86
தாயுரை	923
தாயேயா	646
தாயோடு	480
தாருந்தாரு	410
தாளமும்செல	11
தாளறுவன	267
தான்வேண்டி	62
தானநிலை	284
திங்கட்குடை	456
திண் அசுரன்	427
திணைபால் மரபு	685
திருக்கிளரும்	110
திருச்சிலம்	720-1
திருநாவுக்கரசு	939
திருநீற்றின்	804
திருமங்கை	654
திருமடங்	919
திருமன்னி	697
திருமாற்	869
திருவரங்க	777
திருவாழுங்	872
தில்லைத்திரு	386, 806
தில்லையிற்	889
தில்லைவனத்	801
தீயாரை	503
தீராவினை	781
துங்கமாத	174
துஞ்சிவீழ்	73
துதிக்கை	80
துறவாத	854
துறவும்	688
துறவுளவா	635
துணைவருநீர்	686
தூதைந்து	55
தூயவெண்ணீ	221
தெய்வத்தமி	870
தெய்வந்தொ	689
தெய்வீக	511
தெலுங்கவீம	380
தெள்ளாரும்	757
தெள்ளித்தம்	396
தென்வேந்தன்	889
தென்னவர்	88
தென்னன்முடி	856
தேரொலிக்க	269
தேவர்குற	505
தேவர்வாழ்த்	51
தேவனும்	786
தேவாசுர	96

தேவாதி	785
தேவிற்சிற	847
தேனக்கலர்	676
தேனுந்து	341
தேனை அனைய	820
தொடைகள்	89
தொண்டர்குழாம்	154
தொண்டையர்க்கு	64
தொல்காப்பியக்	658
தொழுகின்ற	350
தொழுங்குல	855
தொழுவார்	844
தொன்மையவாம்	117
தொன்னில	392
தோலும்	410
தோளும்	411
நச்சரவு	781
நஞ்சடகோ	847
நட்டப்பெரு	889
நடித்தது	429
நடுவுநிலை	689
நம்பன்	484
நம்மையுடை	254
நயந்தரு	746, 774
நல்லநந்தன	300
நல்லம்பர்	481
நல்லறத்தாற்	836
நல்லோர்க்கு	738
நல்வினை	645
நலிவாரும்	283
நற்றமிழ்	124
நன்றி புரி	919
நன்றுதிரு	775
நாடியவிரி	189
நாணனும்	312
நாதன் அரங்கன்	847
நாமேவெழு	668
நாய்போல் பிறர்	851
நாராயணன்	771
நாவலோ	857
நான் அவ்வை	515
நித்தம்அரு	782
நித்தியத்தை	492
நிலையில்	114
நிழலில்அடை	89
நின்றமறை	254
நின்றுலும்	225
நீடுந்திரு	267
நீத்தொழிந்த	643
நீலமணி	448
நீலமாமஞ்ஞை	262
நீலமாமணி	88
நீலுறுமிட	919
நூற்றுப்பத்	469
நூற்றெண்	464
நெஞ்சக்கிரு	770
நெடுநிலமகள்	94
நேசம்நிறை	258
நேசனைக்காண	482
பகைமாற்றெரு	867
பஞ்சின்மெல்	262
படிகொண்ட	245
படியில் நீடும்	221
படைபுக்கு	53
பண்சிலம்ப	819
பண்டையோர்	65
பண்ணின்	210
பண்ணும் தமிழ்	812
பண்தரு	268
பண்பார்கவி	663
பண்புடைய	427
பத்துக்கொண்ட	345
பதிநோக்கி	431
பந்தம் வீடு	652
பப்பத்தொரு	398
பயன்தூக்கா	115
பரதகண்	638
பரந்த கடல்	870
பரிசில்	89
பருதிகுலம்	143

பருந்தும் 530
பல்வகைத்தா 206
பலர் முடிமேல் 884
பறையன் 786
பன்னுந்தமிழ் 812
பன்னும் அசதி 510
பாசத்தொடை 266
பாட்டுத்தொடு 351
பாட்டுந்துறை 833
பாடல்சான்ற 726
பாடல்பெரு 484
பாடவரிய 43
பாடிய பொய்கை 394
பாண்டிமா 196
பாதகங்கள் 773
பாதம்இரண் 699
பார்சிறுத்த 75
பார்த்தான் 745
பார்த்திபர் 397
பாரிபறித்த 453
பாலாறு 148
பாலும் அரிசி 886
பாவகன் 381
பிரிதற்றுன்ப 595
பிள்ளைதைவர 174
பிள்ளையார் 214
பிறர்க்கின்னு 494
பிறழாநிலை 735
பிறனில் விழை 644
புகார் மன்னன் 459
புடையுரை 691
புண்ணியம் 726
புதுவைச்சடை 355
புல்லோடும் 937
புரவுதரு 678
புறநடஞ் 47
புனிற்றுப்பசி 674
புனையறுசெய் 625
புனையுங்குழ 887
பூங்கமல 472
பூணிலாவு 417
பூதமைந்து 161
பூதலத்துள் 648
பூமகள் 643
பூமகளும் 654
பூவிரிதண் 828
பூவைமற 113
பெடைநின்று 831
பெண்டிர் 785
பெண்ணைப்பற 677
பெரிய கொலை 785
பெரியது 471
பெருகுவிரு 316
பெருங்காப்பிய 238
பேணிய செங் 881
பெருந்திருவும் 845
பேணும்கொழு 85
பேய்மையாக்கும் 693
பேர்எழுத்தில் 618
பேர்பரவை 268
பைங்காட்டில் 803
பையர்ப்போடு 80
பொங்குகடல் 254
பொய்கைசூழ் 409
பொய்கைமுனி 748
பொய்கையார் 748
பொய்த்தான் 476
பொரிந்தகாரை 702
பொருதடக்கை 77
பொருபுலி 75
பொருளும் மனை 721
பொல்லாவொட்டை 80
பொழுதொடு 734
பொற்குன்ற 929
பொற்றுமரை 416
பொன்மகர 890
பொன்மலை 125, 283
பொன்மாரி 457
பொன்னிற்குயி 806
பொன்னுலகில் 773

பொன்னைநில	727
போகக்கடவன	822
போதிநீழல்	691
போதியாதி	691
போதியின்	890
போதுறுபுனை	692
போதையார்	195
போந்தவுதார	483
போர்த்தபடா	515
பௌவம் அடங்க	87
மக்கள் இழந்த	418
மக்களொடு	835
மகரம்என்	593
மங்கையர்க்கு	306
மங்கையர்க்குத்தனி	306
மண்டபமும்	890
மண்ணில்நல்	194
மண்ணினுளற	382
மண்ணுலகில்	194
மதியாதார்	474
மதுர இரா	113
மந்தரத்தும்	282
மந்திரிகள்	126
மயக்கறு	51
மரத்தினை	671
மருவியகால்	283
மருவுலகம்	252
மருளறுத்த	679
மல்லையில்	395
மலைகொன்று	361
மலைச்சிறை	362
மலையிற் பயிலா	635
மலையின் அலை	913
மலையினும்	888
மழலைத்திரு	86
மழைகள்	74
மழையார்	913
மற்றிதற்கு	186
மறந்தருதீ	251
மறவாமை	217
மறைக்கொழு	377
மன்காதலில்	409
மன்றேபுக	847
மன்னவர்க்கு	179
மன்னனேரி	691
மன்னியநாள்	215
மா ஆயிரமும்	96
மாங்கொல்லை	872
மாசிக்கடலாடி	890
மாசிலாத	161
மாடப்புகா	379
மாடில்லான்	483
மாதவர்	938
மாநிலங்கா	292
மாமான்மர	410
மாய்ந்தவர்	319
மார்பார	222
மாலைத்தனி	773
மாவுறங்கின	826
மாறு முதல்	282
மான்தலை	593
மானமரும்	646
மானினேர்	306
மிக்க இறை	766
மின்னுர்	670
மின்னுதிகிரி	782
மீனகம்	351
மீனுமை	678
முடி சூடும்	87
முடித் தொண்டன்	803
முடியாப் பிறவி	529
முத்திநெறி	782
முத்திரையே	782
முத்தின்கனம்	383
முத்துக்களா	778
முத்தெறியும்	456
முந்துறவே	257
முந்தைமறை	282
மும்மைப்புவ	245
முருகார்நறுரு	675

முருகின் 85
முலைமீது 85
முழுத்தோல் 80
முள்ளிச்செழு 772
முறையால்வரு 284
முன்நின்றம 809
முன்பு பணி 224
முன்றிற்கிடந்த 387, 806
முன்னேவங் 256
முன்னை வினையக 746, 774
முன்னைவினையான் 689
முண்ட அமர் 52
மூவர்கோ 479
மூவாத்தமிழ் 649
மூவாமுதலா 941
மூவேந்தர் 325
மெய்யன்பர் 284
மெய்யே 85
மேகத்தொரு 409
மேய அத்திரு 300
மேய இவ்வுரை 124
மேன் மக்கள் 501
மைவண்ண 779
மொய்ம்மலர் 385
மொய்வைத்தி 457
மொய்த்துவளர் 264
மொழி பல 851
மொழியைக்கட 745
மோடிமுன் 382
யாம்மட 760
யாழில் எழும் 284
யாழின்மொழி 265
யாளி கூவற் 520
யானை சாய்த்த 52
வஞ்சிவெளிய 480
வடதிசை 636
வடவைக்கன 359
வடித்தவேல் 884
வடிவேல் எறிந்த 543
வண்டுபடி 763
வண்டைவளம் 87
வண்ண நீள் 174
வத்தவர் 88
வம்புலா 173
வரகரிசி 473
வரப்புயர 478
வரிவிற்கதை 266
வருகதை 408
வருசெரு ஒன் 87
வருவார்கொழு 86
வலி மிகு 450
வழக்குடையார் 476
வழக்குடையான் 475
வள்ளலார் 283
வள்ளுவர்சீர் 121
வளப்பாடி 817
வற்றல்வாகை 73
வாக்குண்டாம் 500
வாசிகொண்டர 67
வாட்கைடு 720
வாட்டாறு 913
வாடாப்போதி 674
வாடை குளிர 837
வாதவர்கோன் 462
வாய்த்த பொருள் 644
வாய் மடித்து 77
வாயிற்கடை 291, 294
வாரமுடைய 599
வாழ்வற்றது 746
வாழிசோழ 11
வாழிதமிழ் 412
வாழிதில்லை 114
வான்கண் 594
வான்திகழும் 766
வானகமின் 937
வானுகி மண்ணுய் 647
வான்முராகிய 666
விக்காவுக்கா 356
விட்டிலங்கு 760
விடவிகள் 90

விண்ணவரின்	686
விண்ணிற்	121
விண்ணுலாமதி	529
விதியால்	503
விரும்பரணில்	381
விரைந்தாரும்	939
விரையலர்ந்த	400
வில்லம்பு	826
விழுந்து கொழும்	78
வீசினபம்ப	882
வீரத்தால்	670
வீரமுண்டோ	826
வெள்ளியங்கிரி	421
வெண்பா இரு	486
வெய்தாய்	454
வெய்யகலி	856
வெய்யநீற்	196
வெள்ளநீர்	164
வெள்ளிவெற்பி	223
வெள்ளெருக்க	739
வெறியார்	193
வென்றிவண்	92
வேங்கையினும்	430
வேட்டொழிவ	837
வேடத்தால்	74
வேண்டுங்கால்	247
வேதத்தின்	849
வேதமொரு	866
வேதியர்	759
வேந்தன்பொரு	833
வேப்பமலர்	789
வேரம்போய்	695
வேலை முகடும்	676
வேழமுடைத்து	481
வைக்கும்புயம்	666
வைகலும் வைகல்	620
வைகறை	591
வையகம்பொலிய	274
வையகமாம்	70
வையகமெல்	476
வையம் முழுவதும்	715
வையைத்துறை	459
விட்டதண்டி	914
விடுமின்	84
விண்கூடல	670

பொருள் அகராதி

அகப்பொருட்சுவைப் பாடல் 83-4
அகப்புறத்தின் பகுதி 699
அகப்பொருள் அழிவு 522
அகரவருக்கம் 916
அகில் 5 வகை 575
அங்கதம் 449
அச்சுத்தொழில் பெருக்கம் 891
அசரீரி கேட்டவர் 252
அஞ்செழுத்து 199-200, 264
அட்டாங்க யோகம் 570
அடியவர் பெயரே நாம மந்திரம் 213
அடியார் இலக்கணம் 161, 224
அடையாள மாலை 266
அண்டமுற நிமிர்ந்தாடும் அப்பன் 202, 278
அணுவிரதம் 5 784, 792
அப்பாலும் அடிச் சார்ந்தார் 325, 327
அம்பிகை கோயில் இன்மை 280
அமங்கலச் சொல் இன்றிப் பாடியது 259
அர்த்தசாம நிவேதனத் திட்டம் 897
அரங்கிற்புகுந்து ஆடுதல் 589
அரங்கின் அமைதி 589
அரங்கு செய்யுமிடம் 577
அரற்று 912
அருகன் நாமாவளி 533
அருங்கலான்வயம் 790
அருச்சனை பாட்டேயாகும் 217
அருள் வெளிப்பாடு 231
அலங்காரம் ஒரு பிரபந்தம் 818
அலங்காரம்—பொருள் 894
அவ்விநயம் ஆறு 783
அவ்வையார் நோன்பு 445
அவ்வையும் கந்தியும் 444
அவதாரம் என்ற சொல்லாட்சி 273
அவையிலக்கணம் 662
அறம் இரண்டு—இல்லறம் துறவறம் 782
அறுபத்து மூவர் சிலையமைப்பு 328
அனுயோகம் என்னும் வேதம் நாலு 791
ஆகமப்படி பூசை 209, 215-6, 277-8
ஆடல் பதினொன்று 592
ஆடலாசிரியன் அமைதி 588
ஆண்டாள் திருப்பாவை தந்த மயக்கம் 782-3
ஆணை நமதே 207-8, 232
ஆதிசைவ நிலை 209
ஆரம் வகை 575
ஆரியம் பேசியது நகை தந்தது 581
ஆரியர் திராவிடர் 857
ஆலமர் கடவுள் 602
ஆழ்வார் கால முறை 747-749
ஆறிய கற்பும் சீறிய கற்பும் 569
ஆன்மாக்கள் மூவகை 212
ஆனந்தக் குற்றம் 883
ஆனாயர் இசை 262
இசைக்குற்றம் நாலு 529
இசைத்தமிழ்ச் செய்தி 541
இசைத்தமிழ் வளர்த்த காலம் 705
இசைத்தமிழின் ஒடுக்கமும் புது வழியும் 522
இசையால் மனிதன் கெடுவான் 522
இடக்கர் அடக்கல் 608

இடரினும் தளரினும் —
பாடற் பொருள் 315–7
இடைச் சங்கம் 539
இடுவந்தி கூறுதல் 571
இதிகாச வரலாறுகள் 730
இரத்தினத் திரயம் 784
இராமாயணம் இதிகாசம் 428
இராவணன் பற்றிய
பாடற் பொருள் 194
இருப்பை நெய் 672
இலக்கிய காலப்பாகுபாடு 5
இலக்கிய விமர்சன
தத்துவம் 117
இறையுணர்வு 227
இறைவன் எல்லாமாய்
வேறாய் உடனாய்உளன் 723-4
இறைவன் தொண்டர் பிழை
காணும் கண் இல்லாதான் 763
உச்சரிப்புப் பிழை 685
உடை—நிறத்துக்குப்
பொருந்த 375
உத்தரகாண்டக் கதை 419
உத்தரகாண்டம்—புராணம் 438
உந்தி பறத்தல் 76–8
உபநிடதப் பொருளே
சித்தாந்தம் 212
உருத்திராக்கச் சிறப்பு 213
உரைநடை வகைகள் 891
உரை மரபுகள் 523
உரையாசிரியர் —
சிறப்புடைய மூவர் 25
உலக்கைப்பாட்டு 87
உலா இயல்பு 797
உலா இலக்கணம் 373, 799
உலா வரும் இறைவன்
நாயகன் 798
உலாவிற் பெதும்பைபுலி 799
உலாவின் பொருள் 26, 797
உலாவும் பொது மகளிரும் 28
உழவாரப் பணி 299
உழவின் நுட்பம் 478
உழவுத் தொழில் 679
உழைப்பின் உயர்வு 498
ஊர்ச்சபையின்
பொறுப்பு 247–8
ஊருடையான் 804
எழுத்து அசைக் கூறுப்பு 894
எழுபத்தொன்பதுகுடி
வேளாளர் 854
எழுபது பாடும் மரபு 858
எழு பருவங்களின்
உணர்வு நிலை 798
எழுபருவமகளிர் நிலை 802
என்றுவந்தாய்என்றகுறிப்பு 206
ஐந்திணை ஒழுக்கம் 682
ஐந்திலக்கணம் 617
ஐந்தெழுத்தை ஓட்டில்
எழுதியது 85
ஐயர் என்ற சொல்லாட்சி 270
ஒரே குலம் 327
ஓலையில் எழுதும் கஷ்டம் 891
ஓவாதகூத்தர் — நடராசர் 874
கட்டளைக் கலித்துறை 941–3
கடையருக்கும்
கடைத்தேற்றம் 323
கடைதிறப்புப் பாடும் மகளிர் 83
கரடி கத்துதல் 586
கருநடம் 685
கருநிறத்துக்குப் பொருந்த
உடுத்தல் 385
கருப்பூர வகை 575
கலம்பக உறுப்பு 661
கலிங்கு 655–6
கலைமகள் கிழங்கு விற்றல் 825
கலைமகள் துதி 734
கலைமகளிடத்து ஈடுபாடு 734
கலைமகளை வீரபத்திரர்
தண்டிக்காமை 342
கலைமலைவு 639
கவிச்சக்கரவர்த்தி 355

கவிஞனதமைதி 588
கவி நால்வகை 660
கவி ராட்சதன் 355
கழுத்தில் மணி — அரசன்
ஆட்சியாணடை ஒட்டி 913
கள்ளக்கவி 662
களப்பலியூட்டுதல் 48
களப்பாள மரபு 811
களப்பிரனும்
களப்பாளனும் 183, 811
களவழி 47
களவேள்வி 49
கன்னட நாட்டில்
நாயன்மார் வரலாறு 933
கன்னட மொழியில்
கூதகர் கதை 439
காடு கிழவாள் 48
காதை கரப்பு 646
காப்பியக் கலித்துறை 941–3
காபபியத்துக்கு வித்து
வேதம இராமாயணம்
பாகவதம 244
காப்பிய நோககம் 233
காப்பியம் 582–3
காப்பியமென்னும் பெயர் 540
காபாலிகம் எனபது
பொருந்தாது 218
காமத்தால் வரும் யன்பம் 732
காமன ஐங்கணை 690
காவிர்க்கு வழு கண்டமை 361
காவரிச் சிறப்பு 173
கானத்தின் எழுபிறப்பு 230–1
கிரந்த சந்நியாசம் 761
கிளவித்தலைவன் 832
கீரைக்கறிச் சிறப்பு 454
குடக்காற்றின் இயல்பு 596
குணவ்ரதம் 3 784
குதிரைக் குணமறிதல் 683
கும்பாபிஷேகம் 181
குருடருக்கு நிபந்தம் 145
குழலுக்கேற்ற மரம் 584
குறப்பறிதல் 520
கூத்தி அமைதி 588
கொடிவகைகள் 83
கொலைப்பாவம் 533–4
கொலை பெரியதும்
சிறியதும் 784–5
கொற்றவை நிலை 48
கோடிப் பாடல் 474
கோயில் வகைகள் 280
கோவைக் கலித்துறை 941–3
கோவைப்பாடல் 500க்கு
மேல் 833–4
கோவையில் துறவு 535
கௌட நெறி 355
சண்டேசர் வரலாற்றில்
மாற்றம் 225
சத்தமாதர் வாழ்த்து 70, 82
சத்து சிவமாம் காட்சி 231, 223
சத்யாக்கிரகம் 183
சந்தப் பாடல் 267
சந்தம்பதம 691
சந்தனக் காப்பு 188
சம்பந்தர் பாலை நெய்தல்
பாடிய செய்தி இன்மை 226
சம்பந்தர்பிறவி இல்லாதவர் 921
— வரலாறு கூத்தன்
கூறுவது 406
— பொன்பெற்ற வரலாறு 316
— முருகன் அவதாரமா 264, 408, 921
சம்மிய ஞானம் 729
சம்மிய தரிசனம் 729
சமபந்தி போசனம் 310–1
சமயப் பகைமை இன்மை 853–4
சமயத்துறையில்
சகிப்பின்மை 665
சமுத்தி 888
சமூக சேவை 315, 317
சமையல்காரன்செய்தபிழை 351

சரசுவதி வடிவம் 343
சரபர் வழிபாடு 13
சரியைகிரியையோகம் 215–217
சரியை நிலை 199–200
சாத்திரத்தொகுப்பு 708
சாதி சிறப்பில்லை — சைனம் 786
சாதி பற்றிய நூல்கள் 435
சாதி வேற்றுமை 857
சிக்காவிரதம் 4 784
சித்திரகவி 642, 670–1
சிலேடை 91, 569
சிலையே துணையா-பொருள் 767
சிவஞானமும் கலைஞானமும் 229
சிவஞான ஜனநாயகம் 323
சிவபெருமான் இடபாருடராய்க் காட்சியளித்தல் 212
சிவலிங்க வழிபாடு 211
சிவாசாரியர் நிலை 209, 216
சிற்பத்தில் பெரியபுராணச் செய்திகள் 331
சிற்றிலக்கியம் 34
சிறுத்தொண்டர் அமுது படையல் 329
சிறுதேவபாணி 586
சீட்டுக்கவி 891
சீருத்திரம் 210
சீனப் பொம்மை 503
சுட்ட பழக் கதை 469
சும்மேலோ சும்முலக்காய் 87
சுவை ஐந்து நீக்குக 786
சுவை ஒன்பது 688
செந்தமிழ்நாடு சோழநாடு 244
செய்திகொன்றோர்க்கு உய்தி இல் 406
செய்யுள் நெறி 2 – வைதருப்பம் கௌடம் 641
செருக்கள வஞ்சி 47
சேக்கிழார் காட்டும் பொதுமை 317
சேக்கிழாரின் உவமைகள் 216
சேக்கிழாரின் தமிழ்ப் பற்று 244
சைவசித்தாந்தம் 210
சைவ நூல்கள் 706
சைவப்பொருள் 4 211
சைவருக்கிருந்த வைணவப் பெயர்கள் 147
சைன இலக்கியம் 20
சைனத்தில் தெய்வம் சிறப்பில்லை 787
சைனர் சோழரைப் பாடாமை 41
சைனர் தொண்டு 780
சொல்லணிகள் 628
சொற்களின் கடை குறைப்பு 672
சோழகுலத்தின் முடிவு 826
சோழபாண்டியர் போர்கள் 16
சோழபாரம்பரியம் 366 - 9
சோழமன்னர் சிறப்புப் பெயர்கள் 134
சோழர் சைவர் 14
சோழர் திருமால்பணி 12, 387
சோழர் பேரரசு 8, 14
சோழருக்கே பரணிப்பாட்டு வந்த காரணம் 35
சோற்றுச் செருக்கு 531
தசாங்கம் 802
தமிழ்நாடுகளும் எல்லையும் 542
தமிழ் வளர்ச்சியின் காலம் எட்டு 704
தமிழரின் வாழ்க்கை வளம் 233
தமிழின் பொற்காலம் 7, 103
தமிழின் மேலாந்தரம் வாய்ந்த நூல்கள் 121
தலச் செய்திகள் 176
தலப் பெயரும் கோயில் பெயரும் 280
தலைக்கோல் 589
தனியன் ஆசிரியர் 769
தாரணை விகற்பம் 697

தாலாட்டுப் பிரபந்தம் இராமானுசர்மீது 776
தாவரமும் உயிருடையது 214
திரிபங்கி 829
திரு என்ற அடையும் ஆர் என்ற விகுதியும் 706–7
திருக்காமக் கோட்டம் 280
திருக் கூட்டச் சிறப்பு 161
திருத்தொண்டர் காலம் 155
திருநீற்றின் பெருமை 212
திருநீற்றுத்தொண்டன் 801,804
திருப்பாசுரப் பொருள் 192–3
திருமணச் செய்திகள் 290
திருமாலைக் கடலில் போட்டமை 349,352,360,387–8
திருமுறைத் தொகுப்பு 708
திருவாதிரை 215
தில்லைத் திருநடம் கண்டு பாடினோர் 217–9
தில்லைத் திருப்பணி 359–60
திலகவதியார் 212
திலதக் கலித்துறை 941–3
தீட்சை 214
தீண்டாமை 313
துகில்வகை 575
துலா புருடதானம் 350
தெய்வப்பரணி 380
தேகாந்தரம் 729
தேசியக் காப்பியம் 318
தேவபாணி 586
தேவாரப் பதிகங்கள் பாடிய சந்தர்ப்பம் 195–6
தேவாரப் பொருள் விளக்கம் 193–8
தேவி வருணனை 82
தேனுண்டல் விலக்கு 533
தொகையடியார் 325
தொடர் நயம் 269
தொண்டுக்குப் பயிற்சிச் சாலை 301
தொண்டு வகை மூன்று 317
தொண்டைநாடு சான்றோருடையது 249
நடந்தாய் வாழி காவேரி 173
நடுநாட்டுச் சிறப்பு 251–2
நடையியல் 690
நந்தி என்ற பெயர் 928
நமசிவாய மந்திரம் 710
நற்காட்சி 783
நன்ஞானம் 783
நாகம் வழிபட்ட தலம் நாலு 106
நாட்டுப்பற்று 97, 198, 244
நாட்டுப் பற்றுக்கான இலக்கியம் 69
நாடிகளின் நிலை 462
நாய் தேவனுனது 786
நாயன்மார் யாத்திரைகள் 176
நாயனார் என்றசொல்லாட்சி 270
நாவலோ நாவல் 857
நாற்பத் தெண்ணாயிரவர் 805
நிவேதனப் பொருள் களவு 897
நிறை நில்லாத அகவல் 475,477
நீதி மன்றம் 295
நீலகண்டம் என்ற ஆணை 308
நீலச் சிற்றுடை 453–5
நூல்—இலக்கணம் 786–7
நூல்களின் இழப்பு 25
நூலாசிரியர் நோக்கம் 233
நேர் நிறை நில்லாத அகவல் 477
பக்திச் சிறப்பு 220–1
பக்தி வெறியால் விளைந்த செயல் 277
பங்காளிப் பகைமை 429
பஞ்ச மந்திரம் 534
பட்டினி நோன்பு 571
பட்டோலை படித்தல் 347
பதி நிச்சயம் 729
பந்தடி 386
பரணி இலக்கணம் 50
பரணிதோற்றுார்பெயரில் 54,399

பரணி நாளின் சிறப்பு 54
பரணிப் பிரபந்த வகை மூன்று 95
பரணி பாடியாடுதல் 46
பரணி பாடும் முறை 55
பரணியின் நாடகப்பண்பு 470–1
பரணியின் பொருளமைப்பு 56, 399
பரணி வகைகள் 399, 400
பரத இலக்கணம் மூன்று 636, 652
பரார்த்த பூசை 209
பலி கொடுத்தல் 37
பவதி பிக்ஷாந்தேகி 79
பவனி வருதல் 797
பழமொழிகள் 579, 608, 786
பனைகளும் சிவமே கூடின 214
பனையோலை ஏடு 891
பாகத இலக்கணம் 652
பாகத வடிவச் சொல் 787
பாகவத சேவை அருள்பெறும் வழி 764
பாச அனாதித்துவம் 729
பாசச்சேதம் 729
பாச பந்தம் 729
பாச மோசனம் 729
பாட்டியல் நெறி இருவகை 548
பாட்டுடைத் தலைவன் 830–2
பாட்டே உரைநடை என்பது பிழை 255
பாத்திரப் படைப்பு 233
பாதாதி கேச வருணனை 81
பாலாற்றியல்பு 917
பாலை நெய்தல் பாடியது 721
பிண்டோதகக் கிரியை 607
பிரணவமும் திருமுறையும் 192
பிரத்தார இலக்கணம் 700
பிரபந்தங்கள் 795
பிரபந்தங்கள் அரசர்மீது 645
பிரபந்தங்கள் தெய்வம்மீது 45
பிரபந்தங்களில் பழமையானவை 50
பிரபந்தம் 96–33, 795, 33
பிராகிருதம் 682, 789–90
பிள்ளைபாதி புராணம்பாதி 917
பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கணம் 391–2
– முடிசூடியபின் இல்லை 391–2
பிள்ளைத்தமிழின் தோற்றம் 390–1
– பருவங்கள் 390–1, 917
புராண கவிஞர் 693
புராணம் 661
புராண லக்ஷணம் 787, 940
புலவர் பலர் ஒரே பெயரில் 446, 827, 842–2
புலவர் வறியவர் அல்லர் 18
புலவியனுபவம் 265
புன்கவிகள் 661
பூ பரீக்ஷை 578
பெண்களின் வருணனை—சைனர் 792, 794
பெண்களுக்கு வீடு பேறில்லை 785
பெண்ணால் மனிதன் கெடுவான் 521
பெண்ணின் அழகும் கண்ணுதல் கருணையும் 257, 265, 275
பெண்ணின் சுதந்திரம் 301
பெதும்பை புலி 799
பெரியபுராண அமைப்பு 111–2
– இடைச்செருகல் 162
– காப்பியத் தன்மை 238–9
– சருக்க அமைப்பு 159
– சிறப்பின் தொகுப்பு 322
– செய்யுள் திறன் 337
பெரிய புராணச் சொற்கள் 259
பெரிய புராணத்தில் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு 241–3
– இசைக்கலை 281

– இடைச்செருகல் 917
– 'உலகெலாம்' 191–2
– உழைப்பே உயர்வு 298
– ஓவியம் 277
– கட்டளைக்கலித்துறை 206
– கட்டிடக்கலை 279
– கலைப்பண்பு 286
– காப்பியத்தன்மை 237
– குழந்தைகள் 323–4
– கூத்து 279
– சந்தம் 266
– சமணம் 186
– சமூக சேவை 314
– சாதி 309
– சிற்பம் 277
– சீர்திருத்தம் 309
– சைனம் 186–8
– ஞானநெறி 228
– திருமுறை பாடிய ஆசிரியர் 202
– துதிப்பாடல்கள் 261
– நாடகப்பண்பு 252
– நீதி 291–4
– நோக்கம் 233–4
– பெண்களின் உயர்வு 301–8
– பூத்தொடுத்தல் 285
– பௌத்தநிலை 184–5
– வரிப்பாடல் 262
– வருணனை 262
பெரிய புராணம் 48, 360, 705, 708, 714, 811–3, 915
பெரிய புராணம் தமிழ் நாடு முழுமைக்கும் 172–3
– தேசியக் காப்பியம் 177-8, 318
– பாடிய முறை 318
– பெருங்காப்பியமா 254
– பொருள் 154
பெரியோரைப் படர்க்கையில் சுட்டுதல் 287
பெருங்காப்பிய இலக்கணம் 238
பேய்களின் பெயர்கள் 89
பேய் வருணனை 88
பேயும் மனிதரும் 912
பேரியாழ் 544, 583, 603
பைரவர் தலையிறைச்சி கேட்டது 810
பொருத்தம் பத்து 660
பொருநர் பலவகை 50
பொருளாராய்ச்சி விளக்கம் 578
பொற்காலம் இலக்கியத்தில் 7
போர்கள் 34, 293
போர்ப் பிரபந்தம் 47
போர் வீரருக்குப் புதிய ஆடை 884
பௌத்த இலக்கியம் 21
பௌத்த தத்துவம் 184
மகர முத்திரை 593
மடக்கு 268
மண்டை கவிப்பித்தல் 902
மணம் பற்றிய செய்திகள் 290, 689
மணிகளின் குணம் குற்றம் 576
மணிப்பிரவாள உரை 882
மணிப்பிரவாளத்தை முதலில் வழங்கியவர் வைணவர் 778–9
மணிப்பிரவாள நடை 524–5, 779, 892
மணிப்பிரவாளம்-விளக்கம் 777
மதம் 8 783
மருத்துவத்தொழில் 680
மள்ளர் வகை 88
மறக்கருணை 231
மறக் கருணையின் விளக்கம் 194
மன்மதனுக்கு அங்கங்கள் நாடும் ஊரும் 379
மனத்தால் வரும் கன்மம் 233
மனிதப் பிறவியின் பயன் 201
மனுச்சோழன் வரலாறு கல்வெட்டில் 899

மணயறம் 242
மாகேசுவர பூசை 328, 337
மிருக முத்திரை 593
முக்குற்றம் 782
முச்சங்கம் 539
முடிசூட்டுதல் 290
முத்தமிழ் 537, 544
முத்தமிழ் வளம் 235, 537
முத்திரை 592
முதலியார் 809
முற்று மோனை அடிதோறும் 686
மூடம் மூவகை 783
மெய்க்கீர்த்தி 888
யாக்கையைப் பழித்தல் 732
யாப்புக் குற்றமறிதல் 683
யானைத்தொழில் 697
யானை வருணனை 377
வடசொல்லாட்சி 605
வடசொற்கள் 845
வடநூலில் ஓசை ஊட்டவில்லை 684
வடமொழி அகராதி 353, 362
வடமொழிப் பெயர்கள் 168
வடமொழியில் வைணவர் நூல் செய்த காரணம் 764
வணிகர் 662
வமிசாவளி 669
வரிக்கூத்து 587
வழக்கதிகாரம் 685
வள்ளல் என்ற சொல் 271
வள்ளைப்பாட்டு 86
வாக்கின் கன்மம் 731
வாசக தீட்சை 230
வாசவகை 575
வாண்மங்கலம் 50
வாழ்க்கைச் சரிதம்-சுந்தரர் 205
விரதம் மூவகை 783
வினை—வல்வினை மெல்வினை 723
வீரசைவ வரலாறுகள் 330
வெள்ளைக்கவி 662
வெளிமன்றம் 573
வேதாந்தம் 32
வேள்வி கலியைப்போக்கும் 918–9
வேளாளர் 562
வைசியர் 662
வைணவத்தில் சாதி 853
வைணவர் வடமொழியிலேயே நூல் செய்தமை 19,241–2

சிறப்புப் பெயரகராதி

அகத்தியபக்தவிலாசம் 164, 322
அகத்தியம் 541, 551, 587
அகத்தியர் 540, 542, 569
அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு 337
அகத்தியர் பலர் 842
அகத்தியர் பாட்டியல் 548
அகத்தியனர் 586, 636
அகநானூறு 632, 666, 728
அகோரதேவர் 728
அங்கவை சங்கவை 451
அச்சுத களப்பாளர் 147
அசதிக் கோவை 509-14
அஞ்சிறைய மடநாராய்-
வியாக்கியானம் 758
அஞ்ஞவதைப் பரணி 94, 400
அட்ட வீரட்டம் 401
அட்டாதச புராணம் 872
அடியார்க்கு நல்லார் 24-5, 60, 382-3418, 521, 604, 611, 626, 633, 639, 665, 698, 718, 812, 895-6, 922, 928
அடியார்க்கு நல்லார் உரை
எழுதிய பகுதி 555
மூலநூல்கள் 543-6
அடியார்க் கெளியன் 529
அண்ணமலைச் சதகம் 458, 548
அணியியல் 551, 620, 625-9, 633, 698
அணியியலுடையார் 624
அத்துழாய் 754-5
அதிகமான் 447-8
அதிகார சங்கிரகம் 748
அந்தகக் கவி வீரராகவ
முதலியார் 878-9
அதிகை 83
அதிராசேந்திரன் 62
அப்பர் 196-7, 202, 205-6, 217-8, 221-2, 258-9, 268, 273, 279, 284, 297-9, 549, 705, 802, 852, 918, 926, 937-40
அப்பர் உண்ணுவிரதம் 183
அப்பர் ஏழெழுநூறுபதிகம் 204
— செயல்கள் 722-3
தேவாரம் 675, 694
பாசுர வகை 207
அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் 173
அப்பூதி அடிகள் 260, 263, 277, 297, 918
அப்பைய தீட்சிதர் 619
அபயன் 37, 913
அபராசிதவர்மன் 15
அம்பர் 726, 926
அம்பர் அருவந்தை
காலிங்கராயன் 904
அம்பர் மாகாளம் 328
அம்பிகாபதி
636, 644, 722-5, 850
அம்பிகாபதி கோவை
637, 795, 825-35
அம்பிகாளி 814
அம்மங்காதேவி 61, 701
அம்மங்கையாழ்வார் 11
அமர்நீதி 201
அமிதசாகரர் 696
அரங்கத்தமுதனர்
740-53, 770, 853
அரசகேசரி 416
அரிகர ஐயர் 836
அரிவாள் தாயர் 227
அருங்கலச்செப்பு
780-9, 972, 794
அருங்கலான்வயம் 790
அருண்மொழித் தேவர்
105-6, 725, 955
அருணகிரிநாதர் 6, 327, 484, 529
அருணந்திசிவம் 185, 327, 730
அருந்தமிழ்மாலை 487

அரும்பைத்தொள்ளாயிரம் 363, 378, 429–31, 583, 603, 923
அருவந்தை காலிங்கராயன் 904
அருளாளப்பெருமாள் எமபெருமானுர் 741, 760–6
அல்லி அரசாணிமாலை 8–5
அவ்வை 249–50, 327, 35357 442–5, 520, 693, 824, 850, 925–7
அவ்வை பலர் 842
அவ்வைபாடல் 603
அவந்திசுந்தரி நாடகம் 622
அவிநயம் 64
அவிநயனுர் 659, 687
அவிநாசு 805
அவிரோத உந்தியார் 717
அழகிய மணவாளனி யண்டையாழ்வார் 66
அற்புதத்திருவந்தாதி 303
அறநெறிச்சாரம் 507, 790
அறிவனுர் 545–6, 587
அன்னையும் பிதா 497
அனதாரி 339, 881
அனந்தபத்மன் 69
அனந்தபாலன் 378, 913
அனந்தாழ்வான் 762, 772
அனபாய சோழன் 115–6, 131–3, 143–4, 331, 360, 632, 640, 648–9, 831
அனபாயநல்லூர் 127
அனபாயமூவந்தவேளான் 127
அனபாயனுகிய வண்டு 127
அனவரதவிநாயகம்பிள்ளை 443, 445. 466, 504, 518
ஆ ஆ 615
ஆகமவாதியர் 854
ஆகவமல்லன் 43, 398
ஆசாரக்கோவை 834
ஆசிரியமாலை 572, 668
ஆசூரி 777
ஆடிஸி 88
ஆண்டாள் 83, 260, 773
ஆண்டாள்–கூரத்தாழ்வார் மனைவி 764
ஆத்திசூடி 443, 487–93, 496–7, 926–7
– சிந்து 493
– திறவுகோல் 493
– (புதிய) 926
– புராணம் 493
– விருத்தியுரை 492
– வெண்பா 492
ஆதியுலா 373, 797–8, 802
ஆதித்தசோழன் 15, 279
ஆதிபகவன் 484
ஆதவாயிலார் 545–6, 587
ஆந்திரபூரணர் 754
ஆயிரத்தளி 672, 905
ஆயிரவைசியர் 514–6
ஆரிட வாசகம் 519
ஆரியம் 681
ஆலங்குடிச் சாசனம் 816
ஆலாலசுந்தரர் 336
ஆவினன்குடி 481
ஆழ்வார் காலமுறை 747–9
ஆழ்வார் நூற்றந்தாதி 848
ஆழ்வான் 770
ஆளவந்தபிள்ளை ஆசிரியர் 882–3
ஆளவந்தார் 758, 761, 765
ஆளுடைய தேவநாயனுர் 273, 710–2, 934–6
ஆளுடைய நம்பிபுராணம் 150, 739
ஆளுடைய நாச்சியார் 362, 943
ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலாமாலை 373, 800
ஆறுமுகத்தப்பிரான் 336

ஆறுமுகநாவலர் 333, 336–7
ஆறுமுகம் சேர்வை 651
ஆனந்தத்தாண்டவபுரம் 836
ஆனந்தரங்கன்கோவை 834
ஆனுயரிசை 281–4
இசைத்தமிழ் பதினறு படலம் 550
இசை நுணுக்கம் 541,5 45–7 583. 586
இசையாயிரம் 100–1
இடைக்காடர் 465
இடைக்கால அவ்வை 452
இந்திரகாளியம் 545–7 659, 662
இரகு வம்சம் 416
இரண்டாம் கம்பர் 842–3
இரணியவதைப் பரணி 87, 400, 591, 945
இரத்தினகரண்டகம் 781
இராகவையங்கார், மு. 36 100–1, 123, 129, 131, 134, 137–8, 414, 434, 543, 639, 843–4, 858, 874, 944
இராகவையங்கார், ரா. 123 131, 417, 658, 840, 876
இராசகண்டீரவன் 687
இராசகம்பீரன் 134
இராசகேசரி 63
இராச சிம்மபல்லவன் 151–2, 273, 647
இராசசூயம் வேட்ட பெருநற் கிள்ளி 447
இராசபண்டிதன் 361
இராச மகேந்திரன் 57, 69, 372, 393
இராசமன்னர்குடி 10
இராசமாணிக்கம் 123,337,310
இராசராசச்சேதிராயன் 750
இராசராசதேவர் 111
இராசராசதேவருலா 925
இராசராசன் I 31, 57, 69 106, 115, 215, 281, 319, 411, 632, 648, 655–6, 672, 687, 762, 766
இராசராசன் I கல்வெட்டு 451
இராசராசன் II 8, 12,45, 122, 132, 135, 144, 146, 149, 336, 348, 361–3, 365, 433, 800, 826, 874, 892, 905, 924–5.
இராசராசன் II உலா 45, 135, 350, 363–70, 381, 387,396–9,430,806
– உலாவுக்கு ஆயிரம் பொன் 392, 396
– சாசனம் 901
இராசராசன் III 142
இராசராசேச்சுரம் 332
இராசராசேந்திரன் 61
இராசாதிராசன் I 398, 911
இராசாதிராசன் II 13, 363, 819, 892, 901–2, 905
இராசேந்திர சிங்கன் 687
இராசேந்திர மூவேந்த வேளான் 667
இராசேந்திரன் I 35, 47, 61, 69, 123, 127–8, 152 631, 668. 672, 795
இராசேந்திரன்மெய்கீர்த்தி 697
இராசேந்திரன் II 43, 398
இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் 26
இராமச்சந்திரகவிராயர் 473
இராமதேவர் 146–7
இராமபாரதி 492
இராமரத்தின ஐயர் 414
இராமலிங்க சுவாமி 271
இராமலிங்கதம்பிரான் 659,663
இராமாயணக் கம்பர் 842, 853–5, 860, 878

இராமாயணத் தனியன் 840
இராமாயணம் 763, 775, 840
இராமானுச கவிராயர் 490, 495
இராமானுச திவ்யசரிதை 18, 386, 714, 742, 807
இராமானுச அற்றந்தாதி 740-51, 773, 796, 848, 853
இராமானுசர் 18, 19, 386, 524, 535–6, 745-50, 753-5, 848-9, 853
இராமானுசர் தாலாட்டு 776
இருபா இருபது 525, 730
இரும்பை 772
இருமடிச் சோழன் 373
இலக்கண விளக்கஉரை 659
இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல் 429, 923
இலக்கண விளக்கம் 53, 525, 834
இலங்கை அரசன் விசயபாகு 892
இலந்தை 678
இளங்கோ 173, 248, 531, 537, 555, 558–9, 593
இளம்பூரணர் 22, 501, 523, 537, 543, 604, 610–1, 665, 675, 689
இளம்பூரணரும் களவியல் உரையும் 543
இளம்பெருமானடிகள் 676, 694
இளையான்குடி மாறர் 201, 223, 308
இறையனர் களவியல் 6, 25, 135, 140, 245, 522–3, 539, 542, 609, 617, 664
ஈசாவாசிய உபநிடதம் 496
ஈட்டிஎழுபது 364, 414, 434–6, 858, 923–4
ஈலியட் 68
உத்தமசோழப் பல்லவராயர் 106, 129, 146, 148
உத்தரகாண்டம் 363, 414–29 440–2, 572, 882, 922
உத்தரகாண்டம் படலப் பாகுபாடு 421, 424–6
உத்தரகோசமங்கை 615
உத்தராபதி 224
உத்தராபதி ஈசர் 180
உதயணகுமாரகாவியம் 863–4
உதயணன்கதை 540, 545, 572
உபதேசரத்தினமாலை 849
உபமன்யபக்த விலாசம் 164, 312
உபமன்னிய முனிவர் 167
உபயகுலாமலன் பாலையூருடையான் 899-900
உபயகுலோத்தமன் 62
உமாபதிசிவம் 103, 110, 113–20, 143, 148, 211, 214, 321, 332, 529, 751, 920
உய்யவந்ததேவ நாயனர் 271, 327
உய்யவந்ததேவர் திருக்கடவூர் 272–3, 319
உய்யவந்தார் திருவியலூர் 273
உய்யவந்தார் 714
உருத்திரங்கண்ணனர் 394
உருத்திரபசுபதி 210–3, 716
உலகநாதபிள்ளை 36, 389, 440, 800
உலகமுழுதுடையாள் 376
உறந்தை 672
உறையூர் 16, 35, 405, 704
எங்கராயன் 58, 69, 93, 913–4
எங்களாழ்வான் 756
எச்சான் 762
எட்டுத்தொகை 449, 642, 833

எதிர்நூல் 363, 432
எதிரம்பலம் 136, 139
எதிரிலாப்பெருமாள் 360, 393, 905
எம்பார் 764-5, 771, 776
எம்பெருமானர் 752
எம்பெருமானர் அடியாள் 776
எழுப்பெழுபது 414, 435
எறிபத்தநாயனர் 261
ஏகாம்பரநாதர் உலா 809
ஏசுநாதர் 326
ஏட்டூர் சிங்கராசாரி 747
ஏயர்கோன் கலிக்காமர் 176, 203, 205, 293
ஏர்எழுபது 351, 354-60, 778, 840, 893
ஏழிசைவல்லபி 11, 281
ஏழிற்கோ 479-80
ஏனதிநாதர் 227-8, 259
ஐங்குறுநூறு 667
ஐந்துகோட்டைநாட்டு மறவர் 858
ஐந்தெழுத்து பொற்றகட்டில் 805
ஐயடிகள் காடவர்கோன் 172, 182, 202
ஐயர் அவர்கள் 24, 50, 54, 95, 343, 382, 440, 451, 534, 543-4, 554, 564, 587, 599-600, 603-4, 610-1, 651, 684, 696, 837, 860, 862, 867, 871, 873-4, 881, 884, 927, 943
ஒட்டக்கூத்தர் பெயர்க் காரணம் 344
ஐவேலசதி 510
ஐன்ஸ்டைன் 321
ஒட்டக்கூத்தர் 10,12,33, 44-5, 58-60, 63, 94, 131, 135-7, 140, 251, 264, 327, 464, 641, 647, 654-5, 706, 796, 800 806, 808, 811, 815, 820-2, 827, 844, 850, 858, 873-4, 920-5.
ஒன்பதாம் திருமுறை 115
ஒன்பதுகோட்டை வேளாளர் 895
ஓவாத கூத்தர் 862, 873-4
ஔவை 501
கங்கைகொண்ட சோழபுரம் 14, 62, 343 358, 602, 644
கச்சிச்செப்பேடு 101
கச்சிநகர் 83
கச்சிப்பவள வண்ணர் 752
கச்சியப்பர் 120
கச்சியப்பர் புராணம் 333
கஞ்சவதைப்பரணி 95
கஞ்சனூர் 917
கஞ்சாறு 836
கட்டி 449-50
கடாரப்போர் 10, 63
கடாரவெற்றி 128
கடுங்கோன் 522, 542
கடைச்சங்கம் 521
கண்டராதித்தர் 372
கண்டன் 134
கண்டன் அலங்காரம் 350, 363, 432, 632, 797, 818-21
கண்டன் கோவை 350, 363, 433, 796, 821-2
கண்ணப்பர் 223, 267, 270, 297, 312
கண்ணுடைய வள்ளல் 724, 876
கண்ணுமுன் அறிவான் 701
கணநாதர் 286, 300
கணிகண்ணன் 632
கந்தசாமிக் கவிராயர் 824
கந்தசாமிப் புலவர் 519

கந்தபுராணத்தின்நோக்கம் 233
கந்தபுராணம் 150, 920
கந்தர் அலங்காரம் 529
கந்தவிரதவிலாசம் 341
கந்தன்பாட்டு 869
கந்தாடை அண்ணன் 770
கந்தியார் 163, 861, 863–9
கப்பற்கோவை 834
கபாடபுரம் 539
கபிலர் 659
கபிலர் பலர் 842
கம்பநாடு 879
கம்பர் 6, 92, 150, 319, 353, 355, 364, 416, 441–2, 465, 775, 823–7, 840, 858–90, 862, 876-9, 925
கம்பர் காலம் 841
கம்பர் மும்மணிக்கோவை 880
கம்பராமாயணத்தின் நோக்கம் 238–5
கம்பராமாயணம் 69, 104, 258, 261, 414, 421, 440, 695, 799, 841, 846–51, 922–3
கம்பநாடன் 847
கம்பரில் பெண்கள் 302
கம்பனூர் 701–3
கயிலகுலகரன் 701
கயிலாயநாதர்கோயில் 151, 278, 397
கரணவோத்து 550
கரிகால கன்னன் 701
கரிகாலன் 13, 57, 69, 371–2, 385, 389, 394
கருங்கோழிமோசி 540
கருணாகரத் தொண்டமான் 11, 37, 63–4, 67, 69, 91, 358, 377, 444, 804
கருணாகரவன்னியசதகம் 678
கருநடதேசம் 684–5
கருநடப்போர் 913
கருப்பையாப்பாவலர் 519
கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா 152, 573
கல்லாடனார் 659, 730, 849
கல்லாடர் பாட்டியல் 644
கல்வி ஒழுக்கம் 487
கலிக்கம்பர் 223, 276, 320
கலிங்கத்துப்பரணி 26, 33, 42–100, 135, 140, 183, 338, 401–4, 408, 413, 535–6, 568, 572, 591, 792, 796, 884, 913
கலிங்கத்துப்பரணி(விக்கிரமன்) 44, 94, 63, 358, 365–9, 372, 379–84, 399
கலிங்கப்போர் 10, 648, 704
கலிங்கமன்னன் 58
கலித்தொகை 524, 572, 605, 634, 834
கலிப்பகை 293
கலியாணசுந்தரனார், திரு.வி. 336
கலைமகள்துதி 646
கவிச்சக்கரவர்த்தி 100
கவிசக்கரவர்த்தி சயங்கொண்டார் 37
கவிச்சக்கரவிருத்தி 383
கவிராசமாணிக்கம் 623
கழற்சிங்கர் 151, 172
களத்தூர்க் கல்வெட்டு 145
களந்தை 652–3, 659
களப்பிரர் 14, 303, 521–3
களப்பிரர் காலம் 5, 235–6
களப்பிரரால் துன்புற்றோர் 186
களரியாவிரை 542
களிப்பொருபது 414
களவழி நாற்பது 47, 135, 140, 375, 384, 393, 397
களவியற் காரிகை 819–21

கன்னட புராணம் 439
கன்னிவன புராணம் 38, 64, 872
கனகசபை ஐயர் 460
கஜநூல் 572
காக்கைபாடினியார் 696
காகுத்தன்கதை 862, 875-8
காங்கேயன் புதுவை 431
காட்டுமன்னார்கோயில் 358
காஞ்சி 671
காஞ்சிப்பல்லவர் 65
காஞ்சிவாய்ப்பேரூர் 204
காந்தியடிகள் 295, 310, 321, 503
காந்தியடிகள் புராணம் 333
காமாட்சிகோயில் 280
காமிகாகமம் 578
காய்சினவழுதி 542
காரணைவிழுப்பரையன் 378
காரிஈந்த களக்கொட்டு 453
காரைக்கால் அம்மை 5, 202, 246, 265, 276, 278, 281, 303, 445, 452, 591
காலிங்கர்கோன் 378
காலிங்கராயன் 11, 388, 430-1, 889
காலிங்கராயன் சாசனம் 889
காவ்யாதரிசம் 622, 627-8, 647, 673
காவிரிநாடு 829
காவேரி வல்லபன் 701
காழி – காளி 340
காளமேகப்புலவர் 55, 830
கானப்பேர் தந்த உக்கிரப் பெருவழுதி 447
கானல்வரி 550, 586-7, 598, 600
கானல்வரியுரை 554-5
கிடாம்பி அப்புள்ளார் 756
கிடாம்பி ஆச்சான் 753, 771
கிருமிகண்ட சோழன் 388
கிருஷ்ணசாமி முதலியார் 509
கிருஷ்ணமாசாரி, வி. 518
கிளவித்தெளிவு 819
கிளிஎவிநரி விருத்தங்கள் 693
கீதை 763
கீரந்தையார் 540
குடந்தை 672, 678
குடநாட்டார் 571
குண்டலகேசி 20-1, 674, 699
குண்டூர்க் கூற்றம் 581
குண்டையூர் 203
குணசாகரர் 244
குணநூல் 541, 551, 587
குணபரேச்சரம் 179
குணவீரபண்டிதர் 13, 21-3, 616, 652, 663
குணவீரமாமுனி 655-6
குணதித்தன் சேய் 862, 874-8
குந்தவையாழ்வார் 11
குந்திதேவி 925
குமரகுருபரர் 218, 617
குமரவேள் 542
குமரிக்கோடு 581
குமரியாறு 542-3
குமாரசாமிப் புலவர் 651
குரங்காடுதுறை 678
குருபரம்பரா பிரபாவம் 954
குருமுனி 493
குலச்சிறை 291, 304
குலச்சிறை ஆண்டார் 409
குலசேகரபாண்டியன் 902-3
குலோத்துங்க சோழசரிதை 38
குலோத்துங்கசோழபெருமாள் 36
குலோத்துங்க சோழ விண்ணகரம் 10
குலோத்துங்கர்மூவர்காலம் 126
குலோத்துங்கன் - I 37, 57-64, 66, 72, 75, 89, 123, 127, 129-31, 134, 143, 281,

343, 357, 387, 393, 401, 411, 535-6, 631-2, 700-1, 704, 796, 804, 808-16, 826, 831, 861, 871, 884, 889, 892, 896-8, 911-4, 916
— சாசனம் 10, 896-8
— மனைவியர் 348
குலோத்துங்கன் - II 12, 59, 122-3, 127-8, 121-5, 141-50, 250, 279, 281, 305, 348-9, 353, 359, 361, 478, 631, 638, 648-9, 714, 740, 796, 800, 807-10, 816, 840, 871. 877, 892, 900
உலா 45, 131, 363-70, 384-9, 806
— உலா உரை 388
சாசனம் 900-1
— பிள்ளைத்தமிழ் 138, 140 338, 363, 381, 389-96
குலோத்துங்கன் - III 11, 13, 15, 123, 134-7, 144-5, 149-50, 360, 370, 392, 653, 655, 750, 836, 892, 905-6
குலோத்துங்கன் கோவை 11, 364, 506, 833, 905-6
குவலயானந்தம் 628
குளத்தூர் 905
குறள் 525, 605, 632, 922
குறள் உரைகள் 534
குறுந்தொகை 600, 605, 632, 666, 694
குன்றத்தூர் 15, 105-6, 109, 138
குன்றத்தூர் சேக்கிழார் என்ற பெயருடையோர் 148
கூடல் சங்கமத்துப்பரணி 34, 43, 94, 335, 398-9, 670
கூத்தநூல் 551, 572, 587
கூத்தர் கவிஞரைத் தண்டித்தது 345-6
கூத்தராற்றுப்படை 795
கூத்தன் கவிச்சக்கரவர்த்தி 405, 640
கூத்தனூர் 342, 873-4
கூத்தனூர் சரஸ்வதி கோயில் 873
கூரத்தாழ்வான் 743-5, 764, 770-1
கூவம் 880
கூற்றுவநாயனர் 183, 290
கேசவசுவாமி 353, 362
கைசிகப்பண் 166
கைசிக புராண உரை 766
கொங்குச்சேரர் 129
கொங்குநாட்டு ஊர்த்தொகை 530
கொங்குநாடு 530
கொங்கு மண்டலசதகம் 450, 511, 513, 650, 926
கொங்குவேளிர் 233, 799
கொடுங்கோளூர் 205, 277
கொப்பத்துப்பரணி 34, 43, 94, 398-9
கொன்றைவேந்தன் 443, 487, 491-8, 644
கோகரணக்கல்வெட்டு 144
கோச்செங்கட்சோழன் 69, 172, 180, 207, 279, 301-3
கோட்புலி 228, 293
கோடலம்பாகை 725-6
கோதாவரி 37
கோப்பெருஞ்சிங்கன் 142, 361
கோபாலையர், அ. 41, 100, 439, 792

கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர் வை. மு. 777
கோபிநாதராவ் 123, 129 535, 790
கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தம் 859
கோயிற்புராண உரை 658
கோயிற்புராணம் 920
கோவிந்தப்பெருமாள் 776
கோவிந்தபட்டர் 771
கோவிந்தராசமுதலியார் 704
கோவூர்கிழார் 35, 659
கோளகிமடம் 907
கோளகி சந்தானம் 726–8
கோளறு பதிகம் 208
சங்ககால அவ்வை 447
சங்ககாலப் பெருந்தேவனர் 666
சங்கத்தமிழ் 505
சங்கப்புலவர் 158
சங்கரசோழன்உலா 138, 365–71, 390, 396, 905
சடங்கவி சிவாசாரியர் 209
சடகோபர் அந்தாதி 775, 797, 840, 842–54
சடகோப இராமானுசாரியர் 629, 651–2
சடையப்பவள்ளல் 442
சடையவர்மன் குலசேகரன் 907
சடையவர்மன் வீரபாண்டியன் 906
சடையன் வெண்ணெய் 778
சண்டேசர் 249, 324 634–5, 647
சண்டேசர் வரலாறு 225, 229
சண்முகசுந்தரமுதலியார் 719, 724–5
சண்முகம்பிள்ளை, மயிலை வித்வான் 665
சதாசிவ பண்டாரத்தார் 9, 15, 123,134, 142, 348, 360, 377
சதுரானன பண்டிதர் 150, 739
சந்தான ஆசாரியர் புராண சங்கிரகம் 333, 935
சந்திரசேகர கவிராச பண்டிதர் 446, 651, 663
சப்தகாதை 953
சபாபதிமுதலியார், காஞ்சி 336
சம்பந்த சரணலயர் 199
சம்பந்தர் 152, 193–5, 208, 215, 217, 221–2, 260, 264, 266, 270–2, 292, 297, 299, 303–6, 340, 343, 464–10, 416, 436, 522, 571, 571, 643, 645, 705, 721, 802, 804, 918, 921
சம்பந்தர் அவதாரம் 229
சம்பந்தர் செய்த அற்புதம் 231
சம்பந்தர் செயல் 722–3
சம்பந்தர் திருமுகப்பாசுரம் 504
– தேவாரம் 628
– பூம்பாவையைக் காணுதல் 256–7
– பொன் பெற்றது 208
– முருகன் அவதாரம் 264, 921
– வரலாறு 201, 406
– வாழ்க்கைத் தத்துவம்
சம்புவராயர் 901
சமந்த பத்ராசாரி 781
சமயதிவாகர முனிவர் 788
சயங்கொண்டார் 33–102, 127, 140, 338, 355, 383, 469, 790, 793, 910–5
சயங்கொண்டார் சமயம் 39
சயந்தம் 541, 551, 587
சரசுவதி அந்தாதி 364, 797, 840, 842–5, 851

சரசுவதி மகால் 414-6
சாக்கிய நாயனர் 327
சாக்கியர் 199
— வரலாறு 184
சாசனத் தமிழ்க் கவிசரிதம் 874
சாத்தனர் 555-6
சாத்வீக தந்திரம் 763
சாந்தலிங்க சுவாமி 715
சாமிநாத ஐயர் 492, 798
சாமிநாத தேசிகர் 333,935
சாவுந்தராய புராணம் 169-70
சிகண்டி 545-7
சிங்கள நூல் 669
சிங்களம் 681
சிங்காரவேல் முதலியார், ஆனூர் 725
சித்தாந்த உந்தியார் 715
— சங்கிரகம் 689
சித்தாந்தம் இதழ் 171
சித்தியார் 121, 216, 931
சித்திரமீமாம்சை 619
சிதம்பரநாத முதலியார் 841
சிதம்பரப் பாட்டியல் 548
சிதம்பர புராணம் 143
சிதம்பரம் கல்வெட்டு 889
சிதம்பரேசர் பரணி 400
சிந்தாமணி 6, 48, 54. 110, 116, 118, 163, 261, 386, 444-5, 524, 540, 572, 576, 583, 605, 609-11, 615, 629-30, 780-1, 786, 799, 861, 865-6, 941
சிந்தாமணியின் நோக்கம் 233
சிரவணபெள் குளம் 169, 536, 788
சிலப்பதிகார அரும்பதவுரை 552, 559, 571, 573, 612, 665, 927
சிலப்பதிகார அரும்பதவுரை ஆசிரியர் 553
— இடைச்செருகல் 555-6
— உரை 24, 418, 522, 524, 529, 537-600, 626, 633, 815, 863, 892
— நோக்கம் 233
சிலப்பதிகாரம் 5, 47, 183, 261. 291, 294, 302, 382, 386, 601, 780-1
— தொடக்கவரி 560
— வெண்பா 557
சிலை எழுபது 67
சிவகாமசுந்தரி கோயில் 280
சிவசங்கரபூபதி 341
சிவஞானசித்தியார் 709
சிவஞானசுவாமி 120, 510, 730, 735
— சரிதம் 251
சிவஞான பாஷ்யம் 735, 737
சிவஞானபோதம் 147, 707, 709, 930-5
சிவந்தெழுந்த பல்லவராயன் உலா 795
சிவப்பிரகாசஉரை 535
சிவப்பிரகாசசுவாமி 307
சிவப்பிரகாசம் 117, 709
சிவப்பிரகாசம்பிள்ளை, அமுதமொழி 514
சிவப்பிரகாசர் 711
சிவபாத இதயர் 288-9
சிவபெருமான் திருமும்மணிக் கோவை 676
சிவாக்கிரயோகி 525
சிற்றம்பலம் பொன்வேய்ந்தவன் 144
சிற்றம்பலவர் 711
சிறுத்தொண்டர் 173, 228, 260, 264, 298, 302-3
சிறுத்தொண்டர் பஜனை 329

சிறுபாண்டரங்கனர் 540
சிறுபாணாற்றுப்படை 632, 795
சின்னமனூர்ச் சாசனம் 666
சின்னூல் 656
சீகாழி 203, 339–40
சீத்தலையார் 559
சீயகங்கன் 361
சீயபாஸ்லகாரம் 623
சீயமங்கலம் கல்வெட்டு 901
சீராமப்பிள்ளை 764, 771
சீராளதேவர் 323
சீருத்திரம் 210
சீவகசிந்தாமணி 684
சுகாத்தியன் 509
சுங்கம் தவிர்த்தசோழன் 63
சுத்தமல்லி ஆழ்வார் 11
சுதஞ்சணன் 786
சுந்தரசோழன் 372, 385, 441, 672
சுந்தரபாண்டியன் 16, 339, 378, 881
சுந்தரமூர்த்தி, கு. 651
சுந்தரர் 17, 151–3, 195–7, 202–3, 208–9, 217–8, 220, 263, 265, 272, 275, 277, 296–7, 705, 802, 804
– காலம் 151
– தேவாரம் 530
– பரவையைக் காணுதல் 256
சுப்பராயசெட்டியார் 591
சுப்பராயலு நாயகர் 336
சுப்பிரமணிய தீக்கிதர் 631
சுப்பிரமணிய தேசிகர் 649–50
சுப்பிரமணியபிள்ளை, கா. 130
சுப்பிரமணியமுதலியார், சி. கே. 104, 123, 165, 240, 262, 265, 296, 336–7
சுருதப்பிரகாசிகா பட்டர் 756
சுவாமிநாத பண்டிதர் 737
சூடாமணி நிகண்டு 444, 764
சூரன்வதைப்பரணி 945
சூரியநாராயண சாஸ்திரி 72, 100
சூளாமணி 6, 41, 261, 572, 693, 780, 941
– நோக்கம் 233
செங்குந்தர் பிரபந்தத் திரட்டு 364, 414, 434, 436
செங்குன்றூர்ப்பணி 264
செந்தமிழ்ப்பத்திரிகை 330–2, 417, 466, 535, 631, 641, 751, 840, 863, 876, 916, 928
செம்பியன்மாதேவி 17, 327
செம்பொற்சிலை எழுபது 68, 858
செய்யுளியல் உடையார் 626
செயிற்றியம் 541, 549, 572, 587, 689
செயிற்றியனர் பாட்டியல் 549
செல்வக்கடுங்கோ ஆழியாதன் 352
செல்வப்பிள்ளை 777
சென்னகேசவலு நாயுடு 663
சேக்கிழார் 12, 17, 33, 103–338, 353, 705, 714, 726, 809–10, 823, 860, 871, 900, 915–21, 936, 940
– உரையாசிரியர் 192
– காலம் 122
– செம்மணித்திரள் 337
– நாட்டுப்பற்று 245
– நாடகப்பாங்கு 252
சேக்கிழார் நாயனர் 121
– நூல் ஆசிரியர் 189
– பாடலின்சந்தம் 206
– பிள்ளைத்தமிழ் 121, 189

புராணம் 110-2, 116, 120, 146, 919-20
மரபு 105, 915
விடைகூறிய வினுக்கள் 114
சேக்கிழான்மாதேவடிகள் 146, 149
சேதிராயர் 860
— திருவிசைப்பா 378
சேந்தம்பூதனுர் 659
சேந்தன் 671, 905
சேந்தனுர் 714, 722
சேய்த்தொண்டர் புராணம் 333
சேரநாடு 177
சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை 181
சேரமான் பெருமாள் 172, 197, 202, 205, 310-1, 373, 434-8, 797, 802
அழைத்தது 453
மாரிவெண்கோ 447
சேவையர் காவலர் 113
சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம் 123, 336, 724
— சங்க இலக்கியப்பதிப்பு 604
சைனப்புராதன புருஷர் 168
சைனர் 521
— செய்த இலக்கிய உரை 525
— வேதம் 4 791
சொக்கப்ப நாவலர் 834
சொக்கலிங்கம் பிள்ளை, வானூர் 333
சோமசம்பு 727
சோமசுந்தர தேசிகர் 123, 127, 631, 641, 841, 916
சோமசுந்தர நாயகர் 715
சோமநாத பண்டிதர் 330
சோமன் 354
சோமன்வாழ் புவனை 888
சோமாசிமாறர் 328
சோமாசியாண்டார் 436, 772
சோமாஸ்கந்தமூர்த்தி 279
சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா 510
சோழகுலசேகரன் 10
சோழநாட்டு எல்லை 581
சோழநாடு 171
சோழமண்டல சதகம் 122, 340, 355, 417, 433, 850, 860, 882, 887
சோழர்கால அவ்வை 463
சோழர் பேரரசு 8
சோழன் நலங்கிள்ளி 35
சோனகம் 681
சௌந்தரிய லகரி 828
ஞானக்குறள் 485
ஞானசாரம் 763
ஞானப்பிரகாசர் 725
ஞானமிர்த சந்தானம் 728
ஞானமிர்தப் பொருள் 729
ஞானமிர்தம் 17, 519-20, 708-9, 725-8, 925, 944
ஞானமிர்தவுரை 738
டி. கே. சி. 269
தக்கயாகப்பரணி 17, 44, 94-5, 135, 264, 340, 343, 355, 363, 381, 387, 399-416, 438, 441, 619, 706, 796, 805-6, 873-4, 924
— உரை 411-3, 871
— பாடிய வரலாறு 924-5
தசகுமார சரிதம் 622
தஞ்சை 35
தஞ்சைக் கோயில் 215
தஞ்சைச் சரசுவதிமகால் 36, 612, 929
தஞ்சைவாணன் கோவை 832
தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 160
தண்டபாணி சுவாமி 333 446, 518, 814

தண்டி 12, 355, 616, 649-52
தண்டி என்ற பெயர் 635
தண்டியடிகள் 199, 213, 275, 299
தண்டியலங்காரம் 21-2, 47, 237-41, 339, 341, 355, 525, 551, 573, 616, 635, 698, 828
தண்டியலங்கார சாரம் 698
தண்டியாசிரியர் 616-47, 672, 828-30
தண்டியாசிரியர், வடமொழி 696
தத்தாத்திரேயர் பாட்டியல் 659
தத்தா நமரே காண் என்ற மிலாடுடையார் 170
தத்துவராயர் 52, 718, 727, 730, 926
— பாடுதுறை 591, 715, 926
தமிழ்நாவலர் சரிதை 36, 100, 346-7, 446, 463, 471-7, 518, 654, 793, 827, 850, 862, 877-8, 887, 944
தமிழ்நெறி விளக்கம் 22, 525, 605, 609, 696
தமிழ்ப்பரணி 911
தமிழ்ப்பொழில் 800
தமிழ் முத்தரையர் கோவை 633
தமிழ்விடுதூது 393, 920
தமிழறியும் பெருமாள் கதை 483, 485, 944
தரிசனப்பத்து 487
தருமபுத்திரன் 858
தனிச்செய்யுட் சிந்தாமணி 512 518, 824
தனிப்பாடல் திரட்டு 446, 512, 518
தனியன் ஆசிரியர் 769
தக்ஷிண கோளகி மடம் 907
தாமோதரம் பிள்ளை 704
தாயுமானவர் 327
தாராசுரக் கோயில் 133
தாராசுரம் 12, 332, 362
தாளவ்கையோத்து 550
தியாகசமுத்திரம் 358, 379
திரமிளசங்கம் 788
திராட்சாராமம் 836
திரிகடுகம் 632
திரிகர்த்தராயன் 378, 877
திரிபுவனதேவன் 13, 16, 653-4
திரிபுவனை 354
திரு அங்கமாலை 206
அஞ்சைக்களம் 205
அத்தியயனோற்சவம் 744
அதிகை 203
அதிகைத் திருப்பணி 890
அயிந்தை 752
திரு அரங்கத்தமுதனர் 848
ஆரூர் 36, 203, 205, 268, 297, 939
ஆரூர்க்கல்வெட்டு 143-5, 359
ஆரூர்க் கோவை 833
ஆரூர்மும்மணிக்கோவை 203
ஆவடுதுறை 195, 205, 208, 316, 378, 918
ஈங்கோய்மலை 859, 70, 927
உந்தியார் 26, 707-18, 930-6
எழுகூற்றிருக்கை 775
எறும்பியூர் 339, 641, 873
ஐயாறு 205
ஒற்றியூர் 726-7, 739, 877-8
ஒற்றியூர்க் கல்வெட்டு 150
கச்சூர் 204
கடவூர் உய்யவந்தார் 709-14, 719-20
திருக்கண்ணபுரப் புராணம் 887
கண்ணபுரம் 885-7
கயிலாயஞான உலா 159, 203, 263, 797, 800
கருப்பறியலூர் 204

திருக்கருவூரானிலைப்பதிகம் 527
கலம்பகம் 791
கலயநல்லூர் 919
கழுக்குன்றச் சாசனம் 916
கழுக்குன்றத்துலா 798, 944
களிற்றுப்படியார் 226, 272–3, 708–10, 719–25, 930–1
காமக்கோட்டம் 384, 890
குருகூர் 204
குருகைப்பெருமாள் கவிராயர் 621
குருகைப்பிரான்பிள்ளான் 19, 524, 741, 753–60, 892
குறள் 5, 104, 246, 490, 572, 781–2, 834
குறிப்புத்தொண்டர் 173, 216, 238, 269, 917
திருக்குறுங்குடி
குறுந்தாண்டகம் 910–2, 942
கைவழக்கம் 115, 414, 843, 851, 851, 860
கோட்டிநம்பி 771
கோடிக்குழகர் 208
கோயிலூர் 454, 457
கோலக்கா 204
கோவலூர் 750–2
கோவலூர்ச்சாசனம் 750
கோவை 444, 572, 707, 819, 832
கோவை உரை 525
கோவை பழைய உரை 601, 612–5, 846, 892, 896
சடைமுடி 885
சித்திரகூடம் 360
சிற்றம்பலம் 613–4
சிற்றம்பலமுடையான் பெருமானம்பி 362, 901–3, 905
சின்னமாலை 923
திருச்செங்காட்டங்குடி 180, 223, 278, 328
செந்தூர் 94
செந்தூர்ப்பரணி 400
சேய்ஞலூர் 248
ஞானசம்பந்தர் மடம் மதுரை 908
ஞானசம்பந்தர் வரலாறு 136, 140–1
திருத்தக்கதேவர் 867
திருத்தங்கி 473
தணிகை 379
துருத்தி 205
துறையூர் 203, 918
தொண்டத்தொகை 108, 151, 155, 209, 327
தொண்டத்தொகை நல்லூர் 145
தொண்டர் அந்தாதி 108
தொண்டர்புராணசாரம் 118
திருத்தொண்டர் புராணம் 120–1, 153, 705
நம்பியாரூரர் 906–7
நல்லூர்ப் புராணம் 277
நறையூர் நாடு 656
நனிபள்ளி 207–8, 225
நாகேச்சுரம் 106, 109, 120, 916
நாகைக்காரோண புராணம் 261
நாட்டியத்தான்குடி 204
நாராயணப்பட்டர் 11, 38, 64
நாராயணபுரம் 772
நாவுக்கரசு முத்தி பெற்றது சதயம் 215
நாளைப்போவார் 270, 299, 312
நின்றியூர் 204
நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் 270, 281, 312

திருநீலநக்கர் 308
நீற்றுச்சோழ நல்லூர் 808
திருநீற்றுச்சோழன் 10, 63, 143 360, 801–4, 807–9
நூற்றந்தாதி 788
நெடுங்களம் 207
நெடுந்தாண்டகம் 765
நெய்த்தானம் 356, 911
நெல்வேலிச் சாசனம் 906–7
திருப்பதிக்கோவை 118, 751–3, 835–6, 929
பதிகக்கோவை 118
பராய்த்துறைக் கல்வெட்டு 130
பல்லாண்டு 337
பறியலூர் 401
பனந்தாள்தாடகேச்சுரம் 332
பனையூர் 204
பாச்சில் 204
பாண்டிக் கொடுமுடி 204
பாதிரிப்புலியூர் 871, 873
பாவை 754
திருப்புகலூர் 204, 229, 797, 936–9
புகலூரந்தாதி 18, 814–8, 905, 929
புவனக் கோயில் 13
புறம்பயப்போர் 15
புன்கூர் 205, 278
பூந்துருத்தி 213, 216
பைஞ்ஞீலி 298, 918
மங்கையாழ்வார் 181, 279 549, 573, 770, 772, 775, 942
மஞ்சனக்கட்டியம் 769
மடல் 772, 776
மணலூர் 341
மந்திரம் 713, 715
மழபாடி 149
திருமழபாடிக் கல்வெட்டு 146, 348, 377
மழிசை 632
மழிசையாழ்வார் 777
மறைக்காடு 197
திருமறையோன் கண்ணன் 378
மாகாளம் கல்வெட்டு 144
மாணிகுழிக் கல்வெட்டு 130, 142
மாந்துறை 207
மாலிருஞ் சோலைமலை 753
திருமாலைக் கடலில் போட்டது 18, 131, 805–6
முதுகுன்று 204
முருகன் பூண்டி 205
முருகாற்றுப்படை 45, 481, 795
முல்லைவாயில் 204, 379
முறைகள் 675
முறை வகுப்பு 115, 152–3
முனைப்பாடி நாடு 251
மூலர் 5, 153, 195, 201–2 211, 216
திருமேனிரத்தினக் கவிராயர் 622
திருவரங்கம் 846
திருவரங்கம் பெரியகோயில் 750
திருவருட் பயன் 211
வல்லம் 869
வலஞ்சுழி 615
வலிவலம் 204
திருவழுந்தூர் நாடு 875
திருவழுந்தூர் வள்ளல் 847, 876
வள்ளுவமாலை 667, 827
வாசகப் பழிப்பு 854
வாசகம் 121, 247, 337, 505, 591, 608, 614–5, 635, 715, 917, 931

திருவாதவூரடிகள் புராணம் 333
திருவாதிரை 213
வாய்மொழி ஆறாயிரப்படி 524, 756, 892
வாய்மொழி நூற்றந்தாதி 848
வாய்மொழித்தனியன் 712
வாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்வாபதேசம் 717
வாய்மொழி வியாக்கியானம் 19, 754, 757, 765
திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடு 181
திருவாலங்காடு 278
திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல் 805
வாலீச்சுரம் 727
திருவானைக்கா உலா 805, 809
திருவிசைப்பா 337, 372, 705
வியலூர் உய்யவந்தார் 709–14, 719–20
விருத்தம் 942
வீழிமிழலை 201, 299, 343
வெண்காட்டு நங்கை 308
வெண்காடு 677
வெண்ணெய்நல்லூர் 935
வெண்பாக்கம் 205
வேங்கடம்பிள்ளை 511
திரையன்மாறனர் 540
தில்லை 83, 397, 634, 637–8, 677, 889, 918
தில்லைச்சிற்றம்பலவர் 718, 724
திருப்பணிகள் 131, 139, 358, 889
பொன்வேய்ந்தவன் 805
தில்லையில் அம்பலம் 3, 127
தில்லையுலா 18, 349, 363, 433–4, 706, 796, 800–11
திலகர் புராணம் 333
திலகவதி 287, 302–3
திலோத்தமை 257
திவாகரம் 49, 572, 905
தீபங்குடி 37, 102, 536, 790 793, 914
தீபங்குடிஅருகன்கோயில் 914-5
தீபங்குடி கவிச்சண்டிதன் 36
தீபங்குடிப்பத்து 47, 781, 783, 790–4
தீபநாயகர்கோயில் 914
துடிதபுரம் 674
துருக்கியர் 502
துரைசாமிப்பிள்ளை, ஔவை 347, 501, 518, 520, 739
துவரைக்கோமான் 540
துளசியார்பட்டணம் 465
துளு 681
தூங்கெயில் எறிந்ததொடித் தோட்செம்பியன் 69
தெண்டியாசிரியர் 636–8
தெய்வசிகாமணிக் கவுண்டர் 546, 927
தெய்வப்பரணி 380
தெய்வீகன் 455, 460
தெலுங்க வீமன் 343, 380
தெலுங்கு 681
தென்கலை 19
தென்திருப்பேரை 864
தென்வேந்தன் கூன்நிமிர்ந்தது 889
தேசிங்குராசன் கதை 875
தேரர் 186
தேவாசிரியன் 161
தொட்டிக்கலை சுப்பிரமணிய முனிவர் 400
தொண்டர்சீர் பரவுவார் 109, 146
தொண்டனூர் நம்பி 762
தொண்டியோர் 575–6
தொண்டைமண்டல சதகம் 64, 121, 481, 650, 652, 656, 812, 877–80, 921

தொண்டைமண்டலம் நின்று
காத்தபெருமாள் 146
தொல்காப்பியஉரை 49, 664
821
தொல்காப்பியப்பாட்டியல் 659
தொல்காப்பியம் 5, 22, 121, 241, 390, 521-3, 562, 574, 605, 615-6, 618, 656-8
செய்யுளியல் 481, 500
செய்யுளியல் உரை 44, 54
சொல்லதிகாரம் 657
புலப்படுத்தது 542
பொருளதிகாரம் 610-1
626, 835
மரபியல் 432
மெய்ப்பாட்டியல் 912
தொல்காப்பியர் 333, 540, 619, 658
தொல்காப்பியர் (பின்) 842
தோழப்பர் 770
நக்கணையன் 782, 788
நக்கீரர் களவியல் 523
நக்கீரர் (பின்) 842
நக்கீரனர் உரைத்த
இறையனர் பொருளுரை 543
நச்சினர்க்கினியர் 49, 54. 362, 390, 481, 524, 528-9, 576, 604, 611, 665, 685, 689, 821, 861, 866-8, 882
நஞ்சீயர் 741, 765, 849
நடராசர் தில்லை
மூவாயிரவருள் ஒருவர் 801
நடாதூர் அம்மாள் 786
நத்தத்தனர் 448, 659
நந்தமண்டல சதகம் 511
நந்திக்கலம்பகம் 45
நந்திவர்மன் III 152, 666
நம்பாடுவான் 766
நம்பியகப்பொருள் 525, 820, 835
நம்பியகப்பொருள் உரை 524
நம்பிகாளி 340, 812, 861, 869-71
நம்பியாண்டார் நம்பி 108, 111, 115, 151, 152-9, 183, 209, 226, 301, 373, 721-2, 800, 939
நம்பியாண்டார் அந்தாதி 156-7
நம்பிள்ளை 770, 849
நம்மாழ்வார் 18, 465, 775, 846-9, 853, 942
நம்மாழ்வார் திருவிருத்தம் 771
நமசிவாயப்பதிகம் 196, 204
நமசிவாய முதலியார் 496, 509
நமிநந்தியடிகள் 312
நமிநந்தியடிகள் புராணம்
197, 199
நரசிங்க முனையரையர் 147, 213, 215, 883
நரசிம்மவர்மன் 181
நரலோகவீரன் 430, 889
நல்லம்பர் 481, 926
நல்லூர்ப்பெருமணம் 232, 866
நல்வழி 504-9, 926
நவநீத நடர் 639
நவநீதப் பாட்டியல் 47, 538, 559, 639, 795
– உரை 547, 659
நவமணி மாலை 514, 516
நற்றிணை 602, 666
நன்னூல் 54, 361, 618, 657
நன்னூல் உரை 524, 623
நன்னூல் துறைகள் ஐந்து 770
நன்னூற் கோவை 487
நாகந்தை புதல்வன் 514
நாகலிங்க முனிவர் 724
நாகை 672, 678
நாஞ்சில் வள்ளுவன் 447

நாட்டார் வாய்க்கால் 672
நாதமுனிகள் 744, 747, 769
நாரதன்தேவ விருடி 541, 544, 549, 583
நாரதன் வீணை அவனை நீங்காதது 895
நாராயணசாமி நாயக்கர் 787
நாராயணசாமி முதலியார் சி. கு. 67, 341
நாலடி 525, 605, 632, 694, 834, 931
நாலாயிரக் கோவை 363-4, 431
நாலாயிரப் பிரபந்தம் 534, 744, 763, 843, 853
நாலாயிரம் என்ற கணக்கு 741
நாற்கவிராச நம்பி 714
நான்மணிக்கடிகை 502, 559, 632, 694
நான்மணிக் கோவை 487
நான்மணி மாலை (அவ்வை) 487
நான்முகன் திருவந்தாதி 771
நானூர்த்தார்ணவசம்க்ஷேபம் 362
நானூற்பது 475
நிடும்பறை தீர்த்தக்கரை 536
நித்திய கீதப் பிரமோகன் 281
நித்தியானுசந்தானம் 19, 741, 853
நிதியின் கிழவன் 542
நியாய சூடாமணி 696
நிரஞ்சன தேவர் 6, 726-7
நிரம்பை 526
நிரம்பையர் காவலன் 530
நிரம்பையூர் 530-1
நிறைந்த நாயனார் சந்தானம் 728
நீலகண்ட சாஸ்திரி 123, 168
நீலகேசி 261, 525
நீலகேசி யுரை 525, 625, 781, 785 788, 790
நுளம்பன் 378
நூல் 544
நூன்முகம் என்ற நூல் 548
நெடுங்கிள்ளி 35
நெடுஞ்செழியன் 295, 302
நெடுமாறன் 291, 293, 832
நெடுவூர் 870
நெல்லை வருக்கக் கோவை 828
நெல்வேலி வென்ற சீர் நெடுமாறன் 172, 182, 822
நெற்குன்றங்கிழார் 64
நெற்குன்றம் களப்பாளராயர் 904-5
நெற்குன்றவாணர் 18, 38, 345, 352, 796, 811-8, 861, 869-71
நெறியுடைப் பெருமாள் 902
நேச நாயனார் 224
நேமிநாத உரை 524, 625
நேமிநாத தீர்த்தங்கரர் 653, 655, 657
நேமிநாதம் 610-1, 652, 655-8, 664
நேமிநாதர் 346-7, 654
பஃறுளியாறு 542-3, 581
பகவத்கீதை 929
பகவத் விஷயம் 755
பஞ்ச தந்திரம் 570
பஞ்சநதி வாணன் 67, 836
பஞ்ச பாரதீயம் 541, 549, 583
பஞ்ச புராணம் 337
பஞ்ச மரபு 545-6, 548, 587, 589
பட்டர் 764-9
பட்டினத்தார் 849-50
பட்டினத்தார் பலர் 842
பட்டினப்பாலை 69, 371, 394, 632
படிக்காசுப் புலவர் 877, 879
பண்டித சோழன் 393
பத்துப் பாட்டு 524, 500, 795, 833

பத்தும் பதிகத்தோத்திரம் 793
பதஞ்சலி யோக சூத்திரம் 793
பதிற்றுப் பத்து 573
பதிற்றுப் பத்து உரை 656
பதினெண் கீழ்க்கணக்கு 5–6. 780, 833, 859
பதினொராந் திருமுறை 676, 800
பந்தனந்தாதி 448, 486-7, 514–6, 858
பரசமயகோளரிமாமுனி 38, 64
பரஞ்சோதி 172, 178, 228, 278, 293
பரஞ்சோதி திருவிளையாடல் 261
பரஞ்சோதி முனிவர் 327, 934
பரணர் 447, 608, 659
பரணர் பலர் 842
பரணிக்கோர் சயங்கொண்டான் 38
பரதசேனுபதீயம் 545–6, 587
பரதம் 551, 587
பரதம் – தமிழ் நாடகநூல் 541
பரநிருபகாலன் 701
பரமானந்தமுனி 725-6
பரமேசுவரவர்மன் 182
பராக்கிரமபாண்டியன் 326
பராசரபட்டர் 764, 766
பராந்தகன் I 57, 65, 69, 372, 805
பராந்தகன் II 372, 385
பரிபாடல் 45, 534, 542
பரிபாடலுரை 861, 865-8
பரிமேலழகர் 121. 525, 534, 633, 865–6
பல்காயனர் 659
பல்லவநாடு 177
பல்லவர் 672–3
பல்லவராயன்பேட்டை 362,905
பல்லாண்டு ஓதல் 478–9
பலகவித்திரட்டு 863
பலதுறைக்காரிகை 827
பவணந்தி 650, 928
பவானந்தர் கழகம் 702, 704
பழமொழி நானூறு 291, 834
பழையனூர்க் காரி 402
பழையாறை 358, 672, 905
பழையாறை வடதளி 183
பன்னிரண்டாம் திருமுறைத் தொகுப்பு 115
பன்னிரு திருமுறை யாசிரியர் வரலாறு 332, 410
பன்னிரு படலம் 550, 697
பன்னிரு பாட்டியல் 23, 27, 42. 51, 237, 391–2. 547, 617, 644, 658, 661-3, 795, 833
பன்னிரு புலவர் சரித்திர சங்கிரகம் 518
பனம்பாரர் 618
பாகவதம் 763
பாகுபலி நயினர் 791
பாசவதைப் பரணி 400, 945
பாட்டியல் மரபு 659
பாண்டிக் கோவை 45, 182. 812, 832
பாண்டி நாடு 177
பாண்டி மண்டல சதகம் 859-60
பாண்டியர் ஐவர் 913–4
பாண்டியர் சங்கம் வளர்த்தது 521
பாண்டியர் வரிசை 15
பாண்டியன் மாகீர்த்தி 539–42
பார்சுவநாதர் 982
பாரதம் 13, 54, 763
பாரத வெண்பா 48, 632, 693
பாரதம் தமிழ்ப்படுத்தியது 666
பாரதம் பாடிய பெருந் தேவனர் 666–7
பாரதி 18, 477
பாரதியார் 926
பாரிசாலன் 458–9

பாரி பறித்த பறி 453
பாரிமகளிர் 447
பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் 336
பாலருவாயர் 105–6, 109, 116, 120, 146
பாலாறு 82, 917
பிங்கலம் 572
பிடக நிகண்டு 487
பிரதாபருத்திரியம் 621
பிரபந்த தீபிகை 659
பிரபந்த மரபியல் 534, 659, 795
பிரபன்ன காயத்திரி 740, 745, 796
பிரமாண்ட புராணம் 763
பிரமேயசாரம் 19, 763–4
பிரயோக விவேகம் 575, 629, 629, 631
பிரான்சிஸ் முனிவர் 326
பிரியவிரதன் 899
பிள்ளான் ரகசியம் 750
பிள்ளை உறங்காவில்லிதாசர் 774
பிள்ளை திருநறையூர் அரையர் 772
பிள்ளை லோகஞ்சீயர் 386, 742, 777
பின்பழகியபெருமாள் சீயர் 747
புகலூரந்தாதி 38, 64, 706
புகழ்ச்சோழர் 172, 199, 213, 267, 293
புகழ்த்துணை நாயனர் 209
புகழேந்தி 338–9, 348–51, 354, 436, 464, 815, 827, 921
புகார் 672
புட்பவிதி 285
புத்தமித்திரனர் 44, 617–21, 631, 668–70, 700–1
புதியாநுட்பம் 696
புராணகவிஞர் 693
புராணத்திருமலைநாதர் 143
புருடோத்தமநம்பி 147
புல்வேளூர்ப்பூதன் 472–3, 519
புலவர் புராணம் 333, 446, 452, 518, 814
புலியூர் வெண்பா 720
புள்வேளூர்ப் பூதன் 690
புறத்திரட்டு 688
புறநானூற்றுப் பாடல்கள் 604
புறநானூற்றுரை 601–12, 892–3, 927
புறநானூற்றுரைகாரர் 576
புறநானூறு 247–8, 352, 507, 572, 632, 667, 878, 884
புறநானூறு கிடைக்காத பாடல் 603
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை 524, 572, 605, 607, 688
புன்னைவனநாதர் 492
புனிதவதி 173, 287, 302
புஷ்பரதச்செட்டியார், 336, 514
பூசலார் 151, 181–2, 319
பூதப்பாண்டியன் தேவி 301
பூதபுராணம் 334, 540
பூம்புலியூர் நாடகம் 38, 64, 872
பூரணலிங்கம்பிள்ளை 123, 130
பெண்ணை நதிப்புராணம் 460
பெயர்விழையான் 863
பெரியகோயில் நம்பி 743
பெரியதிருமலை நம்பி 753, 771, 776
பெரிய திருமொழி 771, 773
பெரியநம்பி 754–5
பெரிய பட்டர் 764
பெரிய புராணம் 6, 17
பெரியவாச்சான்பிள்ளை 741

பெரியன் சீனிவாசையங்கார் 414-6
பெரியாழ்வார் 389-90,717,769
பெரியாழ்வார் திருமொழி 524
பெருங்கதை 6, 302, 386, 554-5, 572, 837
— நோக்கம் 233
பெருங்கலம் 541, 541
பெருங்குன்றூர் கிழார் 669
பெருந்திரட்டு 690, 721, 730
பெருந்தேவனார் 9, 664-704, 836, 850, 894
— உரை 892-4
— பலர் 666-7
பெருந்தேவனார் பாரதம் 778, 842
பெருந்தொகை 838, 912
பெருநாரை பெருங்குருகு 541, 583
பெரும்பாணாற்றுப்படை 605, 611, 632, 795
— உரை 576
பெரும்பொருள் விளக்கம் 572
பெருமிழலைக் குறும்பர் 176
பெற்றான் சாம்பான் 529
பேரம்பலம்பொன்வேய்ந்தவன் 127-8, 140, 144-5
பேராசிரியர் 44, 54, 346-7, 399, 432, 444, 479, 500-1, 601, 604, 612-5, 685, 850, 912
பொப்பண்ண காங்கேயன் 531, 558
பொய்கையார் 375, 389, 393, 647, 770
பொய்கையார் களவழி 69
பொய்கை யாழ்வார் 632, 650
பொய்யடிமையில்லாத புலவர் 581
பொருநராற்றுப்படை 795
பொல்லாப்பிள்ளையார் 935
பொன்பற்றி 668
பொன்பற்றி காவலன் 670-1
பொன்பற்றி புத்தமித்திரன் 668
பொன்வண்ணத்தந்தாதி 197, 203, 219, 496, 557
பொன்னம்பலக்கூத்தன் 889
பொன்னுச்சி 774
பௌத்தம் 21
பௌஷ்கர சங்கிதை 763
மகாதேவ முதலியார் 337
மகாபாரதம் 13
மகாபுராணம் 132
மகாலிங்கையர் பெரிய புராணவுரை 336
மகேந்திர வர்மன் 512
மங்கையர்க்கரசி 172, 182 208, 287, 302-7, 404
மணக்குடவர் உரை 524, 601
மணக்குடி 341
மணவாளமாமுனி 524, 748-9, 757, 848-9
மணவாளமாமுனி பெரிய திருமொழி உரை 717
மணவாளதாசர் 751
மணவிற்கூத்தன் 11, 889
மணிமிடைபவளம் 778
மணிமுடிச்சோழன் 182
மணிமேகலை 5, 21, 302, 540, 555-6, 562, 572, 583, 594, 675, 834
மணிமேகலை காலம் 236
— நோக்கம் 233
மதிவாணர் நாடகத்தமிழ் நூல் 544-6, 562, 586-9
மதுரகவி 9, 748, 751, 769, 847
மதுரநாயகம்பிள்ளை 707, 709, 729
மதுராந்தகி யாழ்வார் 11
மதுரை 194, 304, 5212-

மதுரைக்கோவை 835
மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் 730
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் 739
மதுரையாசிரியன் மாறனார் 540
மயிலாடுதுறை 678
மயிலைநாதர் 54
மயூரகிரிக்கோவை 833
மயேச்சுரர் 696
மரபதிகாரம் 685
மரபியல் 834
மருதூர் 678
மருதூர் நம்பி 762
மலரி 339, 341, 640–1, 873
மலரியுடையார் 873
மலாயா 10
மலைபடுகடாம் 882
மன்னார்குடி இராசகோபாலப் பெருமாள் 387
மனுநீதிச்சோழன் 16, 174, 241, 336, 371, 291-5
— சாசனத்தில் 899–900
— வரலாறு 160
மாசிக் கடலாட்டு 890
மாணிக்கவாசகர் 153, 505, 614, 705, 802, 842, 852, 931
மாதவசூரி 765
மாதுருபூதமையர் 511
மாபுராணம் 334, 540
மாபூதனார் 659
மாமூலர் 659
மார்க்கண்டேயனார் காஞ்சி 236
மாரிமுத்தாப்பிள்ளை 720
மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் 148
மாறன் அலங்காரம் 621, 628, 630, 836, 843
மாறன் கோவை 853
மாறன் வருக்கக்கோவை 836
மானக்கஞ்சாறர் 276, 293
மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை 121, 189, 251, 261, 318, 598
மீனாட்சி சுந்தரனார், தெ.பொ. 123, 132, 911
முகுந்தமாலை 763
முடிகொண்ட சோழன் 67
முத்தமிழ்க் கபிலன் 451
முத்தரையர் 375
முத்துக்குமாரசாமி 722
முத்தூர்க்கல்வெட்டு 129
முத்தூர்க்கூற்றம் 581
முத்தொள்ளாயிரம் 86, 102, 215, 429–30, 632, 694, 821, 837, 857
முதல் திருவந்தாதி 770
முதலாழ்வார் 5
முதலியாண்டான் 770
முதலியார்—சிவபெருமான் 613
முதுநாரை முதுகுருகு 542
முதுமொழிக்காஞ்சி 694
முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் 542
முளைச்சாளம்மை கோயில் 924
முறுவல் 541, 551, 587
முனிமொழி 505
முனையடுவார் 293
முனையதரையன் பொங்கல் 887
முனையதரையன் மனைவி 883-7
முனையர்கோன் 377, 884
முங்கிற்குடி 740–2, 750, 752
மூத்த திருப்பதிகம் 303
மூத்தநாயனார் திருவிரட்டை மணிமாலை 675
மூதுரை 00–4
மூர்க்க நாயனார் 173
மூர்த்தி நாயனார் 290, 687
மூவர்உலா 30, 338, 364–5, 439
மூவலூர் 875-6
மூவேந்த வேளான் 11, 65
மெய்க்கீர்த்தி 889
மெய்கண்ட சந்தானம் 930–6

மெய்கண்ட சாத்திரம் 706
மெய்கண்டார் 147, 327, 707-8, 729, 735, 930-6
மெய்ப்பொருள் 227, 259
மேருமந்தர புராணம் 335
மைவண்ணநறுங்குஞ்சி 765-9, 779
மோகவதைபரணி 87,94-5,400
யக்ஞமூர்த்தி 760-2
யதிராசவைபவம் 784
யமுனைத்துறைவர் 747
யாப்பருங்கலக்காரிகை உரை 664, 696
யாப்பருங்கலம் 696, 785
யாப்பருங்கல விருத்தி 445, 496, 519, 524, 549, 551, 622-6, 632, 646, 659, 689, 694, 697-8
யாப்பருங்கலவிருத்தி யுரைகாரர் 665
யாமளேந்திரர் 545-6
யாழ்நூல் 587
யானைத்தொழில்-ஒரு பிரபந்தம் 697
ரவிவர்மா படம் 343
ராஜம், எஸ். 100, 247, 440, 498, 509, 791
ராஜரத்தின முதலியார் 493
ரிப்பன் பிரஸ் 518
வங்கிபுரத்தாய்ச்சி 751
வச்சணந்திமாலை 23, 52, 392, 547-8, 617, 652-4, 659-62, 795, 912, 928
வச்சணந்திமாலைஉரை 524
வச்சத்தார் கோமான் 837
வச்சத்தொள்ளாயிரம் 102, 378, 430, 760, 836-9
வச்சராயன் 10, 836
வச்சிரவேல்முதலியார் 716,722
வசவபுராணம் 330
வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை 741
வடகலை மூவாயிரப்படி 744
வடகுரங்காடுதுறை 207
வடமொழித்தண்டி 620, 633, 635, 647, 696
வடிவழகிய நம்பிதாசர் 752
வடுகநம்பி 754
வடுகு 681
வண்டமர்பூங்குழலி 341
வண்டலூர் 65
வண்டாழஞ்சேரி 65-6
வண்டுவாஞ்சேரி 66
வண்டைநகர் 37
வயிரமேகவிருத்தி 658
வர்ஜில் 68
வரகுணபாண்டியன் 15, 801-2
வரகூர்சுந்தரேச சாஸ்திரி 166
வரந்தருவார் 460
வள்ளுவர் நூல் 121
வளவநாராயணன் 701
வளையாபதி 413, 572, 576
வச்ரநந்தி 653, 928
வாக்கியாப்பியல் 659
வாக்குண்டாம் 500, 520
வாகீசபண்டிதர் 150, 739
வாகீசமுனிவர் 715-8
வாணகோவரையன் 11, 677
வாணிதாசன் 417, 862, 882
வாணியன்தாதன் 417-8, 862, 877-82
வாதாபி 293
வாதாபி கணபதி 179, 278
வாதாபிப் போர் 178-9
வாதிகேசரி அழகியமணவாளப் பெருமாள் 741
வாதீபசிம்மன் 133-4
வாமதேவ முருகபட்டாரகர் 333
வாயிலார் 201, 216, 319
வாளெழுபது 858-9
விக்கிரமசோழதேவர் 902

விக்கிரமசோழன் 10,16, 63,94, 134, 343, 345, 357–9, 362, 393, 411, 429, 442, 445, 467, 469, 613, 631, 648, 654–5, 701, 704, 800, 809, 883–4, 889, 892, 898, 900, 905
விக்கிரமன் ஆறு 921
விக்கிரமன் உலா 363, 366–9, 385, 398, 430
விக்கிரமன் சாசனம் 898–9
விச்சிக்கோ இருங்கோவேள் 455
விசயபாகு 892, 909–10
விசயாலயன் 35, 278, 368–9, 371–2, 375, 389
விஞ்ஞானசாரம் 19
விநாயகர் அகவல் 482, 485
விநோதரச மஞ்சரி 348, 441, 662, 485, 518
விபுலானந்தர் 587
வியாழமாலை அகவல் 540
வில்லிபாரதம் 48, 460
விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை 883
விஷ்ணு சகசிரநாமம் 766
விஷ்ணுபுராணம் 755
விஷ்ணுவர்த்தனர் 63, 387, 535
வீமகவி 330
வீரசிங்காதன புராணம் 436
வீரசோழன் 668–9, 672
வீரசோழிய உரை 48, 398, 519, 524, 617, 620, 628, 631, 635, 666, 836, 838, 844, 850, 892, 894
வீரசோழிய உரைச்சிறப்பு 665
வீரசோழியம் 10, 21, 23, 44, 664
வீரராசேந்திரன் 10.43,61–63, 129, 375, 398, 631, 688–9, 700–1, 795
வீராசாமிச்செட்டியார் 348, 441–2, 446, 518
வீரைக்கவிராசபண்டிதர் 828
வீரைத்தலைவர் பரசமய கோளரி 861, 871
வெண்பாப் பாட்டியல் 23
வெண்பாவில் புகழேந்தி 38
வெள்ளியம்பலவாணத் தம்பிரான் 163, 778
வெள்ளியார் 163
வெள்ளூர்க்காப்பியனர் 540
வெள்ளைவாரணனர் 120, 159, 332, 690
வெள்ளிவீதி 447
வெற்றிவேற்கை 496
வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி 669
வேங்கடராமையா 940
வேங்கிநாடு 8
வேணுட்டடிகள் 378
வேதப்பிரான்பட்டர் 746, 773
வேதவியாசபட்டர் 764
வேதாந்ததேசிகர் 748–9, 756, 834, 973
வேதாரண்யம் 305
வேலையர் 439
வேழமுகம் 926
வேள்விக்குடிச்சாசனம் 522
வைகாவூர்த்திருமலை 655
வைணவ ஆசாரியர் தமிழ்ப் புலமை 764
வைணவர் இலக்கியஉரை 525
வைணவி கந்தி 863
வைத்தியநாத தேசிகர் 95
வையாபுரிப்பிள்ளை 104, 123 202, 235, 257, 439, 684, 866, 925

ஹரிஹரர் 133, 327
ஹோமர் 68
க்ஷத்ரசூளாமணி 133–4
க்ஷேத்திரத்திருவெண்பா 202
ஜகந்நாதாசாரி 651
ஜயசங்கிதை 763
ஜேசுதாசன் 119
ஸ்காட் 504
ஸர்வக்ஞபட்டர் 765
ஸ்ரீகண்டேசர் ஆலயம் 171
ஸ்ரீநிவாச ராகவாசாரி 651
ஸ்ரீபட்டனர் 32, 929
ஸ்ரீபாஷ்யம் 742, 755
ஸ்ரீபுராணம் 835
ஸ்ரீவைஷ்ணவர் 833

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
68	5	ஈனியட்	ஈலியட்
	12	தாரங்கூர்	தரங்கூர்
	32	சுருணைகர	கருணைகர
99	2	தூணின்றும்	தூணினின்றும்
115	20	பதினொராந் திருமுறையில்	நீக்குக
144	23	சோழப்ப	சோழ
267	24	நினை அற	நினை வுற
269	27	பெயராகி	பெயராகிய
375	3	கொப்பத்துப் போர்	கூடலசங்கமத்துப்போர்
409	15	வென்றளள்	வென்றனள்
430	27	ருசிரிய	றரசிரிய
462	5	பழையனூர்	பழையனூர்க்
463	6	அஞ்சிக்கும்	கஞ்சிக்கும்
465	16	ஒப்பில்	செப்பில்
550	27	ஒத்து	ஓத்து
560	12	யென்று	யொன்று
596	16	பொண்பாற்	பெண்பாற்
609	14	அறிவற்கு	அறிவதற்கு
611	19	மறுக்கிருர்	மறுக்கிறார்
628	கடைசி	உரையியல்	அணியியல்
632	6	புழ்வன	புகழ்வன
634	20	பரமன்	பிரமன்
639	14	நாம்பாம்	நரம்பாம்
656	7–8	முனிவர் குணவீரமா	குணவீரமா முனிவர்
663	19	பகுத்தல்	படுத்தல்
669	29	பௌதிக	பௌத்த
676	25	பிரத்தியயங்களாள்	பிரத்தியயங்களான்
686	23	கையுறவு	கையறவு
687	6	சண்டீரவ	கண்டீரவ
695	6	முழுவ	முழவ
706	11	இடமுன்டு	இடமுண்டு
746	27	தனியின்	தனியன்
752	2	முடியமுதன்	குடியமுதன்
754	24	இராமனுசர்	இராமானுசர்
759	20	பக்கலிலே்	பக்கலிலே

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

★

கட்டுரைகள்

குமரியும் காசியும்	2-00
தாலாட்டு இலக்கியம்	1-00
புத்தகமும் வித்தகமும்	1-00
நான் கண்ட விநோபா	0-40

★

சைவ நூல்கள்

சைவ சமயம்	2-50
தத்துவப்பிரகாசம் (மூலமும் உரையும்)	10-00
திருக்களிற்றுப்படியார் (அனுபூதி உரை)	1-50
திருவாசகக் கட்டுரைகள்	2-00
WOMEN SAINTS OF TAMILNAD (Bombay Bharatiya Vidya Bhavan Publication.)	1-00

★

கல்வி நூல்கள்

பாடசாலை நோய்கள்	2-00
ஆதாரக் கல்வி என்றால் என்ன ?	2-50
EDUCATION IN ANCIENT TAMILNAD	2-50

★

பதிப்புக்கள்

முக்கூடற் பள்ளு	2-25
சிதம்பரக் குறவஞ்சி	0-65

சில மதிப்புரைகள்

மறைஞானசம்பந்தரைப்பற்றியும் தத்துவப்பிரகாசரைப் பற்றியும் வள்ளல் பரம்பரை பற்றியும் கூறியுள்ளவை இதுவரை இலக்கிய வரலாற்றில் இடம் பெறாதவை. உங்களை வாழ்த்துகின்றேன். வணங்குகின்றேன். கந்தபுராண ஆசிரியர் காலத்தையும் நன்றாக விளக்கியுள்ளீர்கள்... முரண்பாடுகளில் கவலைப்படுவதற்கில்லை. மிகச் சிறந்த நூலையே நீங்கள் இயற்றியுள்ளீர்கள். மற்ற நூற்றாண்டுகளையும் இந்த வகையில் தாங்கள் எழுதினால் தமிழ்நாடு உங்களுக்குப் பெரிதும் கடப்பாடு உடையதாகும்.

தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரன்,
துணைவேந்தர், மதுரை பல்கலைக் கழகம்.

THE HINDU

The author has taken great pains to make the book a mine of information and to give sources for determining the ages of the scholars. He has listed major scholars, given their life sketches with anecdotes and followed these up with a study of their important works, select quotations, historical notes, studies of vocabulary, subject-index, author-index, and genealogical trees of the scholars and their disciples.

December 1969 — *THE INDIAN P. E. N.*

The author has done commendable work in tracing the references in anterior and posterior works to establish the probable date of an author or his work. The most interesting part in the volumes and that which bears evidence of the author's original research is that relating to the teachers and writers of Meykandar tradition.

These volumes bear evidence of the author's laborious search for materials to base his arguments and he has displayed many odds and ends of information which will not be found collected in any single work.

22 - 2 - 70 — *THE HINDU*

11 நூற்றாண்டு: The book is a great contribution and this volume is the best.

THE HINDU. 15 - 8 - 71. T. P. MEENAKSHISUNDARAN.